

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page.

Cei șapte ani de acasă!

Studiu de specialitate

Editor: Marius Dumitrescu

Esențial Proiect Educațional

**PITEȘTI,
2018**

S.C. ESENȚIAL PROIECT EDUCAȚIONAL S.R.L.

PITEȘTI, județul ARGEȘ

Tel: 0784. 408. 000; 0732. 254. 721

E-mail: esentialproiect@gmail.com

Carte în format electronic

Cei șapte ani de acasă!

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-041-9

ISBN Vol. III 978-606-987-044-0

Editor: Marius Dumitrescu

Echipa de organizare:

Aida Muscalu

Lucia Botorcu

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul materialului publicat!

Martie, 2018

Flori pentru mama

Prof. Amariei-Vieritei Elena
Școala Gimnazială Nr. 1 Albești,
jud. Botoșani

Nu întâmplător în anotimpul primăvara, care aduce cu el optimism, dragoste de viață și de frumusețe, sărbătorim ziua celei mai dragi ființe, mama. Ea ne-a dat viață și ne ajută să înfruntăm fiecare obstacol fără să ceară răsplată pentru truda sa.

De ziua ei vreau să-i dăruim o floare, dar acea floare ar fi prea puțin pentru mama. Ar trebui *o floare pentru bunătatea ei, o floare pentru răbdarea ei, o floare pentru ajutorul pe care ni-l dă, o floare pentru nopțile nedormite atunci când eram/suntem bolnavi, o floare pentru candoarea ei, o floare pentru ochii ei umezi, o floare pentru privirea ei blândă, o floare pentru dragostea necondiționată, o floare pentru vrednicia ei, o floare pentru dăruirea ei, o floare pentru sacrificiul ei, o floare pentru zâmbetul ei, o floare pentru*și vă rog pe voi cei care aveți mame să adaugați și alte flori pe care le merită mama pentru a forma cel mai mare și mai minunat buchet.

Aceste flori să fie mesagerii dragostei noastre nemărginite pentru ea.

Un măștișor, o floare rară

Ce-a înflorit în primăvară,

Aleasa-acum de noi cei mici

Pentru părinti, copii, bunici.

Un măștișor, o floare rară

Culeasă-n prag de primăvară,

Pentru a mea maică iubită

Cu dragoste nemărginită.

Un măștișor, o floare rară

Trimisă-n dar de primăvară,

Buchet de inimi iubitoare

Pentru această sărbătoare.

Ce înseamnă să fii părinte - Studiu de specialitate -

Educ. Andrei Ana
Grădinița Valea Mânăstirii, Gorj

Termenul „familie” provine din limba latină – „famulus” (servitor), care conform *Dicționarului etimologic al limbii latine* reprezenta „ansamblul sclavilor și al servitorilor care trăiau sub același acoperiș, iar apoi casa în întregime: pe de o parte stăpânul, pe de alta soția, copiii și servitorii” (cit. în. Bulgaru, M, p. 80). Prin extensie de sens, familia a ajuns să cuprindă **agnati** (rudele pe line paternă) și **cognati** (rudele pe linie maternă) și să devină sinonimă cu **gens** (comunitate formată din toate rudele de sânge), în limbaj comun, dar nu și în cel juridic. Putem spune deci, că familia este una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate umană, asigurând evoluția și continuitatea vieții sociale.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159).

- *Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului*

Această abilitate presupune, în primul rând, cunoașterea nevoilor de bază ale copilului și apoi disponibilitatea părinților de a le satisface. Dacă părinții nu știu cât de important este să-i vorbească copilului, să-i lase acestuia timp pentru a-i răspunde, de a-l stimula tactil, de a-l lua în brațe sau a-i vorbi cu blândețe, putem spune că aceștia vor eșua în misiunea lor parentală.

- *Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv*

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget asemăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și de a asista cu răbdare copilul în experiențele și descoperirile lui. Atâta timp cât aceste activități nu sunt periculoase pentru copil, părintele trebuie să permită realizarea lor.

- *Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul*

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celorlalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celorlalte persoane. O bună capacitate empatică îl va face pe părinte să fie părtaș la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său.

- *Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului*

De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealistice sau negative. Așteptările părinților influențează conduita acestora față de copil. Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului. Exigențele prea mici conduc la nedezvoltarea capacității de rezolvare a problemelor și

la iresponsabilitate. În momentul în care așteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eșec, pentru că va ști că nu poate ajunge acolo unde își dorește părintele.

- *Abilitatea de a pune limite copilului*

Aceasta este probabil cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte.

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate. Alegerea de către părinte a celei de-a doua variante poate conduce la un copil rebel, lipsit de respect pentru norme și reguli sau din contră, la unul extrem de timid și foarte temător.

- *Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul*

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

- *Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul*

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănculescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

“CEI 7 ANI DE ACASA”

EDUCATOARE :ANGHEL FLORENTINA Gradinita nr 211,Bucuresti,sector 3

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor Anghelescu Iuliana-Aurelia
Școala Gimnazială Fărcașele, loc. Fărcașele, Olt

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

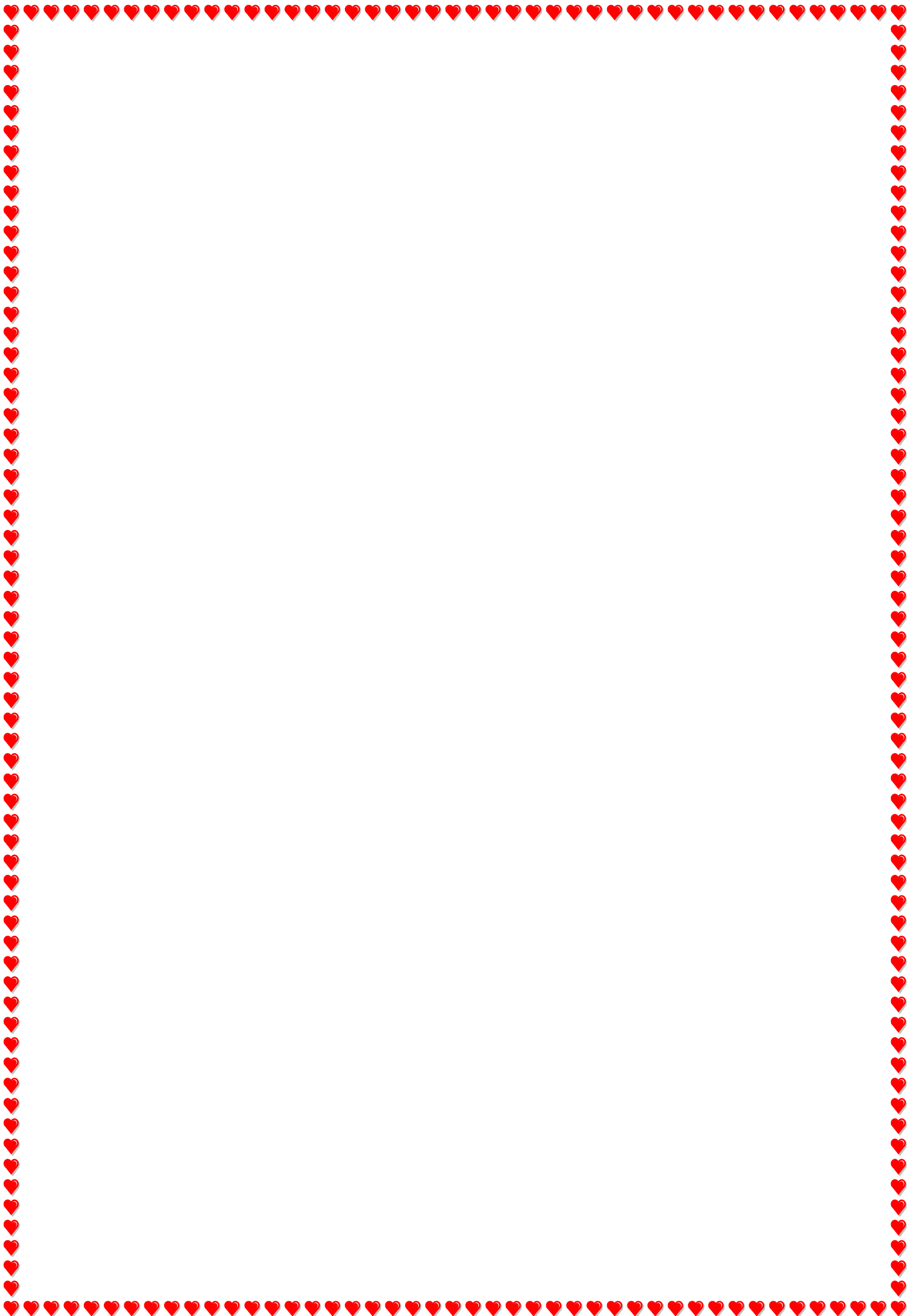
În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

**Simpozion Național
„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”**

**Profesor învățământul primar Arinton Aurica Mitrita
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.7 GALAȚI**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea cultură a fiecărei familii și valorificarea acesteia. În viața copilului cea mai intensă perioadă de progresare este cea de la naștere până la perioada preșcolară. După aceasta perioadă doar rectificăm.

Când tinerii părinți primesc copilul lor, ca un cadou, se transformă. Se dezvoltă triunghiul emoțional, atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. În cazul în care există dragoste, apreciere și respect reciproc, pe scurt părinții sunt pe un plan, copilul vede acest model între cei doi părinți și încearcă să imite acest lucru. În acest caz vom primi un școlar echilibrat emoțional. El se va adapta în timp scurt și se va simți bine în comunitate.

Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare. Copilul este oglinda familiei. Încercarea părintelui de a-și învața copilul să vorbească frumos, este în zadar, când el însuși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Încărcarea emoțională al unui astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegerea emoție.

Ce este calduț, obișnuit zi de zi nu se inscripționează eventual se lipește. Dar evenimentele cu bubuitură rămân.

În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povești rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre. Ce înțelege din acestea un copil în vârstă de șase ani?

Nu trebuie să ne fie milă de toată lumea. Trebuie să ajutăm acolo unde putem, în comunitatea în care trăim acolo trebuie să-l prindem pe cel care cade în împrejurimea noastră, să-l salutăm pe vecin, să nu așteptăm să ne salute el, acolo trebuie să culegem murdăria de pe stradă, dacă colegul meu a aruncat, nu ignorăm, spunând că el a aruncat.

În familiile care trăiesc în dragoste, înțelegere, în familia unde ginerele sau nora este primit cu respect, cu dragoste, binevoiența, acolo cu respectul față de vârstnici nu este nicioproblemă.

Copilul este receptiv față de bunici înțelege că ei sunt părinții părinților.

Ei sunt importanți, nu pentru că au cumpărat mașină sau casă, ci pentru că sunt oamenii care au crescut, au educat și nu în ultimul rând, pe ei se pot baza, oricând aducând un sacrificiu.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

”Cei șapte ani de acasă”

Prof. învățământ primar : BAN AGNETA
Școala Gimnazială Sinteza Mare
Județul Arad

Cei șapte ani de acasă reprezintă perioada de formare inițială a personalității copilului, perioada apariției primelor relații și atitudini a detașării, desprinderii copilului de câmpul perceptiv; este perioada de cea mai mare organizare și sistematizare a comportamentelor; este perioada cea mai puternic marcată de spectaculoase salturi cantitative și calitative ale copilului.

Pe aceste considerente este impetuos necesar să punem bazele personalității copilului în conformitate cu cerințele morale ale societății. De aceea formarea deprinderilor de comportament civilizat la copii, ca element component al comportamentului socio-afectiv, constituie o sarcină de mare complexitate și dificultate atât pentru părinți (în etapa primei copilării 1-3 ani), cât și pentru instituția de învățământ preșcolar în faza celei de-a doua copilării (3-6/7 ani).

Copilăria prin excelență este simbolul bucuriei și al zborului uman, „startul” competiției omului cu el însuși, în propria-I devenire, autodesăvârșire și afirmarea sa ca valoare umană; este sinteza celor mai de preț valori ale vieții: pacea, înțelegerea, adevărul, binele și frumosul, bucuria și fericirea; este plenitudinea afirmării energiilor umane, perioada de autodepășire pentru a-și lua în stăpânire propria sa devenire umană și afirmarea personalității fiecărui om; este partea cea mai frumoasă a vieții cu cele mai infinite valori formative! Tocmai de aceea omul trebuie să-și îngrijească copilăria deoarece întreaga sa istorie se conturează după trăsăturile și contururile imprimate în ea.

Iată de ce zicala despre „cei șapte ani de-acasă” rezistă timpului prin marele adevăr care-l conține: copiii aparțin copilăriei! Ei reprezintă cea mai scumpă zestre a părinților, cea mai mare bucurie și bogăție a lor adevăratul „bot” de aur în casa fiecărui român.

Astăzi însă nu mai putem vorbi doar despre cei șapte ani „de-acasă” deoarece copilul nu este doar al părintelui decât o scurtă perioadă de timp (1-3ani), copilul fiind inclus, de la vârsta de 3-6/7 ani în diferite forme educaționale precum învățământul preșcolar. Rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie urmând ca ulterior să se consolideze și să se îmbogățească în societate. Iar societatea va fi așa cum am pregătit-o noi copilului, prin educația începută în familie și grădiniță, continuată în școală și în societate de-a lungul întregii vieți.

Iată câteva considerații privind educația copilului în cadrul familiei. Nici un părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proasta creștere acasă sau în societate. Ei își doresc ca fiul sau fiica lor să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale.

Mediul familial este acela în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare cel mai adesea prin imitare și nu neapărat printr-un comportament conștient. Atenție dar la modelele pe care le oferim copiilor noștri! Acum, la această vârstă este esențială conturarea și achiziționarea normelor unui comportament social corect.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul sau adultul de mâine să-și imprime în toți acești șapte ani ai copilăriei comportamentul unor buni creștini. Iară această „bună-creștere” va avea forma pe care noi părinții o dăm, o conturăm, o creonăm prin standardele pe care le impunem.

Iată ce trebuie să învețe un copil acasă și la grădiniță. Până la vârsta de 6/7 ani copilul trebuie să aibă dezvoltate, prin educația primită acasă și la grădiniță:

-să aibă un anumit grad de autonomie (să știe să se descurce singur la îmbrăcat...), să se spele pe mâini-pe față, să fie ordonat;

- să aiba un nivel de polițete învățate din regulile impuse de familie sau instituția de educație;
- să posede un limbaj dezvoltat care să-i permit să comunice suficient;
- un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile precum și capacitatea de relaționare socială.

Printre principalele „ingrediente” care compun o bună creștere a copilului pe perioada celor șapte ani „de-acasă” este necesar să amintim:

1. Salutul-exprimit prin fluturarea mâinii și continuat cu firescul „Bună ziua.”
2. Comportamentul în public și cu prietenii:
 - Un copil bine crescut știe să răspundă la întrebări și să susțină la rândul-i conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește;
 - Își demonstrează bunele maniere, nu doar în preajma părinților ci și în preajma adulților precum și celorlalți copii. Astfel la grădiniță se joacă împreună cu alții copii în destindere și voie bună, se pregătesc și exersează prin joc rolul de adult, învață, exersează și testează comportamente corecte; își respectă partenerii de joacă, înțelege să se conformeze regulilor jocului.
3. Prin imitare și suficientă practică, copilul bine educat înțelege normele sociale; deprinde cu ajutorul părinților sau a educatorilor ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” ; învață să aplice regulile sociale din lumea în care trăiește: să-și aștepte rândul la magazin, la medic, la leagănul din parc, etc; nu încalcă drepturile celorlalți în afirmarea drepturilor lor; nu deranjează pe cei din jur, respect ora de liniște...
4. Respectă bunele maniere la masă, baie, etc.
5. Își recunosc greșeala nu ca un semn de slăbiciune ci ca un semn de respect și demnitate prin acel „îmi pare rău” și „te rog” ;
6. Un copil bine crescut învață să nu râdă de slăbiciunea, de efectul fizic sau orice dizabilitate a cuiva.

În concluzie copilul, ca cetățeanul de mâine va fi așa cum îl formăm noi părinții și educatorii lui în „cei șapte ani de acasă”.

Bibliografie:

1. Jinga, Ioan: „Educatia ca investitie in om”, Editura Stiintificasi Enciclopedica, Bucuresti, 1981
2. Cretu, Tinca: „Gradinita-factor de dezvoltare sociala”, in invatamantul prescolar, nr. 1-2/1994
3. Fotea, Monodora: “Cunoasterea copilului, conditie a educatiei de calitate”, in „Revista invatamant prescolar” nr. 3-4/1999.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. înv. Primar: Barbir Emilia Daniela
Școala Gimnazială Măriței

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu,

care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Importanța celor ” șapte ani de acasă”

**Prof.înv.preșcolar BERCEA ANAMARIA
G.P.P.NR.24, ORADEA**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani.

Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obişnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învățã-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poate cu ei în mod corespunzător.

Explicã-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Bogdan Ildiko

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Dorința de Crăciun

prof. Boitoș Dana

Vreau să vă povestesc ceva despre dorințe de Crăciun. E prea frumos să țin doar pentru mine.

Noi, cei mari, vrem să-i învățăm muuulte pe copii: să se lege la șireturi, să citească, să socotească...și ne trezim, uneori, că ei ne învață ce e viața.

Ce înseamnă să dăruiești am învățat și eu acum, în preajma Crăciunului. "A dăru" e verbul de pe buzele tuturor în luna decembrie, doar e luna cadourilor. Ne tot învățăm în jurul lui. Am pus povești la borcan cu fetița mea. Am ales o carte primită în dar demult, de la grădi și, din ea, am învățat ce înseamnă Crăciunul – a dăru.

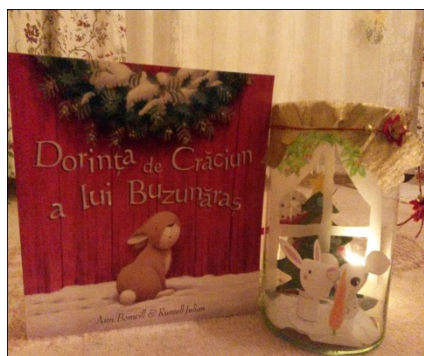
Apoi, fetița mea a realizat un tablou, pe care l-am văzut doar la expoziție - "Dar din dar". Ce idee frumoasă! Am aprofundat sensul cuvântului nostru. Bine! Bine! Buzunăraș a dăruit din morcovul său, pasărea îi aduce frunze căprioarei. La noi, oamenii, e ceva mai complicat. Ce să dăruiești? Ce? Ceva frumos ...

Și a venit și răspunsul la această întrebare

Elevii mei au fost încântați să facem niște lucrări, ce urmau să fie vândute, iar din banii rezultați se vor lua daruri pentru copiii de la Spitalul de Copii. Mănuțele lor au început să meșterească lucrările. Le-am adunat într-o cutie. Alexandru, un băiețel cu ochi azurii, mi-a dat lucrarea sa, dar mi-a spus că nu vrea să fie vândută. "De ce?" am întrebat surprinsă. Și, privind în ochii lui mari și senini, am înțeles...El voia ca lucrarea lui să ajungă direct la un copil bolnav. Deja scrisese pe ea "Sper să te faci bine!"...Frumos, nu?

Dorința lui s-a împlinit. Lucrarea lui a fost trimisă către o fetiță bolnavă din școala noastră, despre care am aflat a doua zi.

Să vă bucurați de copii, de toți cei dragi, de zâmbete și îmbrățișări, de colinde și de lumina Crăciunului!

„Că, într-o zi, cum ai spus, pot să vorbesc frumoasă...”

Prof. înv. primar Bolocan Viorica, Școala Primară Lunca Frumoasă
Comuna Pîrscov, județul Buzău

Atenția acordată îngrijirii și creșterii copilului trebuie dublată de grija pentru educația sa. Aceasta începe din primele clipe de viață. Vocea blândă a mamei, aprecierile ori laudele tatălui, atmosfera impregnată de iubire, înțelegere și toleranță influențează viața copilului.

Ce anume trebuie să facă un părinte pentru copilul său , astfel încât acesta din urmă să fie considerat educat?

Depinde de copil și depinde și de părinte. Nu pot fi aplicate pur și simplu rețete. Copiii și părinții sunt personalități diferite, care pot reacționa diferit în unele situații, asemănător, în altele. Viziunea părintelui în ceea ce privește educația este factorul care își pune amprenta asupra valorilor pe care i le va transmite copilului său.

Specialiștii au recomandat mai multe direcții de intervenție.

O direcție o reprezintă formarea și dezvoltarea capacității de comunicare cu adulții și copiii cu care interacționează copilul. Această capacitate îl va ajuta pe copil să relaționeze cu cei din jurul său. El va putea transmite corect și clar ceea ce dorește, va înțelege ceea ce i se spune, va solicita ceea ce dorește de la ceilalți.

O altă direcție o reprezintă stabilirea unor limite clare în ceea ce privește comportamentul copilului în raport cu adultul. Este important să se explice copilului ce are voie să facă și ce nu, să se stabilească anumite reguli clare, simple, realiste, echilibrate în raport cu vârsta și situația copilului și să i se prezinte de la început care sunt consecințele nerespectării regulilor stabilite.

Consecvența cu care ambii părinți veghează asupra acestor reguli și comportamente reprezintă reușita acțiunii educative. Copilul trebuie ferit de exagerări. Chiar dacă el este iubit necondiționat , nu înseamnă că trebuie să i se satisfacă orice dorință, orice solicitare, doar pentru că e mic, ori că părintele său , în copilăria lui , nu a beneficiat de unele lucruri ,ori favoruri.

Comportamentul membrilor familiei reprezintă modelele copilului, pe care el le va copia la un moment dat. În acest sens, atenția părinților trebuie să se concentreze pe cunoașterea membrilor familiei, dar și a celorlalte persoane în compania cărora copiii își petrec timpul, știut fiind faptul că, tot mai puțin timp petrec unii copii în compania părinților, supraaglomerați cu sarcini la locul de muncă. Unitatea dintre vorbele și faptele părinților reprezintă un pas înainte în educația copilului.

Perioada copilăriei reprezintă momentul în care se pun bazele educației morale. Bunele maniere, conduita disciplinată, atitudinea față de lucruri, ființe, persoane, atitudinea față de învățătură și muncă, respectul se deprind de la vârste fragede. Copilul învață cum să fie respectuos, amabil, tolerant, cinstit, harnic observând reacțiile și atitudinile celor din jurul său, în special ale părinților săi.

În raport cu oferirea de recompense, este demn de luat aminte la exprimarea bucuriei și mulțumirii părintelui față de îndeplinirea unor sarcini, ori față de respectarea unor reguli de către copil , versus recompensa materială. Ignorarea, dezamăgirea, nemulțumirea părintelui față de nerespectarea celor stabilite oferă rezultate mult mai convingătoare decât aplicarea unor pedepse. Copilul poate înțelege respectarea cerințelor părinților, drept „serviciul ” său. Așa cum, mama și tata își îndeplinesc îndatoririle familiale, așa și copilul respectă regula. Timpul, afecțiunea, atenția acordate de părinți sunt premiul pus în joc.

O bună relaționare între părinte și copil se bazează și pe cunoașterea așteptărilor unul de la celălalt, continuate apoi, în sistemul școlar când elevul trebuie să atingă un anumit nivel de pregătire . Cunoscând așteptările părintelui, copilul se mobilizează în direcția îndeplinirii lor. Problema o reprezintă realismul așteptărilor părintelui în raport cu vârsta și potențialul copilului, cu evoluția societății. Aceeași discuție este necesară și din punctul de vedere al așteptărilor copilului față de familia sa. Copilul poate fi orientat în direcția unei bune cunoașteri a familiei sale, să știe care sunt posibilitățile ei concrete, dar să aspire la mai mult decât ceea ce există, pentru a-și depăși condiția.

Părinții doresc binele copilului , dar din dorința exagerată de bine ajung, uneori, să nu mai distingă realist acest bine. Îmbinarea autorității părintești cu prietenia și democrația pot asigura un echilibru moral și afectiv care să susțină în mod adecvat educația copilului.

Bibliografie

Dolean, Ioan, Dolean, Dacian Dorin – Meseria de părinte, Editura Aramis, București, 2009

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**BONCIU DANIELA
G.P.P. „SF. SAVA”, IASI**

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea, dezvoltarea și socializarea copilului deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale, și totodată împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare, astfel fiind primul său intermediar în relațiile cu societatea. De asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În altă ordine de idei, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității.

Familia reprezintă pentru copil structura socio-afectivă securizantă, principala structură protectoare, oricând și întotdeauna primitoare absolut necesară existenței lui. În familie copilul are parte de primele lecții de viață, părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare pentru formarea primelor principii de viață.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere.

Putem afirma ca "cei 7 ani de acasă" reprezintă o imagine a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Expresia celor "7 ani de acasă", pe care omul îi are sau nu-i are, reflectă tocmai importanța pe care perioada preșcolară (3-6/7ani) o are în evoluția psihică a copilului.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o reorganizare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune „bună ziua”, „te rog”, „mulțumesc”, „la revedere”, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie:

- www.didactic.ro
- www.scribd.com
- Elena Bonchis, Familia și rolul ei în educarea copilului, editura Polirom, 2011
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
- Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

*Din suflet pentru mama
Atelier de lucru cu tăticii*

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

**Profesor învățământul primar BONDAR DACIANA-FLORINA,
LICEUL TEHNOLOGIC NR.1-DOBRESTI ,JUD.BIHOR**

„Prețul omului stă în iscusința duhului său și în cinstea purtării sale”

„A avea cei șapte ani de acasă”-, o expresie destul de uzitată în trecut, o expresie care în zilele noastre pare ușor desuetă, făcându-l pe cel ce o folosește să pară puțin de modă veche și o expresie care de multe ori a stârnit polemici între dascăli și părinți-cine poartă vina lipsei de educație a copilului, școala sau familia?

Care credeți că ar fi principalul agent al socializării? Bineînțeles, familia. De ce? Pentru că familia este intermediarul între societatea globală și copil, familia reprezentând locul în care se modelează principalele componente ale personalității copilului. Familia este cea care ne oferă o poziție în societate, determină atribuirea de statusuri precum rasa și etnia și influențează alte statusuri precum religia și clasa socială. Calitatea educației primite în familie – acei „ șapte ani de acasă”- depinde atât de nivelul educației părinților cât și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el. (reproduce comportamente ale adultului).

Familia este mediul în care copilul deprinde sau nu deprinde principalele reguli ale unei bune purtări, prin mimetism mai mult decât printr-un comportament conștient, iar acest lucru este definitoriu pentru conturarea profilului viitorului adult și pentru însușirea unei conduite sociale corecte. Cu alte cuvinte copilul va reprezenta „oglinza părinților”. Un mediu familial cald, primitiv, liniștit, va dezvolta un copil echilibrat, capabil să se poată integra cu ușurință în viața de adult și care să aibă o conduită corespunzătoare.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ ? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația primită în familie. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. 111

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. “Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată. În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea. Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți. Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni. Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei șapte ani de-acasă”. Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților. Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Devine evidentă importanța avizării pedagogice a părinților, în scopul formării copilului în condiții optime, potrivit particularităților constelației familiale în care se dezvoltă.

Cei șapte ani de acasă sunt necesari în creșterea unui copil ce va deveni adultul de mai târziu!

LICEUL TEHNOLOGIC Nr.1 DOBRESTI
CLASA I B
ACTIVITATI APLICATIVE:1- 8 MARTIE-2018

PROF.INV.PRIMAR: BONDAR DACIANA -FLORINA

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Both Luminita Școala Gimnazială ‘Petre Dulfu’

Expresie des întâlnită? Sintagma mai este valabilă oare în zilele noastre?

Auzim adesea această expresie și fiecare îi dă o anumită interpretare. Întâlnită des și în basme ȘAPTE este o cifră magică. Ce semnifică cifra șapte? În credința creștină în evul mediu, cifra șapte simboliza liniștea, milostivirea și pacea, aceasta era interpretată șapte fiind suma dintre cifrele trei (care reprezenta pe Dumnezeu) și cifra patru (simbolul celor patru elemente, patru vânturi, sau cele patru puncte cardinale).

În educația unui copil, primii șapte ani de viață sunt esențiali și poate magici având în vedere simbolistica cifrei. În mijlocul familiei, copilul până la vârsta de șapte ani își formează anumite deprinderi, acumulează cunoștințe, își creează un sistem de valori. Bunele maniere, salutul, respectul pentru cel de lângă el, manierele la masă, recunoașterea greselilor, comportamentul față de prietenii toleranța față de ceilalți, tactul în rezolvarea unor situații le învață încă de mic. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Da, se poate vorbi de valabilitatea acestei formule și în zilele noastre. Numai că acum datorită sistemului educațional, copiii încep mai devreme educația formală. Acest lucru nu presupune anularea importanței celor șapte ani de acasă. Valorile pe care părinții le implementează copiilor nu ar trebui să-și piardă însemnătatea pe tot parcursul vieții. Numai așa ne putem păstra identitatea ca popor.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI COMPORTAMENTUL COPILULUI

Prof. Monica Bunaciu
Grădinița PP. Nr.14,Arad

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu impact hotărâtor asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el

Normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziționarea normelor unui comportament social corect. Această realitate atestă faptul că de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și adune în acești primi ani ai copilăriei toate competențele unei bune creșteri. A fi „bine-crescut„, nu înseamnă peste tot același lucru. Atât contextul cultural-istoric, obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de acasă„.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut„, regăsim câteva exemple de bune practici și strategii pe care le aplică părinții în reglarea unui comportament.

Studiu de caz: Smiorcăiala

Comportamentul. Copilul se smiorcăie de când se trezește până adoarme. Miorlăie întruna: „Vreau suc. Acuma vreaaau! sau „Nu-mi place mâncarea asta!„

De ce fac asta. Pentru că are efect.

Reacția părintelui. Nu cedați niciodată unei cereri făcute pe acest ton.

Ce trebuie încercat în primul rând.

1. Ignorați smiorcăiala, prefăceți-vă că aveți treabă sau că nu auziți
2. Puneți-l să aleagă: „Ți-aș da cu plăcere un sendviș dacă m-ai ruga frumos„
3. Surprindeți-l. Intrați în camera radiind de bună dispoziție și spuneți „Bună dimineața, puiule!„
4. Părăsiți încăperea.

Mod de prevenire. Metoda de a preveni smiorcăiala este să consolidați ori de câte ori este cazul comportamentul pozitiv al copilului. Când vă roagă frumos să-i faceți un serviciu arătați că apreciați tonul. Mai presus de orice, căutați tot timpul ocazii pentru a-l învăța să devină independent. Se va smiorcăi cu atât mai puțin cu cât va fi mai încurajat să se descurce singur. De fiecare părinte depinde să-l învețe pe copil care sunt alternativele civilizate.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.inv.preșcolar Bunea Adela Claudia
Grădinița P.P.Dumbrava Minunata Hunedoara

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucurie jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduși de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN VEDEREA DEZVOLTĂRII ARMONIOASE A COPILULUI

Prof.inv.prescolar Burcea Otilia
Liceul Tehnologic „Jean Dinu „Adamclisi jud .Constanta

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții

Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia. După cum știm copilul copiază comportamentul celor apropiați, el nu știe ce este bine și ce este rău, tocmai de aceea ar trebui să facem ceea ce cerem de la ei, pentru că altfel intervine întrebarea firească: „EU DE CE?” dacă mama și tata nu fac așa. Este bine ca micuțul să fie obișnuit cu diferite persoane pentru a nu se izola și a fi dependent doar de mama și tata. Personal am considerat că micuțul meu este bine să meargă la grădiniță zilnic de la 3 ani, loc unde poate socializa cu micuții de vârsta lui, unde învață organizat și schimbă atmosfera luând contact și cu alte persoane.

Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lasându-și amprenta asupra comportamentului copilului, chiar și religia, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat în ceea ce privește acordul gramatical deficitar, anumite cuvinte și multe altele.

Cei șapte ani de-acasă înseamnă credință în Dumnezeu, înseamnă să învățăm să socializăm, să ne ajutăm semenii la nevoie, să cooperăm, să fim oameni dreți și pe care să te poți baza în societate. Este necesar ca religia și credința fiecăruia să fie bine cunoscută și definită, pentru că numai prin credință putem fi mai corecți, mai buni, mai atenți cu cei din jur. Perioada grea pe care părinții o traversează, fără locuri de muncă, fără siguranța zilei de mâine, unii plecați în străinătate, fac din copii adevărate victime ale societății în care trăim, spulberând vise și speranțe atât ale lor cât și ale părinților. Stabilitatea familiei, echilibrul și buna înțelegere crează copiilor modele pozitive de urmat, întrucât fiecare dintre noi reprezentăm modele pentru copiii noștri. Astfel că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Cei șapte ani de viață țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți. Respectul față de părinți, de bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori, prieteni și colegi deopotrivă.

O zicală românească spunea că dacă îi respecti pe ceilalți te respecti practic pe tine, integrându-te mai ușor în comunitatea din care faci parte, altfel riști să te izolezi și să fi un neadaptat și un neînțeles de cei din jur, diferiți de tine. Să fii respectat de cei din jur este un lucru dorit și plăcut, care îți dă satisfacție, având un efect pozitiv asupra noastră a fiecăruia.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv. primar BUTE ALINA
Școala Gimnazială nr.1 Brăhășești, județul Galați

Expresia „cei șapte ani de acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

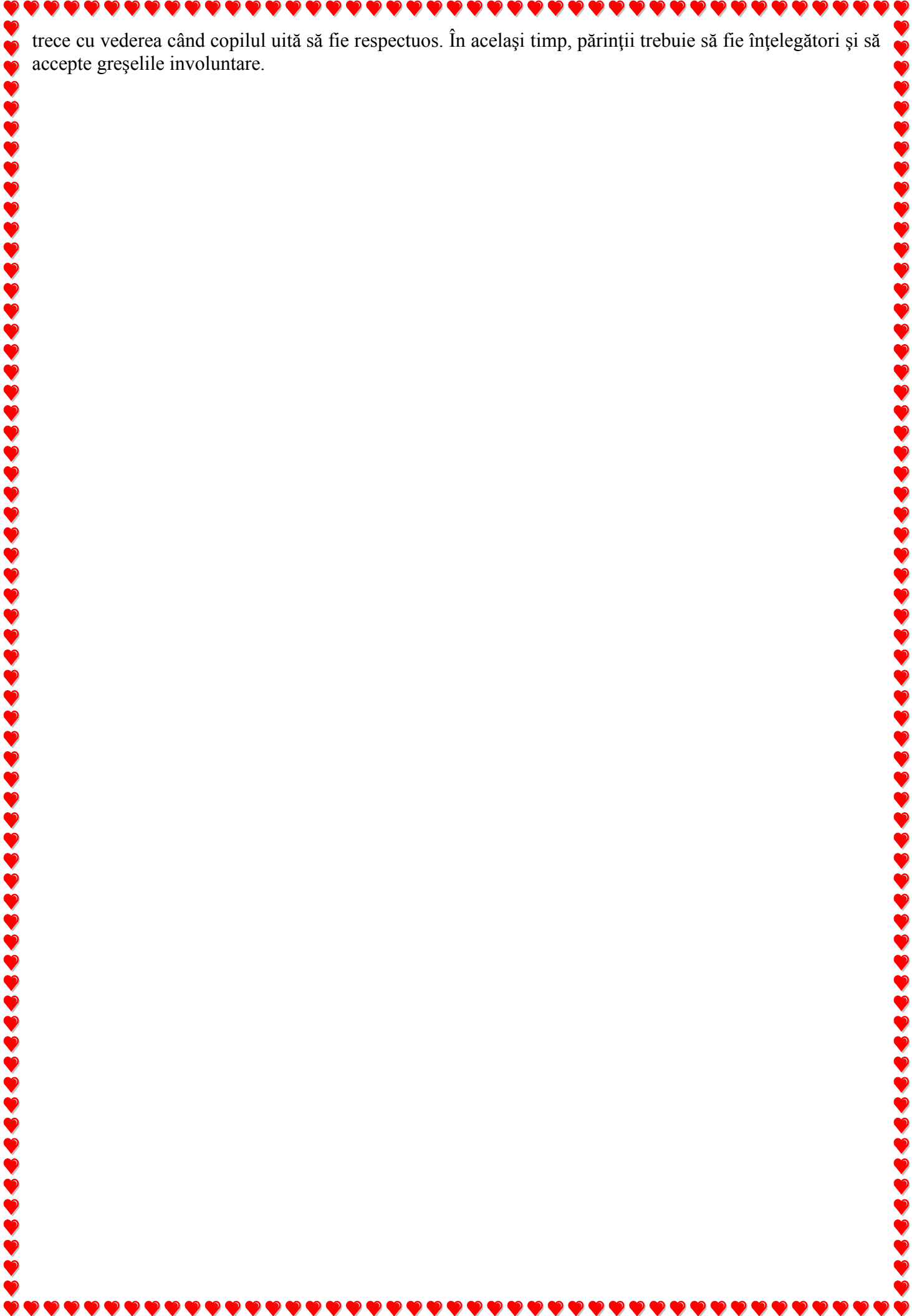
Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va

trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

BUNELE DEPRINDERI

**Profesor în învățământul prescolar, Carp Anca.
Grădinița cu PP "Step by Step", Galați**

Formarea deprinderii de a fi disciplinat nu constituie numai o cerință a grădiniței impusă de faptul că în grupă sunt mulți copii și că fără disciplină nu se poate desfășura programul zilnic. Ea trebuie să fie o grijă permanentă a familiei, deoarece copilul căruia nu i s-a format această deprindere va avea de suferit toată viața, căci nu se va încadra în cerințele vieții sociale. Neobișnuirea copilului cu o anumită disciplină favorizează dezvoltarea negativismului și a trăsăturilor negative ale voinței, ceea ce îngreunează încadrarea individului într-un colectiv, dăunează stabilirii de relații sociale și poate contribui la provocarea de traume psihice.

Încă de când sunt în fașă este important să li se impună câteva reguli. Este la fel de important ca și atunci când crește, părinții trebuie să fie pe poziție cu regulile și limitele. Numai că de data aceasta ele nu mai trebuie să fie tacite, ci verbalizate și clarificate.

Una dintre piedicile disciplinării copilului în familie este și lipsa de concordanță între cerințele membrilor familiei. Oricât va dori unul dintre ei să-l învețe pe copil să fie disciplinat, dacă ceilalți nu au față de el aceleași cerințe, sau fac haz de actele lui de indisciplină, ba uneori îl încurajează, atunci deprinderea de comportare disciplinată nu se formează, ori copilul răspunde selectiv, abordând o comportare civilizată numai față de persoanele care-i cer acest lucru.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: "Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica" ori "Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami." Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi

Bibliografie:

Alexandrina Lovinescu, *Bunele deprinderi în grădiniță și acasă*, Editura Didactică și pedagogică, R.A., București, 1995.

Rolul familiei și al școlii în dezvoltarea personalității adolescenților

Profesor consilier CATALAN FLORENTINA
Liceul Tehnologic „Emil Racoviță”, Roșiorii de Vede, Teleorman

Familia constituie *factorul primordial al formării și socializării copilului*, este primul său intermediar în relațiile cu societatea și tot ea constituie matricea care imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale, atitudinile pe care copilul le adoptă în familie punând bazele conduitei viitoare.

Ea reprezintă locul în care copilul învață regulile de comportare, strategii de rezolvare a problemelor practice, dobândește competențe sociale de bază (negocierea, comunicarea, exprimarea emoțională, controlul mâniei și a agresivității, conduita asertivă, etc.), care îl vor ajuta pe tânărul și adultul de mai târziu să se adapteze optim la rolurile familiale, profesionale și sociale pe care comunitatea și societatea din care face parte le așteaptă de la el.

Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala.

În cadrul familiei, copiii, beneficiind de sprijinul material, cognitiv și mai ales afectiv al părinților și al fraților, învață să fie autonomi și independenți, să fie siguri pe ei înșiși, să fie disciplinați și cinștiți, pentru a reuși în viață.

De asemenea, familia este locul unde sunt construite *prototipurile pentru toate tipurile de relații sociale* (de supra ordonare sau subordonare, de complementaritate sau de reciprocitate).

În densa rețea de influențe reciproce și adaptări din cadrul familiei, părinții joacă un rol hotărâtor. În egală măsură, *conduita ambilor părinți* reprezintă prima sursă de imitație, după care copiii încep să-și ghideze conduita. Dacă conduita părinților este adecvată și îl stimulează pe copil în direcția bună, acesta va ajunge să socializeze în mod normal și să aibă șanse crescute de a reuși în viață. În cazul în care modelele pozitive de conduită ale părinților sunt absente, copilul va întâmpina dificultăți în procesul de socializare, dificultăți care pot avea repercusiuni pe termen lung asupra dezvoltării personalității acestuia, mai ales atunci când acesta nu este ajutat la timp să le depășească.

Rolul familiei ca principal mediu de dezvoltare a personalității copilului este foarte important încă din etapele timpurii ale evoluției sale și continuând până la sfârșitul adolescenței, când această dezvoltare ajunge la maturitate, căpătând un caracter stabil.

Numărul, complexitatea și varietatea de situații care pot apărea într-o familie – începând cu tipul de familie, structura acesteia și până la conduitele specifice pe care aceste situații le determină sunt deosebit de importante pentru dezvoltarea personalității adolescentului. Diversitatea mediului familial ajută atât la socializarea adolescentului, prin descoperirea comportamentelor sociale fundamentale, de bază, dar și la individualizarea acestuia, oferindu-i posibilitatea de a se defini și preciza pe sine.

Influența familiei asupra personalității adolescentului se exercită pe trei căi principale: 1) prin *educație* explicită, intenționată; 2) prin *transmiterea unor modele* de valori, de atitudini și comportamente; 3) prin *climatul familial*.

Prima cale este directă, celelalte două sunt indirecte. Toate acestea se realizează diferit, de la familie la familie, în funcție de variabile ca: tipul de familie, statutul socio-economic și cultural, tipul de disciplină parentală etc.

Astfel, un rol principal revine educației pe care părintele o oferă adolescentului. Educația copilului în familie poate depinde de nivelul de instrucție al părinților, structura familiei, unele caracteristici psihopatologice ale părinților etc.

De asemenea, *transmiterea familială a valorilor* poate fi diferită de la familie la familie, în funcție de statutul, credințele, nivelul socio-economic și cultural al acesteia.

Modelele atitudinale și comportamentale pe care adolescentul le găsește în mediul familial pot fi pozitive, dar și negative precum: un tată incoerent, slab, supra ocupat, violent, despotic sau o mamă instabilă, superficială etc.

Este de subliniat marea sensibilitate pe care o au copiii față de atitudinile, stările de spirit și opiniile părinților. Dependența de părinți, autoritatea și prestigiul acestora, câștigate prin experiența directă a traiului în comun, conștiința, dobândită de copii prin aceeași experiență, că părinții sunt ființe care pot

rezolva orice problemă sau dificultate întăresc în copil încrederea profundă, cel puțin până la vârsta adolescenței, în capacitatea și știința părinților. Pentru copil această încredere constituie unul din suporturile esențiale ale imaginii lui despre lume și despre relațiile interumane. Lipsa acestui suport, spectacolul ostilității dintre părinți, produc o gravă dezorientare în conștiința lui.

Orice intenție educativă trebuie întemeiată pe *buna organizare a vieții familiale*. Este vorba de stabilirea unui regim de viață bine echilibrat, care să respecte toate trebuințele adolescentului și să-i dezvolte conștiința existenței unor îndatoriri față de familie și societate.

În acest sens, se poate afirma că dintre cei trei factori enumerați mai sus, ca fiind răspunzători pentru formarea personalității adolescentului în cadrul mediului familial, *climatul familial* influențează într-o foarte mare măsură pe primii doi, deoarece într-o atmosferă de tensiune și conflict (vorbind de o familie cu un climat negativ), este dificil de crezut ca se va realiza o educație adecvată.

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ – PIATRĂ DE TEMELIE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Institutor Chatzidimitriou Georgiana

Educația începe din prima zi de viață a copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părintii. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în daună copilului.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârstă școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor influențează evoluția lor cognitivă, motorie și îmbogățirea limbajului. Vârsta preșcolară (3-6/7 ani) cunoaște o dezvoltare accelerată atât din punct de vedere fizic, cognitiv, cât și social și emoțional.

Există câteva reguli esențiale ce trebuie avute în vedere în educația și creșterea copilului. Iată câteva dintre aceste reguli de aur ce vor ajuta definitiv formarea lui ca adult :

- Învăța-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
- Comunică cât mai mult cu el-comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii;
- Nu abuza în niciun fel de copil-fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palmă la fund" și concentrează-te pe disciplină pozitivă!
- Învăța-l să își exprime emoții și sentimente;
- Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seamă lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. Înv. Primar: Ciobanu Lăcrămioara Irina
Școala Generală nr.2 Bogdănești

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Importanța celor șapte ani

Profesor: Ciocan Ramona
Liceul Tehnologic "Alexandru Vlahuță" Șendriceni
Județul: Botoșani

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie folosită pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Anii petrecuți alături de părinți sunt cei mai importanți, mai ales primii, când se învețe ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, încă din primele zile de viață orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, reprezintă modul de a ne comporta, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani îi primim într-un anumit oment al vieții, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Totodată educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi ca model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai tot timpul de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

Părinții își educă copiii, pe lângă exemplul personal, prin următoarele categorii de propoziții/fraze: **principii, ordine, atribuirii, porunci** (injoncțiuni), **contraporunci** (contrainjoncțiuni), **programe și permisiuni**.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje **ambivalente**, adică frazele sunt exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus sau **disjuncte**, adică două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc. Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

La nivel non verbal, se consideră că mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.

Deprinderile de comportament civilizate se învață în timp, printr-o atitudine pozitivă, evitând critica, devalorizarea copilului și pedepsele dure. Copilul își însușește deprinderi de autoservire, igienă, curățenie, limbaj corect, respectarea celorlalți și a mediului înconjurător, altruismul, cooperarea, autocontrolul, recunoștința, spiritul de echipă etc.

Între mamă și bebeluș încă de la naștere se creează o legătură strânsă care reprezintă o bază sigură, de la care copiii se vor raporta la mediul înconjurător. Atașamentele sănătoase și sigure se formează atunci când cei mici se bucură de dragostea necondiționată a părinților și de o comunicare empatică focalizată pe nevoile lor. Un copil iubit și apreciat de părinții săi se va simți în siguranță și va fi mai deschis către învățarea și experimentarea regulilor de comportament civilizate. Pentru copil, acestea vor fi mai ușor de asimilat într-o atmosferă caldă, bazată pe respect și încredere, comparativ cu una în care disciplina este impusă într-un mod dur și autoritar.

Învățarea bunelor maniere este un proces de durată care implică multă răbdare și respectarea ritmului de dezvoltare a copilului. Un copil de 2 ani nu realizează ce e bine și ce e rău și nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. Îi va fi greu să împartă jucăriile cu alt copil. De aceea, nu este potrivit să îl obligăm să fie generos, deoarece nu este încă pregătit.

Pe de altă parte, nu este indicat să-l lăsăm să facă ce vrea. Este necesar să fixăm limite și să amânăm recompensa imediată pentru a-i cultiva răbdarea. Între 3 și 5 ani, copilul va deveni capabil să împartă

jucariile și va distinge între bine și rău. Acum va înțelege valoarea unei consecințe atunci când are un comportament greșit și va aprecia recompensa. Este perioada cea mai potrivită pentru a-l învăța regulile de comportament.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale (jucării, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greșeli ale copilului, deoarece și ei mai greșesc uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. *Cei 7 ani de acasă* sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
 4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
- www.desprecopii.com
<https://www.didactic.ro/>

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Studiu de specialitate

Înv. Ciopac Emilia

ȘCOALA GIMNAZ. SAMARINEȘTI, JUD. Gorj

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Inst. Cioran Mirela Elena

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Părinți mai buni, copii mai buni

Ciortan Maria, prof.Înv.primar

Școala Gimn. Sf. Cuv. Parascheva, com. Smârdan, jud. Galați

Familia are pe drept cuvânt o treaptă superioară de legătură interpersonală intimă,realizată din dragoste. Orice familie trebuie să fie un garant de securitate,de protecție fizică,afectivă,mentală,morală și socială pentru toți membrii ei,dar mai ales pentru copii.Relățiile din sfera familiei sunt de tip special,având la bază sentimentele de dragoste și respect reciproc. Dimensiunea afectivă este cea mai mare forță,dar poate deveni și cea mai vulnerabilă latură a conviețuirii familiale.Iubirea nu e întotdeauna dezinteresata, poate fi uneori prea posesivă,tiranică și devoratoare.Tot ce la un moment dat părea de o solidă convergență,ușor poate cădea în divergență.

În contextul social actual părinții sunt tot mai solicitați să facă față cerințelor multiple ale tranziției către economia de piață,iar valorile perene ale educației în familie tind să se estompeze,să treacă pe un plan secundar.

Pornind de la premiza că cele mai multe acumulări pe plan moral,cognitive,afectiv și volițional au loc în ”cei șapte ani de-acasa”trebuie să se insiste asupra grijii,răspunderii și preocupărilor pe care pot și trebuie să le aibă părinții pentru a facilita și favoriza însușirea și consolidarea corectă,adekvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe,priceperi,deprinderi,reguli,atitudini și comportamente.

De altfel acești atât de invocați,lăudați sau blamați”șapte ani de-acasa”,reprezintă blazonul cu care copilul pleacă în lume,zestrea care îl însoțește toată viața.Tot mai frecvent ,copiii și chiar ținerii sunt apostrofați cu sintagmă ”n-ai cei șapte ani de-acasa”.Mai rar se spune n-ai cei patru ani de grădiniță sau patru,opt,doisprezece ani de școală.Transpare și aici ideea că,nu de puține ori,educația în familie este precumpănitoare și ea nu scăpa atenției opiniei publice care o etichetează că atare.

În sprijinul educării copiilor prezint un ghid numit “Cele zece fericiri ale parintilor”

1.Fericiți părinții care își educa copilul chiar de la venirea lui în lume.Copilul e că un copac:strâmb a crescut,strâmb rămâne.

2.Fericiți părinții care nu dau copilului tot ce vrea el.Două lucruri îi pot conduce pe copii la ruină:să nu aibă nimic sau să aibă totul.

3.Fericiți părinții care nu iau întotdeauna apărarea copilului lor.Iubirea adevărată nu constă în a-l lua apărarea,ci în a-l obișnui cu umilință;din recunoașterea sinceră a greșelii se naște dorința de îndreptare.Cu bătaia se face dresură nu educație.

4.Fericiți părinții care nu vor lansa critici sterile și continue la adresa altuia,a societății,mai ales a dascălilor,care nu se critică unul pe altul,nu se vorbesc de rău reciproc.

5.Fericiți părinții care nu își plâng copiii pentru orice mic neajuns ce li se întâmplă.

6.Fericiți părinții care au răbdare și încredere,și ajută pe copiii lor să își devolve propriul eu.E o lege pe care puțini o cunosc:copilul va fi mai târziu ceea ce l s-a spus că este când era mic.

7.Fericiți părinții care cultivă în inimile copiilor bunătatea,dărnicia,compătimirea față de semenii aflați în suferință.Înțelepți și buni sunt acei părinți care dau pomană săracilor prin mânuțele copiilor.

8.Fericiți părinții care își îndrumă copiii pe calea credinței.Modul de viață în familie poate hrăni dispozițiile afective care în timpul întregii vieți rămân temeiuri ale unei credințe vii.

9.Fericiți părinții care se străduiesc să trăiască ,împreună cu copiii lor,iubirea În adevăratul ei sens

10.Fericiți părinții care,în ciuda tuturor greutăților,vor avea mereu față senină și zâmbetul pe buze fiindcă nu bătaia e ruptă din răi,ci zâmbetul părinților.

Educația,regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Cei șapte ani de acasă – piatra de temelie a educației

Prof. învăț. primar COJOCARU LILIEANA
ȘCOALA PRIMARĂ RECEA
COM. BISOCA, JUD. BUZĂU

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o dau copiilor în prima parte a copilăriei. Expresia „cei șapte ani de acasă” este utilizată, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Din punctul de vedere al psihologilor, educația din primii ani de acasă, de care copiii au parte în familie, definește în mare măsură viitorul adult.

De cele mai multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos - „nu are cei șapte ani de acasă”. Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențe educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Educația primită în „cei șapte ani de acasă” depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Tot, în familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de altruism, de conduită igienică individuală și colectivă, componente majore ale moralei elementare a membrilor societății.

În primii șapte ani de viață copiii pot învăța: deprinderi de autoservire, exprimarea propriilor nevoi, deprinderi de igienă și ordine, limbaj corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, bune maniere și comportament, concentrare a atenției, consecvență în realizarea unei sarcini, exteriorizarea sentimentelor și emoțiilor, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când are de realizat ceva. Unele însușiri dobândite în primii șapte ani devin stabile pentru tot restul vieții: altruismul, cooperarea, spiritul de competiție, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele sau nu va fi încrezător în forțele proprii.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne referim la un copil „bine crescut”. Printre principalele ingrediente care compun această expresie regăsim:

- Salutul – Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând apoi cu „bună ziua”.
- Comportamentul în public – Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- Manierele la masă – O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celor care servesc masa.
- Comportamentul cu prietenii – Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe copii pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor specifice vârstei lui.

• Înțelegerea normelor sociale – Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”; așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc; nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre; nu facem zgomot în ora de liniște ; respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și a celor de lângă noi.

• Tact și toleranță – Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau de orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică. Va face diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni, evitându-l pe cel din urmă.

• Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Cel ce are „cei șapte ani de acasă” știe ce înseamnă bune maniere, știe cum să se comporte cu oamenii din jur și este respectuos.

După ce copilul intră într-un mediu școlar, educația lui se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul destul de mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Bibliografie:

Danion, V., *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012

Emilia, I., *Cei șapte ani de-acasă*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2002

Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000

Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003

Sălvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

Vrășmaș, E.A., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

GRĂDINIȚA P.P., „DUMBRAVA MINUNATĂ” structura „FLOAREA SOARELUI” - HUNEDOARA

PROF. INV. PRESCOLAR: COȚOLAN TANIA CARMEN

Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă și greșelile din familie care ne marchează pentru totdeauna.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. ȘTIRI PE ACEEAȘI TEMĂ Cum s-au transformat desenele unei adolescente într-o colecție de eșar... Norica Nicolai și Renate Weber, excluse din PNL pentru „erezii ideolog...”

Directoarea unei grădinițe din Târgoviște avertizează că 150 de copii ... Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul”, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă.

Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană

pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul.

După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare.

Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu». Ce trebuie să știe un copil „de acasă” Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof.Înv.Primar:COTUNA ANAMARIA

Școala Gimnazială nr.1 Bulz

Structura: Școala Primară nr.3 Remeți

Copilul este „diamantul” fiecărei familii. Dacă va fi „șlefuit” la timp, el va deveni un om valoros.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește în familie, la formarea personalității și comportamentului copilului până când merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să-i respecte pe cei din jurul lui ,care știe să salute, să mulțumească, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Totul pleacă de la cei 7 ani de acasă.

Educația, bunele maniere și regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și profesori; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă o perioadă importantă în formarea și evoluția copilului. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Fiecare copil este unic.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Importanța colaborării în cadrul parteneriatului grădiniță-familie

Prof.înv.preșc. Cozma Mihaela
Școala Gimnazială Neagra Șarului
G.P.N. Șaru Dornei

*Motto: "Învăță-mă și voi uita!
Arată-mi și îmi voi aminti!
Implică-mă și voi înțelege!"*

"Să ții în palmă sufletul unui copil este cu siguranță un privilegiu. Să fii important în viața unui copil este, poate, un dar divin." (J.J.Rousseau)

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de influențele educative ce se exercită asupra copilului din partea familiei. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și a familiei. Preșcolarul ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte și această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină doar printr-o colaborare eficientă cu grădinița.

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme de dezvoltare. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție, reglatoare, socializatoare și individualizatoare, familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor. Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale. În același timp, educatoarea nu trebuie să uite că familiile învață împreună cu copiii. Copilul este un membru nou și unic al familiei care trebuie să învețe să-l cunoască cu tot ce ține de personalitatea, temperamentul și stilul său.

Parteneriatul presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune, iar pentru funcționarea parteneriatului este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților. Aceste lucruri se pot realiza doar printr-o apropiere în dublu sens, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți. Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță și familie) în vederea formării copiilor este condiționată de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă, iar începutul este dat de cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește.

Educatoarele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat. Ele trebuie să ajungă să cunoască bine familiile și copiii de aceea vor folosi toate ocaziile pentru a comunica cu părinții și a schimba informații. Unele familii vor dori să se implice mai mult, altele mai puțin. Frecvența și conținutul discuțiilor cu părinții vor depinde și de dorința acestora de a comunica sau de nevoile și preferințele lor.

Roluri și responsabilități ale părinților în cadrul parteneriatului grădiniță-familie:

- să recunoască grădinița ca instituție incluzivă, care asigură drepturi egale pentru toți copiii;
- să cunoască regulamentul interior al grădiniței;
- să-și cunoască copilul și posibilitățile lui, colaborând cu grădinița și educatoarea;

- să fie dispuși la activități de voluntariat în beneficiul copiilor;
- să colaboreze și să coopereze cu o deschidere permanentă spre grădiniță, comunitate în interesul copiilor;
- să recunoască rolul grădiniței în dezvoltarea copiilor;
- să respecte personalul din grădiniță;
- să sprijine activitatea educatoarei, în scopul dezvoltării integrale a copilului;
- să fie deschis la sugestiile și sfaturile avizate ale educatoarei cu privire la educarea copilului.

Roluri și responsabilități ale grădiniței în cadrul parteneriatului grădiniță-familie:

- să ofere șanse egale copiilor la accesul serviciilor oferite de grădiniță;
- să informeze părintele cu privire la oferta educațională a grădiniței pentru creșterea și dezvoltarea copiilor;
- să motiveze părintele să se implice și să colaboreze cu grădinița;
- să prezinte ce așteaptă de la părinte: colaborare, cooperare, încredere, sprijin, ajutor reciproc, confidențialitate, respect;
- să manifeste transparență în procesul educativ;
- să ofere familiei informații privind modalitățile de educare a copiilor;
- să determine părinții să colaboreze pentru ca educația din grădiniță să aibă continuitate și consecvență și acasă;
- să evite stările conflictuale, tensionate cu părinții, pentru a nu avea efecte negative asupra copilului.

Modalități prin care se poate realiza parteneriatul dintre grădiniță și familie:

-Întâlniri individuale periodice. Educatoarea va analiza evoluția dezvoltării copilului, va identifica care sunt domeniile de dezvoltare care necesită o diversificare a activităților, care sunt activitățile care sunt realizate cu ușurință acasă, modul în care copilul reacționează la diverse activități propuse. Educatoarea poate evalua dacă abilitățile parentale au nevoie de suport și îi poate oferi diverse materiale pentru ași îmbogăți cunoștințele și dezvolta capacitățile parentale.

-Părinții în sala de grupă. Participarea părinților la activitățile copilului are un dublu câștig: pe de o parte, copilul se va simți securizat de prezența părinților, astfel încât va fi mai deschis spre explorare; pe de altă parte, se va face un transfer de abilități practice și cunoștințe de la educator spre părinte, prin exersarea amenajării spațiilor, a comunicării cu copilul, prin observarea atentă a acestuia într-un alt context decât cel de acasă.

-Amenajarea unei *camere destinată familiei* sau măcar a unui colț în care se pot afișa lucrările copiilor sau poze ale acestora din timpul activităților precum și informații utile pentru educarea copiilor acasă, pliante despre cursuri și concursuri pentru copii. Aici ei se pot întâlni cu alți părinți, analiza și aprecia munca copiilor, pot citi informațiile expuse la avizier. De obicei acest spațiu se poate amenaja pe holul grădiniței. Acest spațiu poate conține și cărți de specialitate despre dezvoltarea copiilor și despre educația parentală pe care părinții să aibă posibilitatea să le împrumute.

-Întâlnirile de consiliere cu părinții săptămânal sunt utile pentru a discuta despre proiectele tematice desfășurate și despre alte probleme care preocupă ambele părți. Pentru că aceste întruniri sunt destinate părinților subiectele alese trebuie să fie de interes pentru aceștia. Întrunirile vor fi benefice numai dacă se axează pe problemele care îi preocupă pe părinți care nu vor participa dacă nu le vor găsi interesante și utile. Educatoarea află care sunt interesele familiei prin întâlnirile informale sau prin intermediul chestionarelor referitoare la interesele familiei. Anumite subiecte pot fi prezentate de o manieră mai formală, așteptându-se și o replică din partea părinților. Alte aspecte cer un mai mare grad de participare, familiile putând în acest caz să-și practice abilitățile și experiența

-Grupurile de susținere și dialog se formează de obicei din dorința comună a câtorva familii care vor să dezbată împreună un subiect. Familiile cu un interes specific sau cu necesități deosebite se pot întruni și susține reciproc, schimbând opinii, sugestii și resurse. Mediarea educatoarei și spațiul pus la dispoziție pentru derularea acestor activități consolidează abilitățile parentale, valența participativă în

viața copilului și dezvoltă un sentiment de apartenență la comunitatea grădiniței, generând implicare în viața instituției.

-*Întrunirile comisiei de consultanță* .În cadrul acestor întâlniri se va discuta despre: participarea familiei, comunicarea educatoare-părinți, implicarea comunității, organizarea de evenimente sociale, strângerea de fonduri, organizarea unor excursii.

-*Vizitele la domiciliu* trebuie să apară în plan doar după consolidarea relației de încredere dintre părinte și educator. Vizita la domiciliu este investită adesea cu un puternic rol evaluativ, care se adresează părintelui și este destul de dificil să accepte acest lucru. Important este ca părintele să nu resimtă aceste vizite ca abuzive, ci ca modalități de colaborare partenerială, pentru a determina un răspuns cât mai adecvat nevoilor de dezvoltare ale copilului lor.

-*Reușitele copiilor* trebuie sărbătorite de aceea cu diferite ocazii educatoarele organizează *serbări* care constituie un prilej de cunoaștere reciprocă și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor. Părinții se pot implica în desfășurarea repetițiilor, în confecționarea costumelor sau a decorului, în organizarea unor mini petreceri pentru copii la sfârșitul acestor serbări.

Bibliografie:

- Dumitrana, Magdalena, 2000 „Copilul,familia și grădinița”, Editura Compania, București Mateiaș,
Alexandra, 2003 „Copiii preșcolari,educatoarele și părinții. Ghid de parteneriat și consiliere.”
E.D.P.București
Voiculescu, Elisabeta, 2001 „Pedagogie preșcolară”, Editura Aramis, București Popescu,
Eugenia(coord), 1995 „Pedagogie preșcolară. Didactica”, E.D.P., București

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

**Prof. înv. Preșc. CRUCERU-VELICAN IOANA
GRADINITA NR. 2, Orașul VOLUNTARI, Județul ILFOV**

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (

„Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Familia este mediul cel mai sănătos și are o influență hotărâtoare asupra adultului de mai târziu. Pentru o dezvoltare armonioasă a copilului, acesta are nevoie să trăiască într-un mediu cald, calm, tonifiant și echilibrat. În familie copilul observă primele modele sociale: conduitele și obiceiurile celor din jur. Copilul va imita, va repeta, va prelua sau va gesticula exact ca persoanele din jurul lui.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Părinții de cele mai multe ori fără să conștientizeze, comit unele greșeli atunci când își educă copiii. Tim Elmor expert și autor a numeroase bestseller-uri despre educație, ne dezvăluie care sunt cele mai frecvente greșeli comise de părinți care împiedică copiii să devină lideri.

1. Părinții nu le permit copiilor să-și asume riscuri

În lumea de astăzi, pericolul ne așteaptă la fiecare pas. Preocupându-se de bunăstarea copiilor, părinții fac totul pentru a-i proteja. La urma urmei aceasta e sarcina lor. Însă protecția excesivă poate fi în defavoarea copilului.

Psihologii europeni au ajuns la concluzia că, copiilor care li s-a interzis să alerge în stradă, să-și lovească genunchii sau care au fost protejați de pericole, pe măsură ce cresc, dezvoltă fobii. Copiii trebuie să cadă, să înțeleagă că eșecul este un lucru normal. Adolescenții trebuie să cunoască prima dragoste și amărăciunea despărțirii, pentru a atinge maturitatea emoțională necesară pentru o relație serioasă.

2. Părinții vin prea repede în ajutor

Actuala generație de tineri, nu au atât de multe abilități pe care le aveau copiii cu 30 de ani în urmă. Totul este din cauza că părinții le vin repede în ajutor și soluționează problemele în locul lor. Astfel copilul nu învață să ia decizii singur, să caute căi de ieșire din situațiile dificile. Se obișnuiește că părinții îi vin întotdeauna în ajutor. În lumea reală acest sistem nu funcționează, de aceea acești copii cresc absolut incompetenți.

3. Părinții își admiră exagerat copiii

Mulți părinți își laudă mereu copiii, le spun că sunt cei mai frumoși, cei mai inteligenți. Ei consideră că aceasta îi va ajuta să se simtă speciali și să-și dezvolte respectul de sine. Însă acest comportament are de multe ori partea sa negativă.

Atunci când își laudă exagerat copiii și închid ochii la comportamentul rău, ei învață să înșele, să exagereze, să evite realitatea dură. Acești copii pur și simplu nu au fost învățați să depășească dificultățile.

4. Sentimentul de vinovăție îi împiedică pe părinți să-și educe corect copiii

Copiii uită repede supărările, însă vor face față mai greu consecințelor răsfățului. Nu-ți fie teamă să-i spui „nu”, doar așa va învăța să aprecieze și să lupte pentru ceea ce este cu adevărat important pentru el. Nu trebuie să înveți copilul să aștepte cadouri după fiecare faptă bună. Astfel nu-i va apărea nici iubirea necondiționată, nici motivația interioară.

5. Părinții nu-și împărtășesc greșelile cu copiii lor

Spune-i copilului tău ce greșeli ai comis la vârsta lui. Copiii trebuie să fie pregătiți mental pentru eșecuri și consecințele deciziilor sau acțiunilor greșite. Povestește-i ce simțea tu atunci când ajungeai într-o situație dificilă și ce lecții ai învățat din acea experiență.

6. Părinții confundă inteligența și talentul cu maturitatea

Părinții deoseori confundă inteligența copilului cu maturitatea. Ei consideră că un copil inteligent este pregătit pentru viața reală. Însă nu întotdeauna este așa. Dacă copilul manifestă unele capacități, asta nu înseamnă neapărat că este talentat în toate și e pregătit pentru o viață independentă.

7. Părinții nu le oferă copiilor exemple

Părinții trebuie să modeleze acea viață pe care o doresc pentru copilul lor. ÎNVAȚĂ-L să fie responsabil pentru cuvintele sale, prin propriul exemplu. Urmărește-ți faptele, chiar și cele neînsemnate, pentru că ești urmărit de copilul tău. Nu minți, ei observă chiar și o minciună nevinovată. Fii receptiv, ajută-i pe alții, iar copilul va memora asta și va face același lucru.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune „bună ziua”, „te rog”, „mulțumesc”, „la revedere”, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației! **Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru**. Ca părinți trebuie să ne implicăm în activitățile copilului, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

**Prof. înv. Preșc. CRUCERU-VELICAN IOANA
GRADINITA NR. 2, Orașul VOLUNTARI, Județul ILFOV**

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (

„Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Familia este mediul cel mai sănătos și are o influență hotărâtoare asupra adultului de mai târziu. Pentru o dezvoltare armonioasă a copilului, acesta are nevoie să trăiască într-un mediu cald, calm, tonifiant și echilibrat. În familie copilul observă primele modele sociale: conduitele și obiceiurile celor din jur. Copilul va imita, va repeta, va prelua sau va gesticula exact ca persoanele din jurul lui.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Părinții de cele mai multe ori fără să conștientizeze, comit unele greșeli atunci când își educă copiii. Tim Elmor expert și autor a numeroase bestseller-uri despre educație, ne dezvăluie care sunt cele mai frecvente greșeli comise de părinți care împiedică copiii să devină lideri.

8. Părinții nu le permit copiilor să-și asume riscuri

În lumea de astăzi, pericolul ne așteaptă la fiecare pas. Preocupându-se de bunăstarea copiilor, părinții fac totul pentru a-i proteja. La urma urmei aceasta e sarcina lor. Însă protecția excesivă poate fi în defavoarea copilului.

Psihologii europeni au ajuns la concluzia că, copiilor care li s-a interzis să alerge în stradă, să-și lovească genunchii sau care au fost protejați de pericole, pe măsură ce cresc, dezvoltă fobii. Copiii trebuie să cadă, să înțeleagă că eșecul este un lucru normal. Adolescenții trebuie să cunoască prima dragoste și amărăciunea despărțirii, pentru a atinge maturitatea emoțională necesară pentru o relație serioasă.

9. Părinții vin prea repede în ajutor

Actuala generație de tineri, nu au atât de multe abilități pe care le aveau copiii cu 30 de ani în urmă. Totul este din cauza că părinții le vin repede în ajutor și soluționează problemele în locul lor. Astfel copilul nu învață să ia decizii singur, să caute căi de ieșire din situațiile dificile. Se obișnuiește că părinții îi vin întotdeauna în ajutor. În lumea reală acest sistem nu funcționează, de aceea acești copii cresc absolut incompetenți.

10. Părinții își admiră exagerat copiii

Mulți părinți își laudă mereu copiii, le spun că sunt cei mai frumoși, cei mai inteligenți. Ei consideră că aceasta îi va ajuta să se simtă speciali și să-și dezvolte respectul de sine. Însă acest comportament are de multe ori partea sa negativă.

Atunci când își laudă exagerat copiii și închid ochii la comportamentul rău, ei învață să înșele, să exagereze, să evite realitatea dură. Acești copii pur și simplu nu au fost învățați să depășească dificultățile.

11. Sentimentul de vinovăție îi împiedică pe părinți să-și educe corect copiii

Copiii uită repede supărările, însă vor face față mai greu consecințelor răsfățului. Nu-ți fie teamă să-i spui „nu”, doar așa va învăța să aprecieze și să lupte pentru ceea ce este cu adevărat important pentru el. Nu trebuie să înveți copilul să aștepte cadouri după fiecare faptă bună. Astfel nu-i va apărea nici iubirea necondiționată, nici motivația interioară.

12. Părinții nu-și împărtășesc greșelile cu copiii lor

Spune-i copilului tău ce greșeli ai comis la vârsta lui. Copiii trebuie să fie pregătiți mental pentru eșecuri și consecințele deciziilor sau acțiunilor greșite. Povestește-i ce simțea tu atunci când ajungeai într-o situație dificilă și ce lecții ai învățat din acea experiență.

13. Părinții confundă inteligența și talentul cu maturitatea

Părinții deoseori confundă inteligența copilului cu maturitatea. Ei consideră că un copil inteligent este pregătit pentru viața reală. Însă nu întotdeauna este așa. Dacă copilul manifestă unele capacități, asta nu înseamnă neapărat că este talentat în toate și e pregătit pentru o viață independentă.

14. Părinții nu le oferă copiilor exemple

Părinții trebuie să modeleze acea viață pe care o doresc pentru copilul lor. ÎNVĂȚĂ-L să fie responsabil pentru cuvintele sale, prin propriul exemplu. Urmărește-ți faptele, chiar și cele neînsemnate, pentru că ești urmărit de copilul tău. Nu minți, ei observă chiar și o minciună nevinovată. Fii receptiv, ajută-i pe alții, iar copilul va memora asta și va face același lucru.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune „bună ziua”, „te rog”, „mulțumesc”, „la revedere”, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației! **Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru**. Ca părinți trebuie să ne implicăm în activitățile copilului, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Secțiunea: învățământ primar
Activități de comunicare orală folosite în orele de limba și literatura română în
învățământul primar

Prof. înv. primar Cucoș Liliana-Gabriela
Colegiul de Artă „Ciprian Porumbescu, Suceava

Comunicarea orală contribuie la dezvoltarea capacității de exprimare orală și la formarea atitudinii comunicative, dezvoltă ascultarea activă, învățarea prin cooperare, gândirea critică a elevilor. Se caracterizează prin libertatea în exprimare, posibilitatea rectificărilor și reluărilor, folosirea codurilor nonverbale sau paraverbale, construcții spontane, posibilitatea abaterii de la vorbirea corectă .

Formarea abilității de exprimare orală și dezvoltarea acestei capacități se realizează printr-un exercițiu permanent de vorbire, prin lectură, prin antrenamente de comunicare verbală între elev-elev, elev-învățător, elev-elevi, prin învățarea punerii întrebărilor și formulării răspunsurilor. Pentru învățarea acestora, se impune utilizarea unor strategii didactice din partea învățătorului pentru a contribui la dezvoltarea și nuanțarea vorbirii.

Prin utilizarea metodelor activ-participative elevii devin coparticipanți la propria lor formare. „A activa înseamnă, deci, a mobiliza / angaja intens toate forțele psihice de cunoaștere ale elevului, pentru a obține în procesul didactic performanțe maxime, însoțite constant de efecte instructiv-educative, optime în toate componentele personalității” (Cerghit, Ioan, *Metode de învățământ*, Ed. Polirom, Iași, 2006).

Comunicarea orală ca mijloc de învățare contribuie la dezvoltarea capacității de exprimare orală și la formarea atitudinii comunicative, dezvoltă ascultarea activă, învățarea prin cooperare, gândirea critică a elevilor.

Pentru dobândirea progresivă a abilității de a conversa, povesti și comenta este necesar un exercițiu permanent de îmbogățire și nuanțare a vocabularului, de structurare a mesajelor în discurs coerent, de promovare a comunicării orale.

În clasele primare, prin orele de limba și literatura română se urmărește formarea capacității de comunicare prin exerciții de alcătuire a enunțurilor, prin dialog, pronunțare, denumire, memorare, joc de rol, povestire, etc.

Prin aceste activități, elevul va fi capabil:

- să vorbească clar, fluent, adaptându-și timbrul și tempoul la situația de comunicare, demonstrând bogăția vocabularului și corectitudinea;
- să manifeste interes și curiozitate față de situația concretă de comunicare;
- să urmărească ideile din discuție, să-și susțină un argument;
- să pună întrebări legate numai de subiectul discuției;
- să se asculte unul pe altul și să vorbească clar și corect.

Modelul comunicativ pentru elevi este învățătorul, limbajul lui fiind îngrijit, nuanțat. Învățătorul va trebui să utilizeze informații noi, pentru a provoca o reacție, să-i angajeze pe elevi în situații de învățare, să folosească un limbaj la nivelul de înțelegere al elevilor.

De regulă, elevii vin la școală și învață în mod organizat să comunice, pentru a utiliza comunicarea în relațiile interumane.

Limbajul copilului nu se dezvoltă de la sine, spontan, prin simpla maturizare. Limbajul se dobândește prin întrebuințarea lui în diferite situații de viață, prin folosirea unor noțiuni și însușirea unor idei, prin sporirea culturii și, desigur, prin învățarea cuvintelor și a structurilor gramaticale prin care se exprimă acele idei și noțiuni.

Formarea unui vocabular activ, bogat, nuanțat și expresiv la elevii din ciclul primar, constituie un obiectiv instructiv-educativ prioritar, de aceasta depinzând cantitatea și calitatea informațiilor pe care elevii le vor putea acumula și vehicula în raporturile de muncă și viață.

Obiectivul principal al învățătorului la clasa I este de a uniformiza limbajul elevului, de a înlătura exprimarea neplăcută a unor elevi, de a încuraja vorbirea frumoasă, corectă, conduita pozitivă într-o comunicare.

Exersarea capacității de comunicare orală se poate face prin următoarele tipuri de exerciții:

- Exerciții de construire de enunțuri
- Formulare de întrebări și răspunsuri
- Exerciții lexicale
- Exerciții de expunere
- Povestirea după imagini
- Compunerea

În clasa I, în perioada abecedară se pot realiza următoarele exerciții (jocuri) de formare de cuvinte:

- exemple de cuvinte cu un sunet dat în poziție inițială, mediană, finală
exemplu: lămă, palmă, cal
- formare de cuvinte prin schimbarea sunetului inițial
exemplu: care, sare, mare, zare, rare tare pare
- formare de cuvinte prin înlocuirea silabei, apoi alcătuirea propozițiilor;
exemplu: vise, vină, vilă, vită
- joc de distribuție a tuturor însușirilor posibile la un nume (substantiv)
exemplu: floare roșie, floare frumoasă, floare ofilită, floare parfumată

Aceste exerciții pot fi utilizate în diferite etape ale lecției sau combinate cu itemi scriși, pe fișe de învățare.

În conformitate cu viziunea comunicativ-funcțională, învățarea limbii și literaturii române are caracter intradisciplinar, prin care se înțelege că în fiecare oră de limba română se realizează toate componentele limbii și literaturii române, adică citire, scriere, ascultare și vorbire.

Bibliografie:

- Ferréol, Gilles; Flageul, Noël – *Metode și tehnici de exprimare scrisă și orală*, trad. De Ana Zăstroiu, Iași, Editura Polirom, 2007
- Mucchielli, Alex– *Arta de a comunica. Metode, forme și psihologia situațiilor de comunicare*, Editura Polirom, Iași, 2005

Cei șapte ani de "acasă"

Profesoara: Alexa Mioara - Dania
Liceul Creștin Logos, Bistrița

Cei șapte ani de acasă, în societatea de azi, înseamnă de fapt, normele de bază, de conduită, care se învață în familie. Școala și celelalte medii educaționale pot ulterior să confirme, să consolideze și să aprofundeze deprinderile sănătoase, aducând și ele un aport la aceste baze fundamentate.

După denumire, șablonul de șapte ani de acasă este raportat la realitatea crudă din zilele noastre, anume aceea că nu prea mai există conceptul de "acasă", deoarece copiii sunt incluși încă de la vârste fragede în diverse medii educaționale. Așadar, a rămas, cel puțin în teorie, familia ca mediu în care copilul deprinde principalele reguli de comportament. Cel mai adesea copiii se dezvoltă prin imitarea adulților. Deci, adevărul e că o bună creștere vine, în primul rând, din mediul familial, după care, peste această bază, se clădesc în contexte culturale - istorice obiectivele societății actuale.

Un adolescent bine crescut este respectos, corect, diferențiază binele de rău și frumosul de urât. El poate da fără să aștepte să primească ceva în schimb, poate purta lejer o conversație manierată. Aceste manifestări le are deopotrivă în preajma celor de aceeași vârstă, ca și a celorlalte generații. Tinerii cu cei șapte ani de acasă își respectă partenerii, înțeleg și se conformează regulilor societății, fiind capabili totodată să-și susțină cu argumente propriile idei, să-și apere interesele, fără a deranja pe cei din jur.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul adulților, ceea ce se cuvine și ceea ce nu se cuvine în societatea actuală. Pentru a acumula ceea ce trebuie și ce nu trebuie să facă în societate tânărul vine cu un bagaj câștigat în ani de încercări, cu eșecuri și reușite. De aceea, comportamentul se construiește treptat. Lecțiile vieții se clădesc treaptă cu treaptă, cu multă răbdare și perseverență.

Pentru a avea deci o generație de tineri cu cei șapte ani de acasă este necesar exemplul personal al nostru: părinți și dascăli, sau alți adulți ai societății. Dacă acordăm suficient timp de calitate copiilor eforturile susținute vor rodi în cele din urmă. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă adulții nu sunt educați.

Ajutorul în această problemă spinoasă a societății poate veni și din partea școlii și a bisericii. Obiectivul principal este bine conturat de o veche zicală: "bine faci, bine găsești". Înțelegem că educația se face, în primul rând, pentru binele copiilor, nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Dar de ce nu am continua să sperăm și într-un viitor bun?

Importanța celor șapte ani de acasă!

**Prof. înv.preșc. Dănilă Simona
Grădinița P.P.”Sf. Sava”, Iași**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Copilăria este acea vârstă fericită, a speranței și a visului, este cu siguranță cea mai prețioasă perioadă a vieții. Aceasta se definește, sau ar trebui să fie, o mișcare spre înainte, ca o plecare spre orizonturi diverse, spre o multitudine de proiecte.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Copilul este o ființă care crește și se dezvoltă. Factorii fundamentali ai dezvoltării sunt ereditatea, mediul și educația. Dacă asupra eredității nu putem interveni, în ceea ce privește mediul și educația, părinții au o influență majoră, mediul familial fiind primul care stimulează și asigură dezvoltarea copilului între 0 și 3 ani.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe și formulele de adresare. Spre exemplu, dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți iar dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm și copilul va vorbi calm.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență

hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- 1.Ciofu Carmen, (1998), *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea;
- 2.Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București;
- 3.Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
- 4.P., Emil, R., Iucu, (2002), *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, Iași;
- 5.Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași;
- 6.Vrăsmaș Ecaterina Adina, (2002), *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
7. www.copii.ro.

Gestionarea situațiilor de criză în clasa de elevi

Prof. Deak Ștefan Tiberiu
Prof. Deak Alina
Școala Gimnazială Dumbrava, Timiș

Nu puține sunt situațiile în care cadrul didactic se confruntă cu unele situații aparent insolubile care afectează prin obstaculare bunul mers al activităților din clasă. O privire ofensivă, o replică depreciativă sunt capabile să determine un conflict.

Situația de *criză educațională* poate fi definită ca un eveniment sau complex de evenimente inopinante, neașteptate, neplanificate, generatoare de pericolozitate pentru climatul, sănătatea sau siguranța clasei și membrilor acesteia. Mecanismele de a prevedea, delimita, defini, controla și soluționa o situație de criză presupune efort, strategii de intervenție ferme, consum de energie, cu șanse de a determina consecințe greu de evaluat în planul echilibrului psihic al persoanelor implicate.

Deoarece oamenii trăiesc și muncesc împreună este important că trebuie să se înțeleagă unii cu alții. Chiar dacă s-au stabilit de la început reguli ale clasei, rutini, o relație foarte deschisă cu elevii, este normal să apară și comportamente problematice. Chiar și într-un mediu pozitiv de învățare adulții stabilesc limite care nu sunt pe placul elevilor.

Fiecare cadru didactic poate identifica cu ușurință probleme de disciplină, precum *agresivitate, refuz, sfidare, ignorare*, care împiedică desfășurarea optimă a activității și eficiența învățării. De multe ori soluționarea acestora este dificilă deoarece sub denumirea acestor probleme se „ascund” mai multe aspecte care trebuie gestionate.

Operația de gestionare a crizelor, este o *inițiativă managerială prin excelență care se organizează, se conduce și se desfășoară după legități, principii și funcțiuni cu o solidă specificitate managerială.*

Prima etapă a activității de gestiune a situațiilor de criză o reprezintă:

1. Identificarea și cunoașterea situațiilor de criză: Ce fenomene școlare în interiorul clasei de elevi pot constitui adevărate crize: conflicte și situații relaționale greu controlabile între:

- elevi: certuri injurioase, bătăi soldate cu traume fizice și psihice (rănirea elevilor) care au implicat mai mulți elevi ai clasei și au condus la divizarea grupului;

- *profesori-părinți*: conflicte care pot impieta incomensurabil coeziunea organizației clasei și a echilibrului atitudinal al cadrului didactic; denigrări; mituiri;

- inter-clase: prin exacerbarea stărilor de emulație în diverse împrejurări, prin conflicte deschise între membri marcanți ai celor două colective.

2. Etiologia situației de criză: necesitatea cunoașterii profunde a situației, dar și a cauzelor acesteia constituie o a doua etapă în procesele de gestionare a crizelor școlare.

3. Decizia reprezintă *selectarea unui anumit curs al acțiunii dintr-un număr de alternative, hotărând astfel declanșarea anumitor acțiuni care conduc la realizarea obiectivelor stabilite.*

4. Program de intervenție: înainte de a trece la măsurile imediate de soluționare e necesar să se alcătuiască un set de *operații planificate* în funcție de parametrii de definiție ai crizei.

- Aplicarea măsurilor

- Controlul

- Evaluarea

Strategii de intervenție

Un cadru didactic trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte:

- Să înțeleagă cum se explică apariția și menținerea comportamentelor dezirabile sau cele problematice ale elevilor;

- Să dezvolte o atitudine profesională asupra problemelor de disciplină care să susțină aplicarea metodelor și principiilor gestionării clasei de elevi;

- Să anticipeze răspunsurile comportamentale ale elevilor și să și să-și adapteze propriul comportament acestora;

- Să adopte o poziție strategică în situațiile de disciplinare întâlnite la clasă astfel încât să promoveze succesul, dezvoltarea socială și emoțională a elevilor;

- Să dobândească metode practice de acțiune pe care să le folosească imediat în situații concrete de management al comportamentului;

- Să identifice soluții de rezolvare a unor probleme disciplinare întâlnite zi de zi.

Pe parcursul acestui demers vă vor susține câteva principii de bază ale psihologiei copiilor:

- Copiii sunt diferiți, de aceea e important să tratăm fiecare elev în mod diferit;

- Comportamentele copiilor se învață, adică îi putem învăța pe elevi noi comportamente sau putem diminua frecvența comportamentelor negative;

- Comportamentele se pot explica (au o cauză) și pe baza acestora putem găsi metodele cele mai eficiente de a interveni;

- Un comportament problematic al copilului este un semnal pe care trebuie să-l analizăm și să intervenim asupra lui.

Trebuie adoptate strategii diferite pentru rezolvarea unor asemenea situații. Fiecare strategie ocupă locul său și nu trebuie să existe o singură metodă de rezolvare. Se poate alege o strategie sau alta în funcție de situație

Fie că este vorba de agresivitate în familie, la școală, față de alți copii, față de obiecte sau împotriva copilului însuși, simptomul devine rapid un motiv de îngrijorare și chiar de excludere a copilului uneori.

De-a lungul activității mele didactice, m-am confruntat cu numeroase manifestări de agresivitate în rândul copiilor. Am încercat intervenția imediată în situațiile de criză create, îndeosebi în timpul pauzelor, atunci când, predilecția pentru acte reprobabile crește.

Voi prezenta în continuare cazul unei fete cu probleme de agresivitate și modalitățile pe care le-am abordat în încercarea de a modifica comportamentele indezirabile.

Studiu de caz

Descrierea problemei

G.A., fetiță în vârstă de 9 ani, care manifestă un comportament agresiv. Comportamentul a apărut din primul an de viață și se manifestă în mod special la școală, dar și în societate inclusiv împotriva copiilor.

Părinții sunt șocați fără să poată găsi o explicație, cu atât mai mult cu cât zilnic primesc reclamații de la ceilalți părinți, vecini și chiar personae necunoscute. Furia și agresivitatea fetei se îndreaptă în egală măsură către colegii de la clasă, către părinți, copiii mai mici sau mai mari. Fetița nu este o fire sociabilă, distruge jucăriile și lucrurile celorlalți colegi, este tot timpul negativistă, manifestă un limbaj vulgar, presărat cu injurii la adresa colegilor. Nu-i plac poveștile, desenele animate și nici lecțiile, nu are răbdare, ocupându-se mai mult cu crearea în jurul ei a unei mari dezordine de lucruri amestecate și aruncate de-a valma.

Cadrele didactice și părinții se găsesc momentan neputincioși în fața acestui copil. În ultimul timp, disputele cu părinții copiilor agresivi, m-au determinat să conștientizez faptul că această situație aduce mari prejudicii colectivului de copii.

BIBLIOGRAFIE

- PETREA, I, *Si tu poti fi supernanny – cum să iti cresti bine copilul*. Ed TREI, Bucuresti, 2007
- [http://www.gradinite.com/site/Articole/detalii/1021-Cum se naste gresivitatea la copii-psihiologie.html](http://www.gradinite.com/site/Articole/detalii/1021-Cum_se_naste_gresivitatea_la_copii-psihiologie.html)
- [http://www.copilasul.com/copilul-1-3-ani/18-20-luni/Agresivitatea și mușcăturile BM-COM.php](http://www.copilasul.com/copilul-1-3-ani/18-20-luni/Agresivitatea_și_mușcăturile_BM-COM.php)
- [http://www.elady.ro/articole/Psihologie/Agresivitatea la copii.html](http://www.elady.ro/articole/Psihologie/Agresivitatea_la_copii.html)
- [http://www.parinti.com/Agresivitatea copiiilor-articol-176.html](http://www.parinti.com/Agresivitatea_copiiilor-articol-176.html)

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**Prof. înv. preșcolar Dinu Adriana
Grădinița Puțu cu Salcia, localitatea Mătăsaru**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile

sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj,

BIBLIOGRAFIE:

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI 7 ANI DE ACASA

DINU ALINA
Gradinita Nr. 211, Bucuresti

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. În relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valorile și începe să-și formeze imaginea de sine.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Familia este un factor primordial de informare și de creare a copiilor și tineretului. Ea are rolul de a introduce pe copil în societate, de a implementa practici educative, construcții cognitive. De observat faptul că, familia implementează mai mult valori practice, decât teoretice.

Familia este mediul cel mai sănătos și are o influență mare asupra individului. Individul, în cadrul familiei se dezvoltă multilateral, cuprinzând mai multe ramuri de activitate. Un mediu tonifiant, va ajuta la o înțelegere mai adecvată a societății, omeniției, o educație bună va ajuta la crearea unui individ util societății. O societate prosperă va favoriza îmbogățirea individului cu valori și concepții noi.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

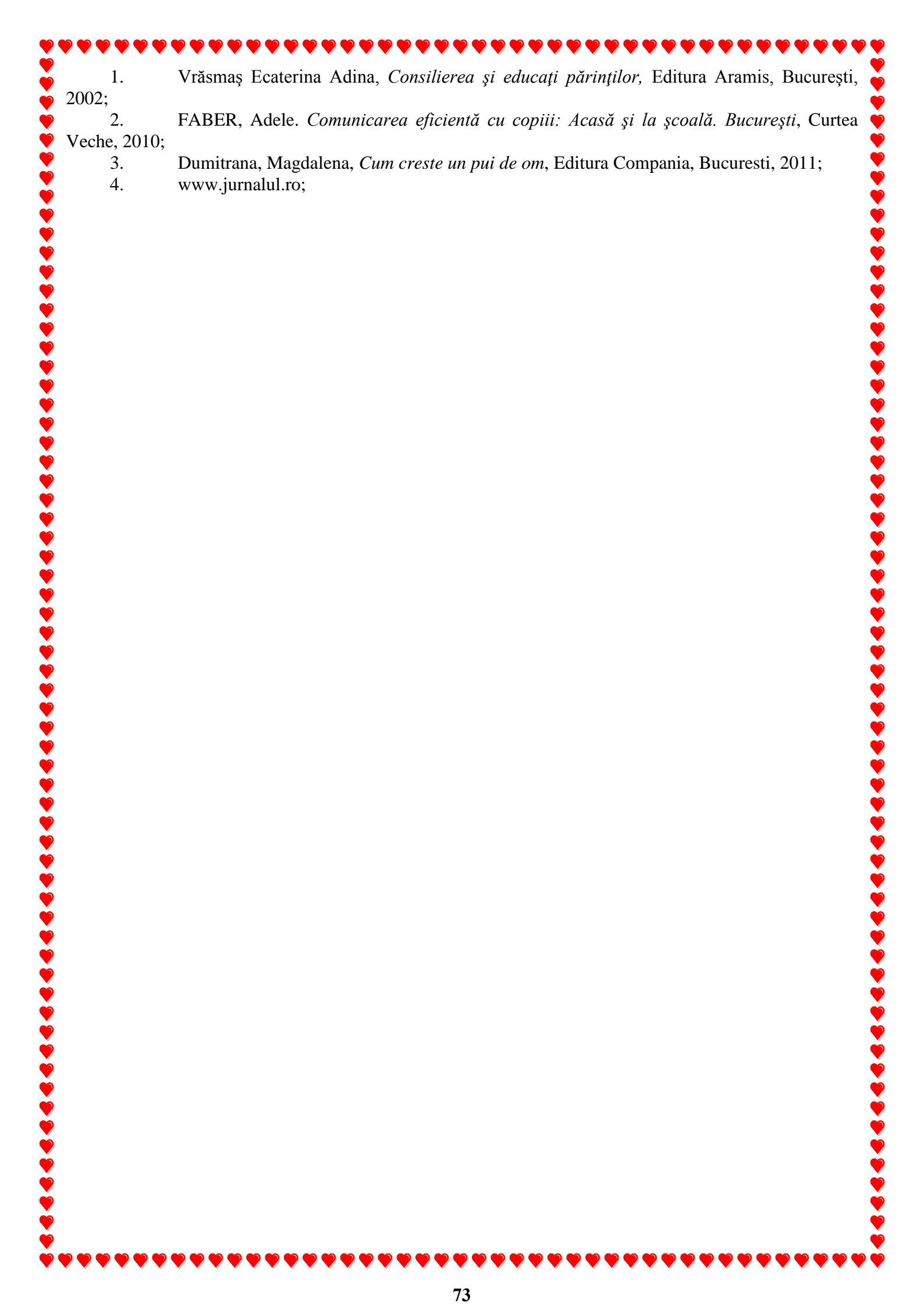
De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

În concluzie consider că cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

-
1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002;
 2. FABER, Adele. *Comunicarea eficientă cu copiii: Acasă și la școală*. București, Curtea Veche, 2010;
 3. Dumitrana, Magdalena, *Cum crește un pui de om*, Editura Compania, București, 2011;
 4. www.jurnalul.ro;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUC.DINU ERIKA ȘC.GIMN."SZENTIVANI MIHALY" GĂLEȘTI JUD.MUREȘ

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri.

Pentru un copil civilizată, trebuie în primul rând să țineți cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordați o atenție deosebită inclusiv manierelor dvs. și anturajului.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța prin joacă. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb. Încă de când sunt în fașă este important să le impuneți câteva reguli. Așa cum mereu ați decis ca nu îl țineți prea mult în brațe pentru a nu se obișnui, că nu va adormi în patul dvs. pentru a nu-și face un obicei din asta, este la fel de important ca și atunci când crește să fiți pe poziție cu regulile și limitele. Numai că de data aceasta ele nu mai trebuie să fie tacite, ci verbalizate și clarificate.

Câteva dintre cele mai importante reguli de comportament pentru copii:

Salutul

A saluta și a mulțumi sunt elementele esențiale ale bunelor maniere.

De aceea, puteți începe cu ele atunci când vă propuneți să îi învățați pe cei mici regulile de comportament în societate.

Învățați-l să mulțumească în diverse contexte și unor persoane diferite. Îi puteți spune că „Mulțumesc” poate fi spus persoanei care ți-a deschis ușa și te-a lăsat să intri, vânzătorului de la magazin care ți-a dat restul sau produsul de pe raft, unui alt copil care te-a lăsat să te joci cu jucăria lui .

Comportamentul la masă

Nu de puține ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puși la masă. De aceea este indicat să le explicați câteva reguli de bună creștere atunci când se mănâncă în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm. De asemenea, coatele nu se așază pe masă, ci eventual doar antebrațele pe marginea mesei. Folosirea tacâmurilor este obligatorie. De asemenea, din felia de pâine nu mușcăm, ci rupem cu amândouă mâinile bucăți potrivite. La masă nu vorbim cu gura plină, nu se plescăie și nu se soarbă supa sau ciorba. La fel de important este să învețe să nu mănânce înainte ca toată lumea să se așeze la masă.

Comportamentul în locurile publice

Copiii preșcolari încalcă această regulă de cele mai multe ori, pentru că încă nu înțeleg constrângerile sociale și nu și-au dezvoltat capacitatea de autocontrol. Îi puteți atrage atenția discret atunci când vorbește mai tare decât trebuie și să-i propuneți să vorbești împreună pe un ton mai scăzut. De asemenea, atunci când copilul are o criză de plâns în public din diverse motive, încercați să îl liniștiți fără a vă enerva.

Bunele maniere pentru copii atunci când se află pe stradă

Regula cea mai importantă este să fie învățați să traverseze numai pe culoarea verde a semaforului și numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să învețe că nu au

voie să arunce gunoaie pe trotuar, ci numai în coșurile special amenajate. La fel ca un adult, nici copilul nu ar trebui să mănânce pe stradă, însă dacă situația o impune atunci este permis.

Bunele maniere în grădiniță/ școală

Mediile sociale în care copiii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituțiilor de învățământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile și tipurile de comportamente pe care îi ajutați să le adopte în diverse contexte, un rol special ar trebui să-l aibă regulile de comportament la grădiniță sau la școală. Trebuie să știe să salute colegii atunci când intră în sală.; să salute profesorul ,să nu vorbească niciodată neîntrebat, mai ales în timpul orei de curs; Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof. Înv.primar ,Dîrdîiac Mihaela

„Copilul nu datoreaza părinților viața, ci creșterea.” Nicolae Iorga

Importanța celor 7 ani de acasă este pe primul loc în educația și creșterea copiilor. Când un copil știe ce înseamnă bunele maniere și știe să se comporte cu persoanele din jurul său (învățător, profesori, colegi și alte persoane din jur) și este respectabil ne dăm seama că a primit o educație frumoasă de la părinții acestuia. Bunele maniere se învață cel mai bine prin exemplu dat de către părinți, copiii imită de cele mai multe ori părinții.

Trebuie să ne învățăm copiii să folosească cât mai des „cuvintele magice” să salute, să mulțumească de câte ori e nevoie, să spună întotdeauna adevărul, să respecte persoanele mai în vârstă. Comunicarea este foarte importantă dintre copil – părinte, trebuie să ne implicăm în jocurile lor și să petrecem cât mai mult timp împreună cu ei. Copiii nu sunt identici, fiecare are o educație în funcție de mediul de unde provin, educație a cărei amprentă se observă în comportamentul copilului în mediul școlar.

De aceea, atitudinea educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a copilului, trebuie încurajat și nu judecat și criticat.

Copilul

Gingaș, frumos,

Râde, învață, trăiește,

Părinții îl sfătuiesc mereu,

Educându-l.

Familia și rolul ei în viața copiilor

DRĂGAN VIOLETA GRADINIȚA NR.211, BUCUREȘTI

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mamă sau cu tată: „Eu seamăn cu mamă, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tată e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
 - ordine
 - igienă
 - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
 - bune maniere și comportament
 - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este cert că de cineva, i se ia jucăria de la un alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
 - consecvență în realizarea unei sarcini
 - concentrare a atenției
 - perseverență în realizarea unei sarcini
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competitivitate
 - altruismul
 - cooperarea

– atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

REGULI DE EDUCAȚIE

**PROF. ÎNV. PREȘC. DUMITRESCU IRINA
GPP MICUL PRINT PITEȘTI**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurcă mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Iată câteva reguli de educație prin care pot fi învățate bunele maniere de către copii de la proprii părinți:

Așteaptă-ți rândul pentru a vorbi!

Copiii sunt impulsivi și de multe ori întrerup persoana cu care poartă o conversație, deoarece sunt nerăbdători să se facă auziți. Însă tu că părinte trebuie să îi explici pe un ton calm și răbdător că nu este politicos să o întrerupi pe mami când această vorbește cu cineva. Nu este cazul să-i atragi atenția copilului imediat ce acesta a greșit și niciodată să nu tipi (de ex. "Lasă-mă, nu vezi că vorbesc cu cineva!?") deoarece el nu o percepe încă că pe o greșală ci că pe o respingere din partea ta. Pentru a evita o astfel de situație vorbește cu fiul sau fiica ta acasă și explică-i cât de important este să îi asculte pe ceilalți până la capăt, apoi să-și spună punctul de vedere. Ascultă copilul cu atenție atunci când are ceva de spus, ba poți să îl ții de mână, pentru a-i dovedi cât de interesată ești de ceea ce povestește el. Este un prim pas în dobândirea unei bune maniere de a-și aștepta rândul și de a vorbi la momentul potrivit.

Fără porecle și jigniri!

Nu porecli și face haz de numele sau prenumele persoanelor în față copilului. Chiar dacă este foarte "distractiv", tu că adult știi cât doare această batjocoră, iar copii nu îndeplinesc maturitatea necesară pentru a face diferența între a glumi și a vorbi serios. În loc de a eticheta, poți să îi explici copilului cum poate el să-și exprime sentimentele față de cei din jur, însă fără a jigni.

Fii politicos!

Învăță copilul să fie politicos. Întotdeauna toți membrii familiei trebuie să salute când cineva intră în casă. În funcție de nivelul de formalitate, îți poți învăța copilul să dea mâna cu adulții cunoscuți, dar nu este necesar să dea mâna cu alți copii. Cu toate acestea, copilul ar trebui să spună întotdeauna, "salut", "bună" sau "sărut-mâna", atunci când vine cineva în vizită. Precizează-i celui mic că numai procedând astfel oaspeții se simt bineveniți.

Spune, "Te rog" și "mulțumesc" cât mai des!

Aceste forme de politețe exprimă respect și apreciere. Laudă copilul atunci când le folosește pentru a-i încuraja acest comportament pozitiv. Astfel, vei avea un copil educat și cu bunele maniere învățate de acasă.

Fă curat după tine!

Fie că ești acasă sau în vizită la un prieten, formează copilului deprinderea de aș-I strânge jucăriile sau să aranjeze acolo unde a făcut dezordine. Explică-i că este mizeria lui, așa că fiecare trebuie să curețe după el însuși. Bineînțeles, îi poți preciza cazurile excepționale, în care gazdă nu permite ca oaspetele să facă curățenie sau să strângă masă, dar copilul trebuie să știe că acesta este un gest pe care și el trebuie să-l facă la rândul lui.

Fii fair-play!

Copiii, de obicei, după ce s-au jucat un joc (sport, cărți, table, șah etc.) dacă rezultatul nu este în favoarea lor se supără și nu se mai joacă în continuare. Tu, mămică, va trebui să-l educi într-o manieră pozitivă să învețe să-și accepte succesul dar și eșecul. Indiferent de rezultat, joacă prietenii sau

colegii trebuie să fie o activitate cât mai plăcută. Fiul sau fiica ta trebuie să învețe să îi felicite pe câștigători și totodată să se bucure într-un mod civilizat că a câștigat.

Primește complimentele politicos!

Dacă cineva îl laudă pe copilul tău, este bine să-l înveți să spună mulțumesc, fără a spune " nu e adevărat!" și să-și expună defectele. Acest comportament pozitiv îl învață pe parcurs de la părinți și din anturajul sau.

Fii tolerant!

Când oamenii fac lucrurile diferit față de cei din familia ta, din cauza diversității în cultură, rasă sau religie trebuie explicat copilului că nu este nimic greșit în comportamentul niciuneia dintre părți și că oamenii acționează diferit. Subliniează cât de interesant este modul în care familiile sunt diferite și fac lucruri diferite. Oamenii au propriile lor tradiții sau ritualuri iar cel mic va învăța să fie tolerant cu cei din jurul sau.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCATIA COPILOR IN CEI 7 ANI DE-ACASA

Profesor Inv. Presc. EFTIMIE CORNELIA

Scoala Gimnaziala "Aurel Vlaicu"

FETESTI Judetul IALOMITA

Educatia se face pentru copii,nu pentru linistea si comoditatea noastra de mai tarziu.

Educatia copiilor in primii ani de viata pe care si-i petrec mai ales in familie este una de baza.Characterul fiecarui om se contureaza ,se formeaza in aceasta perioada.

Este foarte important ca parintii,cei care educa,sa fie rigurosi cu ei insisi,pentru ca fiecare copil asculta sfaturile parintilor,dar observa in primul rand gesturile acestora.

O perioada asculta de cuvânt,dar pentru copil este esential exemplul faptei.Este foarte important sa fim simpli cu copiii nostri,sa ii invatam lucrurile fundamentale.Sa poata sa faca deosebirea intre bine si rau,frumos si urat.Trebuie sa invatam sa dam si sa primim mai tarziu.Ne educam copiii in primul rand pentru binele lor,pentru a le da o sansa in plus ,pentru a le face croi drunul in viata mai tarziu.

Cei 7 ani de-acasa sunt ca o temelie la o casa,cu cat e mai solida,cu atat e mai rezistenta.

Unui om care nu are cei 7 ani de-acasa,ii lipseste in primul rand credinta in familie.Si avand in vedere acest lucru,nici temelia nu este atat de rezistenta.

Din pacate,in ziua de azi,copiii nu mai au parte de parinti in adevaratul sens al cuvântului,parintii sunt foarte ocupati,sau pleaca in strainatate si lasa copiii de 2 si 3 ani la bunici,la matusi.Ori,cei 7 ani de-acasa inseamna ca o familie sa fie intreaga,parintii sa-si educe copiii pentru a avea un bun simt,respect,corectitudine.

Societatea noastra duce lipsa de acesti 7 ani de-acasa,iar urmarile sunt negative.Cei 7 ani de-acasa reprezinta o baza a educatiei.Daca lipseste baza,ca la orice cladire,e grav.

Daca procesul de invatamant incepe cu prima zi de scoala,educatia incepe din prima zi de viata a copilului.

Din nefericire,mai sunt si replici din partea unor parinti,de genul:"Lasa-l,e prea mic,nu intelege,ce stie el mititelul!", sau:"Cand va merge la scoala ,se va cuminti",pentru a „scuza”purtarea urata sau dezvoltarea neuropsihica nesatisfacatoare a copilului.

Aceste „scuze” tradeaza de fapt , greselile educative pe care le fac parintii in primii ani de viata ai copilului.

Asadar,prima scoala a copilului este familia, locul in care trebuie sa inceapa educatia copilului.Avandu-i pe parinti drept educatori,copilul va invata lectiile acasa,care-i vor fi calauza in viata-lectii despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influentele educationale ale familiei reprezinta o putere hotaratoare spre bine sau spre rau.

Modelul parintilor se imprima atat de tare in copii,incat,copilul adult ajuns,va reactiona asa cum a vazut la mama sau la tatal sau(cuvinte,gesturi,expresii,comportamente).

Deci,pentru a ne educa corect copiii,trebuie mai intai sa ne educam pe noi insine,parintii.Numai in acest fel vom fi un model moral bun de urmat de catre proprii nostri copii.

Spun : "Buna dimineata!"-cand ma trezesc

Dupa ce mananc,spun:"Multumesc!"

Ciocanesc cand vreau sa intru intr-o incapere

Si atunci cand plec,spun:"La revedere!"

Sunt destul de mic si un pic petic

Dar un lucru e recunoscut-

Acasa,la plimbare si-n orice imprejurare

Sunt bine crescut!

Importanța celor șapte ani de acasă

**Scris de: Eler Codruța (mamă și învățătoare)
Profesor pentru Învățământul Primar și Preșcolar**

Nașterea unui copil reprezintă pentru părinți bucuria supremă, împlinirea familială mult dorită dar și noi responsabilități și obligații. Încă din primele zile de viață bebelușul are nevoie de aer, hrană, somn, căldură și iubire. În mare măsură mama, dar și ceilalți membri ai familiei satisfac aceste trebuințe și reprezintă condiții esențiale vieții, privațiunile sau excesele ducând la perturbări în viața psihică a nou născutului. Pe bună dreptate se spune despre un copil care e violent sau dimpotrivă, prea tăcut că: ”nu a fost ținut în brațe destul când era mic”.

Părinții formează copilul încă de la o vârstă fragedă prin acțiunile lor benefice sau mai puțin benefice, copilul fiind rezultatul educației primite acasă. El învață prin imitație: dacă i se vorbește frumos, va încerca să răspundă prin gângurit, cuvinte apoi propoziții, într un mod plăcut, prietenos; dacă se va striga, dacă în jurul lui va fi o atmosferă tensionată, copilul va crește stresat, predispus violenței verbale și fizice.

Acasă este locul unde fiecare ar trebui să învețe:

- cum să salute când intră sau iese dintr o încăpere;
- să vorbească politicos atât cu adulții cât și cu copiii;
- să se încalțe și să se îmbrace singur;
- să aibă grijă de jucăriile și de lucrurile lui;
- să se hrănească singur;
- să adune după el jucării și obiecte personale;
- să folosească singur toaleta;
- să se inițieze în igiena orală și personală;
- să știe când să se spele pe mâini;
- să se adapteze ușor la situații noi;
- să știe să ceară voie în diferite situații
- să se ducă la culcare atunci când adultul îi cere;
- să se conformeze cerințelor formulate de adulți;
- să învețe să comunice adultului posibile probleme personale de sănătate și legate de relațiile cu cei

din jur;

- să învețe că e voie să vorbească doar cu persoanele din familie și să plece doar cu membrii familiei;
- să interacționeze prin joc cu ceilalți copii, având relații de cooperare, prietenie și bună înțelegere cu ceilalți;

Prin joc, copilul își satisface nevoia de mișcare și acțiune, își exteriorizează întreaga viață psihică, își exprimă dorințele și se descară de tensiuni. Copiii au nevoie de reguli atât în cadrul jocurilor cât și în viața lor, acestea reprezentând limitele care le oferă normalitate, consecvență și ordine.

În perioada 0-6 ani se pun bazele omului în devenire. Acum își formează stările afective atât pozitive cât și cele negative. Deci părinții, familia, educatoarea și ceilalți oameni care vin în contact cu el ar trebui să i transmită reguli morale pozitive dar mai ales exemple morale bune pentru că puiul de om îi va imita întotdeauna pe cei mari în acțiuni bune sau rele.

Acum trebuie învățat prin exemplul personal să fie corect, să nu mintă, să fie generos, curat, politicos, ascultător și într o anumită măsură independent de adult. Prin intermediul poveștilor trebuie inoculate toate trăsăturile pozitive de caracter. Tot acum trebuie să învețe cum să se comporte cuviincios în variate situații de viață: acasă, în colectivitate și în societate; să înțeleagă prin opoziție altruismul – egoismul, bunătate – răutate, fantezie – realitate.

În opinia mea cei șapte ani reprezintă piatra de temelie a omului și toate trăirile și experiențele acumulate acum îi vor influența viața pe întreaga ei durată. Nu cred că există copil “defect” ci doar familie disfuncțională. Deci pentru a crește copii minunați trebuie să fim părinți iubitori, înțelegători, corecți dar mai ales să l ascultăm și să i fim alături orice s ar întâmpla.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. Înv prescolari: ENACHE ANDREEA

„CIFRA 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofțurilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Cei șapte ani de acasă

FLOREA MARIA

Profesor de Religie ortodoxă

Școala Gimnazială Urechești, județul Bacău.

Prin educație se cultivă curățenia sufletească și buna cuviință a copiilor și tinerilor, pentru a-i crește în spiritul moralei creștine, în evlavie, pentru a-i modela inteligența, pentru a avea grijă de sufletul lui, adică de a se îngriji de mântuirea lui. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că: *„educația creștină înseamnă a-i ajuta pe copii să câștige ceea ce Sfântul Apostol Pavel numește «chipul sau forma lui Dumnezeu»”*.

Familia este celula de bază a societății, este locul unde se formează și cresc valorile spirituale. Nu putem construi ceva durabil dacă temelie este șubredă. Copiii noștri sunt viitorul. Dacă ei nu vor fi educați într-o familie binecuvântată de Dumnezeu, dacă nu vor avea modele pozitive, reale, naturale, purtătoare de valori spirituale nu vor putea răzbate prin hățușul acestei societăți unde sunt promovate non-valorile, iar păcatul este ridicat la rang de virtute.

În societatea contemporană, copiii și tinerii în special primesc nu numai prin mijloace mass-media, dar și prin exemplul negativ al celor din jur, sugestii ce-i pot abate de la un comportament moral religios, îndepărtându-i de la trăirea după voia lui Dumnezeu.

Prin educație, omenirea durează și dăinuie. După cum îi crește și îi învață să se adapteze schimbărilor permanente din lumea noastră de azi și cea de mâine, așa vom asigura și continuitatea culturii și civilizației umane. Căminul în care crește, căldura sau indiferența acestuia, îi vor modela puternic modul de viață, personalitatea și integrarea socială.

Copiii trebuie ocrotiți și sprijiniți să se dezvolte. Ei au dreptul de a crește și a se dezvolta. Au dreptul la o familie care să-i iubească, să-i ocrotească și au dreptul la o educație cât mai bună.

Cu toate acestea, adeseori, în familie se petrec drame care influențează viața și soarta unor copii. Familia creștină îi formează pe membrii ei prin căldura dragostei pe al cărei altar se aduce ca jertfă, dăruirea de sine. Nicăieri nu găsim atâtea resurse de răbdare, de iubire și jertfire ca la părinți.

Un credincios nu poate fi nepăsător față de cei apropiați lui; de aceea Sfântul Apostol Pavel, spune: *„Dacă însă cineva nu poartă de grijă de ai săi și mai ales de casnicii săi, s-a lepădat de credință”* (I Timotei 5,8).

Educația în familie este acel ansamblu de măsuri aplicate sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice ale copilului care încep să se manifeste odată cu conceperea lui, după naștere, copilul este doar o carte în care urmează să se scrie cu speranță și migală un destin. Scriitorii devin membrii familiei, mediul familial, *„Cei șapte ani de acasă”*, având influență puternică și asupra formării personalității și comportamentului copilului.

Calitatea educației primite în familie în primii ani de viață depinde de nivelul educației părinților și al celorlalți membri ce vin în contact cu copilul, din punct de vedere moral și comportamental. Educația religioasă a familiei este foarte importantă. Un creștin care știe frica lui Dumnezeu și care cunoaște cel puțin poruncile Sale, își va educa copilul în acest spirit.

Mama,icoana mea din suflet

Elev:POP IARINA
PROF.COORDONATOR:
FURTOS GABRIELA
SCOALA GIMN.NICOLAE BALCESCU,
ORADEA

Când mă gândesc la mama,văd în fața ochilor portretul idolului meu.Când mă gândesc la mama, simt mirosul găluștelor cu prune și aroma supei de chimen cu crutoane proaspăt coapte.Când mă gândesc la mama,aud basmele copilăriei,citite seara târziu,cu o veioză și trei lumânări aprinse în fugă,înainte de culcare. Mama,milioane de cuvinte n-ar ajunge,milioane de hectare de lavandă,milioane de lacrimi infantile,n-ar reflecta vreodată,recunoștința și credința,mulțumirea că ești ceea ce ești tu, pentru mine.

Mama.Două silabe.Două vocale.Două consoane.Apărent,o simplă adunare,un doi plus doi,banal și incolor,de fapt o ecuație,mii de necunoscute,valențe colorate și foarte,foarte vii! Descopăr lucruri noi.Descopăr fețe,caractere,persoane,personaje, străzi,flori,culori,emoții,anotimpuri,fenomene ale naturi,forme,unghiuri,plusuri și minusuri.Tu,ai rămas aceeași.Același glas domol și mângâiere fină.Același miros de primăvară,același aer proaspăt.Aceiași ochi căprui,în care vezi o dumbravă cu mult mai minunată decât cea din poveste.Același părinte iubitor.Aceeași tu.

Oricât de departe aș ajunge,în orice capitală m-aș afla,singurul lucru care m-ar distruge,ar fi că sunt departe acum ,de mama mea. Zi de zi m-ai îmbăiat în iubire ,m-ai scăldat în vorbe și povețe,m-ai învățat numai de bine și –ai recitat doar poezii mărețe.

Temerile pier când stau cu tine,parcă și azi cu tine-aș vrea să dorm,aș vrea o dată să ajung ca tine,să am ritmul tău,privirea ta.Să pot iubi ca tine,să dăruiesc viață.Pot doar să îți primesc iubirea și să îți datorez viața primită.Dar încă sper că am să ajung ca tine.Sper că nu am să te dezamăgesc.Sper că iubirea dăruită mie,o va primi copilul meu,la fel.

Îți mulțumesc ,mama!Pentru fiecare „te iubesc” ,pentru fiecare poezie,pentru fiecare poveste,basm sau proză,pentru educația primită de acasă,pentru zâmbetul tău cald din zori de zi,pentru patul meu moale,pentru iubirea ta. Te iubesc,mama,ieri,azi,mâine,marți,joi,vineri ,in orice zi. Te păstrez la mine în suflet oricât de departe aș fi.

Cât de actuală mai este sintagma „Cei 7 ani de acasă” ?

Prof.înv. primar Ciucă Fevronia

Prof. Înv. Primar Filat Galina

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” , Constanța

Traversăm o perioadă în care asistăm la o răsturnare a valorilor, ceea ce bulversează în mare măsură standardele pe care le implică sintagma „ Cei 7 ani de acasă”.

Intrarea copiilor în perioada școlarității prin trecerea clasei pregătitoare de la grădiniță la școală prezintă o serie de avantaje, dar și unele dezavantaje, deoarece în aceeași clasă există copii cu diferențe de până la doi ani între aceștia, fapt care duce la probleme de adaptabilitate la nivelul colectivului.

Dacă procesul de învățământ începe cu perioada de preșcolaritate, educația începe din prima zi de viață a copilului. Un mare avantaj al zilelor noastre îl reprezintă concediul de creștere a copilului timp de doi ani, perioadă pe care mămicile o pot valorifica în cel mai plăcut și util mod împreună cu pruncii lor.

Din păcate, în multe dintre cazuri pe motiv că „se plafonează” , mămicile revin la serviciu, abandonându-și efectiv copiii bunicilor sau, mai grav, bonelor. Ambele variante pot fi minunate, dar, din păcate nimeni și nimic nu poate suplini dragostea părintească, mai ales cea maternă. „Nu îi lipsește nimic! Pentru el facem aceste sacrificii!” - se justifică mama. Total greșit! Îi lipsește totul ! Degeaba are cele mai sofisticate jucării dacă se joacă singur cu ele (de cele mai multe ori zac azvârlite prin diverse cotloane sau cutii), degeaba este îmbrăcat în hăinuțe de firmă, degeaba are o cameră ultramodernă dacă mama lipsește din viața lui aproape în totalitate.

Bunicii îi iubesc, într-adevăr, și, tocmai de aceea, de cele mai multe ori îi răsfață excesiv (încercând să compenseze cumva absența părinților), îi „cocoloșesc” copleșindu-i cu grija lor exagerată. „Cei 7 ani de acasă” pe care îi puneau în practică pe vremea când erau tineri părinți sunt total deturnați acum: bunica îl îmbracă, îi leagă șireturile, îi face toate poftele, iar nepoțelul nu are nici cele mai elementare deprinderi atunci când vine la școală. Bunicii „ pierd” de fiecare dată la orice joc („ Să nu sufere copilul! ”), apoi el nu știe să piardă, nu știe să aprecieze corect nici atunci când câștigă. De cele mai multe ori preferă să iasă din joc. Respectul, bunele maniere, bunul simț, au devenit niște concepte perimate. Copiilor li se oferă prea mult fără să aibă nevoie, fără să ceară, fără să își dorească ceva (doar dacă prietenul său are și trebuie să aibă și el!), de aceea el nu apreciază nimic, nu se bucură decât foarte puțin, apoi „vânează” altceva.

Cea de-a doua variantă – bonele – mi se pare și mai dramatică. „ Este o doamnă foarte responsabilă, de toată încrederea!” Oare e suficient?? Mulți consideră că da... De acord cu faptul că pot fi persoane foarte capabile, pregătite profesional, dar niciodată nu vor putea suplini dragostea unei mămici implicate și devotate.

De aceea copilul devine neadaptat, părinții nu se mai înțeleg cu acesta și apelează din ce în ce mai des la serviciile psihologului, care trebuie să îl „repare”. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Completarea/corectarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar nu în totalitate. Educatorul nu poate acoperi toate carențele decât dacă acest proces este continuat responsabil și acasă. Exemplul din familie, pozitiv sau negativ, se oglindește într-o foarte mare măsură în comportamentul copilului. Cadrul didactic devine cicălit, demodat, învechit chiar (comunist?- am auzit!), dacă încearcă să explice necesitatea impunerii și respectării unor norme de conduită.

Asistăm la o explozie de studii, cursuri, pregătiri în domeniul „parenting-ului”. Nicio carte nu te va învăța cum să îți iubești copiii cu adevărat. Sentimentele se învață, se creează, se dezvoltă trăind și petrecând cât mai mult timp adevărat împreună. Copiii nu sunt o povară, așa cum am auzit de nenumărate ori, din păcate, ei sunt o BINECUVÂNTARE !

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Preșcolar - GÂȚĂ MIHAELA
Unitatea Liceul Tehnologic "Ioan Lupăș" Săliște
Grădinița Săliște, jud Sibiu

" Inteligența omului nu vine din nimic : ea se făurește pe temeliile așezate în perioadele de formarea simțurilor la copil. " Maria Montessori

Vestea venirii pe lume a unui copil este un prilej de bucurie pentru viitorii părinți și pentru persoanele apropiate lor. Perioada celor nouă luni de sarcină aduce în viața mamei noi provocări și transformări, timp în care copilul se dezvoltă pregătindu-se să vină pe lume, creându-se astfel o legătură armonioasă dintre mamă și copil care este mult mai puternică din momentul aducerii pe lume a copilului.

Educația copilului este responsabilitatea ambilor părinți. Pentru a stabili reguli benefice educației copilului, indiferent de vârsta acestuia, părinții trebuie să se pună de acord în legătură cu regulile de comportament. Este foarte dificil pentru un copil să înțeleagă de ce se schimbă o regulă în funcție de o anumită situație sau persoana care o aplică, această schimbare creând confuzie în mintea copilului și poate avea ca urmare ignorarea de către copil a acelei reguli sau aplicarea ei în funcție de dorința copilului. Prin coerență putem modela mintea copilului oricât de mic ar fi el. Familia este primul spațiu formativ al copilului, fiind mediul în care va crește și se va dezvolta respectând moștenirea culturală a acesteia.

Cea mai importantă preocupare a copilului încă din primele luni de viață este jocul. La început se joacă cu ceea ce poate observa, apoi cu jucării pe care le poate ține în mână, apoi treptat dorința de a se juca devine mult mai evidentă. Cu ajutorul jocului putem foarte ușor să intrăm în "lumea" și în mintea copilului și ne putem da seama dacă copilul întâmpină vreo problemă pe care nu dorește să o spună în alte condiții.

În special copiii mici doresc să fie rugați și încurajați pentru a îndeplini o sarcină, dar trebuie să li se atragă atenția și atunci când fac ceva greșit și să li se explice de ce nu e voie să repete acea activitate sau acel gest și care sunt consecințele acelor fapte. Copilul nu trebuie etichetat atunci când greșește pentru a nu dauna imaginea de sine a acestuia. Explicația și încurajarea îl ajută pe copil să capete încredere în el și să deosebească ceea ce e bine de ceea ce îi va aduce consecințe negative.

Faptele bune trebuie să fie evidențiate, încurajate și aduse în discuție chiar și atunci când copilul greșește, pentru a nu-i crea impresia că este tot timpul neascultător, fapt care îi poate oferi scuza perfectă de a continua să facă tot ce-și dorește fără a se gândi la consecințe.

Iubirea părinților este esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului. Indiferent de ceea ce face, copilul are nevoie de echilibrul emoțional venit din partea celor care i-au dat viață.

Exemplul personal al părinților este de asemenea foarte important pentru dezvoltarea viitorului adult. Copiii obișnuiesc să facă mai degrabă ceea ce văd decât ceea ce li se spune să facă. Dacă li se cere să facă lucruri în concordanță cu ceea ce văd în jurul lor, atunci dezvoltarea lor psihică și emoțională va fi cea dorită, dar dacă cerințele nu sunt aceleași cu ceea ce văd, copiii vor fi afectați, creându-se în mintea lor o confuzie generală care le va afecta pe viitor stima de sine.

Pentru a-și modela comportamentul copiii au nevoie de ajutorul adulților și de exemplul pozitiv al acestora încă de la vârste fragede. Pe parcurs, când vor începe să cunoască tipuri de comportament și vor putea să înțeleagă cum e mai bine să se comporte în situații diferite.

Copilul are nevoie de asemenea să fie ascultat și lăsat să își exprime liber gândurile și sentimentele. Părintele este cel care trebuie să-i permită copilului să își elibereze emoțiile, să își spună punctul de vedere, pentru că dacă nu va putea să se destăinuiească acasă, o va face în alte medii unde simte că este ascultat și unde părerea lui contează.

Timpul petrecut cu copilul este foarte important, deoarece copilul are nevoie de modele de comportament, încurajare să își învingă temerile, de sprijin, de atenție, de încurajare, de încredere, de recompensă nu atât materială, cât o recompensă morală, constructivă pentru viitorul adult.

Fiecare copil este unic prin felul lui de a fi, prin temperamentul lui, prin inteligența lui, etc. El nu trebuie comparat cu alți copiii sau etichetat negativ indiferent de tipul de comportament pe care îl are.

Comportamentul poate fi modelat, doar că trebuie să căutăm metoda cea mai potrivită. Evoluția copilului trebuie să fie urmărită și evaluată în comparație cu reușitele lui, cu posibilitățile lui de dezvoltare, dar și cu dificultățile pe care acesta le întâmpină și să găsim cea mai bună modalitate de îndrumare atunci când are nevoie.

Mediul familial este foarte important pentru dezvoltarea copilului, este locul în care copilul socializează pentru prima dată și dobândește achiziții în toate domeniile de dezvoltare, acumulează informații, își însușește comportamente, etc.

Este foarte important ca "cei șapte ani de acasă" să fie petrecuți alături de părinți înțelegători, dar nu exagerat de permisivi, într-un mediu plăcut, propice unei dezvoltări armonioase a copilului, cu reguli clare și cu recompense pe măsura faptelor.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Gheorghită Mariana

Școala Gimnazială Vânători-Structura Mircești

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mân- cam tot ce vedeam pe jos, dar pentru asta era părintele în spatele nostru să ne explice că nu e sănătos și frumos . În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, o ajutăm să traverseze strada, deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre etc. Acești ani i-am primit la vremea noastră și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Prin urmare părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așa- dar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Factorul principal care determină imaginea după care se dezvoltă copilul este reprezentat de imaginea pe care părintele o reflectă. Totul începe în anii fragezi ai copi- lăriei. Majoritatea părinților nu se pot abține să-i spună copilului un **NU** categoric când comportamentul lui încalcă drepturile celorlalți. Cuvintele ca rău, leneș, obraznic, urât, prost, ridicol, neîndemânatic și înapoiat micșorează simțămintele de valoare personală ale copilului. Atacul constant ce-l umilește, ca și lipsa de respect manifestată nonverbal sau neglijarea emoțională, toate acestea îl fac pe copil să nutrească simțăminte de rușine și ne- mulțumire de sine.

Originea lipsei de respect față de sine se află în perioada copilăriei. Părinții nu o- feră sprijinul necesar dezvoltării unor sentimente ale prețuirii de sine în anii fragezi. Când are doar câteva luni, bebelusul poate distinge între critică și laudă. El simte că este impor- tant atunci când i se acordă atenție, dar vede că are o valoare mai mică atunci când este tratat cu asprime. El se identifică cu părerea părinților despre el. Conștientizarea iubirii și respectului lor pune bazele propriului respect de sine. Dragostea nu este cel mai mare dar pe care părinții îl pot oferi copilului, respectul de sine este acel dar. Copilul nu este în stare să experimenteze dragostea sau să răspundă cu dragoste decât după ce învață să se res- pecte.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a edu- cației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul lormai târziu. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satis- face trebuințele copilului. Părinții care seamană un mod de comunicare deosebit vor avea un copil deosebit.

În concluzie, educația este cea mai scumpă haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strănși în cei șapte ani petrecuți mai mult în familie.

Cei 7 ani de-acasă – rampa de lansare în viață

Prof. GHIMPU ELIZA
Școala Gimnazială "Valeriu D Cotea" Vidra,
Structura Burca nr 1
Com Vidra, jud Vrancea

Motto

*În orice mod imaginabil, familia
este legătura voastră cu trecutul și
podul către viitorul vostru.*

Alex Haley

În zilele noastre sintagma *cei 7 ani de-acasă* tinde să se perimeze fie datorită faptului că mare parte dintre copii frecventează de la vârste mici și foarte mici instituții de învățământ, fie pentru că valorile transmise de atâtea generații copiilor în primii ani de viață își pierd din importanță în societate.

În opinia mea a căuta subterfugii și justificări, a plasa această educație de bază în responsabilitatea școlii, a ignora importanța acestei educații primare reprezintă o lovitură dură dată de părinți propriilor copii, pentru că *Familia nu este cel mai important lucru. Este totul* în această etapă a devenirii umane, așa cum arăta Michael J Fox.

Educația celor *7 ani de-acasă* le asigură copiilor un bagaj esențial pentru un start optim în viața școlară, socială, în viață în general, nu prin volumul de abilități, deprinderi și informații, ci prin valoarea acestora. Aspecte precum empatia, interacțiunea verbală și nonverbală cu alte persoane, exprimarea cât mai clară a propriilor stări și sentimente, respectarea unor norme de conduită general valabile, a bunurilor proprii sau ale altora, a mediului înconjurător, deprinderi simple precum îmbrăcatul, dezbrăcatul, organizarea propriilor obiecte și mai ales o dezvoltare emoțională echilibrată sunt tot atâtea aspecte care ar trebui să fie principalele preocupări ale părinților. Toate acestea sunt *cartea de vizită* a copilului pusă în buzunar în prima zi de școală de către părinți. Orice cadru didactic dezvoltă toate aceste aspecte, dar a pune bazele unei educații morale/civice în școală reprezintă un deziderat greu de atins dat fiind volumul mare de cunoștințe pe care elevii trebuie să și le însușească, dar și clasele suprapopulate.

Diploma celor 7 ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților susține poeta Valeria Mahok, idee la care subscriu cu toată convingerea. Prin puterea exemplului, prin exercițiu, prin timp de calitate petrecut alături de copii, prin joc și joacă părinții, din poziția lor de cei mai importanți oameni pentru micuțul lor, au puterea de a pune bazele unui om de calitate, corect, empatic, plăcut, care este capabil să-și facă și să facă și altora viața mai frumoasă.

Din păcate destul de mulți părinți ignoră, nu valorizează sau nu au capacitatea de a le oferi propriilor copii educația *celor 7 ani de-acasă*. Lipsa de timp a părinților, angrenați tot mai mult în obținerea de bunuri materiale în detrimentul vieții de familie, o protecție exagerată a copiilor (*Va strânge destul după el când va fi mare, acum strâng eu.*), un trend în educație care minimizează importanța limitelor (*Lasă-l să facă ce vrea că repară tata/mama.*), utilizarea exagerată a gadget-urilor, stereotipiile (*El nu strânge masa că-i băiat.*) sunt factori care subminează educația celor *7 ani de-acasă*.

Așadar temelia morală a fiecărui om ar trebui pusă în familie încă din perioada antepreșcolară și preșcolară, iar aspirația fiecărui părinte ar trebui să fie formarea la propriul copil a unei personalități lipsite de egocentrism, deschise către societate, către respect și evoluție.

Cei șapte ani de acasă

Nume:GHINEA IONELA MARIANA
Școala gimnazială nr 1 Poiana Lacului
Jud. Argeș

Expresia "cei șapte ani de acasă" este folosită, pentru a descrie conduita unui copil, educația pe care acesta o primește de la părinți, la comportamentul pe care-l dobândește acesta până merge la școală.

Dacă un copil are "cei șapte ani de acasă", înseamnă că este un copil bine crescut, un copil educat,adică că știe să salute, să spună mulțumesc,că are un comportament cuviincios cu cei din jurul lui .

Copilăria reprezintă etapa cea mai importantă pentru dezvoltarea ulterioară, se formează cele mai importante conduite ce asigură adaptarea, sunt elaborate structurile cele mai reprezentative de tip intelectual, afectiv, voluțional, se pun bazele viitoarei personalități.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu familia. Tot timpul familia trebuie să-l încurajeze pe copil, să-l îndrume, să-i arate ce este bine și ce este rău. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia.

Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în reguli de fier ci în ceva absolut normal.

Părinții sunt adevărate modele pentru copii,modele pe care aceștia le preiau prin imitație și învățare.

Degeaba îi spunem copilului că nu are voie să țipe prin casă,dacă el aude frecvent certuri între părinți,sau degeaba îi cerem copilului să nu se mai uite la tv/tabletă/telefon mai mult de o jumătate de oră,dacă noi nu respectăm această regulă; sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus o formulă de politețe impusă de caz, dacă el în familie nu aude acea formulă.

Pentru copil cea mai prețioasă recompensă nu este cea materială,ci exprimarea bucuriei,a mulțumirii părintelui când face o faptă bună.De aceea, este important să-i lăudăm ori de câte ori dovedește că are un comportament civilizat.

Noi ,ca și părinți trebuie să le explicăm clar copiilor, ce au voie sau nu să facă, să stabilimniște reguli realiste, și să-i avertizăm dinainte ce se va întâmpla dacă nu le vor respecta.L fel de important este ca ambii părinți să fie consecvenți în educarea copilului.

Această perioadă este cea mai importantă din viața fiecăruia, reprezentând piatra de temelie;așa cum ne creștem și educăm copiii,așa vor trăi și se vor manifesta ulterior.

BIBLIOGRAFIE:

Golu,M.,(2000),Fundamentele psihologiei, Ed. Fundației de Mâine,București

Păiși-Lăzărescu,M.,(2007), Psihologia vârstelor, Ed. V&I Integral

Șchiopu,U.,(1967),Psihologia copilului ,E.D.P, București

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI

- Studiu de specialitate -

Educ. Giurcău Alina
Grădinița Larga, Gorj

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83). Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Pe lângă abilitățile importante pentru “funcția” de părinte, fiecare familie își dezvoltă propria structură de repartizare a responsabilităților. Normele generale după care trebuie să se desfășoare procesul de creștere și de educare a copilului în familie impun responsabilități precise din partea părinților. Printre cele mai importante pot fi menționate următoarele :

- ✓ asigurarea subzistenței și a educației;
- ✓ educarea și dirijarea trebuințelor fiziologice;
- ✓ dezvoltarea aptitudinilor, a limbajului și stimularea exersării capacităților practice, cognitive, tehnice și sociale, care au rolul de a facilita securitatea personală și comportamentul autonom;
- ✓ orientarea spre lumea imediată a universului familial, spre comunicarea mai largă, spre societate, în așa fel încât copilul să fie pregătit să se confrunte cu marea varietate de situații și poziții sociale care vor interveni în viața de adult;
- ✓ transmisia principalelor scopuri sociale, valori culturale care definesc modelul cultural-normativ al societății, formarea motivației personale în raport cu scopurile parentale și sociale;
- ✓ dezvoltarea capacității de a întreține raporturi interpersonale și de a răspunde în mod adecvat sentimentelor altora;
- ✓ controlul libertății de comportament, limitarea „transgresiunilor” de la normal, corectarea erorilor, oferirea unor îndrumări și interpretări.

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească, etc.

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt:

- *dragoste și securitate;*

Această nevoie este permanentă în copilărie și foarte importantă în construirea atașamentului. De măsura în care va fi satisfăcută nevoia copilului de dragoste va depinde calitatea viitoarelor relații sociale ale adultului cu colegii, cu prietenii, cu propria familie. Această nevoie reprezintă condiția dezvoltării unei personalități sănătoase.

- *de experiențe noi, de stimulare;*

Prin stimulare și experimentare se condiționează dezvoltarea inteligenței copilului. Jocul și limbajul sunt cele mai importante activități ale copilului în sensul trăirii de experiențe noi. În joc, copilul explorează lumea, își dezvoltă mecanismele de coping (control) cu situațiile provocatoare ale realității. Prin aceste experiențe copilul își dezvoltă lumea lui internă care este o reflectare a celei externe, impregnată și colorată cu sentimentele trăite în momentul în care a descoperit-o. Această lume internă ne face atât de deosebiți, unici în modul de a percepe și reacționa la situații, evenimente, persoane, obiecte ale realității.

- *nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile;*

Încurajările adultului și exprimarea unor exigențe rezonabile față de copil sunt esențiale în socializarea copilului. Acest mod de răsplătă îi formează copilului o stimă de sine pozitivă. Recunoașterea meritului copilului trebuie făcută vizând în special efortul depus de copil și nu rezultatul, atât pentru a încuraja copiii cu rezultate mai slabe, cât și pentru a preveni tendința copilului de a vâna cu orice preț rezultatul. Un copil care este respectat de adulții din jur va crește cu sentimentul valorii și al respectului de sine și comportamentul său ulterior va fi în limitele acestui respect.

- *nevoia de responsabilități;*

Aceasta devine la o anumită vârstă o nevoie de bază a copilului. Prin satisfacerea sa, se dezvoltă autonomia copilului. Mai întâi copilul învață să se îngrijească singur, să mănânce, să se spele, să se îmbrace. Responsabilitățile cresc pe măsură ce copilul se mărește și dau copilului sentimentul libertății în acțiunile proprii. Crescând astfel, la maturitate el va putea accepta responsabilitățile și răspunderile care îi revin. În același timp copilul învață regulile, tiparul după care se face un anumit lucru, ce este permis și ceea ce nu este permis.

- *nevoile de bază fiziologice ale copilului;*

La vârsta mică, adultul răspunde în totalitate de cunoașterea și îndeplinirea lor. Ele sunt garanția supraviețuirii și a dezvoltării copilului. Greșelile pe care le fac adulții în satisfacerea acestor nevoi pot distorsiona dezvoltarea copilului. Consecințele sunt grave și sunt plătite atât de indivizi cât și de societate în ansamblu.

Pentru copii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive și a unei dimensiuni afective.

- **Dimensiunea cognitivă** presupune însușirea limbajului precum și un prim mod de a înțelege lumea înconjurătoare;

- **Dimensiunea afectivă** se referă la identificarea afectivă a copilului cu persoanele apropiate lui (părinți, rude, „altul semnificativ”). Această identificare emoțională are două consecințe majore: copilul adoptă imaginea acestui „altul semnificativ” cu privire la persoana sa, ajunge astfel la o anumită imagine despre sine și dobândește astfel primul „eu social”, prima identitate socială, iar pe de altă parte percepe lumea „filtrată” de părinți, ca fiind unica lume posibilă.

Familia îndeplinește și alte funcții educative, în afară de funcția de socializare. Funcțiile educative ale familiei au fost sintetizate după cum urmează:

- **funcția instituțional formativă**, realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații, informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie;

- **funcția psihomorală**, realizată prin modelele de conduită oferite de părinți, dar și prin discuțiile purtate cu copiii pe marginea anumitor conduite;

- **funcția socio-integrativă**, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc,

conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor;

• **funcția cultural-integrativă**, prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei (Mitrofan, 1991).

În concluzie, părinții realizează socializarea primară a copiilor lor, prin trei mijloace de influențare importante:

• **reglarea** directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.);

• **comunicarea** cu copilul (schimbul de informații, comunicarea de opinii, confidențe, etc.);

• **cooperarea**, participarea la activități comune (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

Contribuția familiei la realizarea acestor sarcini poate fi foarte diferită, în funcție de caracteristicile particulare ale familiei respective.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991

2. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

TEHNICI PROIECTIVE DE INVESTIGARE A VALORILOR

**PROF. CONSILIER ȘCOLAR: GLIGOR DOINA LILIANA
CJRAE ALBA – ȘCOALA GIMNAZIALĂ CÎMPENI**

Testul grilei de repertoriu – este un test proiectiv care are la bază teoria constructelor personale a lui Kelly. Subiectului i se cere să numească un număr de persoane semnificative și importante din viața lui. El este rugat apoi să compare succesiv persoanele desemnate între ele, indicând trăsături prin care se aseamănă între ele și trăsături prin care se deosebesc între ele. Putem determina astfel numărul și frecvența pentru fiecare trăsătură pe care subiectul o utilizează în caracterizarea cunoscuților. Se intenționează astfel obținerea repertoriului de constructe prin care subiecții își însușesc lumea, interpretează și anticipează evenimentele. Constructele, funcționând ca atribute sau propoziții bipolare sunt de fapt valorile personale cele mai importante ale subiectului (dupa Smith, 2004).

Matricea valorico-atitudinală se proiectează în termenii cu ajutorul cărora subiectul face comparațiile, evaluările cerute de sarcină. Acest lucru se datorează faptului că oamenii sunt înclinați să-i caracterizeze pe alții prin prisma frământărilor, aspirațiilor, valorilor, intereselor care sunt prioritare sau stringente pentru aceea persoană în acel moment.

În urma aplicării probei se analizează conceptele utilizate, numărul lor, frecvența de utilizare pentru fiecare dintre ele, dacă există relații între ele și care sunt acestea. Se obțin astfel date despre:

- valorile prioritare;
- întinderea paletelor valorilor prioritare;
- modul de organizare în sistem a acestora – relații de subordonare sau supraordonare;
- rigiditatea sau flexibilitatea valorilor.

Utilizând acest test în consilierea școlară a elevilor cu succes școlar, am observat că cele mai des utilizate constructe-valori au fost: inteligent, prietenos, ambițios, bunătațe, altruist, iubitor, onest, distracție, muncitor, sinceritate, realizare, vesel, iertător, săritor, înțelegător, cult, sociabil, modest, integru, frumos, libertate, curaj, independent, serios, ordonat, supus, perseverent, responsabilitate etc

Acest test poate fi utilizat mai ales în consilierea individuală atunci când se dorește investigarea valorilor cele mai importante pentru individ. Se poate continua cu discuții asupra rezultatelor testului și părerea subiectului despre acestea. În contextul acestor discuții este indicat de urmărit semnificația care o are pentru subiect respectivul construct – termen. Se realizează astfel o investigație de profunzime a valorilor, foarte importantă în cunoașterea personalității subiectului consiliat.

Atomul valorilor – este un exercițiu proiectiv care are ca scop identificarea valorilor unei persoane dar și a relațiilor dintre aceste valori. Această tehnică am adaptat-o în domeniul valorilor, fiind o tehnică utilizată pentru studierea relațiilor sociale ale unei persoane. Exercițiul se poate realiza în formă două forme: practică- utilizând obiecte, sau în formă grafică- utilizând desenul .

Subiectului i se cere să se gândească la cele mai importante lucruri, valori, criterii după care își ghidează viața în acel moment. Este rugat apoi să le spună pe fiecare, pe rând , așa cum îi vin în minte în acel moment. După ce acesta termină de enumerat valorile, este rugat să le așeze în jurul lui, în funcție de importanța pentru el: de la cele mai importante - mai aproape de el, la cele mai puțin importante - mai departe.

În forma practică a exercițiului, subiectului i se cere să simbolizeze fiecare valoare printr-un obiect aflat în jurul lui (menționăm că în cabinet consilierul trebuie să aibă multe jucării de diferite feluri), și să îl așeze pe o coală A1, pe jos; în prealabil el a fost rugat să își marcheze locul în centrul foi.

În forma grafică subiectul este rugat să deseneze în jurul său valorile, fiecare valoare putând să o reprezinte printr-un simbol. Este necesar ca să se pună la dispoziția subiectului creioane colorate.

Este bine ca valorile să fie notate de către consilier atunci când sunt enumerate de către subiect, pentru a i le reaminti , dacă acesta le uită. Când subiectul se oprește, la sfârșit, i se spune că poate face modificări, dacă dorește, până când va fi mulțumit de ceea ce a realizat.

Se analizează împreună cu subiectul structura ierarhiei sale valorice. Se analizează relațiile dintre valori, cu accent pe posibilele conflicte ce ar putea exista între ele . Pentru descoperirea acestora este întrebă subiectul cum se înțeleg simbolurile între ele, dacă există animozități între acestea; conflictele pot fi relevat chiar de alegerea unor simboluri contrastante pentru respectivele valori.

Pe lângă analiza distanțelor dintre simbolurile-valori și subiect se pot analiza simbolurile ca atare, poziția lor, culorile fiecăruia cu semnificația respectivă. Se realizează astfel și o analiză a valențelor afective ale fiecărei valori.

Tehnică ce presupune colajul – am utilizat-o atât în consilierea individuală cât și în cea de grup, atât pentru identificarea cât și pentru clarificarea valorilor, dar și pentru auto-conștientizarea acestora de către subiecți.

Subiectului sau subiecților li se pune la dispoziție un număr relativ mare de reviste de diferite teme, foarfeci, lipici, câte o coală de hârtie A3, creioane colorate. Subiecții sunt rugați să caute și să găsească în aceste reviste imagini care să redea cel mai bine lucrurile sau activitățile pe care subiecții le apreciază cel mai mult în viață, sunt foarte importante pentru ei și îi reprezintă. După ce termină colajul sunt rugați să îi dea și un nume.

Se analizează apoi împreună cu subiectul imaginile, ceea ce reprezintă ele pentru subiect, poziționarea lor în pagină, relațiile dintre ele și dacă aceasta are o semnificație pentru el. Dacă este o consiliere de grup se pot conduce discuții referitoare la ceea ce observă ceilalți membri ai grupului despre colajul subiectului, fără însă a critica în vreun fel produsele activității persoanei respective.

Trenul vieții – este un exercițiu pe care l-am utilizat pentru identificarea și autoconștientizarea valorilor proprii, dar și a relațiilor acestora cu comportamentul, în special în consilierea individuală, dar poate fi utilizat și în cea de grup.

Exercițiul constă în realizarea de către subiect a unui desen reprezentând un tren cu o locomotivă și mai multe vagoane. Subiectul este rugat să pună în fiecare vagon o valoare-un lucru important din viața lui care îl face să meargă înainte, îi ghidează viața. Este rugat să le așeze în ordinea importanței, de la cel mai important - locomotiva, scăzând apoi din importanță până la ultimul vagon.

După ce se realizează identificarea și analiza valorilor se poate trece la o sarcină suplimentară care să releve obiectivele pe termen lung ale persoanei, dar și să determine conștientizarea de către subiect a legăturii dintre valori și acestea. I se cere subiectului să se gândească la patru stații din viitorul mai apropiat sau mai îndepărtat unde îl va duce locomotiva și apoi fiecare vagon dacă va deveni locomotivă.

Copacul valorilor – este un exercițiu pe care l-am adaptat pentru atât pentru identificarea cât și pentru clarificarea valorilor, dar și pentru auto-conștientizarea acestora de către subiecți. Elevii sunt rugați să deseneze Copacul valorilor lor. Se analizează apoi împreună cu subiectul imaginile, ceea ce reprezintă ele pentru subiect, poziționarea lor în pagină, relațiile dintre ele și semnificația acestora pentru el.

Bibliografie selectivă:

Băban, A. (2001) *Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere*, Cluj-Napoca, Ed. Psinet

Iluț, P. (1995). *Structurile axiologice din perspectivă psihosocială*, București, Ed. Didactică și Pedagogică

Iluț, P. (2004). *Valori, atitudini și comportamente sociale. Teme actuale de psihosociologie*, Iasi, Ed Polirom

Iluț, P.(2009) *Psihologie sociala și sociopsihologie*, Iasi, Ed Polirom

Jigău, M. (2007). *Consilierea carierei-compendiu de metode și tehnici*, București, Editura Sigma

Schwartz, Shalom H. (1994). *Beyond individualism/collectivism: New dimensions of values*, pp. 85-119 in *Individualism and Collectivism: Theory Application and Methods*, edited by Newbury Park, CA: Sage.

Schwartz, Shalom H., (1999). *A Theory of Cultural Values and Some Implications for Work*, *Applied Psychology: An International Review*, 48 (1): 23-47.

Schwartz,S.H.(2006) *Basic Human Values: An Overview*,

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Gogoșeanu Rodica
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FĂRCAȘELE, LOC. FĂRCAȘELE, OLT

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic

determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

GRIGORESCU AMELIA, GRĂDINIȚA NR.211, BUCUREȘTI

În primii șase-șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și mobilitate. Potențialul afectiv-volitional este în creștere, inclinațiile și aptitudinile se conturează în această etapă. Copilul dovedește și o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Pornind de la particularitățile ontogenetice ale copilului, familia și grădinița trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița. Aici procesul instructiv-educativ se desfășoară în funcție de particularitățile de vârstă și se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența, se formează deprinderile de bază. Mai importante în această etapă sunt : *deprinderile igienico-sanitare (de autoservire), de comportare civilizată și politete, deprinderile de ordine și curățenie*. Copiii sunt antrenati în jocuri și activități care se desfășoară cu toată grupa și individual, folosindu-se metode și procedee specifice fiecărei etape de vârstă. Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu, ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

Deprinderile care se pot forma la vârsta anteprescolară și prescolară (în familie și grădinița), deprinderi care, uneori poartă denumirea de "bune deprinderi" sau "cei șapte ani de-acasă"... Ele reprezintă forma cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor.

Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Bunăoară, copilului cărui nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți, de aici și necesitatea ca în familie, ca și în grădinița, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază, până ce acestea se transformă în obiceiuri.

CE ESTE DEPRINDEREA? CUM SE FORMEAZĂ?

Deprinderea este un complex de acțiuni automatizate, bazate pe sisteme de legături nervoase temporare denumite "stereotipuri dinamice". "La om, orice acțiune se însușește pe calea învățării ca proces conștient". Este, asadar, un moment al activității și un, efect al învățării. Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului, la ceea ce are el de făcut, ca, apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și exercitarea lor într-o anumită succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor acțiunilor, precum și eliminarea mișcărilor de prisos, care cer un mare consum de energie. Pentru a se ajunge la automatizarea mișcărilor, acestea se repetă de mai multe ori, iar pe măsura ce se formează deprinderile, se cere prelungirea treptată a intervalelor dintre exerciții. În această perioadă deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă părintii, personalul educativ din creșe, educatoarele. De asemenea, trebuie să existe o concordanță deplină între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează în grădinița.

În procesul educativ-formativ al copiilor de 3-7 ani se pot distinge trei grupe de bază de deprinderi, ca : deprinderi igienico-sanitare (de autoservire) ; deprinderi de ordine și curățenie; deprinderi de comportare civilizată și de politete.

Pentru formarea acestora trebuie pornit de la faptul că exigentele cresc treptat în raport invers cu aportul adultului, fapt care contribuie la dezvoltarea îndemânării și spiritului de independență ale copilului. De cele mai multe ori părintii preocupati de problemele profesionale și gospodărești, dimineata, preferă să-l îmbrace pe copil, deși nu au timpul necesar, în loc să-l lase să se îmbrace singur. Mai târziu, degeaba îi va reproșa comoditatea. De fapt, este vina adulților dacă copilul nu și-a format deprinderile elementare igienico-sanitare la vârsta prescolară. Părintii pot să le acorde timpul necesar în zilele când sunt acasă dimineata, în zilele de sâmbătă și duminică, sau în zilele de concedii : dacă sunt adulți în familie (bunici, surori mai mari) se pot ocupa ei de formarea acestor deprinderi. Copilul trebuie să fie trezit cu 10-15 minute mai devreme și să fie pus să efectueze anumite operații de autoservire. Fiecare

deprindere se compune dintr-o serie de operatii, care vor fi repetate pe rand pana devin acte si miscari automatizate.

Formarea oricarei deprinderi, si mai ales a celor igienico-sanitare, necesita din partea parintilor si a educatoarelor, rabdare si mai ales un echilibru nuanat intre severitate, "toleranta" si timp. Familia are rolul cel mai important in formarea deprinderilor. Trebuie sa-i repete copilului de mai multe ori ce are de facut. "Nici o alta institutie, oricat de calificata, nu este atat de direct sensibila la exprimarea trebuintelor, la manifestarea slabiciunilor sau potentialului de dezvoltare al copilului, fiindca nici o alta institutie nu cuprinde fiinte legate de copil in mod atat de direct si atat de vital ca tatal si mama... Familia ne apare mai curand ca un fel de mecanism reglator care permite copilului, in ciuda saraciei sale aparente de mijloace, sa traiasca o viata reala si uimitor de intensa, viata lui proprie".

Colaborarea familie-cresa sau familie-gradinita, in procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, in special, in formarea deprinderilor igienice. Copilul isi petrece cea mai mare parte din timp in familie, care exercita o influenta deosebita asupra sa. Pe masura ce copilul creste, asupra lui actioneaza tot mai multi factori educativi : cresa - gradinita - scoala, care continua si perfectioneaza educatia inceputa in familie ; uneori, acestea o corecteaza sau o imbogatesc. La copiii institutionalizati in leagane si crese se constata ca nu au formate deprinderi igienice. In acest caz, trebuie ca educatoarele sa lucreze cu fiecare copil pana la formarea deprinderilor respective.

Pentru reusita deplina, familia are obligatia sa tina permanent legatura cu unitatile in care sunt institutionalizati copiii si sa sprijine munca depusa de factorii educativi din aceste unitati. Pentru a asigura unitatea sistemului de cerinte este necesar ca asistentele si educatoarele sa cunoasca conditiile de viata ale fiecarui copil in familie, iar, la randul ei, familia sa cunoasca preocuparile pedagogice ale cresei si gradinitei. Procedandu-se in felul acesta, reusita muncii educative este deplina.

Pentru formarea si consolidarea oricarei deprinderi este necesar ca parintii sa tina seama de particularitatile de varsta si individuale ale copiilor, precum si de cele psihofizice. Caile si modalitatile de educare trebuie adaptate varstei si puterii de intelegere a acestora.

Intrucat formarea si consolidarea deprinderilor se realizeaza in timp, este bine ca parintii sa insiste pana la transformarea acestora in obisnuinte. Pe intreaga perioada se va manifesta unitatea de vederi in cerinte, perseverenta, rabdare, intelegere, dar si exigenta.. Procedand astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o buna purtare. Aceasta este "cartea de vizita a familiei".

Cei șapte ani de acasă
Prof. Hâncu Lenuța
Liceul Tehnologic „Ștefan cel Mare și Sfânt”
Localitatea Vorona, județul Botoșani

Afirmând că un copil are cei șapte ani de acasă, în mintea noastră se conturează deja imaginea unui copil manierat, politicos, caracterizat în principal de o bună educație.

Astfel, după cum sugerează și expresia, primii șapte ani din viața micuțului vor defini comportamentul și personalitatea viitorului adult. În acest mod, încă de la naștere fiecare etapă își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă aparent „lucrurile merg de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, printre care se numără atmosfera din familie percepută ca model, afecțiune de care are parte, dar și pedepsele sau recompensele la care este supus copilul.

Pe de o parte cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru crearea personalității, fapt ce va determina atât caracterul omului cât și locul său în societate. Din acest punct de vedere este necesar ca, pentru a trăi într-o comunitate armonioasă fiecare părinte să își crească cât mai frumos copilul, cu principii sănătoase și mult respect față de cei din jurul său.

Pe de altă parte, un alt aspect ce ține de educația primită este stima față de propria persoană. Datorită acestui fapt copilul își va cunoaște valoarea și va putea acționa pentru a evolua, fără a face nimic denigrant, conștientizând astfel că atitudinea sa față de ceilalți trebuie să îl onoreze și să se poată mândri cu faptele sale.

Așadar, educația copilului regăsită în expresia „cei șapte ani de acasă” este necesară pentru o societate al cărei țel este dezvoltarea.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF.INV.PESCOLAR HERTIA NASTASIA- FIRUCA SCOALA GIMNAZIALA NIMIGEA DE JOS GR.P.N.MOCOD

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabili

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ. Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind

dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă. Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Proiectul educațional local de stimulare a dragostei și respectului față de mame Inima mamei, cine o știe?

Coordonator: Prof. învă. primar: Hinț Irina Ioana

1. Argument

Inima mamei de Niculina Mureșan

Inima mamei, cine o știe?

De vrei s-o cunoști, gândește așa.

E multă iubire, dar și întristare

Atunci când copiii greșesc cu ceva.

Inima mamei e și suferință Și griji și speranțe și rugă și dor

Când pleacă copiii și casa-i pustie

Inima mamei oftează ușor.

Atât cât mai bate, ea, inima mamei

N-așteaptă palate și nici avuții.

Ce-așteaptă? E simplu.

Puțină-ngrijire, căldură, iubire

Și sigur așteaptă, respect de la fii.

Proiectul de față își propune să promoveze iubirea față de cea mai dragă și mai iubită ființă din lume, mama, care ne încântă copilăria, care ne bucură sufletul și ne alină suferințele, care ne dă forța de a birui în cele mai grele momente din viață, exprimându-ne recunoștința și încrederea prin modalități diferite (poezii, cântece, creații plastice).

2. Scop– valorificarea și stimularea potențialului creativ al copiilor prin implicarea lor în activități creative care marchează ziua de 8 Martie

3. Obiective

- Educarea dragostei și cultivarea respectului față de mamă;
- Organizarea unei serbări școlare;
- Stimularea expresivității și a imaginației

4. Grup țintă

Grupul țintă cuprinde 2 categorii de beneficiari

- *Beneficiari direcți:* un număr de 23 de elevi implicați în toate activitățile proiectului;
- *Beneficiari indirecți:* un număr de aproximativ 46 de mămici și bunici.

5. Durata proiectului: Februarie 2018– Martie 2018

6. Activități

Proiectul *Inima mamei, cine o știe?* cuprinde 4 activități majore care vor fi implementate la clasă. Aceste activități sunt:

A. *Pregătirea și repartizarea rolurilor și cântecelor*

Perioada de implementare a activității: Februarie 2018

Responsabil: prof. învă. primar Hinț Irina Ioana

Beneficiari: toți elevii clasei I C și părinții acestora

B. *Pregătirea cadoului pentru mămici și bunici*

Perioada de implementare a activității: Februarie – Martie 2018

Responsabil: prof. învă. primar Hinț Irina Ioana și elevii clasei I C

Beneficiari: mamicile și bunicile elevilor

C. *Repetiții pentru serbare*

Perioada de implementare a activității: Februarie – Martie 2018

Responsabili: prof. învă. primar Hinț Irina Ioana

Beneficiari: elevii clasei I C

D. *Serbarea Inima mamei, cine o știe?*

Perioada de realizare: 08.III.2018

Responsabili: . învă. primar Hinț Irina Ioana și elevii clasei I C

Beneficiari: mamicile și bunicile elevilor

7. **Rezultate așteptate**

- Un număr de 23 de elevi implicați în activități de stimulare a dragostei și respectului față de ființa care le-a dat viață;
- Un număr aproximativ de 46 de mămici și bunici invitate la serbare.
- O serbare dedicată mamelor

SĂ CLĂDIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ

Învățător, Horeangă Otilia
Școala Gimnazială "Vasile Goldiș" Alba Iulia

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva „sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă. Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stănjănit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimite copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRAȘCOLARĂ "Mami, te ador!"

Învățător, Horeangă Otilia
Școala Gimnazială "Vasile Goldiș" Alba Iulia

Data : 1 și 8 martie 2018

Clasa : Pregătitoare C

Tema activității desfășurate : „Mami, te ador!”

Argumentul:

„*Mama este începutul tuturor începuturilor.*” (Grigore Vieru)

Un proverb evreiesc spune că

„*Dumnezeu nu a putut fi pretutindeni, așa că a creat mamele!*”.

Mama este ființa care îl iubește și îl ocrotește pe copil necondiționat. Este cea care îi veghează somnul, îi îndrumă primii pași și este prezentă în viața lui în orice clipă.

Mama nu este niciodată cu adevărat singură în gândurile sale. Ea întotdeauna se gândește de două ori: o dată pentru ea și o dată pentru copilul ei.

Prin activitatea de creație copiii se dezvoltă frumos. Procesul de creație este asemeni muzicii, care încântă auzul și sufletul cu rapiditate și forță extraordinară.

Arta creației îi face pe copii mai siguri pe gândurile și ideile lor, mai buni la suflet. Ei își vor putea exprima trăirile și sentimentele cu mai multă ușurință și convingere. Prin această activitate ofer copiilor posibilitatea de a-și exprima gândurile și sentimentele de iubire și respect față de mamele lor, ca oricând să poată spune:

"Mami, te ador!

Și -ți dau inima mea, drept mărtișor

Strângeți-o la piept, cu un șnur ștrengăresc

Ca să știe lumea cât de mult te iubesc!"

Scopul: manifestarea dragostei față de mamă prin activități artistice și plastice

Obiective propuse :

dezvoltarea creativității elevilor

dezvoltarea imaginației, a gândirii critice

dezvoltarea dragostei și respectului pentru mama

exprimarea sentimentelor, trăirilor și gândurilor prin activități artistice, plastice

cunoașterea potențialului preșcolarilor și școlarilor

realizarea unor lucrări practice, activitate artistică și plastice

Locul desfășurării : sala de clasă pentru activitățile practice și Sala de festivități pentru activitatea "Mami, te ador!"

Persoane prezente:

***Cadru didactic :** Horeangă Otilia

***Elevi :** Clasa Pregătitoare C

Mamele copiilor

Desfășurarea activității :

În data de 1 martie elevii au creat atât mărtișoare, cât și un buchet de ghiocei care au fost dăruite mamicilor de 1 Martie- Ziua Mărtișorului.

În data de 8 Martie, copiii au pregătit o felicitare și o lalea în 3D care au fost dăruite la finalul programului artistic în care cei mici au interpretat cântece specifice și fiecare a transmis, oral, gânduri pentru mama sa.

Rezultate :

- felicitări și măștișoare pentru mămici;
- poze cu ei și flori pentru mămici;
- diplome atât pentru elevi, cât și pentru mămici;

Un buchet de ghiocei pentru mămici

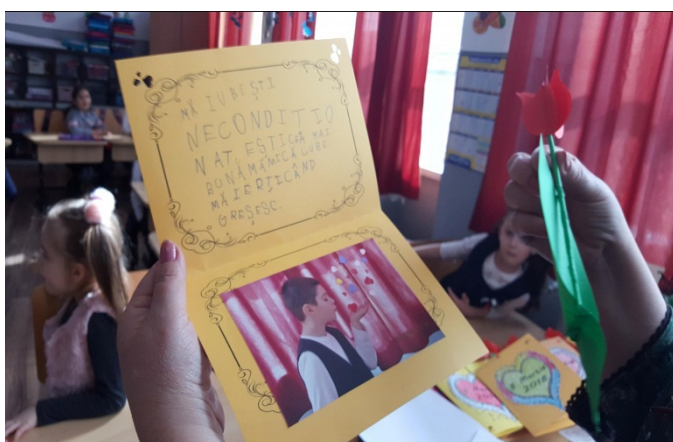
**Momente din timpul programului artistic
Felicitările și lalele sunt pe catedră
Vor fi oferite la finalul spectacolului**

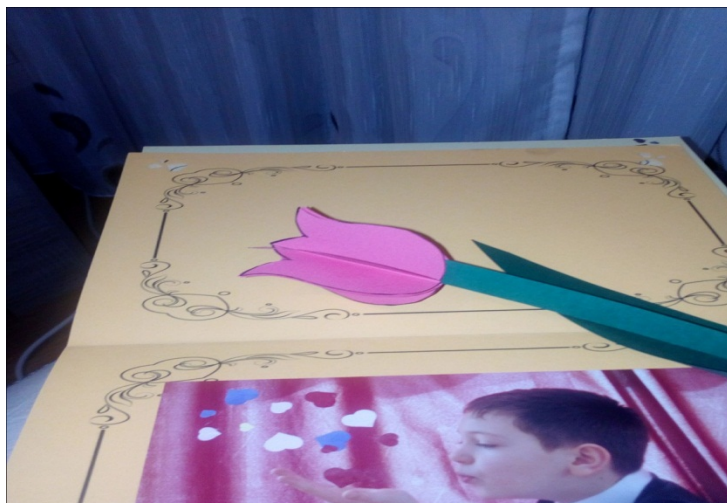
Coperta felicitării care a fost colorată de fiecare copilăș după preferință

Interiorul felicitării unde au fost scrise mesaje pentru mămici

Și laleaua alături de felicitare

Importanța celor șapte ani de acasă

Referat realizat de prof. IFRIM MANUELA LICEUL TEHNOLOGIC "H.P. BENGESCU" IVEȘTI, jud. GALAȚI

Expresia "cei 7 ani de acasă" este cunoscută de oricine în România. De când ne știm am tot auzit - 'are cei 7 ani de acasă' sau 'nu are cei 7 ani de acasă' ...

Fără îndoială, educația primită de la părinți, în primii ani ai copilăriei - este baza și punctul de plecare al educației fiecărui copil. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

• Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrat, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii.

În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Rolul familiei în dezvoltarea personalității copilului

Prof. înv. primar Ciorogariu Ileana Maria

Școala Gimnazială Racovița, structura Sebeșu de Sus, jud. Sibiu

Ceea ce văd în casă – la părinți, bunici, frați mai mari - acel lucru sau comportament, bun sau rău, îl „copiază” și cel mic; de aceea „primii 7 ani de acasă” își pun amprenta supra formării personalității copilului. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie determină în mare măsură atât dezvoltarea personalității elevului, cât și rezultatele la învățătură și comportamentul lui social.

În familie se formează primele deprinderi de comportare morală. Părinții, în primul rând, sunt modele pentru copil .

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul, vorbele părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin clasă dacă el aude frecvent certuri între părinți sau să nu mai vorbească utât cu ceilalți colegi, dacă acasă părinții sau bunicii folosesc cuvinte jignitoare unii față de ceilalți . Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus unul dintre „cuvintele magice: **te rog, mulțumesc**” colegului de bancă, dacă în familie nu aude niciodată aceste cuvinte.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Părinții sunt cei care trebuie să îi învețe pe copii respectul, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, grija față de lucrurile personale. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, tot de la ei învață ce înseamnă un comportament frumos sau urât.

Personalitatea copilului se dezvoltă și în funcție de familia din care provine. Dacă copilul provine dintr-o „*familie severă*”, îi vor fi imprimare ordinea, disciplina, seriozitatea, și echilibrul familiei. Severitatea este bună, dar cu măsură .

Dacă elevul provine dintr-o „*familie permisivă*”, care stă la polul opus familiei severe și îi este permis orice, învățat că are numai drepturi atunci acela va fi un copil neajutorat, egoist , cu mari dificultăți în a se integra în colectivitate la școală și mai târziu la locul de muncă.

„*Familia rigidă*” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discrete, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

„*Familia libertină*” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor datorita preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență.

BIBLIOGRAFIE: Revista „Tribuna Invatamantului”, anii 2001, 2004-2005

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASA

Prof.înv.primar ILIE MIRELA
SCOALA GIMNAZIALĂ NR.169, BUCUREȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Exista și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni,

lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență duc inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasa!

ILIESCU RALUCA, Gradinira nr.211, Bucuresti

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – “nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata “culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc “cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
 - ordine
 - igiena
 - curatenie si exprimarea propriilor nevoi
 - exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
 - bune maniere si comportament
 - limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
 - modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
 - consecventa in realizarea unei sarcini
 - concentrare a atentiei
 - perseverenta in realizarea uneri sarcini
 - alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.
- Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:
- spiritul de competitive
 - altruismul
 - cooperarea

- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

Educatia primita in familie

CEI 7 ANI DE ACASA PROF.Ioana Sandu Nicoleta

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

1. **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

2. **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

3. **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

4. **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

5. **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

6. **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

7. **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Pentru mine ,ca parinte dar si cadru didactic, **cei 7 ani de acasa insemna mai mult reguli de bun simt, igiena, respect, pe care un copil trebuie sa le invete de la parinti, pana sa mearga la scoala., dar care desigur ca parintii le tot repetam pana se fac mari;**

- 1.sa asculti pe cineva cind iti vorbeste
2. sa nu vorbesti cu gura plina
3. sa te speli pe miini dupa ce ai fost la toaleta...sau cind vii de undeva
4. sa spui adevarul
5. sa nu fii agresiv
6. sa dai buna ziua/la revedere
- 7.sa iti asumi responsabilitatea pt ce faci
- 8.sa respecti pe cei din jur

9. sa nu scuipi pe strada
10. sa nu vorbesti urit
11. sa nu te intinzi pe masa cand maninci
12. sa nu te urci cu picioarele incaltate in pat
13. sa respecti proprietatea personala si a celorlalti (sa nu strici/distrugi)
14. sa spui multumesc
15. sa te speli pe dinti seara/dimineata
16. sa nu te scobesti in dinti/ori alte parti... cand vorbești cu cineva/public (**autor: Michelle-USA**)

Oricum se considera ca expresia e expirata...se considera ca pana la 7 ani copilul stătea acasa, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la scoala, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la gradinita si de la 6 la scoala.

Apoi, in cei 7 ani se "predau" lectii grele de educatie care pregateau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi si frustrari copilaresti se derulau...parintii tineau mult la acea educatie, copiii o inghiteau pe nemestecate. Astazi, 7 ani de acasa simbolizeaza un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, in care trebuie sa se incadreze odraslele noastre. Care se incapataneaza sa accepte incadrarea si au dureri dorsale privitor la dorintele noastre. E drept, si parintii s-au adaptat, multi au renuntat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a ramas asa, o umbra de parfum de trecut, un fel de deziderat si, de ce sa nu recunoastem, un fel de termen de comparatie.

Cert este ca educatia trebuie sa existe, doar ca fiecare copil are ritmul sau de evolutie, iar obligativitatea a devenit nitel desueta, asa ca la 7 ani unii copii sunt de pus in rama iar altii...mai putin. Cred insa ca nu trebuie sa mai facem comparatii la varsta de 7 ani.

De asemenea cred ca , **cei 7 ani de acasa** inseamna:

1. ***Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.*** (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. ***Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.*** (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. ***Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.*** (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

4. ***Sa stie sa piarda*** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici.

Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Cei șapte ani de acasă

Sf. Gheorghe
Prof. Kátai Zsuzsánna
16.03.2018

Sigmund Freud a atras prima dată atenția omenirii la importanța primelor șapte ani din viața omului. Când vorbim la cei șapte ani de acasă de obicei facem referire la comportament și la educație, sau la lipsa acestora în viața unui om.

Consider că de cei șapte ani de acasă depinde faptul că adultul poate să se integreze în societate sau nu, poate să se adapteze cerințelor societății, sau iese din tiparele obișnuite prin comportamentul său sau din cauza vestimentației sale.

Copilul este imaginea familiei, din acest motiv consider că educația celor șapte ani de acasă trebuie asimilată în mijlocul familiei. Familia transmite copilului valori, norme și reguli de conduită. Familia are obligația de a-i oferi condiții culturale, etice și psihice optime pentru dezvoltarea copilului. Familia trebuie să fie simbolul solidarității, a bucuriei, a împlinirii, a liniștii interioare și a înțelegerii. Familia pentru multă lume înseamnă acasă, o comunitate unde suntem educați și învățați, în care primim valori.

În timpul celor șapte ani în mijlocul unei familii, copilul ar trebui să învețe următoarele:

- A face bine tuturor
- A întinde o mână de ajutor aceluia care are nevoie de acest lucru
- Să întâmpine pe cei cunoscuți cu un salut, în loc să aștepte să fie el salutat mai întâi
- Să ridice hârtia aruncată chiar dacă n-a fost aruncată de el

Într-o familie unde se respectă unul pe celălalt și respectul față de cei cu o vârstă mai înaintată nu întâmpină dificultăți. În aceste familii copilul învață să fie atent la bunici, să înțeleagă că el sau ea este tata sau mama tatălui său sau a mamei sale. Acceptă că el sau ea este important pentru că ea a născut pe tata sau mama, și împreună l-au crescut, l-au învățat, l-au educat, l-au iubit și poate avea încredere în ei.

Legătura între mamă și copil este foarte importantă în primii ani de viață. În această perioadă se dezvoltă practicile educaționale, se anticipă eventualele probleme ale copilului. Părintele este cel care te îndrumă pe făgașul cel bun. Câteodată regulile pot fi stricte și clare, dar trebuie respectate.

În opinia lui Balint Alice (1870-1939) educația trebuie să-și facă efectul asupra dezvoltării personalității copilului, prin mijloacele disciplinei formale.

Copilul trebuie să înțeleagă, că nu poate să facă orice ar dori, împlinirea dorințelor deseori trebuie amânate. Copilul trebuie să învețe echilibrul între restricție și libertate.

Anturajul echilibrat al familiei are o importanță deosebită în dezvoltarea copilului în primii ani de viață, acolo va trece prima oară prin experiența dragostei reciproce necondiționate, sprijin, ocrotire și ajutor.

În cei 20 de ani de practică profesională, de multe ori am avut ocazia să mă întâlnesc cu copii proveniți dintr-un mediu socio-cultural dezavantajat, dar și cu copii proveniți din familii cu o situație socio-economică dezvoltată. Din fiecare categorie m-am întâlnit cu copii cu cei șapte ani de acasă, și cu copii fără cei șapte ani de acasă. Într-adevăr copiii sunt influențați în mod considerabil de problemele materiale ale familiilor lor și de apartenența lor etnică.

Câteodată la o vârstă așa de fragedă, o bunică sau un bunic cu răbdare poate face minuni în educația celor șapte ani de acasă al copilului.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. înv.preșcolar.Kerekes Brigita Maria
Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd, Bihor
G.P.N.NR.1 ALEȘD

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu,

care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurășul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurășilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu

mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Educația copilului în primii șapte ani

Kerestély Andrea, Dániel Rita Csilla
Grădinița Zsibongó, Subunitatea Csicsergő, Odorheiu Secuiesc

Specialiștii în psihologia copilului au afirmat după o îndelungată analiză că părinții nu acordă importanța necesară educației copilului. Un tânăr după părerea lor are nevoie să își cunoască propria personalitate și să fie conștient de poziția pe care o ocupă în societate. Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea. În concepția lor, părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special cele emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Uneori este greu să înțelegem dorințele celor mici, explicațiile lor nu ne lămuresc. Chiar dacă sunt sinceri, aceștia trebuie să fie stimulați să-și mărturisească gândurile.

Educația copilului este o mare PROVOCARE pentru orice părinte. Situațiile pot fi mai simplu de abordat dacă învățăm să facem o reprezentare clară a scopului pe care dorim să atingem. Grșelile pot apărea la tot pasul, dar aceștia pot fi corectate, nu trebuie să ne descurajeze. Experiența ne învață să devenim părinți mai buni, deoarece nimeni nu este perfect, însă trebuie să avem grijă să nu transmitem frustrările, nemulțumirile din copilărie copiilor noștri. Calitățile noastre trebuie să reprezinte un model drept de urmat. Echilibrul este trăsătura perfectă care trebuie să definească educația copilului.

Există o permanentă dilemă cu privire cât de corect este educația unui copil, constituie tema mult dezbătută de psihologi. Dar este o concluzie comună: fiecare părinte trebuie să aplice metodele care se potrivesc personalității copilului. Sfaturile în educația copilului trebuie analizate, iar apoi aplicate. Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc ca aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine.

Este esențial să conștientizăm că eșecurile noastre constituie un motiv de a îi incuraja pe tineri să lupte pentru atingerea țelurilor și să nu îi părăsească niciodată idealurile. În ciuda eforturilor noastre, există situații care ne depășesc dar care ne ajută să realizăm că, uneori, dezamăgirile ne transformă în oameni mai puternici. Mediul pe care îl asigurăm copiilor noștri este oglindirea dorințelor și aspirațiilor noastre.

Părinții trebuie să se concentreze asupra modului în care se desfășoară comunicarea în familie, asupra felului în care copilul își manifestă interesul sau dezinteresul cu privire la propunerile sau regulile care se aplică în casă. Trebuie să își lase nemulțumirile deoparte atunci când discută cu copii lor și să își canalizeze întreaga atenție asupra lor. Orice cuvânt spus acestora transmite nu doar ideile părinților ci și sentimentele lor.

Abilitatea de a ne asuma rolul de părinți depinde nu doar de copil, ci și de gradul de dezvoltare și înțelegere a legăturilor sentimentale pe care le-am trăit în propria noastră familie. Abilitatea de a te atașa de copilul tău depinde foarte mult de temperamentul și personalitatea lui și de gradul de acceptare a defectelor și calităților lui. Educarea unui tânăr presupune identificarea cu acesta și, mai târziu, la adolescență, empatia în ceea ce privește situațiile în care se implică și lumea pe care și-o creează.

Este o dorință a celor mai mulți dintre noi ca întâmplările nefericite prin care am trecut când eram tineri să nu se repete în cazul copiilor noștri. Din acest motiv, deseori, tindem să exagerăm cu grijă pentru cei mici și să îi sufocăm cu dragostea noastră. Psihologii consideră că este o modalitate de a ne vindeca rănilor din trecut.

Proiectarea experiențelor din copilărie asupra tinerilor este o greșeală frecventă și se explică prin dificultatea părinților de a se detașa de aceștia și de a distinge situațiile. Există o forță subliminală care ne împinge să reținem întâmplările prin copiii noștri și să alegem, de această dată, soluția potrivită. Încercarea noastră de a ne vindeca rănilor trecutului poate să inducă acest sentiment de frustrare copilului nostru, doar pentru că pare să fie o situație asemănătoare. În astfel de cazuri, părinții nu iau în considerare faptul că tinerii sunt persoane complet diferite și care trec prin experiențe distincte. Studii asupra abuzurilor au demonstrat că părinții care sunt conștienți de rănilor psihice provocate în copilărie tind să își

schimbe comportamentul atunci când au copii. Părinții trebuie să își învingă frustrările și să abordeze obiectiv educația copiilor. Nevoile tinerilor pot să fie uneori greșit înțelese și să îi transforme în persoane dependente de părinți. Găsirea unei modalități de a conferi echilibrul între ceea ce simțiți și ceea ce trebuie să faceți poate fi un țel dificil de atins, dar nu imposibil.

Copiii au nevoie de reflectarea corectă a sentimentelor, nu doar pentru a înțelege definiția lor, ci pentru a își cunoaște propria personalitate. Pentru a contribui cât mai corect la dezvoltarea lor, părinții trebuie să le împărtășească sentimentele. Fie că este vorba de entuziasm sau tristețe, nervozitate sau resemnare, reflectarea emoțiilor contribuie la educația acestuia.

Atunci când trec prin perioade de stres și schimbări, când întâmpină o greutate sau sunt dezamăgiți, tinerii au nevoie de cineva care să le înțeleagă sentimentele și să le transmită ideea că totul face parte din cursul normal al vieții. Prin definiția și reprezentarea acestor sentimente un copil devine conștient de persoana lui și de locul pe care îl ocupă în societate.

Nu există părinți perfecți așa cum nu există copii perfecți. În fiecare interacțiune a noastră cu ceilalți putem să adoptăm atitudinea greșită. Căutarea unui echilibru și încercarea de a fi cât mai buni în ceea ce facem ne poate asigura succesul în educația copilului. Prin sentimentele pe care le transmit acestora părinții, copiii vor învăța să simtă și să transmită la rândul lor emoțiile. Nu doar părinții trebuie să aibă grijă de copil, acesta trebuie să fie lăsat să își manifeste propria grijă față de ei. Permițând tânărului să ofere, acesta va învăța să aprecieze ceea ce i se oferă.

Importanța celor șapte ani de acasă

**Kiss Iulia – Cristina, Profesor Învățămint Primar
Școala Gimnazială Chinteni, structura Școala Primară Deușu, județul Cluj**

Cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului.

Oare care sunt acele lucruri esențiale? Ce conține acel “bagaj” modelat de părinți, bunici, educatoare și îngrijitoare?

Să vorbim scurt despre acele lucruri importante pentru acel bagaj al copilului numit “cei șapte ani de acasă”.

Când ne gândim la cei șapte ani de acasă, nu ne gândim la cunoștințele copilului în astronomie, la scrierea caligrafică, la cunoașterea roboților și a dinozaurilor, nu ne gândim nici la competențe digitale sau matematice.

Acel bagaj achiziționat de copil în șapte ani trebuie să conțină formulări precum “Te rog!”, “Mulumesc!”, “Pot face asta!” și “Imi cer scuze!”. Totuși, nu e ca o valiz obisnuită în care poți pune orice și după aceea închizi liniștit fermoarul; nici pe departe. Copilul poate înmagazina tot ce aude, tot ce vede și tot ce simte. Nu e un lucru simplu să scoată un părinte sau profesor din bagajul copilului expresii nepotrivite ca și cum ar scoate din geantă un măr stricat.

Copilul învață din exemplul părinților. Degeaba se așteaptă un părinte să vorbească “frumos” copilul lui când acel copil înmagazinează certuri, frustrări, expresii jignitoare.

Un alt aspect important ce contribuie la cei șapte ani de acasă sunt poveștile citite de părinți copiilor înainte de culcare sau de către educatoare în timpul activităților. Copilul de doi sau trei ani nu are capacitatea de a fi empatic. Poveștile îl ajută să facă diferența dintre bine și rău, frumos și urât, moral și imoral. Copilul va interioriza valorile morale pozitive și se va asocia cu personajele pozitive. Poveștile îi ajută pe copii să-și trateze complexul de inferioritate, deoarece în majoritatea poveștilor cel mai mic prinț/flăcău biruiește asupra răului. E important ca părinții să citească povești copiilor lor, deoarece astfel, vor urma acest model.

Copilul care la o vârstă fragedă nu adoarme ascultând povești, oare are acele competențe sociale, are capacitatea de a fi empatic cu ceilalți, își poate ține sub control complexul de inferioritate, anxietatea? Sau are un dezavantaj imens față de cei care au “crescut ascultând povești”?

Al treilea lucru important în creșterea unui copil sunt așa numitele propoziții magice. Copilul ar trebui să audă cât mai des de la mamă mesaje precum “Te iubesc necondiționat!”, iar de la tată trebuie să audă “Am încredere în ține! Ești capabilă s-o faci!”

În concluzie, pot zice că cei șapte ani de acasă sunt esențiali. De părinți, bunici și educatoare depinde cu ce bagaj pornește la școală copilul.

Și când părinții se întreabă cum poate fi așa “rău” sau “caz pierdut” copilul lor, unde au greșit oare? Răspunsul e foarte simplu: la început!

“ CEI SAPTE ANI DE ACASA ”

Profesor invatamant prescolar Laza Sorina Carmen ,ARAD.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își

argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

LERESCU GABRIELA, Grădinița nr.211, București
DRĂGHICI ALEXANDRA, Grădinița nr.211, București

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Ce pot face părinții?

-merg împreună cu cel mic să cumpere fructe

-îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.)

-pregătesc împreună compot sau salată de fructe

-îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic

-în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la grădiniță

Ce învață/exersează copilul?

-recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc.

-exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral

-își îmbogățesc vocabularul

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. *Exemplu:* La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă

bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinse, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

CEI 7 ANI DE AUR-ANII DARUITI DE FAMILIE

**Prof.inv.primar LEUCA ENACHE ELENA,
COLEGIUL NATIONAL VASILE GOLDIS- ARAD**

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul poate învăța, poate copia modele. Trebuie doar să fim atenți ce tipuri de modele le oferim copiilor. Spunem că sunt ani daruți de familie, ani de aur... acești ani le vor influența întreaga viață. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în viața, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani magici.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Parintii- modele de conduita ale copiilor

Prof.inv.prescolar:Leustean Aurelia Mihaela
Scoala Gimnaziala „Aurel Vlaicu” Fetesti

A fi părinte nu este deloc ușor. Aceasta implică multe griji, responsabilități, timp și înțelegere. Copiii au nevoie de iubire și dăruire, au nevoie de înțelegere și prietenie, încredere și respect, compasiune și ajutor, dar și de încercările lor unice.

Pentru fiecare copil, un proces sănătos de dezvoltare include și timpul încercărilor prin care trebuie să treacă. Pentru un rezultat pozitiv, procesul trebuie obligatoriu însoțit de către adulți. Învățând să înțeleagă și să accepte limitele impuse de către părinți și de societate, copiii își însușesc deprinderi esențiale de viață cum ar fi: respectul, prietenia, iubirea, iertarea, capacitatea de a amâna primirea recompensei, acceptarea, cooperarea, creativitatea, compasiunea, curajul, perseverența, autocorecția, prețuirea de sine, independența și abilitatea de a se orienta și decide singuri.

Sunt situatii in viata cand comportamentul in societate tradeaza existenta, sau lipsa, dupa caz, a celor 7 ani de acasa. Expresia aceasta recunoaste practic contributia familiei la crearea si buna dezvoltare a viitorului om mare, pregatit, intr-o masura mai mica sau mai mare, de viata in societate.

Pe langa scoala, familia este cea care are obligatia de a pune bazele adoptarii unui comportament civilizatat, corect din punct de vedere social si moral, integru. Copilul devine, asadar, reflexie a parintilor, fapt ce ar trebui sa ii faca pe acestia sa se priveasca mai atent prin ochii celui mic.

Educatia de acasa nu poate fi inlocuita de nici o institutie de invatamant. Ea reprezinta baza pentru tot ceea ce va construi scoala, in anii ce vor urma, iar parintii trebuie sa stie ca lor le apartine intreaga responsabilitate pentru ca cel mic sa creasca frumos.

Cei 7 ani de acasa nu fac referire doar la bunul simt si educatie, ci si la cunostintele generale, la intregul bagaj de informatii pe care copilul le primeste acasa, in sanul familiei. Educatia de acasa este o investitie pe termen lung, atat pentru copil, cat si pentru parinti si societate.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc.

Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa.

Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fie parintii, un bun model pentru el. Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici.

Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat.

Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Cei sapte ani de acasa nu se refera doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o intreaga suita de obiceiuri sanatoase pe care, daca un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul intregii sale vieti.

Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Cei șapte ani de acasă se termină odată ce mergem cu micutul de mână la școală pentru prima lui zi din clasa I? Sau cei șapte ani de acasă se finalizează odată ce copilul devine părinte și începe să își facă și el griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său? Ori nu se termină niciodată?.

Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socio afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Titlul articolului: *Cei șapte ani de acasă!*

Profesor: Luca Bogdan Andrei
Disciplină: Religie Ortodoxă
Școala cu Clasele I-VIII „Constantin Moscu”
Comuna Izvoru Berheciului
Județul Bacău

În educația copiilor în familie, se poate avea în vedere cuvântul lui Dumnezeu revelat și transmis nouă prin Sfânta Scriptură, cartea de căpătâi a moralei creștine ce ne descoperă nouă astăzi, adevărate modele demne de urmat în consolidarea bunei educații chiar și în primii ani ai vieții, numiți adesea generic „cei 7 ani de acasă”.

Plecând de la Cartea Facerii, și mai exact de la crearea omului, Sfânta Scriptură a Vechiului Testament afirmă că la originea vieții se află „familia ca și nucleu al societății, iar la temelia familiei stă „căsătoria” manifestată ca însoțirea bărbatului cu femeia în fața lui Dumnezeu”¹. Primul act și de altfel, cel mai important în procesul întemeierii unei familii este „asocierea a două ființe libere pentru a conviețui și pentru a fi părtași la toate”², cu scopul de a naște și a crește copiii și a le oferi o bună educație încă din primii ani ai vieții.

După învățătura biblică copiii sunt considerați, ca o binecuvântare a lui Dumnezeu, o familie numeroasă este un dar divin (Levitic 26, 9) iar cea fără urmași ca o pedeapsă dumnezeiască (Levitic 20,21).

Educația profund religioasă a copiilor constituie o îndatorire permanentă și de căpetenie a părinților: „Cuvintele acestea să le sădești în fiii tăi și să vorbești de ele când șezi în casa ta, când ești pe cale, când te culci, și când te scoli, să le legi ca semn la mână și să le ai ca o tăbliță pe fruntea ta” (Deuteronom 6, 6-7). Educația și instrucția religioasă trebuie săvârșită de timpuriu: „deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie să o aibă, atunci când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” (Pilde 22, 6).

Nașterea de prunci este socotită în Vechiul Testament ca o binecuvântare divină, iar Noul Testament „este considerată ca fiind mijloc de mântuire”³: „femeia se va mântui prin naștere de prunci, dacă va stărui, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie” (I Timotei 2, 15).

În procesul educației, părinții, în calitate de primii îndrumători ai copiilor, trebuie să dea dovadă de mult tact: „voi părinților nu întărâtați la mânie pe copiii voștri” (Efeseni 6, 4). Pentru ca o familie să fie bine plăcută lui Dumnezeu, atât părinții cât și copiii, trebuie să întrețină o atmosferă de pace și bună înțelegere mulțumind pentru toate lui Dumnezeu „în psalmi, în laude și cântări duhovnicești” (Coloseni 3, 14).

Cum nașterea copiilor este o binecuvântare dumnezeiască, părinților le revine una dintre cele mai importante sarcini: creșterea și educarea urmașilor în conformitate cu poruncile lui Dumnezeu și cu idealul societății.

Atât în Vechiul cât și în Noul Testament, copiii au datorii față de părinții lor și invers; considerăm că este de interes să precizăm ce spune Sfânta Scriptură în legătură cu relațiile acestea care stau la baza dezvoltării armonioase ale tânărului de mai târziu.

Vom încerca să prezentăm la modul general și bazându-ne pe textul scripturistic, care sunt aceste datorii ce conduc la buna educație în primii ani ai vieții care sunt numiți „cei 7 ani de acasă”. Prima datorie a părinților față de copii în familie, este aceea de a-i iubi „să înțeleptească pe cele tinere să-și iubească bărbații, să-și iubească copiii” (Tit 2, 4). A doua datorie a părinților față de copii este de a-i învăța legea dumnezeiască (Psalm 77, 5-7; Efeseni 6, 4 etc.)⁴. Părinții mai au datoria de a-i învăța pe copii ascultarea și supunerea (Pilde 4, 3-4; I Timotei 3, 4); au datoria de a-i binecuvânta (Evrei 11, 20); de a compătimi pe copiii lor (Psalm 102, 11-13); de a-i indemnă și mângâia (I Tesaloniceni 2, 11); de a-i

¹ Pr. Prof. Dr. Dumitru Abrudan, Pr. Prof. Emilian Cornițescu, *Arheologia Biblică*, EIBMBOR., Sibiu, 2002, p. 114

² Dr. Nicolae Macariopolski, *Familia creștină ca biserică familială* (trad. de iconom stavrofor Ioan Cristea), în rev. „Mitropolia Banatului”, nr. 4-6, 1967, p. 232

³ Paul Evdokimov, *Femeia și mântuirea lumii*, trad. de Gabriela Moldoveanu, Ed. Christiana, București, 1995, p. 48.

⁴ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilia despre căsătorie – Comentariu la Epistola către Efeseni*, trad. și note de Marcel Hancheș, în rev. „Altarul Banatului”, nr. 1-3, 2002, p. 75.

conduce bine (I Timotei 3, 4, 12); de a-i mostra pe copii (I Regi 2, 23-24); de a-i îndrepta și pedepsi la nevoie (Pilde 3, 12); de a nu-i întărâta și mânia (Efeseni 6, 4; Coloseni 3, 21); de a le îndeplini trebuințele cele de nevoie (Matei 7, 9-11). Părinții au datoria de a se ruga pentru copiii lor, pentru înțelepciunea, pentru creșterea lor duhovnicească și pentru mântuirea lor (4 Regi 29, 19)⁵. Au datoria să-i ajute în vreme de ispite (Iov 1, 5) și în caz de boală (II Regi 12, 16); să fie pildă bună fiilor lor (IV Regi 14, 13) și să-i învețe pe copii din tinerețe (Pilde 22, 6) toate faptele bune și dragostea creștină.

Principalele datorii ale tinerilor după învățătura Sfintei Scripturi sunt: Să păzească legea lui Dumnezeu (Pilde 28, 7); să se teamă de Dumnezeu (Psalm 33, 11); să se teamă de părinți și să-i cinstească (Levitic 19, 3); să se supună părinților (Psalm 6, 20-21); să asculte învățătura părinților (Proverbe 1, 8); să îngrijească pe părinții lor (I Timotei 5, 4); să cinstească pe bătrâni (Pilde 23, 22). Copiii ascultători veselesc inima părinților (Pilde 10, 1-15); copiii ascultători vor fi binecuvântați (Deuteronom 5, 16)⁶.

Copiii răi, dimpotrivă, nu ascultă de părinții lor (II Timotei 3, 2); disprețuiesc pe părinții lor (Pilde 15, 5); înjură pe părinții lor (Pilde 30, 11); sunt pedepsiți de Dumnezeu pentru părinții lor (Pilde 19, 13); pricinuesc întristare părinților lor (Pilde 10, 1); pradă pe tată, alungă pe mamă (Pilde 19, 26); nu cinstesc pe bătrâni (Isaia 3, 5). Sfânta Scriptură vorbește de amenințări, anateme și pedepse date de Dumnezeu copiilor care disprețuiesc pe părinții lor (Iezechiel 22, 7, 15). Aceleași pedepse vin și asupra copiilor care nu se supun părinților (Deuteronom 21, 18-21); asupra copiilor care râd de părinții lor (Pilde 30, 17); asupra copiilor care blestemă pe părinți (Ieșire 21, 17); asupra copiilor care bat pe părinți lor (Ieșire 21, 15); asupra copiilor care râd și disprețuiesc pe bătrâni (IV Regi 2, 23-24) și asupra copiilor bețivi și iubitori de plăceri (Deuteronom 21, 20-21)⁷.

Bibliografie

1. Abrudan, Pr. Prof. Dr., Dumitru, Pr. Prof. Emilian Cornițescu, *Arheologia Biblică*, EIBMBOR., Sibiu, 2002.
2. Evdokimov, Paul, *Femeia și mântuirea lumii*, trad. de Gabriela Moldoveanu, Ed. Christiana, București, 1995.
3. Macariopolski, Dr., Nicolae, *Familia creștină ca biserică familială* (trad. de iconom stavrofor Ioan Cristea), în rev. „Mitropolia Banatului”, nr. 4-6, 1967.
4. Rose, Ieromonah, Serafim, *Un singur trup, amândoi o singură ființă*, Ed. Sofia, București, 1997.
5. Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilia despre căsătorie – Comentariu la Epistola către Efeseni*, trad. și note de Marcel Hancheș, în rev. „Altarul Banatului”, nr. 1-3, 2002.

⁵ Ieromonah Serafim Rose, *Un singur trup, amândoi o singură ființă*, Ed. Sofia, București, 1997, pp. 34-36.

⁶ Sfântul Ioan Gură de Aur, op. cit., p. 77.

⁷ *Ibidem*, p. 78.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Macoviciuc Oana - Beatrice

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini

generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

INFLUENȚA STRESULUI ASUPRA PĂRINȚILOR ȘI COPIILOR

***Învățător: Malaimare Angelica
Școala Gimnazială Agăș, Jud. Bacău***

Stresul este o stare intensă și neplăcută, o stare de tensiune, disconfort și încordare care, pe termen lung are efecte negative asupra sănătății, performanțelor.

Stresul apare atunci când nu reușim să facem față unei situații, când nu suntem capabili să rezolvăm o problemă iar efortul depus ne dezorganizează viața. Cel mai adesea stresul apare ca urmare a **frustrării**.

Frustrarea – este o emoție negativă care apare atunci când nu reușim să ne atingem scopurile datorită unor obstacole (persoane, evenimente) și această emoție negativă intervine atunci când rezultatul acțiunilor noastre este sub așteptări. Decalajul creat între așteptările noastre și rezultatul real furnizează emoții negative ce amenință integritatea personalității noastre.

Emoțiile negative cum sunt: frustrarea, ostilitatea, furia ne afectează la nivel emoțional, mental și fizic. Reprimarea lor ducând la depresii sau la boli fizice grave. E normal să fii frustrat atunci când nu ai reușit să realizezi ceea ce ți-ai propus cu toate că erai convins de asta, dar e bine să știm că nu întotdeauna reușim tot ceea ce ne-am propus. Există și o marjă de eroare pe care trebuie să o luăm în calcul, să ne acceptăm greșelile și să învățăm din ele. Să învățăm să ne iubim așa cum suntem și depinde numai de noi să avem o atitudine pozitivă în fața stresului și a frustrării.

Cercetătorii sunt de părere că mediul tensionat și plin de stres afectează atât părinții cât și copiii. Chiar dacă adulții spun că nu este nimic în neregulă, cei mici simt stresul, îl percep din starea generală și chiar îl preiau. Mulți părinți nici nu își dau seama de faptul că sunt neliniștiți și că le transmit aceeași stare micuților din preajma lor.

Copilul contemporan se confruntă zilnic cu mult mai multe situații stresante decât copiii de acum 10-15 ani. Astăzi copilul suferă nu numai din cauza influențelor negative a mediului înconjurător ci și din cauza instabilității mediului social. Factorii de stres se împart în următoarele categorii: factori fizici (frigul, căldura, radiațiile, condițiile meteorologice etc.), chimici (drogurile, medicamentele, poluarea), biologici (diverse microorganisme), psiho-emoționali (familie dezorganizată, situații conflictuale la școală, regimul incorect de activitate). Ca urmare, numărul de copii care suferă consecințele stresului a crescut îngrijorător.

Printre situațiile care pot provoca urmări stresante negative se numără următoarele:

- Situația de impas, în care orice mișcare, fie înainte ("atacul"), fie înapoi ("retragerea"), îi par copilului egal lipsite de sens.

- Situația când lipsește posibilitatea reală de a realiza scopul trasat din cauza capacităților modeste. De exemplu, părinții au hotărât să-și dea fiica la o școală de muzică însă aptitudinile ei muzicale puteau fi apreciate doar ca mediocre. Cerințele exagerate și munca asiduă au condus la manifestarea unor dereglări psiho-emoționale, care au dispărut numai după transferarea fetei într-o școală obișnuită.

- Situația când după stres nu survine o fază de relaxare, adică nu este asigurată odihna fizică și psihică. În această situație se află unii copii care lucrează mult, care se consideră excepționali, care se autoizolează și comunică foarte puțin cu colegii lor.

- Situația când activitatea școlară devine pentru copii monotonă și iritantă.

• Situația când alte activități (pictura, literatura artistică, muzica, sportul) nu prezintă nici un interes pentru copil.

Situațiile enumerate conduc la dereglarea comportamentului și a stărilor emoționale. Medicii pediatrii sunt îngrijorați de creșterea rapidă a numărului copiilor cu întâzieri ale dezvoltării psihice și fizice: copiii sunt brutali, mincinoși, răutăcioși, prezintă dereglări funcționale ale sistemelor fiziologice.

Stresul se manifestă, de obicei, printr-o varietate de simptome și conduce la alterarea simultană a mai multor funcții ale organismului, ceea ce ușurează diagnosticul. Formele moderate ale stresului și cele virulente se manifestă prin simptome diferite.

Un nivel extrem de stresare indică necesitatea unei intervenții din partea specialiștilor și a unui tratament special în condițiile eliminării situației care a provocat stresul. În cazul unui nivel de stres mediu copilul are nevoie de relaxare. Este binevenită o schimbare fie și temporară a mediului și a activității. Copilul are nevoie de odihnă, el trebuie învățat să-și controleze emoțiile, comportamentul, relațiile cu colegii și adulții. Totuși, se recomandă consultarea unui psiholog, pentru a preveni o eventuală agravare a situației.

Studiu privind legătura între „cei 7 ani de acasă” și reușitele în cariera profesională

Prof. dr. Mitică MANEA – Colegiul Tehnic „Dumitru Mangeron” Bacău

Indiferent de domeniul în care profesăm, două elemente sunt din start cele mai importante: aptitudinile și atitudinile noastre.

Dacă pentru aptitudinile și abilitățile specifice domeniului ne vor consilia, orienta și pregăti școala și societatea, pentru formarea unor atitudini corespunzătoare față de muncă, carieră profesională și profesie începuturile se suprapun cu cei 7 ani de acasă.

Ca latură a educației moral-civice, atitudinea față de muncă include un sistem de idei, concepții, convingeri, stări de spirit privitoare la valoarea socială și individuală a muncii, precum și diferitele manifestări comportamentale ce se exprimă în procesul muncii. Ea este rezultatul interiorizării imperativelor moralei sociale privitoare la muncă. Menirea educației este de a mijloci acest proces. Moralitatea muncii este deopotrivă și produs dar și factor activ al formării personalității morale.

Atitudinea față de muncă se constituie treptat de-a lungul dezvoltării ontogenetice a copilului prin pătrunderea sensului normelor morale implicate în procesul muncii, prin acceptarea cerințelor pe care le impun, prin adoptarea unei conduite în concordanță cu semnificația morală pe care societatea o atribuie muncii. Atitudinea față de muncă este o componentă sintetică a personalității morale, ea condensând într-un tot unitar cerințele unei game largi de norme morale. Aproape nu există normă morală care să nu aibă tangență cu atitudinea față de muncă. Din această cauză ea reprezintă și un criteriu de apreciere valorică a personalității.

În concluzie, formarea unei atitudini responsabile față de muncă este o latură importantă a conturării unei conduite moral-civice, a procesului de cristalizare a unor trăsături de personalitate necesare viitorului cetățean, pentru că munca este concomitent atât un act individual (prin potențialul uman pe care îl antrenează), cât și unul colectiv (prin relațiile interumane pe care le angrenează). Omul este construit atât ca ereditate cât și din cultură. Cum se întrepătrund cei doi factori, rămâne încă un subiect de reflecție.

Toți visăm să avem niște copii care să aibă succes în carieră. Îi vedem cu ochii minții realizați profesional, indiferent ce înseamnă acest lucru. Încercăm să-i sprijinim încă din copilărie înscriindu-i la tot felul de cursuri, ajutându-i la teme, implicându-i în tot felul de activități. Totuși, acestea nu sunt totul. Este nevoie de mult mai mult pentru ca la vârsta adultă să îi vedem reușind.

Cu ce ar trebui să începem și care trebuie să fie filozofia educației copiilor pe perioada celor 7 ani de acasă?

Academicianul Basarab Nicolescu în lucrarea „Transdisciplinaritate – Manifest” (publicată la Editura Polirom Iași, 1999) menționa: „În definitiv, întreaga noastră viață individuală și socială este structurată prin educație. Educația se află în centrul devenirii noastre. Viitorul este structurat prin educația făcută în momentul prezent, aici și acum. În pofida enormei diversități a sistemelor de educație de la o țară la alta, mondializarea sfidărilor epocii noastre antrenează o mondializare a problemelor de educație. Crizele ce traversează domeniul educației, într-o țară sau alta, nu sunt decât simptomele unei și aceleiași fracturi între valorile și realitățile unei vieți planetare în plină mutație. Chiar dacă, firește, nu există rețete minune, există totuși un centru comun de interogație, pe care n-ar trebui să-l ocultăm dacă dorim cu adevărat să trăim într-o lume mai armonioasă.”

Recunoașterea existenței unui sistem de educație aflat în decalaj cu mutațiile lumii moderne s-a tradus prin numeroase colocvii, rapoarte și studii. Un raport recent și exhaustiv a fost elaborat de “Comisia internațională a educației pentru secolul al XXI-lea”, aparținând de UNESCO, prezidată de Jaques Delors. Raportul Delors pune accentul pe cei patru stâlpi ai unui nou tip de educație: a învăța să cunoști, a învăța să faci, a învăța să trăiești alături de ceilalți și a învăța să exiști.

Cum ar trebui un părinte să materializeze și să transpună în practica educației copilului aceste concepte ale noului tip de educație?

A învăța să cunoști semnifică, înainte de toate, învățarea metodelor care ne ajută să distingem ceea ce este real de ceea ce este iluzoriu și să avem astfel o cale de acces inteligentă la cunoștințele epocii noastre. Inițierea timpurie a copilului în știință este salutată fiindcă ea oferă accesul, de la începuturile vieții umane, la inepuizabila bogăție a spiritului științific, fondat pe interogare, pe refuzul oricărui răspuns

prefabricat și al oricărei certitudini aflate în contradicție cu faptele. Nu asimilarea de către copil a unei mase enorme de cunoștințe oferă accesul la spiritul științific, ci calitatea celor învățate, iar „calitate” înseamnă aici a-l face pe copil să pătrundă în inima demersului științific, reprezentat de interogarea permanentă în legătură cu rezistența faptelor, imaginilor, reprezentărilor, formalizărilor. Copilului trebuie să i se formeze competențele necesare de a stabili punți - punți între diferite cunoștințe, între aceste cunoștințe și semnificațiile lor în viața noastră de zi cu zi.

În definitiv, „a învăța sa faci” înseamnă învățarea creativității. „A face” semnifică și a face ceva nou, a crea, a scoate la lumină potențialitățile creative. Acest aspect al lui „a face” este opusul plictiseli resimțite, din păcate, de atâtea ființe umane, obligate, pentru a-și satisface necesitățile, să exercite o meserie neconformă cu propriile lor predispoziții interioare. „Egalitatea șanselor” înseamnă și realizarea unor potențialități creative diferite de la o ființă la alta. „Competiția” poate însemna și armonia activităților creative dintr-una și aceeași colectivitate. Plictiseala, sursă a violenței, conflictului, dezordinii, demisiei morale și sociale poate fi înlocuită cu bucuria realizării personale, indiferent de locul în care aceasta se petrece, căci acest loc nu poate fi decât unic pentru fiecare persoană la un moment dat.

Părintele trebuie să încerce mereu să-i trezească curiozitatea copilului, să-i cultive creativitatea și spiritul de a fi activ și să-l facă să accepte competiția și ordinea firească a tuturor.

Desigur, a învăța să trăiești împreună cu ceilalți semnifică, înainte de toate, respectarea normelor ce reglementează raporturile dintre ființele ce formează o colectivitate. Însa aceste norme trebuie cu adevărat înțelese, admise interior de către fiecare ființă și nu doar suportate sub formă de constrângeri exterioare. „A trai împreună ” nu înseamnă pur și simplu să-l tolerezi pe celalalt, cu diferențele sale de opinie, de culoare a pielii și de credință; să te înclini exigențelor celor puternici; să navighezi prin meandrele numeroaselor conflicte; să-ți separi în mod definitiv viața interioară de cea exterioară; să te prefaci că-l ascuți pe celalalt, rămânând în același timp convins de justetea absolută a propriilor convingeri. În caz contrar, „a trăi” se transformă inelucidabil în opusul său: a lupta unii împotriva celorlalți.

Atitudinea transculturală, transreligioasă, transpolitică și transnațională trebuie formată la copii de la cea mai fragedă vârstă. Ea este innăscută, în măsura în care în fiecare ființă există un nucleu sacru, intangibil. Dacă însă această atitudine nu este decât potențială, atunci ea poate să nu se actualizeze niciodată, să fie absentă din viață și din acțiune. Pentru ca normele unei colectivități să fie respectate, ele trebuie să fie validate de experiența interioară a fiecăruia, experiență care începe pe perioada celor 7 ani de acasă.

A învăța să fim poate părea, la prima vedere, o enigma insondabilă. Știm cum să existăm, dar cum să învățăm să fim? Putem începe prin a clarifica ce înseamnă „a exista” pentru noi înșine: să ne descoperim condiționările, să descoperim armonia ori dizarmonia dintre viața noastră individuală și cea socială, să cercetăm fundamentele propriilor noastre convingeri pentru a descoperi ce se găsește dedesubt. În construcții, expertiza precedă turnarea fundației. Pentru a clădi ființa trebuie mai întâi să se purceadă la explorarea certitudinilor, credințelor, condiționărilor noastre. Aceste lucruri trebuie învățate mai întâi de părinți și apoi transmise copiilor.

În acord cu aceste cerințe, în societatea bazată pe cunoaștere, demersurile în educația copilului, pe perioada celor 7 ani de acasă, pentru dezvoltarea gândirii integratoare, sunt la fel de importante ca și cele pentru deprinderea scrisului și cititului.

Strategia didactică-mijloc de realizare a creativității la vârsta preșcolară

Marin Mirela-prof.înv.preșc
Grădinița „Înșir’te Mărgărite
Sector 4 ,București

Strategia didactică, interpretată ca mod de abordare a activității instructiv-educative, ca mod de combinare și organizare optimă a metodelor și mijloacelor didactice, în vederea realizării obiectivelor propuse, considerăm că este responsabilă de stimularea potențialului creativ. Fiind o componentă importantă a procesului instructiv-educativ, ea se subordonează obiectivelor propuse. Stimularea potențialului creativ al preșcolarului impune utilizarea unor *strategii* care pun accent pe antrenarea autentică și plenară a copilului, pe dezvoltarea *autonomiei*, a *inițiativei*, a *gândirii sale critice*.

Dezvoltarea *gândirii critice* constituie un important obiectiv de tip formativ și se realizează prin folosirea cu precădere a unor *strategii activ-participative*. Aceste strategii nu trebuie rupte de cele tradiționale; ele marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice. Prin metode *activ-participative* înțelegem toate situațiile (nu numai metodele active propriu-zise) care-i scot pe elevi din ipostaza de *obiect* al formării și-i transformă în *subiecți* ai formării. Activizarea *predării-învățării* presupune folosirea unor metode, tehnici și procedee care să-l implice pe elev în procesul de învățare, urmărindu-se: *dezvoltarea gândirii sale critice*, *stimularea creativității*, *dezvoltarea interesului pentru cunoaștere*, în sensul formării lui ca participant activ la procesul de educare. Astfel elevul este ajutat să înțeleagă lumea în care trăiește și să aplice în diferite situații de viață ceea ce a învățat. Metodele didactice constituie elementul esențial al strategiei didactice, ele reprezentând latura executorie, de punere în acțiune a întregului ansamblu ce caracterizează curriculum școlar. În acest context, *metoda didactică* poate fi considerată ca *instrumentul* de realizare cât mai deplină a *obiectivelor* prestabilite ale activității instructive. *Metodele active* au la bază o *filozofie educațională*, se încadrează într-un cadru paradigmatic inspirat de *teoriile socioculturale existențiale*. Expresia acestor teorii la nivelul științelor educației o regăsim în paradigma *educațional-umanistă*. „Funcțiunea generală a acestei paradigme - cea în care își au originea metodele active - este aceea de organizare educativă centrată pe ființa umană care devine subiect, care trebuie să poată funcționa din plin, să trăiască o viață plină”. Se accentuează ideea că ținta educației este redarea *puterii persoanei*, a *autonomiei*, a *inițiativei*, atitudini ce conturează o personalitate creativă. La vârsta preșcolară, cristalizarea unor atitudini favorabile creativității și dezvoltarea proceselor de cunoaștere implicate în creativitate se poate realiza prin folosirea dominantă a *metodelor active*, a *metodelor bazate pe problematizare*, pe *acțiunea reală și fictivă*, pe *explorare*. Deși mai puțin formative în raport cu creativitatea, *metodele expositive* nu pot fi excluse. *Descrierea*, *povestirea*, *explicația* sunt absolut indispensabile pentru activitățile din grădiniță, dar, în perspectiva stimulării creativității, se impune optimizarea lor prin o permanentă problematizare a comunicării (prin introducerea unor întrebări-problemă, a interogației și a invocației retorice, a dialogului).

Conversația își sporește valorile ei formative dacă este mai suplă, mai puțin dirijată, bazată pe faptele de viață trăite de copil. Întrebările cuprinzătoare, deschise solicită gândirea productivă, favorizează spontaneitatea și inițiativa. Prin formularea și structurarea întrebărilor putem să sugerăm și să generăm modul de operare mentală. Se impune armonizarea întrebărilor convergente (care călăuzesc preșcolarii în analiză, comparație, sinteză) cu întrebări divergente (solicită să găsească alternative de modalități rezolutive și soluții), întrebări evaluative (solicită capacitatea de analiză și de elaborare a judecăților de valoare), întrebările predictive. Ascultarea activă, încurajarea, întărirea pozitivă a răspunsurilor corecte, spontane, originale, stimulează conduita interogativă a copilului. Se cristalizează astfel sensibilitatea față de probleme și capacitatea de definire a problemelor. Conversația în grup favorizează găsirea unei diversități de modalități rezolutive, capacitatea de comunicare, interacțiunile, cooperarea, atitudinea pozitivă față de comunicare, respectul față de valorile emise de ceilalți, dezvoltă capacitatea de observație, de argumentare, încurajează tendința de afirmare. Este foarte important să obișnuim copilul să formuleze răspunsuri adecvate, să completeze răspunsul elaborat de colegi, și mai ales, să formuleze el însuși întrebări, întrucât întrebarea este un act de meditație, de reflecție. Atitudinea adultului va fi una încurajatoare.

Problematizarea constituie mecanismul și cadrul optim pentru stimularea potențialului creativ. Această metodă ajută preșcolarul să identifice și să formuleze probleme, să analizeze date, să deosebească ceea ce este important de ceea ce este redundant, să identifice relațiile dintre date, să descopere calea rezolutivă, să anticipeze soluții, să valorifice experiența sa cognitivă. Organizarea problemei, prezentarea ei pentru a fi sesizată de copil, mobilizarea acestuia în anticiparea soluției precum și verificarea ei sunt mijloace de pregătire a copilului pentru viitoarea descoperire de probleme care, prin mobilizarea creativă, depășește simpla rezolvare. Momentele de reflecție, de comunicare în grup, de emiteră și verificare familiarizează copilul cu etapele procesului creativ.

Bibliografie:Elena Joita, „Management Educațional”, editura Polirom,2002

UN COPIL IUBIT VA DEVENI UN OM CARE ÎȘI IUBEȘTE SEMENII

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, o lume reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

PROFESOR LLRo
Marioara Curculescu
Orașul Mihăilești, jud. Giurgiu

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școala, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel

încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul, etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Cei șapte ani de-acasă...

Prof. înv. primar Mica-Prundeanu Anca
Colegiul Național "Vasile Goldiș" Arad

Mai înseamnă azi ceva expresia "a avea cei șapte ani de-acasă"? Mai consideră părinții că ei sunt cei care ar trebui să formeze copiilor acești ani de bun simț, de politețe, de conștiinciozitate, de interes pentru valorile adevărate, de caracter, de cinste, de seriozitate în munca depusă, de înțelegere între semeni și multe altele, care intră în sfera acestei expresii?

Nu. Răspunsul e foarte clar: NU.

O spun cu tărie, cu curaj, cu supărare și cu o lehamite la adresa mării majorității a celor care îi cresc pe copiii acasă... O lehamite adunată picătură cu picătură, fără voie, fir de nisip lângă fir de nisip. Până ajunge paharul să se umple de "n" ori, pentru că, pe măsură ce timpul trece, părinții care dau copiilor cei șapte ani de-acasă sunt tot mai rari, de ajungi să te bucuri că ai vreo 7-8 într-o serie...

O explicație există. NICI PĂRINȚII NU MAI DAU DOVADĂ CĂ AU CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ !! Și problemele economice nu sunt o scuză, pentru că cei de la catedră trebuie să aibă o conduită bună!!! Și o au, în copleșitoarea lor majoritate, în ciuda salariilor mici...

Am fost crescută într-o familie cu trei copii, cu o bunică maternă extrem de înțeleaptă, de hotărâtă și cu principii morale, cu un frate mai mare care a fost aproape ca al treilea părinte, și cu o soră geamănă. Interesantă combinație, iar mediul acesta a fost un mediu propice pentru cultivarea trăsăturilor unei persoane care vrea să aibă "cei șapte ani de-acasă", ca și, de fapt, oricare alt mediu care include mai multe persoane într-o familie.

Ce am învățat de la ei? Oho, nemaipomenit de multe lucruri!!!

De pildă, că înainte de a vorbi trebuie să gândești.

Că dacă ai greșit îți ceri scuze (nu găsești pe încă cineva care să fi făcut aceeași greșeală, ca să te "albești" pe tine, că nici măcar logică nu e atitudinea asta).

Că e bine să fii ochi și urechi la ce e în jurul tău, până pe la vreo 30 și ceva de ani (!!!), pentru a găsi comoara de taine ale lumii, atât pentru bucuria pe care ți-o provoacă, cât și pentru utilitatea lor... Cine ar vrea să fie tratat de un medic căruia nu i-a plăcut să învețe???

Că decât să faci un lucru fiecum, mai bine nu-l faci deloc (!!!). Folosește timpul cu folos!

Am învățat să conviețuiesc cu membrii familiei (cea ce, practic, nu se întâmplă în realitate în modul armonios în care ar trebui să se întâmple în toate familiile, deși, de ochii lumii, părinții cred că au "salvat" situația). Copiii sunt oglinda părinților și a familiei lor, în general. Dacă părinții ar ști cât de multe lucruri deduci despre ei din comportamentul copiilor... ar gândi de trei ori înainte de a acționa! Ba mai mult, unii părinți nici nu te cred când le povestești ce a mai făcut micul lor Goe!!

Am învățat să-mi iubesc frații și părinții, bunicii, verii și, în general, rudele cu care am afinități. (nimeni nu a fost absurd să ceară ce nu se poate)

Am învățat să arunc gunoiul doar în coșul destinat în acest scop, oricât de mic ar fi deșeurul. Și asta nu la școală am învățat, ci acasă. Poate nu doar în șapte ani... dar 100% acasă.

Am învățat să am principii și să le respect. Mare lipsă de principii morale e acum în "aer"...

Am învățat că întâi se face munca, și de-abia apoi meriți odihna, căci altfel ești un LENEȘ, neaș, "verde", românesc.

Că trebuie să scrii mereu corect și îngrijit, chiar și pe lista de cumpărături... Pentru că îți păstrează ordinea interioară. În materie de comportamente se pleacă de la practică, și înțelegerea teoretică a unor lucruri vine de la sine, pe parcurs, în urma procesului maturizării.

Am învățat să fiu discretă. Am învățat să nu bârfesc. Urât obicei!! Dacă te plictisești, citește, fă plimbări, învață lucruri noi, ocupă-te de hobby-uri, nu bârfi și nu vorbi doar ca să "umpli aerul" și doar ca să te auzi vorbind. Poate chiar amărăști pe cineva...

Am învățat să GÂNDESC. Mare criză de gândire cu propriul creier în zilele noastre... Să mai adaugi și un strop de bunătate? Pentru unii poate fi prea mare efortul... Poate deveni chiar "fatal"!

Nu vorbi doar tu. Lasă și pe alții să se manifeste. Oare tu să fii singurul exemplar uman reușit?

Dacă ai reușit în ceva... nu te lăuda. Lasă faptele să vorbească despre tine. Să fie proverbele o mare și gogonată minciună?

Bun, pe de altă parte există părinți care ”cunosc teoria”, o ”predau” chiar frumos, dar... de ce copilul se comportă uneori pe dos față de cum l-a învățat părintele? Pentru că în practică părintele nu aplică, oricât ar vorbi de frumos în apărarea sa... Copiii intuiesc, simt și înțeleg mult mai multe decât pot verbaliza. Și, inițial, ÎȘI COPIAZĂ PĂRINȚII. Oricât ar nega un părinte acest lucru. Și tehnica ”ascunsului după deget”, a găsi o ”scuză” pentru comportamentul copilului, e demult legendă. Majoritatea timpului copiii îl petrec acasă, cu rudele și cu prietenii, nu la școală. Cu profesorii petrec maximum șapte ore pe zi, și asta când sunt deja la liceu. Nu s-a inventat încă ziua de școală de opt ore... Acela se numește serviciu.

La urma urmei, eu cred că toată această expresie înseamnă, de fapt, un munte de bun simț, o pădure seculară de gândire și un ”covor” de norme de conduită cunoscut și acceptat de o societate, pentru ca membrii ei să poată conviețui armonios, util și plăcut. De ce ar fi atât de greu să le și aplicăm (noi, ROMÂNII) ???

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Mija Elena Luminița
Școala Gimnazială nr. 156
București, Sector 6

Se aude deseori că o persoană este admonestată sever cu expresia "Nu are cei șapte ani de acasă". Și se pune întrebarea ce ar trebui să se întâmple în acei primi șapte ani petrecuți acasă. Pe care mulți încearcă să-i restrângă la mai puțini: doar ducem copilul la grădiniță de pe la trei ani, la școală de la aproape șase ani. Ce ar mai trebui să facă familia.

Ceea ce puțini înțeleg este faptul că părinții sunt modelele permanente ale copiilor. Mult mai târziu și foarte rar înainte copiii aleg o persoană din afara familiei ca model de urmat în viață. Dar învățăturile din familie se înlocuiesc greu. Sdunt diminețile în care copilul este trezit într-un anumit fel, trimis la spălat și îmbrăcat. Părintele este un permanent model, dimineața și seara, în pijama sau în costum de baie, în salopetă sau în rochie de seară. El este un exemplu și când se spală dimineața pe dinți și când îl trimite să aranjeze lucrurile în dulapul cu rechizite. Dar e de preferat să îl ajute pe copil să înțeleagă regulile lumii în care trăiește și felul în care să le înțeleagă, să le învețe și să le respecte.

De asemenea, educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

"Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist" (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Începerea grădiniței și apoi a școlii, cu clasa pregătitoare, presupune o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, la școală, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței, școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între cadrul didactic și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței sau școlii. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, ce activități se vor desfășura la grădiniță, la clasa pregătitoare, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi, deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

Care este scopul educației copiilor de către părinți?

Prof. învă. primar: Miron Costina Diana
Școala Gimnazială Agăș, jud. Bacău

„Copiii învață ceea ce trăiesc. Sunt ca cimentul ud. Orice cuvânt care se abate asupra lui lasă o urmă”.

Acela de a-i ajuta pe copii să crească pentru a deveni ființe umane, așa cum se cuvine, având compasiune, dăruire și grijă afectuoasă.

Primele iubiri ale copilului sunt părinții. Părinții trebuie să învețe să le vorbească într-un fel care nu trezește furia, nu produce durere, nu le micșorează încrederea în sine. Copilul dorește să iubească părinții și să fie iubit de către ei, în același fel în care părinții se iubesc unul pe celălalt. Cel puțin până la o anumită vârstă copilul își iubește părinții indiferent de comportamentul acestora. Chiar dacă este vorba de cazuri extreme (violență, alcoolism, abuzuri sexuale) copilul ia părintele drept model. Pentru astfel de părinți, dragostea *necondiționată* a copilului reprezintă uneori o modalitate de a liniști conștiința vinovată: " *L-am bătut, el tot mă iubește!*" Așa se explică tăcerea copiilor maltratați sau abuzați.

Fiecare persoană care intervine în viața copilului intervine într-o măsură mai mare sau mai mică la construcția personalității și elaborarea supraeului.

Procesele de identificare pot avea loc conștient sau inconștient.

• *Identificarea conștientă* se referă la interiorizarea de reguli, recomandări sau interdicții exprimate în mod explicit:

"Spune mulțumesc!"

"Nu vorbi așa!"

" Spune: Bună ziua!"

• *Identificările inconștiente* sunt comportamentele adultului sau discursul care nu este adresat direct copilului, chiar dacă are loc în prezența acestuia diferite tipuri de insinuări sau mesaje duble.

Eric Beme spune că *viața fiecăruia dintre noi depinde de un scenariu inconștient pe care îl elaborăm în copilărie în funcție de doi factori fundamentali:*

• influența parentală și mediul;

• interpretarea pe care copilul o dă acestora și decizia privind rezultatul.

Influențele parentale se află pe două niveluri:

a. prescripții sau constrângeri morale (ceea ce se spune) făcute la nivel verbal de către părinte, educator, sau alt reprezentant al autorității cu privire la ce este permis/interzis. "Întotdeauna trebuie să știi să lupți!", " Întotdeauna trebuie să știi pe cine să te bazezi!"

b. mesaje inhibitoare care corespund modelelor comportamentale oferite de adult: gesturi, comportamente, mesaje subînțelese (ceea ce se face de fapt).

De multe ori apar contradicții între ceea ce spunem și ceea ce facem, iar asta face ca mesajul transmis copilului să fie foarte complex.

Impactul asupra dezvoltării personalității diferă de la un individ la altul, în funcție de ereditate, mediul în care trăiesc și educație.

sursa- *Psihologia vârstelor*

sursa: *Între părinte și copil- Dr.Haim G.Ginott*

Cei 7 ani de acasă

Moga Ioana – Camelia Școala Gimnazială „Ovidiu Hulea” Aiud, județul Alba

„Cei 7 ani de acasă” ne duce cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să *salute*, să spună *mulțumesc*, *te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Politețea este „ceva” care se învață. Și se învață ușor. Primele reguli de politețe copiii le învață de la părinți și bunici. Apoi, învață de la doamnele educatoare și învățătoare și de la profesorii lor. Toți acești oameni din jur le dau copiilor sfaturi. Și le dau sfaturi zilnic:

- „Spune *Bună ziua* când te întâlnești cu cineva cunoscut!”, spune mama;
- „Nu vorbi cu gura plină!”, spune bunica;
- „Pune-ți batista la gură când strănuți!”, spune tata;
- „Spune *Te rog* când ceri ceva!, spune doamna învățătoare, și multe, multe alte sfaturi.

Copiii primesc o mulțime de sfaturi. De cele mai multe ori, ei țin cont de ele. Totuși, uneori se mai întâmplă și să greșească. Când se întâmplă acest lucru, ei nu sunt tocmai bucuroși deoarece cineva are grijă să le facă observații, iar acest lucru nu este plăcut copiilor.

Pentru a rezolva această problemă, se apelează la *politețe*. Dacă sunt politicoși cu toată lumea, în tot cursul zilei, copiii vor scăpa de observații. Ba, mai mult, vor fi apreciați și lăudați, iar ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei. Viața de zi cu zi va fi mai bună, mai armonioasă și chiar mai veselă. Când copiii greșesc, nu trebuie să se sperie, ci să caute să se corecteze. Când nu știu cum să se comporte într-o situație, ei trebuie să îi întrebe pe cei mari cum să procedeze, fără să le fie frică sau rușine, pentru că politețea se învață.

A avea „cei 7 ani de acasă” înseamnă a se comporta respectuos și cu bună-cuviință în tot cursul zilei, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Bunele maniere, regulile morale, educația reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului. Familia este cea care răspunde de necesitățile elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, copiii le preiau prin imitație și învățare. Climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. În familie se dezvoltă spiritul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale.

Când ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să consolideze ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Această perioadă din viața copilului este deosebit de importantă, reprezentând temelia pe care se clădește o ființă cu preferințe, aptitudini și cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem

și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Gâgă, M., (2001), *Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, București

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ!
Comportament, atitudine, caracter

MOLDOVEANU-GAȘCU RODICA, PROF. ÎNV. PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUCIUMI, BACĂU

Părinții oferă copiilor o educație aleasă și de aici rezultă că aceștia sunt oglinda lor. Prin educație înțelegem reguli, comportamente permise de către copii în cei 7 ani care, sunt definitorii pentru formarea lor ca adulți.

Pe lângă faptul că sunt învățați să scrie, să citească și să socotească pentru a deveni un bun exemplu la școală, trebuie să le modelăm comportamentul și caracterul în ideea de a deveni un copil manierat care să se integreze rapid în societate. Fiind un copil manierat, se bucură și el de prezența celorlalți care îi umple copilăria, socializând și relaxându-se prin joc.

Copilul trebuie învățat să-și exprime emoțiile și sentimentele și astfel va reuși să-și depășească conflictele, renunțând la agresivitate. Părinții vor arăta dragostea pe care o poartă pentru copil, indiferent de rezultatele obținute la școală. Acest lucru îi dă putere copilului de a merge mai departe, de a căpăta încredere în forțele proprii.

Să-i învățăm pe copii să spună meru adevărul, de aici proverbul „Greșala recunoscută e pe jumătate iertată”. Dacă într-o familie, părinții ascund adevărul, copiii fac și ei același lucru. Poartă-te cuviincios cu copilul tău și mai târziu vei avea rezultate pozitive.

Pentru a demonstra că ai „cei 7 ani de acasă”, trebuie să dai dovadă că ai un comportament adecvat, o atitudine pozitivă indiferent de situațiile în care ești antrenat, să fii politicos cu toată lumea și astfel veți fi apreciați și laudați. Gândim pozitiv și viața noastră este mai bună, mai veselă, mai frumoasă.

A avea „cei 7 ani de acasă” înseamnă să fim însoțiți de zâmbet pentru a comunica cu drag, să ne comportăm respectuos în orice situație, cu toată lumea și să ne ferim să ne facă cineva observații. Bunul simț și aprecierea corectă a efortului depus ne obligă să luăm în considerație competența individului și nu titlul cu care se prezintă.

Noi, părinții, suntem obligați să adoptăm o atitudine activă de stimulare a gândirii copilului și să atribuim copilului diverse probleme, antrenat în activități extrașcolare, înscris la diferite cercuri, pentru a-și pune în valoare posibilitățile și a le putea perfecționa. Astfel, dorințele și aspirațiile copilului, vor ghida comportamentul părinților.

Să ținem seama de ideile lor, pentru că de multe ori ideile lor sunt bune, le trec prin minte tot felul de lucruri originale la care adulții nici nu se gândesc. Astfel, trebuie să-i ascultăm, să avem mai multă încredere în ei, să le respectăm mai mult părerile și să-i lăsăm să se implice mai mult în luarea deciziilor care nu ne privesc.

În concluzie, începând de astăzi să fim mai buni, mai răbdători și mai înțelegători cu copiii noștri.

Bibliografie:

- „Cei 7 ani de acasă, *Codul bunelor maniere pentru copii*,, Gîgă M., Editura Coresi
- „Copilul meu merge la școală”, Nicoleta Ciortan, Editura Compania
- „Sunt copil”, Ghid de conduită elegantă și responsabilă, Editura Sinapsis

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Inv.prof.preșcolar Morar Cristina Adriana
Liceul Tehnologic „Țara Moților” Albac, Alba
G.P.N.Cionești

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de

ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui

nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca

făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Cei 7 ani de acasa: norme si valori esentiale pentru succesul viitorului copilului

GRĂDINIȚA P.P., „DUMBRAVA MINUNATĂ” structura „FLOAREA SOARELUI” - HUNEDOARA PROF. INV. PRESCOLAR: MUNTEAN LIVIA

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

- despre cei 7 ani de acasa, veti citi:

Cei 7 ani de acasa si comportamentul copilul / 2 scenarii posibile / Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor

Educatia primita in familie / Ce spun parintii despre cei 7 ani de acasa? / Despre educatia in primii 7 ani de acasa, mai cititi / Despre Psihologia Copilului

Cei 7 ani de acasa si comportamentul copilul

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele. Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor? Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: **Salutul**. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. **Comportamentul în public**. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care

vorbește. **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa. **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

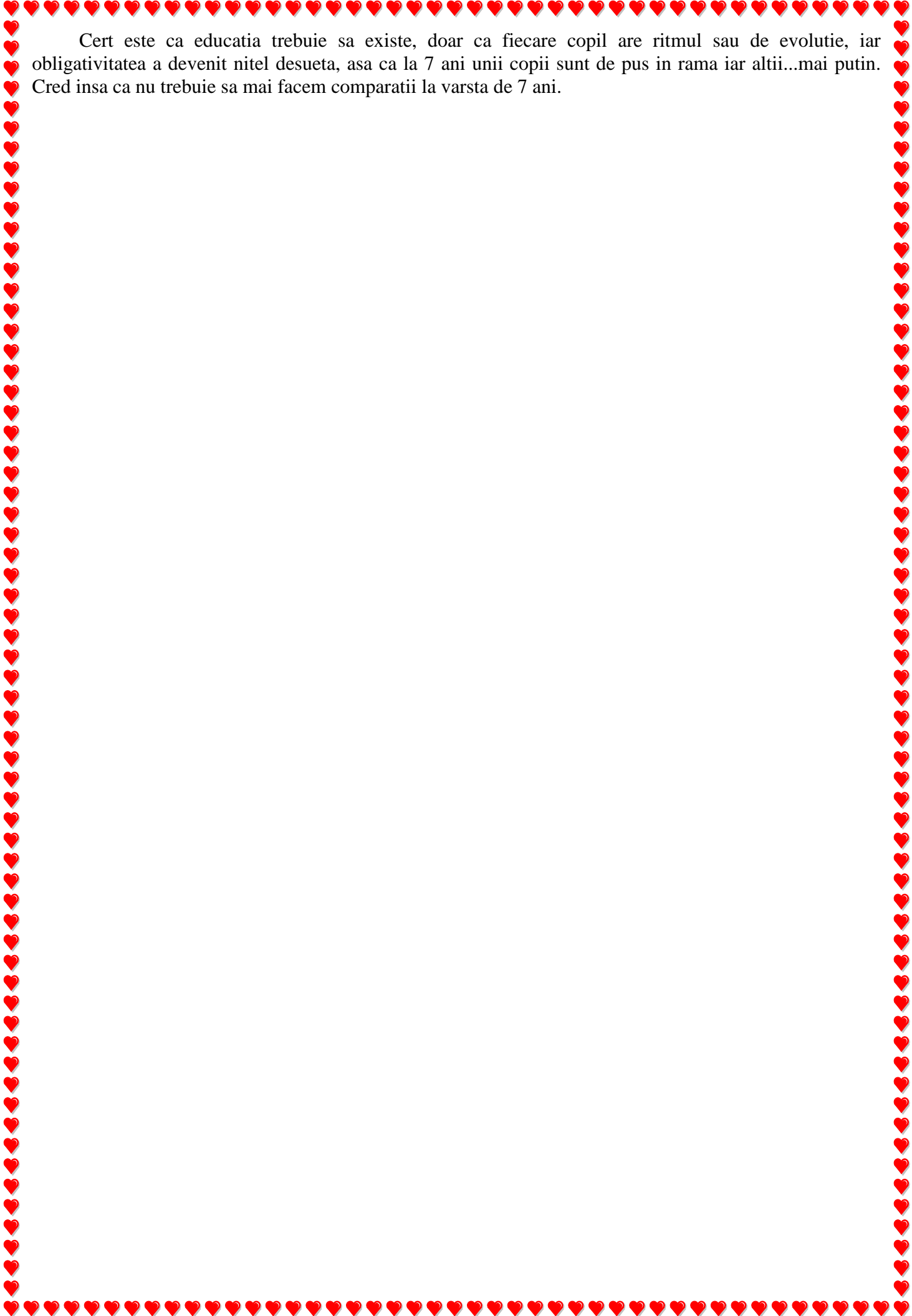
Ce spun parintii despre cei 7 ani de acasa?

pt mine **cei 7 ani de acasa insemna mai mult reguli de bun simt, igiena, respect, pee care un copil treb sa le invete de la parinti, pana sa mearga la scoala., dar care desigur ca parintii le tot repetam pana se fac mari;**

1. sa asculti pe cineva cind iti vorbeste
2. sa nu vorbesti cu gura plina
3. sa te speli pe miini dupa ce ai fost la toaleta...sau cind vii de undeva
4. sa spui adevarul
5. sa nu fii agresiv
6. sa dai buna ziua/la revedere
7. sa iti asumi responsabilitatea pt ce faci
8. sa respecti pe cei din jur
9. sa nu scuipi pe strada
10. sa nu vorbesti urit
11. sa nu te intinzi pe masa cand maninci
12. sa nu te urci cu picioarele incaltate in pat
13. sa respecti proprietatea personala si a celorlalti (sa nu strici/distrugi)
14. sa spui multumesc
15. sa te speli pe dinti seara/dimineata
16. sa nu te scobesti in dinti/ori alte parti... cand vb cu cineva/public (**autor: Michelle-USA**)

Eu cred ca se acorda mult prea multa importanta unui concept ce dateaza din strabuni. In primul rand, termenul e expirat...se considera ca pana la 7 ani copilul statea acasa, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la scoala, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la gradinita si de la 6 la scoala.

Apoi, in cei 7 ani se "predau" lectii grele de educatie care pregateau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe enrgii, timp, nervi si frustrari copilaresti se derulau...parintii tineau mult la acea educatie, copiii o inghiteau pe nemestecate. Astazi, 7 ani de acasa simbolizeaza un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, in care trebuie sa se incadreze odraslele noastre. Care se incapataneaza sa accepte incadrarea si au dureri dorsale privitor la dorintele noastre. E drept, si parintii s-au adaptat, multi au renuntat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a ramas asa, o umbra de parfum de trecut, un fel de deziderat si, de ce sa nu recunoastem, un fel de termen de comparatie.

Cert este ca educatia trebuie sa existe, doar ca fiecare copil are ritmul sau de evolutie, iar obligativitatea a devenit nitel desueta, asa ca la 7 ani unii copii sunt de pus in rama iar altii...mai putin. Cred in sa ca nu trebuie sa mai facem comparatii la varsta de 7 ani.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.Munteanu Florența

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasa pregătitoare se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. **Putem spune că, copilul este oglinda părinților.**

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență

hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Ingredientele pe care le folosim în educarea și formarea copilului sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

**Scoala Gimnazială Mihail Sadoveanu
Structura G.P.P. Prichindel Întorsura-Buzăului
Educatoare: Neagoe Andreea-Raluca
Lăpușneanu Mihaela**

Indiferent de locul în care ne aflăm: la școală, acasă sau în societate normele de comportare civilizată fac diferența între indivizi. Nu o dată, în meseria noastră ni s-a întâmplat să menționăm importanța acestui lucru. De fapt, cei șapte ani de acasă cuprind un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu cu ceilalți. Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viața indivizilor descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitiv este modelul oferit de familie.

Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolărității. La această vârstă un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin, etc. Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil. Pregătirea pentru integrarea în colectivitate este un alt aspect ce nu trebuie neglijat la această vârstă. Copilul trebuie să utilizeze formule adecvate de salut, moduri simple de a cere ajutor sau de a împărți anumite lucruri cu ceilalți. De asemenea reguli de igienă precum spălarea mâinilor sau modul de a utiliza tacâmurile sunt utile și ajută copilul ce intră într-un mediu nou, necunoscut. Cei mai mulți dintre părinții zilelor noastre consideră că școala are rolul de a introduce reguli și de a forma tipuri de comportamente, dar nu este oare mai simplu ca fiecare copil să vină deja cu un bagaj de cunoștințe? Educarea tinerelor generații ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem mereu că ni se cuvine totul. Suntem ființe unice, dar trăim într-o societate ce presupune a lucra sau a colabora cu alții de aceea părinții ar trebui să acorde atenție acestor aspecte și să nu considere că tot ce se făcea odată trebuie aruncat. O țară cu cetățeni educați este o țară prosperă și de aceea reguli simple și norme de bun simț ajută cetățenii să evolueze.

Adaptarea la mediul școlar este mult mai ușoară atunci când copilul a parcurs etapa preșcolărității într-o instituție de învățământ, de aceea cei șapte ani de acasă fac parte dintr-o verigă de neînlocuit din dezvoltarea noastră. În ciclul gimnazial în care activez, aceste discrepanțe dintre copiii cu cei șapte ani de acasă și cei fără ei este și mai evident prin comportamentul agresiv față de sexul opus sau prin atitudinea sfidătoare față de cadrele didactice. Vârsta le dă copiilor imboldul să creadă că pot face totul, iar părinții consideră că e vina școlii care nu îi educă. O materie specială nu există în acest sens, iar orele de dirigiență nu pot suplini neimplicarea familiei în anlizarea comportamentelor copiilor. Poate că ar trebui să ne întoarcem un pic la tradițiile legate de educația în familie și principiile unei familii bazate pe respect să influențeze pe viitor viața noastră ca cetățeni ai acestei țări. În concluzie, consider că a avea cei șapte ani de acasă este un lucru de bun simț, dar și un lucru ce ne poate marca întreaga viață, de aceea sper ca familiile să conștientizeze acest lucru și să facă ceea ce este necesar în acest în acest sens pentru copiii lor! Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite

copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002 4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.didactic.ro
5. Emilia Ioan, Cei șapte ani de acasă, Editura didactica și pedagogică, București, 2007

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof.Negricioiu Mariana
Școala Gimnazială Alimpești, Jud. Gorj

„Copilului poți să-i spui tot, tot; întotdeauna m-a uimit cât de puțin cei mari, tații și chiar mamele, își cunosc copiii. Copiilor nu trebuie să le ascunzi nimic sub pretextul că sunt încă mici și e prea devreme pentru ei să știe ceva. Ce idee tristă și nefericită! Și ce bine își dau seama copiii că părinții lor îi cred prea mici și prea neștiutori, când ei, în realitate, înțeleg totul. Adultul nu știe că, până și în chestiunea cea mai dificilă, copilul îi poate da un sfat util.”

– **F. M. Dostoievski**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

CEI 7 ANI DE ACASA

Scoala Gimnaziala „Alexandru cel Bun” Berxunti, Bacau

Gradinita cu P.N. Buda

Prof. Inv. Presc. Negru Tatiana

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acțiunii, subiectul (agentul) urmărește un scop anticipat sub forma unui proiect. În terminologia designului educațional, subiectul proiectează finalitatea acțiunii sub forma obiectivelor educaționale pentru ca, în funcție de cele proiectate, să elaboreze strategia corespunzătoare realizării lor. În funcție de finalități, sunt selecționate valorile care urmează a fi transmise și sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus și mai ales rezultatului care urmează să fie obținut. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concret, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăța pentru a ști” la „a învăța pentru a acționa”, la o schimbare de viziune și de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

E mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Bibliografie:

- „Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;
- „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.
- „Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

Importanța celor șapte ani de acasă

**Prof. inv.primar Nicolae Nicoleta-Scoala Gimnaziala Valea Ramnicului
jud.Buzau**

Motto: „Eu sunt copilul.

Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață!

Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire!

Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

(din Child’s Appels, Mamie Gepe Cole)

Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Bibliografie: www.didactic.ro

Cei 7 ani de acasa!

Profesor inv. primar, Nițoiu Felix- Georgian

Familia reprezintă primul mediu cu care copilul intră în contact, reprezintă mediul socio-cultural în care s-a născut, în care se dezvoltă.

Când amintim de cei 7 ani de acasă ne duce gândul la educația pe care copilul o primește în sânul familiei până la momentul intrării la școală. Bazele personalității, formarea unui comportament corespunzător se realizează în cadrul familiei în funcție de relația afectivă care domnește în cadrul familiei. Educația copilului presupune un schimb de experiență, de valori. Familia este centrată pe dezvoltarea personalității și a dezvoltării sociale ca părți ale unui întreg.

Părinții își doresc de cele mai multe ori ca fiul sau fiica să fie exemple de bună purtare în toate contextele sociale. La această vârstă copilul are nevoie de observarea unor modele din familie sau chiar din societate. John Locke spune : „ Nu trebuie să faceți nimic din ce vreți să imite”.

Această perioadă este o perioadă marcată de învățarea normelor de limbaj, norme și reguli de conduită socială, idealuri, dar și trăsături de voință și caracter. Climatul din familie influențează personalitatea copilului. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, care să le ofere un sentiment de stabilitate, căldură, protecție din partea părinților.

Prin joc construim o legătură solidă între noi și copil reușind conturarea personalității copilului. Jocul este cel care impulsionează copilul să socializeze să interiorizeze obișnuințele de îngrijire, învață să fie independent.

Copilul iubit se simte protejat oferindu-i sentimentul de siguranță care îi va oferi deschiderea spre învățare și asumare a regulilor de comportament.

Tot în familie se învață și bunele maniere, dar și trăsături de comportament ca cinstea, politețea, sârguința, generozitatea.

Comportamentele pozitive trebuie încurajate și repetate în fiecare zi pentru a fi interiorizate. Curiozitatea copilului care este prezentă încă din primii ani ai copilăriei trebuie să fie încurajată, susținută deoarece la această vârstă ea este cea care ghidează învățarea. Copilul trebuie să-și însușească și norme de igienă necesare pentru prevenirea unor boli, dar și pentru a forma un viitor adult disciplinat, responsabil și ordonat.

Grădinița este al doilea mediu social pe care copilul începe să îl frecventeze. Aici este locul unde copilul învață prin intermediul jocului să-și asume diferite roluri sociale și norme de conduită. Ea are rolul de a-l pregăti pe preșcolar pentru adaptarea lui la noul statut social- acela scolar. În această perioadă el învață să lucreze în echipă, să împartă jucării cu ceilalți copii, să-și asume roluri.

Grădinița are următoarele roluri:

- pregătește copilul pentru școlarizare;
- învață deprinderi și norme de comunicare;
- învață copilul norme de comportament;
- învață copilul să devină independent;
- contribuie la dezvoltarea cognitivă a copilului.

Sintagma cei 7 ani de acasă definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. În această perioadă copilul cunoaște o intensă dezvoltare fizică și psihică. El are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini.

Familia cât și grădinița pun bazele celor șapte ani aceștia fiind cei mai importanți ani din viața unui om.

Cei șapte ani de-acasă și comportamentul copilului

Educ: ONCUȚĂ ELENA
Grădinița nr.211-Sector 3

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil, această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe, reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an).

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi ceea ce dorește sau că mama nu poate să facă criza. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care

copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. Primar Opincaru Silvia
Șc. Gim. Nr.28 „Dan Barbilian,, , Constanța

Repere temporare-Cuprinde perioada de viață de la naștere până la începerea școlarizării.

Repere existențiale-Supraviețuirea, creșterea, dezvoltare și învățarea din această perioadă.

Așteptări -Baza formării personalității copiilor o constituie vârstele mici astfel încât e necesar ca în această perioadă sa se acționeze în aceeași direcție și într-o strânsă colaborare familie și factori educaționali.

Educația copilului este un proces ce se concentrează în primii ani de viață pe dezvoltarea fizică și pe cea socio-emoțională, dar mai ales pe dezvoltarea cognitivă.

Dezvoltarea este un proces continuu care se realizează prin modificări pe plan motric, senzorial al gândirii și al interacțiunii cu persoanele și obiectele din jur.

Dezvoltarea se produce pe plan:

- fizic / motoriu (abilitatea de mișcare și coordonare, sănătate și nutriție);
- cognitiv (abilitatea de a gândi, a reflecta, a judeca, a asculta și a înțelege, a comunica oral și scris);
- socio-emoțional (abilitatea de a interacționa cu lumea din jur și de a trăi emoții sentimente adecvate).

Cei șapte ani de acasă înseamnă educația ce o primește copilul de la părinți, lucru ce constituie premisele formării personalității până în momentul începerii școlarității.

Educația, bunele maniere, dar și regulile morale sunt elemente esențiale pentru adaptarea copilului în societate.

Un copil bine crescut va avea numai de câștigat în relaționarea cu cei din jur în raport cu unul, „săbatic,, sau, mai rău, unul prost crescut

Dezvoltarea

Etapela de dezvoltare a copilului sunt cele care dictează adaptarea elementelor educaționale precum și a mijloacelor, fiindcă lumea este percepută altfel în funcție de vârstă și de mediul în care crește copilul..

De exemplu, copilul de la oraș a fost dus la țară la bunici. Îi vede alungând porcul cu bățul pentru a-i pune mâncarea în troc. După acest moment copilul ia și el bățul și bate porcul, faptă care este pedepsită. El nu stia de ce făcea bunicul așa, iar bunicul nu și-a dat seama că micul copil îl imita. Lucrurile au fost lămurite de copil când a spus/, „Pec la mama mea fiindcă eu fac teabă și voi mă băteți,,/. Desigur a zdrobit sufletul bunicilor care și ei au realizat că micuțul nu era rău intenționat ci doar îi imita. Un altul spune ca nu poate face ce îi cere mama fiindcă îl doare /făcatul/ , întrebat unde e făcatul el arată genunchiul.

Un altul a văzut că bunica aruncă ouăle fără pui, de sub cloșcă, să fie mâncate tot de păsări. A doua zi s-a dus și el și le-a aruncat aproape pe toate până a fost observat. Și-au dat seama bunicii că nu trebuie lăsat să vadă orice fiindcă puterea de înțelegere a lor este limitată și se pot expune pericolelor imitându-i.

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Un copil micuț poate răsturna recipienti și se poate opări dacă nu i s-a educat răbdarea și nu i s-a prezentat pericolul ce-l paște la tot locul când nu se stăpânește.

La această vârstă îl putem învăța cum să solicite ceva, dar nu prin țipete ci rostind frumos formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Valorile familiei

Familia, modelul de bază pentru copil e prima care-l influențează când el nu are discernământ pentru rău și bine, ci copiază ceea ce vad. **Copilul** țipă fiindcă așa a văzut în familie. Nu spune "mulțumesc" fiindcă nu a auzit în familie.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA.

Bine ar fi ca fiecare să facă ceea ce are de făcut fără a aștepta o recompensă, dar dacă aceasta este folosită în educația copiilor, cea mai bună alegere nu este recompense materială (obiecte, alimente, bani) , ci laude și exprimarea bucuriei și aprecierii pentru faptele bune.

Nemulțumirea pentru greșelile copiilor este bine să fie însoțită nu de pedepse corporale sau țipete și certuri, ci prin arătarea dezamăgirii, a ignorării pentru o perioadă astfel încât copilul să simtă că a greșit și să încerce să se îndrepte.

MĂSURI DE EVITARE A SITUAȚILOR DE CRIZĂ

Pentru a nu se ajunge la situații conflictuale fiecare părinte ar trebui să insiste până când se face înțeles de către copil, că el are voie să facă unele lucruri, iar altele nu. Copilul trebuie să știe că nerespectarea unor reguli poate avea consecințe dintre cele mai rele și e bine să nu se ajunga acolo. Copilului trebuie să i se demonstreze prin mimarea unor situații periculoase, că se poate întâmpla ca în cazul nerespectării unor reguli, nici măcar să nu aibă cine să-l ajute dacă e rănit.

Stabilirea regulilor să fie făcută de comun acord tată, mamă și alți membrii ai familiei, iar când unul intervine celălalt să nu-i submineze autoritatea. Deasemenea să se insiste de către fiecare în respectarea regulilor fiindcă altfel copilul va vedea că se mai poate și fără, iar dacă unul spune "te rog" și "mulțumesc" iar celălalt nu, înseamnă că nu e așa de important.

Greșelile involuntare mai pot fi iertate fiindcă vârsta și firea copilului este de vină, dar dacă după mai multe atenționări continuă un comportament inadecvat se intervine cu măsuri rapide de remediere fiindcă altfel greșeala devine obișnuință..

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof .Opriș Ludovica
Liceul Tehnologic Voievodul Gelu Zalau

„ Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate și de felul cum părinții duc această cruce depinde calitatea de creștin adevărat al viitorului adult „ Damian Vasile

“ Ieri e istorie, mâine e mister, azi e un dar. Un dar de împărțit cu restul. Așadar, în viață, mai bine optimist și să mă înșel, decât pesimist și să am dreptate! Adâncește-te în tine însuși, departe și vei găsi scara pe care vei putea să te înalți” ne învață Sfântul Isaac Sirul.I.

Un discipol si-a intrebat într-o zi maestrul: „Ce trebuie să știu pentru a ajunge într- o zi acolo unde îmi doresc?” „Să știi să iei decizii bune, decizii bune, decizii bune”, răspunse maestrul. „Și cum învăț asta?” „Experiență, experiență,experiență...”. „Și cum câștig experiență ?” „Decizii proaste, decizii proaste, decizii proaste...,” încheie maestrul.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând cu comportamentul în mediul familial.E foarte firesc ca părinții să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși și bine crescuți.

O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Educarea normelor de conduită civică în familie

Prof. Elisabeta Orza

Prof. Aurelia Abăluță

Școala Gimnazială "Geo Bogza", București

Aplicarea normelor de conduită civică sunt, pentru orice om bine educat, prima interfață către lume, lucru care este valabil și în cazul copiilor, care, în plus, prin respectarea acestor norme la vârste cât mai fragede, au posibilitatea să deprindă cele dintâi competențe sociale și civice, firește, prin intermediul modelelor oferite de cei din jur, adică, în primul rând, prin modelele pozitive oferite de familie.

Prime norme de conduită civică se învață încă din copilărie. Chiar dacă înainte de doi- trei ani, copilul nu este capabil să înțeleagă ce comportamente îi pot deranja pe ceilalți, în curând este necesar ca părinții să introducă primele reguli. Acesta va învăța din atmosfera de liniște din casă, din exemplele pe care le dau părinții, din relațiile de prietenie care se înfiripă între ei, înțelegând că aceasta este normalitatea. E necesar să se folosească reguli și formule de politețe între membrii familiei încă din primii ani: părinții să mulțumească propriului copil, chiar dacă acesta nu știe încă să răspundă. Simpla repetare a formulilor în prezența lui îl va ajuta să le deprindă mai târziu mult mai ușor. În același timp îl vor învăța să privească în față persoanele pe care le salută, să folosească formule simple de politețe specifice anumitor contexte sociale, adică să folosească permanent aceste cuvintele-cheie ale buneicuvienței. În relațiile cu străinii, dar și în familie.

Prin intrarea în colectivitate (grădiniță, apoi școală), copilul începe să cunoască lumea regulilor: este capabil să salute, să strângă mâna cui i-o întinde, să poarte o conversație cu adulții, să își ceară scuze când greșește, să se spele pe mâini înainte și după masă, să folosească în mod corect tacâmurile atunci când mănâncă. Însă toate aceste norme trebuie să fie înțelese de către copil pentru ca mai apoi să fie respectate. De asemenea, părinții trebuie să aprecieze comportamentele corecte ale copilului, încurajându-i fiecare atitudine și gest politicos pe care îl face.

În mod evident, cea mai potrivită metodă este jocul, deoarece cu fiecare rol „interpretat”, copilul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur. Exemplele din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă constituie puncte de plecare pentru aceste jocuri sau pot fi valorificate momentele în care acesta încalcă vreo regulă de bună purtare. Cu explicații prompte, copilul asociază corect situația cu norma de conduită corespunzătoare. Nu este recomandat să fie acceptate comportamentele nepotrivite acasă, doar pentru simplul motiv că „nu îl vede nimeni”. Poveștile (prin eroii lor pozitivi), cărțile cu imagini sau cărțile de bune maniere scrise special pentru copii, precum și unele desene animate lasă impresii deosebit de vii, care pot determina atitudinea și comportamentul viitor al micuțului.

La această vârstă, copilul începe să se identifice cu adulții care trăiesc în jurul său și încearcă să imite, în mod spontan, atitudinile și modelele pe care le are în față. De aceea, părinții trebuie să fie atenți cum se comportă în colectivitate și în sânul familiei pentru a putea oferi exemple de bună purtare propriilor copii. Puterea exemplului este foarte mare, iar copiii au un spirit de observație foarte dezvoltat. Orice greșeală a adultului este remarcată cu ușurință de cel mic. Legat de aceasta, englezii spun că adulții cer prea mult unui copil atunci când se poartă urât cu acesta, dar lui îi impun să se poarte frumos, politicos, manierat. În această situație este necesar ca părinții să aibă o conduită politicoasă atât față de un copil, cât și față de un adult. Și tot englezii spun că nivelul de educație a copilului depinde de cât de educați și manierați sunt părinții. Ca atare, deseori se folosește expresia: Copilul este „oglinza” părinților săi. Așa că este bine ca aceștia să fie un bun exemplu și să respecte cu sfințenie regulile bunelor maniere. Dacă nu vor face acest efort, nu vor putea avea un copil frumos educat.

Pe măsură ce crește, micuțul primește sfaturi din partea familiei și își formează un ansamblu de deprinderi civice cunoscut sub numele de „cei șapte ani de acasă”: se comportă respectuos și cu bună-cuviință în tot cursul zilei, în orice situație, cu toată lumea (părinți, profesori, colegi, prieteni, vecini).

O dată cu intrarea în clasa pregătitoare, un eveniment deosebit pentru copii, atenția sa se concentrează asupra unui alt adult decât cei din familie – învățătorul, care devine un nou model demn de urmat. Alături de familie și susținut continuu de aceasta, el trebuie să-l învețe pe copil cum să aibă un comportament natural și agreabil, adică o purtare civilizată, respectând niște reguli impuse de activitatea de tip școlar. Totodată, trebuie să îl învețe că anumite lucruri nu se fac nu pentru că i se interzice, ci pentru că produc rău altora, îl deranjează atât pe el, cât mai ales pe cei din jurul lui. Pornind de la „cei șapte ani de acasă”, parteneriatul școală- familie va pune bazele comportamentului civilizat. Din acest moment, colectivul este etalonul de comparație pentru propria comportare a copilului. Elevul trebuie să relaționeze cu colegii, fapt pentru care el trebuie să învețe să manifeste respect și afecțiune față de aceștia, să dea dovadă de o conduită civilizată în relațiile cu ei, să-și facă noi prieteni, toate acestea pe baza educației celor șapte ani de acasă.

Procesul de educație nu se oprește, însă, la această vârstă, dar comportamentele legate de bunele maniere trebuie să fie însușite încă de la vârsta primei copilării și trebuie să continue pe tot parcursul școlarității, iar acest lucru se află în stânsă legătură cu modul de intervenție al familiei începând cu primii ani de viață ai copilului și urmând cu un parteneriat școală- familie eficient în toate domeniile, inclusiv în cel al comportamentelor civice și al bunelor maniere.

Bibliografie:

- U. Șchiopu, E. Verza, Psihologia vârstelor, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1995
- N. Laniado, Codul bunelor maniere pentru copii. Bună purtare în orice împrejurare, Editura House of Guides, București, 2007

CEI 7 ANI DE ACASĂ, PRIMA ȘCOALĂ A VIEȚII

prof. învă. primar **PAGA DOINA, Liceul Tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau“ Vânători-Neamț**

Diploma celor 7 ani de acasă ai copilului exprimă alificativul părinților. Valeria Mahok

Familia este prima școală a vieții, temelie în devenirea ființei, condiționând soliditatea oricărei construcții ulterioare. Pe o temelie solidă, se știe, poți înălța oricât și edificiul nu se va prăbuși!

Primii 7 ani din familie constituie liantul pe care se dezvoltă viitoarea personalitate a copilului.

A fi părinte este un dar minunat, încărcat cu responsabilitate, care oferă satisfacții deosebite, dar care creează și dificultăți. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, a petrecerii timpului liber alături de copil.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Copilul reprezintă elementul central în educație.

Cei 7 ani din familie sunt anii în care se pun bazele unei conduite corecte. Atunci copilul învață să spună primul „Mulțumesc!”, învață să salute, să spună „Te rog frumos“!

Spunem că are 7 ani de acasă un copil bine educat, care știe să se comporte în societate, care are capacități de comunicare în diferite situații. Rolul familiei este, așadar esențial, în punerea primelor baze ale educației unui copil, educație care va fi consolidată și în anii de școală.

Familia trebuie să fie cea care să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îl facă să înțeleagă ce e bine și ce e rău. Toate aceste lucruri pot fi învățate de către copii în mod direct sau indirect, prin exemplul pe care părinții trebuie să îl dea mereu copiilor lor. Dacă părintele va spune „Te rog frumos“! atunci când solicită ceva, dacă v amuțumi pentru un serviciu ce i s-a făcut, așa v aproceda și copilul în relațiile sale cu cei din jur, deoarece este cunoscut faptul că, cei mici, învață foarte mult prin imitație.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la educația copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor și comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el va dori să semene cu mama sau cu tata: frumoasă și bună ca mama vrea să fie fetița, voinic și puternic ca tatăl dorește să devină băiatul. De aceea, părinții sunt primul model de comportament cu care se confruntă un copil în primii ani de viață.

În fața copilului, părinții trebuie mereu să-și coordoneze limbajul, comportamentul, exprimarea unor sentimente (bucurie, furie, dezamăgire), exprimarea dorințelor și a trebuințelor.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinte, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu, va exterioriza toate acestea în diverse situații.

În ultimul timp însă, din cauza crizei economice, tot mai mult ne confruntăm cu situația în care mulți părinți sunt nevoiți să plece de lângă copiii lor pentru a le asigura cele necesare din punct de vedere material. Aceste situații au repercursiuni asupra dezvoltării personalității copiilor, care, simt tot mai mult lipsa afectivității părinților. Mulți copii, în primii 7 ani de viață sunt nevoiți să rămână doar cu bunicii, sau cu alți membri ai familiei, deoarece părinții sunt plecați la muncă în străinătate. Unii copii, din cauza grijii exagerate a bunicii, devin foarte alinați, nu mai ascultă, astfel, educația lor are de suferit.

Grijile de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Aceștia țin tot mai puțin companie copiilor lor, nu comunică îndeajuns, îi lasă pe aceștia mai mult decât trebuie la televizor. Copiii devin astfel interiorizați, uită să comunice,

copiază comportamentul unor eroi din desenele animate la care se uită mult timp, de multe ori comportamente negative.

Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații corespunzătoare, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

Cu alte cuvinte, sintagma **cei 7 ani de acasă** se poate traduce printr-un singru cuvânt-**educație**. Educația realizată de profesorii părinți, în cea mai caldă școală-familia.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. primar Pagu Gabriela
Școala Gimnazială nr. 10, Galați

Nu judeca fiecare zi după recolta avută ci după semințele pe care le-ai plantat.

Robert Louis Stephenson

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilarii. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Inceputul scolii este in mod sigur un eveniment care umple de emotii inimile multor copii. Acum copilul invata cum sa relationeze adecvat cu altii, cum sa se organizeze, ce inseamna sa respecti un program, invata sa ia decizii, sa-si stapaneasca anumite dorinte, sa renunte la o serie de lucruri, sa socializeze, sa se integreze in colectivitate - sa se adapteze...intr-un cuvant. Asemenea unui ritual anual, inceputul anului scolar este un moment bun sa ne intrebam: ce putem face pentru ca acest nou an sa fie mai productiv din punct de vedere scolar, mai placut din punct de vedere social si cu progrese cat mai vizibile in relatiile copilului cu lumea?

Iata cateva sfaturi pentru parinti, vizand o serie de principii morale de ordin practic, privind educatia copiilor in mediul familial. Recomand acest minighid in special parintilor cu copii de varsta scolara mica, dar nu numai:

Cuvintele cel mai des intalnite in educatia copiilor, inca de cand trec pragul varstei de 1 an par sa fie: "Nu pune mana acolo, nu ai voie, nu te duce acolo etc.". Le interzicem de mici sa invete ce este lumea... in loc sa le-o aratam si sa intelegem alaturi de ei ca toate actiunile noastre au o explicatie si ca suntem rezultatul a ceea ce facem.

Prin povesti de exemplu, ii poti insufla valorile pe care doresti sa le transmitsi copilului tau. Educa-i gustul pentru libertate si invata-l sa indrazneasca. Invata-l ca are voie orice atata timp cat respecta legea, morala si normele bunului simt.

Invata copilul sa fie punctual, sa pretuiasca timpul propriu si pe al altora, sa fie anual pentru a pune in evidenta evenimentele ce urmeaza si termenele limita. Stabiliti impreuna programul de dimineata: ora de trezire, regulile si programul de la baie, imbracatul, luarea unui mic dejun sanatos etc. Fii un exemplu in respectarea regulilor casei.

Copiii preiau prin comportament ceea ce vad in casa. Ca parinti, este de preferat sa evitam vocile ridicate, tensiunea, nemulțumirile exprimate în mod violent, reproșurile sau cuvintele urate. Chiar dacă a doua zi acestea nu se vad neaparat în comportamentul copilului, cu timpul își vor pune amprenta asupra personalității lui de mai tarziu. Discuțiile aprinse și zgomotoase îi vor crea impresia că totul se rezolvă prin confruntare. A grija să nu-i lezezi demnitatea în fața colegilor făcându-i observații negative în public. Nu critica un copil în fața altui copil și nu manifesta mai multa atenție pentru unul dintre ei în cazul în care sunt frați. Asculta-i pe fiecare dintre ei și încearcă să îi înveți comportamentele pozitive prin puterea exemplului. Invata-l să împrumute lucrurile, să le ceară folosind "te rog" și să mulțumească la înapoiere. Arata-i cum să răspundă colegilor violenți, spune-i să nu treacă sub tăcere ce i se întâmplă, să anunțe profesorii și părinții imediat, să plece rapid de la locul conflictelor fizice pentru a nu deveni victimă, să nu răspundă prin violență la violență. Invata-l să se comporte civilizată mai ales în public: să cedeze locul în autobuz; să nu vorbească zgomotos, ci discret și politicos; să salute; să aplaneze conflictele; să fie atent și grijuliu cu copiii mai mici, cu cei nevoiași sau cu dizabilitați; să respecte mediul și să aibă grija unde arunca resturile alimentare sau deseurile; să folosească expresiile "te rog" și "imi dai voie", "imi cer scuze", "imi pare rău" sau "pot să te ajut?". Invata copilul să îi pese de felul în care păstrează lucrurile și

sa deprinda responsabilitatea de a se ingriji de el si de ceilalti. Invata-l, de exemplu, sa puna in frigider o sticla de apa noua,atunci cand a golit-o pe cea precedenta.

Carti sau computer? Important este rolul pe care il indeplineste computerul. Propune-i copilului jocuri si programe educative pe calculator, din care sa invete atat noi cunostinte, cat si noi comportamente. Ar fi preferabil ca primele invataminte ale copilului sa fie desprinse din carti si lecturi, gustand savoarea povestilor, spiritul lecturii, vocabularul bogat, simtul estetic si latura moral-emotionala. Controleaza-i lecturile, comentati-le impreuna, dezbateri soarta personajelor, principiile lor de viata si desprindeti morala.

Negociaza. Ce fel de haine, pantofi, rucsac, tunsori se poarta? Ai grija: statutul social este foarte important pentru noi toti si copiii nu fac exceptie. Asadar, nu ii subestima sentimentele si dorinta de a se integra social, ci incearca sa-l ajuti sa se integreze, in limitele valorilor, gusturilor estetice si ale posibilitatilor financiare din familia ta. Permite-i sa-si aleaga rechizitele si hainele, dar in limitele unui buget stabilit in prealabil. Daca observi ca vrea prea multe, incearca sa temperezi aceasta pornire prin oferirea unor variante de alegere: "Iti iau ghiozdan nou, desi e bun si cel vechi, insa la ce renunti anul acesta? La bicicleta, la role, la o rochita moderna?". Pana la urma creati o negociere care sa nu-i permita sa i se dea totul de-a gata. Invata-l ca nimic nu i se cuvine pur si simplu.

Conversatie, nu televizor. Rolul pasiv de telespectator nu-i potenteaza imaginatia. Deschide un atlas si cere-i sa iti citeasca despre animale. Daca stii sa-i starnesti curiozitatea, iti va pune o multime de intrebari si asa veti incepe o discutie interesanta. Pasiti impreuna pragul teatrelor, muzeelor si dati importanta sportului si plimbarilor in aer liber.

Bucura-te de copiii tai! Arata-le dragostea la fiecare pas. Bucura-te impreuna cu ei de aventura scolii! Intr-o buna zi vei realiza ca au crescut si ca ai trait alaturi de el, cei mai frumosi ani, anii copilariei, daruindu-le si **CEI SAPTE ANI DE ACASA!**

ACT LIKE A GOOD LISTENER

PROF.PASĂRE DENISA,
Liceul Teoretic „Henri Coandă”,
Craiova, Dolj

People need to practice and acquire skills to be good listeners, because a speaker cannot throw you information in the same manner that a dart player tosses a dart at a passive dartboard. Information is an intangible substance that must be sent by the speaker and received by an active listener.

Many people are familiar with the scene of the child standing in front of dad, just bursting to tell him what happened in school that day. Unfortunately, dad has the paper in front of his face and even when he drops the paper down half-way, it is visibly apparent that he is not really listening.

A student solved the problem of getting dad to listen from behind his protective paper wall. Her solution was to say, "Move your face, dad, when I'm talking to you." This simple solution will force even the poorest listener to adopt effective listening skills because it captures the essence of good listening.

The first skill that you can practice to be a good listener is *to act like a good listener*. We have spent a lot of our modern lives working at tuning out all of the information that is thrust at us. It therefore becomes important to change our physical body language from that of a deflector to that of a receiver, much like a satellite dish. Our faces contain most of the receptive equipment in our bodies, so it is only natural that we should tilt our faces towards the channel of information.

A second skill is to use the other bodily receptors besides your ears. You can be a better listener when you *look at the other person*. Your eyes pick up the non-verbal signals that all people send out when they are speaking. By looking at the speaker, your eyes will also complete the eye contact that speakers are trying to make. A speaker will work harder at sending out the information when they see a receptive audience in attendance. Your eyes help complete the communication circuit that must be established between speaker and listener.

When you have established eye and face contact with your speaker, you must then *react to the speaker* by sending out non-verbal signals. Your face must move and give the range of emotions that indicate whether you are following what the speaker has to say. By moving your face to the information, you can better concentrate on what the person is saying. Your face must become an active and contoured catcher of information.

It is extremely difficult to receive information when your mouth is moving information out at the same time. A good listener will *stop talking and use receptive language* instead. This forces you to react to the ideas presented, rather than the person. You can then move to asking questions, instead of giving your opinion on the information being presented. It is a true listening skill to use your mouth as a moving receptor of information rather than a broadcaster.

A final skill is to move your mind to *concentrate on what the speaker is saying*. You cannot fully hear their point of view or process information when you argue mentally or judge what they are saying before they have completed. An open mind is a mind that is receiving and listening to information.

If you really want to listen, you will act like a good listener. Good listeners are good catchers because they give their speakers a target and then move that target to capture the information that is being sent. When good listeners don't understand their speakers, they will send signals to the speaker about what they expect next, or how the speaker can change the speed of information delivery to suit the listener. Above all, a good listener involves all of their face to be an active moving listener.

Students often think that the ability to speak a language is the product of language learning, but speaking is also a crucial part of the language learning process. Effective instructors teach students speaking strategies - using minimal responses, recognizing scripts, and using language to talk about language - that they can use to help themselves expand their knowledge of the language and their confidence in using it. These instructors help students learn to speak so that the students can use speaking to learn.

Language learners who lack confidence in their ability to participate successfully in oral interaction often listen in silence while others do the talking. One way to encourage such learners to begin to participate is to help them build up a stock of minimal responses that they can use in different types of exchanges. Such responses can be especially useful for beginners.

Minimal responses are predictable, often idiomatic phrases that conversation participants use to indicate understanding, agreement, doubt, and other responses to what another speaker is saying. Having a stock of such responses enables a learner to focus on what the other participant is saying, without having to simultaneously plan a response.

Some communication situations are associated with a predictable set of spoken exchanges - a script. Greetings, apologies, compliments, invitations, and other functions that are influenced by social and cultural norms often follow patterns or scripts. So do the transactional exchanges involved in activities such as obtaining information and making a purchase. In these scripts, the relationship between a speaker's turn and the one that follows it can often be anticipated.

Instructors can help students develop speaking ability by making them aware of the scripts for different situations so that they can predict what they will hear and what they will need to say in response. Through interactive activities, instructors can give students practice in managing and varying the language that different scripts contain.

Language learners are often too embarrassed or shy to say anything when they do not understand another speaker or when they realize that a conversation partner has not understood them. Instructors can help students overcome this reticence by assuring them that misunderstanding and the need for clarification can occur in any type of interaction, whatever the participants' language skill levels. Instructors can also give students strategies and phrases to use for clarification and comprehension check.

By encouraging students to use clarification phrases in class when misunderstanding occurs, and by responding positively when they do, instructors can create an authentic practice environment within the classroom itself. As they develop control of various clarification strategies, students will gain confidence in their ability to manage the various communication situations that they may encounter outside the classroom.

Selected Bibliography:

- Harmer, J., Teaching and Learning Grammar, Longman, London, 1991;
- Harmer, J., The Practice of English Language Teaching, Longman, London, 2001;
- Scrivener, J., Learning Teaching, Macmillan Heineman, London, 1994;
- Thornbury, S., How to Teach Grammar, Longman, London, 1999;
- Ur, P., Grammar Practice Activities. A Practical Guide for Teachers, Cambridge University Press, 1995;

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Profesor învățământ preșcolar: Pascal – Saucă Maria
Școala Gimnazială Nr. 10 /Grădinița cu P.P. Nr. 18 Botoșani

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”- Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde.

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
3. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**prof. înv. pr. PAȘCANU MIHAELA ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC „VASILE NETEA”**

A avea "cei șapte ani de acasă" înseamnă a te comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, cu toată lumea și în orice situație. A fi respectuos implică a respecta un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Familia este prima școală unde copiii primesc lecții de viață. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, sinceritatea, ordinea, grija față de lucruri. Primele reguli de politețe se învață de la părinți și bunici. Apoi la grădiniță și la școală se învață ce e politețea și ce presupune ea. Copiii primesc zilnic sfaturi: „spune «Sărut mâna!» când întâlnești pe cineva cunoscut”, „spune «Te rog!» când ceri ceva”, „spune «Mulțumesc!» când primești ceva”, „spune «Mă scuzați!» când dorești să primești o informație” și multe, multe alte sfaturi de care trebuie să țină seama pentru a primi admirația celor din jur. Tot în familie copiii găsesc răspunsuri la întrebările: Cum salut? Cum vorbim? Cum ne comportăm la teatru, la cinematograful, la spectacol? Cum ne comportăm acasă, la școală, în vizită, pe stradă, în mijloacele de transport în comun? Cum ne îmbrăcăm pentru diferite ocazii?

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. El trebuie obișnuit cu bunele maniere încă de mic. Astfel, el va înțelege de ce e nevoie să fie respectuos. Ajungând la concluzia că: „respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat”, toate aceste reguli de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea.

Familia exercită o influență imensă asupra copilului, de multe ori în mod implicit, ascuns, indirect. Părinții trebuie fie atenți ce și cum vorbesc, cum se comportă în prezența copiilor, cum rezolvă anumite conflicte apărute în familie, deoarece ei sunt modele de viață pentru copiii lor. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea părinților influențează formarea la copii a unei personalități puternice.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

CONTRIBUȚIA FAMILIEI LA DEZVOLTAREA ȘI EDUCAREA COPILULUI

Grădinița cu Program Prolungit "Veronica Filip" Piatra Neamț Pascariu Iulia Anamaria

Familia ca factor educațional, acționează în cea mai mare măsură în fazele de început ale autogenezei, calitatea achizițiilor psihologice, afective și cognitive, condiționând fundamental calitatea achizițiilor comportamentale ulterioare. De modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult. De aici și necesitatea ca părinții și cei care contribuie la educarea copiilor în primii ani de viață să mediteze la responsabilitatea pe care o au în formarea personalității acestuia. Familia este prima școală în care copilul învață cum să se comporte în societate, este locul unde se pun bazele educației.

În procesul educativ, familia trebuie să cunoască particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor și faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii, care o diferențiază pe cea precedentă de cea următoare. După naștere în viața copilului intervin atât modificări fizice cât și psihice. Sub influența condițiilor de viață, cât și a educației, el poate fi ușor dirijat către direcția dorită. Acțiunile educative exercitate de către părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa psihică.

Până la vârsta de 7 ani părintele constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra copilului. John Lock spunea că părinții nu trebuie să facă în fața copilului nimic din ceea ce vrem să imite. Dacă părințele folosește un limbaj neadecvat sau face o greșeală, el cu siguranța se va apăra și va invoca exemplul dat de dumneavoastră.

Anton Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii pe care o are familia în educație. Potrivit acestuia bazele educației se pun până la vârsta de 5 ani și ceea ce a făcut copilul până la această vârstă reprezintă 90 % din întregul proces educativ. După aceea procesul de formare a omului continuă, clădindu-se treaptă cu treaptă personalitatea adultului.

În dezvoltarea copilului mic apar două etape importante: etapa ante-preșcolară de la 1-3 ani și perioada preșcolară 3-6 ani. În perioada ante-preșcolară se dezvoltă funcția de locomoție care îi conferă copilului o oarecare independență față de adult. tot acum se dezvoltă copilul din punct de vedere psihic și fizic, fapt ce necesită o atenție deosebită din partea părinților. În această perioadă trebuie să i se asigure copiilor condițiile de viață și educație corespunzătoare dezvoltării. Procesul de formare nu se realizează în același fel pe toate planurile și la toate vârstele.

La această vârstă părinții sunt făpturi extraordinare, dotate cu puteri magice. Însă cel mic nu are capacitatea de a percepe realitatea obiectivă. Această iluzie a părinților perfecți le permite să se bazeze pe ei pentru a crește și a se dezvolta. Spre vârsta de 2-3 ani copilul capătă autonomie și începe să își afirme personalitatea. Acum intră în conflict cu regulile, interdicțiile și muștrările părinților. Începând cu vârsta de 3-4 ani percepția asupra părintelui se modifică. Fiind conștient de diferența de gen, copiii încep să aibă preferințe pentru un părinte, în general pentru cel de sex opus. La vârsta de 5 ani copilul își concentrează atenția spre îndeplinirea unei singure dorințe și anume aceea de a crește, de a fi ca mama sau ca tata. În acest moment părintele devine un model pentru copil. Micul băiat vrea să devină "bărbat ca tatăl său" în timp ce fetița vrea să devină "femeie ca mama". Este vârsta când fetițele încep să se joace cu trusa de machiaj a mamei, să probeze pantofii cu toc și rochițele acesteia.

Cu toate progresele înregistrate la vârsta ante-preșcolară și preșcolară nu există un echilibru între trebuințele și dorințele copiilor. Puterea de stăpânire este slab dezvoltată, reacțiile emotive se produc exploziv, violent chiar. Pe măsură ce asupra copilului se exercită o influență puternică, în mod treptat, copilul începe să-și inhibe manifestările. Părinții trebuie să aibă o atitudine consecventă și cu cerințe concrete față de propriul copil. În caz contrar nu se va putea realiza un echilibru între dorința care nua fost realizată și trebuința de a se stăpâni a copilului. Jocul și jucăria sunt cele mai utile părinților în educarea copiilor deoarece cea mai mare parte a timpului copilul și-o petrece jucându-se.

Bunele maniere se învață în familie de la cea mai mică vârstă. A învăța propriul copil să spună "Bună ziua!" sau "Mulțumesc!" reprezintă primul pas și odată cu acesta îi putem învăța pe copii să-i placă pe oameni și să aibă o părere bună despre ei înșiși. Cel mai important atribut pe care părintele i-l poate

insufla copilului este răbdarea și responsabilitatea. Este indicat ca părintele să își ajute copilul să treacă prin diferite încercări apoi să îl lase să parcurgă următorii pași singur.

Un alt aspect al vieții care este învățat în "cei 7 ani de acasă" este disciplina. Aceasta se formează prin puterea exemplului. Modelul comportamental al părintelui este decisiv deoarece de aici pornește viitorul comportării în societate. Dacă micul copil nu va fi disciplinat în familie, mai târziu când va intra în societate, nu-i va fi ușor. Societatea nu va mai avea răbdarea, dragostea și înțelegerea familiei, ci îi va impune să se adapteze regulilor.

Însă în evoluția copilului apar și situațiile conflictuale care sunt inerente. Copilul se confruntă cu atitudini parentale contradictorii. Multe lucruri pe care dorește să le realizeze îi sunt interzise pentru că "este prea mic" iar altele trebuie să le facă singur pentru că "este deja mare". Un pas important în rezolvarea conflictelor este definirea clară a problemei. Cel mai dificil pentru părinte este stabilirea sarcinilor gospodărești, refuzul în acceptarea disciplinei, rezolvarea conflictelor dintre frați și dezvoltarea încrederii în sine. Toate acestea se pot rezolva cu ajutorul comunicării.

Majoritatea părinților își doresc să crească copii stabili emoțional, maturi, demni de încredere, capabili să ia decizii și să fie responsabili. Pentru a realiza toate acestea părinții trebuie să comunice cu proprii copii, să îi facă să înțeleagă ce este bine pentru ei. Comunicarea trebuie să fie constantă și să conducă la rezultate frumoase. Prin comunicare copilul învață să fie deschis în relațiile cu ceilalți, să își exprime propriile gânduri și nu în ultimul rând să aibă încredere în el.

Timpul este de cele mai multe ori invocat de către părinți. De multe ori aceștia afirmă că nu au timp pentru a vorbi cu ei, pentru a afla ce simt, ce au nevoie. De aceea este importantă existența unui program bine stabilit în viața copilului: ore regulate de servire a mesei, de mers la somn, de trezire, de citit cărți de povești, de joc, de privit la televizor. Un al pas este de a-i obișnui cu expresia "Eu pot!". De multe ori copilul este tentat de a spune "Nu pot!" și de a lăsa în grija adultului rezolvarea anumitor probleme sau îndeplinirea unor sarcini.

E bine ca părinții să acționeze cu un scop și cu hotărâre. Copilul va vedea astfel în propriul părinte o persoană hotărâtă, care știe ce vrea de la viață. Este important de menționat că ambii părinți trebuie să fie "pe aceeași lungime de undă". Dacă un părinte a considerat că trebuie să acționeze într-un anumit mod pentru binele copilului acesta trebuie să fie susținut de către celălalt părinte în luarea deciziilor. La fel se întâmplă și cu sistemul de pedepse și recompense care să fie acceptat de către ambii părinți.

Copilul este precum plastilina. Cu cât este mai moale, cu atât se poate modela mai ușor. Educația este darul cel mai de preț pe care îl poate oferi familia și pe care îl primește copiii de la părinții lui. Cei "7 ani de acasă" vor rămâne pentru totdeauna în sufletul copilului, sunt cartea de vizită, prima pregătire temeinică pentru viață.

Bibliografie:

Sava Codruța, "Să comunicăm eficient cu copiii", Ed. Delta Cart Educațional, Pitești, 2012

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.inv. preșc. PASCU FLORENTINA CRISTINA
Școala Gimn. "LASCĂR CATARGIU"-Grad.P.P "Lascăr Catargiu", Craiova
, Dolj

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin faptul că de manieră este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. Învăța-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunica cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăța-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învăța să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învăța-l să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăța-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tau! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubeste-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrajori, îmbrățișări etc

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

FUNCȚIA EDUCATIVĂ A FAMILIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

Prof. înv. primar Pascu Luminița-Mihaela
Liceul Sanitar "Antim Ivireanu" – Rm. Vâlcea, jud. Valcea

Interesul din ce în ce mai mare, pe care omul zilelor noastre îl are față de viața socială, obligă familia să își schimbe permanent modul de existență pentru a se adapta la noile condiții de viață.

În ciuda modificărilor impuse din exterior, familia continuă să rămână o formă de conviețuire umană, a cărei necesitate biologică și spirituală este universal acceptată.

S-a constatat că anumite tensiuni psihice create de complexitatea vieții moderne sunt depășite de individ, atunci când sunt împărtășite unor ființe apropiate. Familia este nucleul social capabil să îi asigure individului această capacitate emoțională absolut necesară echilibrului psihic, să îi asigure încrederea, de care el are nevoie pentru a rezolva cu succes problemele vieții. De aceea, familia este considerată factorul cel mai important în integrarea socială a individului, factorul ce-i modelează personalitatea din chiar primele faze ale vieții, ce-l pregătește și îl adaptează la mediul social.

În interacțiunea cu semenii săi, copilul achiziționează cunoștințe, valori, norme, atitudini și comportamente, tot acest bagaj cultural presupunând dezvoltarea fizică, intelectuală și afectivă necesară unei conduite sociale adecvate integrării în societate. Deci în primul rând, valorile sociale sunt transmise de către familie, înainte de a beneficia de educația instituționalizată.

Foarte important în formarea atitudinii copilului față de viață este modelul pe care părintele îl oferă în această direcție. Părinții au influența cea mai mare în dezvoltarea capacităților psihice și morale ale copilului, dezvoltarea acestuia depinzând de mediul socio-cultural din care face parte, de profesiunea părintelui și, de asemenea, de condițiile socio-economice ale familiei. În perioada școlarizării, randamentul la învățătură depinde în mare măsură de posibilitatea oferită copilului de a învăța unele lucruri din ambianța familială și din diferite împrejurări de viață din afara acestuia, în care va fi pus în mod conștient de către părinți (lecturi, stimularea copilului în diferite activități constructive). Posibilitatea de a fi ajutat la învățătură de către părinți va contribui la dezvoltarea intelectuală a copilului. Chiar modul, în care se dă sprijinul la învățătură, are o mare influență în dezvoltarea capacităților psihice și morale ale copilului. Unii părinți se substituie acestuia în îndeplinirea îndatoririlor școlare, ceea ce crează o stare de pasivitate și o falsă acceptare a muncii, alții au o atitudine rigidă, aspră, ceea ce îl inhibă frânându-i dezvoltarea gândirii.

Formarea personalității este un proces, care se continuă pe toată durata vieții, dar bazele sale se pun înainte ca școala și alte instituții educative să intervină în mod intenționat în această direcție. La vârsta când copilul începe școala, el a învățat deja din cadrul familiei, din interrelațiile membrilor ei, cum să reacționeze la unele cerințe inevitabile vieții în societate, cum să se controleze, să pună frână unor dorințe.

Așadar, prima formă de socializare, cea mai simplă se referă la totalitatea normelor de conduită, pe care societatea le transmite noilor generații prin intermediul familiei. Până la vârsta de 6-7 ani, familia realizează rolul educativ în creșterea copilului și chiar după începerea școlarizării nu se renunță la aportul ei, pentru că are o influență covârșitoare asupra copilului într-o perioadă, în care el este foarte maleabil.

În procesul de formare a personalității, școala continuă ce a început familia, dar se poate să și răstoarne, ceea ce a pus la temelie, prin înlăturarea modelelor oferite de familie, cu altele noi, total opuse. Acestea se întâmplă, atunci când din diferite motive, familia nu constituie un mediu educativ adecvat, cu anumite carențe în structura și interrelațiile ei, dar mai ales în metodele ei de educație când se transformă într-un climat generator de deviații comportamentale. Pe măsură ce copilul crește, simte nevoia de care va avea nevoie ca adult și, mai ales, pentru a-și satisface nevoi psihologice ce apar odată cu vârsta.

Din clipa în care copilul se atașează unui grup din afara familiei controlul conduitei lui devine o problemă. Grupurile de adolescenți își creează în cadrul lor coduri de valori și norme proprii, în majoritatea cazurilor diferite de cele ale familiei din care provin, ceea ce duce la conflictul dintre familie și adolescenți.

În societatea contemporană , acest conflict este agravat de faptul că , din cauza transformărilor rapide prin care trece societatea, se crează o mare deosebire între codul moral al părinților format la vârsta când și ei au fost adolescenți și cel al actualei generații. În plus adolescenții au în societatea de azi foarte multe și foarte variate posibilități de a-și petrece timpul liber și de a se informa, cantitatea de informație acumulată poate fi o cauză a discrepantei dintre generații.

Cea mai importantă problemă de educație , ce se pune în procesul formării personalității la această vârstă , este cea a autorității. O persoană bine orientată moral, educată , este capabilă să colaboreze ușor cu cei din mediul social din care face parte , să-și asume responsabilități și să aibă la rândul său autoritate.Toate aceste aspecte se învață în familie , care pentru a le obține acționează gradat în funcție de vârsta copilului. Dacă , în perioadele de cristalizare a personalității nu există unitate de vederi și de măsuri între familie și școală , apar fisuri în sistemul educativ care pot duce la consecințe asupra comportamentului tânărului.

Rolul familiei și al tatălui , climatul familial

Reușita influențelor educative ale familiei depinde în primul rând de ambianța , în care ele se produc.

Climatul familial , în care copilul se dezvoltă și se formează, îi modelează în mod inevitabil personalitatea. Satisfacerea nevoilor organice ale copilului îi asigură dezvoltarea fizică , instrucția și educația intelectuală și îi asigură , totodată , dezvoltarea echilibrată a afectivității. Această întreită evoluție a personalității sale îi va da posibilitatea să se integreze în societate , să-și cucerească treptat statutul de adult.

Dar , până să atingă această țintă , copilul trebuie să simtă în jurul său grija și prezența adultului , să se simtă în siguranță , iar siguranța pentru copil reprezintă dragostea și stabilitatea .Dragostea celor cel înconjoară , în primul rând dragostea maternă , este necesară pentru copil nu numai în planul afectivității are ecouri profunde și pe planul dezvoltării fizice și intelectuale .Pentru a fi iubit, copilul trebuie să fie acceptat de către membrii familiei ,nu rare sunt cazurile când el vine pe lume fără ca părinții să-l fi dorit,sau când în locul băiatului ,pe care îl dorește amorul propriu al tatălui ,apare o fată.Fără să aibă vre-o vină urmările acestui hazard le îndură copilul.Răceala ,agresivitatea chiar ascunsă a acestor părinți , îl rănesc profund.

Instabilitatea afectivă a mediului familial ,în care a crescut copilul ,afectează atitudinea ,pe care copilul o va lua mai târziu față de viață și față de ceilalți oameni.

Din prima copilărie au o mare importanță relațiile cu fiecare membru al familiei ,în special cu mama.Relatia mamă – copil este decisivă în dezvoltarea normală a copilului .Dar raportul mamă copil , nu este exclusiv , cercetări au dovedit rolul important pe care îl are tatăl în echilibrul și securitatea familiei.Mama este în prima copilărie , obiectul dragostei pasionale a opilului , el tinde să se identifice cu ea. De aceea , rolul mamei este dificil și de mare răspundere , pentru că ea trebuie să se ridice la nivelul modelului educativ. Mama este primul intermediar al său cu lumea și de aceea , nu ne poate fi deloc indiferent , dacă această primă legătură a sa cu viața este plăcută sau nu , primelor necesități afective ale copilului. Copilul vede și înțelege lumea , așa cum o vede și înțelege mama , optimismul ei este și optimismul său.

Fiecare mamă își îndeplinește rolul în raport cu posibilitățile sale afective , absența sau insuficiența dragostei afective face copilul nefericit. Lipsa femeii din cămin impusă de sarcinile profesionale micșorează rata de afectivitate , la care copilul are dreptul. Sunt însă și mame care , deși nu lipsesc din cămin , dau dovadă de o crasă indiferență față de proprii lor copii.Această indiferență ascunde uneori ostilitate împotriva copilului, fie din egoism,fie că nu l-a dorit.Printre ele se înscriu și mame mult prea tinere pentru a avea copii , care văd în aceștia o piedică în a-și trăi viața cum vor și în realizarea propriilor idealuri.

Dacă în primii ani din viața copilului , rolul mamei este maxim , ele va descrește treptat până acesta devine adult.Rolul tatălui redus în prima copilărie , merge crescând în aceeași măsură,în care cel al mamei scade.Dragostea tatălui pentru copil este mai egocentrică, chiar de la frageda vârstă,tatăl vede în acesta viitorul matur , care îi va perpetua ființa,de ac eeia este mai pretențios și mai nerăbdător să vadă rfealizate în el propriile idealuri și aspirații.Dar oscilările prea mari pe planul relației afective cu copilul se răsfrâng asupra echilibrului pshic al acestuia.În prezența unui tată rigid,copilul se va atașa de mamă,dar va suferii din cauza lipsei posibilității de a-și iubi și tatăl,dar și invers.Copilul are nevoie să simtă că este obiectul

dargostei și mândriei ambilor părinți. La rândul lor, aceștia își simt viața îmbogățită prin prezența copilului. Când cei doi părinți nu sunt convinși de necesitatea ca fiecare dintre ei să-și îndeplinească rolul, cei revine când, de pildă, tatăl renunță la autoritate lasând-o numai pe seama mamei, educația copilului este afectată. Un tată lipsit de autoritate are o mai proastă influență asupra copilului decât absența lui totală.

În procesul de formare a tatălui ca părinte, un rol important îl are raportul pe care l-a avut și îl mai are cu propriii săi părinți. Cu toate că, uneori, nu este de acord cu modul în care s-a purtat tatăl său cu el, cu toate că, nu vrea să-i urmeze exemplul, nu reușește să creeze un model propriu de rol patern și își imită părintele. Astfel, încercând să fie apropiat de copii, nu va reuși decât să se joace cu ei, dar va fi acuzat de soție că nu are autoritate. În această situație trece la cealaltă extremă: se infurie și intervine când nu trebuie.

Carențe ale educației la nivel familial.

Nu puține sunt cazurile când familia nu reușește să-și îndeplinească rolul în pregătirea copilului pentru integrarea socială.

Copilul sau tânărul inadaptat este într-un permanent conflict cu exigențele mediului – starea fizică și psihică, climatul familial evenimentele, care au marcat viața individului – au o mare pondere în modul lui de manifestare.

În cele mai multe cazuri de inadaptare socială de multe ori cu consecințe negative asupra comportamentului individului (delicvență, criminalitate etc.) își au rădăcinile într-un mediu familial inadecvat dezvoltării morale a copilului:

a) lipsa integrității cuplului familial, este o primă cauză a *inadaptării sociale*. În cazul familiei cu structură deficitară, familia cu un singur părinte (deces, abandon, divorț) sau familie reconstituită prin mariaj (cu părinte vitreg), majoritatea acestor familii au un mediu conflictual neprielnic pentru funcția educativă a familiei. Situația din cadrul acestor familii a dus la deviații comportamentale din cauza lipsei de afectivitate, a grijei, a indiferenței față de copil sau dimpotrivă a severității față de copil, determinându-l să evadeze dintr-un mediu de constrângeri sau, în care se simte străin și de prisos. Lipsa ambianței afective în propria-i familie îl face ostil, opunându-se oricărei forme de disciplină și treptat ajunge la conflict cu întreaga societate.

În cazul altor familii, deși normele organizatorice sunt într-un permanent conflict, datorat neînțelegerilor din cadrul familiei, certurile vehemente dintre soți fac din ambianța familială un infern greu de suportat pentru copil. Nervozitatea, ticurile, instabilitatea, impulsivitatea, minciuna sunt tulburările de comportament caracteristice copiilor din aceste familii.

b) nivelul profesional scăzut al părinților și lipsa de preocupare pentru pregătirea copiilor în vederea muncii, pot de asemenea constitui o sursă de inadaptare socială. Mentalitatea, că totul se poate obține mult mai ușor pe căi ilicite, poate fi întreținută chiar și de părinți. Părinții cu o astfel de mentalitate au o atitudine reprobabilă față de muncă constituind astfel un exemplu negativ pentru copil.

c) nivelul cultural scăzut și lipsa de preocupări spirituale, la semnalul de alarmă tras de cadrul didactic cu privire la procesul de învățare al copilului, părinții rămân indiferenți. Gradul redus de cultură face de asemenea ca unele familii să fie impenetrabile unele mesaje educative din exterior.

d) regim redus deficitar: caracterizat deseori prin nepăsare, lipsă totală de interes pentru educarea copilului sau excesul de grijă, răsfățul din dragoste exagerată, neputința de a oferi copilului modele umane pozitive prin propriile lor exemple de comportament sever, inconștient sau voit, care reează un climat familial anxios, folosirea violenței ca mijloc educațional.

Securitatea excesivă fie de teama părintelui de a nu avea surprize, fie din lipsa de autoritate, are ca urmare formarea unor copii timizi, inhibați, lipsiți de personalitate, sau din potrivă formarea unor revoltați, care încearcă să găsească o compensație o supapă a personalității permanent înăbușite în acte de violență și agresivitate.

Din dorința de a impune o disciplină severă și strictă, unii părinți – mai ales dacă și prin firea și temperamentul lor au tendințe dominatoare – ajung să aibă o atitudine autocrată, rigidă, tiranică, în raport cu copiii și în general cu toți membrii familiei. Din cauza măsurilor disciplinare brutale, copiii unor părinți prea autoritari se vor supune, dar vor manifesta agresivitate și ostilitate care se va concretiza în atitudinea față de ceilalți. Astfel, copilul unui tată cu atitudini tiranice, va fi nervos, instabil afectiv, cu explozii agresive. Un copil care se simte frustrat de dragostea paternă, care se simte respins de tatăl său și, care adesea este maltrat de acesta, va învăța modul de a acționa agresiv, dar obiectul agresivității sale va fi nu numai persoana tatălui, ci toți deținătorii autorității (școlare, ai ordinii publice etc.) Recunoașterea

acestui fapt este deosebit de importantă pentru cei ce se ocupă de reeducarea unor minori și tineri , care în condițiile recluziunii în centrele de reeducare, sunt nesupuși neascultători și chiar agresivi.

Studiile privind relațiile dintre un tată tiran și un adolescent, menționează faptul că, adeseori pot avea loc conflicte, care pot săvârși printr-o ruptură a relațiilor cu părinții și fuga de acasă a adolescentului precum și prin vagabondaj. Desigur, fuga de acasă și vagabondajul au și ele o determinare multicauzală cumulativă și nu rezumă doar la atmosfera tiranică din familie. Dar și acest factor trebuie luat în seamă, pentru că fuga de acasă și vagabondajul sunt periculoase fiind ” antecamere ale delicvenței ,, .

1. Banciu, D., Rădulescu, S.M. 1987. Adolescenții și familia, Editura Științifică și Enciclopedică , București
2. Dumitru, C., Constelația familială și deformările ei, E. D. P., București , 1974
3. Allport, S.W., 1981, Structura și dezvoltarea personalității, E.D.P., București
4. Alexandru, G. Nicolaescu, D., (2003), Prevenirea abandonului și reintegrarea familială a copiilor, Revista de Asistență Socială, nr. 2

Cei sapte ani de acasa!

Prof. Inv. Primar Pascu Madalina Elena
Liceul Teoretic “Serban Voda” Slanic

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de acasa”. Astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special. Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata.

Perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Nu inseamna ca permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat, dar va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate. Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

Bibliografie:

1. Batrinu Emilia, *Educatia in familie*, Editura Politica, Bucuresti, 1980;
2. Cajal M., *Educarea copilului in familie*, Editura Medicala, Bucuresti, 1975;
3. Neacsu Ioan, *Instruire si invatare*, Editura Stiintifica, Bucuresti, 1990;

Cei șapte ani de-acasă

Profesor, Pătrășcoiu Ileana
Școala Gimnazială Nr. 1 Bumbăști-Jiu, Gorj

De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea. Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară. – Antoine de Saint-Exupery

Pentru dezvoltarea anumitor comportamente ale copilului se presupune o atentă îndrumare, observare a unor perioade de petrecere a timpului liber, atât de către părinți, cât și de către cadrele didactice. Multe metode didactice pornesc de la reguli stabilite deja în familie. De exemplu, elevul știe, mai întâi de toate, *ce trebuie să facă*, apoi poate să aplice regula lui: să facă doar *ceea ce dorește să facă*. Crescut într-un mediu familial ocrotitor, totuși bunica l-a învățat ce este bine, ce este corect. Nu l-a primit la masă până nu s-a spălat pe mâini, nu i-a oferit prăjiturică până nu a terminat mâncarea din farfurie. În parc, sub atenta supraveghere a bunicilor, copilul nu a fost lăsat să-și împingă, lovească sau să aplice alte metode de agresiune asupra partenerilor de joacă. A fost învățat să se joace deopotrivă, să respecte regulile jocului și cu o fetiță/băiețel și cu alți copii de altă naționalitate. Există astfel o învățare condiționată de anumite atitudini, comportamente, concepții, percepții diferite asupra realității - stimuli aplicați încă de la vârstă fragedă. Familia transmite copilului anumite informații, îl învață cum să gândească, să vorbească și să se comporte. Reacțiile pe care copilul le oferă ca răspuns la diferite situații sunt consecințe ale convingerilor formate.

Inteligența emoțională a unui copil îl face să-și recunoască propriile sentimente, să ia deciziile potrivite, să îndepărteze sau să evite comportamente nedorite în societate și să-și dezvolte un sens optimist asupra vieții.

Cum reușește copilul să-și identifice toate aspectele pozitive ale experiențelor anterioare? Cum le poate fructifica, astfel încât să beneficieze de o anumită stimă de sine sau să mulțumească la rândul lui pentru cei șapte ani de-acasă? Unii rămân nedumeriți, fiind crescuți de bone sau de educatoarele de la creșă, de unde au moștenit anumite comportamente, atitudini. Știe fiecare că nu este decât oglinda familiei, a părinților. Nu se poate afirma că un copil poate zbura dincolo de el cu aripi de împrumut. Este ca plăcerea unei lecturi.

Viața devine o carte. Unii citesc destul de cursiv, majoritatea, deși asimilează niște cunoștințe, nu au încă îndemânarea de a „cerceta”, de a-și descoperi înclinațiile, de a-și pune întrebări asupra propriei existențe, de a-și lămuri, poate, spaimile, neliniștile, îndoielile. Fiecare moment al copilăriei trebuie recitit, re-luat și înțeles dintr-o perspectivă mai profundă. Se descoperă fiecare an și se identifică valențe educative. „Ce-am putut învăța la vârsta de 11-12 luni? Dar până la 7 ani? A învăța să înveți din propria experiență.

Pentru a îndepărta dubiul, pentru a găsi răspunsurile pertinente, s-a recurs la o anchetă. S-au obținut informații asupra fiecărui an din existența noastră. Se notează momentele plăcute și cele neplăcute într-un jurnal cu dublă intrare. Copiii de clasa V-a descoperă o nouă răscruce de drumuri. Educați în spiritul unor valori sau aflați sub impactul unor elemente nonvalorice preluate din media și transpuse în viața de zi cu zi, re-descoperă *ce trebuie să facă*.

Exemplele sunt complexe, diverse, precum personalitățile supuse anchetei. Poveștile sunt și rămân povești de viață. Copilăria rămâne un tărâm spre care se vor întoarce mereu pentru a-și reîmprospăta forțele, pentru a înțelege că rădăcinile fiecăruia sunt adânc înfipte în acest univers al miraculosului. Au fost înregistrate cele mai nostime povestioare, au fost retrăite, împreună mamă-copil, primele clipe ale *întâlnirii* lor. Chiar dacă unele povești sunt împărtășite prin intermediul tehnologiei sau prin prezența unui martor-cheie, fiecare moment provoacă bucurie. Copilul descoperă adevărul despre sine și despre familia sa. Nu-l mai întristează gândul că n-a fost să fie după voia tatălui sau a mamei. Cunoaște relațiile din familie, înțelege vizitele verișorilor, poate incomozi, a rudelor curioase și insistente. E un prim contact cu mediul social, familial și i se accentuează importanța rolului deținut în microuniversul lui familial.

Copilului poți să-i spui tot, tot; întotdeauna m-a uimit cât de puțin cei mari, tații și chiar mamele, își cunosc copiii. Copiilor nu trebuie să le ascunzi nimic sub pretextul că sunt încă mici și e prea devreme pentru ei să știe ceva. Ce idee tristă și nefericită! Și ce bine își dau seama copiii că părinții lor îi cred

prea mici și prea neștiutori, când ei, în realitate, înțeleg totul. Adultul nu știe că, până și în chestiunea cea mai dificilă, copilul îi poate da un sfat util. (F. M. Dostoievski).

Se bucură că a are prieteni, că are sprijin și că părinții îl tachinează mereu cu învățătura, cu atitudinea în fața celor vârstnici, a colegilor sau comportamentul afișat *involuntar* în societate. A înțeles motivul pentru care bunica îl salută dumnezei prima și la ce folosesc anumite tacâmuri, chiar dacă o mânăuă are cinci degete. Momentele descoperite prin retrospectivă, prin dialogul cu părinții, bunicii, chiar bone și vecini, prin repovestirea, din propria percepție, a faptelor rămân de neuitat, constituie primele pagini, mai târziu, capitole, ale unei *cărți* numite *viață*. După acest prim pas al rememorării primelor gesturi, atitudini, gânduri învățate până acum, urmează recunoștința, mulțumirea, respectul, noțiuni însușite deja. Cum pot fi puse în practică, dacă nu prin alte abilități deprinse împreună: familie – elev – dascăl?

Un copil poate să învețe oricând un adult trei lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stai locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește. (Paulo Coelho).

Urmează etapa punerii în practică, a reiterării unor gesturi, comportamente, atitudini. Tocmai pentru a deveni oglinda familiei trebuie să transforme într-un produs concret vorbele, gândurile. Cum altfel să-i mulțumească mamei dacă nu printr-o scrisoare. Un concurs de epistole, precum și o expoziție de felicitări, semne de carte și mărișoare, toate dedicate mamei, s-a desfășurat pe două secțiuni și a scos la iveală talentele de creatori ale copiilor. Cuvintele lor au atins suflete și au deschis izvorul lacrimilor. Au urmat îmbrățișări calde, gesturi tandre și mamele și-au primit diplomele de *Cea mai bună mamă*, iar copiii și-au primit diplomele de *Cel mai creativ copil*. Sunt doar exemplele de bune practice din primele săptămâni ale Mărișorului. În fiecare zi însă copilul își imită părinții și dascălii, își descoperă familia, lumea din care trebuie să facă parte și cu pricepere, răbdare și talent o modelează conform propriului univers spiritual. Educația rămâne axa coordonatoare, coloana vertebrală a formării personalității. Uneltele cu care se lucrează asupra sufletului și minții rămân respectul, bunul-simț și perseverența.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Ing. prof. PAU VIOLETA
Liceul Teoretic Comuna Măciuca, Județul Vâlcea

„Natura ne aseamănă. Educația ne deosebește.” – Confucius

Procesul de învățământ începe odată cu prima zi de școală, iar educația începe din prima zi de viață a copilului. Satisfacerea trebuințelor copilului de ordin material (hrană, condiții de locuit, somn, îmbrăcăminte etc.), nu sunt suficiente dacă acesta nu are și un climat familial în care dragostea să ocupe primul loc. Îngrijirea acordată fără participarea cu tot sufletul nu poate satisface nevoile copilului.

În partea opusă se situează dragostea zgomotoasă, demonstrată la tot pasul prin sărutări și îmbrățișări care copleșesc copilul. Aceasta este o dragoste plină de slăbiciune a părinților care se supun la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că dorința sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va primi trăsături negative de caracter (egoism, lipsă de respect, vehemență etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în contradicție cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, surori, frați, bunici etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. În trecut se pune mare preț pe politețe însă, astăzi, părinții ar trebui să-i învețe pe copii să-și asume responsabilități, pentru că asumarea responsabilităților, exprimarea emoțiilor și socializarea sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei șapte ani de acasă.

Și mai mult de atât, în primii șapte ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale, abilități ce presupun ca cei mici să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune, să împartă experiențele și jucăriile cu alții, să strângă jucăriile singuri și să li se indice sarcini simple, ca așezarea mesei.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate: un nivel rezonabil de politețe, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat și disciplinat), învățat din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Astfel că, de cele mai multe ori, cei șapte ani de acasă au forma pe care părinții o dau de acasă.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților ci și în timpul jocurilor, distracțiilor sau a altor activități cu alți copii, pregătindu-i pe aceștia pentru rolul adulților de mai târziu. Tot prin joc, copiii învață, exersează și testează comportamente corecte pentru ca buna creștere să dovedească ca își respectă partenerii de joacă, că înțeleg și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei.

În egală măsură, în educația primită în cei șapte ani de acasă, sunt importante și: manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tactul și toleranța.

Manierele la masă presupun folosirea adecvată a tacâmurilor, respectul celui sau celei care servește masa, dar și a comensalilor.

Recunoașterea greșelilor începe cu folosirea expresiilor magice de forma: „îmi pare rău”, „te rog frumos” sau „îmi cer scuze”, expresii care pentru a fi utilizate de copii, aceștia trebuie să le audă la rândul-le de la părinți. Doar așa, copilul va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tactul și toleranța fac diferența în timp între spiritul de glumă și râsul sănătos și sarcasmul râsului care jignește sau care deschide răni, acestea obținându-se după mulți ani de experiențe cu încercări reușite și eșecuri.

Cei șapte ani de acasă pot însemna în egală măsură cu cele prezentate mai sus și reguli de bun simț, igienă respect ca: să spui adevărul, să spui mulțumesc, să ascuți pe cineva când îți vorbește, să nu fii agresiv, să saluți, să îți asumi responsabilitatea pentru ceea ce faci, să îi respecti pe cei din jur, să nu vorbești urât, să nu te întinzi pe masă când mănânci etc.

În cei șapte ani de acasă „se predau lecții grele” de educație care pregătesc copilul pentru momentul de desprindere din sânul familiei sau al „zborului din cuib”. Aceste lecții se predau folosind multă energie, nervi, răbdare și înțelegere din partea tuturor.

Pentru creșterea și educarea copilului până la șapte ani se respectă reguli esențiale cum ar fi: stabilirea, impunerea regulilor și limitelor în comportamentul copilului; învățarea bunelor maniere prin puterea exemplului; comunicarea – secretul unei relații solide între copil și părinți; insuflarea iubirii față de lectură și cărți care începe odată cu cititul poveștilor încă de când este bebeluș; să lăsăm copilul să se bucure de copilărie fără a încerca să facem din el geniu, permițându-i să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace; să nu abuzăm în nici un fel de copil; să-l învățăm să spună mereu adevărul și să își exprime sentimentele și emoțiile; să petrecem cât mai mult timp cu copilul și să-l iubim necondiționat arătându-i zilnic acest lucru.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Profesor, Paula Tătaru, Școala Gimnazială Marvila,
Comuna Corbasca, Județul Bacău**

Cred că această expresie a apărut datorită faptului că în trecut copilul mergea la școală la vârsta de șapte ani, având o minimă educație din familie. Acolo deschidea ochii, acolo învăța primele cuvinte și primele expresii care erau permise. Fiecare părinte își educă copilul având la bază cunoștințele lui sau studiile sale.

În cei șapte ani de acasă copilul trebuie învățat despre ce înseamnă a saluta, a mulțumi, a ruga, a fi muncitor, a respecta, a ajuta, a nu ponegri, a fi punctuali și multe altele. La început părintii îl învață pe copil să salute cu celebrul dat din mână, apoi folosind cuvântul „pa pa”, urmează salutul cu cuvintele întregi cu diferențieri pentru doamne și domni. Cu rugămintele adresate celor adulți copilul poate primi ce-și dorește. Îl ajutam la un joc, iar apoi îi cerem să ne ajute la o activitate din casă (să adune jucăriile, să așezăm culorile în cutie ...). Cu cât copilul crește, noi ca părinți trebuie să-i diversificăm sarcinile din casă. Apoi la gradiniță și școală trebuie să-i ajute colegii, să se joace împărțind jucăriile sau mâncarea. Asta dacă i-am arătat ce trebuie să facă ca să fie considerat un om bun. A fi bun coleg este pentru un copil este ca și cum ar avea un frate sau o soră cu care trebuie să împartă totul. Ori de câte ori primește ceva de la un adult sau coleg trebuie să mulțumească adecvat vârstei sale.

La plimbare, în parc, la magazin copilul trebuie învățat cum trebuie să se comporte de la cele mai mici vârste. Sunt copii care înțeleg mai ușor iar alții mai greu. Repetăm cu ei până obținem rezultatul dorit. Atitudinile familiei sunt evidente prin comportamentul copiilor.

Relația afectivă dintre copii și părinți stă la baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Atunci când copilul simte iubirea părinților, se simte protejat, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Pe lângă părinți de educația copiilor se mai ocupă și bunicii. Timpul liber și răbdarea bunicilor îi fac pe copii mai buni și mai iubitori. Toți copii cu bunici au mai multă dragoste de împărțit cu cei din preajmă, sunt mai sociabili și mai increzători în ei. Fiecare părinte sau bunic ar vrea ca copilul lor să fie un exemplu pentru ceilalți. Tot ce vede un copil în familia largită aceea va face și el în viitor. Chiar dacă are familia lui ești părinte pentru copilul tău până mori, de aceea procesul de educare este continuu.

În instituțiile de învățământ se continuă educarea și formarea personalității copiilor având la bază cei șapte ani de acasă. Cadrele didactice vor forma o altă familie pentru copil. Pornind la drum copilul are ca avere cei șapte ani de acasă pentru care nici-o familie nu poate să-i acorde o diplomă, așa cum va obține pentru restul studiilor, dar mereu în societate trebuie să dea dovadă că are cei șapte ani de acasă.

Copilul este ființa omenescă cea mai dragă și cea mai complicată. Noi trebuie de cele mai multe ori să ne adaptăm noilor cerințe ale societății, pentru ca cei șapte ani de acasă să facă din copil un adult respectat și respectuos.

DESPRE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Paulencu Liliana
G. P. P. "Gulliver", Suceava

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

Emil, P., Iucu, R. (2002), *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, Iași.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrăsmaș E. A., (2002), *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București,

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Păun Felix

Școala Gimnazială “Alexandru Moruzi” Pechea, Galați

“Dumnezeu nu poate fi întotdeauna pretutindeni, de aceea a inventat mamele” Sir Edwin Arnold, poet și ziarist englez.

Educația copilului presupune nu doar a-l învăța să scrie, să citească, să calculeze. Copilul trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, să învețe bunele maniere. Educația pe care părinții o dau copiilor lor, poartă numele de “cei 7 ani de acasă” și reprezintă cheia către succesul lui social. Anii petrecuți alături de părinți sunt cei mai importanți, sunt anii când copilul învață ce este viața și cum trebuie să treacă prin ea. Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Obligația părinților este aceea de a acorda atenție copilului să priceapă, să-i explice diverse lucruri. Cei 7 ani de acasă îi arătăm în societate când ne comportăm cu alte persoane sau atunci când cedăm locul altei persoane mai în vârstă, sau atunci când deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre.

Un bun model pentru copil sunt părinții care prin atenția acordată îl fac pe copil să înțeleagă ce se cuvine și nu la masă într-o vizită, la o petrecere și în discuțiile cu prietenii.

Bunele maniere modelează comportamentul copilului în societate, îl învață ce înseamnă respectul. Bunele maniere se învață zilnic prin îndrumare corectă. Educația copilului se face doar în casă, în familie, fără a-l critica în public, fără a-l umili și jigni de față cu ceilalți. Educația nu se oprește la o anumită vârstă, copilul trebuie încurajat să folosească cuvinte precum “te rog,, ; “mulțumesc,, ; “bună ziua,, ; ” la revedere,, nu doar cu străinii ci și în familie.

Părinții, trebuie să fie un exemplu pentru copil, comportându-se calm, manierat, fără țipete și expresii deplasate, adresându-se politicos cu toți. Copilul trebuie felicitat, laudat mereu când dovedește că este manierat, bine crescut. Prin joc, copilul poate fi ajutat să înțeleagă de ce anumite lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Prin jocuri, copilul poate învăța cum să poarte o conversație politicoasă.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineinteles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtam ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viață, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Pentru a asigura copilului cei 7 ani de acasă, familia trebuie să fie un mediu sănătos, adică în componența sa să existe toți membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv (doi părinți), între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, întraajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă. Opiniile celor doi părinți referitoare la copil trebuie să fie convergente iar părinții trebuie să fie un bun exemplu, având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii. În comparație cu familia cu un singur copil, familia cu mai mulți copii reprezintă un mediu educativ mai bun.

Dacă copilul este singur la părinți el tinde să fie mofturos, egoist, capricios datorită părinților care doresc să-i facă toate poftele. În familiile cu mai mulți copii, afecțiunea părinților se îndreaptă către toți copiii. Părinții trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Această autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor sau a violenței și nici printr-un exces de bunătate și satisfacerea oricărei dorințe. Copilul trebuie să simtă iubirea pe care părinții i-o poartă, dar este necesar să știe că nu-i vor îngădui orice capriciu.

Dragostea este cheagul familiei și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură. Educarea un copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred ca ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior.

În prezent nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie:

1. Baran Petrescu, A - Parteneriat în educație, Editura Aramis , București, 2004
2. Ciofu Carmen - Interacțiunea părinți copii , Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI SAPTE ANI DE ACASA.....

PAUN NICOLETA GRADINITA P.N. PERSINARI

“Cei 7 ani de acasă” reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spun psihologii.

Dragostea părinților. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologii. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Inv. Păun Nuța

Clasa Pregătitoare -Școala Primară Nr. 1 Chiraftei

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA COPILULUI ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Păun Olga Mariana

Școala Gimnazială "Alexandru Moruzi" Pechea, Galați

“ Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pânțele te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor” Sf. Ioan Gură de Aur

Cei șapte ani de acasă reflectă educația pe care copilul o primește de la părinți, educație care contribuie la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Un copil dovedește că are cei șapte ani de acasă dacă este bine crescut, știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Copilul înconjurat de dragostea părinților se dezvoltă, are încredere în propriile forțe.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care simte aprecierea părinților percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 1 an, la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Între 1 și 3 ani, este foarte important pentru copil să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Dacă copilul trage de fața de masă, o face pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și pentru a-și rezolva o problemă.

La 2-3 ani copilul nu știe ce este bine și ce este rău, dar asta nu înseamnă să îl lăsăm să facă orice ci să fixăm limite, pentru a învăța ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă, copilul poate învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Între 3 și 5 ani copilul devine conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților față de comportamentul său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Copilul învață, printr-un proces de durată, bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. Tot acum copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Spre exemplu, dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, și nu va mai fi tot timpul alături de părinți. Este perioada în care îi dezvoltăm capacitatea de comunicare cu cei din jur. Copilul trebuie să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Este vârsta la care copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Este foarte important ca în familie, în primii șapte ani de viață, copilul să învețe răbdarea prin care își amână satisfacerea unei plăceri, fără să bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui; bunătatea manifestată prin purtarea frumoasă cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci dimpotrivă să le poarte de grijă; bună cuviință manifestată prin respect pentru oameni și o purtare frumoasă în public; o gândire optimistă dată de optimismul familiei și gândirea pozitivă pe care copilul o va imita.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Cei șapte ani de-acasă

reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Este foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. În cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

BIBLIOGRAFIE

1. Ciofu Carmen - Interacțiunea părinți copii , Editura Medicală Amaltea, 1998
2. Interviu cu psihologul Oana Maria Udrea, Jurnalul Național, 2011
3. Munteanu Ana - Psihologia dezvoltării umane, Editura Polirom, 2009

ABILITĂȚILE SOCIALE LA PREȘCOLARI

**Prof. înv. preșc. Pauna Maria Ramona
Grădinița cu P.N. Strejnicu, jud. Prahova**

MOTTO:

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi.

Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”

(Maria Montessori –*Descoperirea copilului*)

În cadrul societății de azi, omul contemporan trebuie să manifeste comportamente și atitudini specifice unui set complex de abilități de viață, cotidiene. Competențele-cheie sub formă de cunoștințe, abilități și atitudini adecvate fiecărui context au un rol fundamental în cazul fiecărui individ.

Prezentul curriculum pentru educația timpurie a copilului de la naștere până la 6 ani prefigurează patru mari tendințe de schimbare:

a) “Diversificarea strategiilor de predare-învățare-evaluare, cu accent deosebit pe: Metodele activ-participative, Jocul ca formă fundamentală de activitate în copilăria timpurie și formă de învățare cu importanță decisivă pentru dezvoltarea și educația copilului și Evaluare.

b) Mediul educațional trebuie să permită dezvoltarea liberă a copilului și să pună în evidență dimensiunea interculturală și pe cea a incluziunii sociale.

c) Rolul familiei în aplicarea prezentului curriculum este acela de partener.

d) Curriculumul pentru învățământul preșcolar promovează conceptul de dezvoltare globală a copilului, considerat a fi central în perioada copilăriei timpurii.” (MECTS, 2008, p.13).

Educația preșcolară presupune pe lângă pregătirea intelectuală a copilului și educația simțurilor, a comportării civilizate, a stăpânirii de sine, a voinței, a creativității, a atitudinii pozitive față de semenii și mediul ambiant. Când vorbim despre educație, instrucție și despre formarea moral-civică nu trebuie să pierdem din vedere că orice activitate umană este supusă unei legi supreme: adaptarea individului la mediul social.

Viața presupune situații și evenimente pozitive dar în același timp și situații negative cărora trebuie să ne adaptăm. Fiecare persoană se adaptează în funcție de abilitățile sociale pe care le are formate. De-a lungul activității didactice am observat că acei copii ale căror abilități moral-civice, sociale nu sunt bine dezvoltate se confruntă cu dificultăți în a forma și menține relațiile sociale. Acești copii sunt marginalizați de ceilalți, își petrec mult timp jucându-se singuri. Acest lucru contribuie la absența interacțiunii cu copii de vârsta sa, la izolarea copilului. Copiii preșcolari care au slab dezvoltate abilitățile sociale, în timpul activității prezintă dificultăți în urmărirea îndrumărilor, a cerințelor educatoarei, nu duc la bun sfârșit sarcinile date. Cu timpul aceste probleme pot duce la urmări negative asupra adaptării la școală sau în societate.

În grădiniță, toate activitățile reprezintă experiențe de învățare pentru copil, pornind de la activitățile integrate (centrate pe anumite obiective și conținuturi), până la momentele de rutină sau tranziție, care consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui, dar și pot extinde cunoștințele și experiențele acumulate prin activitățile integrate.

Consider că oferirea unui feedback pozitiv corect, renunțarea la critica și feedbackul negativ, recompensarea corectă utilizată în practica la grupă, stabilirea și aplicarea corectă a regulilor de grup, precum și evitarea etichetării, pozitive sau negative, a copiilor de către educatoare, părinți sau copii, ar putea influența într-o manieră pozitivă calitatea actului educațional asigurând bazele formării abilităților moral-civice. Prin implementarea în grădiniță a unor programe educaționale de dezvoltare a comportamentelor moral civice se atinge realizarea următoarelor influențe informative benefice în procesul formării reprezentărilor și cunoștințelor specifice dezvoltării comportamentului moral civic, dar și a celor socio-emoționale ale copiilor.

Un rol determinant în formarea și modelarea comportamentelor emoționale și sociale îl are și informarea părinților. Încheierea unor programe de parteneriat educațional cu familia prin care părinții și

grădinița colaborează în mod real, ca parteneri egali în educația copilului, are rezultate benefice în ceea ce privește comunicarea părinte-copil.

Astfel, valorificarea susținută, consecventă și pe scară largă a informațiilor, modelelor și exemplurilor propuse ar putea conduce la o calitate mai bună a educației în rândul copiilor preșcolari.

BIBLIOGRAFIE:

- MECTS. (2008). *Curriculum pentru educatia timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani.*
- Pauna, R. (2017). *Stimularea abilitatilor civic-cotidiene la prescolari- Lucrare metodicostiiintifica pentru obtinerea gradului didactic I.*

Importanța celor 7 ani de acasă

profesor pentru învățământul primar Păunescu Cristina Violeta
Școala Gimnazială Nr 1 Gura Văii, Bacău

În cariera mea de dascăl, cu o vechime la catedră de peste 20 de ani, am observat că nu e suficient să ne ocupăm de dezvoltarea cognitivă a copilului, că nu este de ajuns ca acesta să știe să scrie, să citească sau să socotească, ci trebuie să dăm o importanță deosebită și bunelor maniere. Acestea trebuie să devină o obișnuință pentru micul școlar.

Indiferent de perioada istorică, dacă am face o plimbare imaginară în trecut, am afla că cei 7 ani de acasă reprezintă același lucru, bună creștere. Oricât s-a dezvoltat societatea, oricâte invenții au apărut, bunul simț a rămas același indiferent de vârstă, perioadă istorică sau condiție socială.

Copiii vin din familii diferite, din medii diferite, crescători în mod diferit, iar în mediul școlar își formează noua familie – familia de la școală. Astfel apar micile conflicte în pauză sau chiar în timpul orelor de curs, când se lucrează în grup. Succesul lor social la școală depinde foarte mult de educația din familie, de cei 7 ani de acasă, dar dacă ne gândim bine cei 7 ani s-au micșorat, odată cu înscrierea copiilor la creșă sau grădiniță. Așa că în educația copiilor sunt foarte importante persoanele cu care vine el în contact și mediul în care crește.

Dacă copilul este manierat se va simți bine la școală, confortabil, relaxat în relațiile cu ceilalți colegi. Cei care au lacune în educație nu vor găsi prieteni în jurul lor, prin purtarea lor îi vor îndepărta pe ceilalți, se vor plânge de comportamentul colegilor la învățătoare, simțindu-se ei victime. Ei nu își dau deama că rănesc prin vorbe și faptele lor, îi raportează pe cei din jur la normele morale personale și nu înțeleg că o greșală ar fi în comportamentul lor. Comportamentul părinților este esențial în educarea manierelor copilului, purtarea acestora în fața copilului, relațiile cu vecinii, normele morale în cadrul familiei sunt bune modele pentru cel mic. De la pronunțarea simplului *Mulțumesc!* sau *Te rog!* în adresare, până la purtarea în vizite sau în public sunt repere pe care le ia copilul în considerare în relația cu ceilalți. Acești copii manierați vor fi tratați cu respect, pentru că ei știu ce este respectul, l-au modelat încă de la vârste mici. Învățătoarea trebuie să se adreseze tot timpul politicos, să rostască clar formula de politețe, să privească în ochi copilul și să aștepte un răspuns pe măsură. Dar dacă copilul nu are parte de un exemplu bun de purtare în familie, el se va comporta mai neplăcut și cu noii colegi de clasă, dar nu din răutate, ci din obișnuință. Aici intervine cadrul didactic, care este conștient de amalgamul de obișnuințe cu care vin copiii la școală. Datoria cadrelor didactice este de a ține cont de personalitatea copilului atunci când îi dezvoltă conitiv, dar atunci când e vorba despre norme morale să nu facă rabat de la ele, să-i învețe pe copii să se respecte, să-și vorbească frumos, să stabilească un set de norme de bună purtare, să explice de ce sunt necesare, să le afișeze în clasă, într-un loc vizibil, să fie atractive și să apeleze la ele de câte ori este nevoie. Micul elev fără maniere nu trebuie etichetat, marginalizat, respins de ceilalți ci învățat pas cu pas, cu răbdare, ce așteaptă ceilalți de la el, referitor la comportament. De la lucruri mici, ca de exemplu împrumutarea unui manual sau a unui instrument de scris se pot crea situații în care se folosesc formule de adresare politicoase, obligând copilul să le folosească în grup, apoi să fie fădat în fața celorlalți când le folosește. Pentru o simplă cerință trebuie obișnuit să folosească formule de politețe, atunci când dorește să meargă la toaletă sau la coșul de gunoi, la fel, insistat pe folosirea acestora până devine o obișnuință. Încurajat și laudat când le folosește și nu criticat când uită de ele. Nu putem da vina pe copil pentru lipsurile din educație de acasă, aici intervine rolul nostru să punem copilul pe primul plan, să acționăm în folosul lui și să-i completăm carențele din educație. Cel mai mult timp cu un adult copilul stă la școală, acasă părinții sunt la servicii, au treburi diverse, le dau copiilor diverse gadget-uri pentru a le ocupa timpul, sau stau împreună la televizor, dar nu conversează. La școală se stă 4-5 ore, în contact direct cu un adult cu care interacționează în cadrul activităților și alți 20 de colegi. Așa că eu consider că misiunea noastră e foarte importantă. Noi modelăm oameni și caracterele lor. La diverse discipline putem repeta normele morale de conduită. Folosim purtarea personajelor, laudăm un comportament bun și dezbatem un comportament mai puțin plăcut, fără să facem aluzie la cineva anume, problemele de la matematică pot fi compuse despre comportamente pozitive – dăruiește flori, participă la petrecere, se bucură, se împrietenește, etc., la obiectul dezvoltare personală putem apela la texte terapeutice, care explică diverse comportamente, la abilități practice putem reprezenta frumosul sub toate formele.

Activitățile extrașcolare sunt un bun prilej de socializare între copii și de exersare a comportamentului cuviincios, iar dacă se poate ieși din mediul școlar, ar fi și mai bine. Să creăm situații în care elevul învață să împartă, să aștepte, să nu umilească, să știe să piardă, să-și spună părerea fără să jignescă pe cei din jur.

Să nu ne grăbim să tragem concluzii despre purtarea unui copil din primele zile de școală, să-l etichetăm ca fiind fără maniere, să avem răbdare să explicăm, să-i îndrumăm pe calea bună și să explicăm ce așteptări au ceilalți de la ei. Corectura trebuie făcută imediat după comportamentul nepotrivit, urmată și de o explicație, dată cu răbdare. Trebuie să le acceptăm greșelile, pentru că vârsta lor e a imaturității, nu știu încă bine când să se comporte și nu sunt atenți la binele celorlați, ei sunt egoiști și se pun pe ei în plan principal. Dacă suntem consecvenți și folosim fiecare ocazie de a îmbunătăți un comportament, atunci sigur că roadele se vor vedea, în câțiva ani, pentru că educația se face lent, nu cu rezultate imediate și niciodată nu avem o limită de vârstă pentru a învăța ceva nou. Părinții pot selecta emisiunile TV la care se uită copiii, pentru că multe desene animate sunt violente sau incită la violență, se rezolvă diferite probleme cu violență, cu tonul ridicat, sunt mereu conflicte între personaje. Dacă nu se pot selecta atunci părintele le vizionează împreună cu copilul discutând pe baza comportamentelor observate, cerându-le opinia personală referitoare la ceea ce au văzut.

Dacă suntem corecți putem observa mulți adulți cu lacune în comportament, aceștia fiind părinți care sunt exemplu pentru copiii lor, iar cei mici iau primele exemple de conduită din familie. Așa că salutul, comportamentul în sala de clasă, cu colegii, manierele la pauza de masă, recunoașterea greșelilor și toleranța față de colegi trebuie să fie primordiale pentru noi, să nu lăsăm să treacă neobservat un comportament neplăcut și să încurajăm părinții să facă la fel acasă, în mediul familial.

Familia și școala trebuie să formeze un întreg care lucrează în folosul copilului și colaborează pentru creșterea și dezvoltarea lui frumoasă.

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Prof.înv.presc. Pavel Andreea
Gr.“Cuvioasa Parascheva”, Iasi

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor”

pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002.

Cei șapte ani de acasă

Prof. PAVEL ELENA
Școala Gimnazială Nr. 7, Galați

Respectul, mila, politețea, toleranța, încrederea în sine și în cei din jur, întrajutorarea, disciplina sunt numai câteva din lucrurile pe care le asociem cu cei șapte ani de acasă, și în general cu educația dată de părinți copiilor. Încă din cele mai vechi timpuri a existat un interes major pentru educația pe care o insuflă părinții copiilor, lucru observabil în izvoare istorice: “Invățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie” sau în fragmente literare celebre, precum scrisoarea lui Gargantua către Pantagruel din opera lui Rabelais. Astfel rolul pe care îl au părinții în formarea copilului, numită în termeni populari și “cei șapte ani de acasă” nu este nici un concept modern, și nici ceva chestionabil. Această primă parte a educației, numită în sociologie și socializare primară, are un rol greu exprimabil și de necontestat, lucru pe care l-au sesizat chiar și generații ce au trăit cu multe secole în urmă.

Plecând de la această poziție, trebuie să ne fixăm atenția nu neapărat asupra unei definiții destul de generoase încât să cuprindă toate aspectele acestei educații, nici asupra importanței, care este de la sine înțeleasă. Focusul ar trebui să cadă pe efectele celor șapte ani de acasă. Ceea ce este uneori uitat este faptul că educația de acasă nu reprezintă doar regulile de politețe și de bun simț, sau abilitatea de a-i învăța pe copii să împartă, să coopereze, să fie buni. Cei șapte ani de acasă reprezintă o investiție a părintelui nu numai în relația sa cu propriul copil, dar în întreaga societate. În primul rând, felul în care un adult reușește să își construiască relația părinte-copil în această perioadă de viață, arată puțin din felul în care legătura lor se va dezvolta pe termen lung. Deci se poate spune că, la nivel micro, cei șapte ani de acasă sunt importanți pentru viața de familie, elementele menționate anterior, și nivelul în care acestea există în comportamentul fiecărui individ, fie adult, fie copil, definesc situația familială. Bine înțeles că nu poți învăța un copil să aibă respect, atunci când acesta nu există între membrii familiei, de exemplu. Practic, o bună parte din procesul de educare la acest stadiu se face la nivel inconștient, dat fiind faptul că un copil tinde mai degrabă să imite comportamentele din jur, decât să asculte de îndemnuri. Toate aceste lucruri se vor reflecta la maturitate nu numai în personalitatea copilului, ci și în relația sa cu familia.

În al doilea rând, cei șapte ani de acasă au un efect la nivel macro. Nu sunt puțini oamenii care tind să privească societatea ca pe un concept abstract, o forță impredictibilă, imuabilă pe care noi ca simpli pioni nu o putem schimba. Tind să cred că societatea nu este altceva decât ceea ce alegem să punem în ea. Bineînțeles, ca dascăl menirea noastră în construirea și formarea societății este una de la sine înțeleasă. Nimeni nu neagă că școala clădește puțin câte puțin, clasă cu clasă, caracterele elevilor care îi trec pragul, încercând pe cât posibil să le insuflă valori civice și morale. Dar, școala nu poate construi fără o temelie. Aici intervin cei șapte ani de acasă, aceștia ar trebui să acționeze ca o fundație pe care mai târziu, profesorii să poată construi nu numai cunoaștere, ci și valori și norme etice. Profesorul aproape niciodată nu va avea autoritatea necesară pentru a insufla de unul singur toate aceste trăsături dezirabile social copilului.

Astfel, calitatea timpului pe care îl petrec părinții și copiii împreună, precum și abilitatea adulților de a le explica ce este bine și ce nu, de a încuraja responsabilitatea, răbdarea și sinceritatea, dar și creativitatea și bunătatea se va reflecta puternic în felul în care societatea va arăta peste zece-cincisprezece ani. Chiar dacă este o viziune idealizată, pe care multe persoane o pot ataca prin a spune că mereu vor fi oameni lipsiți de “cei șapte ani de acasă” sau că este din ce în ce mai greu să realizezi o asemenea sarcină, trebuie înțeles că totul este un proces de durată. Mai mult decât atât, este un proces deosebit de anevoios, care cu siguranță presupune un șir lung de sacrificii, ceea ce îl face să pară irealizabil. Pe cât de onoros este acest rol al părinților, pe atât este totuși de important. Trebuie să ne gândim totuși, și ca profesori, și ca părinți, la faptul că noile generații, care trec prin acest sistem, sunt o moștenire, ceva ce în timp va deveni societatea în sine. Astfel, orice încercare cât de mică, orice pas, oricât de mărunț, în formarea deprinderilor din “cei șapte ani de acasă” ajută la producerea, în timp, a unor schimbări majore ale lumii din jurul nostru. Depinde deci de fiecare actor din viața copilului, fie el familie sau cadru didactic, de a da formă nu numai individului, ci societății ca întreg.

7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Paveloni Daniela
Școala Gimnazială Sorin Leia Tomești, Timiș

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spun psihologii.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de

comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie

1. ***Educația timpurie în România*** –IOMC-UNICET-2004
2. ***Interacțiunea părinți-copii*** –Ciofu Carmen, Editura Medicală Amaltea 1998

Cei șapte ani de acasă -- Rolul părinților în educația copiilor

Prof.consilier școlar CJRAE BIHOR PENTEA-POP RODICA

Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Anume din familie copilul trebuie să învețe normele morale, etice, fiindcă familia este baza fundamentală a formării de sine. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea educației rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional.

Deseori credem că educația este responsabilitatea școlii. Acest lucru este adevărat în ceea ce privește dobândirea unor abilități (a citi, a scrie, a face calcule matematice etc.) și cunoștințe (istorie, științe naturale etc.). Totuși există cunoștințe și abilități care nu se pot dobândi doar în școală, cum ar fi:

- Cum să **conviețuim** unii cu alții;
- Ce înseamnă **respectul**;
- **Ce obligații avem** (să respectăm proprietatea celorlalți; să ne implicăm în treburile casnice; să-i ajutăm pe ceilalți membri ai familiei atunci când au probleme).
- **Cum să ne comportăm în societate** (cei 7 ani de acasă).

Părinții au două roluri cheie în educarea copiilor astfel încât, atunci când aceștia vor fi adulți să poată fi persoane capabile să trăiască în societate, autonome și sănătoase. Aceste roluri sunt de sprijin și de control:

1. Sprijin. *Toți avem nevoie de sprijin din partea familiei, mai ales în situații critice, ca atunci când unul dintre membrii familiei este bolnav, are probleme la locul de muncă etc. Astfel familia asigură atât bunăstarea fizică a copiilor (alimentație, îmbrăcăminte, protecție) cât și afecțiune, înțelegere și aprobare.*

2. Control. *De când copiii sunt foarte mici, părinții încearcă să-i disciplineze, să-i învețe care sunt regulile de comportare în viața zilnică.*

Multe dintre dificultățile pe care trebuie să le depășească părinții în educația copiilor lor apar în încercarea de a găsi un punct de echilibru între aceste două funcții, cea de **control** și cea de **sprijin**. Astfel, o familie care oferă doar **sprijin**, însă nu are nici un fel de **control** asupra copiilor, va fi superprotectivă, răsfățând copiii. O familie care **controlează**, fără a oferi **suficient** sprijin, va fi autoritară și represivă.

Atunci când părinții oferă sprijin copiilor și îi controlează într-un mod echilibrat, familia are rol benefic, ajutând astfel pe copii să devină autonomi și responsabili.

Concluzie: *multe dintre dificultățile pe care trebuie să le depășească părinții în educația copiilor apar atunci când încearcă să găsească un punct de echilibru între aceste două roluri, cel de control și cel de sprijin.*

Probleme de comportament ale copiilor în familie

Majoritatea părinților știu cum să-și crească copiii, cum să se comporte cu ei, cum să-i sprijine și să-i înțeleagă, dar sunt și situații când bunele intenții nu sunt suficiente. Copiii au nevoie de dragoste, protecție, securitate materială și de un comportament constant din partea părinților. Părinții își pun mereu întrebări: „am procedat bine?”, „cum ar trebui să mă comport cu copilul meu?”, „de ce se poartă copilul meu așa?”...

Mai jos enumerăm câteva din preocupări frecvente ale părinților:

„I-am făcut toate poftele, i-am dat orice a vrut, a făcut ce a vrut și totuși...”

O educație excesiv de tolerantă îl poate face pe copil să creadă că totul îi este permis, că totul i se cuvine fără prea mari eforturi și că tot ceea ce își dorește trebuie să i se îndeplinească cu orice preț. Sumele mari de bani date zilnic copiilor, fără a cunoaște exact cum vor fi cheltuite, pot constitui o tentație pe viitor în a-și face rost de țigări, alcool sau droguri, mai ales dacă în anturajul lor vor exista deja consumatori de tutun, alcool sau droguri.

În plus, o astfel de educație transformă dorințele copilului în ceva ieftin. După ce s-a lăudat cu mobilul, apoi cu hainele, cu banii, ce lucru deosebit îi mai rămâne de făcut? Dacă primește tot timpul imediat ceea ce solicită, obținerea unui lucru interzis este cu atât mai atractivă. Copilul va încerca să facă lucruri ieșite din comun, fie pentru a câștiga atenția părinților, fie pentru a-I pedepsi.

„Sunt la serviciu toată ziua; câștig bani muncind din greu, dar nu vreau să-i lipsească nimic copilului meu!”

În zilele noastre părinții sunt din ce în ce mai ocupați și nu mai au timp să stea de vorbă cu copiii lor. Lipsa de comunicare poate da copilului sentimentul că nu este înțeles, că părinții lui nu sunt interesați de ceea ce se întâmplă cu el, mai ales că la această vârstă oscilează între sentimente de încredere și neîncredere, între stări de tristețe și bucurie, nu pune la îndoială ceea ce află de la alții și vrea să experimenteze, să încerce lucruri noi, chiar dacă asta înseamnă să-și riște viața.

La vârsta adolescenței apar probleme legate de identitatea de sine, de locul pe care îl ocupă în grupul de prieteni și sunt puține persoane cu care poate să discute aceste dificultăți, iar când părinții nu au timp să vorbească cu copilul, totul se desfășoară înăuntrul lui. În astfel de situații poate căuta înțelegere în altă parte și sprijin în altceva.

De aceea este important să acordăm copiilor cât mai mult timp să stăm chiar și 5 minute zilnic de vorbă, să îi ascultăm, să le înțelegem stările prin care trec, să îi ajutăm să depășească mai ușor situațiile dificile.

Chiar dacă le oferim copiilor tot ce-și doresc, tot ce au nevoie, ca să nu le lipsească nimic, trebuie să nu uităm că de cele mai multe ori, copiii nu au nevoie doar de bani, ci de dragostea părinților, de prezența lor, de o privire înțelegătoare. Au nevoie să fie ascultați, au nevoie să știe că întradevăr ne preocupă situațiile de viață prin care uneori trec și că suntem alături de ei. Vor ști toate lucrurile astea doar dacă îi vom înconjura de sprijinul și de dragostea de care au nevoie.

„Îmi cresc singur(ă) copilul ...”

Într-o familie în care există un singur părinte, ca urmare a divorțului sau a decesului celuilalt, consumul de tutun, alcool sau droguri poate să apară foarte ușor. Copilul se poate simți vinovat pentru divorțul părinților sau pentru decesul acestora. Se întâmplă de multe ori ca părintele cu care a rămas să nu fie cel mai apropiat de copil sau, mai grav, să-l considere vinovat pe acesta pentru evenimentele din familie.

Această situație este la fel de grea, atât pentru părinte cât și pentru copil. Părintele se simte depășit, are sentimente de vinovăție, se simte singur și deprimat. Dar nu trebuie să treacă singur prin toate aceste încercări ale vieții, mai ales când copilul are acum atâta nevoie ca părintele să-I fie aproape.

Dacă vă aflați într-o astfel de situație, puteți apela la specialiști (consilier școlar, psiholog, serviciile de protecția copilului și cele de asistență socială), care vă pot ajuta să treceți mai ușor peste astfel de dificultăți. În plus, chiar dacă pare nedrept, trebuie să fiți responsabil pentru bunăstarea copilului, deci trebuie să reușiți să faceți față situației cât mai bine pentru amândoi

BIBLIOGRAFIE

- A. Cosmovici, L. Iacob, Psihologia socială, Ed. Polirom Iași, 1998
- Băban Adriana, Consiliere educațională, Ed. ASCR ,Cluj Napoca,2009
- Eu și copilul meu- Ghis pentru consilierii școlari

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF.ÎNV.PREȘC. PEPA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DOMAȘNEA**

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Sunt copii bine crescuți, care știu să se poarte și să vorbească frumos, în preajma cărora este o plăcere să te afli.

Cei care nu și-au însușit de mici un comportament adecvat vârstei, vor fi respinși de colegi, vor deveni răi și se vor afla în permanent conflict cu cei din jurul lor.

Pentru a nu face parte dintre aceștia, învățăm să ne purtăm civilizată, fapt ce reprezintă o carte de vizită cu care vom deschide mai ușor ușile bunăvoinței celorlalți.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierată este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncăm tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne spună că nu este bine.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Importanța celor șapte ani de acasă

Colegiul Național "Tudor Arghezi" Târgu-Cărbunești, Gorj prof. Pera Ermina Mihaela

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului, până când acesta merge la școală.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cei șapte ani de acasă, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Părinții, dacă doresc să aibă copii buni, înțelepți și sănătoși, trebuie ca ei să fie mai întâi buni, credincioși, deoarece copiii, ce văd și ce aud în casă de la părinți, aceea fac. Disciplina și educația copilului reprezintă, de fapt, cartea de vizită a oricărui părinte.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Una dintre cele mai importante calități de dezvoltat la un copil este sociabilitatea. Unui copil sociabil îi este ușor să abordeze alți oameni, să aibă relații de durată cu ei, iar comunicarea eficientă îl ajută să învețe mai multe, mai repede. Copiii sunt ca un burete, absorb informații de peste tot. Ne dorim un copil care poate adresa o întrebare atunci când are o nelămurire.

Părinții pot influența în bine felul în care cei mici își dezvoltă și manifestă sociabilitatea. Ei pot modela felul în care copilul comunică și îi pot îmbunătăți această latură. Pentru aceasta, trebuie să fim un model bun, fiind la rândul nostru sociabili, să îi lăsăm să vadă abundența relațiilor umane pe care la avem: cu familia, cu prietenii apropiați, la serviciu, cu oamenii din bloc sau cu mămicile/bunicile cu care schimbăm o vorbă în parc și, în primul rând, cu alți copii.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Copiii noștri au nevoie de timp împreună cu părinții, mai mult decât de orice cadou!

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

L'importance du rôle des parents dans l'éducation de leurs enfants

Prof. Perețeanu Elena
Școala Gimnazială, com. Drăcșenei

“De tous les devoirs des parents, le principal est la bonne éducation de leurs enfant.” (Jean Baptiste Blanchard)

Les enfants sont le reflet de leurs parents. Si les parents accomplissent convenablement leur mission qui est de donner une bonne éducation à leurs descendants, ces derniers réussiront sans doute dans leurs vies. Car bien avant d'être confronté à la dure réalité de la vie en société, les enfants passent par une première étape qui est la vie dans le cocon familial. C'est là qu'ils commenceront leur éducation et que leurs seront inculquées les premières valeurs qui feront d'eux de futures bonnes personnes ou pas.

Initiateurs de l'enfant aux règles morales, les parents ont aussi, pour lui, valeur d'exemple. C'est en les voyant se conduire que l'enfant apprend – ou non – la valeur des règles sociales. C'est en fonction de la façon dont ses parents le traitent, et traitent les autres, que l'enfant apprend – ou n'apprend pas – le respect de l'autre.

C'est toujours, en effet, aux actes de ses parents et à ce qu'ils ont profondément – et surtout inconsciemment – dans la tête que l'enfant s'identifie, quels que soient les beaux discours dont par ailleurs ils l'abreuvent.

L'enfant agit à l'exemple de ses parents parce qu'il les aime et parce qu'ils représentent une image achevée de lui-même vers laquelle il tend.

Autre façon d'illustrer deux instances dont parle Freud : l'"*idéal du moi*", les valeurs issues de l'exemple parental, que le "*moi*" se donne comme idéal à atteindre ; et le "*surmoi*", ces mêmes valeurs qui lui servent à régler sa conduite.

Les valeurs morales ne peuvent donc pas se transmettre comme un savoir intellectuel. L'enfant n'y accède pas par le seul discours, mais par l'expérience. S'il a pu, grâce à l'éducation donnée par ses parents, découvrir que le renoncement aux plaisirs immédiats et "illégaux" est difficile. Mais que la souffrance qu'il implique n'est pas vaine, car, passée l'épreuve, la porte s'ouvre sur des plaisirs plus grands, plus élaborés et socialement valorisés. Ainsi, l'envie de voir, la "pulsion scopique", peut-elle conduire un enfant à passer sa vie à "regarder par les trous de serrure". Mais elle peut aussi s'exercer dans un autre registre : poussé par son envie de voir et de savoir, l'enfant pourra, par exemple, devenir chercheur. Ce processus par lequel les pulsions changent de but, que Freud appelle la "sublimation", n'est possible que si les interdits sont posés. Sans ce type de remaniement profond, qui implique à la fois sa tête et son corps, l'enfant pourra certes apprendre à l'école les valeurs morales, mais il ne pourra pas être habité par elles. Elles risquent donc de ne fonctionner pour lui que comme un corset. Qui ne pourra contenir longtemps les envies si elles sont trop fortes.

L'adolescence, c'est le moment où l'on a besoin de trouver ses propres valeurs et d'être sûr qu'elles ne doivent rien à l'influence des parents. Et il y a un bon moyen pour s'en assurer : c'est de dire et de faire le contraire de ce qu'ils voudraient pour les entendre hurler. Cette attitude est la preuve que les enfants sont en marche vers la maturité. Ils font un travail difficile et estimable pour se mettre au monde, tout seuls, une seconde fois. Et s'ils crient fort leurs valeurs, c'est parce qu'ils ne sont pas sûrs de leurs choix. Les "adolescents toujours gentils" qui ne contestent jamais, ce n'est pas, comme leurs parents le croient, parce qu'ils sont "bien élevés", c'est parce qu'on ne leur a jamais vraiment donné le droit de penser.

La plupart des enfants qui souffrent de troubles de la personnalité ou qui sont en difficulté que ce soit au niveau scolaire ou social sont victimes des parents qui n'accomplissent pas à bien leur mission.

Etre parent est une énorme responsabilité, c'est un travail à part entière.

Tout d'abord il est important d'apprendre à ses enfants les premières bases de l'éducation et cela implique plusieurs détails tous aussi importants les uns que les autres.

Ces bases se traduisent par exemple, par le fait d'apprendre un petit enfant à dire merci lorsqu'on lui donne quelque chose ou encore à bien se tenir à table. Il faut aussi lui rappeler qu'il est impoli de parler à voix haute et que ça l'est tout autant de ne pas respecter ses interlocuteurs lorsqu'il aura une

discussion, qu'il ne soit pas grossier et qu'il n'utilise pas des termes inappropriés au risque d'être perçu comme un enfant mal élevé.

Par ailleurs, les parents ont la mission d'inculquer un tas de valeurs à leurs enfants afin de faire d'eux de bonnes personnes. Veiller à apprendre à leur démontrer à quel point il est important d'être une bonne personne, de faire le bien autour d'eux et aider leur prochain et surtout qu'ils s'éloignent totalement du mauvais chemin.

En ce qui concerne l'éducation culturelle des enfants, les parents ont un rôle tout aussi important. Car avant qu'ils ne commencent à fréquenter les bancs de l'école, les enfants seront à charge des parents. Et c'est là qu'ils développeront un sens de la curiosité et une envie d'apprendre. Les enfants doivent être poussés à lire dès leur plus jeune âge, cela aura des répercussions positives sur leurs capacités intellectuelles. On doit les faire aimer le bricolage, l'amour des travaux manuels se développe dès la plus tendre enfance. Et ce genre d'activité fera d'un enfant quelqu'un de débrouillard et de créatif. La créativité étant une qualité nécessaire à la réussite de nos jours.

On doit avoir un rôle pédagogique avec l'enfant, si par exemple il ne s'intéresse à rien et il se fiche de tout, on doit tenter une approche intelligente pour éveiller sa curiosité .

Il arrive parfois que les parents se retrouvent dans des situations inconfortables avec leurs enfants pour diverses raisons, comme par exemple le caractère difficile de ce dernier. La plupart rentre dans des conflits et des situations difficilement gérable et tournant la plupart du temps en grosse crises de colère.

La santé psychologique de l'enfant repose sur la relation qu'il entretient avec sa famille. C'est cette relation qui aidera l'enfant à s'adapter à l'avenir. C'est la famille qui engendre le développement sain ou malsain de l'enfant, qui l'éclaire jour après jour dans le bon chemin, qui le guide dans ses choix tout en lui laissant la liberté d'exprimer ses goûts, qui l'aide à affirmer sa personnalité et à gagner de l'assurance et la confiance en soi. C'est ce soutien psychologique qui lui permettra de se débrouiller seul et de ne pas se débattre dans les affres du doute quand viendra le moment pour l'oiseau de quitter le nid.

Bibliographie

1. AUGÉ (M.) *Les Domaines de la parenté*, Paris, Maspéro, 1975.
2. BRINBAUM Yaël, « Attentes éducatives des familles », in **Dictionnaire de l'éducation**, VAN ZANTEN Agnès (sous la direction de), Presses universitaires de France/Paris, 2008.

Cât de actuală este expresia *cei șapte ani de acasă*?

Profesor: Liliana Perju
Școala Gimnazială Oțeleni

Cât mai cântărește astăzi vorba „să ai cei șapte ani de acasă”? Într-o lume a părinților nevoiți să petreacă mai multe ore ale zilei la servicii, în birouri decât acasă lângă copii, într-o vreme când moda găsirii unei bone prinde tot mai mult teren în familiile moderne sau în aceste vremuri când îndatoririle de părinte cer multor cupluri să se sacrifice, plecând în străinătate pentru o viață decentă, a vorbi despre educație este o adevărată provocare. Și, totuși, fără bazele unei educații primite în sânul familiei este greu să vorbim despre formarea unui copil. Nu este de ajuns să îți îngrijești și să-ți hrănești copilul, este necesar să-i transmiți educația potrivită. El trebuie să vadă în părintele său modelul faptelor sale bune și al comportamentului său corect, atât față de el, cât și față de cei din jurul său.

Dacă Dumnezeu a avut nevoie doar șapte zile pentru a crea lumea cu toate minunile ei pe care a dăruit-o omului pentru a o stăpâni și a se bucura de toate frumusețile sale, să fie oare suficienți șapte ani unei familii care își formează urmașii? Ce altceva fac părinții în primii șapte ani de viață, dacă nu să creioneze un univers minunat în care să crească cei mici, să le ofere mediul ideal pentru o dezvoltare cât mai armonioasă, să-i învețe să se descurce în microcosmosul familial dar mai ales înafara acestuia.

Expresia *cei șapte ani de-acasă* reprezintă educația de-acasă, bunele maniere, regulile morale transmise copilului de către părinții săi. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și dobândește acel set de reguli fundamentale în pregătirea lui pentru viață. Fiecare părinte își dorește să se mândrească cu un copil care să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală sau în vizită la rude sau prieteni.

Când spunem că un copil are *cei șapte ani de acasă* ne gândim la un copil bine crescut, un copil care știe să respecte pe ceilalți, fie că sunt de vârsta lui sau adulți, știe să spună „bună ziua”, să spună „mulțumesc”, care cunoaște rolul lui „te rog”, un copil capabil să recunoască că a greșit și care știe să spună „scuză-mă”. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă nu trebuie să ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului numai până când acesta merge la școală. Mersul la școală nu reprezintă limita unde se termină responsabilitatea părinților, ci reprezintă o nouă provocare. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în defavoarea copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Neputând urma o școală a părinților, fiecare încercă să ofere educația necesară într-un mod foarte personal. Unele familii păstrează modelul parental preluat de la proprii părinți și bunici, alte familii se dezic de ideile și principiile după care au fost crescuți, considerându-le învechite. Cine procedează mai bine? Un răspuns satisfăcător nu cred că poate fi găsit prea lesne. A te fixa în niște paradigme preluate de la alții fără să le adaptezi la realitățile vieții cotidiene, fără să le anticipezi pe cele ale vieții de mâine, pentru care de fapt îl formăm pe copilul de astăzi, cred că ar fi o greșeală.

Orice părinte intenționează să găsească drumul către o viață cât mai bună pentru copilul său, iar pentru aceasta nu ezită în a epuiza resurse și soluții diverse. Există, însă, o categorie a părinților superprotectivi care consideră că cea mai corectă abordare a ideii celor „șapte ani de-acasă” este să anticipeze fiecare pas al copilului, fiindu-le frică de reacția copilului în fața dificultăților. Astfel, preiau rolul unui covor roșu, care se așterne în calea copilului, făcându-le acestora călătoria tot mai ușoară. Închizându-i în „turnul de fildeș”, feriți în felul acesta de greutate, de lacrimi și eșecuri, nu facem decât să le tăiem aripile, să îi izolăm de realitatea în care cât de curând vor trebui să facă față singuri.

Oare asta este soluția, să coordonăm precum păpușarul pașii unei ființe dotată cu atât de multe resurse? Un proverb chinezesc spune „*Dacă dai un pește unui om, îl hrănești pentru o zi; dacă îl înveți să pescuiască, îl hrănești pentru o viață*”. Părinții inteligenți sunt cei care sunt vizionari și își pregătesc copiii pentru a fi independenți. Scopul principal este să creăm persoane puternice, echilibrate, entuziaste,

curioase și dornice de a-și lua propriile decizii chiar și în cele mai simple situații. Să-și însușească singuri cele mai importante lecții de viață. Și pentru acesta trebuie să-i tratăm ca pe niște parteneri, cu multă încredere, răbdare, empatie. Poate dincolo de grija materială, ar trebui să primeze grija pentru un suport emoțional constant și echilibrat, grija pentru a aplica noi înșine comportamentele pe care dori să le întărim copiilor noștri. Acel „climat familial” infuzat de dragoste și armonie este mai important decât multe alte resurse

Expresia „cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi bune, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este asemenea unui burete pregătit să absoarbă tot ceea ce îl înconjoară. De aceea, este important să fie înconjurat de modele comportamentale potrivite, de modele relaționare în funcție de care își va structura personalitatea.

Dacă legile se schimbă, oamenii vin și plecă, ceea ce rămâne constant în viața copilului este baza pusă în mica copilărie în mediul familial. Așadar trebuie să ne asigurăm că aceasta este una solidă pentru a putea susține o evoluție frumoasă a tinerilor noștri.

Cei 7 ani de acasă

**Prof. Gabriela Perșoiu- Colegiul Național Pedagogic “Contantin Brătescu “
Constanța**

Când vorbim de cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația copilului primită de la părinți, la formarea personalității și comportamentul copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, manierat, care știe să salute, care folosește cuvintele magice “ te rog”, “ mulțumesc”, care îi respectă pe cei în vârstă. Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt foarte importante pentru adaptarea copilului în societate.

Educația copiilor în primii ani de viață, în familie, este baza, este fundația viitoarei “ construcții”, a viitorului adult. Caracterul fiecărui om se formează în această perioadă, în special până la vârsta de patru ani.

Copiii sunt din ce în ce mai agitați, iar timpul pe care părinții îl acordă acestora este din ce în ce mai redus. În multe familii, din cauza serviciului foarte solicitant al părinților, sunt angajate bone, sau copiii sunt lăsați zece ore pe zi în școală sau grădiniță, iar responsabilitatea educării copiilor este lăsată în grija acestor personae (bona sau profesorul). Rolul școlii este acela de a atrage atenția părinților privind importanța prezenței lor pentru copii, deoarece baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copiii le permit acestora să se dezvolte armonios, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat, iar acest sentiment de siguranță îi crează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul simte că este apreciat, că părinții sunt preocupați de ceea ce face.

Majoritatea studiilor de specialitate subliniază faptul că educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, deoarece el înțelege lumea în mod diferit, în funcție de vârsta pe care o are. Până la vârsta de 2-3 ani copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. Unui copil de 2 ani nu-I putem pretinde să fie altruist, nu-I putem cere să împartă voluntar jucăriile cu un alt copil. Deși el nu știe să deosebească binele de rău, trebuie să fixăm anumite limite, deoarece el trebuie să învețe să aștepte, să amâne dorințele. El poate învăța formulele de politețe de bază, imitându-I pe părinți.

De la 3 la 5 ani, copilul trebuie să fie capabil să împartă jucăriile, să salute, să spună mulțumesc, să deosebească binele de rău. El observă reacțiile părinților față de diferite comportamente ale sale, conștientizează semnificația pedepsei și apreciază recompensele. Acum este perioada propice pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, în vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este un proces de durată care prinde contur în mediul familial. Cele mai bune momente sunt întâmplările reale din cadrul familiei fiecăruia. Masa în familie, mersul în vizită la bunici sau prieteni, mersul la cumpărături, sunt momente bune în care copilul poate învăța bunele maniere.

Între 5 și 7 ani copilul devine din ce în ce mai independent, merge la grădiniță și apoi la școală. El vine în contact cu mai multe persoane și din acest motiv este indicat să I se dezvolte capacitatea de comunicare cu cei din jur - adulți sau alți copii. El trebuie să învețe să-și exprime sentimentele. Adulții trebuie să fie un model pentru copii, degeaba îi cerem să folosescă cuvântul “mulțumesc” dacă în familie nu-l aude niciodată, sau degeaba îi spunem să nu mai țipe dacă în familie aude certuri. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil este atunci când părintele își exprimă mulțumirea și bucuria față de un comportament adecvat al copilului. Părinții trebuie să explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste și să fie consecvenți în educația acestora. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea, dau rezultate mai bune decât o pedeapsă.

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață pe copil ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

“ Eu sunt copilul...tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau voi eșua în viață.”

Bibliografie:

Armes, Nicolae-“ABC-ul comportării civilizate”, Ed.Ceres,Editura București,1990
Munteanu, Delia-“Politețe și bună cuviință”,Ed. Ramida, București,1992

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

GRĂDINIȚA CU P.P. „PITICOT”, CÎMPENI, JUD, ALBA PROF. DANIELA MARIA PETACA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea și atenția cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Copilul înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile pe care le desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și

să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume - OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- 1.Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București;
- 2.Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
- 3.Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.pt.înv.preșcolar:Petcu Ileana
Grădinița cu program normal-Orlea/Jud.Olt

Copilăria este cea mai frumoasă ,cea mai curată amintire a tuturor oamenilor,este perioada celei mai intense dezvoltări fizice și psihice ale omului. Când vorbim de „cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți,la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut,care știe să salute,să spună „mulțumesc”, „te rog”,care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lor și cu adulții.

Încă de la primul scâncet,copilul mic manifestă instinctive multiple comportamente de manipulare a părinților și a persoanelor apropiate cu scopul de a-și satisface anumite nevoi și de a obține diverse privilegii-de la cel de a fi luat în brațe și legănat până la acela de a i se cumpăra o jucărie sau de a vedea un anumit program la televizor.

Acționând sub imperiul dragostei necondiționate pentru copil și a dorinței de a nu-l priva de lucrurile esențiale,părinții nu numai că răspund pozitiv la orice solicitare din partea copilului,dar au și tendința de a pune în valoare calitățile acestuia ,chiar de a le „fabrica”,preferând să nu observe defectele/limitele sau să tolereze comportamentele necorespunzătoare . Primii ani din viață sunt cei mai importanți și ei își vor pune amprenta definitiv pe personalitatea copilului și a adultului de mai târziu.Fericirea copilului reprezintă pentru majoritatea părinților un lucru important.Copiii care sunt fericiți,după părerea specialiștilor au anumite trăsături de personalitate,încredere în sine,optimism și un simț al controlului foarte bine dezvoltat.

Educația,bunele maniere,regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație,pentru formarea și instruirea caracterului psihosocial.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia,exercitând o influență atât de adâncă,încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.Familia are un impact mult mai puternic asupra procesului formării,modelării personalității copilului.Ea reprezintă instituția cea mai apropiată de nevoile și trebuințele acestuia,capabilă să i le identifice și să i le satisfacă. În cadrul familiei copilul caută modele cu care să se identifice și pe care să le urmeze.Grădinița completează contribuția formării copilului ca persoană prin mediul său specific.Îi oferă posibilitatea implicării în cadrul unor relații interpersonal,îi impune o anumită ordine ,disciplină ce decurge din existența unui program bine stabilit.

Prima piatră de la temelia formării personalității este pusă de familie.Formarea autonomiei,a deprinderilor anumitor obișnuințe cum ar fi comportamentul alimentar,de îmbrăcare,igienă,au loc sub îndrumarea atentă a părinților.

Comportamentul copilului la masă trebuie să cuprindă și conveniențe legate de modul de a servi masa ,de a cere,de a mulțumi,ținuta la masă,relaționarea cu ceilalți,atenția la cerințele acestora.Foarte important este ca cel ce se ocupă de educația copilului să cunoască standardele la care să raporteze comportamentul acestuia.Astfel,la trei ani poate să folosească în mod independent furculița sub atenta supraveghere a mamei,iar la 4-6 ani reușește să folosească în mod independent tacâmurile.Deprinderea de a se îmbrăca se formează treptat.Inițial este dependent de adult.Spre sfârșitul preșcolarității copilul trebuie să aibă însușite o serie de comportamente legate de îmbrăcare.Pe lângă succesiunea actelor implicate în îmbrăcare el trebuie să își însușească și anumite informații legate de distincția îmbrăcării de zi de cea de noapte,de importanța igienei vestimentației,așezarea corespunzătoare a acesteia pentru a nu se șifona.Deprinderile de igienă cuprind spălarea mâinilor înainte de orice masă,după orice vizită la toaletă,spălarea obrazului,spălarea dinților,folosirea batistei.În însușirea deprinderilor de igienă există diferențe de la copil la copil.Unora le este frică de apă,alții rămân indiferenți la murdărie,alții îndrăgesc foarte mult apa.În formarea unei conduite corecte față de normele de igienă intervine părintele,educatorul trebuie să găsească cele mai adecvate metode în vederea însușirii unui comportament corect.

Copilul este ființa cea mai curată ,cea mai gîngășă,cea mai sensibilă.De aceea ,noi cei mari trebuie să avem mare grijă în felul în care îi vorbim copilului,pe ce ton,cu ce privire ne uităm la el.Este atât de sensibil ,încât orice cuvânt sau expresie a feței,fie îl inhibă,fie îl încurajează.Zâmbetul,vocea

blândă,dragostea,liniștea noastră trebuie să fie în orice clipă.De ce?Copilul simte,iar din cauza noastră,el poate să devină din copil vesel,curat,gingaș-un copil trist,agitat.Dacă vom proceda corect,acel copil va avea o copilărie fericită,pe care nu o va uita niciodată.Va mulțumi aceluia care au contribuit la realizarea ei și odată cu această contribuție pozitivă,copilul din el nu va muri niciodată,iar acesta este un lucru esențial vieții,care joacă și un rol important.Dacă îl vom ajuta pe copil cu toată dragostea și cu tot ce este necesar învățaturii lui,vom avea bucuria de a găsi peste ani,un om realizat,un om bun,plin de vise și speranțe,de dragoste,de pace și de tot ce-i bun în viață.

Copilul imită tot ceea ce fac adulții și lui i se pare că este bine.Mare grijă trebuie să avem,pentru a nu le forma un comportament inadecvat.Copilul trebuie analizat din toate punctele de vedere.Nu trebuie să ne scape nicio părticică din viața sa ,deoarece, chiar acela poate fi miezul stricat.Și e păcat să nu clădim vieții lui ,temelia cea mai rezistentă,care poate dura chiar și întreaga lui existență.

Să încercăm așadar,atât în familie cât și la grădiniță,să înfrumusețăm fiecare suflet și să-l îmbogățim cu toate pietrele și fiecare suflet va fi pentru noi ,comoara cea mai de preț.

ȘI NU UITAȚI.....

Un copil este ca o sămânță de floare.../Cât de frumos va crește,cât de frumos va rodi,

Depinde de grădinarul care o va îngriji,/De ce pământ și de câtă lumină și apă are,

De cât e de ferită de frig,de furtună și de soare prea tare.

E atât de plăpândă....

Cum ai putea s-o rupi ,ori să o calci în picioare?

Când e tot ce va rămâne în urma ta!

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală"

Albert Einstein

Prof. înv. preșc. Petre Adina Luminița
Grădinița cu P.P. Step by step, Galați

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri, iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele elemente definesc în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul - este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public - un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii - manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale - prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă - o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță - un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei șapte ani de acasă

**Prof.înv. preșcolar: Petre Claudia
Grădinița Nr.1 Slănic Prahova**

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Petre Niculina, Grădinița Nr.1 Morteni, Dâmbovița

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor, “cei șapte ani de acasă” fiind din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată, dar care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie. Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se: “Ce copil politicos! Se vede că are cei șapte ani de acasă!”. Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Educația primită în acești șapte ani depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba i se spune copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți ori să i se atragă atenția că nu a spus “mulțumesc” la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Astfel, el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților față de comportamentul său, dacă părintele ignoră sau apreciază comportamentul copilului, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunicii și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur, copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Iată, câteva reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la șapte ani:

- Bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului, deci copilul trebuie învățat să se poarte frumos!
- Regulile și limitele nu trebuie să lipsească în ceea ce privește comportamentul copilului!
- Copilul are nevoie să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin, deci nu este indicat să încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme!
- Copilul va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate, doar învățându-l să își exprime emoțiile și sentimentele!
- Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui, așadar ar fi bine să îl învățăm să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți!
- Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru să i se arate zilnic! Copilul trebuie iubit indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

Bibliografie:

- Cucoș, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2001;
Post, Emily, Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Corint Junior;
Vrășmaș, Ecaterina, Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
Ciofu, Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof.înv.preșcolar PETREA DOINA
Grădinița„Sf. Maria”, Bacău

„Singurătatea învie calitățile celor pierduți”

Valeria Mahok

Zâmbetul – albul, cea mai deschisă culoare, reprezintă copilăria, puritatea, dreptatea, inocența. Zâmbesc des doar oamenii deschiși, ce au sufletul curat, iar anume, zâmbetul, atrage orice om. De bună seamă că cine are copii, cine și i-a dorit cu ardoare, tot cu ardoare își dorește pentru aceștia viață lungă și fericită și-i crește astfel, ca în viața ce le-a dăruit-o, griji și lipsuri să fie cât mai puține, iar bunăstarea și fericirea să le fie surori, din leagăn, pentru totdeauna.

Educația copiilor în anii petrecuți cu precădere în familie este extrem de importantă, dar, din păcate, copiii de astăzi nu prea mai au parte de părinți, în adevăratul sens al cuvântului. Părinții sunt foarte ocupați și astfel, deși, teoretic, pentru fiecare părinte copilul său reprezintă prioritatea numărul unu, în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Răutățiile și lipsa de educație a unui copil se vede mult mai devreme de vârsta maturității, dar, la vârsta maturității copiii și părinții sunt surprinși, pentru că își dau seama că nu se mai pot îndrepta foarte multe sau este foarte greu de schimbat un anumit tip de comportament.

Adesea, când găsim un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem la expresia „îi lipsesc cei șapte ani de acasă!”

Ce înțelegem, de fapt, prin această expresie?

Care este rolul acestei perioade de formare, până la șapte ani, în viața noastră de mai târziu?

Cred că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale. Unui om care nu are cei șapte ani de acasă îi lipsește, în primul rând, credința în familie. Un rol important îl are și credința în Dumnezeu.

Cei șapte ani de acasă înseamnă socializarea primară care are loc în familie, înseamnă dobândirea unui fundament pe care se clădește viitoarea personalitate a copilului. Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijiile de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații strașnice, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulți dintre psihologi, pedagogi și specialiști au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști. Cauza acestei stări de lucru este educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor. Părinții angajează foarte repede bone pentru îngrijirea copiilor și, astfel, educația își pierde adevăratul ei sens, adevăratul ei înțeles. Părinții trebuie să aibă mai clar trasate prioritățile și atitudinile în cadrul familiei, ținând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Cei șapte ani de acasă înseamnă de fapt anii pe care

i-am petrecut până a pleca la școală, iar în cei șapte ani părinții sunt, de cele mai multe ori, responsabili pentru educația noastră. Cei șapte ani înseamnă educația primită acasă, educația dată de părinți, mai exact respectul pe care ar trebui să îl avem pentru semenii noștri. Din punctul meu de vedere, cei șapte ani de acasă înseamnă și respectul pe care îl avem față de noi. Dacă avem respect față de noi, avem respect și față de ceilalți. Cei șapte ani înseamnă amintiri, sentimente, învățăminte, dar și tristețe și

nemulțumire. Fiecare dintre noi suntem mulțumiți sau nemulțumiți de realitate. Fără îndoială, fiecare află de la viață exact cât își dorește. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și bineînțeles îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul tău, odată cu trecerea timpului, când vei deveni mai înțelept, o să dai și tu aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la bază cei șapte ani de acasă, să poată merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Educația se face pentru copii, nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Cei șapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând. Cred că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine și rău, frumos și urât. Trebuie să învățăm să dăm și să primim mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu. Oamenii uită că nu suntem singuri în toată lupta noastră.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

„Este de o mie de ori mai bine să ai bun simț fără educație decât să ai educație fără bun simț!”

Robert G. Îngersoll

Bibliografie:

1. Vrășmaș, E. A. (2002). *Consilierea și educația părinților*. București: Editura Aramis.
2. Păun, E.; Iucu.R. (2002), *Educația preșcolară în România*. București: Polirom
3. Ciofu, C.(1998). *Interacțiunea părinți-copii*.București: Editura Medicală Amaltea

Educația primită în familie

Profesor: Petrescu Amalia
Școala Gimnazială Galeșu
Localitatea Brăduleț
Județul Argeș

Educația copilului presupune o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Chiar dacă este vorba despre educația de acasă sau despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament stabilite de părinți, educatori sau profesori.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare. Familia reprezintă nucleul social elementar, ce oferă modelul prim de comportament în societate. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Mai întâi, copilul își imită părinții, vârsta primei copilării fiind esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Părinții, bunicii, nașii, rudele își concentrează atenția asupra copilului, având menirea de a-l ocroti, a-l ajuta. Întreaga familie își revarsă iubirea ei caldă asupra copilului. Așadar, ocrotirea copilului are la bază relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Atunci când copilul este iubit de părinți, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează, în viitor, deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. În plus, el realizează că părinții îi acordă maximă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină rigidă.

De asemenea, la vârsta fragedă a copilăriei, se învață bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. Învățarea bunelor maniere este un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici, bucuriile de a sta împreună în jurul bradului de Crăciun, vacanțele petrecute împreună sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent; el merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și își dezvoltă tot mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Este vârsta când învață să converseze cu adulții, își argumentează punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, intervine în discuțiile din familie. Copilul trebuie să fie încurajat să se exprime. La această vârstă părinții trebuie să îl învețe formulele de politețe, de salut: „Bună ziua”, „Te rog”, „Mulțumesc”, „La revedere”.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. E bine să nu uităm că modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu.

Bibliografie:

1. Cosmovici, Andrei- *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași, 1999;
2. Marinescu, Aurelia- *Codul bunelor maniere astăzi*, Editura Humanitas, București, 1995.

Importanța celor șapte ani de acasă și a primelor povești citite copilului

Bibl. prof. Petrescu Jeanina
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul”, Craiova

Rolul educațional al familiei în primii șapte ani ai copilului este foarte important și trebuie privit cu multă responsabilitate, familia având rolul privilegiat de a-și pune prima amprentă asupra devenirii ulterioare a adultului de mai târziu. Acum copilul se formează din punct de vedere cognitiv, afectiv, social și mai târziu cultural. Educația este un fenomen prin excelență social, un proces în continuă desfășurare, având ca deziderate dezvoltarea conștiință și progresivă a potențialului uman, văzut ca un tot unitar, selectarea și transmiterea valorilor de la societate la individ, pregătirea copilului pentru integrarea activă în viața socială de mai târziu.

În afară de satisfacerea trebuințelor copilului de ordin material - hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc., acesta are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface necesitățile copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că dorința sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter precum egoismul, vehemența sau chiar lipsa de respect. Aceste trăsături negative, dacă nu se corectează, îl vor pune pe copil în conflict cu mediul social în care trăiește.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Educația copiilor în primii ani de viață, pe care îi petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se formează în această perioadă. De aceea, mulți dintre psihologi și pedagogi au afirmat că, pentru început, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști. Cauza acestui fapt concret este educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor. Părinții angajează, din anumite motive, uneori foarte repede, bone pentru îngrijirea copiilor și, astfel, educația își pierde adevăratul ei sens. Familia și școala trebuie să colaboreze foarte bine pentru a crea un climat optim de dezvoltare pentru copil. Părinții trebuie să aibă trasate clar prioritățile și atitudinile în cadrul familiei, ținând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de grădiniță, apoi prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile din educație pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Actualmente, problema stringentă a educației copiilor, în primii ani de viață, o reprezintă lipsa părinților, fizică sau nu, din viața copiilor, lipsă determinată de nivelul financiar precar (fiind nevoiți să plece în altă țară pentru a lucra) sau de indiferența unor părinți tributari concepției „tot îl duc la grădiniță, învață acolo“, pentru că eu nu am timp. Nu este suficient să duci copilul la grădiniță sau la școală. Trebuie să te implici, în limita timpului disponibil, în educarea lui. Întrebi copilul zilnic ce a făcut la grădiniță sau la școală, nu doar ce și dacă a mâncat..., repeți cu el poeziile sau poveștile pe care le-a auzit pentru prima dată în acea zi, lucrezi cu el la matematică sau îl ajuți la planșele pe care le are de făcut la desen...etc. Ca părinte trebuie să colaborezi cu educatoarea sau cu profesorul de la clasă, pentru a ajuta copilul în evoluția sa.

Copilul învață de la cea mai fragedă vârstă din comportamentul părinților lui. De aceea, aceștia pe lângă tonul adecvat pe care trebuie să-l folosească în familie, trebuie să ofere un model demn de urmat pentru copilul lor. De exemplu: seara înainte de culcare să-și spună rugăciunea – dovedindu-se buni creștini, dacă oferă ceva să spună „cu plăcere“ după ce au primit mulțumiri, dacă primesc ceva să spună „mulțumesc“, să împartă ceea ce au cu copilul lor, să citească ei însuși și să-i citească copilului povești din care să poată să învețe doar lucruri bune, să vizioneze împreună programe pentru copii, să se joace împreună etc.

Poveștile și basmele le dezvoltă copiilor noștri imaginația și creativitatea, rolul lor fiind unul foarte important: acestea contribuie la formarea unui sistem de valori. Până și pasajele care conțin

violență îl ajută pe copil să înțeleagă mai bine lumea care-l înconjoară. Toți am răsfoit în copilărie cărți de povești, împreună cu părinții sau bunici, apoi au fost buchisite, încet-încet, de către copilul - școlar, pentru ca ajunși la maturitate să le citim copiilor și nepoților noștri.

Dar ne-am întrebat vreodată „Cât de valoroase sunt aceste povești?”, a subliniat psihologul Tatiana Barbaros, pentru „Cuget Liber”. Acestea, cum am mai spus, dezvoltă imaginația și gândirea, creativitatea, cât și simțul estetic. De asemenea, poveștile au un rol important și în dezvoltarea limbajului și a gândirii, căci cel mic aude cuvinte și expresii noi, face cunoștință cu noțiuni noi. „În jocul de rol, specific vârstei mici(1-7 ani), copiii imită personajele preferate. Deseori se identifică cu prințesele, sau cavalerii care se luptă cu dragonii, sau cu alte personaje pozitive sau negative”. Este important să citim copiilor povești, astfel încât să le facilităm crearea propriei imaginații despre personaje. Un alt beneficiu al citirii poveștilor îl constituie faptul că părintele petrece mai mult timp cu propriul copil, contribuind astfel la consolidarea relației de apropiere dintre părinte și copil, relație de care toți au nevoie din ce în ce mai mare, explică psihologii.

Nu săriți peste fragmentele violente! Cel mai ușor la vârsta mică copiii învață prin și cu povești, spun specialiștii. „Învață astfel comportamente precum competiția și cooperarea, empatia și altruismul, descoperă valori precum dreptatea, cinstea, responsabilitatea. Poveștile transmit o anumită tipologie arhetipală de comportament, care se transmite din generație în generație”, a adăugat Tatiana Barbaros.

Și, tocmai pentru că descoperă valorile, este bine să nu sărim peste fragmentele pe care le considerăm ca fiind „violente” sau cu elemente de agresivitate: „vânătorul cu cuțitul în mână care vrea să o ucidă pe Albă ca Zăpada, mama vitregă care se transformă într-o babă hâdă, lupul care cade în groapă și apoi arde în foc, etc”. „Copiii oricum percep altfel lucrurile, prin prisma experienței lor și a imaginației lor. Ei percep lucrurile așa cum sunt! Vor înțelege mai ușor că răul este pedepsit, că binele, chiar dacă trece prin multe încercări, este răsplătit. Personajele, care la început sunt respinse, blamate și nedreptățite, cunosc o transformare și devin frumoase, bogate și apreciate, demne de respect și un bun model comportamental”, ne-au explicat psihologii.

De asemenea, poveștile pot fi folosite cu scop terapeutic, atunci când dorim să-i ajutăm pe cei mici să gestioneze anumite situații. Unui copil timid îi putem citi povestea «Rățușca cea urâtă» sau «Prâslea cel voinic și merele de aur» și putem discuta despre ce i s-a întâmplat personajului principal”, consideră Tatiana Barbaros.

Iată de ce este important să citim povești împreună cu copiii, pentru a ne bucura de toate beneficiile lor, pentru a fi mai aproape de cei mici și chiar pentru a retrăi clipele plăcute din copilărie.

În primii șapte ani de viață, prin povești și prin propriul comportament putem să oferim copiilor noștri exemple demne de urmat.

Bibliografie

- Danion Vasile, Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012
Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006
Jinga, I., Istrate, E., Manual de pedagogie, București, Editura ALL Educațional, 1998.
Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, Collegium, Polirom, Iași, 1998.

EDUCAȚIA ÎNCEPE DIN PRIMELE ZILE

**Prof. Petrescu Mihaela,
Liceul Voltaire, Craiova, Dolj**

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative ale familiei asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită. Acestea sunt preluate prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală, dascălii șlefuiesc ceea ce a realizat familia, completează golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat și să-l ajută pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom,
www.copii.ro
www.scribd.com

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.Înv.Preșcolar Petrescu Rozalia
Școala Gimnazială”Mihai Viteazul” Boldești-Scăeni
Grădinița cu Program Normal Nr:1 –Structură

Când se spune despre cineva că are”cei șapte ani de acasă”, imediat ne ducem cu gândul la conduita sa într-un anumit context, la bunele lui maniere, la faptul că este o persoană bine-crescută. Expresia vine din trecut și se referă la educația moral-civică pe care o primea un copil în primii 7 ani de viață, înainte de a intra într-o colectivitate, de regulă direct în clasa I.

În prezent, chiar dacă intrarea în colectivitate se face la vârsta de 2-3, odată cu frecventarea grădiniței, semnificația expresiei rămâne valabilă. Ea ne sugerează faptul că familia este responsabilă de educația din primii ani de viață ai copilului, iar de calitatea acesteia depinde, în mare măsură, ”omul adult” de mâine.

Fiecare etapă din viața copilului, chiar din primele luni de viață, își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. În toată această perioadă, există foarte mulți factori care pot influența această dezvoltare. O mare parte dintre acești factori depind de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jurul lor, de persoanele cu care vin în contact.

În prima etapă din viața copilului, primele luni de la naștere, copilul comunică cu cei din jur prin plâns, pentru că el are o nevoie pe care trebuie să o identificăm și să o satisfacem. Felul în care mama înțelege aceste nevoi sunt importante în dezvoltarea lui. În afară de hrană, somn, igienă, una dintre nevoile copilului este de a fi luat în brațe. Nevoia de a fi luat în brațe nu este un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută deoarece reprezintă mai degrabă dorința de explorare a ceea ce-l înconjoară. Odată cu învățarea mersului această dorință de exploatare, nevoia de autonomie, trebuie stimulată și nu îngădită, cu condiția de a se asigura un mediu sigur pentru cel mic.

Până la vârsta de 3 ani , când se dezvoltă limbajul este foarte important ca părinții să vorbească permanent cu copilul și să-i citească povești. El învață acum prin imitație, iar persoanele pe care le imită sunt cei din familie, în mod deosebit părinții. Tot în această perioadă apar crizele de personalitate manifestate, de cele mai multe ori, în locurile publice, Copilul știe că dacă plânge, se trânteste pe jos, atunci părintele îi va lua jucăria sau ”dulcele” dorit. Cu foarte mult calm, părintele trebuie să gestioneze această ”ieșire” nedorită a copilului, deoarece, în timp, se va transforma în răsfăț.

În perioada preșcolară copilul este capabil să facă cele mai multe achiziții, este precum un burete care”absoarbe” tot. Acum, este perioada rutinelor(trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat) când se formează cel mai bine deprinderile. Am observat că noile generații de tineri părinți, nu acordă aceeași importanță autonomiei copilului, așa cum o făceau, cu ani în urmă, părinții lor. Am impresia că, din ce în ce mai mulți copii de 3 ani, când vin pentru prima dată în grădiniță, nu au deprinderi elementare formate, deprinderi pe care părinții lor le aveau la aceeași vârstă: singur să se spele pe mâini, să folosească toaleta fără ajutor, să-și strângă jucăriile, să manânce numai la masă și nu prin toată casa, urmat de mămica sau bunica care să-i mai dea o bucătică de mâncare direct în guriță, etc

Tot în această perioadă se învață regulile de politețe. Dar, oricât ai vrea să înveți un copil să fie politicos, acesta nu va fi dacă tu, ca părinte, nu respecti aceste reguli. El învață prin imitație, te copiază. Dacă vede că sora mai mare salută atunci când sosește sau pleacă de acasă, își salută vecinii și oamenii cunoscuți, dacă vede că mama mulțumește atunci când i se face un serviciu, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Tot în această perioadă se învață și formulele de adresare. Dacă învață de ”acasă” să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care au învățat în familie să spună ”tu” persoanelor adulte, de aceea le va fi foarte greu să se obișnuiască să vorbească cu”dumneata” sau ”dumneavoastră”. Dacă membrii familiei vorbesc între ei cu calm, pe un ton adecvat, nu se țipă în cazul în care sunt mici neînțelegeri, atunci și copilul va vorbi calm. Vedem adesea în grădiniță copii care țipă; cu siguranță sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton ridicat.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ până la vârsta de 6/7 ani pentru a putea spune despre el , acum sau mai târziu, că are ”cei 7 ani de acasă”?

În primul rând aş începe cu salutul. Aceasta reprezintă prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu vorbește dar el poate saluta prin fluturarea mâinii și ajungând până la ”Bună ziua”, ”Sărut mâna”. Dacă părintele îl învață de mic cu salutul, dacă el va fi un exemplu demn de urmat, atunci copilului nu-i va fi greu să-l folosească.

Un al doilea aspect ar fi comportamentul în societate. Un copil „bine-crescut” își așteaptă rândul, fie la urcarea în autobuz sau la cumpărături, la topogan sau leagănul din parc, dar și într-o conversație, fără să întrerupă pe cel care vorbește, așteaptă să pună întrebări și răspunde ”frumos” când este întrebat. De asemenea nu trebuie să încalcăm drepturile celorlalți, nu facem zgomot pentru că putem deranja pe cei din jur.

Aceeași importanță o are și comportamentul cu prietenii și membrii familiei. Bunele maniere nu trebuie aplicate numai cu adulții ci și cu partenerii de joacă. Jocurile oferă copiilor ocazia de a învăța și exersa comportamente corecte. Un copil „bine-crescut” arată respect nu numai unui adult ci își respectă colegii, prietenii, respectă regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Un alt aspect care trebuie luat în considerație sunt deprinderile și bunele maniere la masă. Un copil bine-crescut știe să folosească tacâmurile, își respectă comensii și pe cel care servește masa, nu vorbește cu gura plină, folosește sevețelul sau prosopul, mulțumește pentru masă.

Un copil bine-crescut trebuie să învețe și trebuie deprins cu recunoașterea greșelilor. Pentru a folosi un ”îmi pare rău” sau ”scuză-mă” un copil trebuie să le audă de la adulții din jurul său. Copilul va învăța faptul că a-ți recunoaște greșelile cu sinceritate nu este o dovadă de slăbiciune, ci înseamnă respect față de cei din jur, dar și față de propria persoană.

Un copil „bine crescut” trebuie să învețe de la părinți respectul față de defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva , că acestea nu sunt lucruri de care trebuie să râdă sau să facă glume pe seama acestora.

Pentru că un copil vine în colectivitate la 3 ani, multe dintre aceste reguli pot fi învățate în grădiniță prin activități specifice. Prin joc, alături de colegi, el își poate forma deprinderile, dar dacă nu sunt continuate și în familie, nu are exemplul acestora, îi va fi foarte greu să facă acest lucru de unul singur.

Toate acestea se realizează în timp, cu răbdare și, mai ales cu perseverență. Și, mai ales, prin exemplul personal vom reuși să obținem ceea ce ne-am propus: un copil bine-crescut, un adult ce are ”cei șapte ani de-acasă”.

Cei 7 ani

Petrica Mihaela ȘCOALA GIMNAZIALĂ VIȘINEȘTI

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi te rog acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (din Child’s Appeal)

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații, să fie educat. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod este făcută educația.

Educația începe odată cu nașterea ființei umane și devine o dimensiune a existenței sale pe parcursul întregii vieți. Ea implică un sistem complet, coerent și integrat, oferind mijloace proprii de a răspunde aspirațiilor de ordin educativ și cultural ale fiecărui individ, potrivit facultăților sale; ea este destinată să permită fiecăruia să-și dezvolte personalitatea pe durata întregii vieți prin munca sa sau prin activitățile sale. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” „Părinți străluciți, profesori fascinanți” - Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale „părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către „părinții inteligenți”:

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde. Aceștia sunt semănători de idei și nu controlează viața copiilor lor. Ei seamănă și așteaptă ca semințele să germineze. Pe timpul așteptării poate să apară mâhnire, dar, dacă semințele sunt bune, vor încolți.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic dezvoltarea copilului, mediul familial are un rol esențial în educația acestuia deoarece este locul în care toate achizițiile pe care le dobândește copilul sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi

mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze''(Maria Montessori-Descoperirea copilului).

Bibliografie:

Dr. Augusto Cury-, „Părinți străluciți, profesori fascinanți” -Ed.For You (2005)

Sălăvăstru, D.-, „Psihologia educației” Editura Polirom, Iași. (2004),

<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa>

<http://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii>

<http://viataingorj.ro/ar/tineret-educatie/educatia-porneste-de-la-cei-sapte-ani-deacasa/>

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Profesor: Petriuc Irina Niculina
Liceul Tehnologic „Ștefan cel Mare” Cajvana, Suceava

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani, deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La vârsta de 3 ani copilul poate învăța formulele de politețe, când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

BIBLIOGRAFIE

Danion Vasile, *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012

Poenaru Michiela, *Cei șapte ani de acasă, Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, 2013

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.inv.presc. Petroiu Adina

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de : relația afectivă dintre copil și părinți, dar și de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în rutine de zi cu zi.

La vârsta preșcolară, copilul învață prin imitație sau de multe ori pentru a distinge deosebirea dintre ce este bine și ce este rău, educația copilului se poate face prin mici povestioare. Toate poveștile copilăriei au în esența lor exemple de fapte bune și fapte rele, personaje pozitive sau negative, ele cuprinzând întotdeauna și efectul produs de acestea.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă din proprie inițiativă jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist sau tolerant față de nevoile celorlalți copii, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.

Deși se află în centrul atenției părinților, copilul mic trebuie să aibă fixate limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său (ignorantă sau atenție) apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. În această etapă, ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să vorbească la telefon.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca ambii părinți să fie consecvenți în educarea copilului. trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Baza formării unui comportament corespunzător este pusă de mediul familial, apoi aceasta se aprofundează prin pătrunderea în mediul preșcolar. Educatoarea poate veni în sprijinul familiilor prin prezentarea de referate, sfaturi sau aducerea în mijlocul discuțiilor a unor specialiști, în cadrul orelor de consiliere școlară.

Scoala și alte medii educaționale consolidează normele deja deprinse din familie.

REFERAT CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

**Prof. Petrușe Mariana Sanda
Școala Gimnazială Cîmpeni**

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă și comportamentul copilului

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncată pe umerii părinților?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot crea, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Întocmit de profesor,
PINGHIREAC SIMINA-ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 RĂCHIȚI, Județul Botoșani**

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală" (Albert Einstein)
„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).
„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt.” (Larry Fields)
„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” (Samuel Smiles)

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către copilul al unor valori morale, pozitive, este de asemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi ineficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea, cea mai prețioasă recompensă pentru copil, nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire și ordine;
- igienă– curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;

- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiții, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini;

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

Bibliografie:

1. „Teoria și metodologia evaluării”, Cucoș C, Iași, 2008
2. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
4. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași
5. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

NEVOIA DE “ CEI 7 ANI DE CASĂ”

Prof.înv.preșc. PINTEA GAROFIȚA
Șc. Gimn.”PETRU-RAREȘ” CICEU-MIHĂIEȘTI
Jud. BISTRIȚA-NĂSĂUD

”Eu sunt copilul.Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini în cea mai mare măsură dacă:

voi reuși sau voi eșua în viață.

Dă-mi, te rog, acele lucruri care mă vor îndrepta spre fericire.

Educă-mă, te rog ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.....” (din Child’s Appeal,Mamie Gene Cole)

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că “în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter.”

Citatul pune în evidență dimensiunea morală a educației din familie, dar într-un anumit fel și într-o anumită măsură familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și ucenicia pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor, ea fiind cea care răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și mai ales de protecția lui. Acțiunea educativă din familie trebuie și are întotdeauna un caracter intențional, urmărind o anumită finalitate-formarea personalității copilului pentru integrarea lui în societate.

Educația făcută de primii educatori-părinții, se răsfrânge asupra tuturor laturilor copilului în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia.

Cel mai important rol în evoluția moral-civică a copilului îl au exemplele bune care pleacă inevitabil din familie. Familia, nucleu de bază al societății noastre, are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului, dezvoltarea lui, etc. De felul în care părinții vor educa copilul în sensul unei morale riguroase, dar suple și de felul în care vor ști să dirijeze viața afectivă a copilului, va depinde formarea personalității acestuia. De la familie copilul învață să iubească munca, țara și libertatea și să respecte legile țării.

Copiii trebuie educați în așa fel încât să realizeze că libertatea individuală nu se poate realiza decât în cadrul libertății colective, generale, că munca și respectul față de ceilalți constituie o obligație fundamentală a fiecărui cetățean. Pentru a-și educa bine copilul, părinții nu trebuie să considere niciodată că acesta ar avea unele particularități psihice nemodificabile, iar dacă observă unele devieri de la normal ale copilului, nu trebuie să aștepte pasivi ca timpul și natura să le rezolve. Părinții trebuie să intervină activ, organizând, dirijând și orientând viața psihică a copilului în cazul oricărei abateri de la normal. Există la unii copii, din fericire foarte rar, crize morale care pot aduce părinții la disperare. Desigur că educatorii nu pot sta ca niște observatori pasivi față de asemenea cazuri.

Părinții trebuie să vegheze copiii lor pentru a căpăta un ansamblu de trăsături morale și intelectuale necesare formării unei personalități superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obținerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale și sociale. De aceea părinții trebuie să lupte pentru ca orizontul moral și intelectual al copilului să fie în continuă lărgire. El trebuie să fie activ și adaptabil, iar părinții au datoria permanentă de a-l face să progreseze, să se perfecționeze și să-și mărească valoarea umană. Formarea personalității la copil este dependentă de inteligența lui, de gusturile și elanurile lui, de instructajul primit anterior.

Personalitatea copilului începe să se contureze după vârsta de doi ani. Este vârsta la care copilul începe să perceapă și să fie atent la ceea ce se petrece în jurul lui. După vârsta de trei ani, atenția și percepția sunt mai active decât în trecut. Copilul încearcă să facă mici treburi. Vorbirea devine mai completă. Copilul face ușor propozitii. Părinții trebuie să-l încurajeze și să-l îndemne să se supună unor obligațiuni individuale: să nu-și murdărească hainele, să mănânce singur și pe cât se poate mai ordonat, să așeze după utilizare, jucăriile la locul lor.

La trei ani, copilul este înscris în gradinita iar jocul este principala lui preocupare. Prin jocuri, copilul se instruește asupra modului de viață al adulților și vine în contact cu relațiile existente în lume.

La patru ani copilul frecventează deja constant grădinita de copii. Părinții trebuie să o ajute pe educatoare în dirijarea formării personalității, deci a trăsăturilor morale și intelectuale. Comunică, astfel dacă îi este sete sau foame, dacă îi este somn etc. Unele din reflexe sunt necondiționate, altele condiționate. La copilul mai mare apare nevoia de a comunica cu oamenii, de a vorbi mereu, manifestându-și astfel sfera educațională și cea intelectuală. Trebuie să se țină cont de emoțiile lui.

Ocupându-se de dezvoltarea judecăților morale la copil ca parte integrantă a procesului de dezvoltare cognitivă oferită de procesul educației parentale, J. Piaget distinge trei faze: *realistă*, în cursul căreia regulile morale sunt văzute de copil ca externe lui și existând în sine, fiind absolute și neschimbătoare; *egocentristă*, în cadrul căreia copilul acceptă obligația de a se conforma regulilor, dar nu simte că a luat parte la crearea lor, motiv pentru care va încerca să le schimbe conform intereselor sale; *faza cooperării și a respectului mutual*, în care are loc internalizarea moralității (“morala reciprocității”) și acceptarea ei ca mod de reglementare a propriului comportament și a comportamentului altuia.

Concluziile care rezultă din concepția lui J. Piaget sunt: Cunoașterea morală este baza acțiunii morale, astfel încât nici un copil nu-și poate dezvolta o moralitate matură până nu a trecut printr-o “morală a constrângerii”.

Influențele familiei și ale părinților trebuie dublate cu cele ale factorilor din afară, astfel cu cât copilul este mai bine integrat într-un grup de prieteni, cu atât își va dezvolta mai puternic o morală a reciprocității care validează defapt adevărata dimensiune a comportamentului său moral autonom.

Părinții și educatoarele trebuie să țină seama de unele reguli în vederea educării copiilor:

Să-ți iubești copilul. Să te bucuri de el, să-l accepti așa cum este, să nu-l jignești, să nu-l umilești, să nu-l pedepsești pe nedrept, să nu-l lipsești de încrederea ta, să-i dai prilej să te iubească.

Să-ți protejezi copilul. Să-l aperi de primejdii fizice și sufletești, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese și cu riscul propriei tale vieți.

Să fii bun exemplu pentru copilul tău. Să-i transmiți valorile și normele etice ale societății. Să-i dovedești că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu ai săi și cu toți cunoscuții familiei. Să trăiască în cinste, în adevăr, cu respectul bunurilor, convingerilor și al sentimentelor altora. Să crească și să simtă, tot timpul, comunitatea “mama-copil-tata”. Să-l obișnuiești să participe la activitatea obștească.

Să te joci cu copilul tău. Să-ți faci timp pentru copilul tău, să vorbești cu el, să te joci cu el cum îi place (jocurile lui), să iei în serios jocul lui, să te familiarizezi cu lumea imaginilor lui.

Să lucrezi cu copilul tău. Să-ți ajuți copilul când încearcă să participe la munca în casă ori în grădină. Când copilul este mai mare, să-l obișnuiești să participe la treburile zilnice din gospodărie și pentru gospodărie.

Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă. Copilul acceptă numai experiențele pe care le face singur. Propriile tale experiențe sunt lipsite de valoare pentru copilul tău. Trebuie să-i dai prilejul de a-și acumula experiențe proprii, chiar dacă sunt legate de anumite riscuri.

Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane. Să înfățișezi copilului posibilitățile extraordinare de desfășurare ale omului, în conformitate cu înzestrarea și talentele fiecăruia. Dar, în același timp, să-i arăți că orice om trebuie să recunoască anumite limite în faptele sale, chiar și în familie, față de părinți.

Să-l înveți să fie ascultător. Să supraveghezi și să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acțiunile sale să nu genereze suferința nici pentru alții. Răsplătește-l pentru respectarea regulilor stabilite. La nevoie, încearcă să impui respectarea regulilor prin pedepsire!

Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe. Copilul are nevoie de mult timp până învață să se orienteze în această lume complicată. Ajută-l cât timp poți și cere-i o părere proprie sau un verdict numai când este în stare să-l dea, conform experiențelor acumulate și gradului de maturitate!

Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, serbări de familie, manifestări sportive, spectacole). În vederea educării copilului sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească, de exemplu: pricepere, sănătate fizică și psihică, simțul răspunderii.

Priceperea implică atât cunoștințe teoretice privind educația în familie, cât și deprinderi practice referitor la modul cum să lucreze propriul lor copil. Este necesar ca părinții să fie calmi și, în același timp,

fermi atunci când fac observații copiilor, să nu-și piardă cumpătul, să încerce să înțeleagă că educarea copilului trebuie făcută cu blândețe și nu cu furie.

Sănătatea fizică și psihică a părinților are o mare însemnătate pentru copiii lor, constituindu-le baza zestrei biologice care se transmite. Efortul părinților, în creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor, nu este suficient fără o atmosferă de bună înțelegere, dragoste și dăruire.

Simțul răspunderii îi obligă pe părinți să se gândească la viitorul copiilor lor. De aceea, ei trebuie să fie preocupați **cum, când** să fie severi, dar mai ales **cât** pot fi de severi.

Copilul "se hrănește" la fel ca și noi, adulții, din trăiri frumoase care ne ridică deasupra cotidianului, trăiri care ne oferă prilejul să cunoaștem viața altor oameni și lumea.

Fiind o premisă principală a formării conduitei morale, educația morală în familie nu se poate rezuma la un simplu proces de transmitere didacticistă a unor cunoștințe, norme sau principii abstracte. Este necesar a avea în vedere întreg ansamblul conștiinței morale a copilului adică constituirea unor sentimente și convingeri durabile, a unor deprinderi și obișnuințe, cu alte cuvinte, a pune accentul atât pe componenta cognitivă, cât și pe cele de natură afectivă, evaluativă sau comportamentală.

A fi părinte este deci mai mult decât o simplă calitate față de care ne putem exalta. Ea experiență, pricepere, răbdare, cu alte cuvinte toate însușirile care se cer pentru exercitarea unei adevărate profesii "profesia de părinte". Iar pentru realizarea unor performanțe existența unui climat familial favorabil și armonios și competența în educație reprezintă premise de bază.

"Educă copilul în așa fel încât să poți privi cu seninătate, cu siguranță și fără teamă în ochii adultului de mâine."

BIBLIOGRAFIE

Revista Invățământului Preșcolar, Nr. 1-2/2001, București, 2001

Makarenco.,A.S., "*Cartea pentru părinți*", București, E.D.P, 1951

Silvia Dima, "*Cei șapte ani de acasă*", E.D.P., București,1991

Primii șapte ani din viața copilului în familie

Prof. înv. preșcolar PINTEAN ANGELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VLADIMIRESCU

Educația morală este o latură a personalității umane. A educa copiii din punct de vedere moral, înseamnă a-i face să cunoască valorile morale, dar mai cu seamă să le pună în aplicare, încă din primii ani de viață.

Atât în familie cât și în grădiniță copilul trebuie învățat în primul rând să se comporte cu colegii, cât și cu celelalte persoane cu care intră în contact, iar asta este răspunderea familiei în colaborare cu grădinița. Educarea corectă din punct de vedere moral, sădirea bunelor maniere în comportamentul copiilor este cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți, decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”. Cea mai bună modalitate de a-l obișnui pe copil cu bunele maniere este că în primul rând părinții, de la care copilul învață fără îndrumarea de specialitate, apoi educatoarele, ca formare de personalitate să fie un bun model pentru cei mici. Încă de la vârstele fragede copiii învață lucrurile simple: să salute, să spună „te rog”, și „multumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici, va trebui să știe ce se cuvine să facă și ce nu la o masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul, iar un copil respectuos va fi tratat la rândul său tot cu respect.

Procesul de însușire a bunelor maniere, este un proces zilnic care va dura în timp având multe ocazii de a-l îndruma în direcția corectă. Copilul are nevoie de explicații clare, învățându-l cu multă dragoste și răbdare ce anume trebuie să facă sau nu, totul cu multă blândețe, ca să înțeleagă în fond ceea ce se așteaptă de la el. Sunt situații când cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase atunci când familia va trebui cu înțelegere și calm să-l corecteze și să-l explice comportamentul. În concluzie, educația atât în familie cât și la grădiniță se face cu discreție, nu îi ținem copilului prelegeri și nu îl criticăm astfel încât el să se simtă umilit și jignit în fața altor copii sau chiar adulți, chiar dacă greșeala lui a fost destul de mare.

Bibliografie: Pentru un copil sănătos emotional și social – D. Petrovai, V. Preda, S. Petrică, R. Branisteanu

„Bunele maniere pentru cei mici și cei mari”

Prof. Înv. Preș. Elena Pirtea
Grădinița P.P. „Semenic” Reșița

”Bunele maniere nu sunt lucru de puțină însemnătate, ci rodul unei firi nobile și-al unui spirit cinstit.”(Emerson)

„Manners make man”(Comportamentul îl face pe om) – este celebra inscripție gravată pe fațada clădirii de la New College din Oxford, care cuprinde în câteva cuvinte calitatea cea mai de preț pe care trebuie să o aibă fiecare om, aceea de a fi manierat.

Se afirmă din ce în ce mai des că în vremurile pe care le trăim au început să se altereze tot mai mult valorile tradiționale. Continuăm să trăim într-o lume în care în discotecii tinerii dansează pe mese, alții pornesc noaptea pe motociclete cu casetofoane date la maxim de unde răsună o muzică neplăcută, rași în cap sau cu plete, o lume în care tânărul nu mai oferă locul în autobuz celui mai învârstă ci, din contră îl împinge la urcare pentru a-și croi primul loc, etc. - o lume pe care noi nu o înțelegem și care ne dă senzația că înnebunim pe zi ce trece.

În astfel de condiții, mai merită să ne preocupăm de bunele maniere? Răspunsul e unul singur: buna creștere nu este și nu va deveni niciodată inutilă, pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine ca apoi să-i poată respecta pe cei din jur. Politețea este „ceva” care se învață. Și se învață ușor.

Manierele sau eticheta reprezintă cartea de vizită a fiecărui individ în societate. Îi percepem pe cei din jurul nostru prin prisma gesturilor lor în diferite situații: la masă, pe stradă, în sălile de spectacol, acasă, etc. Fiecărei circumstanțe îi corespunde un set de “reguli”. A avea bune maniere înseamnă:

- să avem o ținută și un limbaj impecabile;
- să ne comportăm cuviincios cu cei din jurul nostru;
- să fim politicoși și agreabili;
- să ne respectăm pe noi înșine și pe cei din jurul nostru;
- să fim capabili să ne stăpânim emoțiile și impulsurile;
- să dăm dovadă de încredere și onoare;
- să fim concilianți, să știm să aplanăm conflictele și să le evităm;
- să ne stabilim și să respectăm propriile noastre principii morale;
- să deținem simțul responsabilității;
- să fim diplomați, să știm să acționăm în orice situație;
- *Bunele maniere trebuie să facă parte din programul de educație al oricărui copil.*

Bunele maniere îl ajută pe copil să-și dezvolte simțul respectului de sine și încrederea în propria persoană. Felul în care folosește cuvintele are efect asupra oricărui gen de relație pe care o are. Pregătit încă de mic în acest sens, el va deveni o persoană adultă manierată, **iar gesturile de politețe și respect vor constitui un reflex, vor veni ca ceva firesc în comportamentul cotidian.**

Alterarea comportamentului își află rădăcinile în etapa de vârstă preșcolară. O tot mai mare libertate a copiilor, lipsa de supraveghere intenționată și conștientă din partea părinților, par să fie cauzele cele mai frecvente generatoare ale comportamentului nedorit la copil. Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e răspunderea noastră, educatori și părinți deopotrivă. Să-i obișnuim de mici cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lor social. Micuții sunt determinați să descopere singuri faptul că **stăpânesc deja o parte din bunele maniere** și să se convingă că **restul nu sunt greu de învățat.**

Azi prin diverse jocuri de rol vom afla cum se comportă copiii noștri într-o mulțime de situații. Prin aceste exerciții-joc vor căpăta încredere pentru a face față celor noi.

Temele alese pornesc de la nevoile concrete ale copilului și cu aplicabilitate practică imediată. Nici unul dintre copii nu va rămâne neimplicat: dezvoltarea spiritului de echipă și încurajarea asimilării cunoștințelor prin experimentare, precum și jocul, ca formă de învățare, ocupă un loc primordial. Activitățile propuse vor contribui astfel la formarea unor generații mai bune, pentru o lume mai bună.

Bibliografie:

Post , Peggy - „Codul bunelor maniere pentru copii”, Editura Corint Junior, București , 2005

Michiela Gîgă - „Cei șapte ani de acasă” ,Editura Coresi, București, 1999

Armes, Nicolae - „*ABC-ul comportării civilizate*”, , Editura Ceres, București, 1990

ARTA DE A FI PĂRINTE

Autor: Piti Mirela
Liceul Tehnologic "Vasile Netea"
Loc. Deda
Jud. Mureș

MOTTO: „Orice se poate înlocui. O zugrăveală, un pahar spart, o haină ruptă sau murdară.

Dar sufletul unui copil nu se poate înlocui.”

Fiecare părinte dorește ca micuțul său să se dezvolte armonios. Datorită faptului că fiecare copil este unic, el are și o cale și un ritm propriu de dezvoltare. Unii copii întâmpină în dezvoltarea lor obstacole pe când alții nu. De aceea sarcina comunicării dintre părinte și cadru didactic este dublă, de a sprijini practicile pozitive, care sunt deja aplicate, de a încuraja părinții pentru schimbarea practicilor care dăunează dezvoltarea copiilor și pot duce la apariția diverselor tipuri de tulburări.

Comportamentul negativ al părinților prezintă o serie de motive diverse: rutina vieții, lipsa abilităților de reflexie, cunoștințe insuficiente despre specificul dezvoltării copilului la diferite vârste, despre nevoile lui specifice.

În cazul părinților care educă copii cu cerințe educaționale speciale la fel întâlnim asemenea comportamente, motivele cărora se ascund în stările emoționale puternice de negare, tristețe sau furie, de teamă, depresie, prin care trec părinții în momentul diagnosticării la copiii lor a diverselor afecțiuni. Pentru a ieși din această stare părinții au nevoie de ajutorul nostru, cu mesaje și eforturi comune se pot găsi resurse și lua decizii unanime prin care pot fi soluționate și cele mai dificile cazuri.

Membrii echipei de comunicare trebuie să-și asume rolul unor educatori/mentori pentru părinți pentru a le schimba comportamentul față de proprii lor copii. În orice comunicare, este necesar să se păstreze mediul pozitiv pentru discuție fără acușări și învinuiri. Fiecare situație de învățare non- formală, deoarece în procesul comunicării la părinți sunt active aceleași procese psihice și cognitive, ca și în procesul de învățare. Cunoașterea acestor etape, aplicarea acestor cunoștințe în procesul de comunicare cu părinții va permite cadrelor didactice să obțină mai multe schimbări pozitive.

Este important să fie menținut interesul părintelui și să fie ajutat să-și urmărească în mod activ înțelegerea. În timpul procesării informației noi, vom reveni asupra detaliilor pe care nu le înțeleg. Cei care ascultă pun întrebări pentru a înțelege mai ușor explicațiile date. Mulți părinți socotesc că la vârsta de 6-7 ani, este o etapă în care rolul lor în educația copiilor scade foarte mult sau chiar dispare.

Dimpotrivă, rolul lor se dublează: acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat în care copilul să se manifeste neîngrădit, iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei. Unii cercetători au demonstrat faptul că în programele în care sunt implicați și părinți, elevii au performanțe mai mari la școală. Gradul de implicare a părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv, cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educația este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Există și situații în care apar bariere de comunicare între cadrele didactice și părinți fie din lipsa de experiență, fie din lipsa spiritului de echipă. Este recomandabil pentru binele copilului ca, fie prin efortul părinților, fie prin cel al cadrelor didactice, astfel de bariere să fie îndepărtate. O comunicare eficientă dintre profesor și părinți se reflectă în dezvoltarea copiilor. Responsabilitatea educației și dezvoltarea copiilor trebuie asumată în echipă: familie-școală.

Implicarea părinților ar putea aduce următoarele beneficii:

- Crește stima de sine a copiilor
- Îmbunătățește relația părinte-copil
- Părinții înțeleg mai bine ce se întâmplă în școală
- Elevii au note mai mari, învață mai mult
- Au mai puține absențe
- Își fac conștiincios temele acasă
- Profesorii au așteptări mai mari de la elevii ai căror părinți colaborează

Crearea unui mediu adecvat de învățare este sarcina familiei și a școlii în egala măsură.

Așteptările părinților și atitudinile lor privind educația copilului sunt la fel de importante ca și activitățile desfășurate de cadrele didactice. Cei mai mulți părinți doresc să fie implicați în educarea copiilor, dar mulți nu știu cum să devină implicați. Școala are nevoie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților ca parteneri. Socializarea este transmiterea culturii și a organizării sociale, însușirea normelor și valorilor, preluarea tradițiilor comune, oferă copiilor și tinerilor șansa participării la viața socială comună.

Copilul este format să însușească valorile societății în termenii de „bun” și “rău”. Viața în familie este prima școală a emoțiilor, ea este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om să trăiască, este prima școală care pregătește copilul pentru viața socială. Știm deasemenea că educația este unul dintre cele mai importante lucruri pe care îl putem oferi copilului nostru, iar în funcție de cum primește această educație îi creștem sau îi reducem șansele de a avea succes în viață și în cariera pe care acesta și-o va alege mai târziu.

Primii ani din viață sunt esențiali pentru dezvoltarea unui copil. De calitatea acestora depind rezultatele școlare, integrarea socială și succesul în viață.

FACTORII CARE INFLUENȚEAZĂ POZITIV CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Plamadă Elena Mihaela
Școala Gimnazială „T. Maiorescu” , Iași

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele *reguli de bună purtare*, cel mai adesea prin *imitare* decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația pe care copilul o primește de la părinți contribuie la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, asociem această expresie cu imaginea unui copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, etc.

Atmosfera familială care domnește în sânul familiei, **influențele pozitive** sau negative ale atmosferei din familie sunt hotărâtoare în ceea ce privește educația și regulile pe care copilul învață să le respecte, reguli pe care le primește în cea mai mare parte de la părinți.

Practicile religioase și tradițiile din familie își au rolul lor decisiv, definitiv și pozitiv în copilărie. După părerea psihologului și pedagogului elvețian Jean Piaget, „copilul se supune în intenție mai mult sau mai puțin complet, regulilor precise, dar ele rămânând într-un anumit mod exterioare conștiinței copilului, netransformându-i complet conduita”. Influența practicilor religioase concretizate în special prin participarea la slujbele Sfintei Biserici, prin Taina Spovedaniei și a Sfintei Împărtășanii cât și prin celelalte Sfinte Taine și ierurgii făcute în cadrul Bisericii, creează o obișnuință în comportamentul copilului.

Influența persoanelor din familie, adesea unul din membrii familiei exercită o influență mai puternică asupra copilului prin personalitatea sa, formând o atmosferă ambiantă mai apropiată de sufletul copilului. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit și oferă, la rândul lui, aceleași sentimente celor apropiați.

În ceea ce privește **influența Bisericii**, din punct de vedere psiho-sociologic, asupra educației religioase a copilului, părerile sunt diferite: copilul merge la Biserică o singură zi pe săptămână, în familie și la școală, copilul petrece mai mult timp. Cu toate acestea, el se deprinde cu obiceiuri și trăiri religioase prin procesul imitației făcută în Biserică dar și cu ocazia ceremoniilor sau slujbelor oficiate în afara Bisericii. Copilul trăiește totul prin imitație, ceea ce vede că se face în jurul lui face și el, există însă și acțiuni pe care copilul le săvârșește spontan, fără îndemnul cuiva sau prin imitație. Copilul merge la Biserică, ține post din obișnuință. Această stare poate fi creată fără constrângere, devenind astfel, o necesitate care rezultă din dorința lui de a imita. Această imitație devine în timp, una plăcută, pentru că la Biserică mai vede și alți copii care țin post, participă activ la solemnitatea slujbelor, etc., toate acestea trezindu-i curiozitatea și interesul pentru religiozitate.

Credința și educația capătă astfel o împletire complementară, credința devine o treaptă absolut necesară pe drumul cunoașterii. În acest sens, Domnul profesor doctor Constantin Cucuș, specialist în Pedagogie, Psihologie și Filozofie de la Universitatea din Iași, spunea că: “Educația tinde să spiritualizeze mai profund ceea ce natura sau grația divină a pus în om și să-l înobileze cu noi valori. Or, spiritul este o construcție, o consecință a credinței”.

Școala prin educația moral-religioasă exercită o influență pozitivă asupra educației copilului. Începând de la o vârstă fragedă, copilul intră în grădiniță pentru ca apoi să urmeze cursurile claselor primare și ale gimnaziului, unde va primi o educație specifică necesară pe tot parcursul vieții. Religiozitatea copilului, în școală *este influențată major și de celelalte materii de studiu*. Binele, răul, demnitatea, respectul, dreptatea, ca norme și valori morale sunt interiorizate diferit la nivelul conștiinței individuale, constituindu-se în calități morale apreciate de societate.

Vasile Băncilă spunea că „Vremurile de azi sunt triste și grele. Ele cer mobilizarea întregii noastre bărbății interioare și a tuturor rezervelor de mângâiere în momente prea critice. Religia devine mai mult ca oricând aliatul nostru. ...Înainte oamenii erau sufletește mai aproape unii de alții, deși fizicește erau mai depărtați. Viața de azi e plină de surprize, accidente, crize și mai ales apăsată de sentimentul unei mari, copleșitoare și paralizante singurătăți. Copilul de acum va crește și el pentru această viață. Iată ceea ce nu trebuie să uităm. În vederea acestei vieți trebuie să fie educat copilul”.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page. The hearts are arranged in a continuous line along the top, bottom, and sides, forming a rectangular frame.

Bibliografie:

1. Cucos, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1998.
2. Băncilă, Vasile, *Inițierea religioasă a copilului*, Editura Anastasia, București, 1996.

Cei 7 ani de acasă!

Prof. Pleașu Andreea Maria
G.P.P. „Cozia,, Nr. 1, Rm. Vâlcea

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educația oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe cu prima zi de viață a copilului. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul în care se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul mediu școlar.

Când vorbim de cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, ne gândim la un copil care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă corect cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căreia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori cum ar fi relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dragostea cu care părinții își încurajează copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar aceasta idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Chiar el realizează că părinții îi acordă atenție că sunt preocupați de ceea ce face. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere face ca regulile să nu transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, tocmai pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, 5 sau 7 ani.

La 2 ani copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. El nu poate dincolo de propriile nevoi. El nu poate înțelege că mama a avut o zi grea, el știe că atunci când mama vine acasă, trebuie să-i acorde atenție, să se joace împreună.

Chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce este bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lasăm să facă orice.

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe.

De la 3-5 ani copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului. Acum este momentul a-l învăța bunele maniere, deși acest lucru este un procedeu de durată care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările din spațiul familial.

Între 5-7 ani copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă lângă părinți și astfel își dezvoltă capacitatea de a comunica cu cei din jur. Acum poate purta o conversație cu adulții, să-și argumenteze unctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

De aceea este important să îi lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea edepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea printelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să-i explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Totodată este important ca amândoi să fie consecvente în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori darămite copiii.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

E firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși și bine educați.

Bibliografie

Cristea Sorin, Fundamentele pedagogiei, Iași, Polirom, 2010

Cosmovici Andrei, Psihologie generală, Iași, Polirom, 2008

Calin C. Marin, Filosofia educației, București, Aramis, 2001

Educația părinților – condiție în asigurarea celor șapte ani de acasă

prof. învăț. primar Ana-Maria PLEȘOIANU
Școala Gimnazială „Pia Brătianu”, București

Educația părinților (formarea părinților) desemnează, așa cum specifică J. Lamb și W.A. Lamb (1978), „o tentativă formală de creștere a conștiinței părinților și de utilizare a practicilor parentale”. Unii autori consideră că programele pentru educația părinților au atât o componentă de pregătire pentru calitatea de părinte cât și o componentă de pregătire în a celor care sunt părinți. De aceea, acestea se realizează și în cadrul pregătirii pentru viața a tuturor persoanelor. Este firesc ca fiecare persoană să primească prin pregătirea de bază și cunoștințe și abilități pentru exercitarea rolurilor parentale. Programele desfășurate direct cu părinții se adresează adulților și urmăresc nu numai formarea unor valori, modele acționale și atitudini, ci și schimbarea acestora (Boutin, Doring, 1994).

Programele de educație a părinților se referă la acțiuni desfășurate pentru dezvoltarea cunoștințelor, deprinderilor și abilităților de creștere, îngrijire, educație a tinerei generații. Astfel, educația părinților este o formă de intervenție asupra părinților în favoarea educației copiilor lor. De asemenea, ea presupune și crearea unor rețele de servicii de sprijin aparținând comunității locale și care ajută părinții și familia să folosească serviciile existente și să se implice în viața comunității (Boutin, Doring, 1994).

Scopul acestora nu vizează schimbarea valorilor cu care operează familia, ci ea încearcă să dezvolte, la toți membrii comunității, competențele și abilitățile educative, să sprijine părinții să-și dezvolte priceperile parentale și încrederea în propriile forțe și să îmbunătățească capacitățile lor de a îngriji și sprijini proprii copii. În același timp, este o formă de interacțiune umană bazată pe schimbul de idei, experiențe și modele parentale. Deși vorbim de multe ori despre școala părinților, educația părinților este mai mult decât o simplă școală. Părinții se formează împreună și învață să se descopere pe ei ca persoane care se pot schimba, în relațiile cu copiii lor (Boutin, Doring, 1994).

Ce se întâmplă - sau nu se întâmplă - cu copiii în primii ani ai vieții este esențial atât pentru bunăstarea lor imediată, cât și pentru viitorul lor. Cine a avut parte de stimulare adecvată încă din primii ani de viață, are mai multe șanse să crească sănătos, să își dezvolte limbajul și capacitatea de învățare, să meargă la școală și să ducă o viață productivă și împlinită. Cu toate acestea, în lumea întreagă mai există încă milioane de copii cărora li se refuză dreptul de a-și atinge potențialul maxim de dezvoltare (Boutin, Doring, 1994).

Potrivit Convenției ONU cu privire la Drepturile Copilului (CDC), familia deține principala responsabilitate pentru a asigura drepturile fundamentale ale copiilor și reprezintă cadrul de bază în care copiii sunt îngrijiți și crescuți, în care se creează primele relații importante și se pun bazele dezvoltării lor.

Fiecărui copil trebuie să i se asigure cel mai bun start în viață, căci viitorul său, și chiar și viitorul comunității sale, al națiunii și al lumii întregi, depinde de acest lucru. Toți copiii au nevoie și au dreptul de a beneficia de parenting. Calitatea de părinte responsabil înseamnă să oferi permanent îngrijirea și sprijinul de care are nevoie copilul pentru a supraviețui și a se dezvolta. Aceste lucruri implică să îi asiguri copilului: stimulare /educație timpurie optimă; protecție împotriva pericolelor fizice; nutriție și îngrijiri medicale adecvate; relații interactive și afectuoase cu persoanele de referință; așteptări realiste asupra mediului înconjurător și ale adulților; oportunitatea de a învăța să coopereze, să împartă și să ajute; șansa de a deveni independent, de a fi responsabil și de a alege; oportunități de a lua parte la activități care contribuie la dezvoltarea sa cognitivă; sprijin pentru dezvoltarea stimei de sine și a autocontrolului; oportunitatea de a socializa, de a face parte dintr-un grup și de a avea o identitate culturală, cu alte cuvinte simțul apartenenței; modele pozitive de urmat în viață. (*Buletin informativ UNICEF, nr. 5/2009*)

Cuvântul „disciplină” înseamnă a învăța, iar disciplinarea constă în achiziția unor comportamente sănătoase. Copiii învață încă de când sunt mici ce trebuie să facă pentru a obține ceea ce își doresc și cum pot controla acțiunile celorlalți prin observarea efectelor pe care îl are comportamentul lor; dacă plâng, vine cineva și mă ia în brațe. Prin urmare, orice comportament al copilului are o anumită funcție, adică un anumit motiv pentru care se manifestă la un moment dat. Acest lucru se întâmplă deoarece învățăm să facem lucruri dacă ele ne aduc un beneficiu sau dacă prin acele comportamente putem evita anumite consecințele neplăcute. Modul în care se exprimă comportamentul depinde de abilitățile pe care le are copilul în repertoriul său comportamental. De exemplu, toți copii sunt furioși din când în când, dar își

descarcă furia prin mai multe moduri: plâns, trântit, ridicat tonul, în funcție de cum au fost învățați să exprime furia.

Pentru a ajuta copiii să învețe mai ușor un comportament, trebuie respectate următoarele etape:

1. Definirea clară a comportamentului pe care părintele dorește să-l învețe copilul (de exemplu, spălatul pe mâini înainte de masă).

2. Descompunerea în pași mici a comportamentului respectiv. Când comportamentul care trebuie învățat este prea complex pentru a permite învățarea lui globală, el trebuie descompus în pași mai mici (de exemplu, ridicarea mânecilor, pornirea robinetului, udarea mâinilor, săpunirea mâinilor, frecarea mâinilor, limpezirea mâinilor, ștergerea mâinilor, aranjarea mânecilor).

3. Folosirea îndrumării. Îndrumarea constă în a ajuta copilul pe parcursul efectuării comportamentului, în vederea facilitării însușirii acestuia.

4. Retragerea treptată a îndrumării. În momentul în care părintele vede că se descurcă singur copilul, el nu mai trebuie să-i ofere îndrumări, ci să accepte execuția comportamentului de către copil.

Pentru a automatiza un comportament este necesară o consecvență în cererile adultului (sau adulților) față de copil. Dacă unul dintre părinți folosește promisiuni ori răsplătirea cu obiecte dorite de copil, pentru a obține de la el ascultare și îndeplinirea unor acțiuni pe care copilul ar trebui să le facă în mod normal, atunci tot efortul depus de celălalt părinte este în zadar. „Iar copilul nu numai că nu se va alege cu avantajele posedării comportamentului respectiv, dar se va alege și cu mari deficiențe în ceea ce privește caracterul, căci nu va admite să facă nici cele mai mici lucruri și nu va avea o bună comportare decât în schimbul obținerii lucrului dorit” (Lovinescu, 1995: 7).

Pornind de la relația stabilită între practicile parentale și comportamentul copilului, trainingul parental încearcă să motiveze schimbarea în comportamentul, percepțiile, stilul de comunicare al părintelui și astfel, să producă schimbări dezirabile în comportamentul copilului. Cercetările recente arată că intervențiile terapeutice cognitiv-comportamentale reprezintă intervenții eficiente pentru tratamentul problemelor comportamentale ale copiilor (Scott, Spender, Doolan et al., 2001, apud Gavița et al., 2010). Rezultatele studiilor individuale și ale sintezelor sunt în favoarea programelor parentale cognitiv-comportamentale realizate în grup.

Bibliografie:

1. Boutin, C., Daring F. (1994). *Les interventions auprès des parents*. Paris: Editura Privat.
2. Lamb, J., Lamb, W.A. (1978). *Parent Education and Elementary counseling*. New York: Human Science Press.
3. Lovinescu, A. (1995). *Bunele deprinderi în grădiniță și acasă*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
4. Moisin, A. (1995). *Părinți și copii*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
5. ***, 2009, *Uniți pentru copii*. *Buletin informativ trimestrial* al UNICEF România, nr. 5.

REȚETĂ – COPIL „BINE CRESCUT”

Prof. PLESTICI GABRIELA
Liceul „Mathias Hammer” Anina, Caraș - Severin

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în această perioadă depinde de câțiva factori, și anume: relația afectivă dintre copil și părinți, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul se dezvoltă, are încredere în propriile forțe când relația afectivă dintre părinți și copil este vizibilă. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar acest lucru îi deschide calea spre învățare și asumarea regulilor de comportament. Un copil care simte aprecierea părinților percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. El realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați tot timpul de ceea ce face el. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile impuse să nu se transforme într-o disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus „mulțumesc” dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau pedeapsa fizică.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, dar mai copiii.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilașul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile

celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

• **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul față de cei de la masă și față de cel care servește la masă.

• **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Încet, încet, îl va evita pe cel din urmă.

Toate aceste ingrediente de mai sus sunt rezultatul celor 36 de ani de experiență la catedră, al contactului zilnic cu familiile generațiilor de elevi ce mi-au trecut prin mână, al reușitelor, eșecurilor și realizărilor mele. Am ajuns la concluzia că atunci când ți se pare că tot ceea ce l-ai învățat în legătură cu comportamentul a fost în zadar, că toate lecțiile de bună purtare pe care te-ai străduit să le predai copilului au trecut pe lângă el fără să lase vreo urmă semnificativă, soluția de reușită este perseverența și exemplul personal.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. inv.preșcolar, Pocea Carolina
Grădinița nr.38, Constanța

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

POCREAN ANA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele. Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E

lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. PODAR CLAUDIA
ȘCOALA GINAZIALĂ IERNUT

„Suprema pedagogie este casa părintească” (Dostoievski)

Copilăria este o vârstă care are, fără îndoială, un statut aparte din mai multe puncte de vedere decât celelalte vârste. Copilul nu are nici putere ca adultul, nici chibzuință ca vârstnicul, nici știință sau capacitate de a domina suficient reacțiile emoționale. El rămâne, oricum l-am privi, dependent de cei mari, incapabil să se ajute singur, o ființă slabă trupește și fragilă sufletește. Ca atare, copilul are nevoie în primul rând de ajutor, iar dintre formele multiple de ajutor, pe care le reclamă, una dintre cele mai însemnate sub raport sufletesc rămâne înțelegerea, atât din partea părinților, cât și a educatorului.

Această expresie, „cei șapte ani de acasă” înglobează tot bagajul de cunoștințe, comportamente, deprinderi și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată o perioadă de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor atitudini, comportamente, limbaj, este perioada învățării limbii materne.

De multe ori când ne supără ceva, atitudinea unora sau comportamentul unei persoane ne gândim că nu a primit o educație corectă nefiind politicos și foarte ușor spunem „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție deosebită. În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată.

Sunt încă destui părinți care privesc foarte rectiliniu raportul dintre vârsta copilului și modalitatea de exercitare a autorității. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce ar fi vrut să facă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut etc. Pentru a-i înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important.

Cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportamentul, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a dialoga cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori, mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite. Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârsta mult mai fragedă, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla să dea dovadă de proastă creștere, în societate sau acasă. Fiecare ar vrea ca fiica sau fiul să fie un exemplu de bună purtare la școală, la teatru, în vizite la rude etc.

„A fi bine-crescut” nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția *“celor șapte ani de-acasă”*: salutul, comportamentul cu prietenii, manierele la masă, recunoașterea greșelilor. Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este

vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau cadrele didactice. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg spre același rezultat: cu toții ne dorim copiii bine pregătiți, care să-și găsească un loc mai bun în societate.

Copilul are nevoie de ajutorul celor mari atât pentru a învăța cât și pentru a fi educat. Astfel, el crește la voia întâmplării, ca o buruiană, dând puțin rod sau niciunul. Cine îi poate oferi acest ajutor?

Părinții, preotul, profesorii sau orice om bine intenționat. Ei îi dau sfaturi cum să procedeze și caută să le urmeze. Dar educația nu se face astfel de la sine. Adică, nu înseamnă că dacă un copil primește sfaturi bune de la cei ce le pot da, va ajunge neapărat un copil bun. Mai este nevoie și să le accepte și apoi să le urmeze. Aici intră în acțiune libera sa voință. Din acest punct de vedere, copiii se împart în trei categorii. Prima categorie este cea a copiilor care le refuză, care se împotrivesc de la bun început sfaturilor folositoare, din încăpățănare, înfumurare sau neînțelegere. Ei vor ajunge să facă mai departe o serie de greșeli, să devină lipsiți de caracter. A doua categorie este cea a copiilor care se prefac că sunt de acord cu sfaturile primite, dar în sinea lor le privesc rău și nu le urmează. Ei sunt copiii prefăcuți sau ipocriți, considerându-se isteți, deoarece i-au înșelat pe sfătuitoarii lor mai mari; în fapt, se înșală pe ei înșiși sau, cum se zice, „își fură căciula”. De ce? Deoarece pierd prilejul de a-și forma un caracter autentic cu care să răzbată prin greutățile vieții, în vreme ce înșelătoria nu-i va duce prea departe sau oricum va fi plătită în primul rând prin ratarea propriei vieți. A treia categorie este alcătuită din copiii ascultători, care înțeleg că este spre binele lor să primească și să urmeze sfaturile bune.

Este important ca cei șapte ani de acasă să cuprindă și educația alimentară prin respectarea unor reguli, formarea unor principia și oferirea unor explicații cu privire la hrana sănătoasă. Încă mai credem „*că cei șapte ani de acasă*” vor constitui fundația pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului pentru noile generații care vor veni, pentru că Pământul, nu-i așa, are nevoie să fie locuit de către oameni împăciuitori, care gândesc și acționează frumos.

Bibliografie

Anton Moisin, *Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală*, Editura didactică și pedagogică, București, 2008

Rose Vincent, *Cunoașterea copilului*, Editura didactică și pedagogică, București, 197

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR
PODEANU ANA CLAUDIA**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

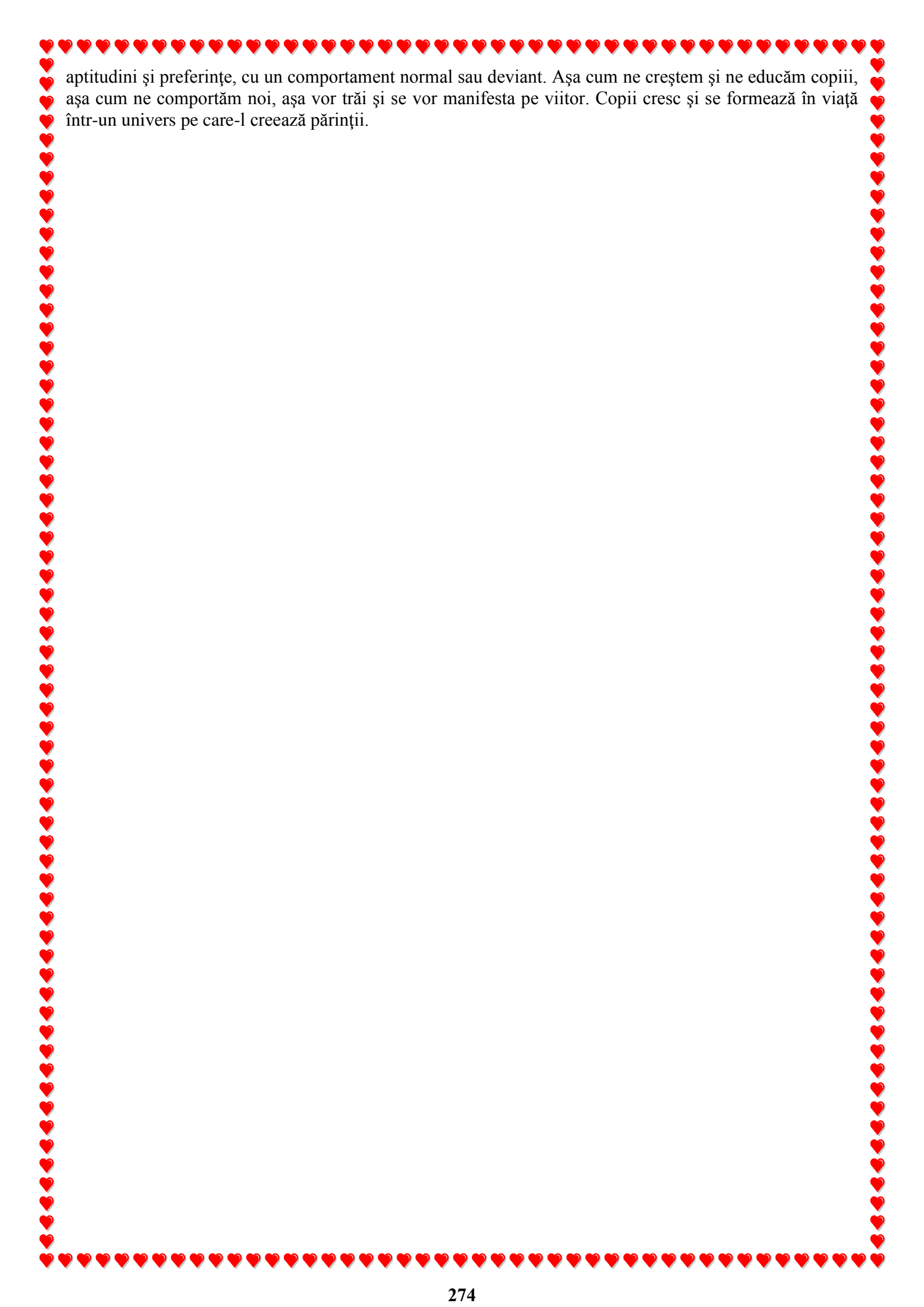
Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse

aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Educatoare: Podoleanu Tania
Prof. în inv. preșcolară: Vraciu Gabriela Victoria
Grădinița P.P. nr. 33 Bacău

Vârsta preșcolară este perioada formării inițiale a personalității copilului înțelegând ca ansamblu de trăsături morale și intelectuale prin care se remarcă o persoană. De aceea cei ce lucrează cu copilul preșcolar trebuie să cunoască în detaliu psihologia copilului de vârstă preșcolară, pentru că, în perioada grădiniței se trasează coordonatele formației ulterioare a omului. Cunoașterea particularităților psihologice ale copiilor cu care lucrează îi servește educatoarei la alegerea celor mai potrivite forme și modalități de lucru cu copiii, în vederea obținerii unei mai mari eficiențe a muncii sale.

Nici o perioadă a dezvoltării psihice umane nu are caracteristici atât de numeroase, explozive, neprevăzute ca perioada preșcolară. Este poate una dintre cele mai importante perioade psihogenetice datorită progreselor remarcabile în toate planurile și, în special, în sfera sentimentelor și a personalității copiilor. În mod curent această perioadă intră ca notificație în „**cei 7 ani de acasă**”, sintagmă prin care se evocă rolul formativ deosebit de mare al familiei în dezvoltarea psihică ce are loc. El recepționează influențe venite nu numai din partea celor care îi fac trebuințele (orientare motivațională) ci și din partea altor membri ai familiei, în raport de care i se fixează treptat locul și rolul (orientare valorică).

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Mulți psihologi au explicat cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Politețea - oglinda familiei. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»”.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele de relaționare în funcție de care își structurează

personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți": părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă; părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea; părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească; părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri; părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni; părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare; părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde; părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

CEI SAPTE ANI DE – ACASA

Educ. POENAR LUCIA MONICA
Grd. NIMIGEA DE JOS

CEI SAPTE ANI DE- ACASA de Aurora Luchian

Daca esti cuviincioasa
Si te porti frumos mereu,
Ca ai sapte ani de-acasa,
Sa-ti dea seama, nu e greu.
De ajuti un batranel
Ca sa isi duca o plasa,
Sau pe un pusti mititel,
Ai cei sapte ani de-acasa.
Sa fii fetita cuminte,
Linistita, serioasa,
Toti vor spune, ia aminte:
"Are sapte ani de-acasa!"
Iar atunci cand tu saluti
Si te-nclini politicoasa,
Vor spune multi cunoscuti:
"E cu sapte ani de-acasa!"
Si la scoala, negresit,
Tu sa fii sarguincioasa,
Sa-nveti ce n-ai reusit,
In cei sapte ani de-acasa!

Cei șapte ani de acasă reprezintă perioada cea mai importantă din viața copilului, este perioada în care acesta primește educația de la părinți, în care își formează personalitatea și comportamentul. Cei șapte ani de acasă desemnează copilul educat, bine crescut, manierat și nu în ultimul rând empatic. Acesta petrecându-și timpul o perioadă destul de lungă în familie, alături de părinți, va ști să se poarte, să comunice, să salute, să mulțumească, să roage.

Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt principalele motoare care ajută la adaptarea lui în societate. Un copil crescut într-un mediu cald, liniștit, cu principii puternice, va deveni mai târziu un copil educat, descurcător, mai bine adaptabil în societate. Bineînțeles că educația primită în cei șapte ani depinde de câțiva factori importanți și anume: relația afectivă cu părinții, mediul, valorile promovate de familie.

Afecțiunea părinților joacă un rol foarte important. Un copil iubit, căruia i se arată dragostea, afecțiunea, care se dezvoltă într-o familie unită, în care părinții se iubesc reciproc și se respectă, crește armonios. Acest lucru permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat puternic, sigur pe sine, dobândind astfel încredere, deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament. Copilul care simte iubirea părinților este puternic, încrezător, se simte apreciat și acceptă în mod pozitiv regulile. Un copil care crește, într-un mediu ostil, în care părinții nu comunică, sau comunică prost, ineficient, nu se respectă, nu se iubesc, împrumută mai târziu aceleași comportament, părându-i-se normal acest lucru, acest fel de comportament. De aceea trebuie, suntem obligați, să acordăm o atenție deosebită comportamentului nostru, mediului social și familial în care copilul nostru se dezvoltă și se formează.

Grădinița, alături de familie, are un rol foarte important în educarea copiilor, a viitorilor adulți. Am avut nu o dată bucuria să constat că activitățile desfășurate la grădiniță au avut un impact nu doar asupra copilului ci asupra întregii familii a acestuia. Aici copilul primește încurajări și răspunsuri, dobândește cunoștințe, încredere în forțele proprii, un impuls pozitiv care să-i deschidă drumul în viață.

Societatea în general, trebuie să-i ofere niște repere, un fundament pe care se poate construi o personalitate, un caracter, un OM. Pentru copilul mic, adulții din jur constituie exemple, de aceea din

partea acestora se impune multă atenție la felul în care se comportă în prezența lui, multă răbdare și autocontrol.

Copiii pot învăța în cei șapte ani:

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

În concluzie, se poate spune că prima educație se face în familie, unde copilul trebuie să învețe bunele maniere, să primească răspuns la orice întrebare, să fie ascultat de câte ori are nevoie și să i se ofere cea dragoste părintească, pentru ca și el la rândul lui să-o poată oferi. Un copil lipsit de, “cei șapte ani de acasă” va avea un drum anevoios în viață.

EDUCAȚIA COPILULUI ÎNCEPE CU CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Pohoăță Lucreția
Școala Gimnazială Brăiești
Județul Suceava

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ preșcolar: Polgar Melinda-Eva
Școala Profesională „George Coșbuc” Medieșu Aurit – Structura G.P.N. Potău

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

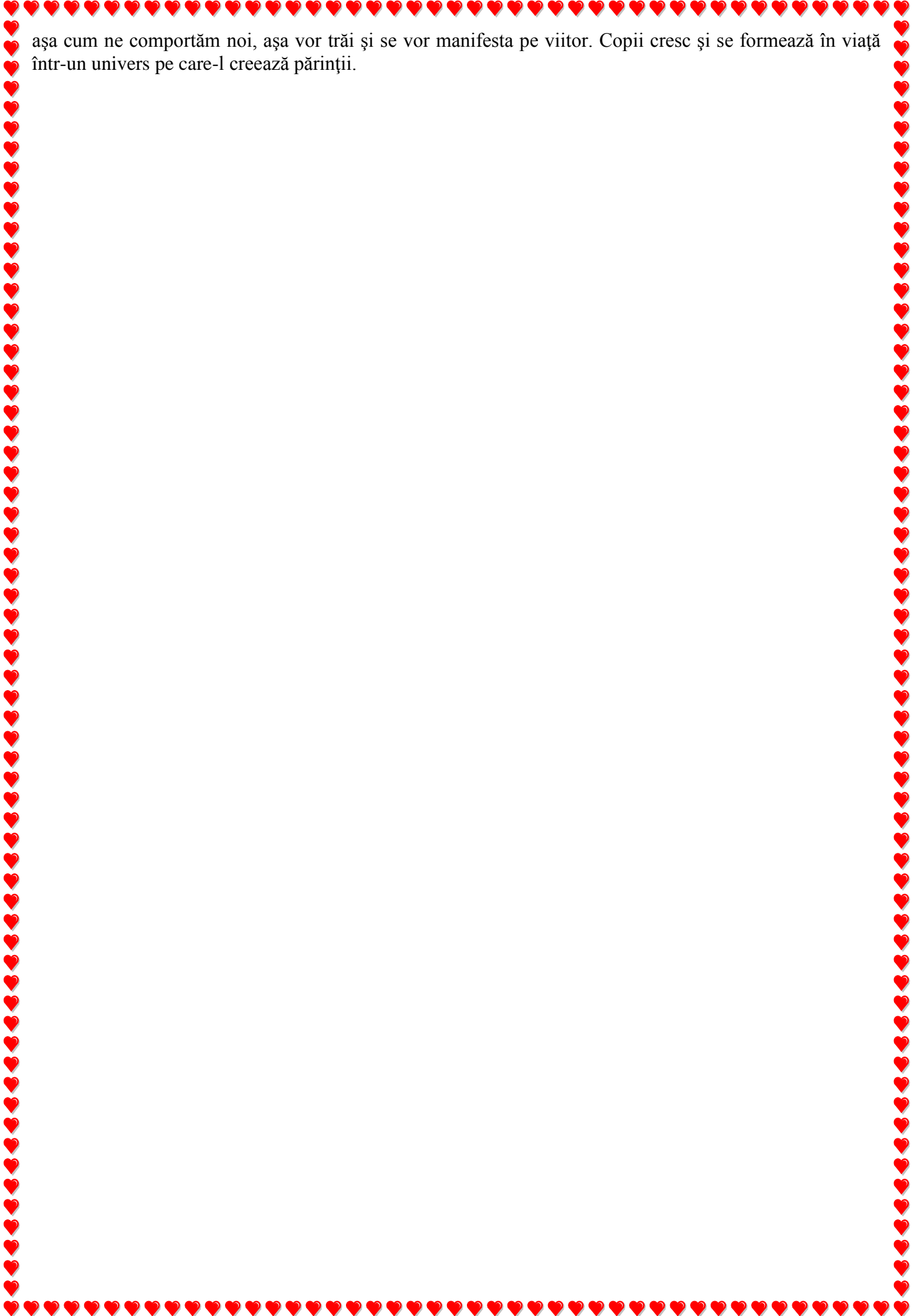
Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

asa cum ne comportam noi, asa vor trai si se vor manifesta pe viitor. Copii cresc si se formeaza in viata intr-un univers pe care-l creeaza parinti.

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar: Poncișu Laura Elena
Școala Gimnazială „I.R.ROSETTI” Brusturoasa
Com. Brusturoasa, jud. Bacau

Prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Din prima zi de viață părintele devine instructorul propriului copil. Este necesar ca în această perioadă mama să satisfacă nevoile micuțului. Copilul plânge dacă îi este foame sau dacă are un disconfort. Pe măsură ce crește dorește să fie ținut în brațe, explorează mediul încojurător cât timp un membru al familiei se plimbă cu el în brațe – își satisface astfel nevoia de cunoaștere.

Pe măsură ce crește mama începe să predea lecții de alimentație, de vorbire/comunicare, lecții de mers, lecții de igienă. În tot acest timp părinții trebuie să dea dovadă de înțelepciune și răbdare iar activitățile ludice să nu lipsească din metodele lor de „predare”.

Chiar din copilărie, din primii ani de viață, părinții au datoria să le predea copiilor și lecția de bunătate, de respect, de prietenie, de ascultare. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însusirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Un adult care are în „bagajul” său cei șapte ani de acasă poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

În loc de încheiere **mesaj pentru părinți:**

„Copiii învață neîncetat de la părinții lor. Felul în care vă controlați propriile sentimente devine un model pe care copiii dumneavoastră și-l vor aminti toată viața”.

Rolul familiei în educația copilului

Prof. înv. preșc. Pop Adriana

”Eu sunt copilul .Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură,dacă voi reuși sau voi eșua în viață!Dă-mi , te rog,acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire . Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume ! „, Din Child’s Appeal

Funcția de părinte este o ”meserie „și ca oricare altă meserie ea trebuie învățată . Părinții trebuie să folosească toate mijloacele pe care societatea le oferă , pentru a se desprinde de obiceiurile mentalitățile și prejudecățile învechite și a înlesni științei să pătrundă în viața de familie .Familia cunoaște schimbări importante ce influențează în mare măsură dezvoltarea echilibrată și pozitivă a copilului.

Problemele existente în viața de familie sunt numeroase și complexe , de la lipsa banilor , atmosfera tensionată ce ajunge până la violență și până la situații critice generate de nivelul cultural și de educație scăzut al părinților.

Noțiunea de părinte nu poate exista separat de cea de copil/urmaș.

Părinții trebuie să cunoască , să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului , să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

În scopul formării personalității copilului și găsirii celor mai bune metode de educație s-au stabilit zece reguli pe care părinții trebuie să le aibă în vedere:

- 1.Să-ți iubești copilul.
- 2.Să-ți protejezi copilul.
- 3.Să fii bun exemplu pentru copilultău.
- 4.Să te joci cu copilul tău.
- 5.Să lucrezi cu copilul tău.
- 6.Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă.
- 7.Să-i arăți posibilitățile și limitele libertății umane.
- 8.Să-l înveți să fie ascultător.

9.Să aștepți de la copilnumai aprecierile pe care le poate da conform gradului de maturitate și propriei experiențe.

10.Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire –călătorii,excursii, serbări de familie, spectacole.

Familia trebuie convinsă că o bună educație depinde de stilul de viață al acesteia ,iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinți copilului este o practică greșită.Nu numărul de cadouri ,nu orele de prezență fizică alături de copilo în familie este precumpănitor în munca de educație , ci conținutul activitățiiși al tuturor acțiunilor desfășurate în familie

Întotdeauna ambianța , climatul de familie , prin elementele sale concrete ,influențează în raport cu natura sa , personalitatea copilului.

ROLUL, CONTRIBUȚIA ȘI INFLUENȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. POP ELENA
Liceul Tehnologic "Petre Mitroi" Biled,
Grădinița PP Biled, jud. Timiș

"Începeți dar prin a vă cunoaște copiii" (Jean Jacques Rousseau)

În lumea contemporană caracterizată prin cerințe noi, prin importante transformări și schimbări în toate domeniile se pune și problematica educației abordată ca o acțiune unitară, coerentă și permanentă dintre familie și mediul educațional.

Familia reprezintă elementul, nucleul de bază al societății noastre, educația în familie este și va rămâne un fenomen social permanent, părinții având rolul de a-și educa copilul, de a îi asigura dezvoltarea lui fizică, afectivă și morală de a îi forma personalitatea, de a dirija maturizarea lui psihică. Acest lucru implică faptul că părinții și mediul educațional să fie parteneri egali în educația copilului.

Părinții trebuie să-și cunoască copilul, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața lui, să realizeze faptul că educația ce trebuie dată copilului pentru societatea actuală este diferită față de cele precedente și că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător cerințelor.

Începând de la naștere, asupra copilului se exercită un sistem de influențe formative familiale și extrafamiliale, iar în prima parte a vieții, mediul principal și direct de formare și educare a lui este familia.

Educația în familie are un caracter spontan și neorganizat și începe prin realizarea scopului de ansamblu al educației, ea constituind temelia peste care se vor suprapune celelalte influențe educative.

Caile și mijloacele de realizare a educației la nivelul familiei sunt în funcție de scopul general al educației dar și de particularitățile specifice educației la nivelul familiei, ele stau la baza procesului educațional în general, dar le sunt particularizate la specificul educației în familie.

Familia trebuie să asigure condițiile necesare dezvoltării copilului mic și de vârstă preșcolară, să creeze un mediu prielnic existenței lui.

Parinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blandetea, afectivitatea și sobrietatea, larghetea și strictetea) toate însă cu măsura și la timp, orice exces fiind pagubitor în sfera formării umane. Raporturile dintre părinți și copii sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor. Atitudinile, comportamentul părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor formarea profilului moral al lor.

Adăuga un anumit regim zilnic igienico-sanitar și educativ necesar dezvoltării lui fizice și psihice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, activități, joc, plimbări.

În timpul petrecut în mediul familial obiectivul principal care trebuie urmărit este acela al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului și a asigurării securității fizice a copilului. El trebuie să se simtă iubit și ocrotit, dar să și dobândească un comportament moral cu cerințe precise, însoțite de un respect permanent. Un "copil bun" reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., iar părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Considerarea educației ca un proces neîntrerupt, început în familie și continuat apoi în paralel și în cadru organizat în instituții specializate, pentru a asigura o bună pregătire și educație a copiilor pentru viață a fost mult discutată.

În urma unor dezbateri și consfătuiri la care au participat atât : medici, psihologi, pedagogi, asistenți sociali, profesori, părinți, învățători, educatori. s-au

stabilit zece reguli pe care trebuie să le aibă în vedere, deopotrivă, părinții și educatorii în vederea educării copiilor:

1. Să-ți iubești copilul. Să te bucuri de el, să-l accepți așa cum este, să nu-l jignești, să nu-l umilești, să nu-l descurajezi, să nu-l pedepsești pe nedrept, să nu-l lipsești de încrederea ta, să-i dai prilej să te iubească,

2. Să-ți protejezi copilul, să-l aperi de primejdii fizice și sufletești, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese și cu riscul propriei tale vieți,

3. Să fii bun exemplu pentru copilul tău, să-i transmiți valorile și normele etice ale societății. Să-i dovedești că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu ai săi și cu toți cunoscuții familiei, să trăiască în cinste, în adevăr, cu

respectul bunurilor, convingerilor și al sentimentelor altora, să crească și să simtă tot timpul comuniunea "mamă - copil - tată"., să-l obișnuiești să participe la activitatea obștească,

4. Să te joci cu copilul tău, să-ți faci timp pentru copilul tău, să vorbești cu el, să te joci cu el cum îi place (jocurile lui), să iei în serios jocurile lui, să te familiarizezi cu lumea imaginilor lui,

5. Să lucrezi cu copilul tău, să-ți ajuți copilul când încearcă să participe la muncă în casă ori în grădină. Când copilul este mai mare, să-l obișnuiești să participe la treburile zilnice din gospodărie și pentru gospodărie,

6. Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă. Copilul acceptă numai experiențele pe care le face singur. Propriile tale experiențe sunt lipsite de valoare pentru copilul tău. Trebuie să ai curajul să-i dai prilejul de a-și acumula experiențele proprii, chiar dacă sunt legate de anumite riscuri,

7. Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane. Să înfățișezi copilului posibilitățile extraordinare de desfășurare ale omului, în conformitate cu înzestrarea și talentele fiecăruia. Dar, în același timp, să-i arăți că orice om trebuie să recunoască anumite limite în faptele sale, chiar și în familie, față de părinți. Ajută-l pe copil să recunoască și să respecte aceste limite,

8. Să-l înveți să fie ascultător. Să supraveghezi și să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acțiunile sale să nu genereze suferință nici pentru familie, nici pentru alții. Răsplătește-l pentru respectarea regulilor stabilite. La nevoie, încearcă să impui respectarea regulilor prin pedepsire,

9. Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe. Copilul are nevoie de mult timp până învață să se orienteze în această lume complicată. Ajută-l cât timp poți și cere-i o părere proprie sau un verdict numai când este în stare să-l dea, conform experiențelor acumulate și gradului de maturitate,

10. Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive).

“ Meseria ” de părinte este o meserie grea, dar prin înțelegerea copilului său părintele va descoperi imensul lor potențial și apoi va reuși să valorifice cele descoperite în formarea unei personalități de succes pentru viitor.

BIBLIOGRAFIE:

E. Batranu (1980), Educația în familie, Ed. Politica, București

M. Cajal (1975), Educarea copilului în familie, Ed. Medicală, București

P. Petroman (2003), Psihologia familiei, Ed. Eurobit, Timișoara

E. Stanciulescu (1998), Sociologia educației familiale, Ed. Polirom, Iași.

Colectia revistelor, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

Cei șapte ani de acasă

Profesor în învățământ primar : Pop Ivett Școala Profesională „George Coșbuc” Medieșu Aurit Structura Școala Primară Potău

Familia este mediul în care venim pe lume, ne dezvoltăm și la rândul nostru ne formăm o altă familie. Este locul unde ne găsim înțelegere, liniște și soluții la problemele care ne frământă, cu condiția ca în familie să existe comunicare, respect și iubire.

Familia are o mare responsabilitate atunci când se extinde cu un nou membru. Copilul se naște în această comunitate mică, de unde va lua model de viață, model de comportament. Este foarte important ceea ce învață copilul în primii ani, pentru că îi va caracteriza toată viața.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea comportamentului și a personalității copilului până merge la școală (știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, să fie respectuos și cuviincios cu ceilalți copii respectiv adulți).

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. „Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Într-o familie iubitoare în care este important educația și respectarea celui alt este ușor să devii un om cu care societatea are de câștigat. Dar ce se întâmplă cu copiii părinților care lucrează din zori de zi până seara târziu, cu copii părinților plecați în străinătate? În lipsa comunicării și a întâlnirii, copii nu vor avea model de urmare.

Pe la 3-4 ani copilul învață prin imitație reguli de politețe: „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți”, explică psihologul. Tot în această perioadă se învață și formulele de adresare. Mulți copii ajung chiar și la gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu „dumneavoastră” pentru că acasă au învățat să spună tuturor „tu”.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța ce se cuvine și nu la masă, într-o vizită, la magazin, pe stradă. Dar aceasta este un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții și cu ceilalți copii de aceeași vârstă.

Până la 6-7 ani un copil trebuie să aibă dezvoltată un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, un limbaj dezvoltat, un grad de dezvoltare emoțională.

Cum sunt părinții, așa vor fi și copiii. Copilul învață ce vede, învață modelul părinților și nu ce aude de la ei. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe în casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Niciodată nu e bine să ne educăm copilul în public și să vorbim cu el folosind replici precum: „Vezi ce ai făcut?”, „Nu ai făcut bine!”, „Ești rău!”. Iar dacă copilul se dovedește bine crescut este foarte important să îl lăudăm și să-l încurajăm.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Ca urmare, putem spune că cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți ani din viața unui om. Acasă învățăm cum să vorbim, cum să ne comportăm, tot aici învățăm să fim autonomi și să ne rezolvăm singuri problemele de zi cu zi. Dacă acești ani se pierd, iar copilul nu a învățat aceste lucruri îi va fi foarte greu să se socializeze. Toate aceste reguli nu pot fi învățate la școală, doar exersate. Este foarte important ca părinții să fie conștienți de responsabilitatea lor în viața și educarea copilului. Ei îi formează, și

formarea aceasta nu se poate lua de la început dacă nu iese bine. De aceea, dragi părinți, iubiți-vă copiii nu prin cumpărarea tuturor jucăriilor ci prin formarea lor ca om! De ei depinde viitorul lumii!

Cei 7 ani de acasă

Pop Paula Maria

Prof. Lb. franceză

Colegiul Național „Octavian Goga”, Marghita

„Cei 7 ani de acasă urmăresc viața unui om!”

Cei 7 ani de acasă reprezintă de fapt oglinda, temelia și reflecta comportamentul unui om pentru tot restul vieții.

V-ați întrebat vreodată de ce expresia “cei 7 ani de acasă?” și nu 8 sau 10?... Sunt 7 ani datorită faptului că este perioada când un copil stă cel mai mult alături de părinți și ei sunt cei care contribuie în întregime în tot ce consta educația, bunele maniere, respectul și atitudinea a ceea ce înseamnă etapa pregătitoare pentru integrarea acestuia în societate sau grupuri din care va face parte.

Ulterior celor 7 ani de acasă în care copilul dobândește educația de la părinți, acesta este trimis la școală unde în educația lui intervin alte persoane cum ar fi: învățătorii, profesorii, alți adulți. Atunci este momentul când educația primită de la părinți poate fi ușor influențată de educația primită de la alte persoane dar nu în totalitate. Odată ce un copil primește o educație bună, în baza unor principii de viață sănătoase acesta nu va fi ușor influențat în încălcarea lor și va ține cont tot timpul de ceea ce i s-a spus și i s-a reflectat de mic în minte de către părinți.

Poate ați auzit mulți oameni spunând ”nu are cei 7 ani de-acasă?” Respectiv nu are educația, respectul bunul simț care trebuia primit și învățat de la părinți...

Din păcate, în societatea de azi întâlnim tot mai mulți copii și oameni care au uitat sau nu au primit aceasta educație, respectiv “nu au cei 7 ani de-acasă”. Într-o lume atât de convertită cu atâtea ideologii și principii de viață diferite se omite poate neintenționat stabilirea unor principii de bază în educarea unui copil. Vedem tot mai mulți copii care uită de tot ce înseamnă respect, bun simț, bunele maniere și ne întrebăm de ce? Pentru că noi adulții poate am uitat de multe ori și de ce ne-au învățat părinții noștri și uităm să transmitem generațiilor ulterioare aceste ideologii, din lipsă de timp sau alte preocupări pe care viața cotidiană efectiv ni le cere.

Întâlnim tot mai mulți copii crescuți de bunici, frați mai mari sau alte rudeni și nu de părinți și acest fapt se datorează faptului căci aceștia sunt nevoiți să plece și să muncească în străinătate în ideea de a oferi tot un trai mai bun copiilor lor, dar de fapt discrepanța dintre generații își pune amprenta pe educația copiilor aflați în aceasta situație. Bunica îl va crește pe un copil după modul și societatea în care și-a crescut propriii copii sau așa cum ea însăși a fost crescută și educată, neavând o bună cunoaștere a vieții și principiilor de viață din ziua de azi, dar va considera că îi crește cel mai bine și le oferă educația cea mai bună.

Din nefericire, copiii vor fi modelați după un stil de viață care nu mai există și care nu se mai corelează cu cerințele actuale și nu mai răspunde societății contemporane. Acesta este momentul în care copiii dau la o parte ideile vechi ale bunicilor și le adoptă pe cele noi, care consideră ei că sunt cele mai eficiente pentru ei și îi vor duce spre un viitor mult mai prosper, este momentul în care copiii își aleg un model propriu pe care îl copiază și își doresc să îl urmeze în tot ceea ce fac, iar asta nu înseamnă că rezultatele vor fi, unele, dintre cele mai sănătoase.

Câți dintre copii nu își aleg un idol, un profesor sau oricare membru din familie pe care să îl urmeze? De mic, un copil este întrebat ce vrea să devină? Și în toată sinceritatea lui spune vreau să devin medic, profesor sau orice meserie sau poate răspunde simplu vreau să fiu ca X sau ca Y care să fac bani... Ei, aici apare intervenția noastră ca și adulți prin comunicare, sfaturi și exemple prin a-l ghida pe acel copil și a-l face să înțeleagă unele lucruri bune și sănătoase pentru o viață decentă care ulterior îi va aduce alte satisfacții care vor înclina balanța materială dorită de copil. Toți copiii din ziua de azi își doresc ca atunci când vor fi mari să aibă: bani, mașini, vile, concedii etc. dar atâta timp cât noi ca și adulți le vom explica beneficiile acestor bunuri materiale și ce stă în spatele acestora, ei vor înțelege sau noi cel puțin vom avea satisfacția căci am încercat să îi facem să înțeleagă rațiunea lor.

Drept urmare a tuturor acestor idei, haina pe care o va purta un copil când acesta va deveni adult reprezintă educația cu tot ce a acumulat în cei 7 ani de acasă.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.înv.preșcolar POP SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BUDUREASA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de

viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea și egoismul.

BIBLIOGRAFIE

- Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
- wikipedia.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: Popa Nicolae
Școala Gimnazială Nr.1 Cefa – Bihor

„Despre educație se vorbește în zilele noastre mult și mulți factori sunt implicați în realizarea ei. Între aceștia familia ocupă locul de bază. Din păcate nu întotdeauna și nu peste tot acțiunea factorilor educaționali este pe deplin eficientă. Și aceasta se datorește faptului că educația nu se desfășoară diferențiat. Unul dintre parametrii care trebuie avuți în vedere în activitatea de educație este vârsta copilului. Aceasta sau stadiul de dezvoltare ontogenetică, cum i se mai spune în literatura de specialitate, are anumite particularități, trăsături, care trebuie luate în seamă de către părinți și toți cei ce fac educație copiilor, dacă doresc să muncească cu succes “

(Educația noastră cea de toate zilele , pag. 178.)

În ziua de azi se aude tot mai mult spunându-se despre tineri că „ au sau nu au cei șapte ani de acasă ”. Acest lucru se poate observa foarte ușor prin atitudinea, comportamentul și caracterul de care dau dovadă în anumite situații, unele chiar foarte importante.

Formarea unui caracter frumos și a unei conduite corecte în viață se învață de la vârste mici, în cadrul familiei. Familia este direct răspunzătoare de educația copiilor, de formarea unui caracter integru al copiilor și tinerilor, dar și de un comportament corect și o conduită morală.

Școala vine să continue ceea ce a început familia, prin cadrele didactice, de la educatoare și învățătoare la profesori și profesori diriginți . Toți aceștia au dreptul și obligația de a se implica activ în formarea unor caractere deosebite ale tinerilor.

„ Niciodată nu e prea devreme pentru cineva să înceapă să-și formeze în mod conștient un caracter integru. De asemenea, niciodată nu e prea târziu (deși poate să devină din ce în ce mai greu, cu cât amânăm mai mult acest lucru). Caracterul integru se formează treptat, cu fiecare decizie de a face ceea ce este bine, luată în mod consecvent, de-a lungul timpului, chiar și în situații dificile.

„Elevii dumneavoastră se află într-un moment al vieții în care se confruntă cu multe situații dificile și în care au de luat multe hotărâri importante. Angajamentul de a lua deciziile corecte, în cadrul efortului formării unui caracter integru, poate fi esențial pentru capacitatea lor de a trece cu bine peste perioada adolescenței “. (Manualul profesorului, volumul I ,pag 230)

Un alt factor important în formarea caracterului unui tânăr este exemplul personal sau modelul pe care îl au în fața lor. Încă de mici, copiii ne urmăresc în tot ce facem. Primele modele sunt în cadrul familiei prin părinți, frați – surori, bunici , pe care încearcă să-i copieze sau să-i imite prin îmbrăcăminte, vorbire, gesturi, obiceiuri etc. Este de datoria noastră să fim exemple pozitive pentru copiii noștri dacă vrem ca și ei să fie corecți la rândul lor .

În cazul în care ajungem în situații limită, în situații de cumpănă și copiii și tinerii noștri văd frământarea noastră în vederea luării unei decizii corecte, ei așteaptă să vadă ce vom face, cun vom acționa. Dacă în astfel de situații alegem să fim corecți, să fim drepecți, să fim cinstiți chiar dacă este în defavoarea noastră, atunci tinerii au un model bun în fața lor.

Pe lângă un caracter frumos, conduita morală este deosebit de importantă .

„Procesul de formare a deprinderilor morale este ușurat de existența unor norme morale cu caracter obiectiv. Aceste norme , stabilite de colectivitate, constituie cadrul social al formării deprinderilor morale. Prin urmare, formarea acestor deprinderi se produce pe existența unui cadru (regim) de viață, care îl formează normele colectivității în care trăim și ne desfășurăm activitatea”. „Iar trăsăturile de caracter constituie elementul constant al personalității, exprimate în atitudinea față de semenii, față de muncă și față de sine. Deci un om cu o conduită morală pozitivă este, în fond, și un om de caracter, situație la care se ajunge printr-o exersare constantă și consecventă a conduitelor pozitive “. (Educația noastră cea de toate zilele , pag.172 – 174) .

Și în cazul conduitei morale, factorii formatori sunt familia, școala, biserica, instituțiile de cultură, grupul (anturajul).

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

DRĂGAN I.,PETROMAN P.,MĂRGINEANU D.,-Educația noastră cea de toate zilele – Editura Eurobit, Timișoara, 1992

ROBINSON D. M.,GRESZ G., -Manualul profesorului , vol. I , Eu și relațiile mele - Editura T, București , 2003.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv.primar, POPA ALINA

„Copiii au nevoie mai mult de modele decât de critici.” Carolyn Coats

„Cei 7 ani de acasă” ne duc cu gândul la „buna creștere” a copiilor, reflectată în felul lor de a se comporta, de a respecta anumite reguli de bun simț, igienă, respect, în diferite situații și împrejurări.

Fiecare copil este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul său. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Prima normă de conduită se învață în familie și aceasta este salutul. Acesta se învață o dată cu vorbirea. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate, cum trebuie să ne comportăm în diferite împrejurări: la masă, în oraș, la teatru, la cinema, în vizită, etc.

Exemplul personal, eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate, bineînțeles, cu încercări, eșecuri și reușite. Desigur că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna lui.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Ed. Popa Andrea Manuela

Este bine de știut că sănătatea deplină, creșterea și dezvoltarea armonioasă a copilului nu se pot asigura decât în strânsă dependență cu mediul în care acesta trăiește .

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Camelia Popa

Liceul teoretic „Mihai Eminescu” Călărași / Județul Călărași

Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu toți cei din jurul său.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur.

Copilăria reprezintă cea mai potrivită perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în evoluția sa. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – „OM”. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă și „scara” pe care acesta urcă sau coboară, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Părinții sunt idoli copiilor.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANTA CELOR ȘAPTE ANI DE- ACASĂ

**Prof. înv. primar CONSTANTIN POPA
SCOALA GINMAZIALA BUHOCI-BACAU**

După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Al

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația primara în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Cei sapte ani de acasa

Prof.inv.primar:Popa Diana
Scoala Gimnaziala nr.2 Sabolciu,Bihor

*“De unde sunt eu?Sunt din copilaria mea.
Sunt din copilaria mea ca dintr-o tara”(Antoine Saint-Exupery)*

Mediul in care copilul se dezvolta fizic si psihic in primii ani de viata se imprima si se depoziteaza in interiorul lui ca o conditie de baza care il va defini ca om toata viata.Primii ani pot fi considerati un album ale carui pagini vor fi mereu rasfoite.Asadar cei sapte ani din viata copilului vor fi decisivi in modul cum se integreaza in societate,precum si in modul de insusire a valorilor morale.

Deci prima scoala a copilului este familia.Ea este cea mai importanta dintre toate institutiile educationale e locul in care pasii ii vor fi calauziti spre respect,dragoste,onestitate,ascultare,autocontrol.

Parintii sunt responsabili cu instruirea copiilor in primii ani de viata.Educatia primita de la acestia in aceasta perioada a vietii se reflecta in toate domeniile de dezvoltare:intelectual-cognitiva,sociala,afectiva,psihologica.

Scopul parintelui este acela de a-i asigura copilului un caracter echilibrat.In prima parte a vietii copiii tind sa imite tot ceea ce vad,asadar orice activitate a parintilor are o influenta mare si bineinteles o consecinta.Parintii trebuie sa stie ca sunt o oglinda pentru copiii lor,un model pe care acestia il vor valorizee..Parintii sunt in primii sapte ani de viata ai copilului educatori.

Copilul incepe sa dea dovada de independenta doar in a doua parte a celor sapte ani,incep sa fie autonomi prin diverse reactii,care pot fi bune sau mai putin bune.Parintele este cel care trebuie sa managerieze aceste situatii,astfel incat copilul sa preia doar ceea ce este bun si ceea ce ii este necesar in procesul devenirii ca persoana independenta.Primii ani de viata ar trebui dedicati insusirii unor norme,reguli de comportament,formarii unor deprinderi importante in demersul viitor al copilului.

Dezvoltarea emotionala este si ea importanta.Experimentarea unor situatii emotionale diferite in relatiile cu parintii ofera copilului posibilitatea unei exprimari emotionale diverse,ceea ce contribuie la intelegerea situatiilor emotionale si la reactii adecvate in diferite situatii.Crescand in si alaturi de familie copilul integreaza:comportamente,valori si norme ale familiei,limite bine precizate,disponibilitate de a raspunde intrebarilor.

In prima parte a vietii si nu numai ,este important ca parintii sa le dedice cat mai mult timp din timpul lor,sa se joace ,sa vorbeasca cu ei,sa aiba tot felul de activitati impreuna.Cand ne implicam activ in jocul copilului punem bazele unei legaturi solide intre noi si ei.Noii patrundem in lumea lor si el in a noastra.Un copil privat de joc va avea carente in structura personalitatii. Fiecare interventie pe langa copil sau pentru copil este bine sa fie considerata interventie educativa:acesta le asimileaza ,le interiorizeaza ca modele relationale in functie de care isi structureaza personalitatea.

Doctorul Augusto Cury ne spune ca generatia actuala de parinti incearca sa compenseze lipsurile copilariei lor si sa le dea tot ce au mai bun:jucarii,acces la internet,haine etc.,insa nu au inteles ca toate acestea in exces blocheaza copilaria.Copilul ar avea nevoie sa inventeze ,sa se joace,sa interactioneze cu alte persoane de varsta lui.Tot acest medic atrage atentia ca nu e de ajuns sa fim parinti,ci tebuie sa devenim parinti inteligenti si ne vorbeasca despre sapte deprinderi ale parintilor buni:

Parintii buni dau cadouri,parintii inteligenti daruiesc propria lor fiinta;

Parintii buni alimenteaza corpul,parintii inteligenti alimenteaza personalitatea;

Parintii buni corecteaza greselile,parintii inteligenti isi invata copiii cum sa gandeasca;

Parintii buni isi pregatesc copiii pentru aplauze,parintii inteligenti isi pregatesc copiii pentru esecuri;

Parintii buni vorbesc,parintii inteligenti dialogheaza ca niste prieteni;

Parintii buni dau informati,parintii inteligenti povestesc istorioare;

Parintii inteligenti isi stimuleaza copiii sa-si invinga temerile si sa aiba atitudini blande.(Parinti straluciti,profesori fascinanti-Dr.Augusto Cury)

Toate achizitiile pe care le dobandeste copilul in toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interactiunile pe care acesta le are cu mediul in care traieste in primii sapte ani.Aceasta perioada este considerata” culmea achizitiilor,”este considerata una dintre perioadele de intensa

dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini.

Un adult care are in bagajul sau cei sapte ani de acasa poate merge in viata deschis si cu un viitor sigur.

Bibliografie:

1. Ghid de bune practici pentru educatia timpurie a copiilor intre 3-7 ani, MEC, Bucuresti
2. V., Danion – Cum sa ne crestem copiii?, Editura Sophia, Bucuresti, 2012
3. www.didactic.ro

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

**Prof.inv.prescolar DIDICA POPA
SC.GIMNAIALA "DR.ALEXANDRU SAFRAN"-BACAU**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

BIBLIOGRAFIE

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASA-NORME DE COMPORTARE IN FAMILIE SI LA GRADINITA

Educatoare: Popa Elena
Scoala Gimnaziala Nr.1 Zanesti

In primii sase-sapte ani de viata, copilul dovedeste mare sensibilitate, receptivitate si mobilitate. Potentialul afectiv-volitional este in crestere, inclinatiile si aptitudinile se contureaza in aceasta etapa. Copilul dovedeste si o mare putere de acumulare si asimilare de cunostinte. Pornind de la particularitatile ontogenetice ale copilului, familia si gradinita trebuie sa-i asigure conditii favorabile de crestere si dezvoltare, in functie de disponibilitatile individuale. Cei care nu beneficiaza in familie de conditii favorabile dezvoltarii lor, au sanse de recuperare, daca frecventeaza gradinita. Aici procesul instructiv-educativ se desfasoara in functie de particularitatile de varsta si se urmareste dezvoltarea armonioasa psihofizica, se stimuleaza gandirea si inteligenta, se formeaza deprinderile de baza.

Mai importante in aceasta etapa sunt :*deprinderile igienico-sanitare (de autoservire), de comportare civilizata si politete, deprinderile de ordine si curatenie.* Copiii sunt antrenati in jocuri si activitati care se desfasoara cu toata grupa si individual, folosindu-se metode si procedee specifice fiecărei etape de varsta.

Deprinderile, odata formate, il scutesc pe copil de alte solicitari, care mai tarziu, ar necesita un consum mai mare de energie si timp.

Deprinderile care se pot forma la varsta antprescolara si prescolara (in familie si gradinita), deprinderi care, uneori poarta denumirea de "bune deprinderi" sau "cei sapte ani de-acasa"... Ele reprezinta forma cea mai simpla a invatarii de catre copii a unor miscari complexe si atitudini care vor influenta comportamentul lor viitor.

Lipsa bunelor deprinderi face posibila instalarea unor rele. Bunaora, copilului caruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, asteapta totul de la familie, de la parinti. De aici si necesitatea ca in familie, ca si in gradinita, sa se insiste pentru formarea deprinderilor de baza, pana ce acestea *satransforma* in obisnuinte.

CE ESTE DESPRINDEREA? CUM SE FORMEAZA?

Deprinderea este un complex de actiuni automatizate, bazate pe sisteme de legaturi nervoase temporare denumite "stereotipuri dinamice". "La om, orice actiune se insuseste pe calea invatarii ca proces constient". Este, asadar, un moment al activitatii si un, efect al invatarii. Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de vointa si de timp, de concentrare mai mare din partea copilului, la ceea ce are el de facut, ca, apoi, printr-un exercitiu sustinut, sa se ajunga la automatizarea miscarilor si exercitarea lor intr-o anumita succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor actiunilor, precum si eliminarea miscarilor de prisos, care cer un mare consum de energie.

Pentru a se ajunge la automatizarea miscarilor, acestea se repeta de mai multe ori, iar pe masura ce se formeaza deprinderile, se cere prelungirea treptata a intervalelor dintre exercitii. In aceasta perioada deosebit de importanta este atitudinea consecventa de care trebuie sa dea dovada parintii, personalul educativ din crese, educatoarele. De exemplu, daca, in situatii similare, odata i se cere copilului sa realizeze un lucru si altadata nu, daca unul din adulti ii cere sa indeplineasca "ceva" si altul ii cere "altceva", sau daca unul ii indica o cale si altul una oputa, procesul este ingreuiat si deprinderea nu se formeaza. De asemenea, trebuie sa existe o concordanta deplina intre ceea ce i se cere copilului in familie si ceea ce se realizeaza in gradinita.

In procesul educativ-formativ al copiilor de 3-7 ani se pot distinge trei grupe de baza de deprinderi, ca : deprinderi igienico-sanitare (de autoservire) ; deprinderi de ordine si curatenie ; deprinderi de comportare civilizata si de politete.

Pentru formarea acestora trebuie pornit de la faptul ca exigentele cresc treptat in raport invers cu aportul adultului, fapt care contribuie la dezvoltarea indemanarii si spiritului de independenta ale copilului. De cele mai multe ori parintii preocupati de problemele profesionale si gospodaresti, dimineata, prefera sa-l imbrace pe copil, desi nu au timpul necesar, in loc sa-l lase sa se imbrace singur. Mai tarziu, degeaba ii va reposita comoditatea. De fapt, este vina adultilor daca copilul nu si-a format deprinderile elementare igienico-sanitare la varsta prescolara. Parintii pot sa le acorde timpul necesar in zilele cand sunt acasa dimineata, in zilele de sambata si duminica, sau in zilele de concedii : daca sunt adulti in familie (bunici, surori mai mari) se pot ocupa ei de formarea acestor deprinderi. Copilul trebuie sa fie trezit cu 10-15 minute mai devreme si sa fie pus sa efectueze anumite operatii de autoservire. Fiecare deprindere se compune dintr-o serie de operatii, care vor fi repetate pe rand pana devin acte si miscari automatizate.

Formarea oricarei deprinderi, si mai ales a celor igienico-sanitare, necesita din partea parintilor si a educatoarelor, rabdare si mai ales un echilibru nuanat intre severitate, "toleranta" si timp. Familia are rolul cel mai important in formarea deprinderilor. Trebuie sa-i repete copilului de mai multe ori ce are de facut. "Nici o alta institutie, oricat de calificata, nu este atat de direct sensibila la exprimarea trebuintelor, la manifestarea slabiciunilor sau potentialului de dezvoltare al copilului, fiindca nici o alta institutie nu cuprinde fiinte legate de copil in mod atat de direct si atat de vital ca tatal si mama... Familia ne apare mai curand ca un fel de mecanism reglator care permite copilului, in ciuda saraciei sale aparente de mijloace, sa traiasca o viata reala si uimitor de intensa, viata lui proprie".

Colaborarea familie-cresa sau familie-gradinita, in procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, in special, in formarea deprinderilor igienice. Copilul isi petrece cea mai mare parte din timp in familie, care exercita o influenta deosebita asupra sa. Pe masura ce copilul creste, asupra lui actioneaza tot mai multi factori educativi : cresa - gradinita - scoala, care continua si perfectioneaza educatia inceputa in familie ; uneori, acestea o corecteaza sau o imbogatesc. La copiii institutionalizati in leagane si crese se constata ca nu au formate deprinderi igienice. In acest caz, trebuie ca educatoarele sa lucreze cu fiecare copil pana la formarea deprinderilor respective.

Pentru reusita deplina, familia are obligatia sa tina permanent legatura cu unitatile in care sunt institutionalizati copiii si sa sprijine munca depusa de factorii educativi din aceste unitati. Pentru a asigura unitatea sistemului de cerinte este necesar ca asistentele si educatoarele sa cunoasca conditiile de viata ale fiecarui copil in familie, iar, la randul ei, familia sa cunoasca preocuparile pedagogice ale cresei si gradinitei. Procedandu-se in felul acesta, reusita muncii educative este deplina.

ETAPELE FORMARII DEPRINDERILOR

In procesul educativ de formare a deprinderilor se contureaza mai multe etape de care parintii, ca si ceilalti factori educativi, trebuie sa tina seama.

In *prima etapa*, copilul se familiarizeaza cu obiectele necesare si denumirea lor (sapun, prosop, lighean, spalator etc.). Acum se formeaza o imagine globala asupra actiunii si a obiectelor.

In *etapa a doua*, se explica si se demonstreaza operatiile in ordinea lor fireasca, se demonstreaza fiecare miscare in parte, iar copiii o imita. "Udam mainile, le dam cu sapun, ne frecam mainile bine cu sapun, le spalam, apoi le limpezim cu apa... etc". Copiii imita miscarile facute de educatoare, dupa care, pe rand, copiii exerseaza. Referindu-se la rolul imitatiei, Henri Walon spunea : "Pentru cei mici, imitatiea constituie regula jocului, singura regula care le este accesibila atata timp cat nu pot depasi modelul concret, viu". Aceasta precizare nu trebuie inteleasa in sensul ca imitatiea ar usura sarcina educatoarei.

Cea de o *treia etapa* o constituie formarea si consolidarea propriu-zisa a deprinderii. Copiii sunt pusi sa execute operatiile in succesiunea lor, dar sub supravegherea adultului. Acum, copiii pot sesiza singuri greselile, retin detaliile in mod concret, elimina miscarile de prinos. Ritmul de executie este inca lent, datorita faptului ca operatiile nu ", au automatizat inca.

Pentru a verifica daca s-a inteles si s-a retinut succesiunea operatiilor, i se cere copilului sa arate cum se spala. In acest timp, educatoarea urmareste corectitudinea executiei si corecteaza greselile, daca e cazul.

In cea de a patra etapa, deprinderile se automatizeaza ; aceasta este posibil dupa varsta de 5-6 ani. In aceasta etapa, copilul executa operatiile corect, cu minimum de energie. Deprinderea este formata cand toate operatiile se desfasoara normal, fara consum mare de energie si timp.

Etapa a cincea a formarii oricarei deprinderi o constituie perfectionarea ei. Este de fapt, faza formarii stereotipului dinamic, adica automatizarea actiunii. Indiferent in ce conditii este pus copilul, deprinderile se realizeaza printr-un grad mare de flexibilitate si de suplete. In aceasta perioada este nevoie de prezenta si supravegherea adultului, deoarece deprinderile nu se pot realiza de la sine ci este necesara perfectionarea lor continua, pana se ajunge la obisnuinta.

Fiecare parinte sau educatoare trebuie sa cunoasca bine etapele de formare a deprinderilor, acestea corespunzand stadiilor dezvoltarii psihoindividuale a copiilor. In acest scop, de fiecare data, este bine sa se faca aprecieri pozitive si sa se incurajeze copiii care executa corect operatiile respective. In felul acesta, se creeaza o motivatie adecvata fata de actiune, iar copiilor li se cultiva increderea in fortele proprii. La copiii mici de 2-3 ani este nevoie de mai multe explicatii si demonstratii. Abia dupa 3 ani, ei trec la imitarea miscarilor respective, prin joc sau in alte activitati. Copiii de 3 ani nu stiu cum trebuie sa foloseasca sapunul, deschid robinetul, dar uita sa-l inchida, sau se sapunesc si uita sa-si frece mainile, sau uita sa se clateasca cu apa rece si se sterg imediat. In acest timp se consuma multa energie ; de aceea, se cere calm si rabdare din partea parintilor si educatoarelor. Dupa 3 ani si jumătate - 4 ani, pot fi lasati sa se spele singuri pe maini.

MODALITATI DE FORMARE A DEPRINDERILOR

In actiunea de formare a deprinderilor, trebuie sa se tina seama de trei conditii :

- a) de posibilitatile psihomotorii ale copilului ;
- b) de capacitatea lui de receptionare si intelegere a mesajelor verbale ;
- c) de caracterul predominant de joc.

Conform unui principiu recunoscut in psihologie - orice noua capacitate comportamentala se formeaza numai in cadrul activitatii fundamentale pentru varsta respectiva. Ori, *incepand cu varsta de 2-3 ani activitatea fundamentala a copilului este jocul*. De aceea, la aceasta varsta multe deprinderi se pot forma in timpul si cu ajutorul jocului.

Un rol important in formarea oricarei deprinderi il are imitatiea. La inceput, copiii invata miscarile prin imitatie spontana, apoi prin imitatie intentionata. Ei reproduc miscarile pe care le vad la adulti sau pe care si le reprezinta (imagineaza). Asadar, atat parintii, cat si personalul educativ din cresa si gradinita este bine sa acorde o atentie deosebita modului lor de comportare, pentru ca ei sunt primul model pe care il imita. Tot ei sunt cei care contribuie la formarea si consolidarea deprinderilor, incat copilul sa aiba o participare afectiva si activa. El trebuie sa fie pus in situatia de a executa cat mai corect operatiile necesare pentru fixare. Cu efect stimulator pot fi folosite lauda si indemnul. Acum mananca frumos! Poate mergem la restaurant si o sa rada chelnerul de tine. Este bine sa se acorde o atentie deosebita si modului cum sunt formulate acestea, precum si tonului folosit. Atunci cand se urmareste sa se trezeasca interesul copilului pentru o anumita deprindere, tonul este bine sa fie plin de voie buna, de blandete, de intelegere. Nu trebuie sa se foloseasca un ton ridicat. Aceasta declanseaza copiilor reactii de respingere a actiunii.

De exemplu, daca un copil de 3-4 se spala singur, chiar daca n-a respectat succesiunea operatiilor, dar a dovedit interes pentru o anumita actiune, este bine sa fie apreciat : "Radu, te-ai spalat foarte frumos ! Se vede ca te-ai facut baiat mare !". Laudele trebuie folosite cu masura, apoi din ce in ce mai putin, pana ce nu va mai fi nevoie de ele. Procedand astfel, stimulam copilul sa-si formeze deprinderi, care, cu

timpul, devin obisnuite. Se mai poate folosi indemnul : "ai grija sa nu te stropesti, sa dovedesti ca esti baiat mare !". In acelasi scop se poate oferi copilului un model : "vezi ce frumos mananca Ovidiu ? El baga o bucatica mica de paine, tine gura inchisa cand mananca si nu vom beste cu mancarea in gura".

Pentru a-i stimula pe copii sa se comporte civilizati, se poate aduce la spalator sau la masa o jucarie preferata sau un obiect indragit, care, "vrea sa-l vada cum se spala", "cum se dezbraca" etc. Copilului i se spune ca daca nu se comporta frumos, jucaria respectiva pleaca suparata.

Consolidarea deprinderilor

In vederea atingerii acestui obiectiv, se pot folosi : *povestiri, poezii, lecturi dupa imagini, jocuri si ghicitori.*

Povestirea are rol deosebit in stimularea imaginatiei si sensibilitatii copiilor. Se pot utiliza povestiri din literatura pentru copii, adaptate varstei si chiar povestiri improvizate. Este bine ca povestirea sa aiba o tematica cat mai apropiata de nivelul de intelegere al copilului, cu subiecte din lumea plantelor, a animalelor, din mediul inconjurator, mediul social, familial, din gradinita in care se prezinta actiuni care trezesc interesul copilului (povestirile pot fi luate drept exemplu si pentru formarea altor deprinderi).

Eficienta deosebita in procesul formarii deprinderilor o are *invatarea unor poezii si insotirea lor de actiunile sugerate de text.* Parintii pot recita poezia in intregime, apoi numai strofa care sugereaza *deprinderea* pe care urmaresc sa o formeze sau sa o corecteze. Recitarea poeziei pe fragmente poate fi usor retinuta de copil. Dupa ce textul a fost invatat, se poate trece la executarea unui joc sugerat de continutul poeziei. De exemplu, pentru a-l invata pe copil cum se foloseste batista, se recita un fragment din poezie, se explica copilului textul, astfel incat sa inteleaga ca este vorba, de un copil racit caruia "batista-i sare in ajutor". Dupa familiarizarea copilului cu textul poeziei, se poate trece la realizarea actiunii sugerate si astfel copilul invata cum sa foloseasca batista. I se arata o batista, i se spune ca aceasta trebuie sa se afle permanent in buzunar, i se explica cum se procedeaza pentru stergerea nasului, cu o singura mana, iar dupa folosire, batista trebuie pusa in buzunar. Li se spune copiilor ca o data folosita, aceasta nu se mai impatureste ca la inceput. Se trece, apoi, la activitatea practica : fiecare copil este pus sa-si sufle pe rand cate o nara. Este necesar sa li se atraga atentia acelor copii care-si „trag” nasul, sau celor care se scobesc cu degetul in nas. Se va insista si repeta pana ce deprinderea corecta va fi bine fixata, deoarece "obiceiurile" urate odata fixate, cu greu pot fi uitate.

Pentru consolidarea deprinderilor, se poate folosi cu succes *jocul ca mijloc si procedeu educativ.* Li se pot da chiar copiilor mici materiale textile, spunandu-li-se ca sunt batiste pentru papusi, cu care sa stearga nasul papusii, chiar al ursuletului sau al iepurasului.

Observarea constituie o alta modalitate de formare si consolidare a deprinderilor atat in familie cat si in gradinita. Se folosesc, in acest scop, cai si modalitati adecvate varstei si a posibilitatilor lor de intelegere, astfel incat, copiii sa participe cu interes la orice activitate. Modul in care adultul dirijeaza interesul, curiozitate-i si spiritul de investigatie caracteristice copilului ecjte determinat. De axemplu, mai mult in joaca, parintii, (educatoarele) pot familiariza pe copil cu lenjeria de pat si cu denumirea acesteia, desfasurand cu el jocul "Patul papusei".

Copilului i se spune ca a primit un cadou. Cutia in care este cadou] este frumos ambalata si legata. Copilul este lasat sa o deschida singur, timp in care adultul manifesta interes deosebit. Aceasta atitudine mareste curiozitatea copilului si il determina sa participe cu placere la jocul-actiune. In timp ce se ridica capacul cutiei se face o pauza pentru a starni curiozitatea celorlalti. Se scoate papusa care este imbracata intr-o pijama frumoasa. In cutie mai sunt : cearsaful de pat, cel de plapuma, o fata de perna.

Dupa o astfel de pregatire, se cere copilului sa spuna cu ce crede el ca este imbracata papusa. Impreuna cu copilul se scot, pe rand, obiectele aflate in cutie, denumindu-le, apoi este pus un copil sa spuna cum se numesc: cearsaf, perna, plapuma. Dupa aceea i se comunica ca papusii ii este somn si trebuie sa-i faca patul sa se culce. Copilul este pus sa denumeasca actiunea pe care trebuie s-o faca si obiectele pe care le foloseste. Astfel, spune : punem cearsaful pe pat, apoi perna, dupa aceea plapuma. Acum se poate odihni. In timpul acesta trebuie sa se vorbeasca in soapta.

Folosind același procedeu, copilul poate fi *familiarizat cu denumirea tacamurilor și a veselelor* pentru masa. În același scop, părinții pot desfășura și jocurile: "Ghici ce este?". "Păpăie și spune cum se numește", "Ce face păpăia?" În timpul jocului este necesar să se acorde atenție deosebită modului în care copiii vorbesc, cum pronunță cuvintele și dacă au înțeles denumirea și acțiunea care se poate realiza cu obiectele.

Rezultate deosebite, în consolidarea deprinderilor, se contin și prin *antrenarea copilului* în desfășurarea unor *jocuri de creație*. Acestea dezvoltă capacitatea copilului de a-și imagina și interpreta rolul unor adulți (care se ocupă de îngrijirea și educarea sa). Jocul preferat este "De-a familia", în care părinții sunt întotdeauna buni și blânzi, dacă și în realitate sunt așa. În joc apar și bunici, surori și frați mai mari sau mai mici; depinde de experiența reală de viață a copilului.

În vederea realizării scopului propus, în camera copilului se poate aranja un colț al păpușii, în care este instalat dormitorul. În patul ei, cu un asternut foarte curat, păpăia doarme. Copilul care interpretează rolul mamei o trezește să o ducă la spălător. Îi vorbește blând, calm, o mângâie și îi spune că e timpul să se pregătească de plecare la creșă sau la grădiniță. După ce păpăia și-a făcut "toaleta" în prezența "mamei", care se dovedește foarte atentă, se ia micul dejun. "Mama" este preocupată de modul cum mănâncă "copilul". Trebuie să mănânce frumos, să nu se murdărească etc. Părinții supraveghează jocul pentru a observa dacă și-a însușit toate operațiile, succesiunea lor și dacă și-a format anumite deprinderi.

Deprinderile de ordine și curățenie sunt deosebit de importante în viața omului. Ele se reflectă în activitatea fiecărei persoane în felul în care își organizează munca, programul de fiecare zi, chiar și în gândire. Prezența acestora și modul în care s-au format se pot constata și în viața de familie. *Dacă formarea deprinderilor de ordine și curățenie n-a început de la o vârstă foarte mică (când copilul poate fi îndrumat, ce, cât, cum să asimileze) mediu târziu, în adolescență, el își însușește unele norme de comportare, prin auto-educție, dar mai greu, cu lacune.* De aceea, este deosebit de important să se înceapă cu formarea deprinderilor de ordine și curățenie concomitent cu celelalte deprinderi. Cum pot proceda părinții pentru realizarea unor asemenea deprinderi la vârsta prescolară?

Părinții trebuie să-i familiarizeze pe copii de la început cu necesitatea unei ținute vestimentare curate și îngrijite. Copiii de 3-4 ani, de pildă, nu li se poate pretinde să aibă o ținută vestimentară curată, dar este bine să li se amintească să nu-și ude sortulețul, rochia, pantalonii, când se spală, sau să nu se păteze, când mănâncă etc. În cazul în care un copil greșește, să i se atragă atenția, pe un ton dojenitor, dându-i-se ca exemplu un copil pe care îl cunoaște, care s-a spălat fără să se ude pe sortuleț sau a mănâncat fără să se păteze. La 4-5 ani, trebuie să crească exigențele mai ales față de cei care dovedesc că sunt dezordonati. În același scop se pot folosi jocuri adecvate, prin care copilul este stimulat să se mențină curat. La vârsta de 5-6 ani, în mod normal, deprinderea de curățenie este consolidată. Copilul este totdeauna îngrijit, își controlează ținuta în oglindă, se încheie la nasturii de la haina sau de la pantaloni, își leagă singur șireturile de la încălțăminte etc, chiar dacă trebuie ajutat. Este bine ca părinții să manifeste exigență, dar să nu se ajungă până la a-i interzice să se joace deoarece murdărește îmbrăcămintea. Indemnul de a se menține curat și ordonat să se facă cu un ton care să stimuleze dorința copilului de a fi în permanență curat.

Aceeași importanță trebuie să se acorde pentru formarea deprinderii de ordine. Familiarizarea cu ordinea se poate începe de timpuriu, chiar înainte de 3 ani. Mai mult în joacă, copilul își aranjează pantofiorii - unul lângă altul - sub cuier "să nu fie un pantofior fără frățior". Spre 3-4 ani, trebuie învățat să-și așeze încălțăminte în dulap și să-și pună păpușii de casă. La 4-5 ani, își va ține în ordine hainele, fularul, căciulita, manusile. La această vârstă ei cunosc deja patru poziții spațiale (sus, jos, în față, în spate). Deci, li se poate spune: "pune hainele sus, pe spatele scaunului, iar pantofii jos, sub scaun"... Copilul este îndemnat să o imite pe mama, să strângă jucăriile, să le pună într-o cutie, sus pe etajera sau jos în dulap. Dacă în timpul jocului copilul a fost îmbrăcat cu sortuleț, el este îndemnat să se dezbrace și învățat să-l pună pe scaun, sau pe umerasul de sus, pe spatele scaunului, sau să-l pună în dulap, pe raftul de jos.

Pentru formarea deprinderii de ordine și curățenie, este necesar ca părinții și ceilalți adulți din familie să constituie un model de urmat: să umble cu hainele curate, nepătate, calcate, iar când se

dezbraca sa le lase in ordine. Batista sa fie intotdeauna curata, pieptanatura sa fie ingrijita, lenjeria de noapte si de pat sa o lase in ordine, frumos aranjata. Pe masura ce copilul creste si se deprinde cu ordinea si curatenia, este bine sa creasca si exigentele fata de tinuta sa, incat la 4-5 ani sa putem spune ca avem un copil ingrijit. In acest scop, se pot organiza jocuri care urmaresc formarea deprinderilor de ordine si curatenie, se pot organiza intregeri, daca in familie sunt doi-trei copii - cine mananca cel mai frumos, castiga jocul. Din dorinta de a castiga, copiii se straduiesc sa manance frumos si corect. In cazul in care se constata ca mai gresesc, este bine sa li se atraga atentia. Este indicat sa fie apreciati si laudati (dar totul cu masura).

Considerarea deprinderilor de comportare civilizata si de politete sunt aspecte de baza in procesul instructiv-educativ. Prescolarii, mai tarziu scolari, participa la diferite activitati in mod organizat ; ei trebuie sa actioneze conform sarcinilor primite din partea educatoarei, a invatatoarei si sa respecte *disciplina*. Aceasta se bazeaza pe procesele de inhibitie, care sunt slab dezvoltate la varsta de 3-6 ani. In procesul educativ din gradinita, ca in primele clase, formarea disciplinei se bazeaza pe dezvoltarea capacitatii de inhibitie. In vederea realizarii acestei capacitati se pot desfasura cu copiii jocuri care dezvoltat rabdarea, stapanirea de sine, perseverenta. Daca deprinderea de a fi idisciplinat nu s-a format la varsta prescolara, mai tarziu va fi mai greu, copilul va fi permanent neadaptat, nu va raspunde cu usurinta cerintelor impuse de diferite activitati. Lipsa disciplinei il va face refractar la orice sarcina sau negativist la orice sfat venit din afara.

Care simt cauzele unui asemenea comportament ?

In primul rand, lipsa concurentei de cerinte intre factorii de educatie din familie si gradinita. Daca intre acestia nu va exista o unitate de cerinte si de exigenta, copilul nu va da dovada de comportament disciplinat.

In al doilea rand, lipsa concordantei de cerinte dintre membrii aceleiasi familii. Oricat i s-ar cere copilului de catre mama sa fie disciplinat, daca nu acelasi lucru ii cere si tata si bunica - socotind ca e mic si ca "are timp sa invete", deprinderea nu se formeaza. Discutiile in contradictoriu, neintelegerile, certurile care au loc in familie in prezenta copilului, reprezinta un exemplu negativ cu o mare si puternica influenta nefasta asupra comportamentului acestuia.

Este deosebit de important ca parintii sa stie ca disciplina nu se obtine folosind tonul grav, violent, teroarea sau bataia. Unui copil de 2-3 ani, nir trebuie sa i se explice de ce i se cere un anumit comportament, pentru ca tot nu intelege. Trebuie sa i se arate cum sa procedeze si el sa imite. Cand este mai mare, intre 3-6 ani, i se poate motiva : "Mananca frumos ca asa este civilizata", sau "Acum trebuie sa te joci in liniste, deoarece sora ta isi face lectiile si nu trebuie sa faci zgomot" etc. Incepand cu varsta de patru ani, el intelege ceea ce i se spune, are putere sa se stapaneasca, treptat incepe sa constientizeze ceea ce i se cere.

Pentru formarea deprinderilor de comportare civilizata, este necesar ca toti membrii de familie sa dovedeasca concordanta de pareri si atitudine. Nu i se poate cere copilului sa se comporte civilizata, sa respecte linistea cuiva, daca ceilalti nu o respecta. Exemplul personal (parinte, membri de familie, prietenii acestora) este hotarator !

Politetea este o deprindere care incepe sa se formeze de la cea mai frageda varsta - varsta anteprescolara si prescolara. Copilul trebuie obisnuit sa salute, sa ofere un obiect sau altceva in mod: politicos, sa multumeasca pentru un serviciu facut, sa faca un serviciu cuiva din proprie initiativa si nu cu intentia de a fi rasplatit, sa-si ceara scuze ori de cate ori este cazul.

Deprinderile de politete constau din obisnuirea copilului de a folosi unele formule de politete potrivit situatiei.

Deprinderea de a se adresa o rugaminte si de a oferi ceva, in mod politicos, poate fi invatata, de catre copil, in jurul varstei de 3 ani. El trebuie sa stie ca atunci cand vrea sa obtina ceva, cand vrea sa realizeze o actiune, trebuie sa spuna "Va rog", "Te rog", Copilul este bine sa fie invatat de mic, ca atunci cand se adreseaza unui adult sa foloseasca formula "Va rog", iar cand se adreseaza unui copil "Te rog".

De pilda, daca isi doreste o jucarie care se afla la un alt copil, trebuie sa stie ca nu e permis sa o smulga din mana acestuia, ci sa o ceara politicos : "Te rog da-mi si mie jucaria... !", iar daca vrea sa o ceara unui adult, i se va adresa astfel : "Va rog, dati-mi si mie jocul...", sau "Va rog, ajutati-ma sa ma dezbrac...".

In felul acesta, copilul se deprinde sa fie politicos si invata formulele de politete. Acest lucru poate fi cerut copilului incepand cu varsta de 4 ani. De pilda, la masa, daca are nevoie de o felie de paine, sau de apa, va sti ca nu-i frumos sa se intinda peste toata masa (daca nu-i este la indemana ceea ce doreste), ci se va adresa politicos celui care este in apropiere, spunand "Te rog, da-mi si mie...". Acesta il serveste spunand : "poftim". In felul acesta, copilul este familiarizat cu inca o formula de politete : "*Multumesc*" !

Pentru a-l deprinde pe copil cu un comportament civilizatat, se pot crea situatii in care i se cere sa aduca de pe o etajera o carte sau un alt obiect. Chiar inainte de a implini 2 ani, daca i se cere sa faca mici servicii, copilul le realizeaza cu placere. De exemplu : Cristi (2 ani si cinci luni), la cererea bunicului, aduce papucii de casa, ii asaza unul cate unul la picioarele bunicului, apoi spune "da" ! Este multumit de izbanda. Acelasi lucru face si cand i se cere ziarul din alta camera, o cana sau o lingurita de la bucatarie. Cand un adult cere ceva unui copil, ii va spune : "te rog, adu-mi..." Pentru serviciul facut intotdeauna i se va multumi. Atunci cand inmaneaza un obiect, copilul trebuie sa foloseasca formula de politete "poftim".

Tot in vederea formarii acestei deprinderi se pot face cateva exercitii : de pilda, se lasa sa cada, ca din greseala, un obiect. Mama sau adultul care se ocupa de copil se face ca nu a observat. Procedul se poate repeta pana cand copilul se obisnuieste sa fiao atent, sa ridice obiectul cazut, iar cand ii da sa spuna "pofiti", sau "poftim".

A cere scuze este tot o deprindere de politete. De mic, copilul trebuie sa fie invatat sa-si ceara scuze, atunci cand, fara voia lui, a gresit sau cand este dojenit pentru o fapta urata : "Scuzati-ma, va rog, ca am..." sau... "Te rog sa ma scuzi ca te-am lovit!".

Pentru formarea si consolidarea oricarei deprinderi este necesar ca parintii sa tina seama de particularitatile de varsta si individuale ale copiilor, precum si de cele psihofizice. Caile si modalitatile de educare trebuie adaptate varstei si puterii de intelegere a acestora. Intrucat formarea si consolidarea deprinderilor se realizeaza in timp, este bine ca parintii sa insiste pana la transformarea acestora in obisnuinte.

Pe intreaga perioada se va manifesta unitatea de vederi in cerinte, perseverenta, rabdare, intelegere, dar si exigenta.. Procedand astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o buna purtare. Aceasta este "cartea de vizita a familiei.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ
PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR: POPA ELENA
GRADINIȚA IONEȘTI Nr.2- PETREȘTI

MOTTO: „Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum ar fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze”.

MARIA MONTESORI-„Descoperirea copilului”

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. Este firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări, copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. De aceea, în locul jucăriilor scumpe și sofisticate, este de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte etc”)

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. Se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de-acasă, cheia succesului social

Prof. POPA ELENA
Școala Gimnazială Nr. 24
Timișoara, jud. Timis

Educația unui copil nu se poate limita doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta este răspunderea primordială a oricărui părinte. Acesta din urmă, are obligația de a-l obișnui de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul social al copilului.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât cel căruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă. Cea mai potrivită modalitate de a-l obișnui pe micuț cu bunele maniere este aceea ca părinții să fie un bun model pentru el. Părintele are datoria de a începe să îl învețe lucruri simple încă de la o vârstă fragedă, cum ar fi : să salute, să spună „te rog”, „mulțumesc” etc. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Este indicat să știe ce se cuvine și ce nu se permite la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat ; nici chiar între prieteni nu este permis orice. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum pot fi însușite manierele ? Ce poate face părintele ?

Achiziția bunelor maniere este un proces zilnic. Acest proces va dura un timp și părintele va avea multe ocazii să îl îndrume în direcția corectă. Sfaturile următoare sunt utile :

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut ; este posibil să aibă nevoie doar de una-două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve ;
- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă și ce nu trebuie : de exemplu, în locul expresiei „Ești un grosolan !”, spune-i „Nu este politicos să râgâi la masă !” .
- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii nepoliticoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi. Dacă el zice : „Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia aia verde !”, Il poți corecta spunându-i : „Frumos ar fi fost să spui că nu îți place spanacul !” .
- Manifestă multă înțelegere și acceptă-i greșelile ! Amintește-ți că nu este suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații ; și noi, adulții, greșim adeseori...
- Educația se face acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri, nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni în fața străinilor ! A-i face copilului „o scenă” în public dovedește că nici tu nu ai prea fost atent/-ă la lecțiile de bune maniere.
- Fii consecvent/-ă ! Dacă l-ai învățat de la doi ani să spună „te rog !” și „mulțumesc !”, înseamnă că și la 6, 7...10 ani trebuie să le folosească.
- Procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva !

Ce ar trebui să știe ?

- ❖ Până la 3 ani :
 - Să salute și să răspundă la salut („bună ziua !”, „bună seara !”, „la revedere !”) ;
 - Să spună „mulțumesc !”, „te rog !”, „cu plăcere !” ;
 - Să dea mâna cu cineva.
- ❖ Între 3 și 5 ani:
 - Să spună „pardon !” ;
 - Să bată la ușă când intră într-o încăpere ;
 - Să ceară permisiunea („Mami, îmi dai voie să...” sau „pot să...”) ;
 - Să folosească batista.
- ❖ Între 5 și 7 ani:

- Să răspundă cuviincios la telefon, să se prezinte, să nu lase interlocutorul să aștepte la telefon;
 - Să își ceară scuze atunci când greșește ;
 - Să știe să ofere și să primească un dar ;
 - Să nu întrerupă conversația adulților ;
 - Să întrebuințeze corect tacâmurile.
- ❖ Între 8 și 10 ani :
- Să respecte bunele maniere la masă (să nu soarbă, să nu plescăie, să nu țină coatele pe masă, să nu se întindă peste masă, să nu gesticuleze cu tacâmurile, să nu mănânce cu cuțitul etc..)
 - Dacă primește o cutie cu bomboane, politețea îi cere să o desfacă și să îi servească pe ceilalți ;
 - Să nu dea replici răutăcioase colegilor etc.

Între 8 și 10 ani este vârsta la care „cei 7 ani de-acasă” trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut , uneori, cu vederea lipsa bunei cuviințe, acum e momentul să fii categoric, -ă.

Studiu- Familia și dezvoltarea socio-afectivă a copilului

Profesor învăț. primar Popa Emilia
Școala Gimnazială Mateești, jud. Vâlcea

Societatea contemporană nu oferă, practic, nicio posibilitate de calificare în meseria de părinte. Părintele trebuie să învețe metode de relaționare cu propriul copil specifice particularităților lui psihologice, etapei de vârstă și de dezvoltare pentru a fi capabil să-i înțeleagă pe deplin nevoile, dorințele, temerile. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Familia reprezintă primul loc unde începe educația. În cadrul familiei, copilul începe să-și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropierea sa, aici învață acele expresii și moduri de manifestare care îi vor servi în educația ulterioară sau dimpotrivă, acelea de care va putea scăpa cu greu sau deloc. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Copiii fiind foarte receptivi la tot ce văd și ce aud, familia trebuie să fie foarte atentă cum se manifestă în prezența lor. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde cu ajutorul părinților ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim. Nu se încalcă drepturile celorlalți prin afirmarea propriilor drepturi. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau de orice tip de dizabilitate a cuiva îi descalifică pe el însuși. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite”.

Calitatea educației primite în familie – acei, „șapte ani de casă”- depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el. Convingerile și mai ales educația religioasă a familiei sunt foarte importante. Un creștin care știe de frica lui Dumnezeu și care cunoaște cel puțin poruncile sale (să nu furi, să nu ucizi, să nu mărturisești strâmb, să cinstești pe tatăl și pe mama ta, să nu dorești ceea ce aparține aproapelui tău, etc), își va educa propriul copil în acest spirit. „Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu).

Educația copiilor devine astfel o sarcină de mare răspundere și pentru a putea transmite propriilor copii lumina cunoașterii, părinții trebuie să manifeste multa înțelepciune și o dragoste profundă. Acolo unde dragostea este prost înțeleasă sau lipsește căldura căminului, unde educația se bazează pe teorii închistate într-un noian de prejudecăți, acolo unde părinții nu au "timp" să se ocupe de copii, dar mai ales au uitat ce înseamnă universul copilăriei și sufletul de copil, educația nu realizează decât un dresaj, o îngustare a capacității afective și mintale care se traduce prin complexe, refulări, temeri, idei preconcepute și intoleranță. Experiența personală a copilului devine limitată, cunoașterea vieții apare sub forma de șabloane, iar în loc să se dezvolte o personalitate care are capacitatea de a iubi, de a înțelege și a cuprinde totul, formăm un om cu o minte și un suflet înguste și strâmbe.

Generic vorbind, copilul este oglinda părintelui. Modul în care vorbesc, se mișcă va fi imitat de către copil. Fără să vrea părintele mută reperele prea aproape sau prea departe de drumul firesc al copilului său. De aceea este foarte important ca părinții să conștientizeze modul în care comunică cu ceilalți și cu propriii copii, să învețe să-și îmbunătățească capacitatea de relaționare și comunicare și să comunice asertiv cu copiii lor, indiferent de vârstă.

Educația primită în prima parte a copilăriei constituie piatra de temelie a vieții pe viitor. De cei șapte ani de acasă depinde cum se vor integra copiii în societate, cum vor fi agreați de cei din jur. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Părinții trebuie învățați să înțeleagă ce mare responsabilitate au, cât de dificilă și fragilă este educația unui copil, că orice pas greșit, o toană a lor poate lăsa amprente grave în viața copilului.

Bibliografie:

Dumitrana, Magdalena-*Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București, 2000
Copilul.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Grădinița cu Program Prelungit Peciu Nou

Grupa: Mare

Prof. învă. preșc.: POPA FLORICA

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor. În acest cadru intim, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale* a adulților. Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Atunci când ne gândim la șapte ani de acasă automat ne vine în minte educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului acestuia până merge la școală. Cu toții, atunci când spunem despre un copil că are cei șapte ani de acasă ne vine în minte un copil bine educat, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Evident, există și reversul. Ce-ar trebui să învețe copilul în cei șapte ani de-acasă? Limbi străine? Engleză, germană sau chineză? Nu sunt atât de importante. Putem să-l inițiem în științe, să facem experimente chimice în bucătărie, să-l ducem în toate orașelele cunoașterii din lume și să-i cumpărăm mii de cărți. Dar dacă lecțiile esențiale nu sunt învățate, așa că nici asta nu va conta așa de mult. Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Însă nici asta nu e suficient. Care sunt, de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelie caracterului sau.

Bunățatea: una din primele lecții pe care i le-am dat fiului meu, și a prins, în parte pentru că a văzut exemplul în familie, în parte datorită firii lui sensibile, a fost să nu rădă niciodată de nimeni. L-am învățat să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu rădă, ci să poarte grijă.

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este... un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie. Noi, ca părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Bună cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine-ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim.

O gândire optimistă : iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

Cei șapte ani de acasă se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

BIBLIOIGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro
8. Despre învățare, școală, și implicare, Ioana Macoveiciuc, Blogger de parenting.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Liceul „Vasile Conta”
Grădinița P.P.N. nr. 1 Tg. Neamț
Prof. Inv. Preșc.
Popa Gabriela - Daniela

Motto: „Omul e făcut să trăiască între oameni. Prin urmare, ori îi educi, ori îi suporti.”
Marcus Aurelius

„Natura ne aseamănă. educația ne deosebește.” **Confucius**

„Omul nu poate deveni om decât dacă este educat.” **Comenius**

„Educația e ca un pom fructifer, dacă nu e altoită, face fructe mici și acre.” **Frost**

Educația unui copil nu se rezumă doar la a-l învăța să scrie și să vorbească. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta este datoria părinților în colaborare cu grădinița, deoarece primii 7 ani sunt petrecuți de cei mici în cadrul familiei și al grădiniței, apoi al școlii. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, deoarece ele sunt cheia succesului către o bună socializare și integrare a sa în viața socială și automat în societate.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, spunem că nu are „cei 7 ani de-acasă”. Spunem așa deoarece considerăm că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme de conduită ori reguli de politețe, în special. Această expresie „Cei 7 ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

Cei 7 ani de-acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Această perioadă de timp este considerată culmea achizițiilor, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, deprinderi, etc.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei 7 ani de-acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Bunele maniere se deprind încă din primii ani de viață, spun specialiștii, și este de datoria noastră (a părinților, dar și a educatorilor) să îi învățăm pe cei mici cum să fie respectuoși cu cei din jur și cum să se poarte civilizată atât acasă cât și în public.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale cu ceilalți și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât un copil căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. De aceea, este foarte important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei 7 ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Probabil că cea mai bună modalitate de a-i obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model de urmat.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, copilul se va identifica cu mama sau cu tata și așa va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente, precum și a dorințelor și nevoilor. Va trebui să ne impunem diferite reguli, restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Prezint mai jos 12 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

❖ Bunele maniere se predau cel mai frumos prin puterea exemplului – copilul trebuie învățat să se poarte frumos;

❖ Trebuie stabilite și impuse reguli și limite în comportamentul copilului;

❖ Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii, dar și între educatoare și copii; De aici limitarea timpului petrecut la calculator și la televizor, trebuie să te folosești de arta conversației;

❖ Copilului îi este însuflat sentimentul de dragoste față de cărți și de lectură – începe de mic să-i fie citite povești, apoi, treptat va fi lăsat să le exploreze singur până când învață să citească și să se bucure singur de ele;

❖ Copilul trebuie să fie lăsat să se bucure de copilărie – trebuie să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin;

❖ Copilul trebuie disciplinat pozitiv – nu trebuie abuzat în nici un fel: fizic, emoțional, verbal, trebuie evitată educația cu „palma la fund”;

❖ Trebuie învățat să-și exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate;

❖ Copilul trebuie încurajat să spună mereu adevărul. Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui;

❖ Timpul petrecut cât mai mult cu copilul este un punct în plus la educația lui;

❖ Copilul trebuie iubit necondiționat și iubirea trebuie să-i fie arătată zilnic; el trebuie iubit indiferent de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură.

❖ Copilului îi trebuie înțelegere și acceptarea greșelilor de către adulți;

❖ Și o ultimă regulă – educația se face doar acasă, cu discreție, în familie sau în particular, el nu trebuie criticat sau certat în public.

Odată ce merg la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

Iată câteva bune maniere importante pe care copilul tău ar trebui să le cunoască și să le pună în aplicare atunci când se ivește ocazia:

❖ Sa salute – specialiștii spun că este indicat să învățăm copilul să salute la intrarea într-o încăpere, să salute la ieșirea din ea, când întâlnim persoane cunoscute;

❖ Să spună mulțumesc – copiii se bucură întotdeauna când primesc ceva, dar pentru cadoul primit este bine să știe că trebuie să spună „Mulțumesc”;

❖ Să ceară ceva politicos – a cere ceva într-un mod politicos și care nu sună a poruncă este utilizarea formulei magice „te rog”;

❖ Să nu se holbeze la o persoană – experții spun că este important să învățăm copiii să nu se holbeze la o persoană și să nu arate cu degetul către o persoană, mai ales dacă persoana respectivă are un handicap;

❖ Să își împartă jucăriile cu ceilalți – împărțirea jucăriilor sau a dulciurilor cu ceilalți atrage după sine și prietenii;

❖ Să folosească tacâmurile – copilul care folosește în mod corect tacâmurile și știe să –și șteargă gura și mâinile după ce a mâncat dă dovadă de bună creștere;

❖ Să nu vorbească peste altcineva – copilul simte mereu nevoia de a fi în centrul atenției, de aceea, dacă vede că persoanele din jurul lui nu-l bagă în seamă, începe să se manifeste zgomotos tocmai pentru a atrage atenția. El trebuie învățat să-și aștepte rândul la vorbă.

Iată ce pot învăța copii în cei 7 ani:

❖ Deprinderi de autoservire, ordine, igienă;

❖ Deprinderi de curățenie;

❖ Exprimarea propriilor nevoi;

❖ Exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;

❖ Bune maniere și comportament;

❖ Limbaj corect transmis;

❖ Modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător;

❖ Consecvență în realizarea unei sarcini,

❖ Concentrare a atenției;

❖ Perseverență în realizarea unei sarcini;

❖ Alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Trebuie să specificăm că unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, astfel: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini. Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Trebuie să ținem cont înainte de a judeca o persoană și de a-i pune eticheta „nemanierat” sau „nu are cei 7 ani de-acasă”, de ceea ce a dus la aceasta sau să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde de fapt în spatele aceluși comportament sau atitudine neacceptată de către ceilalți.

Șapte zile pentru o lume, șapte ani – o personalitate

prof. Popa Georgeta-Sanda

Școala Gimnazială Nr. 1 „Gheorghe Crăciun” Zărnești, jud. Brașov

De ce am ales acest titlu? Deoarece eu consider că așa cum Dumnezeu a creat lumea în șapte zile, un părinte creează universul copilului său, în cei „șapte ani de acasă”.

Psihologii vorbesc despre diferite stadii pe care le parcurge un copil în dezvoltarea sa, stabilind grupe de vârstă și abilitățile pe care el le dobândește. Cu toate acestea, personalitatea copilului se formează, din punctul meu de vedere, începând cu primele zile de viață, iar cei „șapte ani de acasă” reprezintă în realitate fundația pe care se înalță adolescentul și apoi adultul ce se va realiza, ori nu pe diferitele paliere: social, emoțional și profesional. Această fundație depinde în cea mai mare parte de educația, inteligența și starea emoțională a familiei unde copilul crește.

De la apariția sa în familie începe relaționarea cu membrii acesteia și „lupta” pentru dobândirea unui statut în cadrul ei. Va fi cel care domină, sau cel care învață când să asculte, când să se facă ascultat.

Urmează etapa în care cel mic începe să conștientizeze ceea ce se întâmplă, inclusiv această „competiție” pentru dominație. Din acest moment este foarte important ca el să înțeleagă corect, să fie stimulat, să fie încurajat pentru a dobândi încredere în sine, în capacitatea sa de a realiza orice, de frumusețea faptului de a se bucura, de a se mândri cu realizările sale, de a-și dori să se autodepășească, să se respecte pe sine și a-i respecta în egală măsură pe cei din proximitatea lui.

În conștiința colectivă se pare că este din ce în ce mai înrădăcinată ideea că educația în întregul său, intră în sarcina școlii. De aceea, auzim de multe ori cum școlarii sunt întrebați: „De ce nu-i saluți pe cei vârstnici? Așa te-a învățat la școală?”. Cu toate acestea, fundamentul educației este realizat de părinți. Iar el nu presupune doar să învețe copilul ce înseamnă politețea, ordinea, disciplina, o relație armonioasă cu ceilalți, dar mai ales o relație armonioasă cu sine.

De la o vârstă fragedă, chiar începând cu vârsta de 2 ani, copilului i se poate cultiva stima de sine. De acum el poate fi ajutat să conștientizeze că este mai frumos a te bucura de ceea ce tu ai făcut, decât de „victoria” asupra celorlalți pe care i-ai determinat să îți facă treaba, de exemplu încurajându-l să își adune jucăriile, pentru că poate, nu pentru că trebuie. Astfel de la primul pas va învăța că poate face orice și are motive să se bucure de asta. Deși în societatea contemporană pare a se denigra competiția și educarea copilului în spiritul acesteia, mi se pare că a-l educa echilibrat în acest sens, este în beneficiul lui, iar această educație începe tot în familie, prin jocuri foarte simple. Cultivând, încă de la primele „partide”, spiritul competițional și atitudinea corectă atât față de reușită, cât și față de eșec, educăm un matur capabil să facă față tuturor provocărilor vieții, ce găsește resursele de a se bucura de clipele fericite, de victorii, dar și de a diminua sentimentele negative ce însoțesc un eșec, un moment de criză.

De asemenea, este foarte important să conștientizăm că de mic, un copil învață foarte multe lucruri prin imitație. Astfel că mediul în care el își petrece o parte mai mare a timpului îl influențează cel mai mult. La vârsta preșcolară, el se află predominant în mediul familial și va face și el ceea ce vede la părinții să. De aceea, o familie activă, în care sarcinile sunt corect distribuite între membrii, va crea un copil activ. Este bine ca și el să primească sarcini corespunzătoare vârstei, pe care să le îndeplinească la început cu ajutor, apoi singur. De la a mânca, a se îmbrăca, a-și lega șireturile, până la a face și păstra ordinea în spațiul personal, sunt îndeletniciri care se formează treptat, la vârsta preșcolară și formează deprinderea de a se descurca singur în orice împrejurare, mai târziu la școală și apoi la locul de muncă. Dacă de mic este obișnuit să primească ajutor la orice are de făcut, copilului i se creează așteptarea ca astfel să se întâmple mereu în viața sa.

Așadar, în primii șapte ani de viață creionăm, schițăm tiparul pe care se va dezvolta adolescentul și apoi maturul din societate.

Cei 7 ani de acasa

Profesor invatamant prescolar, Popa Adela Scoala Gimnaziala comuna Berceni, Prahova Gradinita cu program normal Corlatesti - structura

Expresia “cei 7 ani de acasa” defineste tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii 7 ani de viata. Aceasta perioada este considerata “culmea achizitiilor”, fiind una dintre perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. De aceea este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Cand vorbim de cei 7 ani de acasa ne gandim la educatia pe care copilul o primeste de la parinti, la formarea personalitatii si comportamentului copilului pana merge la scoala. Cand spunem despre un copil ca are “cei 7 ani de acasa”, ne gandim la un copil care stie sa salute, sa multumeasca, sa roage, care se comporta cuviincios cu cei de varsta lui dar si cu adultii.

Educatia, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia catre adaptarea copilului in societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine in relatiile cu cei din jur decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de acasa.

Educatia primita acasa depinde de relatia afectiva dintre copii si parinti. Valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului il vor defini pe acesta ca adult. Dragostea cu care parintii isi cresc copilul ii permite acestuia sa se dezvolte armonios. Copilul care simte iubirea parintilor simte siguranta, incredere si totodata deschidere catre invatare dar si asumarea regulilor sociale. Un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit adesea se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinta de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii. Problemele existente in viata de familie sunt numeroase si complexe, de la lipsa banilor, atmosfera tensionata ce ajunge pana la violenta si pana la situatii critice generate de nivelul cultural si de educatie scazut al parintilor. Toate aceste conduc la probleme de educatie si dezvoltare a copiilor. Functia de parinte este o “meserie” si ca orice meserie, ea trebuie invatata.

Parintii trebuie sa cunoasca, sa devina constienti de influenta pe care o exercita prezenta lor in viata copilului, sa fie convinsi ca educatia ce trebuie data copilului, pentru societatea actuala este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferita de cea actuala, iar copilul trebuie pregatit corespunzator.

Intrucat copiii sunt inclusi in diverse forme educationale de la varste fragede, educatoarea are sarcina de a constientiza parintii, de a-i responsabiliza si de multe ori constituie liantul intre cele doua medii educationale din viata copilului: familia si gradinita. Prin discutii cu parintii copiilor, prin stimularea comunicarii permanente cu acestia, prin informarea membrilor familiei cu privire la nevoile afective, psihice si educationale ale copiilor, gradinita isi pune amprenta asupra vietii copilului din cei 7 ani de acasa.

Totusi, ideea de baza a sintagmei “cei 7 ani de acasa” este urmatoarea: normele de conduita se invata in familie. Alte medii educationale pot doar sa confirme si sa consolideze sau sa incerce corectarea normelor deja deprinse in familie.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

POPA IOANA FLORENTINA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate.

Pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, (explică psihologul Adina Mesaroș).

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”).

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

BIBLIOGRAFIE

- “*Cum să ne creștem copiii?*” Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof.înv.primar Popa Iolanda Emilia
Școala Gimnazială Bogata

Cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru orice om. Acesta se confruntă în copilărie cu situații potrivite vârstei care să-i clădească pe deplin caracterul și personalitatea. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l inconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

E necesar ca un copil să fie ocrotit dar nu ferit de situații în care i se cere să se comporte corect și adecvat situațiilor vietii, cerându-i-se să se implice în orice problemă.

Modelele copilului sunt părinții, adică exact aceia care sunt direct răspunzători de cei șapte ani de acasă. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să le organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Instituțiile în care este înscris copilul în următorii ani – grădiniță, școală, liceu – au rolul de a confirma și de a consolida normele comportamentale însușite în cadrul familiei. Eforturile părinților se cumulează cu ale profesorilor. Aceștia continuă ce au clădit părinții pentru formarea lor. Scopul ambelor instituții – familie și școală – este unul comun: formarea personalității copilului în vederea integrării sale în viața socială. Educația, bunele maniere, regulile morale constituie baza adaptării copilului în societate.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Șapte ani în familie reprezintă mediul în care învățăm să ne construim viitorul, să trăim frumos cu principii morale și etice. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației.

Cei șapte ani de acasă pot fi pentru unii piatra de temelie a vieții pe viitor deoarece de cele mai multe ori depinde de acești ani cum te integrezi în societate și cum reușești mai apoi ca adult să transmiți tot ce este necesar în viață pentru a fi om și copiilor tăi.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” (Samuel Smiles)

Familia, școala și încrederea în sine – factori determinanți în dezvoltarea copilului

Prof. POPA ION
Colegiul Național “Decebal” Deva

Educația care o primește în familie, începând cu cei șapte ani de acasă, influențează existența pe tot parcursul vieții a fiecărui individ. Dacă la școală profesorii sunt modelele elevilor, în cei șapte ani de acasă părinții sunt aceste modele. Încrederea în sine înseamnă aprecierea și valorizarea propriei persoane. Mai exact, a avea o atitudine pozitivă - ne apreciem în tot ceea ce facem bun, suntem siguri de calitățile noastre, ne controlăm viața și suntem în stare să facem tot ceea ce dorim. Cu cât o persoană își sporește încrederea în sine cu atât aceasta este mai dispusă să-și asume riscurile asociate autoexpunerii și expunerii la opiniile celorlalți. Lipsa încrederii în sine poate fi o piedică foarte importantă în calea comunicării interpersonale. Încrederea în sine nu este un scop în sine. De altfel, considerăm că numai o încredere în sine moderată, bazată pe autocunoaștere, pe recunoașterea atât a calităților, cât și a limitelor proprii poate fi eficace. Supraevaluarea potențialului propriu, ca și subevaluarea acestuia vor conduce la eșec.

Psihologii consideră încrederea în sine un „vaccin social” pentru că ea îi ajută pe oameni să depășească obstacolele și să meargă mai departe. Primii ani de viață au rol important în formarea încrederii în sine și familiei îi revine o sarcină importantă în acest sens prin crearea unui mediu familial tonic, destins în care copilul se simte iubit și apreciat ca persoană. Adesea ducem cu noi povara unor etichetări puse de cei apropiați nouă în primii ani de viață sau chiar în adolescență putem trece prin experiențe traumatizate care să diminueze încrederea în forțele proprii. Fără îndoială că împrejurările prin care va trece tânărul, persoanele cu care va veni în contact și activitățile desfășurate și rezultatele acestora vor influența încrederea în forțele proprii. Încrederea în sine nu este înnăscută, ci se construiește de-a lungul întregii vieți, neexistând o strategie, o rețetă unică, un panaceu universal care să te ajute să depășești obstacolele, dar cunoscând factorii care o determină putem să depășim greutățile cu care ne confruntăm.

Adulții reprezintă modele importante pentru copii și au rol important în formarea stimei de sine. Pentru un părinte este foarte greu să accepte sentimentele negative ale copiilor, iar de multe ori aceste îl sperie și pe copil care nu poate să diferențieze între sentimentele negative și cele pozitive, copilul considerând trăirile afective pozitive ca fiind negative. Efectul este o stimă de sine scăzută și comportamente neadecvate. Emoțiile negative trebuie identificate și oferit un suport adecvat de către părinți/adulți pentru a fi controlate și exprimate. Crearea condițiilor în care copilul își poate pune în valoare punctele forte sau calitățile, în care acesta poate să ofere ajutor altor persoane, identificarea domeniilor de competență ale copilului și crearea situațiilor în care acestea să fie valorificate la maximum, dezvoltarea abilităților de comunicare, de negociere, de rezolvare de probleme, dezvoltarea sentimentului de autoeficacitate reprezintă numai câteva dintre modalitățile care pot fi utilizate pentru îmbunătățirea încrederii în sine. Este bine de știut că idealurile, scopurile trebuie stabilite în deplină concordanță cu nivelul de cunoștințe și cu propriile abilități, iar experiențele noi trebuie să fie abordate gradat, deoarece eșecurile sau performanțele mai scăzute pot influența negativ stima de sine și încrederea în forțele proprii.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În concluzie, educația primilor ani, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Bibliografie:

Stănculescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Editura Polirom Iași, 1998

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

Prof.inv.primar Popa Leonora

Sc.Gimnaziala „Teodor Balasel”-Stefanesti

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral al copilului.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin faptul că de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă

este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. „

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Profesor: Popa Monica Liana
Colegiul Național “Doamna Stanca” Făgăraș

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Cei 7 ani de acasă sunt temelia întregii vieți,ei asigurând fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase ale devenirii spirituale,culturale și sociale care îi vor oferi individului identitatea și demnitatea proprie. Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viața ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Această sintagmă a devenit un mod de a caracteriza o persoană iar constatarea că are sau nu cei șapte ani de acasă poate spune multe despre oricine.

Educația primită în primii șapte ani de viață depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Un copil educat, bine crescut, este învățat să salute, să vorbească frumos, să se poarte cuviincios cu ceilalți copii, dar și cu adulții. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile de conduită învățate să nu se transforme într-o disciplină de fier. De calitatea educației în familie depinde întregul eșafodaj al educației morale realizat de către ceilalți factori. Bazele caracterului moral se educă în primii șapte ani de viață, dar sprijinul familiei se cere a fi substanțial îmbunătățit și după intrarea copiilor în școală. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul,în orice situație,cu toată lumea: cu părinții,cu profesorii,cu colegii,cu vecinii etc.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Psihologii spun că educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Părinții au o responsabilitate majoră în creșterea bună a copilului: de părinți depinde ca adolescentul,tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Salutul este ptima normă de conduită învățată în familie. Un copil bine crescut știe să răspundă la întrebări,este răbdător ,nu întrerupe pe cel cu care vorbește,deci are un comportament frumos în public.

Rolul familiei în formarea și educarea copilului

Prof. înv. primar Popa Maria Liliana
Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba

Școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în familie.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.”(Marie- Claude, Beliveau)

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

Familia are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți.

Familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: haine, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă la școală. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima „școală a emoțiilor”. Copiii învață să recunoască emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile lor, cum să gândească aceste emoții și cum să aleagă reacțiile, cum să citească și să își exprime speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este „prima școală” care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale a adulților*.

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „*funcții interne și funcții externe*, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al

doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. înv. primar POPA Marioara
Clasa a IV-a B

Liceul Teoretic "Marin Preda" – Turnu Măgurele

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii? - Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

Prof. înv. primar Popa Mihaela Elena

Familia este mediul primar unde are loc și se pun bazele dezvoltării personalității copilului. Astfel în familie copilul ia primul contact cu realitatea, aici fiind primul spațiu socio-cultural în care copilul se formează.

Normele de conduită se învață în familie. Educația primită acasă pune bazele unei dezvoltări armonioase, a unui comportament adecvat în orice situație. Aici copilul dobândește priceperi și deprinderi de bază, de cele mai multe ori prin imitare. Învață salutul, cum să răspundă la întrebări, să știe să asculte fără să întrerupă pe cineva, să spună “te rog”, “mulțumesc” etc.

Comunicarea este foarte importantă, o abilitate socială de bază în familie, copilul simțind nevoia permanent de a fi “băgat în seamă”, de a dialoga continuu încă de la vârsta fragedă. Cu copilul trebuie să “te joci”, să empatiezi, el imită, descoperă de aceea trebuie încurajat, apreciat, astfel încât să i se dezvolte stima de sine.

Acasă copilul trebuie să se simtă în siguranță, să i se ofere libertate în gândire avându-se în vedere o dezvoltare armonioasă și valorificare a reușitei lui. Părinții trebuie să fie exemplul pentru copii implicându-se atât fizic cât și emoțional în creșterea și dezvoltarea acestuia. Este importantă totodată educația părinților, pentru a acționa atunci când situația o cere. O abilitate importantă este răbdarea, calmul dar și fermitatea părintelui. Copilul învață reguli de conduită, expresii de adresare, de respect, părintele având în vedere armonizarea acțiunilor educative cu cele din instituțiile de învățământ. Uneori comportamentul părintelui nu corespunde unei educații cu efecte pozitive, având chiar efecte negative asupra copiilor, de aceea este importantă respectarea particularităților de vârstă și individuale ale acestora. Sau nu de puține ori, părinții așteaptă de la copil mult mai multe decât acesta este capabil. Impune copilului să participe la multe activități, ceea ce-l solicita foarte mult, obosindu-l, surmenându-l aceasta ducând la superficialitate, lipsa satisfacției sau chiar la renunțare.

Copiii sunt curioși, activ încă din primii ani de viață. Ei încearcă să înțeleagă lumea, evenimentele pe care le trăiesc, interacționând cu lucrurile, cu cei din jur. Capacitatea de cunoaștere crește, are loc o adaptare, o modificare a conduitei prin asimilare și acomodare. Jocul contribuie mult la dobândirea priceperilor și deprinderilor copilului, însușirea normelor de bază și aplicarea lor în practică, exersarea acestora în contexte diferite. Se consolidează și valorifică totodată norme de conduită, reguli de bază în formarea comportamentului copilului. Trebuie încurajate jocurile cu scop educativ, părinții îndrumându-l spre a folosi expresii cu rol civilizat, bland, fără a se certa, jocuri care să le dezvolte simțul datoriei, să vorbească frumos, literar și să –și assume responsabilități.

Astfel, prin modelul pe care îl oferă părintele, prin mediul familial în care se dezvoltă copilul, prin acțiunile și implicațiile lui, putem spune că cei 7 ani de acasă pun bazele dezvoltării personalității copilului, integrarea lui în societate.

„Fericiți părinții și educatorii care în ciuda tuturor greutăților, vor avea mereu fața senină și zâmbetul pe buze fiindcă nu bătaia e ruptă din rai, ci zâmbetul părinților și educatorilor.”(Angela Butică, *Învățământul. Primar*, nr.4, 2006, Edit. Miniped).

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Înv. Popa Mirela
Școala Primară Gefu, Com.Ghidigeni
Jud.Galați

„De unde sunt eu ? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții devin parteneri ai copiilor lor, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse

aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Le développement intellectuel et affectif de l'enfant jusqu'à 7 ans

Prof. Popa Natalia Narcisa
Liceul de Arte Victor Giuleanu, Rm. Vâlcea

Le développement intellectuel désigne la capacité de l'enfant de penser de façon abstraite et créative, d'apprendre, d'être attentif, de résoudre des problèmes et d'exercer son jugement.

En ce qui concerne le langage:

- il connaît entre 5 000 et 6 000 mots;
- il prononce bien tous les sons, même les plus complexes comme les « ch », les « z », les « j » et les « s »;
- il est capable de comprendre et respecter les tours de parole dans une conversation à plusieurs personnes;
- il identifie les lettres de l'alphabet, en minuscules comme en majuscules;
- il fait de plus en plus d'associations entre les sons qu'il entend et les lettres qu'il écrit;
- il maîtrise un peu mieux la conjugaison des temps de verbes irréguliers à la forme orale (« Ils étaient » plutôt que « Ils sentaient », par exemple).

Les enfants ne se développent pas tous au même rythme dans tous les domaines.

Les capacités de raisonnement:

- il commence à apprendre à lire des mots et des phrases courtes;
- il sait ce que sont les jours de la semaine, les mois, les saisons et peut les nommer dans l'ordre;
- il est capable de résoudre des problèmes simples de math, comme des additions et des soustractions;
- il comprend le concept de la conservation, c'est-à-dire que la quantité d'un liquide ne change pas même si la forme et les dimensions du récipient qui le contient changent.

Peu à peu, il commence à :

- raconter spontanément des événements passés en se souvenant de leur chronologie de façon assez précise (« nous sommes allés au parc, et le lendemain, à la piscine »);
- assimiler que les sons formés de plus d'une lettre (« en », « an », « ant », etc.) peuvent s'écrire de plus d'une façon.

Les capacités de raisonnement:

- créer des raisonnements logiques entre certains concepts, comme le fait qu'il pleuve l'été et qu'il neige l'hiver, selon la température extérieure;
- comprendre et utiliser des outils de mesure, comme une règle;
- être capable d'envisager des événements qui surviennent à l'extérieur de son entourage et de son univers;
- comprendre le concept de l'argent: les pièces et les billets n'ont pas tous la même valeur.

Le développement affectif signifie que l'enfant manifeste plusieurs émotions, de la tristesse à la joie en passant par la colère, et qu'il apprend à les maîtriser et à les exprimer. Cette étape l'aide à bâtir son estime de soi et l'amène à développer des qualités plus profondes, comme la sympathie, la compassion, la résilience, l'affirmation de soi et l'empathie, de même que la capacité d'affronter la vie.

À cet âge :

- l'enfant arrive à exprimer son insatisfaction, sa colère ou sa tristesse principalement par la parole;
- l'enfant est capable de tolérer un plus grand délai avant qu'on réponde à ses demandes;
- il a une vision plus réaliste de lui-même. Il est conscient de ses forces, mais aussi de ce qu'il doit améliorer;
- il devient plus compétitif. Il peut lui arriver de réagir avec excès, autant aux réussites qu'aux échecs;
- il comprend mieux les notions de bien et de mal et saisit davantage les conséquences autant positives que négatives de chacune. Il comprend aussi ce qu'est un mensonge et l'impact qu'ont ses gestes sur les autres;
- il peut encore être difficile pour lui de faire des choix qui ont une conséquence future puisqu'il n'arrive pas toujours à en évaluer l'impact.

Peu à peu, il commence à :

- être capable d'autonomie dans des tâches simples qu'il connaît bien : quand on lui demande par exemple de ranger son sac, de choisir des vêtements, de ranger sa chambre et de faire son lit;
- faire preuve d'autocritique : il est capable de voir ce qu'il a fait de bien ou de moins bien dans une situation, avec l'aide d'un adulte;
- être moins centré sur lui-même : il aime faire plaisir aux autres, par des gestes ou de petites attentions. Il constate l'impact positif qu'ont ses actions chez les autres;
- se comparer à ses pairs. Son estime de soi est encore fragile. Il peut se dévaloriser ou se décourager dans une activité ou une tâche où il se sent moins compétent que d'autres enfants.

Donc la présence des parents est très importante dans la vie et le développement de l'enfant. La mère surtout est le centre de l'univers, le point de repère, le centre de l'équilibre pour chaque enfant. La relation d'entre les deux doit être forte et durable et seulement ainsi il se développera sain et sauf de point de vue psychique et émotionnel. L'enfant doit avoir autour de lui un environnement familial très bien fixé dans les normes du comportement. La famille lui développe les attitudes, la manière à penser, à agir, à s'orienter, à évoluer.

Bibliographie:

1. Le Psy-guide de la discipline pour les enfants de 0 à 10 ans, Suzanne Vallières

Importanța “celor șapte ani de acasă” în integrarea copilului în ciclul primar

Popa Rita
Grădinița cu Program Normal Soci,
Comuna Pâncești, județul Bacău

Un moment deosebit de important atât pentru copii cât și pentru părinți îl reprezintă începerea clasei pregătitoare. Deși se vrea ca această clasă să fie una de legătură între grădiniță și școală, statutul de școlar pe care îl primește îi dă acestuia un sentiment deosebit, de schimbare în viața copilului. Aceasta schimbare este cu atât mai mare pentru copilul care nu a frecventat grădinița, el fiind nevoit să se integreze într-un mediu social cu totul diferit față de cel de acasă.

Majoritatea copiilor care au frecventat grădinița se adaptează ușor la viața școlară, Dar există și copii care se adaptează mai greu, care tulbură activitatea clasei prin purtarea lor prin faptul că nu se pot concentra la lecție sau nu pot ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Potrivit specialiștilor această reprezentă rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii, sau cum numim generic a „celor șapte ani de acasă” .

Atunci când spunem despre „cei 7 ani de acasă” avem în vedere educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului acestuia până merge la școală. De regulă când facem referire la „cei 7 ani de acasă” avem în vedere un copil care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, într-un cuvânt un copil politicos cu adulții și prietenos cu cei de vârsta lui. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Drumul în viață începe cu primii pași. În ce direcție merg acești pași? Nu depinde de copil, el nu își poate alege lumea în care vine. Condițiile îi sunt date. Și nu numai cele sociale ci și cele personale care îl diferențiază de ceilalți. Copilăria este perioada cea mai propice pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, familia fiind prima școală a copilului. În acest sens ea poate fi numită cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Avându-i pe părinți învățători, copilul va învăța lecțiile care îl vor ghida în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Educația pe care copilul o primește în această perioadă se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Se observă mai multe stiluri pe care părinții le folosesc în efortul educațional.

Stilul indulgent are elimină restricțiile, dezvoltă creativitatea copilului și capacitatea acestuia de a lua decizii, dar uneori acesta putând duce la crearea copilului-problemă, adultul putând fi „depășit” de situații.

Opus acestui stil este cel autoritar. Acesta îl învață pe copil să fie ordonat, disciplinat, dar și inhibat, lipsit de inițiativă, cu o stimă de sine scăzută.

Se mai remarcă și stilul indiferent în care copilul se simte lipsit de importanță, neglijat rezultatul acestui stil transformă copilul- fie insensibil, fie apatic, fie pragmatic.

Stilul protector oferă copilului securitate, învățându-l pe copil să fie precaut, neîncrezător în ceea ce vine din afara mediului familial. La acești copii pot să apară stări de neliniște sau frică nejustificate, treptat având tendința să scape de acest mediu care îl sufocă.

Un alt stil - stilul democratic se bazează pe respectarea drepturilor copilului, dar cu respectarea unor reguli. Părintele fiind suficient de deschis noului, dar în același timp și autoritar, protector, dar și înțelegător. Copilul educat în acest stil va trăi într-un echilibru emoțional, va dezvolta deprinderi de comunicare eficientă, va avea un nivel ridicat al stimei de sine.

Fiecare stil are avantaje dar și dezavantaje. Câte odată stilul al mamei se completează cu al tatălui, iar alteori sunt total diferite.

Cei șapte ani de acasă sunt temelia vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat copilul în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de colegi și, mai târziu, cum se va integra în societate.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Echipa parinti.com

<http://www.atelierulcudetoate.ro/cei-sapte-ani-de-acasa-4412/>

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. învă. preșcolar POPA TATIANA
Școala Gimnazială „George Bacăovia” Bacău -
Grădinița cu Program Prelungit nr. 28. Bacău

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile .

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.POPA VIORICA-NORIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 CEFA – BIHOR

„Educația este cel mai frumos dar pe care-l poate dobândi omul” Platon

Cei șapte ani de-acasă înseamnă totul pentru un copil.Înseamnă educație,comportament , vocabular , bune maniere.

În cei șapte ani se implementează caracterul , se descoperă aptitudinile și înclinațiile copilului.Această perioadă este cea mai importantă din viața unui copil, anii petrecuți alături de părinți,părinți care te învață ce este viața de fapt și cum să treci prin ea,cum să rezolvi problemele care apar, cum să te porți în bucurii dar și în necaz, în boală sau strâmtorare, în sănătate sau belșug.

Acești ani se reflectă în viața copiilor atunci când merg la școală ,deci atunci când „ies” în societate.Pe ceea ce a fundamentat părinții vor continua construcția profesorii. Dacă „fundația” nu este bună , atunci cu siguranță construcția nu va fi trainică și poate când vor veni „ploile” „zăpada” sau altele, această construcție va ceda,adică nu va ști cum să treacă peste aceste probleme.

Când ne gândim la cei șapte ani de-acasă ne gândim la felul în care se implementează în mintea copilului lucrurile:pe de o parte ceea ce vede în familie prin fapte ,iar pe de altă parte ceea ce i se transmite prin vorbe.Norme de conduită se învață în familie.Sunt deja foarte multe cazuri în care se spune că din păcate nu există cei șapte ani de-acasă.

Școala cu dascăli ei nu pot decât să continue și să consolideze normele desprinse din familie.Cu greu poți schimba sau corecta o atitudine sau manieră greșit învățată în familie.Se poate doar acolo unde vrea copilul să se schimbe.

Printre lucrurile învățate în cei șapte ani de-acasă sunt: salutul, comportamentul cu prietenii,cu dascălii,cu persoanele mai în vârstă, vocabularul,ce și cum trebuie să faci sau ce nu trebuie să faci.Părintele cu cât se va apropia mai mult de copil cu atât mai mult o să-i descopere simpatia , dragostea ,jubirea și se va vedea împlinit prin copil.Iar atunci când acest copil va ajunge la școală ,dascălul prin apropierea sa și prin transmiterea cunoștințelor științifice va simți de asemenea o împlinire a muncii sale.

Căminul joacă primul rol,cel mai subtil și crucial în inițierea procesului de educație permanentă.Acest proces va continua pe tot parcursul vieții prin învățarea în familie.

A pregăti copiii pentru viitor înseamnă a avea în vedere și problemele de zi cu zi ,de multe ori mai importante decât însăși matematica.

E foarte important ca independența copilului să fie stimulată pentru ca atunci când va deveni adult să facă alegeri corecte.

„ Toți copiii își iubesc părinții dar nu toți părinții își iubesc copiii”(anonim)

„Omul nu poate ajunge om decât prin educație.Trebuie să trezim de timpuriu la copii noțiuni despre binele și răul moral. Educația morală nu trebuie să înceapă cu îmbunătățirea moravurilor ci cu schimbarea modului de cugetare și cu formarea caracterului” (E.Kant)

„ Într-un petec de grădină arunci sămânța plantei și te interesezi de florile ce ies. Și să rămâi rece la înflorirea sufletească a elevilor tăi?”(Titu Maiorescu)

„Omul este rodul educației pe care o primește.”(Helvetius)

Bibliografie

Ion Drăgan,Pavel Petroman, Dorina Mărgineanțu, „Educația noastră cea de toate zilele” Editura Eurobit, Tmișoara 1992

David M.Robinson „Eu și relațiile mele-Manualul profesorului” Asociația „Alege Viața” Editura T.București 2003

Constantin Cucuș și colaboratorii „Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade Didactice” Editura Polirom Iași 1998

Adrian Neculau și colaboratorii „Psihopedagogie (pentru examenele de definitivat și gradul didacticII) Editura Spiru Haret Iași 1994

Un parteneriat viabil: școală-familie-societate
FUNDAMENTAT PE EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Mihaela POPAN,
COLEGIUL NAȚIONAL "MIHAI EMINESCU"
BAIA MARE, județul MARAMUREȘ

În virtutea împăcării sufletești și a satisfacțiilor de ordin moral, în viață trebuie să învățăm să acordăm credit celor din jurul nostru. Pe acest principiu se poate baza și constituirea unui parteneriat, lucrativ pentru toți partenerii, între școală-familie-societate. Acest parteneriat trebuie să ia naștere, în primul rând, din dorința părinților și a cadrelor didactice, de a contura oarecum permanenta colaborare care există oricum între cele două părți, dar și pentru a concretiza o strânsă relație care se cimentează în timp între părinții care, cu încredere, își duc copiii în grădiniță, la început, și educatoarele, care cu atâta dăruire se achită în fiecare zi de datoria pe care și-au asumat-o, aceea de modela niște mici caractere și de a cizela puternice personalități în trupuri de îngeri. Ceea ce urmează cade în sarcina acelorași părinți care, de data aceasta, fundamentează o nouă relație cu profesorii, reale modele întru devenirea calitativă a viitorilor adulți, noii stâlpi ai societății. Așadar vorbim de un parteneriat pe termen lung care să asigure partenerilor circumstanțe propice realizării obiectivelor, formarea de oameni capabili să facă alegeri potrivite în ceea ce privește existența lor. Cu toate acestea, este esențial să evidențiem, în acest context, rolul celor șapte ani de acasă. Rolul primordial al părintelui nu este exclusiv acela de a-i asigura copilului confortul material, ci, dimpotrivă, înainte de toate, trebuie să-l pregătească pe cel mic din punct de vedere psihic, moral, etic pentru lungul drum pe care îl va avea de parcurs în viață. Sunt cuvinte pretențioase, desigur, dar sunt, în același timp, prețioase. Astfel, este imperios necesar ca la trei ani copilul să se prezinte la grădiniță cunoscând valoarea salutului, a cuvântului "mulțumesc", a cererii de scuze, când este necesar, și a unui comportament adecvat în colectivitate. Pe toate acestea cel mic le învață acasă. Mediul în care copilul se dezvoltă este unul definitoriu pentru comportamentul lui, iar puterea exemplului aici este amplă, având în vedere faptul că există o oarecare dependență consimțită între părinți și copii în această perioadă a existenței.

Celor trei ani de acasă îi mai adunăm și pe cei trei sau patru de grădiniță unde începe realmente drumul oricărui individ dornic de a se autodepăși. Însă odată cu începerea parcursului educațional instituționalizat, sarcina educării nu-i revine cadrului didactic responsabil cu inculcarea noțiunilor științifice, ci aceasta rămâne tot în grija părintelui. Dascălul îl va învăța pe copil să scrie și să citească, să socotească și să-și descopere potențialele înclinații spre un domeniu sau altul. Colaborarea părinte-dascăl, părinte-școală va crea un fundament care va constitui baza viitorului adult. Cu acest puternic fundament realizat în primii ani de viață, școala va reuși, fără îndoială, să formeze învățăcei curioși, apoi adolescenți echilibrați, apoi adulți responsabili, capabili să-și ia viața în propriile mâini. Întrebarea care se pune apoi se referă la rolul societății în această ecuație. Ei bine, societatea este datoare să creeze cadrul prielnic unei dezvoltări optime fiecărei persoane care prețuiește viața ca pe un dat inestimabil pe care-l primești o singură dată. Așadar, individul are datoria de a căuta în societate maniera ideală prin care să își poată dezvolta propria personalitate, prin care poate dobândi competențe, prin care își poate etala aptitudinile, reușind astfel să se transforme într-un învingător care să lase ceva în urma lui. În acest context, părintele este cel care formează anumite deprinderi la început, apoi veghează până la un anumit moment asupra acestui proces, urmând ca, pe măsură ce trece vremea, să lărgească puțin câte puțin colivia, iar apoi, cu toată încrederea, să aibă forța de a elibera puiul dornic de libertate și realizare pe cont propriu, conștient fiind că acesta este pe deplin pregătit pentru a face acest pas.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

Popescu Adriana Popescu Laura
Grădinița nr.185, București

Dezvoltarea personalitatii copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, scolari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate si importanta cei mai importanti in dezvoltarea unei personalitati armonioase.

Rezultatele mai multor studii arata ca elevii care sunt inconjurati de dragostea si ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la scoala fata de copiii ai caror parinti lucreaza de dimineata pana seara si care nu petrec prea mult timp impreuna cu ei.

De ce este importanta familia in educatia copiilor? Pentru ca are o influenta deosebita asupra copiilor, care dobandesc mult mai repede si mai usor cunostinte despre obiceiuri comportamentale, stil de viata, societate si natura de la persoanele apropiate, cu autoritate in viata lor, decat de la profesori sau necunoscuti. De asemenea, familia are un rol foarte important in dezvoltarea copiilor atat din punct de vedere intelectual, cat si fizic, moral si estetic. Parintii sunt cei care de cele mai multe ori asigura hrana si celelalte elemente necesare copiilor: hainute, carti, rechizite, jucarii, ceea ce ii determina pe cei mici sa inteleaga ca au datoria sa implineasca asteptarile pe care le au adultii de la ei. Mai mult decat atat, parintii au datoria de a le forma copiilor constiinta, caracterul, vointa, personalitatea si simtul responsabil, dinainte ca cei mici sa ajunga pe bancile scolilor.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie indirect, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale ("cei sapte ani de acasa") constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

In urma cercetarilor, s-a ajuns la concluzia ca stimularea intelectuala in primii ani de viata, climatul emotional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), incurajarea si suportul parental continuu, sunt factori determinanti in dezvoltarea personalitatii copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, in urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, ca exista o corelatie pozitiva puternica intre coeficientii de inteligenta (QI) inalti si nivelul incurajarii parentale, atmosfera familiala generala si numarul cartilor citite in familie.

Trebuie sa mentionam ca strategiile educationale utilizate de unii parinti, chiar daca sunt bine intentionate, chiar daca au avut efecte pozitive in anumite cazuri particulare, nu duc intodeauna la obtinerea unui optim educational, care sa favorizeze dezvoltarea personalitatii. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi intotdeauna utile. Ceea ce intr-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, in alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie dupa niste parametri unici, precum si cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al parintilor, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscand suficient urmarile educative, fiind convinsi ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii parinti si chiar educatori, se afla in fata unei situatii oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile sustinute, interesul manifestat pentru copil, etc si , pe de alta parte, rezultatele efective obtinute, sub asteptari.

Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa negligeze asemenea aspecte. Intrunirile

cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;

M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;

M.GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.

R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

Importanța celor 7 ani de acasă și educația din grădiniță

prof.înv.preșc. Popescu Alina
G.P.P. "Micul Prinț"-Rădăuți/Suceava

În societatea în care trăim și în care cresc și se formează viitoarea generație auzim din ce în ce mai mult sintagma :”Are/nu are cei 7 ani de acasă”. Cred că aceasta este o cutumă a anilor 70’-90’ în care părinții și copiii formau o familie unită în care modelele oferite de către părinți erau preluate de către copii. Aceștia dobândeau în familie o serie de abilități de autoservire, un set de valori morale unanim acceptate de societate și își formau o atitudine sănătoasă față de oamenii din jur. Astfel copilul pornea în viață cu un bagaj genetic secundat de un bagaj educativ primit cu precădere în familie. Copilul înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice”. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

După anul 2000 lucrurile s-au schimbat radical în societate și implicit în viața de familie. Și acum, ca și atunci, când copilul este foarte mic o are alături pe mama și uneori pe tata (excepție sunt cazurile în care tatăl lucrează peste hotare). Și atunci, ca și acum, cel mic preia fără discernământ atitudini, comportamente de la părinți, care constituie baza formării sale ca tânăr și ca adult. Diferența foarte mare dintre atunci și acum, este modul în care părinții asigură exemple demne de urmat pentru copil. Observăm din ce în ce mai mult cazuri în care mamele sunt mai preocupate de aspectul lor exterior în defavoarea momentelor petrecute în mod activ cu copilul. O altă problemă este un comportament superprotector oferit copilului astfel încât acesta nu mai dobândește propria experiență de viață. Mama este cea care îl îmbracă până la 6-7 ani; mama îi dă mâncarea cu lingura adesea până la aceeași vârstă; de teama de a nu se îmbolnăvi nu îl scoate la primbare sau la joacă în aer liber; din dorința ca cel mic să “fie cuminte”, de la vârste mici îi pune în față tableta cu jocuri. În asemenea condiții copilul nu este pus în situația să se descurce singur; nu are șansa să greșească și apoi să se corecteze având șansa să se corecteze singuri; nu mai are bucuria jocului în aer liber care îi căleşte organismul; nu mai are personalitate, devine un mic “robotel” pe care mama sau ambii părinți îl înconjoară cu o dragoste greșit exprimată.

O altă situație din ce în ce mai des întâlnită în societatea de astăzi este o atitudine greșită a părintelui conform căreia:”L-am dat la grădiniță/cămin și de acum educația o face doamna educatoare”. Nu este cu nimic greșit în faptul că la grădiniță se formează o serie de abilități, comportamente, atitudini care reprezintă baza dezvoltării personalității copilului. Părinții uită sau nu știu că pentru copii, ei, părinții reprezintă modelele de bază în viață. Legătura copilului cu părintele nu se scindează odată cu intrarea acestuia în învățământul preșcolar. În formarea tânărului vlăstar de om un rol important îl are familia și apoi grădinița la această vârstă chiar până la 9-10 ani. Pentru a reuși să asigurăm reușita în viață și la școală a preșcolarului este necesară o colaborare permanentă a familiei cu educatorul. Părinții trebuie priviți ca parteneri în educație. Cu cât aceștia vor cunoaște mai îndeaproape activitatea copilului propriu la grădiniță, în micul grup social în care s-a integrat, cu cât va fi omniprezent în activități desfășurate împreună cu părinții, cu atât va asigura o influență benefică asupra personalității celui mic.

Cei 7 ani de acasă nu sunt doar o simplă sintagmă. Reprezintă o perioadă din viața în care copilul dobândește achiziții importante care să-l ajute să se adapteze situațiilor sociale și de viață pe care le întâmpină ulterior. Această perioadă este considerată de unii psihologi “ucenicia la poarta vieții”.

Din ce în ce mai preocupați de solicitările de la serviciu, părintele nu mai are răbdarea necesară ca cel mic să se îmbrace singur, să mănânce singur, părintele să se joace împreună cu el, să se plimbe în aer liber și să-i dezvăluie tainele din mediul ambiant. Faptul că unii dintre ei își lasă copiii de peste 3 ani în grija rudelor și ei pleacă în străinătate pentru a-și câștiga traiul zilnic, legătura dintre părinți și copii uneori “se rupe”; nu emoțional vorbind, ci pentru exemplele concrete de viață din partea părinților de care copiii au neaparată nevoie.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în

proprile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament"

„Un mărtisor pentru fiecare,,

Înv. Popescu Ana
Școala Primară „Alexandru Moldoveanu,, Sboghitești

An de an de 1 Martie ne recăpătăm speranța, optimismul, credința în mai bine și sporul în toate. Martie este momentul în care oamenii încep să caute primul ghiocel, ca semn al venirii primăverii cu adevărat. Acum frigul începe să se împletească cu razele soarelui, întunericul cu lumina și după o iarnă grea cu omăt mare învinge viața, primăvara, soarele. Acest triumf al reînvierii și regenerării este invocat prin Mărtisorul pe care-l dăruim celor dragi, ca mic semn ce ne dorim să le aducă fericire și noroc.

Dincolo de obiceiuri, însă mărtisorul rămâne simbol al bucuriei de a trăi, al dragostei de viață, un semn prin care noi, oamenii, salutăm venirea primăverii. Mărtisorul este și va fi întotdeauna simbolul soarelui și al purității sufletești.

În perioada 23 februarie -2 martie 2015 s-a desfășurat un proiect în parteneriat între Școala Primară „Alexandru Moldoveanu,, -Sboghitești și Școala Gimnazială „Toma Arnăuțoiu,, Nucșoara cu titlul „Un mărtisor pentru fiecare,,.

Elevii și preșcolarii celor două școli, coordonați de doamnele ed. Anuța Diana, Șerban Mirela și Înv. Popescu Ana și Donoiu Gabriela au desfășurat în această perioadă o serie de activități în cadrul orelor de abilități practice cât și de educație plastică, îmbinând cât mai armonios utilul cu plăcutul.

Scopul acestui proiect în parteneriat este educarea relațiilor umane în cadrul comunității. Acest proiect valorifică potențialul de creativitate al copiilor și al dascălilor care doresc să transmită copiilor valorile prieteniei, omeniei și să le dezvolte capacitățile de comunicare cu cei din jurul lor.

Prin natura sa, ființa umană are capacitatea de a se dezvolta, de a-și valida calitățile și caracteristicile pozitive, în măsura în care grădinița, școala, familia și mediul ambiant îi creează condiții în acest sens. Păstrarea tradiției populare specific românească de a întâmpina anotimpul primăvara oferind celor dragi și nu numai, un simbol de suflet - mărtisorul, favorizează dezvoltarea personală a copilului, atitudini de altruism, înțelegere, gândire pozitivă nediscriminatorie. Viața copiilor, educația și existența lor depind de noi, de adulți.

Desigur, lăsăm loc spontaneității și actului liber, valorificăm fiecare moment, ținem cont de faptul că „fiecare învață de la fiecare” și că schimbul de idei sau sentimente antrenează întreaga personalitate a protagoniștilor.

Numai acționând unitar vom asigura caracterul de continuitate al conținutului formelor și mijloacelor de instruire și educare a copiilor, facilitând în mod evident condițiile de adaptare și integrare a lor la noile cerințe impuse de programa școlară.

Parteneriatul s-a încheiat cu un program artistic dedicat zilei de 1 Martie „Un mărtisor pentru fiecare,,. Copiii au cântat, au recitat poezii și au dansat, iar la sfârșit au împărțit mărtisoare mamicilor și tuturor doamnelor prezente.

Mărtisorul oferit reprezintă inima copilului împodobită cu cele trei virtuți: ascultarea, bunătatea și iubirea.

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar POPESCU ANA
ȘCOALA PRIMARĂ „ALEXANDRU MOLDOVEANU” SBOGHITESTI

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

CEI ȘAPTE ANI DE - ACASĂ!

Ec. Carmen Cristiana Popescu
Liceul Teoretic „Henri Coandă”, Craiova

"Suprema pedagogie este casa părintească" –Dostoievski

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire! Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (din Child's Appels, Mamie Gepe Cole)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ sunt esențiali pentru dezvoltarea ulterioară a copiilor noștri. Profesia și calitatea vieții lor sunt determinate de educația copiilor din timpul copilăriei.

Mediul familial este cadrul în care se deschide calea spre comunicarea eficientă, spre o anumită autonomie, spre manifestarea politicoasă și spre o relaționare socială sănătoasă. Chiar dacă actualul context al sistemului de învățământ permite cuprinderea copiilor în grădinițe, respectiv școli, de la vârste de până la șapte ani, implicarea familiei în asigurarea bagajului manierat al ființei aflate în dezvoltare nu poate fi exclusă.

Mediul școlar intervine spre a continua și a consolida normele inițiate de familie, formând o persoană respectuoasă și demnă de a fi respectată. De maximă importanță rămâne exemplul venit din partea adulților (părinți, bunici, cadre didactice etc.) aflați în imediată interacțiune cu copilul. În acest sens, deosebit de eficient rămâne exemplul pozitiv, persuasiv, adecvat particularităților de vârstă, însoțit de rezolvarea unor situații concrete.

Folosirea formulelor de salut și a cuvintelor magice mulțumesc, te rog, iartă-mă, poftim sunt doar câteva dintre dovezile prezenței celor șapte ani de acasă, care le vor facilita copiilor adaptarea în societate, pregătind intrarea în etapele viitoare ale vieții.

„Ai o viață întreagă ca să tot muncești, dar copiii nu sunt mici decât o singură dată.” proverb polonez.

Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.. Acasă, copiii trebuie să învețe să fie onești, punctuali și muncitori, să fie solidari cu prietenii și să-i respecte pe cei în vârstă și pe profesori. Deasemenea, acasă copiii învață să trăiască într-un mediu curat, să nu mănânce cu gura plină, să arunce deșeurile la gunoi, să nu se bată. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate. Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului.

Părinții sunt modele pentru copil, el imită ceea ce vede și aude în jurul lui.. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Copiii trebuie să fie lăudați și încurajați tot timpul. ! Trebuie iubiți indiferent de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu trebuie să glumim pe seama lui, să îi punem porecle și să nu uităm să îi spunem zilnic că îl iubim, demonstrându-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, îmbrățișări etc. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Trebuie stabilite și impuse anumite reguli. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune . Comunicarea rămâne secretul unei relații solide între părinți și copii, dacă nu există comunicare, atunci apar și problemele. „Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields. În concluzie, expresia „Temelia bunei creșterii se pune în familie” rămâne valabilă, deoarece a petrece cât mai mult timp cu micuțul tău înseamnă să fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

Un concept important fără de care nu am putea vorbi nici de creștere, nici de dezvoltare este acela de îngrijire. Îngrijirea reprezintă totalitatea acțiunilor întreprinse de părinți, bunici sau comunitate, în vederea asigurării sănătății, nutriției, dezvoltării psiho-sociale și cognitive a copilului. Îngrijirea copilului presupune un răspuns adecvat pentru nevoile sale fundamentale: protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică - lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu - ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Autor: POPESCU CRISTINA-LILIANA
Școala Gimnazială Nr. 169, București, sector 6

Motto: "Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea."
Nelson Mandela

Din generație în generație, expresia "cei șapte ani de-acasă" parcă își pierde sensul. Ca dascăl, cu o experiență la catedră de peste 22 de ani, pot spune cu regret, că în zilele noastre, din ce în ce mai mulți copii dau dovadă de mari lipsuri în ceea ce privește educația primită în familie. Bineînțeles, vina nu este a lor. Copilul face ceea ce vede. Degeaba îi spui că nu se face așa, când, tu, ca adult, faci exact opusul a ceea ce îl înveți. Este nevoie să înțelegem faptul că adulții, fiind modelele copiilor, trebuie să se comporte adecvat. De unde să învețe copilul că este politicos să salutăm, dacă părintele nu salută?! Cât despre cuvintele magice: "te rog frumos, mulțumesc, cu plăcere, îmi pare rău, etc." ce să mai spunem? Sunt unii copii care abia la școală învață (cam greu, dar învață!) cum trebuie să te adresezi politicos.

Câți dintre copiii care întârzie la ore: ciocăne, salută, își cer scuze că au întârziat și cer apoi permisiunea să intre în bancă? Nu mai pomenim de părinții care-i aduc târziu la școală și-i aruncă practic, în clasă... Sunt de acord că sunt situații și situații. Tuturor ni se întâmplă, măcar o dată, să întârziem undeva. Dar nu în fiecare zi! Aici, adulții sunt de vină, nu copiii! Dacă ar exista un program bine pus la punct: oră fixă de somn, ora de trezire, de luat mic dejun, pregătirea ghiozdanului de cu seară, lucrurile ar sta cu totul altfel.

Din păcate, în societatea în care trăim, timpul parcă s-a scurtat și nu mai apucăm să facem lucrurile decât pe repede înainte, ne forțază să facem rabat de la unele reguli, considerate nu demult, esențiale: regula bunului simț, de exemplu. Este pe cale de dispariție! Acum, copiii au voie să facă orice, fără să ceară voie, fără să aibă vreo restricție, că îi subminăm personalitatea! Primește orice dorește și fără să spună "te rog frumos" și apoi, "mulțumesc", așa că, de ce să-și mai răcească gura?!

În aceste condiții, ce pretenție să mai am eu, la clasa pregătitoare, să mi se adreseze politicos, în loc de: "îmi legi și mie șireturile?", "îmi desfăci și mie sticla de apă?", "mi-am uitat penarul, dă-mi și mie un creion!", etc.

Dragi părinți, știu că stați foarte puțin timp pe zi, cu copilul/copiii dumneavoastră! Stiu că munciți de dimineața până seara, când veniți acasă rușiți de oboseală! Știu cât sunt de solicitanți copiii (am și eu doi acasă)! Chiar și-așa, haideți să facem un efort! Nu trebuie să lăsăm pe seama școlii ceva ce noi n-am putut face atunci când trebuia! Nu trebuie să ne supărăm pe profesori dacă le face observație copiilor, în locul nostru! Haideți să conștientizăm faptul că ai noștri copii vor ajunge mari mâine-poimâine, și lor o să le fie greu să se integreze cu un anumit comportament și cu o așa atitudine! Nu spune nimeni să facem temenele, dar, salutul la începutul și la finalul orelor, trebuie să existe! Respectul pentru cei mai în vârstă și nu numai, la fel! Dacă ne prefacem că nu-i vedem, nu înseamnă că nu există! Haideți să-i învățăm pe copiii noștri și empatia, că și noi vom ajunge bătrâni și vom regreta că nu le-am arătat la timp! Să nu ne mirăm apoi că nu ne caută, nu ne sună, că nu le pasă de noi!

Eu știu că părinții și bunicii mei m-au învățat să salut: de la vecini, colegi, profesori, oameni de serviciu. M-au învățat că nu contează statutul social al unui om. M-au învățat că în viață, important este să respecti, dacă vrei să fii la rândul tău, respectat. Sinceră să fiu, mi-e groază să mă gândesc unde vom ajunge dacă nu luăm măsuri cu privire la "cei șapte ani de-acasă"! Copilul trebuie iubit, respectat, îngrijit! Copilul trebuie învățat ca, atunci când greșește trebuie să-și ceară scuze, pentru a conștientiza că a greșit și pentru a nu mai greși în aceeași situație. Dacă-l privim de această lucruri, nu va ști niciodată când greșește și când nu. Mi se pare absolut firesc să-mi cer și eu scuze când am greșit cu ceva, copilului. Sau când doresc ceva de la el, să-l rog frumos și să-i mulțumesc apoi.

Am uitat oare ce bine ne simțeam când dădeam o mână de ajutor unui necunoscut sau unui vecin? Acum abia dacă se mai salută vecinii între ei! Înainte eram o comunitate unită! Toți ne cunoșteam, ne ajutam, ne salutăm! Ne făceam prieteni mult mai ușor! Din păcate, în zilele noastre, nu mai avem timp nici de prietenii pe care-i avem!

Îmi amintesc de zilele mele de început într-ale predatului când, le vorbeam copiilor despre "cuvintele magice". M-am pomenit cu tatăl unui elevii mei, domnul avocat X, care mi-a povestit, vădit marcat, ce efect au avut lecțiile mele asupra copilului. Într-o zi, l-a trimis pe fiul său să-i aducă o

carte din bibliotecă. Acesta nu s-a mișcat din loc. Contrariat, l-a întrebat ce se întâmplă (copilul fiind foarte obedient până în acel moment). Ce credeți că i-a răspuns: “nu ai folosit cuvântul magic – te rog frumos”! Observăm cum, adulți fiind, putem primi și noi lecții de la copiii noștri!

Se plâng unii părinți că nu-și fac prieteni copiii lor. Ar trebui să-și pună domniilor lor această întrebare: oare cu ce-am greșit în educația copilului meu dacă nu este acceptat de copii? Oare este egoist și nu știe să-și împartă jucăriile? Oare nu știe să piardă și atunci ceilalți se feresc să se mai joace cu el? Oare vorbește și se comportă urât cu toți? De ce? Ce pot face eu ca părinte pentru a-l ajuta? Putem începe prin jocuri: pot/vrei să fii prietenul tău? Vrei să te joci cu mine, te rog frumos? Și ne vom comporta ca un copil care dorește să se joace cu alt copil. Îl întrebăm ce joc preferă (exceptând jocurile pe tabletă, telefon, etc.). Ne așezăm frumos pe covor și trecem la joacă! Prin intermediul acestui joc de rol foarte natural și accesibil copilului ne vom da seama de multe lucruri pe care le putem îndrepta tot prin joc. Îi explicăm că dacă nu ne împrumută și nouă jucăriile sale nu avem cum să ne jucăm cu el. În felul acesta simplu, îl învățăm să împartă. Dacă-l vedem că țipă sau vorbește urât în timpul jocului, începem și noi să ne comportăm la fel cu el și-i explicăm că, dacă lui nu-i place să mă comport așa, nici celorlați nu le place ca el să facă așa, ș.a.m.d. Ideea este să ne facem timp și pentru ei. În felul acesta o să vedeți că aflați foarte multe lucruri atât despre copilul dumneavoastră, cât și despre ceilalți actori din viața lui. Nu trebuie decât să încercați!

EVALUAREA INITIALA

PROF.INV.PRIMAR: POPESCU DANIELA
SC. GIM. "GALA GALACTION" DIDESTI, TELEORMAN
PROF. INV. PRIMAR
CLASA A III-A

Școala vieții nu-ți dă note, nu te premiază, însă te învață să vezi valoarea, fără să te mai uiți la etichetă! aforism de **Octav Bibere**

Evaluarea initiala, denumita si *evaluare de plecare (de départ) sau evaluare preliminara* (Y.Abernot, 1996) are rolul de a cunoaste ce tipuri de cunostinte si competente stapanesc elevii la momentul t_0 , la inceputul unei etape de instruire. *Nota definitorie a evaluarii initiale este data de organizarea sa la inceputul unui program de instruire sau chiar in perspectiva acestuia*. Intrucat evaluarea initiala vizeaza si viitorul, prin stabilirea masurilor de selectie sau de orientare, estimarea posibilitatilor elevilor, evaluarea initiala este denumita *evaluare didactica predictiva* (J.Cardinet, 1988).

Dificultatea realizarii evaluarii initiale consta in identificarea acelor achizitii care constituie baza/premisele cognitive, motivationale si atitudinale necesare integrarii cu sanse de reusita in activitatea care urmeaza: *fondul minim de reprezentari, stapanirea notiunilor-cheie, capacitatea de a utiliza informatiile, abilitatile formate, tipuri de competente, grad de motivare pentru studiu, capacitatea de a lucra independent* s.a.

Strategia de evaluare inițială este necesară „la începutul unui program de instruire – ciclul de învățământ, an școlar, semestru, începutul unui capitol și chiar al unei lecții” (Ioan T. Radu, Evaluarea în procesul didactic, EDP RA, 2007, p. 117). În raport de funcția îndeplinită – de diagnoză și de prognoză –, se afirmă și sub denumirea prescurtată de strategie de evaluare predictivă.

În contextul procesului de învățământ, abordat din perspectiva paradigmei curriculumului, strategia de evaluare inițială constituie premisa reușitei pedagogice în orice activitate de instruire. Funcția sa generală, de diagnoză și prognoză, este realizată în sens pozitiv în măsura proiectării unor obiective care vizează cunoașterea stadiului atins în învățare de clasa de elevi, la începutul unei activități de instruire, determinată temporal la nivel de lecție, capitol, modul de studiu, semestru școlar, an sau treaptă de învățământ etc. Avem în vedere cunoașterea obiectivă a stadiului real atins în învățare de clasa de elevi, exprimat în termeni de conținuturi, deprinderi, strategii cognitive – de bază și de competențe dobândite în timp la un nivel adecvat în raport de disciplina și treapta de învățământ respectivă și de vârsta școlară și psihologică.

Analiza strategiei de evaluare inițială poate fi realizată la nivel conceptual, normativ și metodologic. Cele trei perspective fixează dimensiunile generale ale acțiunii docimologice, angajată de strategia de evaluare inițială, integrată în cadrul oricărei activități de instruire, organizată, planificată și realizată pe termen scurt (lecție etc.), mediu (capitol, modul de studiu, semestru școlar) și lung (an școlar, treaptă/nivel de învățământ).

I) La nivel conceptual, strategia de evaluare inițială poate fi definită în raport de funcțiile generale îndeplinite în mod obiectiv pe parcursul activității de instruire, care determină structura de bază a strategiei de evaluare inițială (Ibidem, pp. 118-122):

1) Funcțiile generale ale strategiei de evaluare inițială sunt complementare. Intervin, în mod obiectiv, la începutul oricărei activități de instruire, identificabile în raport de sistemul de referință fixat pe termen lung, mediu sau scurt în cadrul procesului de învățământ. Avem în vedere: A) Funcția diagnostică; B) Funcția prognostică/predictivă.

A) Funcția diagnostică – „vizează cunoașterea măsurii în care subiecții (n.n. – elevii etc.) stăpânesc cunoștințele (n.n. – de bază; deprinderile, strategiile cognitive de bază) și posedă capacitățile (n.n. – competențele) necesare angajării lor cu șanse de reușită într-un nou program”, reușită susținută în plan atitudinal (afectiv, motivațional, caracterial – superior). Implică evidențierea calității procesului de învățământ realizat anterior, care trebuie confirmată și perfecționată pe o linie ascendentă sau remediaată prin „conceperea unei subsecvențe de recuperare”.

B) Funcția prognostică/predictivă – vizează acțiunile profesorului realizate în raport de diagnoza stabilită, acțiuni bazate pe „condițiile probabile ale desfășurării noului program, care permit anticiparea rezultatelor” prin: a) obiectivele construite (specifice, concrete); b) demersul didactic propus la nivel de conținuturi de bază (corespunzătoare obiectivelor) – metode de instruire, avansate în raport de posibilitățile de învățare ale elevilor, de ritmul și de stilul de învățare al acestora – condiții de învățare, asigurate în plan didactic și psihologic.

2) Structura de bază a strategiei de evaluare inițială, determinată de funcțiile generale ale strategiei de evaluare inițială, fixează „obiectul evaluării inițiale” la nivel de „cunoștințe și capacități” de bază necesare pentru realizarea ulterioară a oricărui program de instruire (lecție, capitol, semestru, an școlar, treaptă de învățământ), care reprezintă „premise (pre-requis) pentru asimilarea noilor conținuturi și formarea altor competențe”. Rezultatele evaluării inițiale sunt interpretabile pedagogic nu în termeni de performanțe certificate (prin note, calificative etc.), ci pentru cunoașterea potențialului de învățare al elevilor, a resurselor lor cognitive și noncognitive „necesare integrării în activitatea care urmează”.

Referitor la importanța evaluării inițiale Ausubel preciza, „ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare.” Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință”.

Este cred destul de evident că evaluarea prin note poate avea efecte nedorite asupra elevilor dacă i se acordă o importanță prea mare. Nota este o construcție artificială care servește la a măsura ceva. Însă nu e foarte clar ce anume măsoară și unde contează efectiv această măsurătoare în afara incubatorului școlar. Este foarte posibil ca ceea ce cuantificăm să nu conteze în timp ce esențialul rămâne de fapt ne-cuantificabil. Există și sisteme educaționale care nu folosesc note și acestea ar merita cred mai multă atenție. Pentru a învăța în mod profund și durabil nu avem neapărată nevoie de evaluări și note ci în primul rând de motivație, pasiune și curiozitate. De aici rezultă destul de evident și rolul principal al profesorului: *a stimula curiozitatea, motivația și plăcerea de a învăța*. Dacă nu poate face asta atunci probabil că nu poate face nimic cu adevărat util, eventual poate chiar să dăuneze. În fine, de mare ajutor pentru elevi și studenți este discernământul de a alege persoanele care îi pot ajuta pe drumul lor, drum ce nu poate fi ghidat decât de propria dorință de cunoaștere și evoluție.

Bibliografie :

Cucoș , C. , (2006) , Pedagogie – Ediția a II –a revăzută și adăugită , Editura Polirom , Iași
Dumitriu , GH. , Dumitriu , C(2003) , Psihopedagogie , Editura Didactică și Pedagogică , București
Dumitriu , C., (2003), Strategii alternative de evaluare . Modele teoretico–experimentale, Editura Didactică și Pedagogică , București

ȘAPTE- CIFRA MAGICĂ! CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!-EXPRESIA MAGICĂ!

**Prof. înv. primar, Daniela Popescu,
Școala Gimnazială „Leonardo da Vinci”,
București**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofurilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un

copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să mulțumească, să spună „Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘC. Popescu Elena Ivona
Grădinița cu program normal Căprioru-Tătărani, DB

„Omul este rodul educației pe care o primește”. (HELVETIUS)

O educație adevărată, reală, se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă în grădiniță și în școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât frazele moralizatoare.

Fiecare copil are nevoi, dorințe și emoții. De modul în care acestea sunt receptate și li se răspunde, de experiențele pe care le trăiește copilul în relațiile cu persoanele din anturajul său imediat (familie, grup de prieteni sau colegi, educatori) depinde decisiv atitudinea sa ulterioară față de viață.

FAMILIA CA FACTOR EDUCAȚIONAL acționează în cea mai mare măsură în fazele de început ale autogenezei. Calitatea achizițiilor psihocognitive, psihoafective și psihomotorii realizate în această perioadă, condiționează fundamental calitatea achizițiilor psiho-comportamentale ulterioare. De modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult. De aici și necesitatea ca părinții și cei care contribuie la educarea copilului în primii săi ani de viață să mediteze la responsabilitatea pe care o au în formarea personalității acestuia. Familia este cea dintâi școală în care copiii învață cum să se comporte în viață și societate.

În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii. Sub influența condițiilor de viață, ca și a educației, el poate fi ușor dirijat în direcția dorită, întrucât organismul are o mare putere de creștere și de dezvoltare, fiind și foarte maleabil. Ca urmare, acțiunile educative exercitate de părinți să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică. Până la 6-7 ani, părinții constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra copilului.

Referindu-se la puterea exemplului părinților în educație, J. Lock spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală, când ați comis-o, el cu siguranță că se va apăra, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât greu vă veți atinge de el pentru îndrepta cum trebuie greșeala respectivă”.

Și A.S. Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație: „Bazele educației se pun până la 5 ani-spunea el-și ceea ce ați făcut până la 5 ani reprezintă 90% din întregul proces educativ; după aceea, educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar, în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la 5 ani”.

Sigur că nu trebuie să se înțeleagă că personalitatea copilului este deja formată până la vârsta de 5 ani, ci se poate sublinia rolul hotărâtor al părinților și al celorlalți factori în educație.

Părinții sunt aceia care le dezvoltă copiilor voința, stăpânirea de sine, perseverența, conștiinciozitatea, spiritul de inițiativă, curajul-trăsături care marchează personalitatea copilului. Familia este aceea care pune bazele formării unor trăsături de caracter, cum sunt: cinstea, sinceritatea, modestia, în primul rând prin atmosfera de familie, prin exemplul personal.

Este necesar ca părinții să cunoască posibilitățile de înțelegere ale copiilor, puterea de judecată, aspirațiile, preferințele, să-i încurajeze pentru micile lor reușite, ca și pentru bunele lor intenții. Nu trebuie să se exagereze cu recompensele, dar nici cu pedepsele. Înainte de a lua unele măsuri educative, este bine să se cunoască din ce cauză copilul a greșit (n-a înțeles ceea ce i s-a spus, rea-voință, influențe negative exterioare etc.)

Măsurile luate de părinți să nu se soldeze cu reacții negative din partea copilului, ci să-l determine să înțeleagă că atitudinea lor este îndreptățită. Copiii de vârstă preșcolară (3-5 ani) nu-și dau seama întotdeauna că au săvârșit o greșeală. Ei consideră că tot ceea ce fac este bine. În acest caz este necesar ca părinții să-i facă să înțeleagă că au greșit și să-i învețe cum să se comporte. Tonul folosit va fi moderat, dojenitor, nu violent și încărcat de cuvinte jignitoare. O astfel de atitudine generează, de cele mai multe ori, neîncrederea în semeni și duce la formarea unei atitudini de suspiciune și uneori de izolare.

Deci, este necesar ca părinții să aibă în vedere că ființa umană este în continuă prefacere, ca cele mai rapide transformări se produc în perioada copilăriei.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page. The hearts are arranged in a rectangular frame, with a slightly thicker line at the corners.

BIBLIOGRAFIE:

-J.Lock: „Câteva cugetări asupra educației”, E.D.P., București, 1971

-A.S.Makarenco, „Opere pedagogice alese”, vol.I, E.D.P., București, 1960

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

Prof. înv.primar, Popescu Gabriela
Liceul Tehnologic Pătărlagele, Jud Buzău

Cristalizarea principalelor trăsături ale viitorului adult începe în primii 6- 7 ani din viață, cei dintâi care pun bazele educației sale fiind părinții. După această vârstă vor interveni atât școala, prin activitățile formale sau nonformale, dar și societatea prin educația informală. Copilul trebuie să aibă toate condițiile unui cadru propice în care să se dezvolte, sarcină ce revine în mare măsură familiei, care trebuie să mențină o strânsă colaborare cu instituția școlară. Nu degeaba se spune că: ”din altoi bun iese stejar falnic”, opinia publică, fiind cea care apreciază importanța deosebită a familiei în creșterea și educația copiilor.

Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă prefigurarea certă a celor de mâine, deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune în viitor, atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele copiate de copii cu fidelitate, adultul fiind primul model al copilului.

Familia reprezintă pentru copil un organism reglator, care permite să trăiască o viață foarte intensă, o viață proprie copilăriei. Copiii, în jocul lor, imită activitățile părinților, ”de-a mama și de-a tata.” Familia este sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului dezvoltării copilului, nicio altă instituție necuprinzând ființe legate atât de direct, de vital, ca mama, tata, fiu sau fiică.

Mediul familial este primul mediu afectiv, cultural, social cu care copilul intră în contact. Din punct de vedere afectiv, familia este o școală a sentimentelor, în care se modelează personalitatea copilului. Responsabilitatea socială a părinților se realizează în raport nemijlocit cu modalitatea în care, pentru educarea copilului, se folosește autoritatea părintească. Felul în care se folosește această autoritate este esențial în educarea copilului. Există câteva tipuri de manifestare a autorității în familie: familia în care copilul este supus unui regim educativ echilibrat, cele două medii, familia și grădinița, continuându-se și completându-se reciproc; familia în care copilul este suprasolicitat pentru obținerea de rezultate; familia în care copilul este neglijat, părinții fiind cei care se retrag din colaborarea cu grădinița, ceea ce are repercursiuni grave asupra dezvoltării copilului, acesta putând ajunge la traume sau chiar grave boli psihice. Aastă situație se întâlnește, de regulă în familiile dezorganizate. O altă situație este aceea în care copilului i se permite orice, ceea ce îl conduce la egoism și individualism. Sunt copii care se vor adapta foarte greu în societate.

Crescând în mijlocul familiei, copilul învață roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, stabil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos și armonios.

Un ”copil bun”, care manifestă în comportamentul său: cinste, sociabilitate, plinețe, generozitate, etc., este oglinda unui părinte bun, răbdător, înțelegător, calm, iubitor. Acesta trebuie să cultive la copil dragostea de cinste, bine și adevăr, frumos. Aceste valori trebuie cultivate prin exemplul părinților, verbalizarea neavând aceeași putere. Pentru apropierea copilului de ”bine”, regulile de conduită dintr-o familie trebuie să fie bine stabilite și să fie respectate de toți membrii acesteia, de la copii până la adulți. Faptele bune ale copilului trebuie să fie încurajate și urmate de laude.

Modul în care copilul se poartă în societate, și mai întâi la grădiniță, cu ceilalți copii este foarte important. Orice copil este privit cu simpatie dacă este respectuos, ori respectul se învață în familie. Respectul față de ceilalți începe cu un simplu salut. A saluta o persoană pe care o cunoști este un prim semn de respect dar și o punte de comunicare între oameni, lipsa acestuia creând un blocaj. Este important să știe să se comporte într-o vizită, la masă, în autobuz, la teatru, etc. Respectul față de ceilalți se observă și în comportamentul față de ceilalți sau față de comunitatea în care trăim.

Interesul comun pe care îl au cele două instituții, școala și familia, în educația copilului, trebuie să determine o mișcare de apropiere reciproc. Comunicarea dintre părinți și cadrele didactice nu se limitează

numai la situația școlară, ea vizează și politica școlii în ceea ce privește elevii, diferite proceduri, activități comunitare, opțiuni educaționale, modalități în care familia poate ajuta școala. S-a constatat că este bine ca părinții să fie înștiințați și când copilul are o performanță notabilă. Astfel, familia are oportunitatea de a privi mai încrezătoare informațiile despre școlar și, în urma unei astfel de abordări, este mai receptivă la sugestiile învățătorului. Dascălul este mediatorul dintre familie și institutia școlara, cel care atât în cadrul activităților școlare, cât și în relația cu familia utilizează metode tradiționale sau moderne, toate utilizate în avantajul copilului, beneficiarul educației.

Familia reprezintă școala primilor ani ai copilului, în care trebuie să se pună bazele temeinice ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om.

Bibliografie:

C.Cucoș, Pedagogie, Ed. Polirom, Iași 2002

H.Barbu, A.Mateiaș, E.Rafailă, Pedagogie preșcolară , Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1997

Studiu privind „Rolul școlii și al familiei în realizarea succesului școlar al elevului,,

Prof. inv. primar POPESCU LORELAI IULIANA
Școala Gim „Antonie Mogoș,, Ceauru

"Tratează-l pe om așa cum este și așa va rămâne, tratează-l așa cum poate și ar trebui să fie și va deveni așa cum poate ar trebui să fie." J.W.von Goethe

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Pentru o bună colaborare între acești doi factori este nevoie de multă comunicare din partea lor. Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atuncicând se strică. Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor. Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude cât mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească. Comunicarea dintre părinte și copil trebuie să fie bună și permanentă. Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din cauza a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copilului. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului. Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur. Severitatea exagerată, manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul, își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Ei impun copiilor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează pedepse care lezează demnitatea copiilor. La rândul lor, părinții superprotectori care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și devenirea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului și aceștia trebuie menajați. Apar astfel atitudini de îngâmfare, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi. Atitudinea protectoră a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului iar copilul va avea un comportament lipsit de acțiune și în ultimă instanță va avea o timiditate exagerată. Nu pot să nu fie amintiți aici părinții care, fără să-și dea seama, au tendința de a impune copiilor propriile exigențe și dorințe, modele. Un astfel de copil își va constitui o platoșă, un gen de „impermeabilitate” la dorințele și nevoile celorlalți, devenind, nu de puține ori, incapabil de a iniția relații profunde cu aceștia. Școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul fără a da dovadă de slăbiciune. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui este fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență. Ei, copiii care răsar asemenea florilor, cresc ocrotiți de dragostea părintească. Se înalță vegheați de căldura familiei unde învață primele taine ale lumii înconjurătoare. Află ce este bine și rău, cum să se poarte frumos. Numai o colaborare perfectă între cei doi factori este de natură să determine o eficiență maximă a muncii colective. Desigur, în acest proces de colaborare, rolul conducător îl are școala. Colaborarea școlii cu familia se realizează în diferite forme: comitetele de părinți, vizitele la domiciliul elevilor, consultații individuale, corespondența cu familia. Lipsa de colaborare duce spre un eșec și, din nefericire, cel învins este copilul, pentru care dorim tot, pentru care visăm tot ce este mai bun. În condițiile actuale se manifestă două condiții contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp, nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții, școala și familia, desfășurându-se oarecum separat. Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice, să dirijeze strategiile educative ale familiei în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală – familie este

determinantă în obținerea performanțelor școlare. Dascălul este înainte de toate un exemplu atât în ceea ce privește volumul de informații, dar mai ales în ceea ce privește comportamentul. A crește și a educa un copil este o operă care cere, înainte de toate, multă dragoste; aceasta înseamnă că ea nu impune și rațiune, bazată pe cunoștințe precise. Copilul pe care noi îl creștem și educăm nu este la fel cu toți ceilalți, el este unic pentru noi și de aceea educația pe care i-o dă trebuie adaptată personalității lui. Ca și o plantă, copilul crește diferit în funcție de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Această ambianță, acest climat, poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal și răspunderea o purtăm noi, educatorii și părinții lui. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei din jurul său. Să conduci către maturitate o ființă umană nu este deloc simplu; eforturile, descurajările, slăbiciunile fac drumul greu. Dacă pe acest drum părinții și copiii vor găsi sprijin din partea noastră a educatorilor, mai târziu, peste ani, efortul ne va fi răsplătit.

Bibliografie:

Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L. – Didactica

Tribuna Învățământului / 2011

Nicola Ioan Pedagogie E .D.P.R.A.Bucuresti 1992

Stioca Marin ,, Pedagogie și psihologie,, Editura Gheorghe Alexandru 2002

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.inv.primar Popescu Maria
Scoala Gimnaziala „Episcop Dionisie Romano” Buzau

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata, s.a. Totul educa: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură - oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă parinții și educatorii.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om.

Școala are rolul de a oferi orientare al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilitate intelectuală.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este familia. Familia exercită o influență deosebit de puternică asupra copiilor. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le dobândește din educația primită în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, s.a. Ca primul factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-l ajute copilul la învățatură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății. De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de grijă față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie. În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. „Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-și ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-și asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-și învețe pe copii cum să-și exprime emoțiile precum furia sau frica. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-și acorde copilului, încă din

primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Bibloigrafie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Popescu Maria
Școala Gimnazială Novaci, Gorj

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”).

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

BIBLIOGRAFIE

-Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

-www.didactic.ro

Rolul familiei in educația copilului

Prof. Popescu Mihaela

Școala Gimnazială Achim Popescu, Păușești Măglași, Vâlcea

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare.

Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități.

Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun și anume:

- **Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului care** presupune, în primul rând, cunoașterea nevoilor de bază ale copilului și apoi disponibilitatea părinților de a le satisface. Dacă părinții nu știu cât de important este să-i vorbească copilului, să-i lase acestuia timp pentru a-i răspunde, de a-l stimula tactil, de a-l lua în brațe sau a-i vorbi cu blândețe, putem spune că aceștia vor eșua în misiunea lor parentală.

- **Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv**

Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și de a asista cu răbdare copilul în experiențele și descoperirile lui. Atâta timp cât aceste activități nu sunt periculoase pentru copil, părintele trebuie să permită realizarea lor.

- **Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul**

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celorlalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celorlalte persoane. O bună capacitate empatică îl va face pe părinte să fie partaș la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său.

- **Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului**

De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealiste sau negative. Așteptările părinților influențează conduita acestora față de copil. Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului. Exigențele prea mici conduc la nedezvoltarea capacității de rezolvare a problemelor și la iresponsabilitate. În momentul în care așteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eșec, pentru că va ști că nu poate ajunge acolo unde își dorește părintele.

• **Abilitatea de a pune limite copilului**

Aceasta este probabil cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte.

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate. Alegerea de către părinte a celei de-a doua variante poate conduce la un copil rebel, lipsit de respect pentru norme și reguli sau din contră, la unul extrem de timid și foarte temător.

• **Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul**

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

• **Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul**

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Pe lângă abilitățile importante pentru “funcția” de părinte, fiecare familie își dezvoltă propria structură de repartizare a responsabilităților. Normele generale după care trebuie să se desfășoare procesul de creștere și de educare a copilului în familie impun responsabilități precise din partea părinților.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, intențiile pozitive sunt sursa greșelilor lor deoarece, acestea nu țin loc de competență și de pricepere.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

“Cei șapte ani de acasă”

Prof inv.primar:Popescu Mihaela
Scoala Gimnaziala Coltesti-Alunu

În viața copilului cea mai intensă perioadă de progresare este cea de la naștere până la perioada preșcolară. După aceasta perioadă doar rectificăm.

Când tinerii părinți primesc copilul lor, ca un cadou, se transforma. Se dezvoltă triunghiul emoțional, atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. În cazul în care există dragoste, apreciere și respect reciproc, pe scurt părinții sunt pe un plan, copilul vede acest model între cei doi părinți și încearcă să imite acest lucru. În acest caz vom primi un școlar echilibrat emoțional. El se va adapta în timp scurt și se va simți bine în comunitate.

Din păcate democrația a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare.

Se spune că copilul este oglinda familiei. Încercare părintelui de a-și învăța copilul să vorbească frumos, este în zadar, când ei înșiși spun cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Încărcarea emoțională al unei astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegere emoție.

Ce este cald, obișnuit zi de zi nu se inscripționează eventual se lipește. Dar evenimentele cu bubuitură rămân.

În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povești rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre.

Ce înțelege din acestea un copilul în vârstă de șase ani?

Nu trebuie să ne fie milă de toată lumea. Trebuie să ajutăm acolo unde putem, în comunitatea în care trăim acolo trebuie să-l prindem pe cel care cade în împejurimea noastră, să-l salutăm pe vecin, să nu așteptăm să ne salute el, acolo trebuie să culegem murdăria de pe stradă, dacă colegul meu l-a aruncat, nu ignorant, spunând că el l-a aruncat.

În familiile care trăiesc în dragoste, înțelegere, în familie unde ginerele sau nora este primit cu respect, cu dragoste, bine vointă, acolo cu respectul față de vârstnici nu este nici o problemă.

Copilul este receptiv față de bunici înțelege că ei sunt părinții părinților.

Ei sunt importanți, nu pentru că au cumpărat mașină sau casă, ci pentru că sunt oamenii care au crescut, au educat și nu în ultimul rând iubesc părinții lui, pe ei se pot baza, oricând aduc un sacrificiu.

În cazul contrar în sufletul copilului se produce o catastrofă, se simte înșelat, se simte mituit cu cadouri, dar în mintea lui el nu v-a înțelege cum își permite bătrâna această urâtă, s-o vorbească prin spate pe mama, tatăl meu, acest gest nu este adorabil și atunci bunici pot să ceară pupici de la nepoți, nu vor primi și nici nu vor realiza din ce motiv.

Mai târziu numai atunci vor conta când vor da cadouri, iar părintele nici nu își dă seama că copilul a devenit materialist. Atunci nu se va opri la băuturi ușoare, va avea nevoie de alcool și de droguri.

În acel moment vine întrebarea:” Unde am greșit?”. Iar răspunsul:” La început.”

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Popescu Mihaela
Școala Gimnazială nr. 99, București, Sector 4

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, la teatru sau în vizită.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**” Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii și cu profesorii.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii?

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități. Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “perioada achizițiilor” și este considerată una dintre cele mai intense de dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini și limbaj. Copilul este pregătit să primească informații și de aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE:

- POTOLEA D.; MANOLESCU M. - *Teoria și practica evaluării educaționale*, București, 2005
- CIOLAN L.E. – *Dezvoltarea educației timpurii*, Editura Universității București, București, 2006
- CUCOȘ C-TIN (coord.) – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2002

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

**Ed.Popescu Roxana,
Școala Gimnazială, Comuna Ionești
G.P.N Ionești**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu:

În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebă ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.

Importanța celor șapte ani de acasă

PROFESOR POPICA ADRIAN-NOVAC LICEUL TEORETIC NOVACI LOCALITATEA NOVACI ; JUDETUL GORJ

De mic, fiecare copil este crescut într-un anumit mediu de viață, uneori bun, alteori rău. Atunci, când educația este prezentă în viața copilului, acesta devine un suflet frumos, judecă o problemă care poate să apară, își exprimă punctul de vedere în mod asertiv, știe să se comporte în societate și mai ales știe cum să trăiască, să ajute și să fie civilizată. În cazul în care mediul familial nu este unul confortabil, copilul poate să-și formeze unele atitudini greșite față de relațiile cu oamenii înconjurători. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, vorbim de caracterul care se formează în mediul familial, de atitudinile pe care le dezvoltă un copil față de sine, față de ceilalți sau față de muncă.

Educația depinde de relația dintre părinți și copii, de vârsta copilului, de puterea lui de înțelegere, de valorile după care se ghidează familia, de calitățile pe care le au toți membrii familiei. Un copil care își vede părinții certându-se va ajunge și el să fie agresiv și în limbaj, și în purtare. Un părinte iubitor trebuie să observe lucrurile bune pe care le face copilul și să-l laude, să ofere recompense.

Este important ca părinții să stabilească reguli, dar echilibrate și realiste, adecvate vârstei copilului, să fie consecvenți în respectarea lor.

Un copil educat, este un adult educat. Știe să-și respecte apropiații, cât și persoanele străine, este suport moral pentru prietenii lui, câștigă încrederea persoanelor prin apropiere caldă, înțelegătoare și empatică.

În cei șapte ani de acasă, un copil învață să se supună unor reguli, viața oamenilor nu ar fi normală dacă nu am avea regulamente pe care noi să le respectăm. Chiar și atunci când recunoaștem că am greșit ceva, se vede educația primită. Un copil educat nu va râde niciodată de defectele fizice ale unui om, nu va judeca și nu va eticheta. În familie se dezvoltă dorința de afirmare a copilului, de a participa la viața socială, se dezvoltă altruismul prin preluarea modelelor din familie, se consolidează abilități și deprinderile ce contribuie la o conviețuire frumoasă și la o autonomie necesară în viață.

Educația unui copil se face în funcție de vârsta pe care acesta o are, nu se solicită prea timpuriu lucruri pe care el nu le înțelege. Părinții trebuie să ofere modele de conduită, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare. Climatul socio-afectiv, în care își exercită influențele educaționale, are un rol important. Universul în care copilul se manifestă trebuie să fie unul bazat pe educație și frumos, pe dragoste și înțelegere, pe oglindire și empatie, pe colaborare și prietenie, pe laude și recompense.

Nu este de ajuns ca un părinte să-și controleze limbajul, el trebuie să-și exprime corect emoțiile și sentimentele, nevoile și dorințele. Calitățile voinței (puterea voinței, perseverența, promptitudinea deciziei) și ale atenției (capacitatea de concentrare, selectivitatea, stabilitatea) sunt formate și educate la copil. Atât familia, cât și școala pot să creeze oameni frumoși, cu personalitate puternică și dorință de autorealizare.

Viața copilului acasă, alături de părinți și toate activitățile pe care le desfășoară împreună, consolidează abilități și deprinderi ce contribuie la autonomia copilului, la sănătatea lui psihică și intelectuală.

Omul de mâine este cel format în „cei șapte ani de acasă”.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROFESOR POPICA NADIA LUMINIȚA
LICEUL TEORETIC NOVACI
LOCALITATEA NOVACI; JUDEȚUL GORJ**

Prin „cei șapte ani de acasă” se înțelege educația pe care o persoană a primit-o, încă de mic, de la părinți, adică „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale aceluia care dispun de ele”, după cum spunea Platon.

Încă de la vârste fragede, copiii sunt educați de către părinți, învățați și îndrumați de aceștia către normele de conduită, regulile ce stau la baza funcționării corecte a societății în care trăim. Uneori, copiii deprind aceste reguli prin imitarea adulților, în mod inconștient.

Educația primită acasă cuprinde și comportamentul copiilor față de ceilalți oameni, pe care este învățat să-i respecte, indiferent de vârstă. Acesta învață salutul, comportamentul cu prietenii, comportamentul în public, ce maniere sunt necesare la masă, folosirea unor formule și expresii politicoase.

Majoritatea părinților își învață copiii să facă diferențe între bine și rău, să devină persoane mai bune și respectate în societate. Astfel că, uneori copiii sunt de vină pentru propriul comportament, trecând peste educația primită, acționând după ideile lor greșite.

Mulți psihologi susțin că regulile de comportament și educație, oferite în primii șapte ani de viață ai copilului, sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Au fost formulate diferite reguli, printre cele mai importante ar fi :

- Părinții să comunice foarte mult, să-l întrebe mereu pe copil ce a făcut în cursul zilei
- Să stabilească anumite reguli și limite
- Părinții să aibă un comportament adecvat în preajma copilului
- Să îndrume copiii să iubească lectura, să le citească povești educative
- Să se joace împreună, să aibă momente de relaxare
- Să se concentreze pe disciplina pozitivă și să nu abuzeze (fizic, verbal)
- Să-l ajute să-și exprime emoțiile și sentimentele pentru a putea rezolva mai ușor conflictele
- Să-l iubească necondiționat și să-i arate lucrul acesta zilnic
- Să nu glumească pe seama lui

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Dragostea părinților stă la baza formării unui comportament corespunzător al copilului, părinții sunt modele pentru copiii lor.

A avea „cei șapte ani de acasă”, înseamnă să fii cinstit, modest, ascultător, să-i respecti pe cei din jurul tău, să nu fii egoist. Un copil manierat se va descurca și se va realiza frumos în viață.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci, pe viitor, va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, lipsa de încredere în forțele proprii, poate și sentimentul rușinii. Rolul educativ trebuie condus cu grijă și căldură, în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află copilul, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura faptelor lui, oferindu-i și cerându-i numai fapte ce nu-i depășesc capacitatea de înțelegere.

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

7 ANI DE ACASĂ SAU DESPRE CARIERA DE A FI PĂRINTE

Prof. Popica Victoria-Mădălina
Liceul Teoretic Novaci, Gorj

Ai sau nu cei 7 ani de acasă este o sintagmă desuetă. Intrată în conștiința omului, ea este sinonimă eleganței în comportament și exprimare, altfel spus, educației primare.

Astăzi, putem reduce numărul anilor pe care copilul îi petrece doar în familie la trei, pentru că există, conform Legii Educației Naționale, nr. 1/2011, învățământ antepreșcolar și preșcolar.

Dacă raționăm corect, când vorbim de 7 ani de acasă, sarcina educației nu mai cade doar în seama familiei, ci și a instituțiilor de învățământ preșcolar (creșa sau grădinița).

Așadar, un copil petrece primii 7 ani în locații familiare, unde este în centrul atenției.

În primii 3 ani de viață, copilul învață aproape 70% din noțiunile de bază. În contact cu realitatea care îl înconjoară și învață elementele esențiale pentru viață: nume de obiecte, acțiuni fundamentale, culori, pronume etc. (vocabularul fundamental). La grădiniță, el va continua să-și lărgască toate aceste cunoștințe și se va descoperi pe sine în raport cu ceilalți, va simți gustul succesului, insuccesului, va ști că locul lui într-o colectivitate e bine definit, va cunoaște concurența și va vrea să-și depășească limitele.

Familia îl va susține permanent. Este nevoie ca părinții să îl pregătească pe copil pentru contactul cu ceilalți. Cu cât va deveni mai independent de mic, cu atât copilul va căpăta încredere în forțele proprii. Un părinte responsabil îi va explica mereu copilului de ce este bine sau de ce este rău să procedeze într-un fel. Discuțiile părinte-copil sunt temelia formării unei personalități solide, care va deschide aripile formării unui tânăr/adult responsabil.

Părinții greșesc dacă își ceartă mereu copilul, fără să îi dea explicații adaptate vârstei lui. Micuțul va înțelege că tot ce face este greșit, se va învinovăți pe sine, fragmentându-și personalitatea. Va deveni introvertit, convins că el nu poate face nimic bun. De aici, până la stări de anxietate și depresie nu este decât un pas. În felul acesta, cred că procedează părinții care nu își dedică timpul creșterii copilului, fiind prea ocupați de carieră. Copilul are nevoie de conversații cu părinții. Vrem sau nu să credem, copilul vede în mama sau în tata modele autentice. Dacă ființele pe care el le iubește necondiționat nu au timp de copil, acesta va crede că este incomod în familie și va căuta să se refugieze într-o lume imaginară, ce poate fi de multe ori periculoasă. Dacă se discută cu copilul, dacă i se dau sarcini adaptate vârstei, dacă este apreciat pentru ceea ce reușește să facă, acesta se va simți parte a familiei, va deveni responsabil și se va defini pe sine ca element de încredere.

Din astfel de activități copilul va fi educat să iubească mediul, să aprecieze efortul altora, să contribuie și el la viața familiei, va învăța să respecte pe ceilalți.

Cititul dezvoltă imaginația și creativitatea. Orice părinte își poate face timp, oricât de aglomerat ar avea programul și oricât de stresantă i-ar fi viața, să citească o poveste pe zi copilului. Se creează nu doar o apropiere părinte-copil, ci copilul va afla ce înseamnă binele, răul, prietenia, demnitatea, cinstea. Nu e normal să-ți lași copilul la televizor sau la calculator ore întregi. Tu, ca părinte, te vei trezi, la un moment dat, că vei fi supliniți de tehnologie. Pericolul înstrăinării de ceilalți, al refugiului în lumea virtuală, va avea repercusiuni grave asupra dezvoltării ulterioare.

Părintele trebuie să fie preocupat de nevoile copilului. În cei 7 ani de acasă, se descoperă abilitățile și se dezvoltă deprinderile. Cine poate face asta mai bine decât un părinte? Cine îl poate sprijini apoi să-și urmeze visul mai bine ca părintele? Mulți vor spune că e sarcina educatorului!!! Nu negăm faptul că educatorul are și el o contribuție, dar nu este majoră. Părintele și educatorul trebuie să colaboreze, se pot sfătui cu privire la atitudinile sau preocupările copilului, pentru a-l sprijini mai bine.

Modul cum îi vorbești copilului este foarte important. Dacă părintele îl jighește, atunci și copilul va jighe pe alții. Dacă un copil este agresat, atunci și el va agresă la rândul lui. Dacă în familie atmosfera este tensionată, copilul va crește dezorientat, iar când el va avea o familie va proceda la fel. Calmul, liniștea, vorba dulce, respectul, bunul simț se învață în familie.

Dacă un părinte nu descoperă sau nu știe ce îi place propriului copil, atunci și-a ratat cariera de părinte, cea mai grea carieră, de altfel.

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Pro. Inv. Presc. Popovici Andreea Maria
Scoala Gimnaziala Nr. 2, Maramures

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să- mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl

respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL „Cei șapte ani de acasă!”

**Realizat de profesor pentru învățământul primar, Porojan Constantin,
Școala gimnazială Răscăeți, comuna Răscăeți, județul Dâmbovița**

Sintagma *Cei șapte ani de acasă* reprezintă educația primită de fiecare copil de la părinți, bunici, familie în general. Aceasta îl ajută să-și dezvolte personalitatea, să-și formeze anumite deprinderi și priceperi, atitudini de bază, atât de necesare în evoluția sa ulterioară. De asemenea reprezintă conduita acestuia în societatea în care trăim; trebuie să știe să salute, să se comporte respectuos, să fie tolerant, prietenos, să vorbească cuviincios, să aibă stimă de sine, să fie manierat, darnic, ordonat etc. În educația copilului trebuie să investim resurse materiale, financiare, temporale și umane.

Primul model în viață al copilului este mama, apoi ceilalți membri ai familiei: tata, bunicii și frații. Pe măsură ce crește apar și alte modele din afara familiei: vecini, prieteni, personaje din desene animate/filme, personalități din mass-media etc. Pentru a nu copia comportamente greșite, este foarte important să fim atenți la acțiunile, vocabularul nostru și al celor din familie, să observăm emisiunile la care se uită copilul, ce fel de prieteni are sau dorește să-și facă. Trebuie să discutăm, să îi explicăm de ce ar trebui să ne comportăm într-un anumit fel și nu într-altul, să petrecem timp împreună, să-i arătăm că este iubit, să fim atenți la nevoile acestuia, să luăm unele decizii împreună, dar să fim și fermi atunci când este cazul.

Din cadrul familiei se promovează valorile moral-creștine, valorile umane pozitive (respectul, iubirea, încrederea, iertarea etc), se primesc informații despre lumea înconjurătoare, se dezvoltă atât latura cognitivă cât și cea emoțională, se formează și se dezvoltă unele deprinderi și aptitudini(muzicale, sportive, literare sau de altă natură).

Toate acestea nu se pot realiza rapid mergând din succes în succes, ci trebuie să treacă un anumit interval de timp, să fie voință, răbdare, interes și multă, multă iubire din partea părinților și familiei, iar rezultatele nu vor întârzia să apară.

Personal, consider, că reușita în formarea celor *șapte ani de acasă*, reprezintă cheia spre succes a copilului de azi și a adultului de *mâine*.

TOTUL PLEACĂ DE LA CEI 7 ANI DE ACASĂ.....

Prof. înv. Primar Praja Daniela
Școala Gimnazială „Alexandru Vlahuță” Gugești
Structura Școala nr. 2
Județul Vrancea

De multe ori auzim expresia „cei 7 ani de acasă”. Este adevărat ca nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, iar normele de conduită se asimilează, cu preponderență, în familie. Școala nu poate decât să consolideze normele deja deprinse în familie.

Cred că niciun părinte nu dorește ca pruncul său să dea dovadă de o creștere neadecvată în societate, în mediul extern familiei. Să ne gândim la D-I Goe, este exemplul negativ în ceea ce reprezintă educația unui copil primită în familie. În familie copilul deprinde principalele reguli de bună purtare. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziționarea normelor unui comportament.

În mod tradițional, un copil bine crescut, este acela care salută, care știe să răspundă la întrebări, care știe să nu întrerupă pe cel care vorbește. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Toate aceste aspecte se obțineau în momentul când copilul stătea acasă cu mama până la 7 ani, dar acum copilul merge în colectivitate de la 3, dacă nu de la 2 ani. În cei 7 ani petrecuți acasă, copilul se pregătea intens pentru desprinderea de mama. Acum desprinderea se face de la o vârstă mult prea mică, pentru a veni la școală cu cei 7 ani de acasă.

În momentul actual, un copil care-și cunoaște valoarea, care-și urmărește interesele, care dorește să se afirme pozitiv și să fie recunoscut, este cel care are „cei 7 ani de acasă”. Trebuie să i se acorde încredere, de către cadre didactice, dar și de către părinți, pentru a putea să fie el însuși în activitățile în care este implicat. Copilul trebuie să se impună în momentul când are dreptate, trebuie să-și recunoască greșelile și să nu se lase intimidat în expunerea ideilor sale, bune sau mai puțin bune.

Familia- factor adaptativ al copilului în activitatea școlară

**Prof. înv. primar Preceșniuc Loredana, Puha Nicoleta
Școala Gimnazială „Regina Elisabeta”, Rădăuți**

Procesul dezvoltării personalității copilului începe în mediul familial, mediu care este simultan social, cultural și afectiv. El influențează dezvoltarea psihică în mod decisiv în primii ani de viață ai copilului. Principalele elemente cu incidențe educative ale acestui mediu sunt: statutul socio-economic al familiei, statutul socio-cultural, compoziția familiei (număr de copii, generații), structura relațională (relații intrafamiliale, atitudini și practici educative), climatul afectiv (calitatea și dozajul relațiilor afective dintre părinți, dintre părinți și copii, dintre copii), nivelul aspirațional și motivațional al părinților.

Atitudinea pozitivă față de școală și succesul la învățătură al copilului sunt influențate într-o mare măsură de climatul ce se instituie în familie.

Lipsa de preocupare manifestată de unii părinți față de copilul cu statutul de școlar are consecințe negative asupra micului școlar. Neavând cui să ceară sprijinul convenit sau să fie încurajat în strădaniile de școlar, acesta va manifesta treptat dezinteres față de noile sale obligații.

Pe măsură ce copilul înaintează cu învățătura, ajutorul va fi mai restrâns, elevul fiind deprins să lucreze singur, accentual câzând pe inițierea în tehnicile muncii intelectuale.

În cazul elevilor care întâmpină dificultăți, dezinteresul familiei și necunoașterea acestor prime insuccese ale copilului contribuie la scăderea motivației acestora, deoarece nu vor mai simți dorința de a le mai face bucurii părinților, se simt singuri, descurajați, devenind cu timpul anxioși.

Atunci când dificultățile sunt cunoscute de părinți, dar considerate de aceștia minore, supraestimând posibilitățile copilului, golurile în cunoștințe se adâncesc, iar rezultatele copiilor la învățătură sunt slabe, eforturile depuse de aceștia fiind mai mici datorită lipsei de motivație.

În situațiile în care în primii ani de viață au dominat relații lejere și afective, iar după intrarea în școală părinții devin mai restrictivi, copiii vor deveni treptat conformiști, ușor agresivi, competitivi și orientați spre conformitate cu învățătorul, spre a-i atrage simpatia.

Copiii ai căror părinți calzi și atenți în copilăria timpurie, rămân calzi și atenți în perioada școlară mică, devin ordonați și pretențioși în conduitele cu colegii. Ei manifestă mai puține conduite neadecvate când învățătorul nu este de față și au motivații bune în munca școlară.

Părinți ostili creează deseori la copii un conformism ușor agresiv. Acești copii trăiesc adeseori sentimente profunde de culpabilitate și de revoltă de sine și de aici incidența reacțiilor nevrotice, uneori tendințe de autopedepsire, încredere redusă în alții, dificultăți în relațiile cu colegii, teama de adulți, timiditate, nefericire. Părinții ostili neglijenți în controlul conduitei copiilor, au accese de disciplinare a copiilor (de cele mai multe ori arbitrar, dezordonate), provocând stări de conduită dezordonată copiilor.

În cazul părinților cu exigențe excesive, dependența copiilor în ceea ce privește efectuarea temelor este foarte mare, atmosfera generală devenind tensionată între copil și familie, între familie și școală, între elev și învățător.

În schimb, părinții indulgenți derutează atitudinea copilului față de învățătură deoarece solicită eforturi mai mici comparativ cu cerințele școlii, astfel se creează o neconcordanță între cerințele instructiv-educative și rezultatele obținute de copil, dar și între evaluarea acestora de către părinții indulgenți și de către învățător.

Atitudinile diferite și mai ales dizarmoniile dintre părinți provoacă la copii comportamente false, dedublări în poziția față de sine, de părinți și față de școală. Calitatea interrelațiilor familiale se reflectă integral asupra copiilor, asupra dezvoltării lor cognitive și emoționale. Condițiile sociale, materiale și instrucționale, asigurate într-o variantă sau alta de părinți, influențează maturizarea fizică, intelectuală și psihosocială a copiilor.

Mediul ambient din familie are profunde implicații în modul de se comporta al elevului, de aceea sunt necesare atitudini și exigențe unitare față de comportamentul școlarului, pentru a forma acele conduite de disciplină și muncă ordonată. Cele mai bune situații sunt cele ale familiilor care manifestă atitudine clară, caldă, atenție la autonomie, control echilibrat.

O rigiditate exagerată, un „obiectivism” deplasat aplicat în primii ani de școală pot crea motive de dezgust, de delăsare, de rămânere în urmă la învățătură. Asigurând copilului condiții de lucru

corespunzătoare, un climat afectiv favorabil, înțelegere pentru problemele lui specifice, el va tinde spre performanțe, nu va fi dominat de teamă în activitatea sa. Cerința de securitate, de tutelă caldă a adulților este foarte mare la copilul din primele două clase.

Școala și familia joacă un rol hotărâtor în dezvoltarea personalității copilului prin apariția încrederii în sine. Comportamentul elevului în situațiile școlare depinde, pe lângă nivelul său intelectual, de ambiția, de curajul său de a face față sarcinilor școlare. La fiecare elev vom găsi, alături de motive specifice vârstei și alte motive de ordin personal, familial, legate de experiența personală a copilului care structurează și ierarhizează sistemul de motive ale comportamentului și ale învățării.

Așadar mediul familial este o sursă a dezvoltării psihice a copilului prin faptul că îi oferă acestuia circumstanțe și condiții concrete de viață, informații și modele de conduită, susceptibile a fi percepute și învățate. De asemenea el oferă prilejuri de comunicare și schimburi afective între copil și cei care îl înconjoară. În aceste condiții mediul familial poate acționa ca o barieră sau ca un factor care favorizează, facilitează, avantajează dezvoltarea și devenirea copilului.

Bibilografie:

-Coașan, Aurelia, Vasilescu, Anton (1988), *Adaptarea școlară*, Editura Științifică și Enciclopedică, București

-Mihai, Aurelia (2010), *Adaptarea școlară. Abordare psiho-socio-pedagogică în învățământul primar*, Editura Sfântului Ierarh Nicolae

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. primar Precup Ioana-Monica
Liceul Tehnologic „Vasile Netea”, Deda

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Pentru a se comporta frumos copilul trebuie să știe să respecte niște reguli stabilite împreună cu familia dar și cu acesta:

1. Învăță-l să se poarte frumos;
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului;
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației;
4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lăsându-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele;
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă;
7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate;
8. Învăță-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui;
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el;
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
“Cei șapte ani de acasă!”
IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. PREDĂ DANIELA MONICA

„Eu sunt copilul.
Tu ții în mâinile tale destinul meu.
Tu determini, în cea mai mare măsură,
dacă voi reuși sau voi eșua în viață !
Dă-mi, te rog, acele lucruri care,
să mă îndrepte spre fericire.
Educă-mă, te rog, ca să pot fi
o binecuvântare pentru lume! ”
(din Child's Appels, Mamie Gepe Cole)

Toți copiii își iubesc părinții (sunt dependenți emoțional de ei) dar nu toți părinții își iubesc copiii. Însă, unii copii își iubesc părinții cu ochii deschiși, alții cu ochii închiși. Cât timp durează iubirea copiilor? Toată viața, dacă părinții se iubesc autentic între ei. Dacă aceștia nu s-au iubit, iubirea copilului devenit adult, devine din ce în ce mai confuză. Puțini realizează conștient că părinții lui nu s-au iubit niciodată. Însă, inconștient, multi copii deveniți adulți vor reacționa, în moduri neplăcute pentru părinții impostori sentimental. Și așa capătă sens ceea ce spunea Isus acum două mii de ani: „Cine nu urăște pe tatăl și pe mama sa, nu e demn de Mine”, adică, cine e dependent emoțional de părinți, cine și-a făcut Dumnezeu din oameni, fie ei părinți, soți, soție, și nu are ochii deschiși, își merită soarta.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permișiuni.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Se pot crea, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru

rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei șapte ani de acasă

**Prof. Preda Mihaela-Loredana,
Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu” Năvodari**

În limba română expresia „a avea cei șapte de-acasă” înseamnă a fi educat, a avea maniere elegante, a ști să te comporți în societate. Comportamentul copilului în societate reflectă valorile morale ale familiei, modul în care acestea au fost internalizate de cel mic.

Părinților, în special mamei (deoarece ea își asumă, cu mici excepții, acest rol), le revine rolul de a modela cea mai importantă etapă în dezvoltarea copilului. Mama e alături de copil când face primii pași, când spune primele cuvinte, când intră în contact cu persoane din afara familiei.

Noțiunile elementare de comportament civilizat sunt deprinse tot în „cei șapte ani de acasă”, dacă există această preocupare din partea adulților ce sunt în preajma copilului. A saluta o persoană cunoscută sau necunoscută ce îi este prezentată copilului, a păstra curățenia în jurul lui, a cere ceva folosind formula „te rog frumos”, a mulțumi atunci când primește ceva, sunt deprinderi pe care cel mic le poate avea chiar înainte de a se duce la grădiniță, dacă există preocupare din partea părinților în acest sens.

Pe măsură ce copilul crește, poate fi învățat să nu întrerupă o conversație, să își controleze frustrările și accesul de furie, să își folosească corect vocea (să nu folosească un ton ridicat), să își însușească codul bunelor maniere. Colaborarea dintre părinți și cadrele didactice pentru atingerea acestor deziderate este esențială, dar nu trebuie să pierdem din vedere rolul esențial în modelarea tânărului îi revine tot familiei. Din păcate, unii părinți consideră că au transferat în totalitate cadrelor didactice responsabilitatea educării copiilor, fapt evidențiat prin contactul tot mai restrâns cu școala pe măsura înaintării în vârstă a elevului.

Un fenomen îngrijorător, care își pune amprenta asupra dezvoltării emoționale a copilului, este lipsa unui părinte sau chiar a ambilor părinți, plecați la muncă în străinătate. Multe dintre comportamentele indezirabile ale copiilor sunt de fapt strigătele lor de ajutor atunci când problemele din familie îi depășesc și nu știu cum să gestioneze anumite situații. Intervenția psihologului școlar în aceste cazuri este imperativă.

Un alt aspect ce influențează negativ comportamentul tinerilor este abuzul de tehnologie. Dependenți, la rândul lor, de tehnologie (televizor, smartphone, calculator, tabletă), mulți părinți își expun de la vârste tot mai fragede copiii acestor capodopere ingineresti, transformându-i, treptat, în alți dependenți de televizor, telefon etc. Este mult mai comod să îi pui copilului o tabletă în față sau să îl lași în fața televizorului (cele mai ieftine, dar, în același timp, cele mai inadecvate bone), decât să te joci cu el sau să desfășori activități educative. Părinții care conștientizează efectele negative ale acestor obiecte limitează folosirea lor la vârste mici pentru a preveni problemele de relaționare și, implicit, unelw probleme de comportament.

Bazele unui comportament civilizat se pun în familie, începând de la vârste fragede, din momentul în care copilul explorează mediul înconjurător și se șlefuește pe măsură ce crește și se dezvoltă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Preda Mihaela, Școala Gimnaziala Scutelnici, Judetul Buzau

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de-acasă!...
motto: „Pomul după roade și omul după fapte se cunoaște...”

Prof.Preda Simona Luminița
Școala Gimnazială,Comuna Călugăreni

Oricât am vrut să ocolesc acest cuvânt, că vrând că nevrând, acoperindu-l cu cele mai înalte principii psiho-pedagogice, asemenea uleiului care se ridică deasupra apei, concluzia concis exprimată în forma acestui proverb (și metaforic încărcat de semnificații multiple) rămâne și stă în timp, pentru timp și cu timp. Vrând – nevrând, acceptat sau contestat, discutat (mult!...) și dezbătut la toate nivelele dezvoltării intelectuale, în final, caracterul unui copil de azi și om de mâine se sprijină (și nu numai genetic, cum s-ar putea sublinia într-o discuție) pe ceea ce familia îi dă, îi imprimă, de la cea mai fragedă vârstă.

Mai mult, întorcându-mă în timp, și nu vreau să uit faptul că și eu sunt mamă, într-o prelegere a profesorului meu de pedagogie ni se sublinia, repetând și accetându, necesitatea ca viitoarea mamă „să comunice ”cu copilul ei încă din existența acestuia în pântec: cu calm, cu răbdare, explicit, și mai ales cu dragoste, fiindcă orice tulburare, oricât de mică ar fi, copilul o receptează și îi influențează nu numai dezvoltarea fizică ci și pe cea psihică. Mai mult, ne atrăgea atenția ca, născut deja, comportamentul mamei (desigur, al ambilor părinți) să nu se schimbe, iar pe parcurs, când va începe să perceapă „lumea din jur” și nu va conțeni să întrebe numai și numai „de ce”, oricât de solicitați am fi social, nicidecum să nu trecem peste vreun „de ce”, mai și „argumentându-l ” cu „... dacă nu taci...”

Desigur, mi se va pune întrebarea – aceeași și mie – de ce nu aduc argumente de consistență științifică, psiho-pedagogică... dar nu am decât un singur răspuns pe care-l afirm și susțin cu calitatea de mamă mai întâi, și apoi cu cea de dascăl. Și, deși poate nu-i nici locul aici și nici timpul, țin să-mi exprim recunoștința față de profesorul meu, căruia i-am urmat sfatul și căruia cred că-i datorez, tocmai prin acest simplu sfat, copilul pe care –l am (implicit familia), implicat acum în viața socială ca un om nu doar împlinit, ceea ce înseamnă, desigur, și o realizare și o bucurie tototdată, ci ca un om de caracter, respectat și respectabil în mediul social în care trăiește.

Revenind tot la calitatea mea de dascăl acum, și așezând pe cele două talere ale cântarului copilul și mama, pe copil, deci, și pe părinții lui, constat o diversitate de caractere, cum e și firesc, de altfel, dar simt, de parcă s-ar și vedea cu ochii, ruptura dintre aceste două componente ale familiei: fie crudă, fie recentă. Desigur, sunt implicați aici și factori educaționali, și de mediu, nu doar biologici ori diverși contextuali, dar valorile morale fie se opresc undeva, în preajma copilului, la nivelul unei tehnici din ce în ce mai dezvoltate în diversitatea ei și total inaccesibilă părinților, fie la nivelul cuvântului, al comunicării – comunicare și ca posibilitate, și ca nivel, și ca, desigur, acel context încărcat de diverse cauze (de unde și efectele – sau efectul – atât de neprevăzut).

În aceste diverse situații, am întâlnit, desigur, și copii de excepție, în sensul unei integrări, la nivelul lor, nu doar bune sau foarte bune, ci chiar de dorit, dar mai puține.

Categoric, nu se poate nimeni lamenta sau nimeni nu poate nega implicarea unora și-a altora la nivele sociale înalte sau mult mai înalte decât ar fi fost așteptările, dar vine totdeauna o vreme când valoarea morală a persoanei, a copilului care a fost, să fie pusă la încercare, adusă în prim-plan deci, și atunci, vrând-nevrând, oricare ar fi nivelul intelectual de la care privești situația, ajungi pur și simplu la „... pomul după roade...” adică la metafora extrem de concisă exprimată ca motto...

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. Primar Predescu Ciurea Carmen
Școala Gimnazială „Sfântul Nicolae” Tg-Jiu

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

Cei „șapte ani de acasă“, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie“.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă“ definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor“, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă“ deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune :„*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Predescu Claudia-Ionela
Scoala Gim.Nr.1 Dragoesti

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 1 FARAOANI, JUD. BACĂU EDUCATOARE PRESCURĂ IULIA

”Eu sunt copilul.Tu ții în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață. Dă-mi,te rog, acele lucruri care mă vor îndrepta spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” (”Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viață socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un semn intențional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acțiunii, subiectul (agentul) urmărește un scop anticipat sub forma unui proiect. În terminologia designului educațional, subiectul proiectează finalitatea acțiunii sub forma obiectivelor educaționale pentru ca, în funcție de cele proiectate, să elaboreze strategiile corspunzătoare realizării lor. În funcție de finalități, sunt selecționate valorile care urmează a fi transmise și sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus și mai ales rezultatului care urmează să fie obținut. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concert, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la ”a învăța pentru a ști” la ”a învăța pentru a acționa”, la schimbare de viziune și de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

Grădinița este instituția de învățământ căreia îi revine rolul decisiv în educarea și instruirea copiilor preșcolari. Ea se străduiește să creeze condițiile necesare unei dezvoltări normale pe toate planurile (dezvoltare fizică, intelectuală și a personalității).

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună ”Mulțumesc!”, ”Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecție acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci în viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielii de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor copilului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al celor șapte ani de acasă. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii, cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Până la această vârstă copilul va cunoaște și va respecta doar una – două reguli de poliție. Desigur, nu este prea devreme să fie învățat să utilizeze formule ca ”Te rog!”, ”Mulțumesc!”, ”Bună ziua!”, ”La revedere!”. El trebuie încurajat să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, copilul poate fi ajutat să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Copilul poate fi antrenat în jocuri în care el să fie actorul principal. Spre exemplu, în cadrul unui joc de rol copilul poate fi gazda, iar părintele sau educatorul musafirul. El va învăța astfel cum să trateze invitații: să le servească prăjiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. De asemenea, pot fi folosite ca scenarii situațiile cu care ne confruntăm zi de zi: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va și distra însă cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, o dată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că părinții nu vor mai fi constant alături de ei, aceștia vor trebui să își dezvolte mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, fie ei copii sau adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte copilul va participa mai activ și la reuniunile de familie, la vizite, la aniversări etc. Intervențiile sale în discuții vor trebui supravegheate și i se va explica că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosirea exemplurilor din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă, îl vor ajuta pe copil să își creeze modele de urmat.

Între 8 și 10 ani, este vârsta la care cei șapte ani de acasă trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului. Metoda cea mai des utilizată este cea a continuei repetiții. Dacă până acum anumite acțiuni ale copilului au fost trecute cu vederea, acum a venit momentul în care părintele sau educatorul trebuie să fie mai categorici. Se poate recurge uneori chiar la mici pedepse (îi se interzice, de exemplu, televizorul, nu este lasat să iasă afară la joacă cu prietenii, nu mai are voie o lună să vadă nici un film, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare (în vizită, la o aniversare, etc.) s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă, cât de mică. Dacă a greșit, nu este indicat ca acesta să fie criticat de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stânjenit dacă i se face morală în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra ”semnalelor”

pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de ”vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții acestora să devină un bun model pentru el. Este cel mai simplu mod prin care copiii pot învăța lucrurile simple încă de la vârsta fragedă și anume prin puterea exemplului: să salute, să spună ”Te rog!” și ”Multumesc!”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum poate fi un copil învățat bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic să se comporte civilizată este un proces zilnic, care va dura în timp și nu puține sunt ocaziile în care acesta poate fi îndrumat în direcția corectă. Părinții pot ține cont de următoarele sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu vă grăbiți să trageți concluzia că este lipsit de educație sau că ați uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explicații clar și învățați-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase ajutați-l să reformuleze. Învățați-l și îmbogățiți-i vocabularul folosind cuvintele politicoase.

- Fiți înțelegători și acceptați-i greșelile. Copilul nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori.

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl criticați în public, nu îl umiliți și nu îl jigniți față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici noi nu prea am fost atenți la lecțiile de bune maniere.

- Fiți consecvenți. L-ați învățat de la doi ani să spună ”Te rog!” și ”Multumesc!”? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Cei șapte ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Acesta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviat. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinți sau educatori... Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către copii.

”Sădește un gând și vei culege o acțiune, sădește o acțiune și vei culege un obicei, sădește un obicei și vei culege un caracter, sădește un caracter și vei culege un destin.” (Samuel Smiles)

Bibliografie:

1. Bakker I, Janssen H, *Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii*, București, 1998;
2. Cucos Constantin, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, 2008;
3. Iucu Romiță, Păun Emil, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002;
4. Vrășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educarea părinților*, Editura Aramis, București, 2002;
5. *Mai întâi caracterul* – îndrumător pentru seminar.

Importanța celor șapte ani de acasă

Profesor, Preutu Elena-Alina
Școala Gimnazială Specială „Constantin Păunescu” Iași

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școala față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natura de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți.

De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hăinuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Alături de școală familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele care provin din familie, școala și organizațiile de tineret. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: **fizic, intelectual, moral, estetic.**

1. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială, îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

2. Dezvoltarea intelectuală. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Când sunt în școala primară, familia vine în sprijinul ei, susținând "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci.

3. Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

4. Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.).

În concluzie trebuie să subliniem influența covârșitoare pe care o manifestă familia în viața copilului și importanța celor șapte ani de acasă în conturare personalității.

BIBLIOGRAFIE

1. Anthony, Giddens (1997). Sociologie, Bucuresti, Editura Bic All.
2. Gherguț, A. (2013), *Sinteze de psihopedagogie specială*.
3. Norman, Goodman (1992) Introducere in sociologie, Bucuresti, Editura Lider.
4. Victor, Tarcovnicu (1975). Pedagogie generala, Bucuresti, Editura Facla.
5. Nicolae, Margineanu (1973). Conditia umana, Bucuresti, Editura Stiintifica.
6. Sălăvăstru, D. (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

Familia și rolul ei în dezvoltarea copilului- "Cei 7 ani de acasă"

Prof. înv. preșc. Pricob Narcisa Haricleea
Grădinița cu P.P. Căsuța Fermecată, Craiova

Papa Ioan Paul al II-lea spunea: "Așa cum merge familia, așa merge națiunea și așa merge toată lumea în care trăim!"

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne referim la educația pe care un copil o primește de la părinți, în familie, la formarea personalității sale și a comportamentului său până merge la școală.

A educa înseamnă a adapta copilul la mediul social al adulților, ținând seama de natura sa proprie, de posibilitățile sale individuale de asimilare, înseamnă a folosi mijloacele, metodele și procedeele care corespund trebuințelor interesului personal al copiilor. Copilul nu este un adult în miniatură, el este o ființă cu însușiri calitativ deferite de cele ale adulților, de aceea sănătatea, dezvoltarea și educația sa trebuie să fie în centrul atenției preocupărilor familiei.

Marele pedagog Makarenko spunea că, "dacă ai făcut un copil, înseamnă că te-ai angajat pe mulți ani înainte să-i dai întreaga încordare a gândirii tale, toată atenția și toată voința ta."

În lumina celor spuse anterior, putem spune, că *familia* este mediul în care copilul se naște, trăiește, se dezvoltă și se formează pentru viață. Familia rămâne grupul social vital în asigurarea îngrijirii, protecției și educației copilului. Este în același timp principalul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Familia reprezintă elementul constitutiv primar al societății, îndeplinind astfel funcții multiple: biologice, sociale, culturale, educative.

Din perspectiva dezvoltării individuale, familia ar trebui să îndeplinească următoarele roluri:

-Este primul grup social în care copilul învață comportamente sociale și se descoperă pe sine. Părinții sunt primii educatori ai copilului, iar pentru a avea succes este necesar ca ei să fie conștienți de responsabilitățile pe care le au cu privire la copil și la nevoile acestuia. Se spune că, familia este prima școală a copilului, în care el învață cum să se comporte în viață și în societate. Acțiunile educative exercitate de către părinți trebuie să fie continue, raționale, să țină cont de dezvoltarea fizică și psihică a copilului. Părintele este un model de viață pentru copilul său. J Look spunea:" nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite!"

-Oferă securitate afectivă care este necesară pentru dezvoltarea armonioasă a personalității, dar este și un factor de echilibru și compensare a problemelor. Familia este cea mai în măsură să răspundă nevoilor copilului, afectiv este cea mai adecvată trebuințelor lui, pentru că numai aceste relații afective și sentimente de dragoste îl fac pe părinte să înțeleagă și să intuiască copilul și starea lui de copilărie. În familie își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările inevitabile, temperate de dragostea părinților.

- Este primul mediu de creștere și dezvoltare din punct de vedere intelectual, motivațional, afectiv, estetic și moral. Părinții sunt cei care trebuie să fie cât mai des lângă copiii lor, să se intereseze de viața lor de fiecare zi, de învățatură, de munca socială, de prietenii lor și de urmările activităților extrașcolare. În educarea copiilor important este să existe o linie educativă unică, fiind înțelegere între părinți. Copiii trebuie să îi considere pe părinți ca fiind cei mai buni prieteni, cărora să le împărtășească toate gândurile, frământările, să dorească să nu le ascundă nimic. Părinții trebuie să aibă multă răbdare, perseverență, prudență, atenție, sensibilitate și exigență.

- Oferă primul model pentru comportamentele sociale viitoare prin imitație și interacțiune. Copilul cunoaște lumea înconjurătoare printr-un permanent dialog cu adulții, învață și poate să iubească, comunică, se ghidează după modele, imită diferite acțiuni până își formează propriile valori, principii despre lume și despre viață.

- Este cadrul de dezvoltare a individualității. Studiile au arătat că părintele bun este acela care reușește să înțeleagă și să răspundă adecvat nevoilor copilului său și care încurajează autonomia copilului chiar de la o vârstă fragedă, arătând respect pentru individualitatea sa. Analizând relația dintre stilul parental și comportamentul social al copilului, s-a constatat că relațiile permissive determină comportamente imprecise, ascultare și neascultare, relațiile autoritare se asociază cu obediența, lipsa de inițiativă și respect de sine, iar cele supraprotective tind să ducă la comportamente pasive, dependență și lipsă de reacție.

În concluzie, părinții trebuie să cunoască foarte bine personalitatea copilului pentru a ști ce fel de atitudine să adopte în relațiile cu el. Fundamentarea personalității se realizează în mare măsură în familie. Concepția educativă, metodele adoptate mai mult sau mai puțin spontan, dar practicate zi de zi de către părinți sub forma cerințelor și a atitudinilor față de copil, joacă un rol important în formarea personalității acestuia.

Copiii nu au fost niciodată adulți, dar, privindu-i pe adulți își doresc să devină la rândul lor adulți! Adulții, însă, au fost cândva copii. Fiecare adult mai păstrează încă în sufletul, în memoria lui afectivă, vârstele copilăriei. Acest avantaj, de a fi fost copil, poate fi o resursă accesibilă oricui, atunci când nu avem timp sau informații la îndemână, putem apela cu sinceritate și deschidere la copilul din noi!

Bibliografie:

Mitrofan, I, Mitrofan, N, Elemente de psihologia cuplului, Casa de editură și presă Șansa, București, 1994;

Revista învățământului preșcolar, nr. 3-4, București, 2005;

Vrăjmaș, E, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

INST. PRICOP ELENA –SCOALA GIMNAZIALA CIRESU
JUD.BRAILA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

„Cei șapte ani de acasă” sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe un drum în viață cu cunoștințele și educația ce au primit-o în cei șapte ani nu ce învată la școală. Vorbim despre drumul cunoașterii, studiilor cu ajutorul cărora poate deveni un om capabil și realizat în viață, dar după cum știți la orice lucru cel mai important este baza, iar în cazul acesta după cum vedeți baza o reprezintă educația primită în familie.

Prin urmare cei șapte ani de acasă împreună cu educația primită în familie sunt adevăratele calități ale unei persoane deoarece de acea educația depinde de caracterul și comportamentul unei persoane.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, “nu are cei șapte ani de-acasă”. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc “cei șapte ani de-acasa” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani

Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, școală ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată

asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

„Respectă să fi respectat dacă ai cei șapte ani de acasă este ușor,,

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

BIBLIOGRAFIE

- Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
- www.didactic.ro
- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei șapte ani de acasă-baza personalității

Prof. Inv. Primar Prodan Marilena Monica
Școala Gimnazială "Pan m. Vizirescu"-Branet

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educarea copilului în cei șapte ani de acasă

Prof. Prodan Mirela
Scoala Gimnaziala Speciala Sf. Vasile-Craiova

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioară. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și "scoala primilor ani" în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natura și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguință, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil.

Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de "bine", de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți, care interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă. Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținută și locuința sa, precum și cea de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur. Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil structura socio-afectivă de bază, structura protectoare, absolută necesară existenței lui. Aici se învață limbajul și comportamentul social, se formează convingeri, aspirații, aptitudini, sentimente, trasaturide voință și de caracter. Climatul din familie influențează personalitatea copilului, oferindu-i zestrea de echilibru relațional și adaptiv. Acest climat din familie, se impune ca un filtru între influențele educative exercitate de părinți și achizițiile psihico-comportamentale, realizate la nivelul personalității copilului. Componenta afectivă, comunicarea verbală și jocul cu copilul au un rol esențial în relația părinte-copil. Încă de la primele cuvinte, propoziții, copilul simte nevoia să transmită părinților întâmplările din viața lui. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit și va evita să-l asculte pe copil, acesta va căuta răspunsurile în altă parte sau nu va cauta deloc, firul comunicărilor rupându-se. Numai fiind aproape de sufletul copilului, luând parte la preocupările lui, părintele devine sfătuitorul, punctual de rezistență și încredere al copilului. Succesul relației părinte-copil depinde de dragostea părintească, de iubirea neconditionată care presupune afecțiune, înțelegere, asigurarea unor raporturi relaționale, juste și echilibrate. Când copilul este iubit este mai ușor de disciplinat, de modelat. Fără iubire, copilul va muri din punct de vedere emoțional, apărând tulburări caracteriale în dezvoltarea personalității. Mângâierile, cuvintele de încurajare, lauda, blândețea, atmosfera afectuoasă arată iubirea. Cu cât legătură emoțională dintre părinte și copil este mai

puternică , cu atât posibilitatea unui comportament delicvent este mai scăzută .Strategiile educative ale familiei determina în mare măsură personalitatea precum și rezultatele școlare ale copiilor. Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în viața . Se spune că profesia de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practica de toți membrii comunității , însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic . Cel mai frumos dar pe care îl oferă părinții copiilor , este propria sănătate emoțională , fizică ,spirituală , intelectuală .

Bibliografie:

Binet A. - Ideile moderne despre copii, Editura Didactică si Pedagogic ă, 1975.

Căprariu Emilian, Căprariu Herta - Mama si copilul, Editura Didactică si Pedagogică , Bucuresti, 1988

Ciofu Carmen - Interactiunea părinti copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei 7 ani de acasă, oglinda educației primite de la părinți

**Propunător, Prof. Protopopescu Florina
Liceul Tehnologic „Petre Ionescu Muscel”
Domnești/ Argeș**

Educația începe din prima zi de viață a copilului dezvoltarea sa neuropsihică este influențată în mod categoric de modelele din familie de aceea în drumul sinuos al formării unei personalități umane, primii ani se numesc “cei 7 ani de acasă”.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, emoțională, intelectual-cognitivă, iar cei 7 ani de acasă sunt vizibili în interacțiunile copilului cu ceilalți, atunci când merge la școală. Comportamentul copilului, pus în alt mediu decât cel familial, poartă amprenta educației primite acasă. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este de multe ori imposibilă deoarece odată intrat în mediul școlar, copilul trebuie să facă față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Iată care sunt, în opinia specialiștilor din domeniu, cele mai utile sfaturi pentru părinți:

- **Învăță-l să se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- **Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!
- **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii!
- **Limitează-i timpul petrecut la televizor sau calculator!**
- **Învăță-l să iubească lectura și cărțile;** citește-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învăță să citească și să se bucure singur de ele!
- **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace!
- **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc. concentrează-te pe disciplina pozitivă!
- **Învăță-l să își exprime emoții și sentimente;** numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate!
- **Învăță-l să spună mereu adevărul!** Aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
- **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrajori, îmbrățișări etc.
- **Petrece cât mai mult timp cu copilul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

• Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una doua lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

• Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

• Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

• Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

• Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

• Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 7 ani este evident că ar trebui să le folosească.

• Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Bibliografie:

<https://www.copilul.ro/comunicare-copii/>

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

Importanța celor șapte ani de acasă Școala din familie

Profesor pentru învățământul primar Garofița Puflea Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân”, Giurgiu

Familia oferă copilului tot ceea ce consideră că este mai bun, mai valoros și mai util pentru el, pentru parcursul vieții care îi stă în față. Încă de la cea mai fragedă vârstă copilul trebuie îndrumat și învățat cum să vorbească frumos și civilizată, cum să se comporte în diverse situații, cum să relaționeze cu ceilalți copii în cadrul diferitelor grupuri pe care le frecventează.

Familia are un rol primordial în educarea copiilor, până la urmă ea reprezintă prima școală unde părinții au și rolul de educatori. Chiar dacă nu mai putem vorbi de „**cei șapte ani de acasă**” la modul clasic, de anii petrecuți de copii până la vârsta de șapte ani, în familia tradițională, este totuși esențial pentru dezvoltarea copilului, timpul petrecut în familie. Chiar dacă este integrat într-una din formele de educație formală: antepreșcolară, preșcolară sau primară, cei șapte ani de acasă rămân și trebuie să rămână importanți. Responsabilitatea educației copilului de până la șapte ani este împărțită între familie și școală.

Modelele joacă un rol decisiv în formarea deprinderilor copiilor. La vârste fragede, copiii învață cel mai ușor prin joc, prin copierea gesturilor, a expresiilor, a comportamentelor și a modului de exprimare a sentimentelor. Dar oare pe cine copiază ei? În primul rând pe cei apropiați lor, pe cei cu care vin în contact zi de zi, părinți și bunici și mai apoi pe educatoarele și pe învățător.

Așadar, suntem ceea ce am primit drept zestre în cei „șapte ani de acasă”, ceea ce am păstrat, am multiplicat și apoi am transmis celor din jur și copiilor noștri. Nu este doar o expresie fără fond, ci este o realitate născută din înțelepciunea populară, ca urmare a miilor de generații care au trecut prin această formă de educație.

Părinții sunt modele pentru copii, „*cei șapte ani de acasă*” reprezintă o oglindă a educației oferită în prima parte a copilăriei. E necesar ca fiecare părinte să petreacă cât mai mult timp cu propriul copil, să se implice emoțional și fizic în toate activitățile pe care micuții le desfășoară, devenind parte activă în viața lui.

Orice copil trebuie iubit necondiționat și acest lucru se arată zilnic! Să iubim copilul indiferent de cum arată, de rezultatele intelectuale obținute, el este unic prin ceea ce este el, el se va simți apreciat și atunci va percepe într-un mod pozitiv regulile transmise. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele, numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși, și toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Este foarte important ca părinții să respecte regulile de bună manieră în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli am avea în mod categoric o societate mai bună.

Când vorbim despre *cei șapte ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului, la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog și care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate; un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului și, nu în ultimul rând, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite.

Copilul, luat ca entitate, e cel care știe să transmită cum vrea să fie ajutat și îndrumat, iar noi ca adulți, trebuie să știm să preluăm aceste mesaje tacite.

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și ajută atingerea scopului propus într-un mod mai rapid, față de îndrumarea negativă, iar copilul va căpăta o mai mare încredere în sine.

Părinții sunt modele importante pentru copiii lor și au rol deosebit în dezvoltarea socială, etică și emoțională a acestora. Abilitățile sociale și emoționale dezvoltate până la vârsta de 6 -7 ani sunt principalul predictor pentru performanța și adaptarea școlară până la 10 ani.

Relațiile cu mama – sunt fundamentale. Atașamentul copilului față de mamă se amplifică datorită experienței pozitive tot mai vaste și nuanțate acumulate în cadrul acestei relații.

Rolul pozitiv al mamei poate fi valorificat în plan educativ, ea putând să obțină foarte multe conduite corecte, echilibrate, “normale” ca răspuns al copilului dornic să o mulțumească și să nu-i piardă iubirea. Mama își poate condiționa exprimarea dragostei (nu dragostea ca atare ci doar exteriorizarea ei) de îndeplinirea de către copil a unor cerințe pe care ea i le formulează, dar în acest sens trebuie păstrată o măsură pentru a evita pericolul unei condiționări excesive a conduitei copilului. Pe de altă parte, condiționarea afectivă excesivă este chiar esența răsfățului, persoanele răsfățate fiind prin excelență hiperemoționale și egocentrice (foarte reactive la situațiile care le aduc trăirile emoționale satisfăcătoare, benefice). Este de reținut că nu “cantitatea” de dragoste răsfăță copilul, ci excesiva condiționare prin răsplătă a tot ceea ce se așteaptă de la el .

Un copil care are *cei șapte ani de-acasă* va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

În concluzie, valoarea celor „șapte ani de acasă” poate fi măsurată prin comportamentul cotidian al copilului și mai târziu prin atitudinea generală a copilului devenit adult.

Importanța celor 7 ani de acasă

**Pufulete Alexandra-Iuliana, Școala Gimnazială Vîrteșcoiu,
jud. Vrancea**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschi-derea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Puha Alina Florentina

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„NU ARE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” – O PROVOCARE ?

Prof. înv primar Mariana PUICAR
L.P.S. „Banatul” Timișoara

Aceasta este o expresie care a rămas puțin desuetă în conjunctura actuală, acum, de când clasa pregătitoare a preluat o parte din cei șapte ani de acasă. Și totuși, noțiunea de educație elementară care este primită de la părinți sau de la bunici are un puternic accent asupra caracterului cognitiv al copilului în perioada cea mai sensibilă de formare a noțiunilor de comportament civilizată, a socializării și a dezvoltării deprinderilor de joc și învățare. O mare carență în educație în perioada actuală este prezentă și apare la acei copii a căror părinți, unul sau amândoi, sunt plecați la muncă în străinătate, iar absența acestora este vizibilă prin modificarea reacțiilor copilului, care simte o lipsă în coordonarea sentimentelor de dor și afecțiune pe care le resimte, de multe ori chiar neînțelegând exact de ce nu e mami sau tati acolo când are nevoie de afecțiune sau apărare. Partea materială mai satisfăcătoare modifică în același fel negativ aportul la viața de zi cu zi, ajungându-se ca întoarcerea și prezența părintelui plecat să fie asociată cu beneficii și cadouri, vizita la mall sau locuri de joacă și alte bucurii de care a fost privat în absența părintelui respectiv.

De fapt expresia aceasta în sine ar trebui să scoată în evidență prezența sau absența educației elementare, începând cu respectul acordat persoanelor mai în vârstă, necesitatea de a ști să salute politicos, de a socializa cu colegii în mod agreabil, lipsa violenței sau a crizelor de personalitate în comportament, având o atitudine demnă de un copil binecrescut, cu bucuriile și micile ne cazuri inerente vieții, importante prin însăși personalitatea și caracterul lui frumos care ar trebui format pentru societate și viață.

Prezența cadrului didactic chiar în această perioadă sensibilă este chiar necesară pentru corectarea, cu tact pedagogic, a celor mai elementare feluri de comportament negativ al copilului, deschiderea lui spre învățarea metodelor prin care poate acumula cunoștințe școlare și sociale, respectul pentru bunurile materiale la care are acces, limitarea până la dispariție a manifestărilor rebele, zgomotoase și alte obiceiuri negative sau nesănătoase care pot apărea în caracterul aflat în plină dezvoltare al copilului, evitându-se, ca formă de apărare eventuala introvertire.

Implicit, a emite fraza „nu are cei șapte ani de acasă” implică de acum și o recunoaștere a cadrului didactic, a școlii sau a grădiniței în nereușita păstrării unui comportament decent și respectuos în viața socială a copilului. Aceste eventuale nerealizări trebuie corectate printr-o mai bună pregătire a dascălului și o cunoaștere cât mai profundă a metodelor psihopedagogice de predare, învățare, de aplicare cu succes a lor, în strânsă colaborare cu părinții sau cadre specializate, prin sedințe tematice sau în particular. De fapt, cadru didactic, prin natura meseriei aleasă trebuie să fie tot timpul pregătit să accepte provocări în care nereușita nu este o opțiune. Autoperfecționarea, urmarea de cursuri și specializări este pentru cadrul didactic o obligație morală, pentru că lipsa celor șapte ani de acasă la un copil să devină o expresie a trecutului, amintită eventual ca o glumă. Prin aportul specializat al profesorilor, respectul și comportamentul pozitiv al fiecărui copil sunt o cerință socială necesară, iar bucuria de a învăța ar trebui să fie mândria fiecărui dascăl și a fiecărui copil care a trecut prin băncile școlii. Educația și recunoașterea nevoii de educație comportamentală sunt recompensa pentru dedicarea în împlinirea acestui deziderat care este necesar fiecărei persoane care primește respect și acordă respect la rândul său celor din societatea în care trăiește și muncește.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. PUIU ZVETLANA-BIATRIS
Școala Gimnazială Zvoriștea, jud. Suceava

Educația din primii ani de acasă, educația de care are parte copilul mic în familie, definește în mare măsură viitorul adult. Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Această dezvoltare este influențată de diverși factori, iar o parte din acești factori țin și de mediul familial.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți în prima parte a copilăriei, până când acesta merge la școală. Familia reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care el crește și se dezvoltă. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Prima școală a copilului este familia. Aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață, avându-i pe părinți drept învățători. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Un copil care are cei șapte ani de acasă este un copil manierat, care știe să salute, să spună mulțumesc sau te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Acesta se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psihosocial a copilului, o reprezintă copilăria. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia. Dacă unui copil nu i se satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci, în viitor, poate apărea acel sentiment de neîncredere în cei din jur sau îndoieli de sine. Familia trebuie să-l încurajeze în permanență pe copil, să îl îndrume și să îi explice ce este bine și ce este rău. Părinții oferă modele de conduită pe care copilul le preia prin imitație, aceste modele având o influență hotărâtoare asupra dezvoltării lui ulterioare.

Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului se formează tot în familie. Copilul are nevoie de un mediu ordonat, care să îi ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. Fiecare părinte își dorește ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare atât în mediul familial cât și în afara lui. Pentru aceasta, copilul trebuie să vadă că între părinți există dragoste, apreciere și respect reciproc și atunci el va încerca să imite acest lucru. Dacă părintele își învață copilul să vorbească frumos, dar el însuși spune cuvinte urâte, încercarea acestuia este în zadar. Copilul este oglinda familiei.

Părintele poate fi un exemplu bun pentru copil atunci când se joacă sau când „lucrează” împreună. El trebuie să dedice copilului cât mai mult din timpul lui liber. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui. Când se implică activ în jocul copilului se pune temelia unei legături solide între cei doi. Copilul pătrunde în lumea adultului, iar părintele în lumea copilăriei. Pentru a ajuta copilul să se dezvolte armonios, părinții trebuie să-l observe cu mare atenție, să nu-l compare cu un alt copil, ci să-l evalueze în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale.

Caracterul echilibrat al unui copil se realizează în timp cu multă răbdare și perseverență. Prin exemplul propriu, părinții sunt cei care pun bazele formării și dezvoltării unui om de valoare. Învățătura pe care trebuie să o dea copilului trebuie să fie simplă și bine înțeleasă. De asemenea, părintele trebuie să știe să-și asculte copilul și să explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Astfel pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate. Copilul poate înțelege informația transmisă, dacă îi este spusă cu blândețe și dragoste. Cu timpul, părinții vor introduce reguli, care vor fi respectate de către toți membrii familiei, pentru că, astfel, acestea vor fi mai ușor adoptate de către copil.

În concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a viitorului adult. De acești ani depinde cum se va integra în societate, dacă va fi agreat de cei din jurul său și cum își va ordona viața alături de cei dragi.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

1. Dumitrana, M. (2000), *Dezvoltarea psihică umană*, Editura V&I Integral, București
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași
4. Vrăsmaș, E., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București
5. www.didactic.ro

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Educatoare: PUIU GABRIELA Gradinita cu program prelungit nr. 35 Brasov

De cand facem primii pasi la scoala auzim expresia "Ai sau nu cei sapte ani de acasa", dar cati dintre noi stim ce inseamna asta, cati dintre parinti stiu ce ar trebui sa faca pentru copiii lor, cum sa ii educe pentru a le oferi cei sapte ani de acasa?

Sa ne gandim, sunt multe tipologii de parinti dupa cum urmeaza;

- parintii generosi; ei spun " Copilului meu nu trebuie sa ii lipseasca nimic!", acesta este motto-ul si principiul lor de viata, ei inlocuiesc conceptul de a iubi cu conceptul de a cumpara, in loc sa ii acorde copilului atentie, ei cumpara jucaria cea mai scumpa, constient sau inconstient pentru a nu fi deranjat.

- parintii anxiosi; ei spun " Copilul poate raci, se poate accidenta, se poate speria,etc. Astfel de parinti ar trebui sa se gandeasca de unde a aparut expresia " Fata tatei" sau "Baiatul mamei".

-parintii obositi; ei spun "viata de zi cu zi este dificila", acestia isi pierd imediat interesul si pentru viata de familie si pentru educarea copilului. Expresiile preferate ale acestor parinti sunt; " nu alerga", "nu fa asta", "m-am saturat de tine", etc.

-parintii "perfectionisti"; ei spun "trebuie sa fii cel mai bun", acesta este motto-ul lor. Acesti parinti cauta cele mai bune gradinite, cele mai bune scoli, cei mai buni profesori.

-parintii ratati; paradoxal, acesti parinti parinti, la prima vedere au obtinut multe dar se poate observa o "amprenta" a unei dorinte nerealizate.

Am mai putea sa enumeram tipuri de parinti, mai sunt, dar, intrebarea este cum ne educam copiii astfel incat sa poata fi catalogati ca avand cei "sapte ani de acasa"? Teoretic am spune ca este simplu, practic este greu, iar pentru unii parinti imposibil deoarece ar insemna sa aiba un comportament care sa le permita sa le ofere copiilor o educatie care sa ii formeze pentru viitor.

Expresia "cei sapte ani de-acasa" este folosita in general pentru a descrie conduita unei persoane intr-un context anume, insa , psihologii spun ca educatia din primii ani de acasa, de care cei mici au parte in familie, defineste in buna masura viitorul adult.

Inca de la nastere, fiecare etapa din viata copilului isi pune amprenta asupra dezvoltarii sale afective, motrice si intelectuale.

Micile sfaturi precum :

- spune te rog si multumesc
- cand te asezi la masa, scoate-ti, te rog, sapca
- te rog, ajuta-ma sa strang masa
- cand vin prietenii in vizita, nu uita sa ii prezinti parintilor tai.

Aceste mici sfaturi, dar si principiile care formeaza fundamentul tuturor manierelor, respectul, consideratia, sinceritatea, contribuie la formarea "celor sapte ani de-acasa.

Asadar, pana la 6-7 ani, un copil trebuie sa aiba dezvoltate - in principal pe langa cele enumerate mai sus, prin educatia primita "acasa", un anumit grad de autonomie (sa se imbrace singur, sa se spele, sa fie ordonat), un nivel rezonabil de politete invatata din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care sa ii permita sa comunice eficient, un grad de dezvoltare emotionala care sa-i dea posibilitatea de a-si controla fricile si emotiile si capacitatea de relationare sociala.

Indiferent de locul in care ne aflam; la scoala, acasa sau in societate normele de comportare civilizata fac diferenta intre indivizi.

”Unde dă mama crește!”.....

Înv. Puiu Luminița

Așa spune un vechi proverb românesc, dar consider că acest proverb trebuie actualizat la necesitățile și rigurile unei societăți în continuă mșcare și schimbare, și așa putea concretiza spunând că ”Unde contribuie mama se cunoaște!”. După cum am specificat un pic mai sus societatea a devenit un mecanism aflat mereu în evoluție care atrage și solicită cât mai mult actorii acesteia: părinții. Încă din fragedă pruncie, copiii sunt lăsați mai mult la creșe, grădinițe, cu bone specializate sau nu, părinții încercând să compenseze lipsa lor prin diverse atenții sau capricii îndeplinite uneori fără nicio justificare.

Astfel CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ se transformă, de cele mai multe ori, în cei șapte ani de sclavie a părinților a propriilor neputințe. În încercarea lor de a suplini un timp ”pierdut”, părinții suplinesc prezența cu diverse recompense pentru faptul că au fost cuminiți, ascultători, nu i-au deranjat de la lucru, și-au făcut prezența nesimțită.

Părinții nu trebuie, mai ales la această vârstă, să devină cei mai buni prieteni ai copiilor, trebuie să fie mai întâi de toate pătiniți. Copiii au nevoie de educație, de o atență monitorizare a respectării regulilor clar stabilite.

Neputința conștientizată a copilului este vina părinților, întrucât se greșește atunci când copilul spune ”nu pot”, ”nu vreau”, ”fac mai târziu”, aceștia îndeplinesc sarcina în locul lor. Astfel iau naștere caractere care renunță cu ușurință la provocările vieții și a societății. Este necesar a arăta copiilor ce și cum trebuie să facă, lăsați să acționeze singuri, altfel ei nu vor învăța nimic niciodată.

Cei șapte ani de acasă sunt un prilej unic în viața adultului de mai târziu, de care părinții trebuie să profite pentru a-i pregăti pentru viața matură. În primul rând asta se face prin exemplul propriu, apoi prin sfaturi și îndemnuri.

Există o regulă nescrisă, conform căreia copilul învață ceea ce trăiesc. Primii ani de pruncie își pun adânc amprenta asupra dezvoltării și formării lui ulterioare.

Învățarea în această perioadă este condiționată atât de prezența calitativă și calitativă a părinților cât și de conștientizarea și asumarea rolului decisiv ce-l au asupra formării copilului. Dacă trăiește în teamă, învață să fie anxios, dacă trăiește în gelozie învață să fie invidios, dacă este incurajat, învață să fie încrezător în forțele proprii, dacă e lăudat va ști să prețuiască, acceptarea îl face să iubească, corectitudinea îl face drept.

Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților!

Până nu ești mic, nu poți fi mare...

Pușcă Crina-Alina, Liceul Teoretic "Ioan Slavici"-Panciu

Educația...noțiune controversată, intens dezbătută, teoretizată cu principii complicate și clasificări bombastice. În realitate, ne surprind adesea oameni simpli, dar de un pragmatism lucid care își cresc copiii frumos, fără a cunoaște teoriile vreunei cărți de pedagogie. În contrast, așteptările ne sunt contrazise de realitatea unor familii caragieliene ale căror odrasle demonstrează opoziții între aparență și esență.

Mai curată și mai limpede abordarea a celor șapte ani de acasă n-am găsit nicăieri mai bine redată ca în concepția bunicilor mei. Bunica paternă nu știa carte, nu a consiliat-o niciun psihopedagog și nici n-a făcut "parenting" pentru a-și crește copiii. A avut însă principii sănătoase și "o mână de femeie" și-a strunit cei patru copii din privire. Trecuți serios de tinerețe, la rândul lor părinți, nu-i ieșeau din vorbă, se aliniau la toate parastasele în haine primenite (deși nu sunt prea religioși), se adunau în jurul mesei simple și depăneau amintiri. Ca atare, cum să crezi că educația din casa părintească are nevoie de studii elaborate?! Nu cred în această formare pretențioasă a zilelor noastre, în societatea aceasta care complică lucrurile simple, care denaturează instictele materne și lasă tinerii tați să creadă că au o meserie prea grea, sperînd de-a dreptul potențialii viitori părinți.

"Copilăria este inima tuturor vârstelor" și așa trebuie să rămână. Acasă, omuleții trebuie să găsească ocrotire, susținere continuă, empatie, încredere că se pot exprima cum simt, atenție și vor crește oameni de nădejde, fără participarea la seminarii de specialitate. Dacă vom încerca să suplinim lipsa noastră prin orice alte lucruri, zic lucruri nu suflete, atunci cu adevărat fundația se surpă, iar construcția nu va putea fi solidă.

E adevărat, întâlnim în juru-ne situații dificile, copii cu baze știute, urmăriți și iubiți, susținuți și prioritari care nu corespund principiilor enunțate. Literatura înseși ne îngrijorează prin cazurile ei. Nilă, Achim și Parschiv își dezamăgesc tatăl prin abandonul lipsit de regrete al casei părintești, Ana Baciuc încalcă ostentativ interdicțiile tatălui de a nu se apropia de "sărântocul" Glanetașului, Polina fuge cu Bircă, iar Niculae vrea să scape din "țarcul" rural. Totuși, pe acești răzvrățiți îi leagă o lipsă de susținere, o comunicare defectuoasă în familie, ideea că nu sunt importanți și astfel se pot răzbuna pe ai lor. Așadar, tot la dăruirea sufletească revenim, tot la liantul exprimării neîngrădite și al simplității interioare.

Lețiile reale de meditație, cele ale realității ne bulversează, ne confruntăm cu tot mai mulți elevi care nu reflectă în niciun chip "anii de-acasă", greu de înțeles ce își manipulează "mamițele" și ne fac misiunile cu mult mai dificile. Din dorința unei evoluții, a unei alinieri cu societatea, uităm să mai fim naturali. Ne îndepărtăm îngrijorător de mentalitatea bunicilor, dar tânjim după respectul altor vremuri. Îndemn la claritatea unei gândiri curate pentru a ne bucura de aceeași curățenie în dezvoltarea micuților ce vor deveni *marii și mai marii* de mâine.

Să dăm timp real, preocupare și încredere pentru a construi în șapte ani pentru o viață!

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. Primar: PUȘCAȘ ZANFIRA
Școala Gimnazială Nr.1 MARCA, Sălaj

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de când e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilărie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-i permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru.** Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei sapte ani de-acasa

Educatoare: Racu Liliana Valentina

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: La restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mănuieste cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Insa va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți anii strânsi în cei șapte ani.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GRĂDINIȚA P.P. "DUMBRAVA MINUNATĂ" STRUCTURĂ P.N.1 HUNEDOARA PROF.ÎNV.PREȘCOLAR : RAD ADELA

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

Cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții – spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Expresia „Cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă se învață formulele de politețe cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Grădinița este partenerul educativ al familiei. Activitățile de la grădiniță trebuie continuate și acasă. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Părintele trebuie să arate că este interesat de ceea ce a realizat el la grădiniță. Familia și grădinița reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărați piloni ai educației. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente iar grădinița locul unde să le dezvolte și să le pună în practică.

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui „fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Viitorul oricărei societăți depinde de capacitatea sa de a se îngriji de sănătatea și bunăstarea următoarei generații. Pe scurt, copiii de azi sunt cetățenii, angajații și părinții de mâine. Dacă investim în mod înțelept în copii și familie, răsplata generației de mâine va fi capacitatea de a trăi ca adulți productivi și responsabili. Dacă nu reușim să oferim copiilor ceea ce au nevoie pentru a pune bazele solide ale unei vieți sănătoase, punem în joc siguranța și prosperitatea noastră. Prin urmare, este extrem de important ca strategiile ce vizează dezvoltarea armonioasă a copilului și pregătirea lui pentru școală să includă educație parentală, servicii de îngrijire de calitate a copilului, servicii primare de sănătate, nutriție și igienă.

Fiecărui copil trebuie să i se asigure cel mai bun start în viață – căci viitorul său și chiar și viitorul comunității sale, al națiunii și al lumii întregi, depinde de acest lucru.

Bibliografie:

-Popovici, D., Sociologia educației, Iași, Institutul European, 2003.

- www.didactic.ro

- Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar: Rădiță Nicoleta Claudia
Școala Gimnazială nr.195,București,sector 3

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu consta numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. În educarea „**puiului de om**”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instructive. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socio-emoționale, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzneției și ale căutării.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt rapoarte educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

*,**Familia severă***-în anumite limite, imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitatea și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc, „*găștile*” și „*bandele*” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „*tabere*”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.

*,**Familia permisivă*** stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

*,**Familia rigidă*** prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin discuții cu părinții (în particular, nu în sedințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie în postura sfătuitoare și nu al judecătorului.

*,**Familia libertină*** creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în garda a părinților în legătura cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”

BIBLIOGRAFIE: Colecția revistelor, „Tribuna Învățământului”, anii 2004-2005

Proiect Educațional
IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN UTILIZAREA SERVICIILOR
DE BIBLIOTECĂ ȘCOLARĂ!

Bibliotecar Nicoleta Adelina Radovici
Școala Gimnazială „Dimitrie Sturdza” Tecuci, Județul Galați.

„Dacă te poartă gândul peste un an, seamănă ogorul. Dacă te poartă gândul peste zece ani, sădește un pom. Dacă te poartă gândul peste o sută de ani, educă oamenii. Semănând ogorul, recolta este o dată, sădind un pom vei recolta de zece ori, educând oamenii vei recolta de o sută de ori.”

„Cei 7 ani de acasă sau școala de pe genunchii mamei ne influențează întreaga viață.”

(Din înțelepciunea popoarelor)

Auzim adesea sintagma „are cei 7 ani de acasă” sinonim cu educație, sau „nu are cei 7 ani de acasă” adică nu este educat. Spunem că este importantă educația, că sunt importanți cei 7 ani de acasă, pentru a conviețui în societate, pentru a nu fi excluși și marginalizați; pentru a face față provocărilor, pentru a găsi soluții eficiente pentru conflicte, probleme, frustrări.

„Bunul-simț, buna-cuviință și comportamentul civilizat în societate nu pot fi separate de moralitate, căci o conduită frumoasă este și morală și ceea ce este moral este frumos. Socotim că profilul moral, cinstea, corectitudinea și celelalte componente ale sale, fundamentează atitudinea omului în relațiile sociale, definesc demnitatea umană; politețea îi adaugă distincție și eleganță.”¹

În bibliotecă fiecare utilizator completează „fișa de înscriere, fișa de lectură, registrul de evidență zilnică”², se angajează să respecte regulamentul; numele complet, adresa, vârsta, școala, semnătura sunt date absolut necesare pe care elevul și le-a însușit de acasă și odată cu începerea școlii le pune în practică.

Elevii școlii folosesc serviciile oferite de biblioteca școlară: împrumutul presupune restituirea cărții la termen, în condiții perfecte; studiul în sala de lectură presupune liniște. Participă la activități extracurriculare desfășurate în biblioteca școlii: culturale, istorice, de loisir, literare, expoziții tematice, întâlniri cu autorii dar și la sediul instituțiilor de cultură partenere; ei trebuie să respecte reguli precise și să se comporte adecvat. Completează la fiecare activitate fișă individuală de lucru, cu datele de identificare, astfel ei aparțin unui grup, își formează identitatea. Importantă este educația de acasă în participarea la activități, respectarea regulamentului bibliotecii, respectarea școlii, a bibliotecii, a colegilor. Deseori conflictele sunt rezolvate cu respect, politețe, onestitate, punctualitate, recunoașterea greșelii, cu scuze, atitudine pozitivă, îndeplinirea obligațiilor individuale, acceptare, solidaritate. Elevii educați contribuie la întreținerea bunurilor din bibliotecă și din școală, participă cu materiale utile bunei desfășurări a activităților.

La fiecare activitate elevii concurează pentru a câștiga diploma pentru elevul care s-a pregătit cel mai bine. Cei care au simțul critic dezvoltat acceptă că pot participa și data viitoare și se pregătesc mult mai bine pentru a învinge la următoarea activitate. Juriul este format din elevii care participă la activitate și fiecare votează preferatul. În felul acesta ei devin responsabili și conștienți că votul lor este important.

Consider că toți elevii trebuie atrași spre lectură, motivându-i și stimulându-le interesele personale. Unii elevi pot fi atrași mai ușor spre lectură, datorită predispoziției lor pentru cunoaștere, sau a culturii familiale pe care și-o însușesc, alții însă vor fi mai puțin receptivi, fapt pentru care este necesară găsirea unor metode ingenioase care să vizeze anumite sensibilități și înclinații pentru nevoia de lectură.

În bibliotecă desfășurăm proiecte culturale de citit, la care participă elevi de toate vârstele cu părinții. Unii părinți sunt mereu ocupați; nu au timp să citească seara o poveste copiilor, să se joace, să desfășoare activități împreună, nu au timp să-și asculte copii, să rezolve împreună o problemă la matematică. Oboseala asta aparentă, lipsa energiei, se transmite elevilor care sunt mereu ocupați, treburile lor sunt cele mai grele, sunt cele mai importante; așa cum părinții nu își îndeplinesc atribuțiile, nici copiii nu și le îndeplinesc. Elevii care citesc sunt mult mai activi social, obțin rezultate mai bune la învățătură, vorbesc mai frumos, acceptă aproapele, sunt înțelegători. Elevii care participă la activități își formează

¹ Vasile Izbrăilă, Anca Ghihor, Bună-cuviință, politețe, comportament, Editura de Vest, Timișoara, 2005, p.6

² Manual Biblioteconomie, ABBPR, Tipografia Bibliotecii Naționale, București, 1994, p. 20

abilitați, își descoperă preferințele, se ajută, se încurajează, venitul la școală devine o plăcere. Aceștia nu au timp să fie triști.

„Este important ca elevii să știe cum să învețe, în așa fel încât să poată stăpâni forme noi de informație, uneori destul de tehnice.”³

„Biblioteca școlii nu este locul în care elevii să se întâlnească doar cu prietenii lor. Mai există și alții cu care trebuie să împartă timpul și spațiul. Uneori sunt preocupați de prietenii lor, încât devin nepoliticoși cu ceilalți, chiar fără să vrea. Un comportament nepolitic îl poate răni nu numai pe celălalt, dar și pe cel care sepoartă astfel.”⁴ Puterea de a suporta lucruri diferite, de a trata pe ceilalți cu bunătate, de a fi util pentru sine și pentru ceilalți, de a fi harnic, de a avea curaj, se cultivă în timp.

Valorile pe care le promovăm în bibliotecă sunt: comunicarea, spiritul de echipă, toleranța, respect, eficiență, educația pentru drepturile omului.

Proverbe românești:

„La o mână de învățătură se cere un car de purtare bună”;

„Știința multă este nebunie dacă nu o călăuzește bunul-simț!”

Bibliografie:

1. Vasile Izdrăilă, Anca Ghihor, Bună-cuviință politețe comportament, Editura de vest, Timișoara, 2005
2. Anthony Giddens, Sociologie, Editura Bic All, București, 2000
3. Sheryl Eberly, Caroline Eberly, Bunele maniere pentru copii în 365 de zile, Editura Corint, 2014
4. ABBPR, Biblioteconomie Manual, Tipografia Bibliotecii Naționale, București, 1994
5. Peggy Post, Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Corint Junior, București, 2007

³ Anthony Giddens, Sociologie, Editura Bic All, București, 2000, p. 436

⁴ Peggy Post, Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Corint Junior, București, 2007, p. 61

INFLUENȚA MODELELOR COMPORTAMENTALE PARENTALE ASUPRA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII PREȘCOLARIILOR

Prof. pt. învă. preșc. Radu Camelia
Grădinița cu Program Prelungit nr.2 Bârlad

În mod natural, familia este primul factor care contribuie la structurarea componentelor de bază ale personalității copilului. Influențele ei sunt foarte variate. „Copilul se găsește astfel introdus de la început într-un eșantion foarte reprezentativ al societății, cu diversitatea ei de persoane, cu încrucișarea de generații, cu prezența la un loc a trecutului și viitorului și cu profunda solidaritate care leagă între ei pe toți membrii” (P. Osterrieth, 1973).

Prin urmare, familia ca unitate relativ restrânsă oferă copilului o diversitate de relații interpersonale și modele comportamentale necesare pregătirii acestuia pentru viață. Se apreciază că părinții contribuie la dezvoltarea psihică a copiilor lor, nu atât prin vorbe, cât prin faptele lor, prin viața comună și interacțiunile de fiecare zi.

Contribuția mare a familiei la modelarea comportamentelor copiilor și la dezvoltarea personalității lor se explică, pe de o parte, prin capacitatea de învățare și deosebita lor receptivitate la ceea ce vine de la părinți și, pe de altă parte, prin felul în care părinții răspund nevoilor lor. Legătura afectivă foarte puternică ce se stabilește între copil și mama sa îl face pe acesta să preia foarte repede și ușor gesturi, mișcări, acțiuni, expresii faciale, structuri verbale, atitudini și comportamente sociale.

Procesul acesta este însă dependent și de modul în care părinții reacționează la manifestările copilului. Acest aspect diferențează puternic dezvoltarea copilului în familie față de cadrul specific instituțiilor de ocrotire. Dragostea părinților față de copii îi face să reacționeze într-un mod specific la cerințele lor, iar aceștia din urmă să treacă de la răspunsuri generate de pulsunile lor fiziologice la conduite socializate.

Se știe că cei mici imită imediat ceea ce fac părinții, chiar dacă gesturile nu li se potrivesc totdeauna; comportamentele însă se vor selecta și vor fi păstrate, repetate și consolidate numai cele necesare. Comportamentele care se însușesc prin învățare intenționată se vor înmulți și se vor complica treptat, o dată cu creșterea copilului. Dar în toate cazurile vor fi importante reacțiile părinților la reușitele copiilor. Cercetătorii au evidențiat unele dintre cele mai frecvente și mai semnificative reacții ale părinților, cum ar fi „răspunsul prin contingentă”, care este reacție imediată și pozitivă la provocările care vin din partea copilului: un surâs, întinderea mâinilor către adult, etc. O altă reacție a părinților a fost numită „raportare socială” și constă în faptul că un copil care se află prima dată în fața unei situații sau obiect cu totul nou este în primul rând atent la reacțiile părinților și apoi își construiește propriul răspuns.

Învățarea comportamentelor corespunzătoare diverselor situații este o preocupare constantă a părinților. Autorul Kaye a făcut câteva recomandări utile părinților:

- Asigurând încă de la naștere satisfacerea nevoilor fizice și emoționale ale copiilor pregătesc terenul pentru comunicarea și relaționarea acestora;
- Protejându-i de pericole le permit să facem ceva nou;
- Îndrumă procesul de achiziționare de noi comportamente;
- Întăresc și confirmă comportamentele adecvate însușite și manifestate de copii;
- Le oferă intenționat modele de acțiune, relaționare afectivă, comunicare etc.;
- Încurajează comunicarea copilului și îl pregătește pentru relaționări din afara familiei.

Dar succesul acțiunilor educative ale părinților sunt condiționate de climatul socio-afectiv din familie și de concepția educativă după care părinții se orientează. Cercetările au evidențiat mai mult dimensiunile de analiză și caracterizare a climatului, trei sunt mai des folosite: acceptare-respingere, permisivitate-restrictivitate, căldură afectivă-indiferență afectivă

Acceptarea înseamnă în primul rând, a privi copilul ca pe o ființă distinctă, care se manifestă atât în concordanță cu ce-și doresc părinții, cât și altfel decât după prescripțiile lor. În al doilea rând, copilul acceptat de către părinții lui va beneficia de interacțiuni pozitive cu aceștia, se va dezvolta armonios, va avea încredere în sine, va comunica ușor, se va integra bine în grupuri, va manifesta comportamente sociale adecvate în toate împrejurările.

Respingerea are marcante influențe negative asupra copilului. Copii respinși de familiile lor au următoarele particularități: instabilitate afectivă, iritabilitate, lipsă de interes pentru școală, antagonism social, perceperea autorității parentale ca dură și ostilă. Acești copii manifestă frecvent comportamente agresive, revoltă, ostilitate, înclinație spre vagabondaj și furt.

În ce privește cea de a doua dimensiune, permisivitatea-restrictivitatea, ea are efecte, de asemenea, polare asupra atitudinilor și comportamentelor copiilor încă de la vârste mici.

Permisivitatea se referă la faptul că dezvoltarea copilului presupune trăirea de către acesta a unor experiențe variate și posibilitatea de a acționa fără teamă permanentă de pedeapsă din partea părinților.

În asemenea condiții copilul își dezvoltă inițiativa, curajul, independența, încrederea în sine etc. Totodată, familia îi apare ca locul în care se simte liber și în care nu-l pândesc la tot pasul dezaprobări, interdicții, pedepse.

Părinții restrictivi au asupra copiilor lor manifestări inverse celor de mai sus. Ei sunt convinși că numai așa vor asigura cea mai bună educație. Deseori ei văd lumea din afara familiei ca fiind amenințătoare, periculoasă și atunci pun restricții la interacțiunea cu aceasta. Tind să-și protejeze exagerat copiii și să-i țină ca într-un incubator și, fără voia lor, contribuie la instalarea neîncrederii în sine a acestora, la construirea unei imagini false asupra societății în ansamblu. Comportamentele care apar la acești copii sunt de retragere din câmpul relațiilor sociale, de evaziune, evitare, pasivitate, dependență de altă persoană etc.

A treia dimensiune, căldura afectivă-indiferență are, la rândul ei, puternice influențe asupra dezvoltării psihice. Copilul trebuie să știe că părinții sunt bucuroși că îl au și că prezintă o valoare pentru ei. Cele mai frecvente manifestări ale dragostei părinților față de copiii lor sunt: calitatea îngrijirii, gingășia contactelor zilnice, plăcerea jocului cu copilul, bunăvoință, bucuria care este întâmpinată copilul la revenirea acasă, interesul pe care îl arată față de faptele copilului, timpul zilnic pe care îl consacră comunicării, jocului și acțiunilor comune cu copilul.

Un copil iubit de părinții săi este securizat afectiv și dezvoltarea lui psihică este favorizată. În aceste condiții, copilul se dezvoltă ca o persoană autonomă, puternică, încrezătoare în sine și în alții, simțindu-i totodată, alături pe părinți în orice situație s-ar afla.

Indiferența afectivă a părinților față de copiii lor poate avea mai multe cauze: imaturitatea afectivă, nepotrivită cu rolurile parentale; suprasolicitările profesionale;

lipsa unor cunoștințe cu privire la nevoile afective ale copiilor; prezența unor trăsături de personalitate, cum ar fi: comoditatea, nesiguranța și scepticismul în legătură cu eficiența educației; neglijarea generală a relațiilor cu alții.

Cele mai frecvente rezultate ale indiferenței afective parentale sunt: lipsa de orientare în viață, nesiguranța comportamentelor, lipsa de încredere în oameni, tendința de a realiza atașamente afective față de persoane din afara familiei, fără a exista discernământ în alegeri, lipsa modelelor de conduită adecvată în situații dificile etc.

Prin urmare, familia este pentru copil un mediu foarte necesar dezvoltării sale fizice și psihice. Ea îndeplinește roluri formative specifice și de neînlocuit.

BIBLIOGRAFIE:

1. Birch, Ann, *Psihologia dezvoltării*, Editura Tehnică, București, 2000 ;
2. Osterrieth, P., *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973 ;
3. Vincent, Rose, *Cunoașterea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.

Cei 7 ani de acasa

Invatator: Radu Elena, Scoala Gimnaziala "George Calinescu", Onesti

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Bibliografie:

Oana Maria Udrea, psiholog Spitalul "Grigore Alexandrescu"

PĂRINȚII CONSTRUIESC ÎMPREUNĂ...CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. RADU EMILIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRAGODANA

„Suprema pedagogie este casa părintească” spune marele scriitor rus Dostoievski. Cei 7 ani de-acasă sunt ca o temelie pentru casă: cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă. Primii 7 ani din viața unui copil sunt cei mai importanți, cea mai importantă perioadă a vieții lor în care se dezvoltă și se trasează caracterul.

Felul în care părintele sau părinții se poartă atât între ei, cât și în relațiile cu alții, felul în care merg, vorbesc, se îmbracă, mănâncă, se comportă în diferite ocazii, totul este observat de copii și copiat, într-o măsură mai mică sau mai mare. Se poate vorbi așadar despre cei 7 ani de acasă ca fiind sub influența totală a exemplului părintesc. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din societate și natură, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Chiar din primii ani de viață, copilul preia de la adulți atitudini, gesturi, limbajul, comportamente pozitive ca: politețea, cinstea, sârguința, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Dragostea de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc părinții care le interzic copiilor să apuce, să desfacă jucăriile și chiar să le izbească. Curiozitatea de a cerceta tot ce-i înconjoară, trebuie stimulată, încurajată, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și față de frumusețea în comportare și în relațiile cu cei din jur. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI PENTRU SĂNĂTATE ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

Profesor Radu Iulia Ana
Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu Oradea
Educație fizică și sport

Sănătatea este una dintre cele mai importante valori, atât pentru individ, cât și pentru societate, fiind, totodată, o condiție importantă a dezvoltării durabile a unei națiuni. Indivizii sănătoși pot să muncească și, implicit, să contribuie optim la bunăstarea socială.

Primii ani de viață sunt deosebit de importanți pentru formarea obiceiurilor sănătoase. În această perioadă, copiii își formează preferințele legate de gusturi, își dezvoltă abilitățile fizice de bază și atitudinile legate de alimentație și de mișcare. Experiențele pe care copiii le acumulează în acești ani constituie baza obișnuințelor pe care și le vor consolida pe parcursul întregii vieți, a stilului de viață pe care îl vor adopta. Este important ca cei mici să trăiască experiențe plăcute și educative în legătură cu alimentația sănătoasă și cu activitățile fizice, pentru a învăța cum să trăiască sănătos – mâncând suficiente fructe și legume, luând micul dejun zilnic, bănd apă și făcând mișcare. Aceste comportamente îi ajută să crească și să se dezvolte armonios, să aibă vitalitate și putere de învățare și să rămână sănătoși pe parcursul vieții.

Educația privind stilul de viață sănătos în perioada copilăriei creează premisele câștigării unor deprinderi sanogene, care vor fi practicate pe toată durata vieții persoanei, favorizând menținerea unei bune stări de sănătate pentru o perioadă cât mai lungă de timp. Copiii care învață de mici să consume zilnic micul dejun, să mănânce fructe și legume, să facă mișcare, să își prețuiască starea de sănătate, vor practica aceste deprinderi și în viața de adult și își vor educa, la rândul lor, copiii pe baza acestor principii. În acest fel, investiția în educația pentru sănătate a copiilor are efecte peste generații, contribuind la dezvoltarea durabilă a națiunii.

Copiii cu vârste între 2 și 11 ani sunt vulnerabili la problemele de alimentație deoarece sunt dependenți de adulți, de stilul lor de viață, dar și pentru că au necesități specifice fiecărei vârste. Acestea rezultă din faptul că un copil are nevoie de mai multă energie pentru creștere și dezvoltare, alături de toate substanțele nutritive din alimente (în special proteine, grăsimi, vitamine și minerale). Principalele probleme legate de alimentație sunt cele de obezitate (prin exces de greutate), respectiv cele de subnutriție prin deficit vitaminic (vitamina D și C cu creștere deficitară) sau de minerale (anemia și lipsa de calciu).

Obiceiurile alimentare se formează în copilărie și vor dura toată viața. De exemplu, în cazul copiilor care se deprind să exploreze și să se bucure de o gamă largă de gusturi și texturi, probabilitatea de a avea ca adulți o dietă variată, conform ghidurilor dietetice, este mai mare, iar copiii care se deprind să bea apă pentru a-și potoli setea este mai puțin probabil să devină obezi prin consumul de băuturi îndulcite.

Ghidurile dietetice recomandă ca orice copil să consume zilnic legume și fructe, alături de cereale (inclusiv pâine, orez, paste și tăiței) preferabil integrale, carne slabă, pește sau pasăre, lapte, iaurt și brânză proaspătă; să aleagă apa ca băutură; să aleagă în meniu alimente cu conținut redus de sare, de zahăr și de aditivi; să facă exerciții fizice zilnice în aer liber. Astfel o dietă sănătoasă și activitatea fizică reduc riscul obezității în viața adultă, asigurând, de asemenea, o dezvoltare armonioasă a copiilor.

Activitatea fizică moderat-intensă este recomandată pentru efectele asupra sănătății pe termen scurt și lung, fiind importantă atât pentru sănătatea fizică, cât și pentru cea mentală. Activitatea fizică susținută îmbunătățește performanțele cognitive și academice. Activitatea fizică este asociată cu o bună stare de sănătate cardiovasculară și musculo-scheletală, precum și cu o reducere a depresiei și a anxietății în rândul copiilor. Lipsa activității fizice susținute asociată cu alte comportamente sedentare conduce la apariția obezității, una dintre cele mai importante probleme de sănătate publică în Europa și Statele Unite ale Americii.

A crește un copil nu înseamnă doar încurajarea învățării, formarea caracterului și oferirea unui mediu stabil, înseamnă și încurajarea îngrijirii adecvate a trupului și a mișcării fizice. Înseamnă îngrijirea minții, a sufletului și a trupului! *Mens sana in corpore sano* nu este doar o expresie, a fi îngrijit trupul adecvat este un pas important pentru un sine mai fericit, integrat, echilibrat.

Se recomandă ca fiecare copil de peste 2 ani să fie implicat în activități fizice adecvate timp de o ora zilnic (în etape sau o oră de mișcare constantă). Pediatrii și mulți alți specialiști insistă din ce în ce mai mult pe importanța mișcării fizice la copil, cu atât mai mult cu cât supraponderalitatea și sedentarismul fac astăzi ravagii (atât trupului, cât și minții și sufletului).

Dacă îl implicați pe copil în diverse activități fizice de mic, atunci îi asigurați copilului mai mult decât un trup sănătos, îi asigurați o gândire echilibrată, pozitivă și o formare armonioasă. Un copil activ ce urmează principiul vieții sănătoase și active va fi un om mai fericit.

Cele mai importante beneficii ale activității fizice la copil:

- sănătate mai bună: risc mult scăzut de diabet, tensiune sangvină normală, evitarea colesterolului crescut, o inimă și plămâni mai puternici și risc mult scăzut de probleme cardiace;

- un sistem imunitar puternic: un copil activ își întărește sistemul imunitar devenind extrem de rezistent factorilor exteriori și luptând eficient contra afecțiunilor;

- un sistem osos și muscular puternic: dezvoltarea copilului este armonioasă atunci când acesta este activ, copilul devenind rezistent și puternic;

- o greutate corporală normală: puțin grasuț? Nu este cazul dacă cel mic este activ, iar o greutate normală îl ajută atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere al imaginii de sine;

- energie crescută: activitatea fizică are ca efect creșterea fluxului sangvin și primirea unei cantități crescute de oxigen, ceea ce oferă o stare grozavă de energie, vitalitate. Fluxul sangvin stimulează și toate funcțiile organismului, asigurând în special o digestie adecvată și eliminarea toxinelor din organism;

- somn bun: copilului care este activ o oră zilnic, somnul se reglează eficient așa încât la ora de culcare, copilul va dormi ca un înger și se va odihni mult mai bine;

- respirație mai bună: un copil activ fizic va respira mai bine, mai adânc și își va întări plămânii, iar respirația ajută funcțiile organismului;

- o piele sănătoasă: prin transpirație, organismul scapă de toxine și tonifică pielea;

- echilibru emoțional: beneficiile activității fizice la copil trec peste cele fizice, sunt și beneficii psihice. De exemplu, un copil activ fizic suferă mult mai rar de stări de depresie, anxietate, frică, stres. Un copil ce face mișcare regulat se manifestă mult mai rar agresiv (prin mișcare eliberează tensiunile și dobândește echilibru interior). De fapt, mișcarea fizică contribuie mult la echilibrul psihic și emoțional al oricui;

- o minte mai eficientă: iată că mișcarea fizică ajută și mintea copilului - toți specialiștii ne spun că mișcarea regulată ajută memoria și abilitatea de a se concentra a copilului;

- abilități sociale: sporturile de echipă dezvoltă și aptitudinile sociale ale copilului, de interacțiune; el învață să colaboreze, să lucreze în echipă, să intre și în competiție, să învețe regulile; și mai mult - la sporturile de echipă cunoaște alți copii și poate forma prietenii;

- un copil mai fericit. toate aceste beneficii sunt mai mult decât ne trebuie pentru a ne da seama de beneficiile unei vieți active, însă mișcarea regulată oferă și încredere în sine și un sentiment pozitiv asupra persoanei tale. Te simți bine, arăți bine!

Exercițiile fizice, jocurile de mișcare împreună cu factorii naturali – apă, aer, soare – fortifică organismul, generându-i o pavăză naturală în fața îmbolnăvirilor, cultivă răbdarea, stăpânirea de sine, curajul, inițiativa, perseverența, disciplina, dezvoltă sentimentele de prietenie, spiritul colectiv și competitiv.

Deci, primii ani de viașă ai copilului reprezintă fundamentul sănătății fizice, competenței sociale, capacității intelectuale și emoționale.

BIBLIOGRAFIE

1. Dragnea A., *Educație fizică și sport*, FEST, București, 2006;
2. Bonchiș, E., *Copilul și copilăria*, București, 2000;
3. Mason J.B. et al. , *La surveillance nutritionnelle*, Geneve, Organisation mondiale de la Sante, 1987
4. Stuparu A., *Psihopedagogia medicală a copilăriei*, Editura Marineasa, Timișoara, 1993
5. -<http://www.educatiapentrsanatate.go.ro/metodologia.htm>
6. -<http://www.ms.ro/ms/infosan7/PN25.htm>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Radu Maria
Gradinita nr.53,Bucuresti, sector 5

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. pentru învățământul primar, Radu Mihaela Școala Gimnazială Drăgăești-Pământeni, Județul Dâmbovița

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească, să socotească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Ei trebuie să îi învețe lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „Te rog!” și „Mulțumesc!”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Dacă vor fi politicoși cu toate persoanele din jurul lor vor scăpa de observații.

Ba, mai mult, vor fi apreciați și laudați. De asemenea, și ceilalți vor fi la rândul lor politicoși cu ei.

Iată câteva sfaturi pentru părinți:

• **Învăță-l să se poarte frumos!** - bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

• **Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!**

• **Comunică cât mai mult cu el!** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii.

Limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

• **Învață-l să iubească lectura și cărțile!** - începe încă de când e bebelus citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele.

• **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

• **Învață-l să își exprime emoții și sentimente** - numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

• **Învață-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

• **Petrece cât mai mult timp cu micutul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

• **Iubeste-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubeste-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de alta natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Astfel, familia este chemată să asigure un climat propice educării copilului, în care să domnească armonia, dragostea, o atitudine corectă față de muncă, disciplină, corectitudine, cinste și adevăr.

Munca de educare cere răbdare, fiind o muncă de durată, cu trecerea treptată de la simplu la complex, totdeauna ținându-se cont de particularitățile psihice ale copilului - temperament, sensibilitate, etc.

Bibliografie:

- 1.Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
- 2.Ioan Emilia *Cei șapte ani de acasă*, Editura Didactică și Pedagogică.R.A, București, 2008
- 3.Poenaru Michiela, *Cei șapte ani de acasă – Codul bunelor maniere pentru copii*, Ediția a X-a, Editura Coresi,2008

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. înv. preșcolar Radu Rodica
Grădinița cu Program Normal Podenii Noi

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **orange** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Metode de cunoaștere a elevilor Studiu de specialitate

RĂDULESCU DIDONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂICULEȘTI

Tendința actuală de individualizare a formării și instruirii, motivată prin diferențele dintre capacitățile și structurile de personalitate ale elevilor, impune dezvoltarea la profesori a *simțului diagnostic* și utilizarea unor *metodologii adecvate de cunoaștere*. În acest scop, educatorul trebuie să determine, printr-un procedeu de diagnosticare, caracteristicile specifice fiecărei individualități, pentru ca apoi să poată proiecta condițiile cele mai potrivite de desfășurare a activităților didactice, să selecteze cele mai adecvate acțiuni de asistență și intervenție. Atunci când limitele competenței sale nu permit precizarea unui diagnostic adecvat, se impune colaborarea cu psihologul.

Pentru a diagnostica și a interveni corect, profesorul trebuie să identifice precis dificultățile de învățare, trebuie să ajungă la rădăcina problemei. Pentru a cunoaște capacitățile fiecărui elev, profesorul trebuie să efectueze mai multe probe pentru testarea fiecărei sarcini dintr-o "ierarhie a procesului de învățare", iar rezultatele vor indica ce sarcini pot fi sau nu îndeplinite de fiecare elev. Aici nu contează rezultatele mediilor obținute de elevii unei clase și nici rezultatele unui elev, ci faptul că, de exemplu, un elev a rezolvat 7 probleme din 10. Contează care au fost făcute și care nu. Și așa se poate determina cu ajutorul testelor capacitatea fiecărui elev, iar profesorul își va da seama cât poate cere de la fiecare elev.

Există o tendință unanim acceptată de împărțire a metodelor de cunoaștere în două categorii: - metode clinice (observația, convorbirea și metoda biografică) și metode psihometrice sau experimentale (experimentul, testul și chestionarul). Din punctul de vedere al scopului, metodele clinice își propun o cunoaștere cât mai amănunțită a persoanei, în timp ce metodele psihometrice se orientează spre stabilirea rangului persoanei, poziția sa în raport cu o populație normală. De aceea, orientarea predominantă în cazul metodelor clinice este cea calitativă, iar în cazul metodelor psihometrice este cea cantitativă.

În legătură cu gradul de precizie și obiectivitate, metodele psihometrice sunt mult mai exacte, specificându-se de fiecare dată limitele de eroare. Metodele clinice au un grad mai scăzut de obiectivitate, deoarece depind de subiectivitatea celui care face analiza.

Chestionarul este un set de întrebări, bine organizate și structurate pentru a obține date cât mai exacte cu privire la o persoană sau un grup de persoane, și ale căror răspunsuri sunt consemnate în scris. Este cea mai obișnuită metodă de colectare a datelor și se bazează pe autoraportările subiecților la propriile lor percepții, atitudini sau comportamente, mai ales când investigația cuprinde o populație mai largă.

Marele avantaj al chestionarului este că valorizează introspecția și prin aceasta investigatorul măsoară percepții, atitudini și emoții subiective. Pot fi repetate și prin observație, dar după cum am constatat anterior, deseori legăturile dintre comportament și unele stări interne nu sunt mereu reale.

Principalul dezavantaj este acela că noi nu suntem siguri dacă persoanele dau raportări ale propriilor simțăminte. Tendința de fațadă pe care unii o manifestă, îi determină să-și ascundă sentimentele și atitudinile care nu sunt acceptate social. Acest dezavantaj este sporit în cazul chestionarului față de convorbire, deoarece nu există un contact direct cu subiectul și nu avem indicii cu privire la sinceritatea răspunsurilor.

Metoda testelor – deși este una dintre cele mai folosite metode pentru cunoașterea psihologică a persoanei, nu se recomandă a fi utilizată decât de specialiști și atunci cu mare prudență, interpretarea rezultatelor făcându-se numai în funcție de valoarea diagnosticată a testului.

Funcția principală a testelor psihologice este de a măsura diferențele dintre indivizi în diferite situații. Cu ajutorul testelor putem obține, într-un timp relativ scurt, informații destul de precise, cuantificabile, obiective și se poate formula un pronostic. Există numeroase definiții date testului, dar într-o definiție sintetică este o probă standardizată din punct de vedere al sarcinilor propuse spre rezolvare, al condițiilor de aplicare și instrucțiunilor date. Elaborarea unui test presupune o activitate de cercetare laborioasă prin care se stabilesc structura internă a testului, aspectele psihologice, precum și sistemul de evaluare și valoarea pe care o are pentru cunoaștere și predicție. Testele s-au dezvoltat într-un ritm accelerat, utilizându-se în prezent în practica psihologică peste 10.000 de teste.

În acest fel, putem distinge următoarele categorii de teste:

teste de inteligență și dezvoltare mintală care măsoară aptitudinea cognitivă generală
teste de aptitudini și capacități care măsoară aptitudinile de grup cele specifice
teste de personalitate care măsoară însușiri de temperament și caracter, iar acestea se împart în două categorii: teste obiective de personalitate și tehnici proiective în încercarea de a studia inconștientul, teste de cunoștință sau docimologice care măsoară nivelul cunoștințelor acumulate de subiecți;

Există însă câteva obiecții aduse testelor de psihologie:

-testarea psihologică presupune etichetarea unui individ, fapt care poate avea consecințe negative, dăunătoare subiectului, aceste teste nu sunt suficient de valide pentru a fi folosite în luarea unor decizii individuale;

Trei aspecte sunt importante în legătură cu utilizarea testelor în școală:

- diagnosticul și tratamentul dificultăților educaționale;
- selecția și repartizarea elevilor la nivelul educațional potrivit;
- validarea psihometrică;

Diagnosticul presupune identificarea surselor care generează diferite probleme. Un exemplu ar fi acei copii care deranjează ora sau au un comportament neadecvat. Logica ce stă la baza folosirii testelor în diagnostic este obținerea unei cantități maxime de informații psihologice folosind un număr minim de teste.

Testele psihologice în selecție sunt instrumente în grup și își găsesc cel mai bine aplicația în selecția nivelului educațional și sunt mult mai bune decât interviurile sau recomandările profesorului.

Prin perfecționarea și validarea lor, testele pot să aducă o contribuție importantă la identificarea factorilor ce conduc la succes sau eșec, deci la dezvoltarea teoriilor din domeniul psihologiei educaționale

Metoda observării se folosește pentru cunoașterea capacității intelectuale a elevilor, calității proceselor cognitive, afective și volitive, trăsăturilor de temperament și caracter, ritmului de învățare, randamentului școlar, etc. Elevul poate fi observat atât în cadrul orelor de curs, cât și în afara lor. Observarea poate fi spontană sau organizată, desfășurată după un plan care cuprinde:

- scopul și locul observării;
- înregistrarea datelor;
- analiza, prelucrarea și interpretarea lor.

Metoda convorbirii este conversația între două persoane, desfășurată după anumite reguli metodologice, prin care se urmărește obținerea unor informații cu privire la o persoană, în legătură cu o temă fixată anterior.

Convorbirea este premeditată, are scop, vizează obiective psihologice, respectă anumite reguli. Ea poate fi liberă (fără o formulare anterioară a întrebărilor) sau standardizată (întrebările sunt fixate dinainte și nu pot fi modificate în timpul conversației).

Pentru a asigura veridicitatea și autenticitatea datelor obținute trebuie să ținem seama de următoarele aspecte:

- câștigarea încrederii elevilor;
- menținerea permanentă a interesului în timpul convorbirii;
- să existe preocupare pentru stabilirea sincerității răspunsurilor;
- observare atitudinilor și expresiilor subiectului pe timpul convorbirii;
- evitarea unor întrebări sugestive;
- să se mențină un climat destins, de încredere reciprocă pentru a evita instalarea emotivității;
- înregistrarea convorbirii se va face cu multă discreție.

Metoda experimentului constă în producerea unui fenomen psihologic sau pedagogic, în izolarea acestuia de alte fenomene și în repetarea lui. Se organizează experimente pentru cercetarea proceselor cognitive, afective și volitive sau pentru a observa eficiența metodelor de învățare folosite de elevi. Experimentul este strâns legat de metoda observării, iar pentru prelucrarea datelor se folosește metoda statistică.

Metoda studiului de caz se folosește pentru analiza și propunerea de soluții pentru rezolvarea unei situații concrete din viața unui elev – stări conflictuale, etc.

Roger Muchelli a stabilit un grup de cerințe pentru ca situația concretă să devină un caz: autenticitatea cazului, necesitatea intervenției, interesul participanților la rezolvarea cazului.

Rezolvarea cazului constă în:

- exprimarea opiniilor celorlalți;

- informații suplimentare;
- formularea de întrebări de către animatorul discuției;
- concluzii generale;
- propunerea de soluții pentru rezolvarea cazului.

Copilul este extrem de receptiv și susceptibil în același timp. El simte când este privit cu încredere, cu dragoste și când nu. De aceea reacția lui față de noi este diferită. N-ar trebui să uităm nici o clipă că, fără soarele strălucitor al dragostei pentru elevi, învățătorul nu simte bogăția sufletească a acestora. Într-adevăr, învățătorul poate cunoaște amănunțit greșelile de scris sau de calcul comise de unul sau altul dintre elevii săi, dar ceea ce este în sufletul lor, mai greu. Interesele acestora, dorințele, sentimentele, îi vor rămâne însă insuficient cunoscute, iar imaginea clasei sale îi va apărea difuz contopindu-se ca și imaginea pădurii pe fondul cerului înnorat într-un tablou lipsit de contururi.

BIBLIOGRAFIE

- HĂVÂRNEANU, C., “Cunoașterea psihologică a persoanei”, Editura Polirom, Iași, 2000.
COSMOVICI, A., IACOB, L., (coord.), “Psihologie școlară”, Editura Polirom, Iași, 1998.
HĂVÂRNEANU, C., “Metode de cunoaștere a elevilor”, în vol. “Psihologie școlară”, coord. A. Cosmovici, L. Iacob cap. IV., Editura Polirom, Iași, 1998.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Profesor învăț. preșcolar : Ráduly Judit

Grădinița de Copii cu Program Normal, Nr.2, Comuna Cernat, Județul Covasna

**„Dacă toate-acestea fi-vor învățate,
Restul o să vină de la sine-apoi
Și-au să se-mplinească visurile toate
Ce le-ați pus într-înșii, mame scumpe, voi.” NICOLAE LABIȘ**

Minunat îndemn adresează poetul mamelor și pe bună dreptate, căci mamele sunt acelea asupra cărora se deschid ochii micuților, acelea care le transformă sunetele în cuvinte frumoase și obiceiurile în comportamente alese.

Mai târziu merg la grădiniță și își însușesc regulile unei atitudini civilizate, iar când ajung la școală putem spune despre ei că au „cei șapte ani de-acasă”.

Dacă au mai scăpat câțiva prin filtrul grădiniței, ne revine nouă, învățătorilor, misiunea de a-i învăța bunele maniere. Sarcina nu este ușoară, dar e tare plăcută. E minunat când descoperi că în fiecare zi elevii devin mai atenți cu cei din jur, mai respectuoși, mai prietenoși și mai toleranți. E plăcut să-ți spună un părinte că l-a uimit comportamentul copilului său care, cu puțin timp în urmă, îl făcuse pe acesta să se simtă stânjenit. Se bucură când fiii și fiicele lor adoptă o atitudine de respect față de dânsii, de bunici, de vecini și de prieteni.

Cei șapte ani de acasă

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obișnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar bună creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Ce faci și ce nu faci

A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Ține minte aceste sfaturi:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru că problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să răgai la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zbură prin casă, nu-i spune: "Încetează cu țipetele în casa", ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridică vocea în casă".

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o rețea scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vârs când văd chestia asta verde", tu corectează-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

- Fii înțelegătoare și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori.

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critică în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecventă. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Până la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapa firească a dezvoltării sale. Până la vârsta de 3 ani nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "multumesc", "bună ziua" și "la revedere". Incurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie. Astfel, nu uita că, după ce îi oferi paharul cu apa pe care ți l-a cerut, să îi amintești: "Acum, spune mulțumesc". Fii un bun exemplu pentru el - comportă-te calm și manierat, fără țipete și expresii deplasate și adresează-te politicos atât lui, cât și celorlalți din casa. Astfel, devii tu însăși un exemplu. Pe de alta parte, nu uita să îl feliciți și să îl lăuzi ori de câte ori micuțul se dovedește bine crescut.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de 3 sau 4 ani să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir.

Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prăjiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Gândește-te la situațiile cu care te confrunți tu zi de zi și vei găsi pentru el numeroase roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur. Folosește-te și de povești, de carticele cu imagini, de muzică sau casete video cu desene animate. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitive pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. inv. primar Răduță Mariana
Șoala Gimnazială Căpșuna – Cobia, jud. Dâmbovița

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul/fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Dacă privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

www.didactic.ro

Impactul celor șapte ani de acasă asupra formării personalității copilului

Răduțoiu Elena-Alexandra
Grădinița M.AP.N. NR.2, București

Expresia „cei șapte ani de acasă” reprezintă pentru cei mai mulți dintre noi un termen umbrelă care cuprinde referințe la educație, maniere, disciplină, bun-simț - toate acestea constituind condiții esențiale pentru integrarea cu succes în societate a fiecărui individ. Primii ani din viața unui copil constituie baza formării personalității lui și are o influență desăvârșită asupra relațiilor pe care viitorul adult le va avea cu cei din jur.

Educația primită în primii ani de viață depinde de foarte mulți factori precum: relația afectivă copil-părinte, particularitățile individuale de dezvoltare, valorile pe care le cultivă familia. Relația care se construiește între părinte și copilul său în primii șapte ani de viață este foarte importantă deoarece aceasta constituie baza formării unui comportament adecvat și compatibil cu normele morale ale societății în care trăiește. Un copil care are o relație afectivă pozitivă cu părinții săi este de cele mai multe ori un copil care va da dovadă de educație, va fi adaptabil și își va crea ușor relații pozitive cu cei din jur. Acolo unde există probleme și tensiuni între părinte și copil, unde copilul este neglijat sau neînțeleș de părinte, vor exista și efecte vizibile în comportamentul copilului. Un astfel de copil este adesea un copil agresiv fizic și verbal, care va căuta să atragă atenția celor din jur. Copilul iubit și apreciat de părinții săi se simte protejat, important, îngrijit, iar acest confort îi creează deschiderea spre însușirea și învățarea unor norme comportamentale.

Modelul părinților, de asemenea, constituie o sursă de inspirație pentru copil. Dacă în primii șapte ani de viață copilul aude certuri, țipete, reproșuri, el va crește și se va obișnui cu ideea că aceste comportamente sunt normale și va căuta să le desfrângă asupra celorlalți. Mai mult decât atât, dacă copilul se simte abuzat în copilărie, el va căuta să-și refere frustrările asupra altcuiva din jurul lui, de cele mai multe ori un copil pe care el îl vede vulnerabil și ușor de manipulat, obicei pe care și-l va însuși pe tot parcursul vieții. Atitudinile părinților față de cei din jur, în special cele față de profesori, vor fi împrumutate de copil, care treptat le va asimilia și va căuta să le imite. De exemplu, dacă părintele are o părere negativă despre doamna învățătoare și discută eventualele neplăceri și nepotriviri de idei în casă, copilul va împrumuta această părere și va deveni critic și nemulțumit față de aceasta.

Părinții sunt persoanele care petrec cel mai mult timp alături de copiii lor, și oricât de mult ar încerca cadrele didactice să creeze niște norme de conduită și să ofere un model demn de urmat, cel mai mare impact îl vor avea tot imaginea și obiceiurile părinților.

În cei șapte ani de acasă copiii trebuie să fie responsabilizați și valorificați, trebuie să le fie încurajate micile pasiuni și aptitudini și să li se arate permanent ce este bine și ce este rău. Dacă copilul și-a format o anumită percepție despre lume în acești primii ani de viață, va fi foarte greu mai târziu ca această percepție să-i fie schimbată, deoarece „cei șapte ani de viață” constituie bazele formării personalității copilului și viitorului adult.

Cei 7 ani de acasa!

Răican Ana-Maria, Gradinita nr.211, Bucuresti,

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilăriei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc.

Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

10 reguli esentiale in educatia si cresterea copilului pana la 7 ani

- 1. Invata-l sa se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- 2. Stabileste si impune reguli si limite** in comportamentul copilului!
- 3. Comunica cat mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!
- 4. Invata-l sa iubeasca lectura si cartile** - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!
- 5. Lasa-l sa se bucure de copilărie** - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.
- 6. Nu abuza in niciun fel de copil** - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!
- 7. Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente;** numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.
- 8. Invata-l sa spuna mereu adevarul!** Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!
- 9. Petrece cat mai mult timp cu micutul tau!** Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!
- 10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta!** Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrazori, imbratisari etc.

Rolul celor „7 ani de acasă” în educația copiilor

Prof.înv. primar Ralea Mihaela Maria
Școala Gimnazială „N.I.Jilinschi” Vernești

Familia exercită o influență deosebită asupra copiilor. Cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

Educația ne însoțește pe tot parcursul vieții. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil. Ca prim factor educativ, familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului.

Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Rolul cel mai important în educația fiecărui individ, alături de școală îl are familia. Din această micro societate numită familie pornește tot: percepția asupra vieții, stilul de viață, credința, cât și moralitatea și conduita. Astfel, mediul în care copilul va crește se va răsfrânge asupra dezvoltării sale psihice.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. După înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" se referă la tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

RĂȚOI FLORENTINA ALINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ LIVEZILE

„Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor”. S. Makarenko

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare fiind astfel primul său intermediar în relațiile cu societatea și, de asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În altă ordine de idei, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață.

Familia reprezintă pentru copil structura socio-afectivă securizantă, principala structură protectoare, oricând și întotdeauna primitoare absolut necesară existenței lui. În familie copilul are parte de primele lecții de viață, părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare.

În cadrul familiei, copilul își însușește normele și valorile sociale devenind apt să relaționeze cu ceilalți membri ai societății. În cadrul familiei, socializarea are patru componente: (1) normativă - prin care se transmit copilului principalele reguli și norme sociale; (2) cognitivă - copilul dobândește deprinderile și cunoștințele necesare formării ca adult; (3) creativă - copilul învață să gândească creativ pentru a se putea adapta noilor situații; (4) psihologică - pentru a relaționa cu persoanele foarte apropiate cât și cu alte persoane, este nevoie de dezvoltarea afectivității.

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente.

Părinții reprezintă un model pentru copii, de la naștere și până la vârsta maturității. Rolul părinților în educația copiilor este esențial, copiii fiind modelați de părinți încă de la vârste fragede. Nu degeaba se vorbește de cei ”șapte ani de acasă”, aceștia fiind cei mai importanți ani în care copiii învață principiile după care se vor ghida în viață. Părinții trebuie să se implice în educația copiilor, în primul rând pentru că este obligația lor morală.

Rolul părinților în formarea copiilor, dezvoltarea lor ca personalități și pregătirea lor pentru viață este unul decisiv de cele mai multe ori. În funcție de educația pe care o primește în familie, un copil va ști să se descurce de unul singur în viață sau nu.

Rolul de părinte nu este deloc ușor pentru că trebuie să alegi ce este mai bun pentru copilul tău și să te asiguri că el se va dezvolta sănătos, într-un mediu plăcut. Mai mult decât atât, părinții trebuie să fie prezenți oriunde, la orice oră pentru copiii lor și să vegheze asupra lor chiar dacă acest lucru pare uneori imposibil din cauza treburilor casnice sau a stresului de la locul de muncă.

Familia este privită de multe ori ca o instituție socială, este prima școală prin care trece copilul și în care învață regulile de bun simț și ce înseamnă responsabilitatea și respectul. În acest sens, rolul părinților în educația copilului este acela de-i îndruma, de a-i ocroti și de a le oferi mediul propice învățării.

Nu există reguli în educarea copiilor. Fiecare părinte își va educa copilul după cum va crede de cuviință. Există anumiți părinți permisivi, în acest caz rolul părinților în educarea copiilor fiind destul de neînsemnat, caracterizat de o implicare scăzută în activitățile copilului și inexistența unor norme sau conduite după care copilul se poate ghida. Cea de-a doua categorie de părinți sunt cei autoritari, aceia care consideră că rolul părinților în educația copilului este extrem de important și stabilesc tot felul de reguli și norme rigide pentru a se asigura că cel mic va primi educația necesară. Ultima categorie de părinți sunt cei autorizați, care combină normele rigide cu libertatea. Mai exact, acest tip de părinți încurajează dialogul deschis, luarea deciziilor importante prin consultare și autonomia de acțiune.

În concluzie, părinții realizează socializarea primară a copiilor lor, prin trei mijloace de influențare importante:

- reglarea directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.);
- comunicarea cu copilul (schimbul de informații, comunicarea de opinii, confidențe, etc.);
- cooperarea, participarea la activități comune (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

Bibliografie:

1. Bunescu, Gh., Alecu, G., Badea, D., Educația părinților: strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997;
2. Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, volumul I, Editura Polirom, Iași, 1998.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: Răveanu Monica
Școala Gimnazială “Nicolae Bălcescu” Arad

Anii care-ți dau cultură,
Rost în viață și măsură,
Dacă fac o bună casă
Cu cei șapte ani de-acasă
(epigramă de Gheorghe Mitroaică din Reflexe(și reflecții) într-o picătură de cerneală, 2005)

Cei șapte ani de, acasă, expresie adesea folosită pentru a aprecia conduita unei persoane într-o anumită împrejurare reprezintă educația primită în familie până în momentul când copilul merge la școală, având un puternic impact nu doar asupra dezvoltării afective și intelectuale a copilului ci și asupra dezvoltării viitorului adult. Când facem referire la cei șapte ani de acasă cei mai mulți dintre noi ne gândim la reguli de politețe, de comportament în diverse situații etc., pe care uneori, adulții le impun copiilor, alții îi învață aducând argumente clare, dar poate cea mai importantă este puterea exemplului pe care adulții îl dau propriilor copii.

Educația copilului este cartea de vizită a oricărui părinte, fie el părinte de ieri sau de azi

Pe vremea lui Caragiale sau Creangă un copil cu cei șapte ani de acasă era un copil cuviincios, care știa să se comporte în diferite situații cu cei din jurul lui, copii și adulți. În zilele noastre percepția pe care o avem despre un copil educat, un copil cu cei șapte ani de acasă nu diferă prea mult de cea de acum câteva zeci de ani, poate doar regulile de comportament sunt mai puțin rigide și metodele prin care modelăm un copil sunt altele. Copiii zilelor noastre nu mai pot fi educați cu ajutorul lui “Sfântul Nicolai” și al “Calului Bălan”.

Din păcate, în zilele noastre, tot mai mulți părinți, în goana după o viață mai bună, din dorința de a oferi copiilor ceea ce este mai bun și a nu –i priva de bunurile materiale pe care alți părinți le pot oferi copiilor, muncesc douăsprezece ore pe zi sau iau drumul străinătății lăsând grija celor *șapte ani de acasă* în seama altora. Numeroși copii cresc în familii monoparentale sau sunt crescuți de bunici. Oare, sunt capabili bunicii, care de altfel au principii de viață sănătoase și i-au crescut frumos pe propriii lor copii, să –i modeleze la fel de frumos și pe copiii noștri care trăiesc într-o lume invadată de gadget-uri? Povețele bunicii mai sunt acceptate de copiii care navighează pe internet? Cum putem umple golurile datorate lipsei de educație din partea părinților? Este evident faptul că sistemul de învățământ prin orele cuprinse în curricula școlară nu poate să compenseze lacunele datorate lipsei celor șapte ani de acasă.

Școala poate doar să consolideze normele, regulile deprinse în familie, iar urmările se vor vedea peste ani și ani. Adulții de mâine, copiii noștri, vor suferi de golurile de caracter ale zilelor noastre. Cum putem forma un adult integru dacă la temelie nu avem un fundament solid: fundamentul celor *șapte ani de acasă*.

Poate n -ar fi rău să privim, peste gard și în curțile altora. De exemplu, în Japonia, țara cu un sistem de educație avansat, cu elevi și studenți catalogați ca fiind “geniali” se consideră că în primul rând *trebuie să înveți să te porți* și apoi să înmagazinezi cunoștințe

Importanța celor șapte ani de acasă este de netăgăduit. Au demonstrat-o de –a lungul anilor specialiști, dar și viața însăși. Ar fi bine să-i acordăm rolul cuvenit, să-i învățăm pe copiii noștri să spună “mulțumesc”, „cu plăcere”, “te rog”, „îmi pare rău”, să știe ceea ce “se face” și ceea ce „nu se face” în societate deoarece „Copilăria e o lume aparte: pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei șapte ani de acasă

Prof. psihopedagogie specială Renciu Liliana
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Făgăraș

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. În contextul actual nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a..

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale economice și juridice.

Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. De acești primi ani ai copilăriei depind toate componentele unei bune creșteri materializate în adolescentul, tânărul și adultul de mâine.

Expresia – „bună creștere” – nu este un standard general. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; contextul cultural-istoric obiectiv al societății și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Principalele ingrediente care compun, în mod tradițional, un copil „bine crescut” sunt:

-Salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale

(ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate). O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea regulilor nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă, recunoașterea greșelilor. Recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

În concluzie, educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
2. Dima, S.- Copilăria, fundament al personalității”, Ed.Revista învățământului primar, București 1997;
3. Mihaela Ionescu, Să construim împreună cei 7 ani... de-acasă, București 2008.

Importanța celor șapte ani de-acasă

Prof.pt.înv.primar Ribar Ancuța-Simona
Școala Gimnazială „Gheorghe Șincai” Bobota
Structura Derșida, județul Sălaj

„Secretul geniului este transferul spiritului copilăriei în maturitate.” – **Thomas Henry Huxley**

Copilăria este , cu siguranță, cea mai prețioasă perioadă a vieții. Ion Creangă o știe spune cel mai bine, într-un mod inedit: „Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească din Humulești, la stâlpul hornului unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel, la cuptorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca, și la alte jocuri și jucării pline de hazul și farmecul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie!” (Ion Creangă - *Amintiri din copilărie*).

Când ești copil abia aștepti să crești și să faci ce vrei tu, fără să mai fii îngrădit de părinți...Este foarte important, însă, cum crești, iar aceasta depinde în totalitate de „cei șapte ani de-acasă” sau , poate ar fi mai potrivit să fim mai actuali folosind expresia „cei șase ani de-acasă”? Indiferent de noțiunile folosite, esența este aceeași. Primul gând la care ne duc expresiile de mai sus este acela de manieră, educație.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Părinții trebuie să își învingă frustrările și să abordeze obiectiv educația copiilor. Orice cuvânt spus copiilor, transmite nu doar ideile părintelui ci și sentimentele acestuia. A educa un copil înseamnă a-l ajuta să se autocontroleze, înseamnă să-l încurajezi, să-l îndrumi ca să-și poată corecta singur greșelile, să poată gândi singur pentru el și să se simtă bine în pielea lui.

Copilul nostru trebuie să învețe să socializeze cu alți copii, să se joace și să fie în siguranță, pe tot parcursul zilei. E un învățăcel mereu dornic să afle lucruri noi, dar cele mai importante lecții – să aibă răbdare, să coopereze cu ceilalți, să fie atent și prudent – nu are cum să le învețe de pe o zi pe alta. E nevoie de câțiva ani pentru a și le însuși cu adevărat.

Steiner, inventatorul Școlii Waldorf, a spus odată :*„Unde este cartea în care profesorul poate citi despre ceea ce este predarea? Copiii sunt această carte. Nu ar trebui să învățăm din altă carte decât cea deschisă în fața noastră, carte formată chiar din copiii noștri”*. Astfel, potrivit acestui principiu, copiii se dezvoltă diferit, nu sunt toți la fel, nu au același ritm de dezvoltare.

Consider că trebuie să ne gândim la acest aspect și acasă când îmbrățișăm rolul de părinte, optând în permanență pentru varianta cea mai potrivită în fiecare situație în vederea obținerii și stabilirii unui echilibru statornic în relația copil-părinte.

„Există întotdeauna în copilăria noastră un moment când o ușă se deschide și lasă să intre viitorul!” – Deepak Chopra.

Ca o privire optimistă, să zicem că suntem pregătiți pentru a privi viitorul. Haideți, să-l lăsăm să intre!

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Richea Georgeta
Liceul Tehnologic “Carol I”, Valea Doftanei

“În creșterea copiilor, cheltuiește cu el jumătate din banii pe care îi cheltuiești acum și de două ori mai mult timp” (autor necunoscut)

Expresia “cei șapte ani de acasă” este destul de des utilizată, însă nu toți cunosc conținutul acesteia cu adevărat. Psihologii spun că aceasta perioadă, în care copiii primesc educația în primii ani de acasă, definește în bună măsură viitorul adult. Până la 6-7 ani, copilul trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, să cunoască reguli simple de politețe).

Din perspectiva mea de cadru didactic, din experiența la catedră și din lucrul cu copiii, pot spune că există o criza a celor șapte ani de acasă, că ne confruntăm din ce în ce mai mult cu problema lipsei de educație primită de la părinți. De la o generație la alta, numărul de copii cu probleme de toate genurile (comportament, disciplină, lipsă de norme uzuale de politețe și multe altele), este în continuă creștere. Ca dirigintă la clasa a VI-a am urmărit comportamentul elevilor mei și am încercat să caut cauzele comportamentelor deviate, dar și soluții pentru acestea.

Gândindu-mă la citatul ales drept moto, am ajuns la concluzia că în societatea de astăzi se întâmplă ca părinții să nu-și mai cunoască rolul cu adevărat. Am observat lipsa comunicării și mai ales a afectivității pe care părintele trebuie să le ofere copilului mai ales până la 7 ani, dar nu numai. Consider că meseria de părinte durează toată viața și că trebuie să existe o legătură afectivă și o comunicare reală permanentă între părinte și copil. Părinții de azi oferă foarte mult copiilor din punct de vedere material și foarte puțin din punct de vedere spiritual. Într-o societate de consum și în care primează valorile superficiale (banii, poziția socială etc), copiii sunt lăsați pe planul secund sau chiar mai în spate, în favoarea realizărilor materiale. Copiii sunt asaltați cu haine frumoase, jucării, telefoane de ultimă generație, laptopuri, bani pentru procurarea unei mese nesănătoase (gen fast-food), lucruri care sunt total greșite în creșterea armonioasă și sănătoasă a copilului. Cu toate aceste bunătăți oferite de părinți, copiii sunt tot mai apatici, sunt nemotivați, nu-și mai știu rolul vârstei și sunt chiar nefericiți. Știm cu toții că pentru sănătatea psihică și chiar și cea fizică, iubirea este un sentiment de care avem nevoie la orice vârstă, dar mai ales la vârsta copilăriei. Niciun calculator și niciun telefon performant nu poate înlocui îmbrățișarea mamei sau a tatălui, nicio sumă de bani oferită nu poate înlocui o masă în familie care îi aduce pe toți laolaltă și face atât de mult bine... Pe de altă parte, jocul este esențial la această vârstă, iar părintele trebuie să se joace cu copilul, să îl asculte, să comunice cu el indiferent de problemă. Să nu uităm că pentru copii problemele cu care ei se confruntă sunt foarte importante, oricât de banale ni s-ar părea nouă.

Dacă pe de o parte sunt părinți preocupați de cariere și de alergătura după avuție, știm că sunt și părinți care au ei înșiși probleme de comportament (consum de alcool, violență, plecarea în străinătate etc). Copiii care provin din astfel de medii sunt de două ori mai afectați și soluțiile sunt mai greu de găsit. Acești copii se confruntă cu lipsuri pe toate planurile și atunci e ușor de înțeles frustrările sau comportamentul violent sau introvertit pe care îl au...

Școala românească se confruntă cu foarte multe probleme și cred că una dintre ele este lipsa consilierilor școlari, consilieri care ar mai putea ajuta acești copii cu sfaturi și indicații specializate. Profesorul diriginte se străduiește, însă o oră de dirigenție pe săptămână, în care să reușești să îți faci și tema din planificare și să asculți problemele elevilor, să încerci să le rezolvi probleme de toate genurile care apar la nivelul colectivului, înseamnă destul de puțin sau chiar foarte puțin. De multe ori am spus că nevoia consilierului școlar este acută, atât pentru copii, cât și pentru părinți.

Părinții au și ei nevoie de sesiuni de informare, de reorientare a strategiilor pe care le folosesc în familie, a priorităților pe care ar trebui să le aibe față de copii: să le ofere dragoste, să le ofere timp, să le explice care sunt responsabilitățile lor, să le dea sarcini pe care să le ducă la bun sfârșit, însă fără să-i recompenseze cu lucruri nemeritate sau depășite, sau să-i sancționeze prin pedepse fără folos.

În încheiere, îmi exprim speranța ca relația familie-școală-comunitate să se consolideze și ca acești trei factori să conlucreze nu doar la nivel de hârtii și parteneriate, ci concret, prin întâlniri, discuții și

soluții folositoare copiilor noștri. Să nu uităm că ei sunt viitorul nostru , viitor pe care ni-l dorim cu toții mai bun !

CEI 7 ANI DE ACASĂ!

Prof. înv.preșc. Rîndașu Gabriela
Grădinița cu Program Normal Poienarii Burchii

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

**Cei șapte ani de acasă
„ Dacă-i ai sunt o comoară,
De-ți lipsesc e o povară. “**

**Prof.înv.primar,Roibu Minodora
Șc. Gim. “Alexandru Ștefulescu“ Tg-Jiu**

Din punct de vedere biologic, impulsul creșterii acționează în individ ca în orice altă vîetate. Acest impuls este în același timp o chemare spre progres: întinderea mâinii către un obiect, apucarea obiectului, aruncarea, primii pași, primele cuvinte, apoi propoziții, etc. Toate aceste momente ca și cele din perioadele ulterioare înseamnă pași în formarea personalității, trepte în atingerea unei culmi depărtate.

Această creștere trebuie simțită de copil ca bucuria unei împliniri, fiecare stadiu următor este necesar să fie așteptat și dorit. Părinții pot provoca declanșarea mai departe a acestui impuls natural al creșterii. Modelul următor se pune în fața copilului ca o provocare, acesta cu spiritul său de imitație va fi tentat să realizeze modelul expus.

Când copilul începe să vorbească și să-și însușească anumite norme de conduită, trebuie mai întâi noi să ne controlăm limbajul nostru și manifestările noastre de comportament. Copilul devine astfel o provocare și pentru noi, ne cheamă către o întrecere pentru redarea unor forme de viață cât mai corecte.

Familia cuprinde cel puțin două persoane în afara copilului, dacă nu sunt prezenți și bunici, mătuși, unchi, frați și surori. Fiecare membru al familiei își are personalitatea sa, felul său de a gândi, de a simți și de a acționa. Fiecare dintre aceste persoane își are un rol bine definit și mod de comportare adecvat acestui rol (tatăl este în general autoritar, mama e mai îngăduitoare, bunicii îl răsfăță pe nepot). În această lume de relații, copilul explorează, își întipărește anumite imagini, se caută pe sine în raport de alții. În această comunitate copilul caută un rol pentru sine, însă în cele mai multe ocazii nu i se acordă, ci i se atribuie acel rol de supus, conform căruia trebuie să rămână copil toată viața. I se spune ce să facă și mai ales ce nu trebuie să facă. Autoritatea tatălui este exagerată și mai ales amintită de ceilalți membri ai familiei, când acesta nu este acasă (“am să te spun tatălui și are să te pedepsească” sau “n-ai făcut bine, o să vezi ce-o să spună tata”). Acordarea de răspunderi și mai ales de încredere este calea care duce la respectul de sine, la luarea la cunoștință despre sine, despre ce poate să facă și cum trebuie să facă.

Relațiile cu ceilalți membri ai familiei nu trebuie să capete aspectul unui grup conducător și al unui grup de conduși. Cele mai multe tulburări de personalitate, soldate la maturitate cu îmbolnăviri psihice, se obțin în aceste prime relații cu alții, în cadrul familiei.

Desigur, că în mintea copilului joacă un rol hotărâtor și relațiile interpersonale ale membrilor familiei. Neînțelegerile dintre aceștia, denigrările reciproce, lipsa de încredere între soți se reflectă catastrofal în mintea copilului și nu trebuie să uităm că respectul față de sine apare în raport de alții și de respectul pe care aceștia și-l acordă între ei și respectiv copilului.

Fără această vitamină a respectului față de sine și a unui concept bine format despre sine, personalitatea nu va atinge gradul de armonie și de stabilitate dorit, indiferent de cantitatea de cunoștințe pe care o va îngurgita în școală.

Copilul înțelege mult mai curând și mult mai adânc și suferă mult mai intens de cât se crede de obicei, în timp ce noi, părinții, îl considerăm prea mic ca să poată urmări discuțiile noastre. Iar când a ajuns mai mare și se presupune că e mai atent, iată că apar vechile și dăunătoarele fraze: “Copiii nu trebuie să asculte ce vorbesc cei mari. Lucrurile acestea nu interesează copiii. Pleacă de aici, tatăl tău și cu mine avem de vorbit.....”

Nu e nevoie să exagerăm în a ne supraveghea și a cântări fiecare cuvânt, fiecare gest, dar e neapărat nevoie ca fiii noștri să simtă întotdeauna în jurul lor o atmosferă plăcută și să știe că aceasta e datorită prezenței lor. Copiii care trăiesc în această atmosferă însoțită, de obicei fac prea puțin caz de ciorovăielile tatălui și ale mamei, iar când aceștia se plâng, ei rîd, pentru că e vorba de necazuri superficiale, de o indispoziție trecătoare și că nimic nu poate zdruncina buna dispoziție pe care prezența lor, a copiilor, o răspândește în casă. Când însă preocupările devin subiectul predominant în discuții, iar activitatea adulților este agitată și încordată, atmosfera saturată de nervozitate, cu un cuvânt, atunci când în casă surâsul devine rar, copilul are un sentiment nelămurit că este vinovat că există pe lume. Și se clatină bazele pe care se sprijinea încrederea sa, bucuria de a trăi.

Bunul simț ne învață să-i lăsăm pe copii să se deprindă a lua hotărâri și a-și asuma răspunderi tot mai importante, pe măsură ce cresc. Aceasta presupune o cunoaștere profundă a propriilor noștri copii și a capacităților lor. Această cunoaștere este o mare calitate și puțini părinți sunt înzestrați cu ea.

Copilul trebuie să se simtă parte activă și esențială a grupului familiei. O astfel de conștiință va dobândi dacă va vedea că familia este unită prin raporturi de strânsă prietenie, deci de colaborare.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății constituind bagajul educativ al “ celor 7 ani de acasă”, atât de des evocați în special în situații în care tinerii dovedesc crase carențe educative.

Exemplul personal al părinților și bunicilor în educația copiilor este hotărâtor.

Carențele educaționale ale părinților și bunicilor se pot răsfrânge însă asupra copiilor și nu de puține ori acestea sunt greu sau imposibil de corectat.

A crește un copil înseamnă și a-l educa!

Bunul simț de ieri și mitocănia de azi

**Prof. Rîpeanu Arșaluis Luiza,
Liceul Tehnologic „Lazăr Edeleanu” Năodari**

Scriu aceste rânduri în special pentru generația mea de tineri, și generațiile care vin din urmă, cei care vor fi fericiții moștenitori ai acestei țări binecuvântate de Dumnezeu cu toate resursele pământului.

Poate sintagma „7 ani de acasă” vă poate părea ciudată azi. Dar e nevoie chiar mai mult decât cei 7 ani de acasă pentru a ajunge la un comportament decent în societate. Pentru că bunul simț și manierele se degradează mai nou încă din copilărie, iar recuperarea lor durează mult mai mult.

Mă consider o fericită, deoarece bunicii și părinții mei mi-au vorbit de mică despre comportamentul civilizată în societate. Am fost crescută în spiritul bunului simț și al respectului reciproc și deși mulți îmi spun că admir „chestii trecute” ce nu mai sunt la modă, continui să mă bucur în fiecare zi de ele. Nu știu cum se simt cei care ignoră bunele maniere și adoptă mitocănia, dar știu cum se simt și cum arată cei care le respectă: eleganți, rafinați și cu o mare stimă de sine. Bunele maniere nu sunt doar reguli despre ce ai voie și ce nu ai voie să faci în societate, despre cum trebuie să ne purtăm sau ce trebuie să îmbrăcăm. Ele reprezintă, de fapt, „arta de a trăi frumos”. Reprezintă respectul față de tine și față de cei din jur. Cum îi tratezi pe alții, așa vei fi tratat și tu.

Eleganța în comportament înseamnă influență pozitivă. Si câtă nevoie are un tânăr în dezvoltare de acest lucru! Cel mai bun exemplu de eleganță prin gesturi, gânduri, și comportament, l-am întâlnit la membrii caselor regale. Regele Carol I a fost cel care ne-a deschis orizonturile comportamentului manierat, prin impunerea unui protocol de curte în anul 1875. În respectivul protocol erau expuse formulele de adresare, ținuta și reverențele. De asemenea, subiectele de discuție aveau anumite limite: nu era permis să se discute despre politică, religie, sau subiecte cu caracter personal. Cred că acesta este și motivul pentru care oamenii erau mai politicoși în trecut: pentru că aveau un model strălucit, conducătorul României. Și ce exemplu mai frumos de urmat în comportament decât un rege și o regină cu maniere impecabile?

Aceste reguli regale s-au schimbat cu timpul, dar au rămas la fel de prețioase. Le numim reguli de comportament în societate, sau codul bunelor maniere. Lucruri pe care bunicii și părinții noștri le aplicau, și care ne-au fost spuse și nouă de mici copii. Scopul era ca atunci când vom deveni adulți să strălucim prin comportament, și să ne conturăm un viitor frumos. Bunele maniere au rolul de a apropia oamenii, și de a-i face mai puțin stresați și deprimăți.

Mă întreb de ce astăzi părinții uită să le vorbească copiilor de respect, de iubirea de țară și natură, despre valoare și responsabilitate? De ce nu-și cunosc istoria sau nu sunt interesați să o facă? De ce nu mai știu să spună „te rog”, „mulțumesc”, „și bună ziua? Pentru că toate aceste mici detalii, sunt temelia de bază a unei civilizații sănătoase. Cum să îți dorești progres, educație, valoare, locuri de muncă și salarii mari dacă te degradezi pe zi ce trece și nici măcar nu îți pasă? Cum să aștepti performanță, când te complaci în indolență și pasivitate?

Este dureros faptul că am început nu numai să acceptăm nesimțirea și lipsa educației, ci să nu ne pese. Ceea ce bunicii noștri resping cu vehemență, noi susținem că e normal și-l ridicăm la rang de artă. Ne temem de monarhie și maniere regale, bun simț și respect, și acceptăm cu brațele deschise manelizarea României, țigăneala, distrugerea valorilor, promovarea nonvalorilor, și pătarea trecutului și amintirii celor care au murit pentru confortul nostru de astăzi.

Zicem că vrem să lăsăm trecutul în urmă și să fim mai buni și mai străluciți decât părinții și bunicii noștri. Dar valorile pe care le respectăm, modul de a ne comporta acasă și în societate și lipsa tot mai acută a bunului simț, ne indică contrariul. Ne îndreptăm clar într-o direcție greșită. Nu devenim mai buni decât strămoșii noștri, ci tot mai inferiori lor pe zi ce trece.

Cred că în România viața poate fi mai frumoasă și mai puțin stresantă schimbându-ne comportamentul și devenind mai civilizați. Putem să nu ne mai lăsăm călcați în picioare de cei fără educație și fără bun simț! Putem să ne alegem singuri modelele pe care le urmăm, iar la ora actuală nu văd alte exemple mai potrivite decât membrii Casei Regale. Orice femeie poate vedea un exemplu de conduită morală și socială în ASR Principesa Margareta. Să luăm inițiativa și să le arătăm celor din jur cum să se comporte și cum să vorbească civilizată. Oamenii se imită unii pe alții, așa că de ce să nu imite ceva

frumos? Să nu lăsăm educația doar pe seama dascălilor, ci să contribuim fiecare cu cât putem, cu perseverență și curaj, pentru a schimba în bine această societate.

După cum spunea și Majestatea Sa regele Mihai I al României, în discursul său din Parlament, “Stă doar în puterea noastră să facem țara statornică, prosperă și admirată în lume. “

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNC. PRIMAR RÎȘCO MARIOARA ȘCOALA CU CLASELE I-VIII PETRE DULFU BAIA MARE

„Cei șapte ani de acasă“ sunt anii în care copiii primesc deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri pe care nu le putem contesta, în educația copiilor, părinții sunt binecuvântați să dețină rolul principal.

-Cum definim cei șapte ani de acasă?

-Simplu: Acest cadru este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația adultului de mâine nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

„Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit „cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată. Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se: „Ce copil politicos! Se vede că are **cei șapte ani** de-acasă!”

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Începe să îl învețe lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Cercetările din ultimele decenii ne-au demonstrat că trebuie să abordăm copilul ca întreg, având în vedere dezvoltarea sa fizică, dar și emoțiile și creativitatea, încadrate de istoria sa personală ca identitate socială (Moss și Petrie, 2002).

Întreaga dezvoltare a copilului este condiționată de calitatea relațiilor pe care le stabilește cu mediul social în care trăiește. Fiecare participant în viața copilului (părinți, frați, bunici) influențează modul său de dezvoltare, condiționând modelele de relaționare pe care copilul le integrează și pe care le va reproduce în viața sa.

Părinții și ceilalți membri ai familiei cu care copilul intră în contact trebuie să formeze un front comun în procesul de cunoaștere a trăsăturilor de personalitate ale copilului pentru a interveni eficient în educarea autonomiei acestuia. Astfel, stimularea verbală și nonverbală realizată de părinți are o influență importantă în dezvoltarea intelectuală, socială și emoțională a copilului.

În 1954, Dorothy Law Nolte a scris un celebru poem pedagogic intitulat

”*Children Learn What They Live*” – ”*Copiii învață ceea ce trăiesc*”. Fiecare vers enunță un adevăr simplu și de bun-simt despre consecințele, benefice sau nefaste, ale modelului familial în care se formează copiii:

Dacă trăiesc în critică și cicală, copiii învață să condamne;

Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;

Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;

Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătimirea;

Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;

Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;

Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători; etc.

Atunci când părinții stabilesc limitele, trebuie să fie siguri că odraslele lor sunt capabile să îndeplinească cerințele formulate. Cerințele exagerate îl pun pe copil într-o situație fără ieșire și acest lucru va produce pagube inevitabile capacității sale emoționale.

O relație bazată pe dragoste și afecțiune este foarte posibil să devină o relație sănătoasă, chiar dacă vor apărea și greșelile inevitabile ale părinților.

BIBLIOGRAFIE:

- *Your Child's First Seven Years: Building A Foundation For A Happy, Healthy Life*,
- <http://www.viralnovelty.net/chilids-first-seven-years-building-foundation-happy-healthy-life/>
- Dima Silvia – „*Cei șapte ani de-acasă*”, E.D.P., ediția a II-a, București, 1999

Ce se învață în cei ”7 ani de acasă”

Prof. RIȘCUȚA MARIOARA DORINA
Școala Gimnazială Horea, CLOȘCA ȘI Crișan Brad . jud. Hunedoara

Dezvoltarea psihologică din primii ani de copilărie este cea care arată ce fel de adult va fi. Siguranța sau nesiguranța lui vor veni din câtă dragoste au simțit în preajma lor atunci. Există persoane cu o inteligență mult peste medie, dar care nu reușesc în viață din cauza lipsei de stimei de sine sau a faptului că nu sunt organizate. Și aceasta din urmă, tot în cei ”7 ani de acasă” se însușește cel mai bine.

Bunele maniere par pentru unii ceva desuet, dar pot deschide multe uși în viață. De cele mai multe ori, ele sunt vitale la serviciu. Totodată, fac viața de familie mult mai frumoasă. Acestea nu se pot învăța la școală sau la grădiniță. Educatorii și profesorii mai pot vorbi de ele, dar este nevoie de exemplul părinților pentru ca micuții să le învețe și să le practice în viața de zi cu zi.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile

celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Școala Gimnazială „Avram Iancu”, GPP.NR.1, Abrud, Alba
Prof.înv.preș.Rîștei Loredana Mihaela**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PRIMII ANI DE VIAȚĂ AI COPILULUI, ÎN STIL MONTESSORI

PROF. GEORGETA-ELENA RISTOIU, COLEGIUL TEHNIC „RALUCA
RIPAN”
CLUJ-NAPOCA, JUDEȚUL CLUJ

În 1870, în Italia, se naștea Maria Montessori, cea care urma să devină o persoană remarcabilă, una dintre primii medici femeie ai Italiei, dar mai ales un reper în lume pentru ceea ce înseamnă educație, aducând în prim plan mintea fascinantă a copilului și etapele sale de dezvoltare. Maria Montessori a observat cum, încă de la naștere, copilul prezintă elemente ale unei vieți psihice (1961), acest lucru traducându-se prin manifestarea unei minți funcționale. Scopul copilului, credea Maria Montessori, „este construcția omului în plinătatea puterii sale și a vieții sale” (1949).

Educația Montessori urmărește un scop ambițios: să ajute la dezvoltarea copilului într-o ființă umană adultă completă, confortabilă cu sine, cu societatea și cu umanitatea în ansamblul ei. În timp ce abordarea tradițională a educației - care predomină în zilele noastre - rămâne concentrată pe transmiterea unor blocuri prescise de cunoștințe, abordarea Montessori se concentrează pe susținerea și sprijinirea procesului natural de dezvoltare a ființei umane. Acest lucru se realizează prin înțelegerea faptului că ființa umană complet dezvoltată are, astfel, o mai mare predispoziție către a învăța lucrurile de care are nevoie pentru a deveni un membru integrat în societate, care contribuie corespunzător. Esența ființei umane - dezvoltarea caracterului și integrarea personalității în ansamblu - sunt abordate, tradițional, ca valori care trebuie insufflate în copil. Rezultă, astfel, copii care sunt plictisiți sau stresați și o societate cu niveluri de boli mintale în creștere.

În primii 6 ani de viață, copilul trece prin mari transformări fizice și psihice, de la sugar cu mișcări haotice la un copil activ în mod inteligent. Specific acestei perioade este mintea ”absorbantă” ce le permite copiilor adaptarea la mediul în care trăiesc. Copiii absorb mediul în mod necondiționat, fără prejudecăți și fără a deosebi între bine și rău, absorb imagini, ritualuri și comportamente, atitudini, limbaj, gusturi și valori. De aceea, în acești ani, este nevoie ca noi să acordăm o atenție deosebită informației pe care vrem să o transmitem și modului în care o facem. Acest lucru poartă denumirea de modelare și fie că o facem conștient sau nu, copiii observă și absorb informația exact așa cum este transmisă.

Mediul de acasă, mai ales în primii doi ani de viață, își pune în mod evident amprenta asupra dezvoltării fizice și psihice, dar mai ales asupra dezvoltării cerebrale. În primul an de viață, creierul copilului se va dezvolta de la aproximativ 350 de grame la naștere la 850 grame la un an – o dezvoltare pe care niciodată nu o va mai atinge. Lucrul acesta este posibil datorită noilor legături neuronale ce se formează, precum și procesului de mielinizare care se desfășoară cu o rapiditate incredibilă în primul an de viață.

Mintea umană funcționează după principiile ordinii universale: zi / lumină, activitate/repaos, succesiunea anotimpurilor, ritualuri, secvențe de lucru etc. Ordinea fizică a mediului aduce cu sine ordine psihică pentru copil, îl calmează, îi dă puncte de reper și de orientare, îi dă siguranță și posibilitate de explorare.

Copiii descoperă lumea prin **explorarea senzorială** – o ating, o privesc, o ascultă, o gustă, o pipăie și o reconstruiesc în mintea lor într-un mod inconștient, utilizându-și toate simțurile. Educația specifică acestor primii ani de viață este o educație indirectă și poartă denumirea de „**educația simțurilor**”, pentru că ele sunt porțile de învățare, nu adultul.

Având aceste noțiuni clare despre cum funcționează învățarea la cei mici: **explorarea senzorială, nevoia de ordine și puncte de reper în mediu, nevoia de mișcare**, tot ceea ce putem face noi, ca adulți, este să construim un mediu ofertant și să conectăm copilul cu acest mediu.

Primele materiale pe care le întâlnește copilul în Casa Copiilor Montessori sunt activitățile ‘vieții practice’. Acestea sunt activități de zi cu zi, cu care copilul este familiarizat de acasă, precum a turna un lichid, a curăța o masă, a curăța pantofii sau a încheia nasturi. Copilul este ajutat să câștige independență prin achiziționarea anumitor abilități și, în același timp, principalul scop al acestor activități este de a ajuta copilul să-și dezvolte capacitatea de a se concentra și a-și coordona mișcările.

Pentru copiii sub 3 ani, există câteva medii Montessori care oferă o largă varietate de opțiuni și oportunități pentru implicare din partea părinților. Creat special pentru părinții care lucrează, Nido este un

mediu pregătit pentru copiii de la 2 sau 3 luni până când merg bine în două picioare. Clasa părinte-copil oferă un mediu în care părinții și copiii interacționează alături de un adult cu pregătire Montessori care folosește mediul pentru a le facilita interacțiunea. Persoanele care îi îngrijesc sunt învățate cum să observe ce fac bebelușii lor pentru a ști ce să le ofere. După ce încep să meargă, copiii se alătură grupului celor peste 1 an, unde le sunt cultivate coordonare motorie primară, independența și limbajul. Mai degrabă decât o clasă, reprezintă un mediu de cultivare unde copii foarte mici experimentează primul lor contact structurat cu alți copii. Copiii se angajează în activitățile practice ale vieții de zi cu zi. Ce este educația Montessori? zi, cum ar fi împăturirea, pregătirea unei gustări, spălatul sau măturatul; explorează o arie de limbaj, precum obiecte în miniatură, carduri care denumesc anumite cuvinte și cărți; și participă la pictură, cântat și alte experiențe artistice.

Clasa preșcolară Montessori (3-6 ani) este o ‘sufragerie’ pentru copii. Copiii își aleg activitățile dintre materialele auto-corectoare care se află pe rafturile deschise ce permit copiilor să învețe prin propriile simțuri. Mediul preșcolar unifică funcționarea psiho-socială, fizică și academică a copilului. Sarcina sa importantă este de a oferi copiilor o fundație generală, timpurie care include o atitudine pozitivă vizavi de școală, încredere interioară și un simț al ordinii, mândrie pentru mediul fizic, curiozitate permanentă, obiceiul de a se concentra, obiceiuri precum a avea inițiativă și a insista, abilitatea de a lua decizii, auto-disciplină și un simț al responsabilității față de ceilalți membri ai clasei, școlii și comunității. Această fundație le va permite să dobândească cunoștințe și aptitudini mai specializate pe parcursul carierei lor școlare. Activitățile din ‘Casa copiilor’ sunt prezentate mai detaliat în secțiunea ‘Materiale Montessori’ de mai sus.

Când se transformă în ideologie, într-o rețetă standard de folosit în relația cu copilul, în clișee de comportament sau într-o viziune fixă a lucrurilor, educația Montessori nu mai are valoare. Valoarea ei stă tocmai în deschiderea către copil, în faptul că rămâne un sistem de referință deschis, flexibil, care ia în seama fiecare copil în parte.

Mi-a plăcut mult o vorbă de-a lui Dostoievski care mi-a rămas ca gând din vremea adolescenței și din când în când îmi străbate afirmativ existența. El zicea așa: “Am văzut și știu că oamenii pot fi minunați și fericiți fără să piardă aptitudinea de a trăi pe pământ. Nu vreau și nu pot să cred că răul ar putea fi starea normală a oamenilor”. Le spun acest lucru adeseori educatorilor și mi-l reamintesc mie însămi în momentele mai grele.

FAMILIA ȘI PRIMII ANI DE VIAȚĂ

**prof. înv. preșc. Rîtea Anamaria
Grădinița Voinicel, Toplița, Harghita**

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic, etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obiceiurile de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Cercetări recente asupra dezvoltării creierului uman au demonstrat că părinții sunt într-adevăr primii profesori ai copiilor lor. În primii trei ani de viață ai copilului, tot ceea ce părinții fac sau nu fac în mod obișnuit se va regăsi mai târziu și în obiceiurile copiilor. După primii trei ani de viață, creierul copilului ajunge până la 90% din greutatea unui creier de adult, așa că nu- i de mirare că în acești trei ani copilul își dezvoltă capacitatea de învățare. Atunci când părinții le vorbesc, le cântă sau le citesc copiilor, creierul este realmente „pe recepție”, adică se creează legături noi între celulele nervoase, iar legăturile vechi se întăresc. Acest proces de dezvoltare a creierului trebuie susținut pe toate planurile.

Astfel, familia este prima care se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale. Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii, cu viața socială. Având în vedere că 85% din abilitățile sociale ale unui adult sunt dezvoltate în primii ani de viață și nu numai, părinții au datoria de a oferi copilului educația și instrumentele necesare dezvoltării sănătoase și armonioase.

Altfel spus, educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. „Pentru noi, părinții sau adulții care trăim alături de un copil sau îl însoțim pe lungul vieții, provocarea constă în a- i permite să realizeze actul cel mai dureros pentru fiecare, acela de a crește și de a se diferenția de noi. Îl autorizăm astfel să ne părăsească, să se despartă de noi, să se îndepărteze pentru a întâmpina riscurile și minunile vieții.” (Jacques Salome)

Bibliografie:

<http://www.desprecopii.com/info-id-232-nm-Importanta-parintilor-in-educatia-copilului-cei-3-ani-esentiali.htm>

<http://didactica.genesis.ro/rolul-familiei-educatia-copilului>

<https://jurnalspiritual.eu/familia-si-rolul-ei-in-viata-copiilor>

https://www.roportal.ro/articole/despre/importanta_familiei_in_educatie_67

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. Rizea Adriana
Școala Gimnazială „Traian Săvulescu”- Izvoarele

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță respectul dacă este respectat. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întru-câtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PRIMII ANI DE VIAȚĂ -HOTĂRĂTORI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI-

prof. înv. primar ROMAN ADINA MIHAELA
Școala Gimnazială nr. 30, Timișoara

Dezvoltarea copilului se referă la schimbările care apar la un copil care crește și se dezvoltă fiind fizic sănătos, mental alert, social competent și gata să învețe. Primii ani din viața unui copil sunt fundamentali. Acestea sunt baza care modelează sănătatea, fericirea, creșterea, dezvoltarea și învățarea realizate la școală, în familie și comunitate, în viață în general.

Cercetări recente confirmă faptul că primii cinci ani sunt deosebit de importanți pentru dezvoltarea creierului copilului, iar primii trei ani sunt critici în modelarea arhitecturii creierului copilului. Primele experiențe oferă baza pentru dezvoltarea organizațională a creierului și funcționarea sa pe tot parcursul vieții. Ele au un impact direct asupra dezvoltării abilităților de învățare, precum și abilităților sociale și emoționale.

Copiii învață mai rapid în primii ani decât în orice alt moment din viață. Astfel, au nevoie de dragoste pentru a dezvolta un sentiment de încredere și securitate. Copiilor mici le este mai ușor să crească, să învețe și să se dezvolte când primesc dragoste și afecțiune, atenție, încurajare și stimulare mentală, precum și mese nutritive și sănătoase. Înțelegerea etapelor de dezvoltare a copilului ajută părinții să știe la ce să aștepte și cum să ofere cel mai bun sprijin în creșterea și dezvoltarea sa ulterioară.

Toți copiii au dreptul să fie crescuți într-o familie și de a avea acces la servicii de sănătate, bună nutriție, educație, joacă și protecție în caz de abuz și discriminare. Copiii au dreptul să crească într-un mediu propice pentru a ajunge la potențialul lor deplin în viață. Este de datoria părinților, tuturor membrilor familiei, comunităților, societății civile și guvernelor de a se asigura că aceste drepturi sunt respectate.

Prin observare și imitare, tinerii copii învață cum să interacționeze social. Ei învață tipurile acceptabile și inacceptabile de comportament. Exemplele de la adulți, frați mai în vârstă și copiii din grupurile sociale sunt cele mai puternice influențe în modelarea comportamentului și personalității unui copil. Într-un fel, copiii învață prin copierea a ceea ce fac alții. În cazul în care bărbații și femeile nu se tratează reciproc cu respect și egalitate, copilul va observa, învăța și, probabil, copia acest comportament. În cazul în care adulții strigă, se comportă violent sau discriminatoriu, copiii vor învăța acest tip de comportament. În cazul în care adulții îi tratează pe alții cu bunătate, respect și răbdare, copiii vor urma exemplul lor. Atunci când în familie mamele și tații se vor trata reciproc cu dragoste și respect, aceasta este ceea ce vor învăța copiii lor și cel mai probabil vor aplica în relațiile lor de adult.

Părinții ar trebui să fie capabil să caute ajutor atunci când se simt că fiul/fiica lor nu se dezvoltă cum era de așteptat. Prin observarea modului în care copiii răspund la atingere, sunet și vedere, părinții pot identifica semne de posibile probleme de dezvoltare sau handicap. În cazul în care un copil se dezvoltă lent, părinții și îngrijitorii pot ajuta prin a petrece timp suplimentar cu copilul, joacă și discuții și masaj.

În cazul în care copilul nu răspunde la atenție și stimulare, părinții trebuie să caute ajutor de la un medic sau îngrijitor calificat. Măsurile luate timpuriu sunt foarte importante în a ajuta copiii care au întârzieri și dizabilități să își atingă potențialul maxim.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.preșc. Roman Doinița
Grădinița cu P.N. Nr.1 Drăgușeni/Botoșani

A avea șapte ani de acasă înseamnă să ne comportăm respectuos și cu bună-cuviință cu cei din jurul nostru. De la venirea în grădiniță, indiferent de cât de mult sau puțin respectă aceste învățături, educatoarea inițiază sau completează ce au început să construiască părinții. Singurul exemplu, în acest sens este familia, dar de multe ori, mai ales în mediul rural, familia este cea care nu are timp pentru a-l învăța pe copil „bunele maniere”. Și atunci unii vor învăța din grădiniță sau/și din mediul apropiat lor. Timpul acordat copilului până la șapte ani este foarte prețios. Până la șapte ani, copilul are capacitatea de a achiziționa elementele de bază pentru dezvoltarea lui viitoare.

Așadar, a învăța în primii ani de viață să știi să saluți, să te îmbraci/dezbraci singur și cum să te îmbraci, în funcție de anotimp, eveniment, cum ne comportăm cu familia, cu educatoarea, cu adulții sau cu ceilalți copii, la cumpărături, în vizită, la spectacol,etc, reprezintă poarta de intrare în societate a copilului. Factorii care favorizează educația copilului în primii ani de viață sunt: relația afectivă dintre copil și părinți(dragostea părinților îl ajută să crească frumos, să aibă încredere în propriile forțe, să se simtă protejat, în siguranță, fiind deschis spre noi achiziții, spre învățarea și asumarea de noi comportamente, conform cu etapele vieții); specificul de dezvoltare al fiecărui copil, știut fiind faptul că, fiecare are ritmul său de dezvoltare; valorile pe care se bazează familia și de capacitatea membrilor familiei de a le transmite.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a fiecărui copil. Până la trei ani dragostea și atenția acordată îi oferă micuțului încredere, posibilitatea de a percepe pozitiv regulile transmise, fără a le transforma în acea „disciplină de fier”. Acum începe a diferenția binele de rău, învață formulele de politețe, dirijat fiind de părinte, când să spună bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere. Exemplul părinților își pune amprenta, deoarece acesta este vârsta când copilul învață prin imitație. Viața, însă, nu demonstrează că toți copiii vor cunoaște și aplica aceste comportamente. Uneori, părinții acordă o atenție excesivă copiilor sau sunt prea severi, și atunci obțin rezultate nesatisfăcătoare. Un copil prea alintat de familie se va comporta la fel și la grădiniță și în vizită sau în orice contact cu alte persoane adulte sau copii. De aceea este bine să fie fixate limite, să știe și părintele, apoi și copilul ce este bine, ce este rău, ce are voie și ce nu are voie, să învețe ce înseamnă așteptarea, răbdarea, amânarea dorințelor.

Odată cu venirea la grădiniță preșcolarul va fi capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului dar, în același timp, observă, reacțiile adultului vis-a-vis de comportamentul lui, apreciază recompensele, dar conștientizează semnificația pedepsei. Acesta este cel mai propice moment pentru învățarea bunelor maniere. Comportamentele copilului, simțul civic se vor contura în fiecare zi prin colaborarea și continuitatea dintre educația din familie cu cea din grădiniță. Contactul cu alți copii, adulți, activitățile curriculare și extracurriculare au rolul de a dezvolta la copii capacitatea de comunicare necesară interacțiunilor cu colegii, adulții, persoane publice. Preșcolarul va învăța când trebuie să intervină într-o discuție, cum să-și argumenteze și să-și susțină un punct de vedere, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să vorbească, chiar dacă are defecte de vorbire, astfel nu le va corecta prin exercițiu, să termine ce are de spus, să formuleze mesaje cu sens, fără a-i fi interzis să intervină.

Experiența în grădiniță mi-a întărit ideea că un părinte civilizată, respectuos, cu bun simț, într-un cuvânt, cu cei șapte ani de acasă, va avea un copil cu cei șapte ani de acasă. De multe ori mi s-a întâmplat să intre mama cu copilul în sala de grupă și să-i pretindă acestuia să salute, dar ea nu spune nimic nici la intrare, nici la ieșire. Fiecare copil este imaginea părintelui său. Degeaba i se va repeta copilului: să spui „Bună ziua!”, „Multumesc!”, dacă el nu aude în familie niciodată acest cuvânt sau nu mai țipa, când el asistă la nenumărate certuri în familie, țipete. Consecvența ambilor părinți va conduce la formarea unor comportamente pozitive, la copii echilibrați care vor ști să-și gestioneze, mai târziu, emoțiile, să găsească soluții, să-și exprime sentimentele controlat.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002;
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.copii.ro

Cei șapte ani de acasă

Profesor învățământ primar: Roman Florina Colegiul Tehnic de Construcții și Protecția Mediului

“A crește copii este un lucru riscant, căci reușita depinde de multă trudă și grijă, iar nereușita de multă durere” Democrit

Fiecare copil este unic iar principalii factori care intervin în educația sa până la vârsta de șapte ani sunt: moștenirea genetică, mediul social și familia în care crește. Din această cauză, nu consider că există metode universal valabile în educarea unui copil, ci mai degrabă principii după care părinții se ghidează, găsiind ei însuși strategii potrivite pentru copilul lor și situațiile concrete cărora trebuie să le facă față. Primul pas în educația unui copil, este înțelegerea lui și descoperirea cauzei problemei. Copilul își admiră părintele fiind primul său model dorindu-și să fie ca el, să poată face tot ce poate face el, imitându-l, din această cauză trebuie să fim foarte atenți la tot ce facem noi sau cei cu care intră în contact zilnic. ”Așchia nu sare departe de trunchi”, proverbul face cu precădere referire la moștenirea genetică, dar putem spune că se referă în egală măsură și la educația pe care o primește, la ceea ce învață de la părintele său, cu bune și cu rele.

Reproșurile repetate îl fac pe copil să se simtă prost, îl umilesc și îi distrug încrederea în sine. Neînțelegerea copilului, comunicarea defectuoasă între copil și părinte aduc o dată cu sine frustrare de ambele părți și nu în ultimul rând lipsa de comunicare și ascultare din partea copilului. De asemenea alterează în timp relația copil-părinte. Copilul trebuie să aibă timp să se obișnuiască treptat cu fiecare lucru nou, el are nevoie să se joace, să exploreze, să experimenteze, să își exprime liber sentimentele, gândurile, dorințele, să învețe să comunice. Are voie să fie el însuși, și pentru aceasta are nevoie să fie liber. Pe de altă parte nici un copil nu trebuie lăsat să facă tot ceea ce își dorește, să își impună mereu voința și părinții să îi satisfacă toate dorințele, el trebuie să fie pregătit să trăiască într-o comunitate. Copilul are voie să facă orice atâta timp cât: nu își face rău lui sau celorlalți, nu face rău lucrurilor. Ignorarea acestei limite duce la indisciplină, răsfăț, teribilism, agresivitate, răutate. Părintele trebuie să fie consecvent, lipsa consecvenței din partea acestuia, îl determină pe copil să fie: anxios, confuz, nesigur și recalcitrant.

Atmosfera din familie este pentru copil foarte importantă, sentimentul de unitate al familiei, senzația de siguranță și ocrotire pe care o trăiește copilul în sânul familiei îl ajută să se dezvolte armonios și să fie un copil sociabil.

COPILUL ȘI „CEI 7 ANI DE ACASĂ”

Romanescu Elena
Grădinița Colegiului Tehnic „Gheorghe Asachi” Botoșani

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„Ascultă, fiule, primește cuvintele mele, și anii vieții tale se vor înmulți.”

Proverbele 4:10

INSTRUIREA COPIILOR

Prof.înv. primar ROȘ ANA MARIA

Școala Gimnazială „Nicolae Drăganu” Zagra, jud. Bistrița-Năsăud

Părinții și învățătorii înțeleg necesitatea pregătirii copiilor pentru viață. Pentru a fi membri destoinici ai societății atunci când vor deveni adulți, copiii trebuie să învețe cum să muncească, să fie punctuali și să se înțeleagă bine cu ceilalți.

Instruirea copiilor este un domeniu important, vast și cu multe aspecte ce trebuie luate în considerare. Părinții trebuie instruiți și reinstruiți, atât din cauza tendinței omenești de a uita, cât și a celei de a obosi în a pune în practică. Un alt motiv este pur și simplu trecerea timpului; copiii de ieri sunt tinerii părinți de astăzi.

Însă educația și instruirea sunt foarte importante și ele reprezintă un ajutor decisiv, iar lipsa lor un obstacol îngrijorător.

În biblie, Efeseni 6:4 găsim un îndemn pentru părinți: „Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului”. Într-un dicționar am găsit pentru termenul „a instrui” următoarele două definiții, care se aplică în cazul copiilor:

1. a oferi cuiva calificări, competențe, deprinderi printr-o instruire sistematică, prin repetiție etc., a educa.
2. a îndruma într-o direcție anumite; a dezvolta pentru a obține formă precisă; sinonim cu „a învăța” pe cineva.

Copilul trebuie să fie mustrat dinaintea de a înțelege cuvintele. O îmbrățișare fermă și reactivă îi transmite copilului neascultător și încăpățânat faptul că purtarea lui nu este permisă. Oare cât respect față de autoritate va avea un copil de 6, 12 sau 18 ani, dacă, încă de la 2 ani, el știe că poate obține ceea ce vrea prin țipete și prin insistență?

Strâns legată de toate acestea este **inconsecvența**. Comportamentul nostru trebuie să fie consecvent, zi de zi. Ce putere are cuvântul nostru, dacă fiul sau fiica noastră ne ascultă abia atunci când ridicăm vocea sau când îi pronunțăm numele întreg cu asprime pentru a treia oară? Cine i-a educat în felul acesta? Este **nu** al nostrum nu și **da** al nostrum da? Părinților, ori ne educăm copiii cu atenție, ori îi lăsăm de capul lor.

Putem observa că tinerii părinți au tendința să-și ia în serios responsabilitatea de a-și instrui copiii, dar pe măsură ce anii trec, încep să fie mai permisivi cu cei mai mici, și prin urmare nu-și mai pun în practică principiile de la început.

O parte foarte importantă a învățării și educării este instruirea spirituală. Închinarea în familie, cântările, povestirile biblice, toate ne îndreaptă atenția către minunile creației din jurul nostrum, și, astfel, toate joacă un rol în instruirea spirituală a copiilor noștri.

Puterea exemplului personal este și ea indispensabilă unei instruiți adecvate. Pe măsură ce copilul dobândește noi abilități și se pot încredința sarcini mai grele, care sunt benefice pentru a-l învăța valoarea și virtutea vredniciei, perseverenței și responsabilității. De asemenea, aceste sarcini îi ajută pe copii să guste bucuria de a fi utili și satisfacția adusă de o treabă bine făcută. A-i permite unui copil să împărtășească jucăriile fără a-l cere să le și strângă, cu toate că el poate face acest lucru, înseamnă, de fapt, a-l învăța să devină un adult iresponsabil.

Copiii preșcolari pot ajuta la treburile casei, se pot juca cu frații mai mici și pot veni imediat când tata sau mama îi cheamă. Eșecul părinților în aceste domenii formează tineri care nu au un scop nobil în viață și nu sunt pregătiți să facă față greutăților și zbuciumul vieții, fiindcă nu au învățat valoarea hărniciei și a perseverenței.

Sintagma *timp de calitate* este nouă și este adesea folosită greșit, de exemplu cu sensul de *o zi petrecută la grădina zoologică, la picnic, în tabără sau în alte forme de divertisment* . O definiție mult mai potrivită și un exemplu mult mai bun al acestei sintagme este *timp folosit pentru instruirea practică și spirituală* .

A fi strict are adesea o conotație negativă, care poate fi sau nu justificată. A fi strict doar în unele situații sau în anumite momente creează problemă, în special dacă strictetea nu este însoțită de iubire față

de copil. Fermitatea însoțită de iubire oferă copilului o bază solidă,cu limite bine definite,care conduce la siguranță în cadrul relației părintecopil. Un copil care nu simte acest fel de siguranță are un dezavantaj serios. Scopul instruirii copilului este asigurarea binelui său ,și nu confortul sau buna imagine a părintelui.

Există câteva domenii care pot fi un pericol:tovărășiile,jucăriile și prea mult timp petrecut în compania străinilor. Copilul poate fi vătămat profund de acestea,într-un timp relative scurt.,„Tovărășiile rele strică obiceiurile bune”(1 Cort15:33). Copiii pot fi implicați în majoritatea activităților noastre zilnice,însă a-I lua cu noi prin oraș fără vreun scop anume este periculos. Pe lângă mulțimea de lucruri nesănătoase pe care le văd părinții prin magazine,copiii mai observă și altele. Jucăriile pot fi foarte simple și folositoare sau complexe și dăunătoare. Jucăriile și jocurile care promovează concepte ,practici și activități lumești sunt o influență rea pentru copiii noștri. Iar în urmă,dar nu că ar fi mai puțin importante,lucrurile de care fiecare părinte are nevoie pentru a-și îndeplini cu succes sarcina. Acestea include,dar nu se limitează la:rugăciune, înțelepciune,răbdare, blândete, înfrânare, dragoste,lepădare de sine și unitatea părinților în ce privește scopul și metoda instruirii. Cum poate o persoană egoist să-i învețe pe alții și să fie un exemplu de altruism? Ce se va întâmpla dacă un părinte spune nu,iar celălalt,da?

Părinții înțelepți clădesc prin credincioșie și armonie ;părinții neînțelepți distrug prin iresponsabilitate și conflict.

Mai avem nevoie de cei șapte ani de acasă?

Prof. înv. primar Matei Elena
Prof. înv. primar Roșan Ancuța Mariana
Școala Gimnazială nr. 2 Almașu Mare, jud. Bihor

„Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu.” Arthur G. Holder

Expresia „cei șapte ani de acasă” utilizată atât de frecvent de unele generații, descrie conduita unei persoane într-un context anume și depinde în mare măsură de educația primită în familie încă din primii ani de viață și definește în bună măsură comportamentul copilului și nu în puține cazuri chiar al viitorului adult.

Dar oare când începe educația copilului? Primul pas în realizarea acestui demers începe încă din primele zile de viață ale bebelușului, când nevoile imediate ale copilului trebuie satisfăcute. Profesorul psiholog Adina Mureșan spunea : „Copilul plânge pentru că are o nevoie”, este forma lui de comunicare la acea vârstă și este indicat ca mama să identifice și apoi să satisfacă acea nevoie deoarece sunt importante atât în dezvoltarea copilului dar și pentru că acea satisfacere constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Psihologul explică și dorința permanentă a copilului de a fi luat în brațe –la doar câteva luni- este o altă nevoie a copilului și trebuie satisfăcută deoarece bebelușul nu poate încă merge, nevoia lui de explorare este foarte mare și fiind în brațele mamei când aceasta se mișcă, el poate explora totul în jur.

Pe la 9 luni apare nevoia de autonomie care trebuie satisfăcută, cu condiția că există un mediu sigur pentru copil , acesta va explora dulapurile și dacă este lăsat va vedea ce e acolo și nu-l va mai tenta.

În ceea ce privește dezvoltarea limbajului, este important ca mama să vorbească permanent cu copilul, să-i citească povești pentru că el învață prin imitație, mama poate să folosească și expresii ca „ hai să păpăm” dar să adauge imediat „hai să mâncăm” pentru a-l ajuta pe copil să progreseze .

Între 1 și 3 ani este extrem de important ca micul explorator să fie înconjurat de jucării, să fie stimulat să exploreze chiar dacă apar situații neplăcute; între 3 și 5 ani abordarea jocului de rol este foarte important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială; se manifestă dexteritatea prin scrierea peretilor și e mai bine aibă un colț al lui pentru acest lucru.

După vârsta de 5 ani, copiii încep să le placă rutina: trezirea, mersul la baie, spălătul, pieptănătul, îmbrăcatul ... și acum se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Apar acum și „fricile” ca: frica de întuneric, de eșec, etc. care nu întotdeauna pot fi depășite de părinți și au nevoie de ajutorul unui specialist.

În această perioadă copilul învață (mai întâi prin imitație) reguli de politețe . Dacă va vedea că mama o salută pe vecina , o respectă, va învăța să fie și el respectuos. Dacă va vedea că tata cedează locul unei doamne sau unei persoane mai în vârstă, va învăța că așa e normal. Dacă în familie se discută calm, corect, va învăța să fie calm, să vorbească corect.

Deosebit de important este învățarea formulelor de adresare „dumneavoastră” , „dumnealui” sau „dumneaei”, prin modelul oferit de mama/tata când se adresează bunicii sau bunicului. Un aspect negativ din acest punct de vedere îl reprezintă faptul că există azi elevi de gimnaziu care nu se adresează profesorilor cu „dumneavoastră” pentru că în familie a fost învățat cu „tu”.

Până la intrarea în clasa pregătitoare, copilul trebuie să aibă dezvoltate : un anumit grad de autonomie – să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat; un nivel rezonabil de politețe- învățat din regulile impuse de familie; un limbaj dezvoltat care să-i permită comunicare eficientă cu ceilalți copii și doamna învățătoare; un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea să-și controleze fricile și emoțiile și capacitatea de a relaționa social.

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții au oferit-o copilului lor în prima parte a copilăriei , sunt cei mai importanți pentru că înveți ce este viața și cum să treci prin ea.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ROȘCA MARILENA ȘCOALA PRIMARĂ BOGATA

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp cu copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Atunci când vorbim de cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuvințos cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia pentru adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Acel copil care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, deci el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce fac. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

De la 3 la 5 ani copilul trebuie să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, devine conștient când face un lucru bun și când face un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele dar conștientizează și semnificația pedepsei. Tot acum este bine să fie învățat bunele maniere, ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită în parc sau la grădiniță. Dar acest proces al bunelor maniere este de durată, care va prinde contur în fiecare zi iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani copilul devine tot mai independent, merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur, copiii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observație în public.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. De asemenea este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte regulile involuntar, să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie, prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta sa și locuința sa precum și de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra semnalelor pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități.

Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil structura socio-afectivă de bază.

BIBLIOGRAFIE

Emilia Ioan- Cei 7 ani de acasă, Ed. Didactică și Pedagogică, 2007

Michiela Poenaru- Cei 7 ani de acasă, Ed. Coresi, 2012

Roxana Geantă- Cei 7 ani de acasă

Cei 7 ani de acasă !

**Prof.inv.presc. ROSCA OANA
GR.P.P „, CURCUBEUL COPILARIEI”**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.

Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își

argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Importanța celor șapte ani de acasa

Prof. Logoped Roșca Simona- Bianca CJRAE Mureș

Fiecare român la auzirea sintagmei „7 ani de acasă” se gândește inevitabil la bunul simț și trăsăturile de caracter. Cei 7 ani de acasă, sunt definitorii în creionarea trăsăturilor de personalitate.

Familia în sânul căreia crește și se dezvoltă copilul poartă asupra sa marea responsabilitate a educării viitorului adult.

De la naștere, copilul este complet dependent de îngrijirea și afecțiunea celor din jurul său. În mediu prielnic el se dezvoltă matur emoțional și încrezător, însă în mediu neprielnic el poate să devină neîncrezător, anxios sau chiar violent. Toate caracteristicile emoționale se cizelează în familie. Legătura dintre mamă și copil este una inextricabilă și de neînlocuit. Mama reprezintă pentru copilul mic centrul universului său, reper în tot ceea ce face și punct de stabilitate. De asemenea tatăl, alături de restul familiei completează educarea copilului și oferirea unui mediu securizant.

În primii ani ai copilăriei, copilul dacă este valid și corect stimulat își însușește o multitudine de deprinderi și un bagaj consistent de cunoștințe. Copilul până la trei ani învață primele mii de cuvinte, primele concepte logico-matematice, primele comportamente de tip social. Copilul mic este un „burete” viu, care absoarbe informație și imită ceea ce vede în jurul său. Din acest motiv părinții și ceilalți membri ai familiei vor trebui să ofere cât mai multe și mai diverse momente de educație astfel încât acesta să asimileze informații și deprinderi cât mai diverse.

După vârsta de 3 ani majoritatea copiilor sunt integrați în mediul preșcolar. Acesta este momentul dezlipirii de mamă, al socializării cu semenii, al învingerii angoasei de separare și al conformării la regului. Părinții joacă și de această dată un rol crucial în acomodarea copilului cu noul rol. Punctualitatea, rutinele zilnice, lecturarea de povești, continuarea activităților din grădiniță reprezintă rețeta cea mai potrivită pentru o conturare clară a cunoștințelor și personalității copilului. În această perioadă apare perioada „De ce?”- urilor. Acum va fi momentul explicațiilor interminabile, al răsfoirii enciclopediilor, al plimbărilor în parc sau la țară, al jocurilor de rol și al jocurilor științifice.

Părinții pot seconda grădinița și pot potoli setea de cunoaștere a micii creaturi oferind informații interesante, jucându-se împreună și explorând natura. De asemenea ei vor gestiona relațiile între frați sau între copilul lor și prietenii acestuia fiind atenți atât la nevoile lui cât și la relațiile lui cu ceilalți. În această perioadă copiii încep să își însușească regulile de joc, regulile de conduită socială.

În ultimul an de grădiniță copilul începe să facă cunoștință cu cifrele, literele și activitățile pregătitoare pentru școală. Pentru a pregăti copilul înspre acest pas familia va desfășura activități de citire după imagini, de sortare, de numărare, de implicare a copilului în sarcinile casnice (curățat camera, ordonat jucăriile, cărțile, împerecheat șosetele, strâns masa, spălat vasele). Copilul va fi treptat acomodat cu pregătirea ghiozdanului, cu orientarea în timp, cu reguli mai stricte de conduită. De asemenea el va fi învățat să se autoservească, să se îmbrace și încălțe, să își lege șireturile.

Intrarea în clasa pregătitoare este unul din cele mai memorabile momente în viața copilului, întâlnirea cu învățătoarea și noii colegi fiind întotdeauna impresionantă. Școala impune rigorile sale de punctualitate și concentrare pe sarcină. La această vârstă copilul care a parcurs 3 ani de grădiniță face o trecere lină, însă dacă cele descrise mai sus nu s-au întâmplat, în cazul în care familia nu și-a adus complet aportul încep problemele adative, de la legatul șireturilor până la atenția la clasă, organizarea ghiozdanului și efectuarea lecțiilor.

Familia va avea rolul de a completa activitățile școlare și de a fructifica interesele acestuia.

Sa nu uităm că salutul, respectul, empatia și ajutorarea semenilor copilul le învață de la familia sa!

Așadar familia joacă rolul cheie în educarea copilului în cei 7 ani de acasă aceasta învățând copilul cele mai elementare lucruri și trasându-i cele mai vizibile trăsături de personalitate.

Închei acest articol concluzionând că familia este prima școală a copilului și cei „7 ani de acasă” te însoțesc pretutindeni ca o carte de vizită.

PROIECT EDUCAȚIONAL CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Prof. instruire practica: Roșculeț Corina
Liceul Tehnologic „Ion Podaru”, Ovidiu**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Copilul și cei 7 ani de acasă

AUTOR: ROȘU ALINA MIHAELA

La naștere, omul nu se naște cu personalitate însă, este un candidat pentru dobândirea acestui atribut. Dobândirea personalității se realizează în timp, sub influența diferiților factori. Construcția personalității începe încă din primele zile ale copilăriei și continuă toată viața omului.

Specialiștii sunt de părere că în jurul vârstei de 3 ani, se pun majoritatea premiselor personalității. Procesul de transformare al personalității este complex, îndelungat, dispunând de niveluri diferite între ele prin diferențierea componentelor personalității, pe de o parte, dar și prin relațiile de interdependență și interacțiune realizate între factorii externi, de mediu, pe de o parte și structura internă pe de altă parte. Copilăria, este fără îndoială, cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Psihologul Oana-Maria Udrea, sublinia faptul că: "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte îngrijit, protejat, această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Așadar, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Familia este cea care exercită asupra copiilor influențe ce se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Părinții oferă modele de conduită, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale. Așadar, părinții reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

La vârsta de 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. La această vârstă îl putem învăța însă, formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Între 3 și 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Totodată, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă pot fi: masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici, etc.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica. Așadar este momentul când ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

După cei șapte și, mai nou, șase ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Așadar, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei

din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Zlate, M. (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Pro Humanitate, București

Copilul - Om

Prof. înv. primar Roșu Dorina-Viorica
Școala Gimnazială "Ioan Slavici" Șiria

"Copiii sunt educați de comportamentul adultului, nu de cuvintele sale." Carl Jung

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Fiecare persoană este unică în felul ei, fiecare om își trăiește propria viață, fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile personale, fiecare copil are particularitățile care îl deosebesc de oricare alt copil.

Meseria de părinte este, în același timp, cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Este deosebit de greu să rezisti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău, de a avea răbdare să răspunzi adecvat la întrebări "puerile", de a reuși să vezi lumea prin ochii lui. Pe de altă parte este foarte ușor, când vii acasă de la serviciu, să trasezi câteva sarcini copilului, să-l corectezi cu abnegație la cea mai mică greșală, iar, după câțiva ani, să exclami cu mândrie: "Vezi, acela este copilul meu! Datorită mie a ajuns așa!"

Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește rolul, depinde viitorul copilului.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazine, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Educarea copilului e o muncă de Sisif, rezultatele se văd mai târziu.

Unele comportamente nedorite (copilul vorbește urât, ne șantajează, devine materialist etc.) nu sunt înnăscute, se învață. Copiii se comportă așa, pentru că așa i-am învățat. "Telecomanda" e la noi. Fiecare familie urmărește programul pe care îl alege. Din păcate însă, telecomanda are prea multe butoane și, uneori, ne încurcăm în ele.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Dolean, D.D. și I. (2001), *Meseria de părinte*, Editura Motiv, Cluj-Napoca

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ROȘU GABI – ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂRĂȘTII DE VEDE, OLT

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității.

Rolul familiei nu se mai poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațional instituționalizată. Familia este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreua activitatea școlii. Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". Familia îi dă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

“Omul devine om numai prin educație, dar educația la rândul ei trebuie să se silească să urmeze mersul naturii, oricât de departe ne-ar conduce” - Pestalozzi.

Jan Amos Comenius menționa că actul educațional va fi eficient doar atunci când familia, școala și societatea își vor unifica eforturile. Chiar și în cadrul unui parteneriat educațional eficient familiei îi revin, totuși, cele mai relevante funcții:

Asigurarea condițiilor favorabile pentru securitatea și dezvoltarea psihofizică a copilului

Crearea mediului relațional care ar influența direct socializarea copilului

Crearea unui climat psihologic favorabil pentru satisfacerea trebuinței de respect de sine a copilului și a condițiilor oportune pentru explorarea sinelui/autocunoaștere încurajarea tentației copilului pentru autoeducație

Oferirea unor modele relaționale și comportamentale.

De obicei nucleul familiei îl formează părinții și copiii. În aceste familii mama este cea care începe educația, în primul an de viață având rol predominant, nu numai în hrănirea copilului cum exagerat se accentuează, ci în realizarea și a celorlalte dimensiuni ale educației, între care căldura afectivă și formarea deprinderilor elementare ocupă primul loc. Mama este prima persoană pe care o va iubi copilul. Atitudinea acestuia față de alte persoane este esențial determinată de relația sa cu mama. Semnificația pe care o vor avea pentru el mai târziu oamenii și perspectiva în care el va considera raporturile posibile cu lumea depind de mamă. Contactul copilului cu universul se realizează prin intermediul mamei. Ea este în aceeași măsură inițiatoră și pe plan intelectual și cultural. Mama este cea care îl învață pe copil să ajungă la primele gesturi îndemânate și la primele performanțe practice. Acesta este prima autoritate cu care se confruntă copilul. El face cunoștință cu primele reguli, cu primele obligații, cu primele forme ale moralei. Astfel este necesară toată dragostea mamei și un permanent sentiment de siguranță pentru a face posibile începuturile adaptării copilului la exigențele sociale. Mama care nu consolidează sentimentul de siguranță al copilului, care îi subestimează încrederea în ea sau în el însuși, îl face să se teamă de lume pune sub semnul îndoielii însăși dezvoltarea fizică a copilului. Acest rol de inițiator, de ghid și de model are o deosebită strălucire în primii ani de viață ai copilului.

Pe măsură ce copilul înaintază pe treptele superioare ontogenetice, tatăl preia atribuțiile educative într-o măsură mai mare. De fapt această defalcare a atribuțiilor este relativă, căci și sexul copilului își spune cuvântul în exercitarea influențelor educative, fetele rămânând în seama mamelor, iar băieții intrând în sfera de influență a taților. Rolul tatălui are la început manifestări în bună parte indirecte, dar aceasta nu-i știrbește caracterul esențial. Acest rol indirect nu trebuie să ne determine să pierdem din vedere că tatăl are de jucat și un rol direct. Copilul cunoaște prin tată un mod diferit de a fi și învață să se adapteze fără să se simtă amenințat în sentimentul său de siguranță. Tatăl își exercită funcția sa esențială pe care o va păstra și care constă în a reprezenta în familie și mai ales față de copil o ordine a realității

diferită de aceea pe care o reprezintă mama. Copilul învață că tata muncește și tocmai acestei munci depusă de tata la serviciu i se datorește siguranța de zi cu zi și plăcerile din afara programului, care vin din timp în timp să dea o culoare festivă existenței curente. Rolul său de întreținător îi dă un prestigiu considerabil. Acest personaj plin de prestigiu, purtând aureola autorității, a forței și puterii, este evident redutabil dar și atrăgător, copilul fiind mândru de el, dorind să-i semene.

Pentru conturarea unei personalități de succes familia trebuie să colaboreze cu școala fapt ce va influența pozitiv procesul de educație al copilului pentru o civilizație democratică și liberă, care să-i confere posibilități multiple de afirmare. Indiferent de perspectiva din care am considera-o, familia îndeplinește un rol complex, juridic, economic, cultural și educativ. Familia constituie un rezervor de modele pe care le oferă copiilor, înlesnind astfel însușirea lor în cultura societății. Stăruind asupra modelelor în procesul de educație, M. Peretti subliniază: ”formarea personalității nu e realizată prin cărți, școală, intervențiile autoritare ale tatălui față de copilul mare, ci se consolidează în urzeala relațiilor trăite în copilărie, adică în relațiile de comportament cu persoanele întâlnite zilnic, cu modul lor de a explica, de a comanda, de a cere, de a exprima sentimente, preocupări, preferințe”.

Bibliografie

A.S.Makarenko - Carte pentru părinți ,E.D.S.P.,București, 1961

V. Pavelescu – Invitație la cunoașterea de sine Ed. Stiințifică, 1970 , București

Paul Popescu-Neveanu – Psihologie Editura Didactică și Pedagogică, București – 1990

Importanța celor șapte ani de acasă

Autor: prof.înv.primar Roșu Iuliana Monica

De numeroase ori, există adulți care afirmă că tinerii nu mai au cei șapte ani de acasă. În multe cazuri, lipsa educației în primii șapte ani de viață este cauzată chiar de adulți. Cei șapte ani de acasă reprezintă o expresie ce are rolul de a contura ideea de norme de conduită învățate în familie. Dar, care ar fi rolul acestor ani pentru un copil?

Un prim rol al cunoașterii normelor este adaptarea în societate. Bunul simț, respectul, dar și alte norme care se învață în primii ani îl ajută pe copil în parcursul său în viață întrucât acestea oferă posibilitatea unei comunicări cu cei din jur și colaborarea cu ei. Fără acestea, copilul este limitat, rămânând blocat în cercul aceluia care au fost la rândul lor privați de acești șapte ani. Părintele este un model pentru copilul care în primii ani de viață capătă informații și își conturează personalitatea. Atâta timp cât părinții respectă normele și prin puterea exemplului, ei ajung să îi învețe pe copil, micuțul crește, căpătând un comportament social corect, putându-se adapta. De exemplu, în timpul celor șapte ani, copilul, care nu distinge binele de rău, este expus unui mediu dăunător în care părinții se ceartă continuu, utilizează diferite cuvinte vulgare și în societate au un comportament irelevant, lipsit de respect. Ajuns la școală, copilul se va folosi de cele auzite și văzute în casă pentru a se face remarcat și înțeles, moment în care se va observa lipsa educației oferite de părinți. Cel mic nu va fi acceptat de cei din jur, ceea ce îi poate provoca suferință și chiar o agravare a comportamentului întrucât va încerca să îi atragă pe ceilalți. Până la apariția unei persoane care să îl îndrume pe copil, acesta se va înconjură de oameni care îi seamănă și poate ajunge să devină un pericol pentru ceilalți, având în vedere numeroasele pericole ale societății actuale (droguri, băutura în exces, violență, anturaj dăunător). Prin acestea, drumul omului a fost limitat încă din copilărie, fără a avea șansa de a cunoaște ce este bine și ce este rău și de a se adapta în societate, putând deveni un om exclus de ceilalți.

Un al doilea rol este chiar evoluția copilului în viață care este aflată sub puterea relației cauză-efect. De exemplu, părinții nu prezintă o bună educație, ei formându-și copiii așa cum au fost învățați la rândul lor. Crescând, tânărul ajunge la vârsta de a deveni părinte, iar urmașii pot avea același parcurs din cauza faptului că întreaga evoluție a omului se bazează pe relația cauză-efect. Școala nu este aceea care educă, ci ea conturează ceea ce părinții deja au făcut. Dacă în primii ani, cel mic a învățat ce este bine să facă și ce nu, dar mai ales cum să se comporte, evoluția vine de la sine. În plus, școala va consolida ceea ce părinții au realizat, urmând doar să îi îndrume pe copii și să îi ajute să crească și din punct de vedere cultural. Toate acestea pot fi determinate și de atașamentul față de părinți, deoarece pentru un copil devine important să își dovedească capacitățile în fața alor săi.

În concluzie, cei șapte ani de acasă au rolul de a-l ajuta pe copil să se adapteze în societate, să poată evolua, dar mai ales îl poate influența în educația pe care o va oferi copiilor săi. Valeria Mahok, scriitoare, a afirmat „Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.”, ceea ce accentuează rolul părinților în căpătarea unei bune educații.

Copilul si cei sapte ani de acasa Reflectii personale

**Prof. Rosu Izabela
Scoala Gimnaziala nr 1 Valea Seaca
Com. Nicolae Balcescu, jud. Bacau**

Experienta umana a dovedit faptul ca cei sapte ani de acasa reprezinta oglinda educatiei oferite din partea parintilor in aceasta perioada a vietii. Mai mult, specialistii sustin ca regulile de comportament si educatia primite in acesti ani sunt definitorii pentru formarea lor ca adult. Desi, in general, sintagma “cei sapte ani de acasa” se refera la comportamentul copilului in interactiunea cu ceilalti, in realitate educatia se reflecta in toate domeniile dezvoltarii: sociala, psihologica, intelectuala, cognitiva etc.

Experienta didactica ne-a aratat de-a lungul timpului ca exista cel putin zece reguli esentiale ce ar trebui aplicate in cresterea si educarea copilului pana la sapte ani. In primul rand, ar trebui invatat sa se poarte frumos, si asta se face cel mai bine prin puterea exemplului. De aici si proverbele “asa tata, asa fiu” sau “aschia nu sare departe de trunchi”. Astfel, copilul devine oglinda familiei in care creste; comportamentul sau trebuie ghidat de reguli simple, dar clare si respectate pana ce vor fi constientizate deplin.

Parintii ar trebui sa comunice cat mai mult cu copilul lor, comunicarea fiind secretul unei relatii solide si de durata. De asemenea, copilul trebuie invatat sa descopere lumea prin lectura si carti. In acest fel, universul sau va deveni infinit mai amplu si mai bogat. Cunoasterea si comunicarea in familie il vor ajuta si il vor invata sa-si exprime emotiile, sentimentele, sa se exprime pe sine in loc sa le adune in frustrari manifestate prin agresivitate.

Evident, la aceasta varsta copilul trebuie lasat sa se bucure de copilarie cand jocul ar trebui sa fie principala activitate care ii va aduce in acelasi timp relaxare, placere, bucurie, satisfactie, cunoastere, socializare, altfel spus ,evolutie.

Din pacate, nu toti parintii reusesc sa parcurga acest drum cu rabdare, intelegere si intelegiune. Asa se face ca multi ajung la extreme fiind fie prea permisivi, fie prea exigenti. Altii, in goana dupa timp liber, aleg sa fie substituiti in viata copiilor lor de catre calculator sau telefon, sau si mai rau, oferindu-le satisfactii financiare. Si nu-si dau seama ca asa se indeparteaza, incet, dar sigur, de sufletul lor si ii priveaza de sprijin in cea mai importanta perioada din varsta lor, copilaria.

”Cei șapte ani de-acasă!”

Prof. învățământ preșcolar: ROTAR ANA FLORICA
Școala Gimnazială Sinteza Mare
Grădinița P N Sinteza Mare
Județul Arad

”Copilăria e o lume aparte; pentru noi o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Copiii de astăzi sunt foarte drăgălași, plini de energie, inventivi, cu o imaginație bogată, dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască propriii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii, a adunat jucăriile, a făcut ordine printre lucrurile lui etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard.

Mediul familial este acela în care copilul învață-deprinde principalele reguli de bună purtare cel mai adesea prin imitare și nu neapărat printr-un comportament conștient. Atenție dar la modelele pe care le oferim copiilor noștri! Acum, la această vârstă este esențială conturarea și achiziționarea normelor unui comportament social corect. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul sau adultul de mâine să-și imprime în toți acești șapte ani ai copilăriei comportamentul unor buni creștini. Iară această „bună-creștere” va avea forma pe care noi părinții o dăm, o conturăm, o creionăm prin standardele pe care le impunem. Părintele este un model de viață pentru copilul său; copilul copiază tot ce vede în familie. Realitatea din vremurile pe care le trăim este că părinții sunt foarte ocupați cu serviciul, cu treburile casei și altele și nu mai au timp pentru copii; lucru care se vede în mod cert. Copiii sunt lăsați în fața televizorului ore în șir, cu tableta sau telefonul în mână sunt poate ”uitați” deoarece avem multe alte preocupări.

Dacă copiii au un comportament greșit părinții recurg la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul că părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul).

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

„*Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.*” Samuel Smiles

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.
- Bakker I, Janssen H, 1998 *Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii*, București.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Învățămant Preșcolar: Rotar Fica
Liceul Teoretic Teiuș- Grădinița cu Program Normal „Prietenia” Teiuș

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

„Cei șapte ani de acasă” sunt baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care îl utilizează, prin felul de a comunica cu prietenii și colegii lui se înțelege cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „este bine ” și ceea ce „nu este bine” în societate.

Printre principalele reguli de comportament care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut”, regăsim în primul rând: salutul- prima normă de conduită învățată în familie. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină o conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă colegul sau prietenul care vorbește.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor și sarcinilor jocurilor specifice vârstei lui. Atunci când greșește trebuie să știe că nu este o rușine, omul învață cât trăiește, important este să fie perseverent în ceea ce-și dorește și atunci obține rezultate tot mai bune.

„ Cei șapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult . Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Copilul trebuie să fie liber să se joace, să primească o educație de calitate, să crească sănătos, să fie tratat fără prejudecăți. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Prin educația în familie se pot crea unele generalizări. Dacă un copil are „cei șapte ani de acasă” sau „este bine crescut” , în mod tradițional, regăsim următoarele norme de comportare civilizată: salutul care este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. Comportamentul în public - un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Comportamentul cu prietenii - un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. O alta regula de comportare civilizată

este înțelegerea normelor sociale - o bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli de comportare civilizată ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, folosim „cuvintele fermecate” : „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu facem zgomot pe strada, respectăm simbolurile, îi respectăm pe cei de lângă noi. Urmează bunele maniere la masă - o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor (acolo unde este cazul), servitul mesei în liniște fără a vorbi cu mâncare în gură, respectul comensalilor ..., recunoașterea greșelilor- „Îmi pare rău”, o altă regulă de comportare civilizată este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Toate regulile de bună purtare de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, și se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este la fel pentru toți părinții-perseverența.

În concluzie psihologul spune că trebuie să știe un copil chiar la intrarea în colectivitate (prin înscrierea la grădiniță la vârsta de 3 ani). Un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie - să se îmbrace singur, să se spele singur, să mănânce singur, să fie ordonat, să meargă la toaletă singur), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Marele Albert Einstein spunea că: "Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".

OPȚIONAL
CEI SAPTE ANI DE ACASA

EDUCATOARE ROTARIU ANA-MARIA
Nivel II
G.P.N. Scobinți, structură a Școlii Gimnaziale Scobinți
Durata: 1 an școlar (2017-2018)

ARGUMENT

Pornind de la faptul că educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și la învățarea felului cum să se comporte cu persoanele din jur, am ales introducerea unei activități opționale care să pună bazele unui comportament adecvat.

Prezentul opțional are ca scop principal promovarea unui dialog și a unei comunicări între copiii din grădiniță și a unui comportament civilizat. Sunt copii bine crescuți, care știu să se poarte și să vorbească frumos, în preajma cărora este o plăcere să te afli.

Cei care nu și-au însușit de mici un comportament adecvat vârstei, vor fi respinși de colegi și se vor afla în permanent conflict cu cei din jurul lor.

Pentru a nu face parte dintre aceștia, învățăm să ne purtăm civilizat, fapt ce reprezintă o carte de vizită cu care vom deschide mai ușor ușile bunăvoinței celorlalți.

OBIECTIVE CADRU

- Cunoașterea și folosirea unui limbaj adecvat în relațiile interumane;
- Educarea trăsăturilor pozitive de voință și caracter și formarea unei atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți;
- Dezvoltarea unei atitudini civice corespunzătoare în societate;
- Cunoașterea și respectarea unor norme de comportare civilizată;
- Formarea și exersarea unor deprinderi de îngrijire și ocrotire a mediului înconjurător, în vederea educării unei atitudini pozitive față de acesta.

OBIECTIVE DE REFERINȚĂ

- Să cunoască regulile de comportare și importanța acestora;
- Să-și adapteze comportamentul propriu la cerințele grupului din care face parte (familie, grădiniță, grupul de joacă);
- Să recunoască comportamente pozitive și negative în manifestările lor și ale celorlalți copii;
- Să participe cu opinii proprii la respectarea normelor de conduită civilizată;
- Să găsească și să dea soluții diverselor situații provocate de comportamente neadecvate;
- Să capete abilitatea de a intra în relație cu cei din jur, respectând norme de comportament corect și util celorlalți.

MODALITĂȚI DE EVALUARE

- Observarea sistematică a comportamentului copiilor;
- Probe practice;
- Acordarea unor diplome pentru rezultatele obținute;
- Convorbiri;
- Concursuri.

BIBLIOGRAFIE

- Noul curriculum pentru învățământul preșcolar;
- Culegere de povești și poezii pentru grădiniță.

Cei șapte ani de acasă

Profesor ROTARU AURICA
Liceul tehnologic "Udrea Băleanu", Băleni, jud. Dâmbovița

"Omul nu poate deveni om decât dacă este educat" (Johann Amos Comenius – *Didactica magna*)

Cu toții ne amintim cu nostalgie de primii ani ai copilăriei, începutul de drum al vieții noastre.

Această perioadă coincide cu *"cei șapte ani de acasă"*, temelia educației noastre, în care am învățat bunele maniere, proces început în familie și consolidat ulterior în școală sau în alte medii.

Una din funcțiile familiei este cea educativă, deoarece ea oferă *"ingredientele"* unei conduite morale bazată pe încercări, eșecuri și reușite.

Fiecare părinte dorește să aibă un copil educat, bine crescut care știe să salute, să spună: *"te rog"*, *"mulțumesc"*, *"iartă-mă"* să se comporte cuviincios cu cei din jurul său. Un rol primordial îl are comunicarea, limitându-i timpul petrecut pe calculator sau tabletă, încurajându-l și susținându-l permanent, arătându-i ce este bine și ce este rău. Modelele de conduită oferite de părinți, constituie pentru copil *"tiparul"* hotărâtor al comportamentului său.

Copilul este ca o floare. Însămânțată într-un sol fertil, răsare frumos însă trebuie îngrijită pentru a crește și a înflori, pentru a te bucura de coloritul și parfumul ei. Tot așa și

copilul. Nu este suficient să-i oferi cele mai bune condiții materiale, trebuie să-i acorzi atenția cuvenită, să-i asiguri factorii care să-l ajute să *"înflorească"*.

Afecțiunea, dragostea, perseverența, exemplul personal, respectul, înțelegerea, sunt câteva *"stimulente"* care creionează comportamentul copilului. Copilul simte că familia se ocupă de el, că este susținut și încurajat permanent, chiar și atunci când rezultatele nu sunt pe măsura așteptărilor. Cu grijă și delicatețe trebuie făcut să înțeleagă că a greșit, să-și ceară scuze, să învețe din greșeli și să capete încredere în propriile forțe.

Se spune că cea mai grea profesie este aceea de părinte. Să fii părinte este o provocare deoarece trebuie să fii pregătit și să înveți permanent cum să abordezi situații noi, să-ți educi frumos copiii, astfel încât ziua de mâine să fie mai specială.

"Copiii sunt educați de comportamentul adultului, nu de cuvintele sale" (Carl Jung Comenius)

Secretul succesului: primii 7 ani!

Rupics Zsuzsanna

Oare fiul meu se va descurca în viață? Fetița mea va iubi munca ei? Vor deveni adulți echilibrați, fericiți? Cum pot să-i ajut eu? Acestea sunt întrebările pe care fiecare tată și mamă și le pune de multe ori. Aceste probleme apar din ce în ce mai mult cu trecerea anilor. Timpul nu este finit. Primii 7 ani sunt de o importanță capitală pentru dezvoltarea copilului. În această perioadă, copilul are o sensibilitate specială pentru formarea și dezvoltarea anumitor abilități, deprinderi. Până la intrarea în școală, trebuie să atingă o maturitate și un nivel de dezvoltare specific pentru a avea rezultate pe parcursul studiilor. Succesul școlarizării reușite a copilului nostru, desigur, nu este întotdeauna însoțit de un adult fericit și echilibrat, dar nivelul de educație este, cu siguranță, o componentă importantă a performanței la locul de muncă și chiar și a sănătății fizice. Abilitățile dobândite sunt utilizate pe tot parcursul vieții copilului. Îl ajută să se împlinească pe plan vocațional și să transmită, la rândul său, propriului copil ca părinte.

Noi, părinții, suntem responsabili pentru realizarea copilului pe plan educațional, chiar dacă suntem deseori ocupați cu propriile noastre probleme și tensiuni sufletești. Vestea bună este însă că condițiile necesare pentru dezvoltarea optimă a copiilor noștri contribuie, de asemenea, la bunăstarea noastră sufletească, deoarece ne obligă la regularitate, coerență și creativitate. Părinții care au tendința de a fi împrăștiați și impulsivi nu au o terapie mai potrivită, decât a se concentra asupra copilului în loc de ei înșiși și ținând seama de nevoile acestuia, fac ceea ce este dificil pentru ei. Cu toate acestea, este important să reținem că prosperitatea copilului nostru nu trebuie să fie o nouă sursă de stres pentru noi. Dacă nu ne pasă decât de a oferi un mediu iubitor și sigur, suntem deja părinți buni. Cu această atitudine "liberă", să ne uităm la modul în care putem să facem viața mai armonioasă atât pentru copiii noștri cât și pentru întreaga familie.

1. Să avem un program al zilei și reguli

Evenimentele care se repetă, o structurare, este de o importanță capitală pentru dezvoltarea corectă a copilului. Îi ușurează să se adapteze la programele care îi așteaptă, să privească cu așteptări pozitive evenimentele vieții sale, pe de altă parte, se va dezvolta încrederea copilului într-o lume sigură, previzibilă, care va fi în viitor baza unei armonii sufleteșit și a încrederii în sine. Sănătatea fizică necesită, de asemenea, ca copilul să se culce, să se trezească, să se spele, să se joace și să ia masa la oră fixă. Când acest sistem este creat, copilul este ajutat să dobândească regularitatea și coerența necesare în învățare și muncă. Dacă copilul știe la ce să se aștepte o parte a isteriilor legate de culcare, îmbrăcare și luarea mesele vor dispărea. Acest lucru îi va ușura să se adapteze și, după un timp, el însuși va cere părinților respectarea acestor obiceiuri. Sentimentul de siguranță al copiilor include reguli bine definite, nu prea libere dar nici prea rigide. Îi calmează dacă simt că părintele stabilește limitele care nu pot fi modificate în sus și în jos. Cu o educație prea strictă sau prea slabă, părintele își pierde rolul predictibil, de securitate și îi face pe copiii să se simtă neliniștiți, îngrijorați.

2. Să construim obiceiuri sănătoase.

Societatea modernă este caracterizată de un stil de viață nesănătoasă. Puțină mișcare, muncă tensionată în mai multe schimburi, adesea și în weekend dependențe cu grămada: băutură, joacă, nicotină, cafea. Trebuie să punem capăt, se poate și altfel. Alimentele sănătoase sunt importante pentru întreaga familie. Să asigurăm fructe și legume suficiente. Deseori putem observa faptul că acasă copilul face mofturi, dar la grădiniță sau în hotel, miracolul minunilor mănâncă tot ce i se pune în față. Secretul este meniul prefabricat. Copilul poate alege din ceea ce se află pe masă. Nu întrebați mereu: Ce vreți? Deoarece răspunsul va fi adesea ceva dulciuri. Să gătim și să grădinărim împreună cu ei. Așa și ei intră în legătura cu mazărea urâtă, varza și morcovii. Să ne mișcăm cât mai mult posibil! Excursiile și plimbările în familie nu numai că sunt sănătoase, dar prin experiențe comune sporesc sentimentul de apartenență. Să limităm timpul copiilor petrecut în fața televizorului sau computerului.

Este bine ca un copil să învețe să-și găsească o ocupație, și să nu prefere distracția pasivă, găsită de-a gata.

3. Îmbunătățirea competențelor de bază

Dezvoltarea limbajului: Dezvoltarea limbajului este importantă în interacțiunea socială, scrierea și citirea. Cercetările au arătat că cei care au competențe lingvistice bune dau o mai bună impresie mediului lor și arată mai inteligent și pot ajunge într-o poziție mai bună la locul lor de muncă. Ascultarea regulată

a poveștilor, poeziilor și a cântecelor cu text îmbunătățește abilitățile lingvistice. Să povestim și să cântăm mai mult copiilor noștri!

Coordonarea mișcării: Exersarea mișcărilor mari și fine este crucială pentru dezvoltarea sistemului nervos. Echilibrarea, învârtirea, rotirea și legănarea copiilor este unul dintre cele mai de bază jocuri din întreaga lume. Pentru dezvoltarea mișcărilor fine, pot fi folosite cele mai vechi activități, cum ar fi adunarea boabelor de fasole, a mărgelilor, ruperea hârtiei, jocul cu plastilina. Nu, este rău dacă copilul însușește folosirea creionului înaintea începerii școlii. Să încurajăm activitățile de desen, deoarece aceasta pregătește învățarea scrisului.

Atenție și responsabilitate: Este important ca, la apropierea vârstei de 6 ani, copilul să devină tot mai capabil de atenție și performanță profundă. Sarcina diferă de joc, în sensul că trebuie dusă la împlinire chiar dacă este mai puțin distractivă sau între timp ne pierdem interesul. Sarcina este mai mult o muncă, care necesită rezistență, auto-control, dar nu trebuie să fie uscată, plictisitoare. Copilul trebuie să se obișnuiască cu așteptările de performanță, indiferent de starea de spirit sau preferință. Încărcarea trebuie, desigur, să fie graduală, potrivită vârstei.

Dacă observăm orice diferență în dezvoltarea oricărei capacități parțiale, nu ezitați să cereți sfatul unui profesionist. Cu cât primim mai devreme ajutorul orientat, cu atât mai repede se vor recupera restanțele.

4. Să încurajăm creativitatea

Mediul ingenios, estetic dezvoltă simțul pentru frumos a copiilor și le stimulează creativitatea. Activități simple artistice și artizanale pot fi practicate și acasă însă este important să evaluăm lucrările finalizate. Să le expunem într-un loc privilegiat, în nici într-un caz să nu le neglijăm într-un colț prăfuit sau să le aruncăm în coșul de gunoi oricât de primitive ar fi. Prin aceasta, transmitem copiilor noștri că creațiile lor sunt importante și valoroase. Dacă îi laudăm frecvent stimulăm copiii să creeze singuri lucrări. Pe măsură ce vârsta progresează, la fiecare copil iese în evidență la ce este talentat. Unii dintre ei cântă frumos și clar cântece pentru copii, alții desenează frumos sau se mișcă cu pricepere. Trebuie să recunoaștem aceste abilități deosebite și să oferim instrumentele necesare, iar mai târziu cadre didactice competente pentru elaborarea lor.

5. Securitatea emoțională

Nicio ocupație, dezvoltare sau laudă nu valorează nimic, dacă nu avem o viață de familie echilibrată. Dacă controversile, certurile, tensiunea în casă este permanentă, lipsesc programele comune, locul lor este preluat de părinți nervoși, nerăbdători, atunci își consumă energia pe lupta cu propriile neliniști și temeri. El simte în pericol propria sa siguranță, unitatea familiei. În astfel de circumstanțe, dezvoltarea sa scade. Prin urmare, atunci contribuim cel mai bine la dezvoltarea copilului dacă suntem în primul rând preocupați de armonizarea relațiilor, a familiei, a căsătoriei. E bine de subliniat încă o dată că, dacă oferim numai această condiție copilului, am făcut deja multe pentru ca să devină o personalitate fericită și echilibrată.

”CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ”

Prof. inv. primar DANIELA RUSALIN

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „nu poate deveni om decât dacă este educat”.

În zilele noastre, educația a început să capete ușor-ușor mai multe dimensiuni, în special în rândul autodidacților, care s-au bucurat enorm în momentul apariției platformelor educaționale online.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

”Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Ce trebuie să știe un copil „de acasă” Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: *normele de conduita se invata din familie*. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

”Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresese copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm

scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Cei care educa copiii sunt demni de mai multa onoare decat cei care le dau viata; de aceea pe langa viata, daruiti copiilor si arta de a trai bine, educandu-i. **Aristotel**

Educatia este imblanzirea unei flacari, nu umplerea unui vas. **Socrate**

In viata poti avea foarte multe lucruri, dar educatia este printre singurele care nu ti le poate lua nimeni."

CEI 7 ANI DE-ACASĂ!

”Copiii, sunt mâinile cu care prindem cerul.” H.W.Beecher

Prof. înv. preșcolar Ana Maria Rusu

Grădinița cu Program Normal Răducăneni, Iași

O dată cu nașterea unui copil, acesta devine centrul universului nostru. Este cel care dă sens vieții noastre și ne face să devenim mai buni, mai calmi, mai blânzi.....

Teoretic. Însă din păcate realitatea este cu totul altfel. Societatea în care trăim a pierdut din vedere educația morală. Cei mai mulți dintre copii și adulți sunt egoiști, concentrați pe lucrurile materiale, pe răutate, invidie lăudăroșenie, etc....”Cei 7 ani de-acasă” aproape că nu mai există.

Copiii sunt mici și neștiutori, au mintea ca o cameră video mereu pornită care înregistrează orice comportament, cuvânt sau atitudine a celor cu care intră în contact. Sunt ființe cu suflet pur ce ne pot înălța și ne pot face să atingem cerul, să vedem lucrurile simple ale vieții, lucruri care ne fac fericiți; sau dacă au în jurul lor exemple negative ne pot da o stare de exasperare, neputință și chiar deznădejde.

În calitate de părinți avem o responsabilitate uriașă în ceea ce privește creșterea micului vlăstar. Nu de puține ori m-am izbit de foarte multe comentarii ale părinților gen:” Trebuie să-i ofer copilului tot ce eu nu am avut parte”- uitând că de cele mai multe ori excesul acestei zicale le transformă micii îngerași în adevărați monstruleți egoiști care consideră că li se cuvine totul în viață fără să depună nici un efort. Ce se va întâmpla în momentul când acești copii vor crește și va trebui să depună efort pentru a avea ce doresc? Cei mai mulți vor claca.

Unii părinți insistă în a face totul în locul copilului: îl îmbracă și-l dezbracă, îi termină desenele, îi strânge jucăriile.....toate acestea fac din copil un neputincios.....îi transmit copilului că NU POATE, că ESTE INCAPABIL SĂ FACĂ CEVA.

Cei mai mulți părinți fac geșeala de a-și lăsa copiii ore în șir și zile întregi în fața gadgeturilor, nesupravegheați (nu controlează ceea ce văd sau ce jocuri joacă)...pentru că așa stau ”cuminți și nu îi deranjează”, iar apoi se întreabă de ce copilul este atât de agitat, agresiv atât fizic cât și verbal, neatent, nepoliticos. Dacă îi spui că tocmai timpul petrecut cu aceste gadgeturi este problema ”îți dau peste nas că ești învechit. Consider că este important să știe să le folosească dar totul trebuie cu măsură și sub stricta supraveghere a adultului. Nu pot fi însă de acord cu părinții care le dau copiilor telefoane de ultimă generație și pagină pe rețele sociale. Cred că prioritatea lor ar fi să-i îndrume spre cultură, cunoaștere, lectură.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În ceea ce privește educația celor 7 Ani de-acasă cred că trebuie avut în vedere următoarele obiective minimale:

➤ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând cu „bună ziua”.

➤ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

➤ **Înțelegerea norelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și

cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

➤ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

➤ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Părinții dar și toți cei care fac parte din viața copilului sunt responsabili de comportamentul acestuia, de ei depinde cum își însușește cei 7 Ani de-acasă. Noi, adulții, suntem exemple vii pentru copiii noștri. Pentru ca ei să devină adulți responsabili noi, cei mari ar trebui să fim responsabili.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. Trebuie avut în vedere însă faptul că nu poate fi lăsată această responsabilitate pe umerii dascălului

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Încurajează- l și va fi un învingător!

Prof. Rusu Ioana –Nicoleta
Școala Gimnazială “Dominic Stanca” Orăștie

Se spune că atunci când încurajăm un copil, îi insuflăm curaj, îi transferăm o parte din puterea, inima și curajul nostru. Etimologic vorbind, “a încuraja” înseamnă “ a dăruia “ din inimă. Cuvintele de încurajare îi fac pe copiii să se simtă apreciați, importanți, iubiți.

Copiii au nevoie de sprijinul nostru, au nevoie să li se repete și întărească ideea de progres, de pas înainte. Încurajarea, respectul, înțelegerea, îndemnul pozitiv au rolul de a-I ajuta să- și depășească limitele. Au nevoie să ne știe lângă ei, să simtă sprijinul nostru când fac un lucru bun, dar mai ales, când gresesc.

Cum încurajăm un copil? Nu este atât de ușor să ne încurajăm copiii. Pentru început ar trebui să identificăm nevoile, talentul, dorințele unice ale fiecărui copil. Unicitatea, individualitatea acestuia vor sta la baza unui rezultat eficient de a oferi fiecăruia exact ce are nevoie. Copiii vor accepta mai ușor să colaboreze cu noi în momente tensionate, prin urmare vom construi piramida încrederii necesare perioadei adolescentine. Asumarea responsabilității și a lucrului în mod independent sunt calități importante în dezvoltarea copilului.

Un alt mod eficient este și acela de a-i învăța când și cum să vorbească, ajutându-i astfel să câștige deprinderi și încredere în ei când vorbesc liber. Puterea cuvintelor își revărsă asupra copiilor magia asemeni unei baghete.

Alteori, e suficient să-i privim în ochi, să-i îmbrățișăm mai des, să povestim cu ei, să- i încurajăm.

Vă propun o listă cu zece încurajări care și-au dovedit eficiența:

- Îți mulțumesc pentru ajutor!
- Sunt mândră de tine!
- Îmi place cum ai aranjat masa!
- Este foarte curat în camera ta!
- Astăzi am făcut o echipă perfectă!
- Îmi place să-mi petrec timpul cu tine!
- Am văzut că ai grijă de sora ta mai mică!
- Ai făcut progrese importante!
- Ești un/ o prieten/ă de nădejde!
- Îmi place că te implici în această activitate!

Să nu uităm: critica nu este o încurajare! Copiii nu cunosc limite și nu cunosc teama. De aceea este important să –i susținem în ceea ce-și doresc să realizeze, încurajându-le talentul, calitățile, susținându-i când nu mai au încredere în forțele proprii.

Încurajându- i, vor fi niște învingători!

Bibliografie:

1. Dorothy Law Nolte, Rachel Harris, **Copiii învață ceea ce trăiesc**, Ed. Humanitas, București, 2012.
2. Coord. Carmen Drăgan, **Descopăr...Ce știi, ce simt, ce pot, ce vreau!**, Ed. Delfin, 2017.
3. [www. blogintandem.ro/26 de cuvinte de încurajare pentru copiii noștri](http://www.blogintandem.ro/26-de-cuvinte-de-incurajare-pentru-copiii-noștri).

Doamna Profesor,

Subsemnatul/a....., parinte al
elevului/lui.....de la Scoala Gimnaziala "Dominic Stanca" din Orastie,
sunt de acord ca fiul meu/fiica mea sa mearga la Olimpiada de limba si literatura romana, faza judeteană,
la Liceul Pedagogic "Sabin Dragoi" din Deva in data de 17.03.2018 cu autoturismul proprietate personala
.....

Data

Semnatura parinte,

Doamna Profesor,

Subsemnatul/a....., parinte al
elevului/lui.....de la Scoala Gimnaziala "Dominic Stanca" din Orastie,
sunt de acord ca fiul meu/fiica mea sa mearga la Olimpiada de limba si literatura romana, faza judeteană,
la Liceul Pedagogic "Sabin Dragoi" din Deva in data de 17.03.2018 cu autoturismul proprietate personala
.....

Data

Semnatura parinte,

Cei șapte ani de acasă

**NUMELE ȘI PRENUMELE: PROF. RUSU LIDIA - ANTOANELA
UNITATEA: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION BORCEA” AGIGEA
JUDEȚUL CONSTANȚA**

Anii copilăriei sunt esențiali pentru dezvoltarea personalității și a comportamentului. În mod firesc, copiii de vârstă mică au încredere în sine, chiar și atunci când nu au nici o șansă de reușită și când eșuează în mod repetat. Calitățile pe care le demonstrează -perseverență, optimism, automotivare și entuziasm prietenesc- fac parte din ceea ce a ajuns să fie cunoscut drept inteligență emoțională.

Acceptând pentru o clipă faptul că schimbările sociale sunt inevitabile, se pune întrebarea „Ce puteți face pentru a crește niște copii fericiți, sănătoși și productivi? Răspunsul vă poate surprinde. Trebuie să schimbați modul în care se dezvoltă creierul copilului dumneavoastră.

Putem observa cum se dezvoltă creierul analizând modul în care se schimbă copiii din punct de vedere fizic, cognitiv și emoțional pe măsură ce cresc. Deși mulți dintre noi nu anticipează schimbările care se produc pe parcursul dezvoltării emoționale a copiilor, identificarea schimbărilor ce intervin în dezvoltarea lor fizică și cognitivă poate conduce la evitarea a numeroase probleme.

Nu există părinte perfect, cu toate acestea, mulți psihologi folosesc sintagma -părinte suficient de bun – pentru a-i descrie pe cei care oferă suficient din ceea ce au nevoie copiii lor pentru a le asigura cărămizile dezvoltării sociale și emoționale și ocaziile de a-și continua dezvoltarea și în afara familiei.

O altă perspectivă importantă care nu trebuie uitată este că până și o singură schimbare poate avea un efect profund asupra vieții copilului.

Dacă îi învățați pe copii să-și dezvolte abilitățile de cooperare, acest lucru îi poate ajuta și să învețe să-și controleze furia ori să se înțeleagă mai bine cu persoanele ce reprezintă autoritatea, iar aceleași abilități de cooperare vor fi utile, ajutându-l pe copil să-și construiască relații de prietenie. Odată ce începeți, lucrurile se schimbă continuu în bine.

Bibliografie-

„Inteligența emoțională a copiilor - Lawrence E. Shapiro, Editura Polirom, Iași 2012

MAMA – FIINȚA CEA MAI DRAGA

Rusu Maria Mihaela
Școala Gimnazială Nr.1, Suceava

Mama, ființa cea mai dragă pentru fiecare dintre noi, este personajul cel mai important din viața noastră. Ea este cea care ne-a încântat copilăria, care ne-a bucurat sufletul și ne-a alinat suferințele, cea care ne-a dat forța de a birui în cele mai grele momente din viață.

Mame de sfinți, mame de voievozi, mame de oameni simpli și-au îndeplinit totdeauna țelul suprem, acela de a duce mai departe speța umană.

Chipul unor astfel de mame nu a rămas necunoscut. Oameni de cultură și artă au oglindit în operele lor frumusețea exterioară și cea lăuntrică a femeii- mamă, a celeia care cu dăruire și înțelepciune a știut să sădească în sufletul fiilor lor omenia, bunătatea, credința și alte virtuți.

Modelul absolut al reprezentărilor artistice care au ca temă "mama și copilul" este fără îndoială Maica Domnului cu Pruncul în brațe. Maica Sfântă este și la propriu modelul oricărei mame. Numeroși pictori celebri au în palmaresul lor lucrări reprezentând pe Maica Domnului cu Pruncul.

Mama și copilul au constituit obiectul unor tablouri celebre, al unor opere literare în versuri sau proză, al unor cântece duioase.

Întotdeauna artiștii plastici sau lirici au știut să creioneze cu măiestrie chipuri de mame, să surprindă cu finețe trăsături lăuntrice ale acestora sau să le dedice cuvinte de laudă, de mulțumire, de recunoștință.

Cu deosebită sensibilitate și melancolie, poetul Grigore Vieru redă în poezia „Mi-e dor de tine mamă” dorul ce îl cuprinde gândind la mama sa, căci „vine însă o zi în care imaginea ființei care ne-a dat viață ne rămâne doar în fotografiile îngălbenite de vreme, iar chipul ei ne apare din când în când în vis. E legea firii. Când timpul nu mai are răbdare, mama pornește în cea din urmă călătorie, lăsând în urmă un mare dor: dorul de mamă.”

UNDE SUNT CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ?

**PROFESOR: RUSU MARINELA
COLEGIUL UCESCOM „SPIRU HARET”**

Expresia aceasta, deși pare veche de când e lumea, își găsește și astăzi loc în mintea noastră. Cu toții judecăm, măcar o dată în viață, pe cineva sub acest aspect, al educației primite în primii ani de viață. Uneori suntem plăcut impresionați când întâlnim o persoană manierată și ne spunem în gând: „Iată pe cineva bine-crescut!” Alteori, dezamăgirea este uriașă.

Deși s-au scris sute de cărți referitoare la comportamentul civilizat, oamenii par a nu mai da atâta importanță normelor de conduită morală.

Părinții sunt tot mai ocupați cu exercitarea profesiei și nu își mai fac timp pentru educarea copiilor, pe care îi încredințează bonelor, iar mai apoi dascălilor, de la care au așteptări mari. Sunt puțini aceia care mai conștientizează faptul că școala completează educația primită acasă, că „fiecare copil este oglinda familiei în care trăiește”.

Familiei îi revine, așadar, o datorie sacră, ea reprezentând cea dintâi școală în care micuțul învață cum să se comporte. Părinții ar trebui să știe că acești primi șapte ani sunt decisivi pentru formarea personalității lui. Sub influența condițiilor oferite de familie și a educației, copilul poate fi orientat cu ușurință în direcția dorită, întrucât organismul lui este în perioada potrivită creșterii și dezvoltării. Trebuie ținut cont de faptul că dezvoltarea lui psihică se află în legătură strânsă cu cea fizică. Să nu uităm că ființa umană e supusă unei transformări continue, însă cele mai rapide modificări se realizează în timpul primei copilării. Aceasta este vârsta imitației. Vorbele ori faptele unui adult au un impact puternic asupra copilului și se vor regăsi în comportamentul său în viitor.

Iată de ce este importantă atitudinea pe care părintele o are față de cel mic și de restul familiei, pentru ca mai târziu să nu existe regrete.

Spre exemplu, mulți fac greșeala de a vorbi urât chiar și atunci când este mititelul prin preajmă, iar apoi, auzind aceiași termeni roștiți de el, îl pedepsesc. Copilul nu poate înțelege unde a greșit. Și pe bună dreptate! În zadar i se „predau lecții de viață”! De teorie este sătul! Puterea exemplului este mult mai mare!

Alții, mult mai atenți la acest aspect, sunt speriați când observă că, deși în familie se vorbește frumos, odraslele au început să împrumute cuvinte din vocabularul colegilor de la grădiniță, de la școală sau, mai nou, de la televizor, de la posturile ce difuzează desene animate, spre exemplu. Și aici este nevoie de răbdare, de explicații amănunțite, pentru ca, în final, acestea să iasă din căpșorul lor, în momentul în care vor înțelege că nu îi ajută cu nimic, din contră, le îndepărtează prietenii.

Este știut faptul că în perioada preșcolară se formează primele deprinderi comportamentale legate de ordine și curățenie. Copilul, văzând părintele că își așază lucrurile, are aceeași tendință în a-și ordona jucăriile, mai întâi. Astfel, la maturitate, va fi o plăcere să ai o persoană ordonată în preajmă, cu un puternic simț al datoriei îndeplinite.

Politețea este o deprindere ale cărei origini trebuie căutate chiar mai-nainte de vârsta mai sus amintită. Cât sunt de simpatici micuții care salută, în limba numai de ei înțeleasă, pe cei întâlniți în cale! Ce maniere ne arată când oferă politicos ori mulțumesc pentru ceea ce primesc! Ce se întâmplă mai apoi cu ei? Unde dispar aceste deprinderi? Se uită odată cu trecerea timpului? Atunci să fie amintite mai des!

Tot acum se formează și se dezvoltă sentimente morale, precum: rușinea, mulțumirea, compasiunea, iubirea. Copilul se rușinează când observă că a făcut o prostioară, este mulțumit când face o faptă bună, își dorește să îi ajute pe cei din jur, așa cum fac eroii din poveștile citite seara la culcare sau din desenele favorite, își iubește necondiționat părinții și pe toți ai casei. Este esențial pentru el să fie încurajat de familie la această vârstă, să i se dezvolte aceste sentimente, pentru ca mai apoi să stârnească admirația celor din jur, nu indignarea.

Prin urmare, ar fi ideal să acordăm o atenție sporită educării copiilor, de la o vârstă fragedă, folosind metode potrivite nivelului lor de înțelegere, să ne preocupăm să nu le lipsească acei esențiali „șapte ani de-acasă”!

Bibliografie:

Dima S., **Cei șapte ani de-acasă**, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1992

TIPURI DE PĂRINȚI CARE ÎNCEARCĂ SĂ OFERE CEI MAI BUNI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Natalia Ruzsa
Școala Gimnazială „Oltea Doamna” loc. Oradea, jud. Bihor

A fi părinte este cea mai importantă ocupație pe care o va avea vreodată o persoană. Această “meserie” poate fi uneori extrem de plăcută, iar alteori îngrozitor de grea. Clipele zboară rapid când ne jucăm cu copilul sau se opresc când observăm cum copilul se îndreaptă spre un drum greșit, ne dăm seama că suntem depășiți de situație și nu știm cum să reacționăm. Pentru a preveni aceste situații, trebuie să ne autocunoaștem, să încercăm să ne autodisciplinăm, iar apoi să încercăm să-i acordăm copilului sprijinul necesar în ceea ce privește educația sa.

Cercetările au demonstrat că există mai multe stiluri parentale, care corespund unui echilibru între dragoste și limite. De exemplu, stilul de respingere (neglijare) se caracterizează prin dragoste scăzută, stilul autoritar prin dragoste scăzută și limite înalte, iar stilul democratic (echilibrat) prin dragoste ridicată și limite înalte.

În orice familie este important ca adulții și copiii să se asculte reciproc, să vorbească unii cu alții zilnic. Copiii se bazează pe adulții din viața lor pentru îndrumare, educație și protecție. Trebuie să ne asigurăm că fiecare copil este convins că dacă are o problemă, există cineva în care poate avea încredere, cineva care îl va ajuta.

Există mai multe tipuri (stiluri) de părinți și mai multe tipuri de copii:

1. Părintele indulgent

Caracteristicile părintelui indulgent:

- îi permite copilului să se manifeste cum vrea el, fără a-i impune limite sau restricții;
- manifestă sensibilitate la drepturile altora;
- se consultă cu copilul atunci când ia o decizie;
- manifestă căldură și interes față de tot ceea ce face copilul;
- cedează la toate dorințele copilului;
- pedepsește foarte rar copilul.

Caracteristicile copilului crescut de părinți indulgenți:

- își dezvoltă o identitate proprie, are o personalitate distinctă, marcantă, originală;
- se simte important, special, fapt ce determină creșterea nivelului stimei de sine;
- i se dezvoltă creativitatea și capacitatea de a lua decizii;
- îi este greu să înțeleagă rolul limitelor, al regulilor și să țină cont de ele atunci când situația o va cere;

- antisocial pentru mulți adulți, el poate fi considerat obraznic sau chiar copil problemă;
- este răutăcios;
- părinții se pot aștepta ca în curând copilul să facă numai ceea ce vrea el și cu greu să accepte eforturi. Părintele va fi “depășit”.

2. Părintele autoritar

Caracteristicile părintelui autoritar:

- îi cere copilului să respecte cu strictețe regulile impuse fără să comenteze;
- nu se simte obligat să răspundă întrebărilor suplimentare (“De ce?” “Pentru că sunt mama ta! Nu discutăm!”);
- intenția copilului de a-și manifesta independența este interpretată ca o formă de răzvrătire;
- în general, acest tip de părinte este cald, încrezător, orientat spre succes, impunând respectul muncii și al efortului.

Caracteristicile copilului crescut de părintele autoritar:

- se va ghida după regulile stricte pe care le- a învățat în copilărie;
- stilul autoritar îl învață pe copil să devină ordonat, disciplinat, respectuos față de cei de care îi e frică;
- îi dezvoltă simțul critic;
- îl învață să devină perfecționist (“dacă faci ceva, atunci fă-o perfect”).

Acest stil parental atrage după sine multe dezavantaje:

- copilul va învăța foarte greu să devină maleabil, sensibil la dorințele altora;
- va fi neiertător cu cei care greșesc;
- va întâmpina dificultăți în realizarea unei comunicări eficiente;
- va fi lipsit de curaj, inițiativă și veșnic nemulțumit, deoarece se teme că ar putea greși. Pentru el, “a greși” e sinonim cu “a fi un ratat”. Trăsăturile de mai sus respectă diminuarea stimei de sine (“Am greșit. Nu sunt bun de nimic! Niciodată nu voi putea să...!”). Unele cercetări arată că un nivel scăzut al stimei de sine în copilărie are urmări negative marcate pe parcursul întregii vieți, de care scapi cu mare greutate.

3. Părintele indiferent

Caracteristicile părintelui indiferent:

- neglijează copilul, nu este preocupat de realizările lui;
- nu manifestă frecvent trăiri emoționale pozitive pentru el.

Caracteristicile copilului crescut de părintele indiferent:

- învață că părerea lui nu contează prea mult;
- se simte lipsit de importanță și uneori absolvit de orice responsabilitate;
- poate avea o stimă de sine scăzută;
- poate deveni timorat și urmărit în permanență de un puternic complex de inferioritate;
- se va baza doar pe experiența lui de viață;
- din cauza lipsei de afecțiune, copilul crescut cu indiferență va deveni mai rigid, mai insensibil, mai apatic, mai pragmatic;
- unii îl etichetează ca un copil fără suflet, de gheață.

4. Părintele protector

Principalele caracteristici ale părintelui protector:

- este aparent un părinte model, extrem de atent la nevoile copilului; se sacrifică pentru copil;
- se dedică cu toată ființa sa meseriei de părinte;
- prioritatea sa este să-i ofere copilului securitate;
- copilul constituie prioritatea părintelui;
- oferă copilului un mediu călduros, protector;
- ia în considerare doar aspectele pozitive ale copilului;
- cedează ușor la rugămințile copilului;
- nu oferă responsabilități copilului;
- acceptă greu situația în care copilul începe să-și dezvolte independența, însă nu creează conflicte, ci intră în panică, use consumă”.

Uneori protecția acordată copilului este exagerată, părinții devin veșnic îngrijorați, văd catastrofe și calamități în jur. Acest stil parental atrage după sine numeroase dezavantaje:

- când sunt mici, copiii pot manifesta tulburări ale somnului și ale regimului alimentar, precum și stări de frică nejustificate;
- pe măsură ce crește, copilul se simte din ce în ce mai sufocat și are tendințe de a se îndepărta de părinți;
- de teamă să nu-și îngrijoreze părinții, copilul va ascunde informații, va avea o viață secretă, personală;

• faptul că educația pe care o primește copilul se bazează pe ideea: “Un copil rămâne copil toată viața”, poate să-l transforme pe acest copil într-un copil neajutorat și dependent, fără inițiativă, care nu-și asumă responsabilități (“Nu pot să fac”, “Nu sunt în stare”) sau într-un copil alintat, care consideră că totul i se cuvine (“Mama va rezolva totul”, “Vreau...”, “Trebuie...”).

5. Părintele democratic sau echilibrat

Caracteristicile acestui tip de părinte:

- are în vedere întotdeauna ca drepturile copilului să fie respectate (pentru el, omul e pe primul loc);
- stabilește reguli care să fie aplicate consecvent și urmate de toți membrii familiei;
- este indulgent, flexibil, deschis spre nou;
- este suficient de autoritar, îl învață pe copil să-și îndeplinească eficient sarcinile;
- e suficient de protector, oferă copilului securitatea de care are nevoie;
- e suficient de înțelegător și- încrezător în capacitatea copilului de a lua unele decizii;

- încurajează copilul să fie independent, respectându-i opiniile, interesele și personalitatea;
- este cald și apropiat de copil;
- stabilește limitele și regulile împreună cu copilul.

Caracteristicile copilului crescut de un asemenea părinte:

- Copilul își va dezvolta un echilibru emoțional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalității;
- își va dezvolta deprinderea de comunicare eficientă;
- Va manifesta creativitate, inițiativă, capacitate decizională, autonomie personală;
- Va avea un nivel ridicat al stimei de sine;
- Va respecta pe alții, va lua în considerare opinia celorlalți, va accepta observații, având totodată curajul să-și exprime punctul de vedere;
- Independența care i s-a acordat îl va ajuta să-și identifice propriile aptitudini și să-și aleagă meseria care i se potrivește, să-și îndeplinească propriile vise, nu pe cele ale părinților.

6. Părintele interactiv

Caracteristici:

- este cald și înțelegător - copilul apelează la el când are nevoie;
- îi place să povestească cu copilul;
- îi place să-și petreacă timpul cu copilul și cu prietenii acestuia;
- confundă de multe ori rolul de părinte cu cel de prieten, devenind astfel un părinte “amic”, adolescentin, neautoritar;
- nu-i place să-și refuze copilul;
- poate fi ușor manipulat de copil;
- are încredere în copil și acceptă ceea ce-i spune, fără a-i pune întrebări legate de o anumită situație;

Un astfel de părinte ar trebui să țină cont de faptul că în dezvoltarea sa, copilul are nevoie și de disciplină, să conștientizeze necesitatea de a spune “nu” copilului în anumite situații; să fie ferm și consecvent în stabilirea limitelor comportamentului copilului.

Copilul crescut într-un astfel de climat poate deveni; un copil nerespectuos, indisciplinat, care nu înțelege restricțiile și regulile (important pentru el este ca să se simtă bine) sau un copil amabil, care dorește să fie plăcut de toată lumea, ignoră prioritățile (“Vă mai pot ajuta cu ceva?”).

Prietenia dintre copil și adult trebuie să se bazeze neapărat pe respect pentru a da roadele scontate. Makarenko atrăgea atenția părinților că, dacă prietenia devine exasperantă, educația încetează sau intervine procesul contrariu: încep copiii să-și educe părinții. “Este de preferat autoritatea, fie și exasperată, decât lipsa totală de autoritate, care rezultă din dragoste oarbă, din slăbiciune sau inconștiența.” — p. 93 - Educația în familie - Emilia Bătrânu - Editura politică, 1980 - București.

Fiecare stil parental are avantajele și dezavantajele sale. Depinde de noi să încercăm să ne autocunoaștem, să ne stăpânim și să încercăm să ne creștem copilul pentru viață și nu pentru noi. Și să nu uităm că atunci când ne confruntăm cu unele neplăceri cauzate de comportamentul copilului nostru, de multe ori cauza lor suntem noi.

Așadar, stimați părinți, încercați să vă regăsiți într-unul din stilurile parentale prezentate, să vă dați seama ce ar trebui schimbat în comportamentul dumneavoastră și să găsiți o cale de mijloc în rezolvarea conflictului apărut între dumneavoastră și copil.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Săbăduș Daniela
Școala Gimnazială “Porolissum” Zalău

Baza unei educații solide se formează de mic în familie prin învățarea vorbirii, urmărirea comportamentului adulților de către copil zilnic, imitația, conversația cu părinții sau bunicii. Astfel se formează o personalitate în devenire, dar aceasta trebuie să fie coordonată de un adult. El explorează, cercetează, e liber să crească, să se dezvolte.

Maria Dragomiroiu a lansat în 2017 un cântec “După cum îți crești copiii”, redau versurile:

“După cum îți crești copiii
Vor fi oameni buni sau nu
La fel cum din pământ iese
Omule ce sameni tu.
Copilul nu are vină
Că-l răsfeți și-l scapi din frâu
Dacă ai semănat neghină
Nu are cum să răsară grâu.

Refren

De lăstar se îndreaptă pomul
Dacă-l lași singur se apleacă
Tot așa e și cu omul
De vrei om la toți să placă
Pune-l bine în rădăcină
Vântul să nu îl doboare
Si ține-l drept din tulpină
Până când crește mai mare.

Pe copil să-l ții din frâie
Dar nu-l dojeni cu ură
Nu-l lăsa orice să spuie
Nu-l lăsa slobod la gură.
Nu-l lăsa că ești părinte
Unde vrea el să se ducă
Din același lemn se face
Si icoană și măciucă.

În casa în care copilul
Face ce el crede
Câștigă la număr Neghina
Iar grăul semința-și pierde
Si-un părinte cât trăiește
De-ar plânge cu lacrimi râu
Neghina n-o mai albește
Nici n-o mai preface-n grâu.”

De dimineața până seara, în viața zilnică a familiei, există multe schimbări de la o situație la alta. Schimbările sunt totdeauna legate de nesiguranță, de aceea consider că ritualurile au un rol important pentru a ușura trecerile de la etapă la alta. Bineînțeles că și modul de exprimare și de cerere al părinților contează, de exemplu dacă cerem să se strângă jucăriile pe un ton vesel sau chiar cântăm, copiii vor reacționa ca atare.

Educarea pentru valori este ceva practic. Respectul nu este înnăscut, pe acesta îl învață copiii numai prin îndrumări și instrucțiuni. A le da orientare înseamnă că și noi, părinții, ne respectăm pe noi înșine și avem timp și spațiu pentru noi. Noi trebuie să ne asumăm rolul nostrum, nu să fim parteneri sau amici. Unde există un ritm clar al zilei și sunt date momente stabile pe care te poți baza, dispar cei mai duri factori de stres. Astfel se creează calitate prin desfășurarea programului zilnic prin ritualuri frumoase, care revin în mod regulat.

Copiii se orientează după ceea ce le oferă un adult. Ei nu au încă limite de la sine, le caută neobosiți. De aceea ei au nevoie de limite clare. Repetiția înseamnă dobândirea de capacități. Iar acest lucru le conferă copiilor siguranță de sine.

“ Fii atent la gândurile tale, căci ele devin cuvinte.

Fii atent la cuvintele tale, căci ele devin fapte.

Fii atent la faptele tale, căci ele devin obiceiuri.”(Christiane Kutik)

Puneți cât mai multe întrebări pentru a stimula creierul copiilor să găsească cât mai multe răspunsuri. Creierul exersat se dezvoltă și inteligența crește continuu. Prin învățare, transmitem achiziționarea de deprinderi și reguli.

O familie poate să evolueze adoptând ritualuri plăcute, venind în întâmpinarea cerințelor copiilor, oferindu-le suportul de care au nevoie și spațiul pentru a-și dezvolta propriile abilități.

Bibliografie:

Christiane Kutik, “Parenting fără stres în 12 pași”, Univers enciclopedic, Triade, Cluj-Napoca, 2014
Pavel Coruț, “Arta succesului la copii”, Editura Coruț Pavel, București, 2007

Importanța celor 7 ani de acasă

**Prof. înv. primar Săbădușiu Mihaela,
Școala Gimnazială Racovița, Structura Sebeșu de Sus, jud. Sibiu**

Activitățile desfășurate în cadrul proiectului,, Cei șapte ani de acasă” sunt adevărate ocazii de învățare situațională, fiecare copil având posibilitatea să se exprime în mod direct prin activitățile frontale sau indirect în cadrul jocurilor de rol.

Gradul de satisfacție a copilului în raport cu sarcina de joc sau de învățare a acestuia, a fost și este o preocupare directă a mea ca și cadru didactic.

Adaptarea la realitățile vieții cotidiene nu înseamnă acumularea de cunoștințe, ci achiziția unor competențe de ordin strategic, cu ajutorul cărora să se asigure un parcurs de învățare reflexiv și totodată autonom, elevul devenind astfel capabil să utilizeze adecvat ceea ce a dobândit atât acasă, cât și la școală.

Educația pe care copilul o primește acasă se reflectă în activitățile și comportamentul pe care el le are în cadrul școlii.

Elevii au fost încântați, interesați și chiar motivați în cadrul activităților propuse datorită materialului folosit, precum și de strategiile utilizate. Pe parcursul orelor de lectură, ei au realizat fișe interesante fiecare implicându-se activ în propria formare.

Este absolut necesar ca învățătorul să pună accent pe aspectele pozitive, să scoată în evidență calitățile fiecărui elev, astfel încât această activitate să contribuie la dezvoltarea capacității de învățare prin cooperare, de lucru în echipă și de realizarea unei motivări reale pentru învățarea și pentru asumarea unor răspunderi privind propria formare, privind propriul comportament.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Sabău Anamaria
Școala Gimnazială Cuci

Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Este recunoscut faptul că dezvoltarea integrată a copilului se află în dependență cu respectarea nevoilor specifice ale copilului. Practica educațională recunoaște trei nevoi fundamentale: nevoia de securitate afectivă, care constituie baza autonomiei în procesul de asumare a independenței copilului; nevoia de diferențiere, de recunoaștere a identității copilului, construirea imaginii de sine, care se stabilește doar în măsura în care el experimentează; nevoia de explorare, de stăpânire a mediului, în contextul în care nevoile afective și de diferențiere sunt satisfăcute .

Socializarea timpurie a copilului se face în familie. Este locul unde copiii încep să-și exercite drepturile și să-și asume treptat responsabilități. În familie se formează personalitatea copilului și se dezvoltă identitatea sa. Este important ca familia să le ofere copiilor posibilitatea valorificării lor ca ființe umane, iar copii să simtă că sunt parte a unei familii. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm pe noi înșine. Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil, părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea. Creșterea copilului este considerată una dintre cele mai dificile responsabilități ale adultului, pentru care acesta are cea mai puțină pregătire, fiind privită astfel ca o adevărată provocare. Educația copilului nu presupune doar învățarea deprinderilor de citit-scris și socotit, ci și a celor care tin de conduită. Aceasta are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament.

„Respectul față de ceilalți, un respect plin de modestie și politețe, este prima condiție a adevăratei egalități.” – F. M. Dostoievski

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Părinții au, astfel, obligația morală de a contribui și de îmbunătăți viața copilului lor. Părinții trebuie să fie autoritari dar umani, dreți dar toleranți, într-un cuvânt să își "dozeze" autoritatea, dragostea părintească, fără să fie nevoiți să se sacrifice pe ei înșiși. Ei sunt cei care au un cuvânt de spus în dezvoltarea personalității viitorului adult și a pregătirii culturale și profesionale, reprezentând un model de urmat pentru copiii lor. Părinții sunt cei care asigură condițiile materiale, morale, spirituale, culturale, ajutându-i, astfel, să realizeze situații de succes în viață.

PROIECTUL CEI 7 ANI DE ACASA

Fericirea, scopul ultim al omului

Profesor: Sabau Calin

Cadru didactic la Liceul Greco-Catolic "Iuliu Maniu" Oradea, Bihor

De ce suntem noi oamenii fericiți și de ce totuși sunt atât de multe forme ale acestei fericiri încât nu ajungem să o cunoaștem de fapt pe cea adevărată? Dă-i unui copil de acum două decenii o acadea, iar după dăruiește-i una copilului de azi. Reacțiile sunt total diferite, dar diferența mai mult sau mai puțin subtilă este rezultatul celor șapte ani de acasă, a impactului societății ce ne ține ca într-un bulgăre de zăpadă, dar mai ales a presiunii aplicate asupra noastră, cărora ni se acordă fericire și răsfăț pe măsura bunurilor posedate.

Viața noastră umană, încă din primele clipe, s-a rezumat la nevoia de a găsi fericirea în orice ne-ar putea aduce câteva clipe în plus de plăcere.

Dar ce este cu adevărat această fericire și unde trebuie să o căutam?

Noțiunea de fericire și-a pierdut sensul de-a lungul evoluției, iar o mare parte a omenirii a ajuns să o considere drept un premiu ce-l poate poseda în funcție de norocul pe care soarta l-a lăsat fiecăruia. Mai mult de atât, imaginea fericirii a ajuns să fie conturată de materialism, ea putând să fie asemănată cu un zar, fiecare set de puncte indicând nivelul de "bucurie" de care are parte omul secolului acesta, ea fiind mai degrabă o plăcere de moment construită pe un fond material puternic ce pune în umbră valorile spirituale.

Într-adevăr, un singur lucru a rămas neschimbat, și anume, efortul depus pentru obținerea ei, acesta fiind direct proporțional cu zâmbetul schițat de noi, căci de aici, apare o răscruce de drumuri, o paralelă între falsa și adevărata fericire.

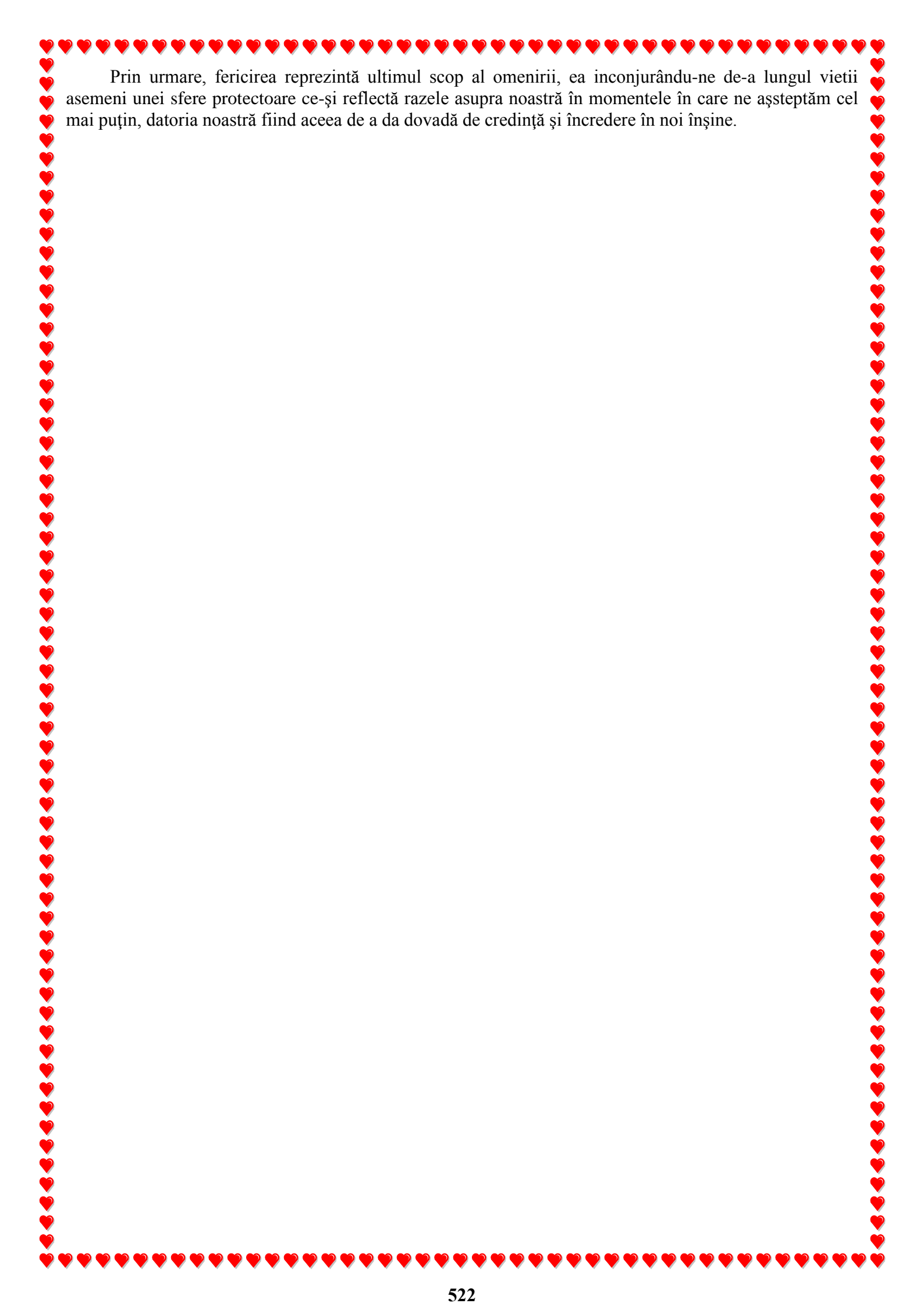
Pe de-o parte, soarta nu este cea care ne scrie norocul în viață, întrucât noi suntem cei care ne clădim viața având drept suport spiritualitatea, credința și speranța. Adesea, putem întâmpina obstacole ce ne vor împiedica să ne atingem idealul, fericirea supremă, dar cu toate acestea, eșecurile respective sunt constructive, ele având scopul de a ne face mai puternici.

Astfel, omul ce reușește să își clădească viața în acest mod, poate să își găsească fericirea chiar și în cele mai mărunte lucruri din jurul său, prin simpla atitudine pe care o are față de univers.

Pe de altă parte, omul lipsit de credință și ambiție, va continua să duca o luptă cu viața pentru căutarea fericirii și

alergarea după aceasta pentru a o stăpâni. Acesta va evita orice mic obstacol ar avea în drum pentru că îi e teamă de eșec, iar odată ajuns la falsele fericiri, pune capăt drumului spre ideal, uitându-și de fapt ultimul scop al vieții de om. Mulțumindu-se cu plăcerile materiale, de care are nevoie din ce în ce mai mult, își alungă din suflet latura spirituală, fiind determinat în acest mod să își vândă în final până și sufletul pentru a poseda cât mai multe avuții.

Prin urmare, fericirea reprezintă ultimul scop al omenirii, ea inconjurându-ne de-a lungul vieții asemeni unei sfere protectoare ce-și reflectă razele asupra noastră în momentele în care ne așteptăm cel mai puțin, datoria noastră fiind aceea de a da dovadă de credință și încredere în noi înșine.

PROIECTUL CEI 7 ANI DE ACASA ADOLESCENTUL ȘI SOCIETATEA

Profesor: Sabau Elisabeta Monica
Cadru didactic la Liceul Greco-Catolic "Iuliu Maniu" Oradea, Bihor

Ne întrebăm adesea de ce sunt majoritatea copiilor atât de fericiți și de ce au acea inocență față de orice formă de existență. Răspunsul este existența celor șapte ani de acasă, ce și-au lăsat o puternică amprentă asupra acestuia încă de la cele mai mici vârste, și care vor avea un rol colosal în formarea adultului de mai târziu. Așadar, odată ce copilul a fost format, urmează să treacă printr-o perioadă mai dificilă, cea a adolescenței, impactul dintre el și societate fiind unul puternic, ei ducând o luptă de orgolii încă de la început, lumea lipsindu-se de rozul copilăriei.

Trăim într-o lume în care adevăratele valori ale societății sunt ascunse și umbrite de aparențe ce degradează în totalitate unicul strop de calitate rămas acestui univers.

De-a lungul timpului ne-au fost impuse modele, mai mult sau mai puțin vrednice de a-și purta acest nume, care ne-au sfârâmat dreptul de a gândi liberi, aderând astfel la o mulțime condusă de idei lipsite de cele mai multe ori de spiritualitate.

Intenția omului obișnuit în toată splendoarea și rațiunea sa, a fost aceea de a căuta mereu să exceleze prin încercarea de a atinge un perfecționism pus la vedere de către societate, pentru a-l atinge fiind nevoie de propriul sacrificiu de a ne schimba pe noi înșine fără vreo ezitare.

În ziua de azi, majoritatea generației actuale de tineri se lasă ghidată de anturaje, fiecare cu propriile legi nescrise ce încalcă normele emise de prezența respectului reciproc și a spiritualității. Astfel, o mare parte din adolescenți tind să adopte un comportament din ce în ce mai dificil, tocmai pentru a încerca să se facă remarcați în cadrul unor grupuri ce nu au principii comune cu aceștia, rezultând în cele din urmă situații conflictuale aduse adesea din exterior în interiorul școlii datorită influenței majore a unor anturaje neadecvate pentru vârsta respectivă.

Pe de-o parte, țin să vorbesc despre modelele pe care noi, generația tânără, le adoptăm în viață. Persoanele cel mai des implicate în interacțiunea noastră cu mediul înconjurător sunt părinții, deoarece aceștia sunt cei care ne-au prezentat lumea prin ochii lor încă de la vârstele cele mai fragede, stabilindu-se astfel o conexiune foarte puternică între noi.

Adesea, în multe familii există numeroase probleme, atât de natură materială, cât și în ceea ce privește armonia și balanța dintre cei ce o formează, certurile dintre părinți afectând cel mai mult copiii. Aceștia, din nevoia de a se exterioriza și de a scăpa de suferința provocată, se manifestă în cadrul unui colectiv, de cele mai multe ori colectivul școlii, recurgând la acte de violență verbală datorită nevoii de a se afla în central atenției, sau, chiar mai mult, pentru a le arăta indirect părinților suferința ce le-a fost provocată.

Totodată, în ceea ce privește familia, lipsa de comunicare predomină în cele mai multe cazuri. Părinții sunt mereu ocupați cu datoria de a-și întreține familia, încât ajung să creadă cu un copil trebuie să beneficieze doar de lucruri materiale pentru a fi fericit. Astfel, nereușind să își analizeze părinții, copiii adoptă modele impuse de societate prin intermediul presei și al rețelelor de socializare, ei ajungând să fie în acest mod deformați ca și caracter, și să se exteriorizeze inadecvat prin cuvinte ce se joacă cu psihicul celui cărui i-au fost adresate.

Pe de altă parte, adolescentul reprezintă un cumul de gânduri și sentimente noi lui, toate acestea formând personalitatea adultului de mai târziu.

De cele mai multe ori, trecem prin perioade de nervozitate generate de criza vârstei, recurgând astfel la impulsivitate pentru a ne vărsa în totalitate ura asupra greșelii minore săvârșite de cel de lângă noi.

Fiind ușor de modelat, tindem să căutăm anturaje în care să avem o identitate proprie, în care să nu fim constrânși de părinții sau adulții ce încearcă să ne îndrepte spre drumul cel bun. Aderând astfel la un grup de acest tip, începem să ne formăm un caracter nou generat de trăsăturile comune posedate de această "familie", fără a lua în considerare efectele mai puțin benefice pe care le-ar putea avea asupra noastră.

În acest mod, ne îndepărtăm încetul cu încetul de normele morale ale colectivului școlii din care facem parte, ajungând să îi încalcăm regulile datorită incapacității de adaptare, majoritatea tinerilor

încercând să impună atmosfera din propriul anturaj în colectivul de elevi, imposibilitatea de a domina la cote maxime obligându-l să recurgă la cuvinte jignitoare, iar în alte cazuri, la acte de violență tocmai pentru nevoia de a-și face remarcată identitatea.

Astfel, doresc să pun în evidență faptul că problema violenței din interiorul școlilor nu pornește din interior, ci din exterior. Fiecare persoană din colectivul de elevi se diferențiază prin trăsături unice încurajate să se îndrepte spre generarea unor idei și fapte pozitive neinfluențate de societatea dominată de corupție și falsitate în care ne aflăm. Rolul nostru în această ecuație este de a domina societatea și de a nu o lăsa pe ea să ne domine și să ne transforme în ceea ce nu suntem de fapt deoarece numai așa vom ajunge să schimbăm cu adevărat ceva.

Cei șapte ani de acasă

PROF.ÎNV. PRIMAR SABIE CRISTINA MIHAELA ȘCOALA PRIMARĂ NR.1 STAMATE

Începutul clasei pregătitoare, a scolii primare și implicit, a studiului propriu-zis a fost și va fi întotdeauna pentru mine un privilegiu prin care să pot deduce singură mentalitatea fiecărui înger care va ocupa un loc într-o bancă găzduită de o clasă de care sunt mai mult decât mandră sa fiu responsabilă.

Privirea lor atunci când așteaptă să intre în noul camin de studiu, curiozitatea din ochii lor micuți și ageri, frica de început, iar nu în ultimul rând, bagajul de cunoștințe pe care îl au deja în dotare datorită unei perioade care i-a pregătit fără să realizeze. Cei șapte ani de acasă, sunt în cazul meu, cei șase. Clasa pregătitoare, o provocare pe care am acceptat-o mai mult decât hotărâtă. Micuții mei, pe care îi văd ca pe propriile creații sunt motivația pentru care mă bucur din plin de faptul că mi s-a mai dăruit încă un an pe care să îl petrec alături de ei, în care să îi cunosc și să ajung să îi iubesc nespun.

Aceasta pregătire parțială pe care au primit-o acasă timp de 5-6 ani are un impact mai mult sau mai puțin notabil în cazul fiecărui micuț ce își manifestă pofta de cunoaștere, acestia fiind anii care induc indirect mediul în care copiii s-au dezvoltat și pachetul de cunoștințe pe care l-au acumulat până să ajungă într-un un mediu în care această responsabilitate să cadă pe mâna altcuiva...pe mâna mea.

La început, fiecare are aceeași curiozitate în glas când pun o întrebare și aceeași surprindere în privire când primesc răspunsul. Cei mai mulți dintre ei ajung să mă uimească prin ceea ce știu deja de la părinții lor, iar asta îmi ilustrează fără să vreau faptul că am de a face cu o generație mai inteligentă decât aș fi sperat.

"Mami spune" sau "Tati mi-a arătat" sunt doar unele din expresiile pe care obișnuiesc să le folosesc pentru a-mi demonstra că ceea ce spun se adevărește prin niște dovezi. În principal, acesta e motivul pentru care am îmbrățișat bucuroasă clasa, pentru că mi s-a oferit un an în plus în care îmi pot cunoaște micuții mai bine și îi pot face să mă vadă ca pe o mamă care dorește să-i protejeze și să-i modeleze în niște oameni hotărâți și pregătiți în măsura necesară.

Cei șapte ani de acasă reprezintă mai mult decât perioada copilăriei propriu zise. În opinia mea, acești ani inițiază hotărârea copiilor și determinarea lor de a afla din ce în ce mai multe din aspectele care îi înconjoară. Ceea ce învață pe parcursul acestei perioade începe să fie conturat pe parcursul studiilor. Consider că acești ani magici reprezintă bazele formării adultului de mâine.

Cred că cel mai profund și important mesaj pe care doresc să îl transmit în primul rând părinților este acela de a fi cât mai maleabili și diverși în conversațiile cu copiii lor. Lucrurile mărunte pe care le împărtășesc cu ei au un impact surprinzător de benefic în dezvoltarea lor și astfel dorința de a afla mai mult crește pe parcursul fiecărei zile, deducând că viața și mediul în care trăiesc merita descoperit și studiat în detaliu. Copiii sunt niște ființe incredibil de afective, invariabil de curioase și incontestabil de inteligente, sunt frumoși și inocenți, iar mintea lor e mai mult decât pregătită să absoarbă orice informație care îi atrage. Nimic nu poate contesta faptul că ei sunt cei care țin pe palmele lor plâpânde viitorul lumii, însă până în momentul în care vor fi capabili să-l stăpânească, trebuie să acumuleze cât mai multe cunoștințe, trăiri și sentimente cu puțință într-o perioadă în care naivitatea lor îi determină să perceapă lucrurile prin prisma unor personaje de basm sau desen animat și odată cu începerea perioadei pre-scolare prin intermediul educatorului și apoi a învățătorului.

Strânsa legătură dintre școală și familie ar trebui să fie prioritară, urmărindu-se întărirea aspectelor pozitive, a informațiilor benefice. Munca de la școală trebuie să fie continuată cu perseverență pentru a fi încununată de succes.

Cei 7 ani de acasă

Liceul Tehnologic Dimitrie Leonida Piatra Neamt Mediator școlar Diaconu Sabina

Când vorbim de cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește în familie, de la părinți, rude etc. cu tot ceea înseamnă formarea personalității și a comportamentului, uneori prin limitare altele în mod conștient.

Copilăria reprezintă cea mai buna perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea caracterului psiho-social.

Familia este baza, care, de multe ori, dacă unui copil nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv pe viitor vor apărea acele sentimente de neîncredere în sine, în propriile forțe, în mediul înconjurător.

Toate trebuințele elementare ale copilului și de protecție exercită o influență adâncă încât urmele ei rămân uneori întipărite toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Părinții pentru copii sunt modele la început prin imitarea lor, învățând de la ei primii „pași”, privind formarea socio-afectivă, a concepției despre viață, a primelor relaționări, a normelor de igienă și comportament.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu afecțiune și căldură în funcție de etapa de dezvoltare în care se află fără a-l solicita prea timpuriu cu lucruri care nu sunt pe măsura forțelor lui.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința de implicare, conduita, deprinderi, comportamente. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim că acel copil se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, știe să salute respectuos, răspunde manierat, elegant, ne gândim deci la un copil bine crescut

El se va descurca mult mai bine în viață mai ales în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipses cei 7 ani de acasă. Crescând copilul devine tot mai independent iar cei din jur: părinți, profesori, îl va format prin relația lor de comunicare – învățare: modul de a se exprima, va fi lăudat, apreciat îndrumat iar dacă va greși nu va fi apostrofat prea mult căci și adulții greșesc uneori.

Tânărul de astăzi cu cei 7 ani de acasă, adolescenții, adulții de mâine ne vor face mândri chiar dacă uneori greșesc.

Cei șapte ani de acasă - „muguri” ai personalității

Profesor învățământ primar, Sabou Elena
Școala Gimnazială ”Gheorghe Șincai” Bobota, județul Sălaj

”Ai o viață întreagă ca să tot muncești, dar copiii nu sunt mici decât o singură dată!” proverb polonez

Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Aducerea pe lume a unui copil, încarcă părinții cu o dublă obligație: să le asigure binele material și o dezvoltare morală corectă.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Ambele responsabilități trebuie asumate și îndeplinite în ordinea importanței. Nevoile dezvoltării fizice sunt cele primare, dar ele nu trebuie să degenereze în răsfăț. Un mai mare efort ar trebui să depună părinții, mai ales în anii aceștia în care societatea pare a fi în derivă, pentru formarea sa intelectuală și morală. Părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu.

Buna creștere se învață în familie, în mediul extern doar se fixează. Încălinat spre imitație, el va tinde să imite comportamentul, atitudinea, limbajul părinților. De aceea este important ca modelul să fie bun, pentru ca rezultatul imitației să fie întocmai. Cu mare grijă și delicatețe sufletească copilul va învăța lecția dragostei, a respectului de sine și de ceilalți, a demnității, a răbdării, a curajului, a încurajării, dar și a iertării. Este perioada formării limbajului, a primelor tipuri de comportament și reacții la mediul social, a utilizării jocului ca activitate dominantă, a formării primilor „muguri” ai personalității. În felul acesta el nu va pleca în viață cu un handicap moral.

Școala ne poate pregăti pentru concursuri, competiții, dar nu poate să substituie cei șapte ani de acasă. Pentru un adult de succes, cele două instituții, familia și școala, trebuie să coopereze, să urmărească formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Educația, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat din punct de vedere al normativității sociale, al respectului față de ceilalți se va adapta și va evolua pozitiv în anii școlarității. Și nu sunt de subestimat primii șapte ani de viață deoarece ei sunt ”temelia” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Chiar dacă părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, nu trebuie să uite că unele cuvinte cum ar fi „bună ziua”, „te rog frumos”, „mulțumesc”, și „scuze” și tot ceea ce ține de formulele de politețe se învață în cei șapte ani de acasă. Acasă, copiii trebuie să învețe să fie onești, punctuali și muncitori, să fie solidari cu prietenii și să-i respecte pe cei în vârstă și pe profesori. De asemenea, acasă copiii învață să trăiască într-un mediu curat, să mănânce cu gura închisă, să nu vorbească mănânce cu gura plină, să arunce deșeurile la gunoi, să nu se bată, etc.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață.

Dacă vrem să creștem un copil amabil, elegant, manierat și, de ce nu, plin de șarm primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Copiii trebuie să fie lăudați și încurajați tot timpul! Trebuie iubiți! Nu trebuie să glumim pe seama lui, să îi punem porecle și să nu uităm să îi spunem zilnic că îl iubim, demonstrându-i acest lucru prin gesturi tandre.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca ei să fie consecvenți în educarea copilului.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Trebuie stabilite și impuse anumite reguli. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune.

Cheia unei educații de succes este mentalitatea de creștere, să punem accent pe efort, nu pe inteligență. Să asociem succesul cu acțiuni, nu cu calități înnăscute. Să apreciem și să încurajăm încercările, chiar dacă aduc și eșecuri. Să îi ajutăm pe copiii să caute noi soluții, să învețe de la cei din jur, să se dezvolte tot mai mult.

Comunicarea rămâne secretul unei relații solide între părinți și copii, dacă nu există comunicare, atunci apar și problemele. A petrece cât mai mult timp cu micuțul tău înseamnă să fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”).

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa pregătitoare cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

”Părinții trebuie să știe că copiii virtuoși le procură la orice vârstă multă bucurie și adâncă mulțumire, fiindcă în preocuparea atentă a părinților stă izvorul de bune însușiri ale copiilor.” **Leone Battista Alberti**

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. prescolar Săceanu Eliza Maria
Grădinița cu PP nr.3 „Drobeta Turnu Severin”

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-I permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru.** Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Bibliografie:

- Tomsa Ghe, Psihopedagogie preșcolară și școlară, București, 2005.
- Barzea, C., Arta și știința educației, Editura didactică și pedagogică, București, 1995.

Cât de mult contează cei 7 ani de acasă - studiu de caz

Profesor ed. fizică și sport - SĂCRIERIU ADRIAN-PETRICĂ
Școala Gimnazială "Ioan Cernat" Havârna

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabilii

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Cât de mult contează cei 7 ani de acasă - studiu de caz

Profesor învățământ primar SĂCRIERIU MIRELA
Școala Gimnazială "Leon Dănăilă" Darabani

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabilii

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Cât de mult contează cei 7 ani de acasă - studiu de caz

Învățător SĂCRIERIU ȘERBAN-SEBASTIAN Școala Gimnazială "Ioan Cernat" Havârna

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabilii

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Cei 7 ani de acasă

Prof. Sadovan Oana-Mirela

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

„Cei șapte ani de acasă“ trebuie să reprezinte anii în care copilul dobândește primele deprinderile și educația necesară vieții. Frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu,

în schimb în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Cel mai important lucru este ca părinții să-și crească copiii într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este legătura lor cu Dumnezeu. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implicii în formarea caracterului său în acești 7 ani.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele

unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”. Este important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri, pe măsura lui și controlate de adult îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școala, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștină în plus poate face diferența. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala.

Importanța celor șapte ani de acasă

Învățător: Sallai Gyöngyvér Ildikó
Liceul Teoretic „Samuil Micu” Sărmașu

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea lui și la comportamentul copilului până în momentul în care pășește pentru prima dată pragul școlii.

Atunci când auzim expresia că “are cei șapte ani de acasă” ne gândim la un copil care știe să se poarte respectuos și cu bună-cuviință în orice situație, cu toată lumea. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii afirmă că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat va avea relații mai bune cu cei din jur, va fi respectat și apreciat.

La început formatorul copilului va fi familia. Educația primită aici depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Dragostea cu care părinții înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii, să se simtă protejat, îngrijit. Această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce fac.

Există și părinți care consideră că este mai important să asiguri copilului material tot ce le-a lipsit lor. Astfel îi înconjoară de lucruri scumpe, dar fără valori adevărate.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu intrarea în societate.

Fiecare copil reprezintă o personalitate, este cineva, iar ca personalitate poate participa la o hotărâre benefică grupului, dar are și dreptul să se opună unei hotărâri care poate avea urmări neplăcute pentru el sau pentru grupul din care face parte. Nu le putem interzice să învețe ce este lumea. Mai bine să le arătăm și să înțelegem alături de ei că toate acțiunile noastre au o explicație și că fiecare suntem rezultatul a ceea ce facem.

Adultul, fie că este părinte, fie că este dascăl trebuie să fie un exemplu pentru copil. Adică disciplina din familie, punctualitatea, programul ce trebuie respectat contribuie la înrădăcinarea celor șapte ani de acasă.

Copilul trebuie învățat că nimic nu i se cuvine pur și simplu, că totul trebuie obținut după fapte și merite.

Educarea copilului cere maturitate și responsabilitate, iar acestea nu se reduc la reguli impuse și constrângeri tiranice și presupun o relație emoțională umană.

Cei 7 ani de acasă!

EDUC. SALVAN FLOAREA GRD. NIMIGEA DE SUS

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Viața în familie este prima școală a emoțiilor. Învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile. Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. „Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Familia este considerată nu drept un grup independent, ci un subsistem al societății – ”celula ei de bază”. Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Copiii preiau totul și imită totul.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Angelica Samara, Școala Gimnazială “ prof. Lucian Pavel”, Oltenița
Prof. Paula Eclemea, Școala Gimnazială “ prof. Lucian Pavel”, Oltenița

Motto:

“Felul în care părinții îl tratează pe copil formează la acesta un anumit mod de a concepe lumea”
Alfred Adler

Încă din primii ani de viață ai copilului se pun bazele formării individului de mâine. Mai există părinți care cred că în această perioadă, primii ani ai copilăriei, activitatea lor legată de creșterea copilului se rezumă doar la grija de a asigura cele necesare dezvoltării fizice, dar există și părinți care sunt convingși că în primii ani de viață este necesară o muncă de educare, căci acum se pun bazele “celor șapte ani de acasă”.

Familia este chemată să asigure un climat necesar educării copilului, un climat în care să domnească armonia, dragostea, o atitudine corectă față de muncă, disciplină, ordine, cinste, adevăr, etc. Treptat, prin forța exemplului, copilul va începe să imite comportamentul părinților, va începe să înțeleagă ce e bine și ce e rău.

Cei șapte ani de acasă pot și trebuie să fie fundamentul conduitei copilului ce va deveni adult, iar educația primită acasă va marca întreaga sa viață. Rezultatele educației primite se vor concretiza în fapte și acțiuni, ca urmare a unor cerințe permanente din partea părinților. Un rol foarte important îl are exercițiul care transformă cerința părinților în deprinderea copilului. Acesta apare ca un mijloc de învățare bazat pe imitație, sfaturi, îndemnuri la care copilul să răspundă cu plăcere și participare totală.

Munca de educare cere răbdare, de la ușor la greu, de la simplu la complicat, ținând cont de particularitățile psihice ale copilului. Familia este prima școală a omului, o școală care îi va marca întreaga existență.

Prima literă a abecedarului comportării unui om este “salutul”. Salutul este o atitudine pe care o ai în raport cu semenii tăi. Pentru formarea deprinderii de a saluta corect, în cadrul orelor de dezvoltare personală, educatorul folosește jocul. Pentru reușita jocului, regulile trebuie explicate și înțelese foarte bine. Copilul va fi pus să salute în diferite situații și la ore diferite din zi. Li se va explica că acest lucru îi ajută să fie politicoși. Politețea este cartea de vizită a unui om, iar dacă vrei să fii politicos poți arăta acest lucru prin modul de a vorbi, prin fapte, prin gesturi. Politețea se învață tot în familie. Dacă în vorbire părinții folosesc “cuvintele magice” te rog frumos sau fiți amabil, sigur le va folosi și copilul.

Părinții își pot da seama când copilul este nepolitic. Acesta face invers decât spun părinții, nu ascultă sfaturile acestora sau ale bunicii, vorbește tare pe stradă, bruschează colegii lovindu-I sau adresându-le cuvinte urâte, nu salută și arată cu degetul, ride de defectele fizice ale unor persoane. Politețea nu costă nimic și totuși, cu ea cumperi tot, uneori lucruri, pe care cu bani mulți ni le poți cumpăra. Părinții pot forma aceste trăsături de comportament în decursul “celor șapte ani de acasă” prin exemplu personal, învățând copilul și corectându-i cu răbdare abaterile pe care le observă, explicându-i de ce nu a fost politicoasă comportarea lui.

Dar pentru toate acestea este nevoie de calm și multă răbdare, fiindcă unele deprinderi se formează mai greu, pretind un anumit timp. Copilului nu-i este suficient să i se ordone, el are dreptul să i se explice, pe măsura puterii lui de înțelegere, ce are de făcut, cum și de ce. Trebuie ca părinții să-și găsească timpul necesar pentru a sta de vorbă cu copilul, a-i arăta încredere, a-l stimula în așa fel ca fiecare convorbire să-i facă plăcere și să-i rămână întipărită în memorie.

Pentru a avea un copil educat, care are “cei 7 ani de acasă”, va trebui să ținem seama de următoarele reguli:

1. *Cunoaște-ți copilul.*
2. *Stabilește reguli simple și clare, pe înțelesul lui.*
3. *Folosește cu moderație și recompensele, și pedepsele. Nu îi oferi cadouri scumpe pentru a încuraja un anumit comportament, după cum nu trebuie să apelezi nici la pedepse fizice. Extremele sunt de evitat; e de preferat să îl trimiți să stea la colț câteva minute sau pe “un scaun de pedeapsă” dacă face un lucru interzis, mai degrabă decât să-i dai o palmă.*

Într-o zi, nu ai voie să-l surprinzi făcând mai multe lucruri rele decât lucruri bune. Dacă îl copleșești de reproșuri în fiecare zi, se va obișnui să îți atragă atenția numai prin năzbâtii și greu îl vei mai aduce pe calea cea bună.

4. Ignoră detaliile insignifiante, precum tânguiri și plânsetele slabe.
5. Fii coerent și nu face excepții de la regulile stabilite.
6. Fii un bun ascultător al copilului și repetă-i întotdeauna după ce vorbește cu tine ce ai înțeles tu din ce ți-a spus.
7. Lasă-l să te ajute să alegi consecințele comportamentului său (după 3 ani).
8. Nu țipa la copil. Vorbește-i cu respect și va fi mult mai cooperant. Nimănui nu-i place să audă țipete în jurul său.
9. Nu îi spune că este un copil rău, care face numai lucruri rele. În timp, va ajunge chiar să creadă asta despre el.
10. Adu-ți aminte că fiecare copil e unic și crește în ritmul propriu, iar comportamentul lui diferă în funcție de stadiul dezvoltării în care se află.

Educația făcută la timp este cea mai bună pază împotriva unor înrâuriri care pot deforma caracterul, psihicul, întreaga personalitate a copilului.

Bibliografie:

- Emilia Ioan-“Cei șapte ani de acasă”-EDP București, 2007
Dr. Alexandru Gheorghiu-“Copilul nostru crește. Suntem pregătiți ?”-Ed. Niculescu, București, 1994

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Samoilă Luminița
Liceul Teoretic Mihail Kogălniceanu

Cei 7 ani de acasa reprezinta educatia pe care copilul o primeste de la parinti incepand de la bunele maniere si continuand cu regulile morale care il vor defini ulterior ca adult.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. La baza celor 7 ani de acasa stau cativa factori esentiali precum valorile pe care se bazeaza familia si care ii sunt transmise micutului si dragostea parintilor. Un copil iubit si apreciat de catre familie se va simti protejat si va avea un sentiment de siguranta care ii va permite sa aiba incredere in fortele proprii si sa invete si sa isi asume regulile de comportament.

Daca educarea copilului se va face intr-un ambient deschis si relaxant, bazat pe iubire si incredere, atunci acesta nu va percepe regulile ca pe o disciplina de fier si ii va fi mult mai usor sa le asimileze.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

“Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

De câțiva ani se observă o nepăsare față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea. Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof. Alexandra Sandu, Colegiul Național „C. Negri”, Tg.-Ocna, Bacău

Educația constituie un factor important în dezvoltarea unui copil, iar primul contact pe care acesta îl are cu modelele educative este în familie. În opinia mea, familia este prima care contribuie la formarea unui copil, căci încă din primii ani de viață el ar trebui să fie îndreptat spre bune obiceiuri.

După ce familia și-a pus amprenta asupra formării personalității unui copil, școala vine cu o serie de bune practici care să completeze informațiile achiziționate acasă. Degeaba mediul școlar îi oferă elevului modele pozitive, dacă în mediul familial acesta a luat cunoștință doar de exemple nu tocmai bune. Există încă din bătrâni și se păstrează și în prezent ideea de cei șapte ani de acasă. În această perioadă de dezvoltare, copilul achiziționează informațiile necesare unui comportament decent, civilizată, ia aminte de valorile umane care trebuie să le asimileze pe tot parcursul vieții, bunătate, modestie, altruism etc.

Educația primită în primii ani de viață este cea mai importantă în formarea lui ca om. Acum se pun bazele celor mai bune deprinderi, acum se poate modela ușor caracterul acestuia, de aceea este nevoie de mare atenție și responsabilitate a persoanelor care se implică în educația copilului. El este atât de sensibil și atât de receptiv, încât vom rămâne uimiți atunci când vom realiza că a preluat exact un model pe care l-a avut în preajmă.

Educarea unui copil nu este o joacă! Ea se formează încă din primele zile de viață și de aceea trebuie ca noi adulții să oferim tot ce este mai bun și mai util pentru dezvoltarea armonioasă a lui. Atât părinții, cât și profesorii au un rol important în evoluția unui copil, însă aceste două roluri trebuie să se completeze unul pe celălalt pentru a se obține un rezultat satisfăcător.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...

**Prof. SANDU DUMITRU, Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu”
Disciplina Matematică, Clasa a XI-a**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clase se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de

relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic

Rolul inteligenței emoționale în creșterea și dezvoltarea copilului

Prof. înv. primar Sandu Florin-Laurențiu
Școala Gimnazială Budești
Județul Vâlcea

În anul 1983, dr. Howard Gardner a introdus conceptul de “Inteligențe Multiple”. El spunea că nu există doar un anumit tip de inteligență și anume cea măsurată prin teste și dezvoltată în cadrul școlar. Există mai multe tipuri de inteligență printre care și inteligența emoțională sau EQ-ul.

Inteligența emoțională și inteligența academică au fost controversate de-a lungul timpului, iar în cele din urmă s-a ajuns la concluzia că deși sunt diferite, aceste tipuri de inteligență sunt corelate.

Karen Arnold, profesor de pedagogie la Universitatea din Boston, ne dă următoarea explicație: “Atunci când aflăm despre o persoană că a absolvit o facultate, aflăm doar că a reușit cu bine acolo unde tot ceea ce a făcut s-a măsurat în note. În schimb nu știu nimic despre felul în care a reacționat la vicisitudinile vieții.”

În multe situații din viața de zi cu zi, ni se cer aptitudini de inteligență emoțională și poate mai puține de inteligență academică. Un IQ ridicat nu este o garanție de prosperitate și fericire.

Aptitudinile emoționale bine dezvoltate determină cât de bine ne putem folosi de talentele pe care le avem, inclusiv de inteligența pură (IQ). Și atunci, dacă inteligența emoțională este atât de importantă și atât de necesară în viața noastră, de ce să nu o antrenăm de mici, astfel încât copiii noștri să fie cât mai pregătiți și mai conștienți de capacitățile și aptitudinile lor, dar mai ales să știe să le folosească adecvat.

Copilăria și adolescența sunt ferestre de oportunitate pentru a ne forma obiceiurile emoționale esențiale care ne vor domina întreaga existență.

Familia este prima școală a emoțiilor. În acest mediu intim, copiii învață să recunoască atât emoțiile proprii, cât și reacțiile celorlalți la emoțiile lor. Tot în familie învață prima dată și cum să își aleagă reacțiile la emoții și stări afective.

Este foarte important faptul că micuțul nu învață după ce îi spune părintele că este bine să facă. Copilul preia modelul parental. Dacă mama obișnuiește să plângă în momentele în care presiunea este prea mare, dar ea totuși îi spune copilului că nu trebuie să plângă pentru că nu este bine, atunci să nu se mire când copilul îi va oglindi comportamentul și va reacționa exact la fel într-o situație similară.

Există foarte mulți părinți care își pun întrebări despre cum pot face ca micuții lor să aibă o viață mai ușoară și mai fericită decât au avut ei la rândul lor sau cum să facă să îi pregătească potrivit pentru provocările vieții?

Aici intervine educația bazată pe inteligența emoțională. Copiii învață să-și recunoască și să-și gestioneze emoțiile, să le transpună în vorbe și să le folosească în avantajul lor, consolidând relații autentice cu sine și cu cei din jur.

Familii în care membrii își împărtășesc punctele de vedere, discută despre sentimentele lor și își oferă dovezi de afecțiune sunt un suport puternic pentru copii.

Atunci când părinții reușesc să creeze o atmosferă pozitivă, își încurajează micuții să își rezolve singuri problemele fără a le oferi soluțiile pe tavă și fără a lua deciziile în locul lor, atunci sunt șanse foarte mari ca aceștia să își dezvolte simțul responsabilității.

De asemenea este foarte important să știe că eșecul este în fapt o lecție, un pas mai aproape de succes. Dacă copilul învață teama de eșec automat se va teme și de succes. De ce? Pentru că eșecul și succesul sunt două fețe ale aceleiași monede.

În educația inteligenței emoționale se vorbește adesea despre conceptul de amprentă emoțională sau despre procesul de somatizare. Acest proces se referă la stimulii pe care ni-i transmite corpul nostru atunci când simte că pierde controlul sau când ieșim din zona de confort.

Activitățile care antrenează acest tip de inteligență sunt elaborate și aplicate în funcție de vârsta copilului. Când copiii sunt mici (mai puțin de 5 ani), s-ar putea să aibă dificultăți în a-și exprima sentimentele. În acest proces este nevoie de ajutorul și îndrumarea părinților, iar de real folos vor fi hârtia și creioanele colorate.

Desenatul este o activitate mai mult decât binevenită în exprimarea sentimentelor. Din desenul micuțului puteți înțelege cu ușurință cum se simte el în momentul prezent. Ca părinți va fi necesar să

evaluați care este cea mai potrivită metodă prin care copilul să își poată exterioriza cu ușurință sentimentele.

Prin educarea EQ-ului deschideți canalul de comunicare cu copilul și puteți descoperi ceea ce simte cu adevărat. Este foarte important să îi amintiți mereu cât îl iubiți, că îl susțineți și să îl ajutați să își dea seama cât potențial extraordinar are și că orice problemă are rezolvare.

Pe lângă conștientizarea sentimentelor și capacitatea de a controla emoțiile puternice, copiii trebuie să învețe să se afirme printr-o comunicare încrezătoare. În ce constă aceasta? În capacitatea copilului de a arăta ce are mai bun și mai valoros în interiorul său.

Această comunicare încrezătoare este compusă din patru elemente și anume: poziția corpului, privirea, limbajul și tonul vocii. Noi adulții o cunoaștem sub denumirea de comunicare non-verbală și știm cât este de importantă. De asemenea știm că de fapt cuvintele reprezintă doar 7% din procesul de comunicare și că restul înseamnă comunicare non verbală.

Antrenând potrivit acest gen de comunicare, copilul va câștiga încredere în el, îi va crește stima de sine și îi va spori șansele să fie înțeles și respectat de ceilalți.

Sporirea și integrarea educației bazate pe inteligența emoțională va aduce multe plusuri în viața de familie și nu numai. Așa veți reuși să restabiliți și să păstrați pacea și armonia în caminul propriu.

Folosindu-ne și de inteligența emoțională în fiecare activitate din cadrul vieții noastre, vom putea ajunge să experimentăm pacea și liniștea interioară, vom putea să ignorăm lucrurile negative din jur și vom trece cu mai multă ușurință peste problemele vieții înțelegând că orice lucru se întâmplă cu un scop.

Dacă reușim să ne creștem copiii în acest spirit, vor avea o viață frumoasă și fericită, înțelegând că nu toate lucrurile care li se întâmplă au legătură cu ei, că nu pot deține controlul asupra oricui și că de fapt nu există noroc sau ghinion. Există doar vreau sau nu vreau să fiu fericit!

La Biblioteca Județeană, a avut loc simpozionul

„Lumea îngerilor prin ochi de copil”

Sala de conferințe a Bibliotecii Județene Vâlcea a găzduit, sâmbătă, 17 februarie 2018, începând cu ora 10, simpozionul interjudețean „Lumea îngerilor prin ochi de copil”, proiect cuprins în Buletinul Informativ al CCD Vâlcea, poziția 10, pagina 72, anul școlar 2017-2018. Organizată de Școala Gimnazială Budești, manifestarea a prilejuit întâlnirea mai multor cadre didactice din Budești, dar și din școli din municipiul Râmnicu Vâlcea și din alte județe. În cadrul lucrărilor simpozionului aflat la cea de-a doua ediție, au luat cuvântul directorul școlii organizatoare, prof. Simona Ispas, cadre didactice coordonatoare ale proiectului, prof. înv. primar Filofteia Trandafir și prof. înv. preprimar Cornelia Popescu și Gabriel Drăgan, consilier școlar la Școala Gimnazială nr. 4 din Râmnicu Vâlcea. Din partea Inspectoratului Școlar Județean Vâlcea a participat Aura Lavinia Dincă, profesor metodist pentru învățământul primar, care i-a felicitat pe inițiatorii proiectului și i-a asigurat de sprijinul necondiționat pentru următoarele ediții. În discuțiile purtate, s-a evidențiat rolul parteneriatului școlii cu biserica în devenirea spirituală a copilului, dar și al îmbrățișării, ca mijloc de manifestare a emoțiilor și de autocunoaștere. Totodată, în holul bibliotecii a fost amenajată expoziția de colaje, picturi și desene cu aceeași temă.

Laurențiu Sandu

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”

Prof. înv. primar: SANDU LAURA-MONICA
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad - Jud. Vaslui

Motto: „Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist.” (Mihail Levine)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și *indirect*, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie, se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie, se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „*celor 7 ani de acasă*”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„*Cei 7 ani de acasă*” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

asa cum ne comportam noi, asa vor trai si se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc si se formeaza in viata intr-un univers pe care-l creeaza parintii.

In concluzie, expresia „*cei sapte ani de-acasa*” defineste tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp considerata „*culmea achizitiilor*”, este una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important *cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.*

BIBLIOGRAFIE:

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Sandu Maria Alina
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”,
Grădinița nr.8, Drăgășani

„Toți oamenii mari au fost mai întâi copii, dar puțini dintre ei își mai aduc aminte”, Antoine de Saint-Exupery

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

„Copilăria este inima tuturor vârstelor”, (Lucian Blaga)

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

**Prof. SANDU MONICA-ȘTEFANIA, Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu”
Disciplina Matematică, Clasa a IX-a**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar, educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

BIBLIOGRAFIE

1. Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
2. <http://jurnalul.ro>
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
4. www.scribd.com
5. www.didactic

1, 2, ...,7 PAȘI DIN VIAȚĂ ÎN CADRUL FAMILIE

ÎNV. SĂNDULESCU SIMONA MANUELA

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „*nu poate deveni om decât dacă este educat*”.

Specialiștii în psihologia copilului au afirmat că părinții nu acordă importanță necesară educației copilului. Un tânăr are nevoie să își cunoască propria personalitate și să fie conștient de poziția pe care o ocupă în societate. Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special cele emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârstă și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

A acordă atenția necesară unui copil de doi ani presupune mai multe eforturi din partea părintelui.

Acesta trebuie să îi cunoască bine comportamentul și să îi înțeleagă stările. Fie că este obosit sau îi este foame, s-a lovit sau are nevoie de atenție, bebelușul are nevoie de îngrijire continuă.

Pentru a putea percepe sentimentele copilului, părintele trebuie să fie capabil să transmită propriile lui emoții. Uneori este greu să înțelegem dorințele celor mici și explicațiile lor nu ne lămuresc. O analiză mai atentă a situației, a mediului în care trăiesc, a pasiunilor lui sau a persoanelor cu care interacționează ne poate lămurii. Chiar dacă sunt sinceri, aceștia trebuie să fie stimulați să-și mărturisească gândurile.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Lumea nu este perfectă și nici noi nu suntem părinți perfecți. Trebuie să avem grijă să nu transmitem frustrările și nemulțumirile noastre. Defectele noastre trebuie să fie exemple negative pentru copil iar calitățile noastre să constituie un model demn de urmat. Ideea principală este să determinăm sursă nemulțumirilor care ne afectează și să ne controlăm atitudinea. Echilibrul este trăsătură perfectă care definește educația copilului.

Dilema cu privire la cât de corect este realizată educația unui tânăr a fost dezbătută de foarte mulți psihologi. Părerea comună este aceea că fiecare cuplu trebuie să aplice metodele care se potrivesc personalității copilului. Nu există o lege strictă ci doar sfaturi care trebuie mai întâi analizate și apoi aplicate.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc că aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine.

Acesta trebuie să îi cunoască bine comportamentul și să îi înțeleagă stările. Fie că este obosit sau îi este foame, s-a lovit sau are nevoie de atenție, bebelușul are nevoie de îngrijire continuă.

Repetarea greșelilor pe care le-au făcut părinții noștri este o trăsătură a majorității. Vechea zicală, "ce a fost bine pentru mine e bine și pentru ține", reflectă atitudinea eronată de a transmite generațiilor următoare o educație nu tocmai potrivită. Dacă nu suntem capabili să realizăm greșelile în propria noastră educație, atunci nu vom fi capabili să ne educăm corect copiii. Există atât de multe cazuri în care părinții se concentrează asupra propriilor frustrări și uită să analizeze, obiectiv, situațiile în care se află copiii acestora. Lipsiți de un sprijin puternic, aceștia se interiorizează, își pierd încrederea și preiau nemulțumirile celor mari.

Abilitatea de a ne asuma rolul de părinți depinde nu doar de copil, ci și de gradul de dezvoltare și înțelegere a legăturilor sentimentale pe care le-am trăit în propria noastră familie. Abilitatea de a te atașa de copilul tău depinde foarte mult de temperamentul și personalitatea lui și de gradul de acceptare a

defectelor și calităților lui. Educarea unui tânăr presupune identificarea cu acesta și, mai târziu, la adolescență, empatia în ceea ce privește situațiile în care se implică și lumea pe care și-o creează.

Este o dorință a celor mai mulți dintre noi că întâmplările nefericite prin care am trecut când eram tineri să nu se repete în cazul copiilor noștri. Din acest motiv, deseori, tindem să exagerăm cu grijă pentru cei mici și să îi sufocăm cu dragostea noastră; psihologii consideră că este o modalitate de a ne vindeca rănilor din trecut.

Proiectarea experiențelor din copilărie asupra tinerilor este o greșală frecvență și se explică prin dificultatea părinților de a se detașa de aceștia și de a distinge situațiile. Există o forță subliminală care ne împinge să re trăim întâmplările prin copiii noștri și să alegem, de această dată, soluția potrivită. Încercarea noastră de a ne vindeca rănilor trecutului poate să inducă acest sentiment de frustrare copilului nostru, doar pentru că "pare să fie o situație asemănătoare". În astfel de cazuri, părinții nu iau în considerare faptul că tinerii sunt persoane complet diferite și care trec prin experiențe distincte.

Copiii au nevoie de reflectarea corectă a sentimentelor, nu doar pentru a înțelege definiția lor, ci pentru a își cunoaște propria personalitate. Pentru a contribui cât mai corect la dezvoltarea lor, părinții trebuie să le împărtășească sentimentele. Fie că este vorba de entuziasm sau tristețe, nervozitate sau resemnare, reflectarea emoțiilor contribuie la educația acestuia.

Atunci când trec prin perioade de stres și schimbări, când întâmpina o greutate sau sunt dezamăgiți, tinerii au nevoie de cineva care să le înțeleagă sentimentele și să le transmită ideea că totul face parte din cursul normal al vieții. Prin definiția și reprezentarea acestor sentimente un copil devine conștient de persoană lui și de locul pe care îl ocupă în societate.

Este foarte important să îl învățăm că sentimentul de ură poate fi exprimat și tolerat. Când cineva își manifestă ura, orice persoană tinde instinctual să se apere. Dacă înțelegem că acest sentiment este normal, în cazul în care se încadrează în limite, atunci veți fi capabili să va faceți copilul să înțeleagă puterea de a tolera și de a iubi. Prin absorbirea urii copilului dumneavoastră va educați copilul să controleze acest sentiment, să îl înțeleagă și să adopte o atitudine pozitivă față de cei care o manifestă.

Pentru a fi capabil să interacționezi cu ceilalți este necesar nu doar să supraviețuiești, ci să trăiești într-un mod care să îți asigure fericirea și mulțumirea că există. Este important a învăța un copil valoarea relațiilor interumane și importantă interacționării cu ceilalți. Părinții trebuie să le prezinte copiilor avantajele întemeierii unei familii și influență celor pe care îi iubește asupra modului în care gândește și se dezvoltă.

Băieții și fetele trebuie să beneficieze de o educație care să le permită să înțeleagă importanța sentimentului de iubire. Prin sentimentele pe care le transmit acestora părinții, copiii vor învăța să simtă și să transmită la rândul lor emoțiile. Nu doar părinții trebuie să aibă grijă de copil, acesta trebuie să fie lăsat să își manifeste propria grijă față de ei. Permițând tânărului să ofere, acesta va învăța să aprecieze ceea ce i se oferă.

Nu există părinți perfecți așa cum nu există copii perfecți. În fiecare interacțiune a noastră cu ceilalți putem să adoptăm atitudinea greșită. Căutarea unui echilibru și încercarea de a fi cât mai buni în ceea ce facem ne poate asigura succesul în educația copilului.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Danion Vasile ,(2012),*Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București.

Cei șapte ani de acasă (studiu de specialitate)

Prof. Săpun Maria Magdalena
Liceul Tehnologic Bîlteni

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000
2. Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003
3. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2000
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
5. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

EDUCAȚIA COPILULUI – ȘCOALA ȘI FAMILIA

**PROF. ÎNV. PRIMAR SARIS MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘERBAN-VODĂ”
BUCUREȘTI, SECTOR 4**

Educația se realizează pe tot parcursul vieții. Scopul educației este formarea și dezvoltarea personalității copilului pentru integrarea în societate.

Părinții, primii educatori cu ajutorul cărora se dobândesc „cei șapte ani de acasă”, au un rol esențial în educația copiilor. În familie se dezvoltă conduita, moralitatea, credința, stilul de viață, percepția asupra vieții. Părinții sunt primele modele de urmat, ei au răspunsuri la toate întrebările copilului, au experiență, iar copiii sunt dependenți de aceștia și învață prin imitarea părinților lor, modelându-și personalitatea după cea a părinților.

Personalitatea copilului se formează în primii 2-3 ani de viață, iar „șlefuirea” acesteia depinde de atitudinea părinților, de calitatea timpului pe care aceștia îl petrec alături de copil, de dragostea pe care o oferă, de susținerea și încurajarea permanentă a micuțului care dorește cu nerăbdare să crească, care pune neconținut întrebări și e fascinat de răspunsuri. Așa se formează tăria de caracter, siguranța, abilitatea rezolvării diverselor situații de viață, prin identificarea cu părinții.

Întregul proces de educație și mai ales de instrucție se realizează acasă, apoi la școală. Însă rolul familiei în educația copilului nu se sfârșește la vârsta școlarizării. Școala are un rol major în formarea personalității copilului, dar nu îl poate învăța pe copil totul și nu poate suplini lipsa de implicare a părinților. Există părinți care consideră că școala trebuie să preia atribuțiile în ceea ce privește educarea copiilor. Totala încredere în rolul pe care îl are școala asupra dezvoltării copilului, privită ca o obligație, dar și lipsa de încredere, precum și dezinteresul părinților față de școală sunt concepții eronate. Între cei doi factori, școala și familia, trebuie să existe o conlucrare în interesul comun al educării copilului: de la începutul școlarizării și până la finalul acesteia, trebuie menținută o relație strânsă între profesori și părinți în ceea ce privește dezvoltarea armonioasă a copilului către viața de adult.

Relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor:

- din punct de vedere juridic, părinții sunt responsabili de educarea copiilor, iar școala reprezintă doar o parte din educația copilului, o bună parte a educației situându-se în afara școlii;
- școala asigură condițiile necesare pentru o educație pozitivă, identifică situațiile-problemă și aplică strategiile educative potrivite copilului, iar familia menține un dialog continuu cu profesorii, se implică în educația școlară a copiilor;
- comunicarea între părinți și profesori determină motivarea copiilor pentru învățare, creșterea interesului acestora pentru studiu și pentru activitățile școlare/ extrașcolare, toate contribuind la succesul școlar.

Lucrând în parteneriat, părinții și profesorii, împreună, vor oferi permanent oportunități de învățare ce vor asigura o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială.

Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși.

John Dewey

EDUCAREA COPILULUI ÎN FAMILIEI

**PROF.PT. ÎNV. PRIMAR, SASCĂU IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SOMUȘCA, JUD. BACĂU**

Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe “cum” trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfața și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situații este creată prin deferența de atitudine între părinte și bunici, acesteia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinte).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, acesteia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinte, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectând-și și iubind-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independentă de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinte, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios

dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinții, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>

Importanța celor șapte ani de acasă

înv. Sasu Persida Gabriela, Școala Primară Vlădueni, jud. Gorj

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea că nu are cei 7 ani de acasă.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”) este de mare folos.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie

adevarul.ro › Orașul tău › Zalău

didactic.ro

<https://www.copilul.ro/.../Cei-7-ani-de-acasă-pentru-copii> [https://www.părinți.com/Importanța celor 7 ani de acasă](https://www.părinți.com/Importanța_celor_7_anii_de_acasă)
[jurnalul.ro/viață-sănătoasă/.../cei-7-ani-de-acasă](https://www.jurnalul.ro/viață-sănătoasă/.../cei-7-ani-de-acasă)

Importanța primilor 7 ani din viața fiecăruia

Profesor logoped Sasu Sorina-Petronela
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Făgăraș, jud. Brașov
Terapia tulburărilor de limbaj
Clasele I-VIII

Cei 7 ani de acasă înseamnă norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului.

Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste foarte fragede, rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Relațiile pozitive dintre copii și părinți conduc la structurarea pozitivă a personalității copilului. Copilul înțelege și resimte tot ceea ce se întâmplă în familie. Copiii trebuie protejați de abuz și neglijare în toate aspectele vieții lor. Atunci când părinții asigură experiențe pozitive pentru copii, de mici, ei îngrijesc și îmbogățesc dezvoltarea creierului. Este recomandat să râdeți cu copilul, să îl lăudați, să vorbiți și să vă jucați cu el.

Pentru a alege metodele educaționale corecte, adecvate, părinții trebuie să își cunoască foarte bine copilul – să știe ce presupune fiecare vârstă, și care sunt caracteristicile ei, să țină cont de părerea celorlalți, a educatorului, a psihologului sau a medicului.

Atât părinții, cât și educatorii au nevoie de a fi susținuți și încurajați pentru a fi implicați în mod activ în viețile copiilor. Centrul de Consiliere pentru Părinți al Organizației Salvați Copiii, ajută părinții și educatorii să facă față stresului și să rezolve adecvat problemele.

Metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale ar putea fi:

A fi un exemplu

Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul părintesc decât a asculta cu sfințenie atunci când li se spune ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă.

A-l obișnui cu regulile. subtil!

Nu trebuie să i se interzică celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să i se explice consecințele acțiunilor lui. Am fi suprinși cât de inteligenți sunt copiii la o vârstă fragedă.

A-l învața despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să i se explice că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură.

Să i se explice despre bunele maniere în public

Atunci când se merge cu cel mic în locuri publice, trebuie să i se explice că dacă îl nemulțumește ceva, țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. E necesar a se descoperi ce îl supără și a căuta soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente părinții nu trebuie să cedeze când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

7 calități de cultivat copilului în primii ani de viață ar putea fi :

1. Încrederea în cei din jur

O persoană care nu are încredere (moderată) în cei din jur nu poate socializa, nu își poate crea prieteni, nu se poate integra într-un mediu (grădiniță, școală, serviciu).

2. Încrederea în sine

Este o balanță delicată ce trebuie să exprime un echilibru între încrederea de sine și curajul de a lua inițiative.

Lasat să ia inițiativa în tot ceea ce dorește să facă, vom afla și ceea ce ar putea ascunde dacă nu îi dăm voie să se desfășoare. Explicându-i ca unui om mare de ce acea acțiune nu este potrivită și ar trebui să ezite să o facă, micuțul va înțelege că îi suntem prieteni și se va simți important în ochii noștri.

3. Imaginația

Copiii au o imaginație debordantă. Totuși această imaginație trebuie canalizată în activități pozitive și constructive pentru el. Așadar este bine a-i oferi jucării sau a-l învăța jocuri care îi dezvoltă și alte abilități, cum ar fi recunoașterea coloristică a unor animale din lumea reală sau obiecte, ori cele în care colorează o imagine care pe pagina alăturată este deja colorată și îi dezvoltă spiritul de observație, a-l învăța să facă și sport, un obicei pe care îl va respecta toată viața dacă îl deprinde încă de la vârste fragede. Este bine să îl punem să învețe cuvinte, apoi să le lege în propoziții sau să descrie obiecte, imagini ori chiar comportamentul unor ființe. Acest din urmă exercițiu este mai greu, dar deosebit de constructiv pentru micuț, dezvoltându-i capacitatea de observație, de descriere, comunicarea, memoria (trebuie să rețină amănuntele) atenția (trebuie să fie atent la amănunte) dar și empatia (este bun personajul, este rău și DE CE – înțelegerea calității unor acțiuni/gesturi).

4. Empatizarea

Prin empatizare copilul reușește să înțeleagă sentimentele celorlalți, dar și nevoile lor. Este o calitate greu de învățat pentru copii, observându-se că mai ales celor singuri la părinți le lipsește, fiindcă n-au avut un frate cu care să împartă, căruia să-i înțeleagă nemulțumirile, dar și gesturile. Alegerea cuvintelor pe care le folosește trebuie înțeleasă încă din primii ani de viață, explicându-i adesea impactul pe care unele cuvinte îl au asupra celorlalți. E bine să citim cât mai multe cărți despre psihologia copilului căci toate aceste gesturi pe care trebuie să le facem în fața copilului sunt deosebit de complexe și uneori avem nevoie de o îndrumare amănunțită.

5. Responsabilitatea

Copilul trebuie învățat de mic să nu mai mintă și să își asume responsabilitatea faptelor pe care le face. În felul acesta îi dezvoltăm și capacitatea de a-și alege atent acțiunile în concordanță cu consecințele. Fiecare faptă urâtă trebuie pedepsită prin privarea de anumite activități (de exemplu nu mai are voie la desene animate o zi), apoi să i se ofere diverse sarcini minore. Uneori, dacă este mic, copilului i se pare o activitate suprasolicitantă chiar și strângerea a câtorva jucării de pe jos și punerea la locul lor. Este bine să fie învățat să facă și curățenie, să ne ajute la mâncare, să înțeleagă valoarea banilor care tot o responsabilitate este, chiar dacă este mic.

6. Respectul

Micuțul trebuie să învețe că toți oamenii au drepturi, nu doar el. Deasemenea cuvintele și sentimentele celorlalți trebuie respectate, obiectele celorlalți (nu poate lua sau atinge orice, ci doar ceea ce este al lui).

7. Răbdarea

Răbdarea este un pion important în viață, este baza perseverenței. Doar învățând să aibă răbdare să finalizeze lucrurile, chiar dacă s-a plictisit, va reuși să aiba succes în viață.

Bibliografie :

<https://www.copilul.ro/comunicare-copii/educatie-fara-violenta/Primii-sase-ani-de-viata-si-importanta-acestora-pentru-formarea-unui-adult-echilibrat-a10287.html>

<https://www.parinti.com/Importantacelor7anideacasa-articol-2894.html>

<http://kidz.garbo.ro/articol/Copil/5530/7-calitati-pe-care-sa-i-le-cultivi-copilului-in-primii-ani-de-viata.html>

Greșeli pe parcursul celor șapte ani de acasă

Prof. Înv. Primar Satmarici Loredana-Costina
Școala Gimnazială Nr. 1 Ciocârlia

Niciun părinte nu-și dorește ca al sau copil să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Dar ce înseamnă acest lucru? Cum îl faci pe copil să...?

Majoritatea părinților doresc ca ceea ce îi se cere copilului, acesta să facă de prima dată. Realitatea este aceea că, de multe ori părinții se lovesc de lipsa colaborării în relația părinte-copil. Iată ce greșeli fac majoritatea părinților pentru a obține de la copiii comportamentele pe care și le doresc:

1.Recompensa/mita-cea mai folosită tehnică de către părinți pentru a obține cooperarea copiilor lor. Cum se formulează această mită sau recompensa? Ea suna așa: „Dacă mergi cu mine acum îți cumpăr bomboane”, „Dacă mănânci mâncare sănătoasă îți cumpăr înghețată” și „extinzând exemplul”, „Dacă îți faci curat în dulap, îți iau orice jucărie vrei”. De ce folosesc părinții această metodă? Pentru că funcționează. Ceea ce nu conștientizează mulți dintre părinți este că, în timp, mita trebuie să crească iar părinții rămân fără resurse.

Un alt aspect este acela că se dezvoltă motivația externă. Mai exact, copilul demonstrează comportamentul pe care părintele îl vrea demonstrat doar pentru recompensa de la final. Pe cale de consecință, în mod logic, dacă recompensa dispăre, dispăre și comportamentul pozitiv. Copilul nu e convins de valoarea în sine a acelui comportament pe care îl cere părintele și nu îl va demonstra în absența recompensei.

2.Amenințarea („Dacă nu mergi acasă, eu te las în parc!”)

Niciun părinte nu are intenția de a-și abandona copilul în parc sau în oricare altă situație. Acesta se așteaptă, de fapt, ca al său copil să se miște în acel moment și să își urmeze părintele. Mesajul din spatele acestei amenințări este acela că „Dacă nu te porți așa cum îmi place mie, ești oricând de părăsit!”. Aceasta este iubire condiționată. Apare ulterior frica de abandon, el va asimila inconștient convingerea că „Dacă părinții mei nu m-au iubit necondiționat, nimeni nu mă va iubi necondiționat.” și astfel intră în relațiile sociale crezând că nu îl va iubi nimeni așa cum e și trebuie să se schimbe.

O alta consecință este aceea că, în timp, copilul își va da seama că părintele nu are nicio intenție să abandoneze în parc și ulterior își pierde încrederea, relația părinte-copil suferind astfel leziuni.

3.Pedeapsa conduce la stima de sine scăzută (a copilului), amplificarea și înmulțirea comportamentelor negative.

4.Forța-cu cât copilul e mai mic, cu atât se folosește mai des forța. Când copilul nu vrea să scoată jucăria din gură, o iei cu forța, când se apropie de priză îl iei în brațe și îl îndepărtezi. Pe lângă faptul că, pe parcurs, se va crește și va fi tot mai greu să îl forțezi, el învață și faptul că cel mai puternic folosește forța și astfel, ori de câte ori se va simți puternic el va folosi forța și nu cuvinte.

5.Nu e voie!

Unul dintre cele mai iubite radiouri de copii a desfășurat o cercetare privind cele mai des întâlnite sintagme, acelea pe care părinții le folosesc cu preponderență. Se pare că ceea ce aud copiii cel mai des sunt următoarele „NU E VOIE” „NU SE CADE” „NU E POLITICOS” „NU E FRUMOS” „NU E BINE”.

Pe de-o parte, acest „NU E VOIE” determină copilul să fie cât mai îndârjit să facă ceea ce nu are voie. Pe de altă parte, auzindu-l frecvent pe „NU”, copilul, la rândul lui, îl va folosi la fel de des.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinții depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

BIBLIOGRAFIE:

www.allaboutparenting.ro

Cei șapte ani de acasă

Profesor învăț primar Sava Mihaela Școala Gimnazială Ciocile jud. Brăila

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor, în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportamente și educația oferite de părinți, în primii ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru viața de adult a individului.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea asociați cu comportamentul manierat pe care copilul îl are în interacțiunile cu cei din jur. Astfel ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui dar și cu adulții.

Educația primită în primii ani de viață depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copii și părinți, specificul de dezvoltare fizică și intelectuală ale copilului, valorile morale pe care se bazează familia și pe care le transmite acestuia.

Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le „văd”, cu ochii minții și le urmează. Dragostea părintească cu care este înconjurat un copil determină ca acesta să crească frumos, să capete încredere în forțele proprii. Acest copil, care se simte apreciat de părinți, protejat, îngrijit este deschis spre învățarea și însumarea unor reguli de comportamente sănătoase:

- învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau prin puterea exemplului ;
- comunică cât mai mult cu el , ascultă fără să-l întrerupi ;
- stabilește reguli de comportament bun , împreună ;
- învață-l să iubească lectura, cărțile;
- petrece cât mai mult timp împreună cu copilul tău.

Am întâlnit de-a lungul timpului , părinți preocupați de „bagajul”, moral al copilului , care manifestă interes față de acțiunile educative din familie dar și părinți care lasă educația pe seama instituțiilor abilitate: grădinițe, școli. Bagajul de cunoștințe dobândite în cei șapte ani de acasă sunt colaborate, în cel mai fericit caz cu educația primită la grădiniță sau alte instituții generatoare de educație.

Ce ne facem însă, când pe băncile școlii ajung copii care provin din familii dezbinat, care au privit copilul doar ca pe o „gură în plus la masă”, sau copii care au avut parte de o autoritate exagerată manifestată prin interdicții, privațiuni de tot gelul sau chiar brutalitate?

Este o sarcină a școlii , a noastră, a profesorilor să identificăm situațiile problematice din familii, să găsim acele strategii educative care să vină în folosul copilului și mai ales să conștientizăm părinții că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Părinții trebuie să înțeleagă că, climatul familial sănătos, cu bune conduite morale conduce la dezvoltarea armonioasă a personalității copilului. El are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili cu copilul , fără a da dovadă de slăbiciune.

Acei părinți supraprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a-și proteja copiii, pot deveni piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului, ducând la o timiditate exagerată. Pe de altă parte , părinții care au adoptat, asemenea stilului de predare din școli, un stil democratic, bazat pe interacțiune, comunicare au mari șanse să insuflă copilului încredere în sine, fermitate, hotărâre, inițiativă.

Noi , profesorii, ne bucurăm când descoperim în rândul elevilor noștri preocupări ce țin de domeniul cultural-artistic sau sportiv, dar știm în același timp că unele din aceste cazuri sunt urmare a unor „amibiții”, părintești și nu o vocație urmată cu plăcere de copil. Astfel că, copiii au trebuit să rezolve un volum mare de sarcini, să renunțe la jocurile specifice vârstei, pentru a fi pe placul părinților.

Acțiunile educative ale familiei trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului de realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea fizică.

Părinții au o foarte mare influență asupra copilului în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici, propriile valori pe care urmează să le urmeze și ei odată cu integrarea lor în societate, acolo unde își vor asuma alte reguli și obiceiuri noi. Este important ca familia să transmită micuților valori, învățăminte care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Unele din însușirile dobândite în familie devin stabile pentru toată viața: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă, altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat

permanent, devalorizat și pedepsit des se va adapta greu într-un grup , nu va fi încrezător în forțele proprii.

Părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlii. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei șapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.Sava Rodica
Școala Gimnaziala „Nicolae Bălcescu”-Pj
Școala Gimnaziala Nr.1 Valea Seaca-str.
Com. Bălcescu.jud.Bacău

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o ofera copiilor in prima parte a copilăriei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii sapte ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. "Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.Educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l invata sa scrie, sa citeasca si sa calculeze. El trebuie sa invete si cum sa se comporte cu ceilalti, iar asta e raspunderea ta. Obisnuieste-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia catre succesul lui social.Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei sapte ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fiti voi, parintii, un bun model pentru el. Incepe sa il inveti lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici. A-l invata bunele maniere este un proces zilnic, care va dura in timp si vei avea multe ocazii sa il indrumi in directia corecta.

Educatia se face doar acasa, cu discretie, in familie. Nu ii tine prelegeri si nu il critica in public, nu il umili si nu il jigni fata de straini, chiar daca greseala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de fata cu altii dovedeste ca nici tu nu ai prea fost atenta la lectiile de bune maniere.Oricum, procesul de educatie nu se opreste la o anumita varsta. Nu e niciodata prea târziu ca sa invețe ceva!

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul sau.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, Educația preșcolară în România, Polirom.

Cei șapte ani de acasă...

Săvescu Ioana Mihaela

Învățământul la cei mici, începe cu prima zi de școală, dar educația lor trebuie să înceapă cu prima zi de viață. Tendința părinților este de a gândi că atunci când copiii, vor merge la școală se vor mai cumiții prin exclamarea frazelor „lasă-l că e mic, să mai crească” sau „degeaba îi explici că nu înțelege, este prea mic.” Toate acestea sunt total greșite, aceste „scuze” folosite de către părinți sunt opusul educației și a celor șapte ani de acasă.

Atmosfera și mediul în care se dezvoltă copilul sunt foarte importante, deoarece se pune accentul pe dezvoltarea afectivă, motrică și intelectuală.

Copilul are o capacitate intelectuală care se află în continuă dezvoltare, astfel, părinții în primii ani de viață ar trebui să le susțină creativitatea și gândirea liberă, astfel, copilul să poată să își transpună posibilitățile sale intelectuale înăscute. Primii ani la copii constau în formarea fizică, intelectuală și morală atât prin îndatoriri dar și prin obligații cum ar fi cea de a-i asculta pe părinți.

Exemplul părinților este foarte important deoarece, are influență supra celor mici, copilul dacă vede lucruri bune, face lucruri bune, cei care văd lucruri rele și ei la rândul lor fac rău. Comportamentul copiilor înseamnă ceea ce ei spun sau fac, astfel imitând comportamentul părinților, de aceea este bine să se stabilească și să se mențină o relație apropiată cu copilul, dar și un echilibru între bine și greșit. Prin a fi părinte se înțelege, transformarea în omul-copil, eroul preferat, omul cu care se simte sigur, omul judecător. Întotdeauna în relația cu copilul unul este câștigător și celălalt pierde, de exemplu „pedeapsa” când copilul pierde și părintele câștigă și invers când părintele îi face toate poftele fără să primească nimic în schimb (mulțumesc, mă bucur că....., te iubesc etc.), copilul atunci gândește că mama sau tata trebuie să îi dea tot, fiindcă sunt obligați să îl crească, fără a face cel mai mic efort pentru a le mulțumi pentru grija pe care i-o poartă.

La școală, copilul poate este muștrat sau i se atrage atenția pentru comportamentul său, dar acesta știe că muștrarea va ține câteva ore și apoi, poate să facă ce dorește fiindcă este acasă. Cei șapte ani de acasă semnifică, norme de conduită ce se învață în familie ,astfel școala și alte medii de educație pot numai să consolideze ceea ce s-a construit în cei șapte ani de acasă.

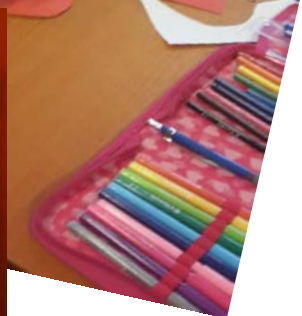
De la cea mai fragedă vârstă se formează tiparele de gândire, se stabilesc convingeri și se capătă valori după care copilul se va ghida întreaga viață.

Ce înseamnă „cei șapte ani de acasă”? În primul rând cei șapte ani de acasă înseamnă politețe, care este învățată de la părinți și bunici. Prin politețe scăpăm de observații și suntem chiar și lăudați, politețea însemnând pentru copii: cum salutăm, pe cine salutăm, cum răspundem la salut, cum ne comportăm în anumite situații, punctualitatea, recunoașterea greșelilor, ținuta, vocabularul, comportamentul adecvat în funcție de locul unde ne aflăm, grija pentru aproapele nostru, socializare și multe, multe ore petrecute cu părinții, bunicii, din partea cărora primesc cele mai bune povești în primii ani de viață.

Cei șapte ani de acasă formează temelia omului de mâine ,echilibrul, verticalitatea, cinstea și cultura unui popor sănătos.

Săvescu Ioana
Mihaela
*„Din suflet, pentru
mama!”*

Cei 7 ani de acasă - Adolescentul de azi, omul de mâine

dr. ing. SAVIN IRINA ISABELLA
Colegiul Tehnic "Ioan C. Ștefănescu" Iași, jud. Iași, România

"Natura ne aseamănă, educația ne deosebește." (**Confucius**)

"Cei 7 ani de acasă" îi au toți oamenii, indiferent de vârstă?

Este adevărat sau fals? Acum se manifestă din ce în ce mai puțin această educație pe care toți ar trebui să o avem.

"Ce sunt cei 7 ani de acasă?"

- educația pe care copilul o primește de la părinți, în formarea personalității și a comportamentului lui până merge la școală.

- când un copil este bine crescut, știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Oare? Când se dobândește această educație – în timpul creșterii copilului, a dezvoltării adolescentului, perioada tinereții sau a adultului?

Răspunsul nu îl putem da, consider eu, deoarece cei 7 ani de acasă depind de foarte mulți factori: educația părinților, a celor din jur, mediul în care se dezvoltă fizic, psihic, social, intelectual, afectiv, raportarea la lumea din jur, moral, comportamental, etc.

Copiii trebuie să învețe în cei șapte ani deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative precum și bunele maniere.

Copii parcurg etapele vieții alături de familie și școală, de la antepreșcolar la licean.

Amprenta celor 7 de ani de acasă iese în evidență în fiecare moment. Ajungând liceeni, sunt mai greu de modelat, necesitând din partea cadrelor didactice, tact pedagogic și nivel de înțelegere adaptat la nivelul nevoilor lor.

În unele momente trebuie să renunțăm la predarea disciplinei și să facem educație, deoarece simțim că este necesar acest lucru, pentru a înlătura barierele din calea dezvoltării lor.

Lipsa educației va avea repercusiuni în următorii ani, când tinerii devin inadaptați cerințelor pieței muncii, care pe lângă competențele profesionale, lingvistice, cele sociale au o mare importanță în angajarea lor într-un mediu prielnic dezvoltării.

Școala și alte medii educaționale, au rolul să consolideze normele deja deprinse din familie sau să îi învețe care este și rolul lor în viață.

Așa cum un copac se dezvoltă dintr-o plântuță mică care dacă este îngrijită va crește viguros, oferind protecție și viață altor plante, animale, oameni, tot așa trebuie să avem grijă de copii pentru a dezvolta ceea ce au învățat în "**Cei 7 ani de acasă**".

Dacă nu vom avea grijă de "**Cei 7 ani de acasă**", adolescenții împreună cu adulții (părinți, cadre didactice) vor întâmpina diverse provocări, ca de exemplu:

- tehnologiile informaționale care îi vor izola și mai mult;
- dorința de a avea o viață mai bună peste hotare;
- creșterea valorilor materiale, sub forma unor idealuri, care sunt greu de atins;
- plecarea părinților peste hotare;
- scăderea gradului de educație, cu repercusiuni și asupra viitoarelor generații;
- creșterea numărului de persoane cu probleme de incluziune și de socializare.

Expresia "**Cei 7 ani de acasă**" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare a informațiilor, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Și în încheiere, să nu uităm că "Cei 7 ani de acasă" reprezintă pașaportul care te însoțește oriunde mergi!

Și o notă de umor care totodată este un semnal de alarmă!!!!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Savu Corina, Liceul „Miron Cristea”
Subcetate, Harghita

Pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, în general, este folosită expresia „cei șapte ani de-acasă”, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte. Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

Încă de când sunt în fașă este important să le impuneți câteva reguli. Așa cum mereu ați decis ca nu îl țineți prea mult în brațe pentru a nu se obișnui, că nu va adormi în patul dvs. pentru a nu-și face un obicei din asta, este la fel de important ca și atunci când crește să fiți pe poziție cu regulile și limitele. Numai că de data aceasta ele nu mai trebuie să fie tacite, ci verbalizate și clarificate.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învâрте în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce

simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ. Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul.

PROIECT EDUCATIONAL CEI SAPTE ANI DE ACASA

Coordonatori:

Prof.inv. primar SAVU MARINELA,
Scoala Gimnaziala „ Vasile Goldis” Alba Iulia
Prof.inv. primar VILCEANU DELIA,
Scoala Gimnaziala „ Vasile Goldis” Alba Iulia

Argument:

Educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l invata sa scrie, sa citeasca si sa calculeze. El trebuie sa invete si cum sa se comporte cu ceilalti, iar asta e raspunderea noastra, parinti si cadre didactice deopotrivă. Obisnuit de mic cu bunele maniere, orice copil va gasi cheia catre succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc *cei 7 ani de-acasa*. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este acela ca parintii, sa fie un bun model pentru el. Incepe sa invete lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici.

Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate si îl învață ce inseamnă respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îi învățăm bunele maniere?

Am decis să abordăm această temă într-un astfel de proiect, la care au fost invitate să participe mamele sau un alt membru al familiei, împreună cu copiii.

Scopul proiectului:

Educarea elevilor in vederea dezvoltarii unui comportament social corect, bazat pe respect și buna intelegere;

Preluarea unor modele de comportament de la personajele din operele literare studiate;

Obiectivele proiectului:

O1- implicarea parintilor in actul instructiv-educativ in vederea indeplinirii rolului congenital pe care il au in educatia copiilor;

O2 -conlucrarea cu familia in vederea remedierii comportamentului deviant, marginal al „copiilor problema”

O3 - formarea unor atitudini pozitive la parinti fata de necesitatea cunoasterii problemelor specifice ale scolii in ideea reducerii abandonului scolar, a comportamentelor deviante

O4 - dezvoltarea unor proiecte educationale prin asigurarea suportului moral si material al parintilor

O5- încurajarea unui mediu care sa permita o mai buna comunicare între parinti

O6 - cresterea calitatii actului educational

O7- implicarea familiei in activitati care sa evidentieze modalitatea de relationare a copiilor in grup

O8 - încurajarea activitatilor educative diverse, care sa implice partenerii educationali fundamentali

O9 -consolidarea parteneriatului dintre școală și familie

O10- formarea unui tip de conduită al părinților în raport cu școala

Grup țintă :

Elevii claselor a II-a C și a III-a C ai Școlii Gimnaziale „Vasile Goldis” Alba Iulia;

Cadrele didactice ale celor două clase;

Părinții elevilor implicați;

Psihologul școlii;

Resurse materiale: chestionare, referate, lucrari de specialitate, planșe didactice, videoproiectorul etc.

Resurse procedurale: dezbateri, conversatia euristica, studiul de caz etc

Modalitati de evaluare-realizarea unor chestionare si interpretarea lor, sustinerea unor referate, realizarea unor materiale prezentate la videoproiector etc.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Pofesor învățământ primar
SBÎNCA LUCRETIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DERȘIDA**

„Cei șapte ani de-acasă reprezintă pașaportul care te însoțește oriunde mergi în viață!

„Cei șapte ani de-acasă,, este o expresie des întâlnită în vorbire la adresa unor persoane referitor la buna lor educație având cei șapte ani de-acasă sau, la lipsa educației în acest caz neavând cei șapte ani de-acasă .

Această expresie ne duce cu gândul la politețe.Politețea este „ceva,, care se învață.Și se învață ușor.Primele reguli le învățăm de la părinți și bunici, apoi desigur învățăm de la doamna educatoare , de la doamna învățătoare și mai târziu de la toți profesorii.Toți acești oameni încearcă prin sfaturile pe care le dau (sau ar trebui să le dea) zilnic să modeleze ființele fragede în niște persoane respectuoase, cu bune maniere, să fie mândri de vorbele pe care le aud a fi spuse despre ele.

Aceste sfaturi trebuie să fie de genul:

- „ Spune Bună ziua când te întâlnești cu cineva!,,
- „Nu vorbi cu gura plină!,,
- „Pune-ți batista la gură când strănuți!,,
- „Spune te rog când ceri ceva!,,
- „Spune mulțumesc ori de câte ori primești ceva!,,etc.

Dacă suntem politicoși cu toată lumea, vom fi apreciați și lăudați ba, mai mult și ceilalți vor fi politicoși cu noi.

A avea „cei șapte ani de-acasă,, înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință în tot cursul zilei, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu bunicii, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii.Pentru a fi politicoși adică bine educat , altfel spus să avem „cei șapte ani de-acasă trebuie să știm mult mai multe lucruri , să le aplicăm la momentul potrivit și la locul potrivit.

A fi o persoană care are cei șapte ani de-acasă ar trebui să știe răspunsurile la întrebările: Cum salutăm? Pe cine salutăm? Cum ne comportăm acasă? Dar la școală? Dar într-o vizită? Cum ne îmbrăcăm? Cum mâncăm?Cum facem cadouri?Cum ne comportăm într-o excursie, în mijloacele de transport, la biserică, la teatru ? Cum vorbim, despre ce vorbim, cât vorbim?Cum vorbim la telefon?

Alte câteva reguli care țin de buna-cuviință precum: să nu ne trosnim degetele, să nu indicăm o persoană arătând-o cu degetul, să nu introducem degetul în gură, în ureche sau în nas, să nu ne întindem de parcă atunci ne-am fi dat jos din pat ,etc.

Da, mare parte din aceste lucruri ar fi corect să le învețe copiii în familie dar, din păcate în foarte multe familii aceste reguli nu sunt cunoscute sau dacă sunt cunoscute nu sunt respectate. Atunci copilul este automat victima acestor omiteri a regulilor bune-cuviințe. Noi dascălii avem la rândul nostru partea noastră de răspundere în formarea unor viitori cetățeni despre care să se spună ferm că au „ cei șapte ani de-acasă,,

7...7 ani de-acasă

**Prof. Limba și Literatura română, Larisa Scarlat, Școala Gimnazială Nr.1,
Peștera,
Jud. Constanța**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării. Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță respectul dacă este respectat. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

FAMILIA- UN FACTOR ESENȚIAL ÎN CREȘTEREA ȘI EDUCAREA COPILULUI

Prof.Înv.Preșc. Schiau Iulia Mihaela
G.P.P “Dumbrava Minunată”Alba Iulia

Familia reprezintă cea mai importantă «curea de transmisie» a normelor culturale din generație în generație” scria R. K. Merton [1949, trad. fr., 1965: 190] la mijlocul secolului; definiția durkheimiană a educației ca acțiune exercitată de generațiile adulte asupra celor tinere în vederea creării în acestea a ființei sociale [Durkheim, 1922] este ușor de recunoscut și astăzi, în pofida evoluțiilor survenite în teoria sociologică .Majoritatea cercetătorilor „de teren” continuă să definească educația familială ca producere a personalității sociale și ca transmitere intergenerațională pe o direcție unică, de la părinți la copii.

Arta dificilă a educării copilului aparține în primul rând familiei. Familia trebuie sa fie un colectiv sănătos, adică în componența sa să existe toți membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv (doi părinți), între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, întrajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă. Opiniile celor doi părinți referitoare la copil trebuie să fie convergente iar părinții trebuie sa fie un bun exemplu, având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii. In comparație cu familia cu un singur copil, familia cu mai mulți copii reprezintă un mediu educativ mai bun.

Un poet deosebit de înțelept (și după cum se pare un părinte foarte atent) scria odată : „*Copiii învață ceea ce trăiesc*”. Dorthy Law Nolte. Nici nu au fost rostite cândva cuvinte mai adevărate.

De obicei suntem predispuși să reflectăm în viețile noastre tocmai acele valori , gânduri, acțiuni și convingeri care ne-au fost modelate constant de către părinții noștri.

O parte din ceea ce au modelat ei a fost bun și demn de a fi adoptat, dar o altă parte, nu.

Impactul părinților asupra noastră variază de la registrul evidenței la cel al subtilului ascuns, de la solid și sănătos la pervers și distructiv. Surprinzător , poate, dar tocmai influențele părinților mai puțin evidente sunt și cele mai puternice, cele care se vor strecura, fără să își dea seama, în gândurile, sentimentele, convingerile lor. Copiii copiază de la părinții lor comportamentul fizic, cum ar fi gesturile, mersul, tonalitatea vocii, precum și unele cuvinte și expresii din vorbire. Multe dintre comportamentele copiilor își au originea în copilărie, atunci când aceștia locuiesc cu părinții lor. Toată lumea știe că părinții au o mare influență asupra ceea ce suntem și a ceea ce devenim. Bune sau rele, corecte sau eronate, ideile reprezentate de familie, în general, și de părinți în special, au modelat ființa inocentă de la început. Părinții au atât calități cât și multe defecte. De multe ori ei procedează într-un anumit mod deoarece ei nu au fost învățați să procedeze altfel decât așa, dar ceea ce au fost învățați poate fi insuficient, dar acest lucru nu se poate știi cu certitudine până nu este identificată sursa, evaluând impactul real pe care îl are familia asupra copiilor.

Pentru ca un părinte să poată să fie un părinte adevărat, trebuie să folosească o rețetă de succes și anume : dragostea necondiționată pe care o poartă copiilor săi. Ei trebuie să depășească trecutul și să devină conștienți de prezent, iar acest lucru se poate face doar prin punerea în mintea lui a următoarelor întrebări:

- Atunci când unul dintre copiii mei este neascultător, reacționez la fel ca părinții mei, probabil cu furie, cu țipete?
 - Oare am readus la viață modul în care am fost eu crescut de către părinții mei?
 - Dacă repet aceleași „tipare de abuz” din copilărie, pot să îmi recunosc greșelile și să mă schimb?
- Studiile au arătat că o copilărie plină de evenimente traumatizante ori lipsită de evenimente semnificative, indiferent dacă ni le amintim sau nu, ne poate marca pe viață.
Familia oferă copiilor primele experiențe de viață și muncă într-o comunitate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Campbell , Ross , *Educația prin iubire*, Editura Curtea Veche, București,2001;
2. Dr., McGraw, Phil, *Familia mai presus de orice. Ghidul dumneavoastră pas cu pas pentru crearea unei familii fenomenale*, Editura Curtea Veche,București 2007;
- 3.Petrea, Irina, *Și tu poți fi Supernanny, cum să-ți crești bine copilul*, Editura Trei, București,2007.

EDUCAȚIA TIMPURIE SAU „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. primar: SCHMIDT LUCIA
Liceul Tehnologic Jidvei

Despre cei șapte ani de acasă continuă să se vorbească și astăzi și se stârnesc pe marginea acestui subiect dezbateri adânci care de multe ori determină controverse. În societatea contemporană, când prezența multor părinți în viața zilnică a copilului se reduce la câteva ore, educația timpurie tinde să fie plasată pe umerii instituțiilor educaționale, grădiniță și școală, în detrimentul unei educații autentice în familie.

Educația pe care copilul o primește în cei șapte ani de acasă cuprinde: însușirea unor deprinderi de viață, care îi vor conferi viitorului școlar oarecare independență, însușirea unor comportamente adecvate în colectivitate, dar mai ales însușirea unor valori morale care vor constitui fundamentul dezvoltării ulterioare a personalității și caracterului copilului. Mediul cel mai propice pentru dobândirea tuturor acestora este familia, deoarece acolo copilul se manifestă așa cum este el, fără temeri, fără rețineri. Învățate ca rezultat al unor acțiuni imediate, copilul le va transforma în adevăruri de valoare de la care nu se va abate atunci când va ieși din sfera familiei și va trebui să interacționeze în cadrul altor grupuri sociale.

Se știe deja că, în perioada primei copilării, imitația este modul în care copilul se exprimă și învață. Familia, prin părinți, devine modelul pe care copilul ajunge să îl imite, comportamentul lui va exprima ceea ce a văzut în mediul în care își petrece încă cea mai mare parte a timpului.

Să salute frumos, să răspundă la întrebări sau să se comporte adecvat, să mănânce, să mulțumească când primește ceva sunt lucruri care pentru mulți părinți, în societatea contemporană, par depășite. Cinstea și omenia, respectul și dragostea de adevăr, onestitatea, caritatea, dragostea față de semenii ar trebui sădite de la cele mai fragede vârste în sufletul și în conștiința copilului. Doar așa atunci când va crește își va forma principiile sănătoase de la care nu se va abate și pe care le va insufla la rândul lui și celorlalți.

Din păcate, odată ajunși la școală, cadrul didactic sesizează de multe ori carențe în educația din timpul celor șapte ani de acasă. Copilul prea egoist, care nu a fost învățat că nu întotdeauna el este cel care are dreptate sau care merită, va avea mari probleme în a se adapta și integra în colectivul de elevi. Frustrat, va recurge de multe ori la violență pentru a i se recunoaște supremația. Totodată, datorită superficialității cu care unii părinți privesc educația din familie, se întâlnesc copii care consideră că ei sunt diferiți și chiar superiori celorlalți. Se creează astfel, tipologia copilului „sensibil”, diferit de ceilalți și cu nevoi și tratamente mai speciale, după cum chiar părinții atenționează cadrul didactic. Din prea mult răsfăț, din dorința de a satisface toate dorințele copilului se ajunge la extreme.

Datorită dezvoltării economice, a libertății pe care de multe ori societatea românească a înțeles-o sau a interpretat-o greșit, familia tinde să satisfacă nevoile materiale ale copilului pentru a masca sau a umple niște carențe din dezvoltarea copilului, pe plan emoțional. Părinții plecați la muncă mare parte din zi, sau chiar absenți din viața și educația copilului datorită migrației la muncă peste hotare, simțind un sentiment de vinovăție față de copil umplu golul rămas cu cât mai multe cadouri de ordin material, fără să înțeleagă că nu de ele are nevoie copilul. Potrivit ultimilor studii asupra copiilor care au părinți plecați la muncă în altă țară, aceștia preferă o viață în lipsuri, dar alături de părinți în detrimentul tuturor avantajelor pe care părinții lor le oferă din punct de vedere material. Și atunci, pe bună dreptate ne întrebăm: „Care cei șapte ani de acasă și cine să-i dea copilului această educație?”

Tupeul, aroganța, violența verbală și fizică care marchează societatea românească se regăsesc și în mediul școlar. Cu toții punem vina pe lipsa celor șapte ani de acasă, dar prea puțini mai luăm în considerare că de multe ori nu are cine să fie prezent cu adevărat în viața copilului atunci când el ar trebui să fie deprins cu buna creștere. Timpul de calitate petrecut cu copilul, trebuie să fie pentru orice părinte timpul în care cu răbdare și responsabilitate să se implice în formarea comportamentului propriului copil.

Pe lângă familie, grădinița și școala sunt factori complementari care întăresc bunele comportamente dobândite în familie și nu invers. Părintele trebuie să vadă în școală un partener care contribuie și continuă educația timpurie primită acasă, să o desăvârșească cu noi cunoștințe care să-i permită copilului o dezvoltare armonioasă.

Un alt factor cu rol important este media, televiziunea în principal, dar și internetul cu paginile de socializare. Din păcate, în ultimul timp sunt scoase în evidență comportamente indecente, persoane care tind să fie „vedete” nu prin ceea ce spun sau realizează în plan educațional sau social. Nu sunt promovate modele demne de urmat, datorită răsturnării valorilor sau lipsei promovării unor valori autentice.

Poate că, nu numai școala ci și societatea în general ar trebui să se alăture demersului de a reafirma importanța celor șapte ani de acasă, a unei educații de valoare care să schimbe societatea românească și să o reazeze pe matca din care a ieșit de mai bine de douăzeci de ani.

Cei 7 ani de acasă
Norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului tău

Prof. înv. primar: Scoroșanu Cipiana Coralia
Școala Gimnazială "Episcop Dionisie Romano" Buzău

Motto: "Este de o mie de pri mai bine să ai bun simț fără educație, decât să ai educație fără bun simț." (Robert G. Ingersoll)

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Aceasta este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

a) salutul - este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”;

b) comportamentul în public - un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește;

c) comportamentul cu prietenii - manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui, fără a-i împinge, lovi sau brusca.

d) înțelegerea normelor sociale - prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

e) manierele la masă - o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa (mama, bunica, sora sau oricare altă persoană);

f) recunoașterea greșelilor - „îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate, de unde și proverbul „greșeala recunoscută, pe jumătate iertată”.

g) tact și toleranță - un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Desigur că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența, dar și exemplul personal, asta în primul rând. Eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. Eu cred că

se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se consideră că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală, dar să nu uităm și de creșă (2 ani sau mai devreme). În cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghițeau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim, dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, multi au renunțat la standardele acestea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul sau de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desueta, așa că la 7 ani, unii copii sunt de pus în ramă, iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani. Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

De unde învață copilul tău?

Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala. Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă.

Importanța celor șapte ani de acasă

Seceleanu Carmen ,Școala Gimnazială Cîlnic, județul Gorj

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - MOȘTENIREA DE LA PĂRINȚI

Prof. Secrieriu Loredana-Elena
Școala Profesională Specială „Sfântul Stelian” Botoșani

Motto:

• „Spune-mi și o să uit. Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc. Implică-mă și o să înțeleg.” (proverb american)

• „Un copil este ca o sămânță de floare... cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă... Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare când e tot ce va mai rămâne în urma ta?”

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Părinții sunt primii dascăli, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente, uneori pentru toată viața deoarece copiii îi imită în tot și în toate. Motivul? Iubirea sinceră pe care le-o poartă! Admirația lor pentru părinți este mare, idolatrizându-i chiar, așa că, micuțul este oglinda fiecărui părinte. Trebuie conștientizat însă și faptul că părinții au datoria sacră de creștere a copiilor lor, fără a deveni însă supușii acestora. La rândul lor și copiii au obligația tot sacră, de a-și iubi și respecta părinții. În timp, odată cu evoluția societății și cu modificarea unor factori sociali, economici și tehnici, tabloul tradițional al familiei s-a modificat profund și în special statutul femeii și echilibrul tradițional al rolurilor pe care le au cei doi părinți.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Familia reprezintă liantul care unește relațiile dintre copil și mediul social. Asigură astfel, condițiile necesare trecerii prin toate stadiile de dezvoltare ale copilăriei, piloni ce stau la baza structurării personalității individului. Prin relațiile sale cu mama, tata, cu frații și celelalte rude, copilul încearcă să se integreze în societate, să se adapteze, își cunoaște valorile și începe să-și formeze astfel imaginea de sine. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului și, de asemenea, formarea personalității lui. Copiii își observă propriii părinți cum acționează în rolul de părinți. Familia este exemplul pe care copilul îl imită. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Astfel, copilul reprezintă oglinda părinților lui. Calitatea limbajului (volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării), depinde de modelele oferite de părinți, de modul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: ordinea, răbdarea, respectul, politețea, cinstea, sinceritatea etc. Din familie, cei mici vor învăța să facă diferența între ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. În prima copilărie, semnalăm ca fiind mai importantă relația dintre mediul familial și dezvoltarea limbajului. Calitatea modelului lingvistic pe care îl oferă copilului membrii familiei, în special mama, influențează dezvoltarea gândirii acestuia. Foarte importantă în formarea atitudinii față de muncă este puterea modelului pe care părintele îl oferă în această direcție. Motivația învățării depinde de atitudinea părintelui față de viitorul copilului, de pregătirea lui pentru profesiune, de orientarea lui justă în alegerea acesteia.

Actul educațional, la nivelul familiei, trebuie să-și asume răspunderea de a îmbina permanent sfera de viață socială cu procesul intenționat pedagogic. Secretul eficienței educației familiale constă tocmai în modul în care părinții realizează aceasta, adică dacă o fac conștient sau spontan. Actul educativ la nivelul familiei are marea calitate de a izvorî din contextul vieții și a se efectua în acțiunile de viață ale membrilor ei. Socializarea copilului în familie, pregătirea lui pentru integrarea în viața socială se desfășoară corelat cu procesul formării personalității.

Formarea personalității este un proces care se continuă pe toată durata vieții, dar bazele se pun înainte ca școala și alte instituții educative să intervină în mod intenționat în această direcție. La vârsta când copilul începe școala, el a învățat deja din cadrul familiei, din inter-relațiile membrilor ei, cum să reacționeze la unele cerințe inevitabile ale vieții în colectivitate, cum să controleze, să pună frână anumitor dorințe. Așadar, prima formă de socializare, cea mai simplă, se referă la totalitatea normelor de conduită pe care societatea le transmite noilor generații prin intermediul familiei. În patrimoniul cultural al fiecărei civilizații, s-au acumulat nenumărate norme de viață, nenumărate valori culturale, care se transmit de la o generație la alta prin intermediul familiei. Acumulările și schimburile rapide care se produc în actuala societate nu mai pot fi transmise familiei fără ajutorul instituțiilor specializate, mai ales dacă ținem seama de faptul că, în urma solicitărilor multiple la care sunt supuși părinții, căminul rămâne foarte mult timp fără prezența lor. Cu toate acestea, până la vârsta de șase-șapte ani, familia realizează destul de mult în domeniul educației. Chiar și după începerea școlarizării, nu se renunță la aportul ei, deoarece are o influență covârșitoare asupra formării copilului. Astăzi, mai mult ca oricând, familia este conștientă de posibilitățile imense ale școlii de a oferi copilului o gamă largă de roluri sociale, o experiență mult mai competentă de viață. Dezvăluirea lumii în fața minții și ochilor copilului este mai ales atribuția școlii; dar să nu uităm că primele roluri sociale copilul le învață în familie.

Punerea bazelor personalității în cadrul familiei este determinată de necesitatea psihologică fundamentală a acestei vârste de a se atașa afectiv de persoana adultă. Adultul iubit devine un model pe care copilul îl imită docil în toate manifestările lui. El va imita în acest fel toate rolurile sociale care le joacă adultul. Se știe, însă, că aceste roluri sunt structurate diferit de la individ la individ. Personalitatea se creează diferit, pe baza a ceea ce moștenește și a ceea ce experimentează din chiar primii ani de viață.

În procesul de formare a personalității, școala continuă ceea ce a început familia, dar se poate să și răstoarne ceea ce aceasta a pus la temelie prin înlocuirea modelelor oferite de familie cu altele noi, uneori total opuse. Aceasta se întâmplă atunci când, din diferite motive, familia nu constituie un mediu educativ, când anumite carențe în structura interrelațiilor ei, dar, mai ales, metodele ei de educație, o transformă într-o comunitate generatoare de climat favorabil deviațiilor comportamentale. Din fericire, sistemul educațional democratic poate corecta multe lacune ale personalității create de familie.

Dacă în perioada de cristalizare a personalității, nu există o unitate de vederi și de măsuri între familie, școală și celelalte micromedii educative; apar fisuri în sistemul educațional, care pot duce tânărul pe drumul inadaptării sociale. Concordanța și continuitatea influențelor socializatoare impun familiilor necesitatea cunoașterii științifice a specificului fiecărei perioade de vârstă și a rolului educatorului în fiecare din aceste perioade.

Importanța celor 7 ani de acasă în evoluția elevului

Profesor Secu Cristina-Roxana
Colegiul Național Pedagogic Ștefan Odobleja

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc bunele maniere.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. Seimeneanu Camelia, Colegiul Tehnic, „Nicolae Titulescu” Medgidia

Mai există bune maniere în zilele noastre? Mai întâlnim copii, tineri, adulți educați?

Cât de reală mai este expresia „cei șapte ani de-acasă”?

Despre cei șapte ani de acasă, din trecut am putea povesti multe pentru că mulți dintre noi, cei trecuți de 40 ani am primit educația și dezvoltarea psihologică potrivită. Dar ce se întâmplă acum cu copiii noștri, cu elevii pe care-i educăm? Se pare că nu reușim să le dezvoltăm decât inteligența cognitivă și mai puțin inteligența emoțională, care este atât de importantă în formarea caracterului lor.

Încă de mici le dezvoltăm copiilor înclinațiile tehnice și le dăm cât mai multe informații, ne mândrim cu cât de pricepuți sunt încă de la un anșor cu mânărea telefonului, a tabletei și cât de interesați sunt de televizor. Este adevărat că funcțiile motorii și intelectuale se dezvoltă astfel, dar ce facem cu emoțiile? Cum dezvoltăm înțelegerea, toleranța, bunătatea și responsabilitatea față de propriile stări? Trebuie să ne învățăm copiii să-și gestioneze cu responsabilitate și curaj stări emoționale care i-ar putea speria: emoția, timiditatea, anxietatea, frica de nou....

Sintagma „cei șapte ani de-acasă” nu mai are același înțeles azi. Dacă înainte zâmbeam cu drag la cel din fața noastră, salutăm cu plăcere pe cel de lângă noi și mulțumeam din suflet tuturor, astăzi copiii noștri nu mai consideră respectul o valoare prea mare și implicarea lor din punct de vedere emoțional s-a voalat.

Ar fi bine să ne educăm copiii și elevii astfel încât ei să aibă o părere bună despre ei, să nu le fie teamă de eșec, să-și exprime liber sentimentele, să aibă încredere în noi, cei adulți, să ne adreseze întrebări atunci când au nevoie, să-și îndeplinească obligațiile pe care le au de realizat.

Victor Hugo spunea: „*Fiecare copil pe care îl instruim este un om pe care îl câștigăm*”.

Educația de acasă este baza formării oricărui copil iar cea de la școală este doar o completare a acesteia. Rolul profesorului este important, desigur dar familia modelează caracterul copilului.

Sfântul Ioan Gura de Aur spunea: „*Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pânțele te face, ci buna creștere pe care o dai copiilor*”. Adevărate cuvinte.... Copilul care nu a primit o bună creștere încă de mic va suferi la maturitate. Dacă va avea dorința și puterea necesare unei autoeducații atunci viața lui poate fi corectată și se va îndrepta spre un făgaș bun.

Pentru mine ca profesor, cei șapte ani de-acasă înseamnă ca elevii mei:

✚ Să-și poată recunoaște în mod obiectiv poziția lor în raport cu ceilalți colegi.

✚ Să poată face față diferitelor situații în fața cărora sunt puși: să accepte ceea ce le place, să refuze ce nu le convine, să fie conștienți de necesitățile lor, să sesizeze pericolele etc.

✚ Să folosească un limbaj potrivit și politicos atunci când trebuie să-și susțină punctele de vedere fără a-i leza pe cei din jurul lor.

✚ Să se implice sincer în activitățile comune, să ofere ajutor colegilor și să ceară sprijin atunci când au nevoie.

✚ Să accepte momentele când au de pierdut, să nu devină invidioși iar atunci când sunt câștigători să nu-i umilească și să nu-i privească cu mândrie pe ceilalți.

✚ Să fie atenți la ce se întâmplă în jurul lor, în afara școlii, acasă, pe stradă, în trafic și să acorde atenție și ajutor celor neputincioși: bătrâni, bolnavi, animale abandonate și chinuite de alții.

*7 ani de-acasă
Dacă ești cuviincioasă
Și te porți frumos mereu,
Că ai șapte ani de-acasă,
Să-și dea seama, nu e greu.
De ajuți un bătrânel
Ca să își ducă o plasă,
Sau pe un puști mititel,
Ai cei șapte ani de-acasă.
Sa fii fetiță cuminte,
Liniștită, serioasă,*

*Toți vor spune, ia aminte:
"Are șapte ani de-acasă!"
Iar atunci când tu saluți
Și te-nclini politicoasă,
Vor spune mulți cunoscuți:
"E cu șapte ani de-acasă!"
Și la școală, negreșit,
Tu să fii sârguincioasă,
Să-nveți ce n-ai reușit,
În cei șapte ani de-acasă! Aurora Luchian*

IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. inv. primar, SELEGEAN MIHAELA
Scoala Gimnaziala "Aron Cotrus" Arad

“Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pânțece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor”(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor. Aici, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Educația copilului este o provocare pentru orice parinte! Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil, parintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea.

Parintii trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special cele emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Este important să învățăm copiii despre valoarea relațiilor interumane, importanța interacționării cu ceilalți, respectarea anumitor norme sociale, aprecierea mediului inconjurator și nu în ultimul rând să îi încurajăm să își exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune.

Este bine ca cei mici să fie încurajați și susținuți cu dragoste în activitățile educative. La vârste fragede aceștia au nevoie mai mult decât oricând de siguranța iubirii neconditionate din partea părinților. Un copil care este “învățat” să își ofere sprijin și afecțiune va propaga la rândul lui aceleasi sentimente. Părinții care se implică activ în educația copiilor lor au un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în general.

Psihologul Diana Tudose afirmă că “dilema cu privire la cât de corect este realizată educația unui tânăr a fost dezbătută de foarte mulți psihologi. Părerea comună este aceea că fiecare cuplu trebuie să aplice metodele care se potrivesc personalității copilului. Nu există o lege strictă ci doar sfaturi care trebuie mai întâi analizate și apoi aplicate.”

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănculescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

Studiu de specialitate – Importanța celor șapte ani de acasă

Autor: prof. înv. primar SEMENIUC TANIA
Școala Gimnazială Rona de Sus, Maramureș

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare pe toate palierele sale. O parte din acești factori țin strict de mediul familial și de modul în care, cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primii ani din viață influențează comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Scopul studiului:

Identificarea influențelor educative pe care familia le exercită asupra copiilor în primii șase-șapte ani de viață.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale, se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al celor 7 ani de acasă. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Până la șase – șapte ani, copilul trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat, care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională, care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Expresia „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Pop, A., *Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă, pas cu pas. Greșelile din familie care ne marchează pentru totdeauna - explicațiile psihologilor*, Adevărul, Zalău, 2015

Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000

Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003

Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

REFERAT CEI SAPTE ANI DE ACASA

SERBAN ELENA LAVINUTA
SCOALA GIMNAZIALA TOMA ARNAUTOIU NUCSOARA
PROF. LB ROMANA

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Tipurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi

– exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
– bune maniere și comportament
– limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
– modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
(este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitivitate
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Inv.prof.preșcolar Șerban Ileana
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TESLUI - G.P.N.Cherlești

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Șerban Marilena Simona
Liceul Teoretic „Radu Vlădescu” Pătărlagele, jud. Buzău

Odată cu rostirea sintagmei „Cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului până merge la școală. Acest lucru ne duce cu gândul la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Unii psihologi spun că educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În ceea ce privește relația afectivă a părinților cu copilul lor, aceasta este baza formării unui comportament corespunzător al copilului deoarece dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte și să dobândească încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, caldă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului deoarece el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 ani sau la 7 ani. La 2 ani de exemplu, copilul nu poate face diferența între ce este bine și ce este rău, el nu poate vedea decât propriile nevoi așa încât nu putem să îi pretindem să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta, așa cum nu înțelege nici că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă, trebuie să îi acorde atenție și să se joace împreună.

Cu toate acestea, chiar dacă copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce-i bine și ce-i rău, asta nu înseamnă că îi putem face toate poftele sau că îl putem lăsa să facă orice. Este necesar să fixăm niște limite întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea sau amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formule de politețe, îi arătăm cum și când se spună „bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere” iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu se cuvine să facă la masă, într-o vizită, în parc sau la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente propice în care copilul poate fi obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani copilul devine tot mai independent, el merge la grădiniță, stă cu bunica sau cu bona, și pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii sau adulți. acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Ei trebuie încurajați să se exprime, să fie lăsați să spună ce au de spus și să nu li se facă observații în public deoarece acestea nu fac decât să-i inhibe și să-i umilească.

Părinții sunt modele pentru copii. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți sau este inefficient să-i atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Este foarte important să lăudăm copilul ori de câte ori se dovedește bine crescut. Se pot acorda recompense sentimentale nu materiale. Exprimarea sentimentelor este eficientă chiar și în administrarea

pedepselor. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie, părinții trebuie să-i explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu are voie să facă. Ei trebuie să stabilească reguli realiste, echilibrate și să-i spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată este important ca amândoi părinții să fie consecvenți în educarea copilului, de exemplu dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece niciodată cu vederea atunci când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare, să nu uite că și adulții greșesc dar copiii.

Rolul familiei în educația copiilor

Prof. Șerbu Simona
Școala Gimnazială Cireșu
Localitatea Cireșu, Județul Brăila

Nu faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite! (John Jocke)

Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor rolul important îl au părinții.

Familia trebuie să fie un model pentru tinerele vlăstare, deoarece acestea simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Din nefericire, în această perioadă tinerii nu au cele mai bune exemple, lumea fiind împânzită de oameni plini de patimi, adepți ai viciilor.

Încă de mici este bine să le susținem micile pasiuni și să le încurajăm aptitudinile de: a cânta, a picta, a colecționa diferite obiecte. Este bine ca să fie implicați și în treburile casei, deoarece munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul, cultivând altruismul.

Politețea este oglinda familiei, de la 3-4 ani copilul învățând anumite reguli. De exemplu, dacă își vede fratele mai mare în autobuz că își cedează locul unei persoane în vârstă, va considera și el că așa este normal. Văzând-o pe mama că o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu cei din jur. Dacă tonul pe care îl folosim este calm, așa va vorbi și el, comunicarea fiind secretul unei relații bazate pe încredere.

Toți părinții trebuie să acorde copilului o atenție sporită. Când acesta începe să conștientizeze, părintele este responsabil pentru a-i explica anumite lucruri, pentru a-i forma cele mai frumoase deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea. De multe ori familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor, asigurându-le hrana și îmbrăcămintea, ferindu-i de pericole, lăsându-le timp de joacă, oferindu-le condiții cât mai bune de odihnă, uitând însă că aspectele intelectual și moral sunt foarte importante. Cu mare dragoste și delicatețe copilul trebuie să învețe lecția dragostei, a respectului de sine și de ceilalți, a demnității, a răbdării, dar și a curajului, încurajării, a iertării.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși **în CEI ȘAPTE ANI**. Să nu uităm că *DIPLOMA celor ȘAPTE ANI DE ACASĂ ai copilului exprimă calificativul părinților*. (Valeria Mahok)

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. SERDIN GABRIELA
SCOALA GIMNAZIALA,,PROF.CONSTANTIN
DINCA,,ULMENI,JUD.BUZAU

Necesitatea educarii tinerei generatii pentru a face fata exigentelor societatii, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii omenos? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent , au devenit “ cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are **cei șapte ani** de-acasă!”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am

numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “**cei șapte ani de-acasă**”.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.didactic.ro

CEI SAPTE ANI DE ACASA - METODE POZITIVE DE DISCIPLINARE A COPIILOR

Prof.Serea Mirela Doina
Sc.Gimn.Nr.2 Bordeasca Veche
Jud.Vrancea

Disciplinarea copilului inseamna a-l invata sa aiba un comportament responsabil si sa se autocontroleze. Cu o disciplina adecvata si coerenta, copilul va invata despre consecinte si isi va asuma responsabilitatea pentru propriile actiuni. Principalul scop este de a incuraja copilul sa invete sa-si dozeze atat sentimentele cat si comportamentul. Aceasta tehnica este denumita automonitorizare.

Disciplina recompenseaza copilul pentru comportamentul adecvat si il descurajeaza pe cel neadecvat, utilizand mijloace corecte si pozitive. Unii parinti cred ca disciplina inseamna pedeapsa fizica, cum ar fi lovirea, palmuirea sau abuzul verbal cum ar fi tipatul sau amenintarea copilului. Aceasta nu este disciplina.

Consecintele pedepsei fizice

Copiii invata din exemple. Numeroase studii au aratat ca modelele cu cea mai mare influenta din viata unui copil sunt chiar parintii sai. Este important ca parintii sa aiba un comportament exemplar pe care sa il urmeze si copiii lor. Folosind pedeapsa fizica sau provocand suferinta asupra unui copil pentru a-l opri sa nu se mai comporte incorect, copilul va intelege ca este bine sa rezolvam problemele prin violenta. Copiii invata cum se face acest lucru privindu-i pe parintii lor cum folosesc violenta fizica impotriva lor.

Alte probleme cauzate de violenta fizica includ:

- Distrugerea relatiei pretioase dintre parinte-copil
- Afectarea demnitatii copilului, a respectului de sine, a stimei de sine
- Posibilitatea unei leziuni fizice sau psihologice
- Distrugerea simtului dreptatii si corectitudinii la copil
- Efecte pe termen lung – copilul poate deveni retras, temator sau sa aiba un comportament agresiv
- Copilul poate evita pedeapsa fizica spunand minciuni.

Cauzele unui comportament neadecvat

Copiii au un comportament neadecvat din mai multe motive, si anume:

- Sunt prea mici ca sa stie ca anumite actiuni sunt de neacceptat.
- Sunt frustrati, nervosi sau suparati si nu au alta cale de a-si exprima sentimentele.
- Sunt presati de schimbarile majore din viata lor cum ar fi destramarea familiei, un nou membru in familie sau inceperea scolii.

- Lipsa atentiei din partea parintilor
- Au nevoie de un grad de independenta mai mare si se simt constransi.

Prin disciplina, copilul invata ce inseamna un comportament adecvat. Abilitatea intelectuala a unui copil se dezvolta odata cu trecerea timpului. Este important sa corelam modul de disciplinare a copilului nostru cu capacitatea de intelegere a copilului. Un copil foarte mic, cum ar fi un bebelus, nu are notiunea a ceea ce este bine si ce nu este bine.

Copiii sub varsta de trei ani nu au un comportament neadecvat – au dorinte pe care vor sa le indeplineasca, cum ar fi foamea si setea. Nu pot raspunde inca la consecinte prin schimbarea comportamentului si au nevoie sa li se repete acelasi mesaj la nesfarsit. De exemplu: „ Pune-ti palaria cand este soare ”. Cand continua sa iasa afara la soare fara palarie, copiii nu sunt neascultatori, ci pur si simplu nu isi amintesc.

Trebuie sa incercam sa le explicam lucruri copiilor nostri intr-un mod adecvat nivelului lor de dezvoltare amintindu-ne de asemenea sa ne coboram la nivelul lor psihologic. Copiii isi exprima sentimentele prin intermediul comportamentului, deci este important sa intelegem sentimentele aflate in spatele comportamentului lor. Daca stim motivele comportamentului neadecvat al copilului sau sentimentele acestuia, putem ajuta la rezolvarea problemelor mentionate.

Rutina ajuta copilul sa invete

Copiii invata cum sa se comporte imitand adultii din jurul lor. Copiii se bucura atunci cand stiu ce se asteapta din partea lor, iar ziua decurge dupa un tipar asemanator. Copiii se simt in siguranta atunci cand cunosc ordinea evenimentelor si pot prevedea ceea ce urmeaza sa se intample. Acelasi lucru se intampla cu reactiile comportamentului copiilor. Copilul trebuie sa stie care va fi reactia adultilor si daca va fi corecta si coerenta.

Trebuie:

- sa sugeram copilului comportamentul pe care dorim sa il aiba decat sa il pedepsim pentru comportamentul neadecvat.
- sa-i explicam clar comportamentul pe care dorim sa il aiba si ne asiguram ca, micutul intelege la ce ne asteptam din partea lui.
- daca suntem amuzati de comportamentul neadecvat al copilului, incercam sa nu ii aratam acest lucru, deoarece copilul poate crede ca suntem de acord.
- sa ne conformam si sa nu ne asteptam la prea multe din partea unui copilas.

In general amenintarile reliefeaza propriile frustrari ca parinti sau ingrijitori si nu sunt deloc o modalitate pozitiva de a incuraja comportamentul pe care il dorim la copii.

- sa cererem copilului sa se implice in realizarea unor reguli pentru intreaga clasa.

Explicarea consecintelor

Buna crestere il ajuta pe copil sa invete ca exista consecinte ale actiunilor sale. In mod ideal, consecinta ar trebui sa urmeze imediat actiunea si ar trebui sa fie relevanta.

Copilul trebuie sa:

- curete mizeria pe care a facut-o,
- isi faca ordine in lucruri atunci cand nu gaseste ceea ce doreste,
- petreaca timp singur (sa ia o pauza) atunci cand comportamentul sau indica faptul ca nu mai poate relationa in armonie cu ceilalti - acesta este un moment bun pentru copil de a-si redobandi calmul
- se joace singur atunci cand a fost agresiv.

Pauza pentru copii

Pentru copii, a petrece timp singuri (a lua o pauza) atunci cand comportamentul lor ii face de rusine sau sa ii infurie pe parinti poate fi o oportunitate importanta pentru autorefectie. Pe masura ce cresc, copiii vor invata sa mearga in camera lor in momentul in care isi pierd controlul. Aceasta pauza nu ar trebui folosita in mod abuziv in cazul copiilor foarte mici sau in cazul celor care o pot vedea ca pe o pedeapsa si sa se simta umiliti sau confuzi deoarece sunt fortati sa se aseze pe un „scaun al pedepsei” si „sa reflecte la ceea ce au facut”.

Pauza pentru parinti

Daca ne enervam sau suntem frustrati din cauza comportamentului copilului, este bine sa luam o pauza pentru a ne clarifica sentimentele. Cel mai indicat ar fi sa iesim dintr-o anumita situatie in care ne simtim stresati.

Consolidarea unui comportament adecvat

Un copil isi doreste in mod normal dragostea si aprobarea parintilor sai, deci una din cele mai simple metode pentru a incuraja un comportament bun, este ca acesta sa stie ce se asteapta din partea sa si sa fie incurajat in acest sens.

Bibliografie:

Botis, A. & Tarau, A., *Disciplinarea pozitiva sau Cum sa disciplinezi fara sa ranesti*, Cluj-Napoca, ASCR, 2004

Piaget, J. *Judecata morala la copil*, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1980.

Importanța celor șapte ani de acasă

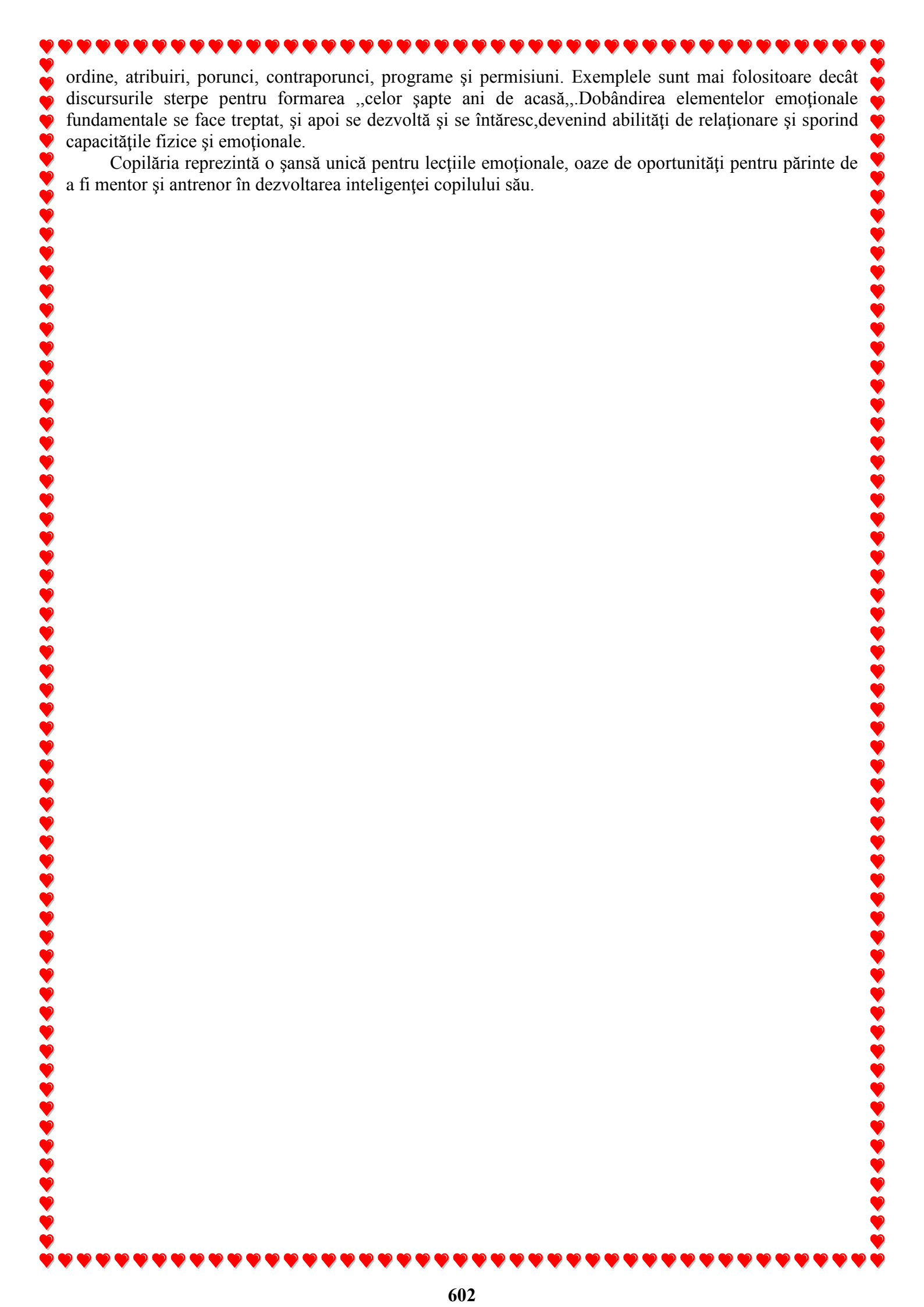
Profesor, Șeucaliuc Veronica
Scoala Gimnazială Nr.1 Cândești, Botoșani
Grădinița Nr.1 Cândești

Formarea personalității, a comportamentului copilului până merge la școală și educația pe care o primește de la părinți, are loc în primii șapte ani de viață adică în „cei șapte ani de acasă”. Copilul care e bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții spunem că are șapte ani de acasă. Cheia succesului pentru adaptarea unui copil în societate o reprezintă educația, bunele maniere, regulile morale și îl fac pe acesta să se descurce cu ușurință în relațiile cu cei din jur. Pentru ca acest start să fie bine făcut este necesar să nu lipsească o relația afectivă dintre părinți și copil, de specificul de dezvoltare al copilului, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmit copilului.

Relația afectivă cu părinții stă la baza formării unui comportament pozitiv al copilului. Atunci când un copil este înconjurat cu dragoste, îi permite acestuia să aibă mai multă încredere în forțele proprii și să se dezvolte corespunzător, să se simtă protejat, în siguranță, iubit îi creează deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament. Astfel, când unui copil i se acordă atenție, se simte iubit, apreciat de către părinți, și dacă părinții sunt preocupați de ceea ce face, el va percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe încredere și iubire, face ca regulile să fie acceptate cu ușurință, pentru că un copil înțelege lumea înconjurătoare în mod diferit de la un an la altul. Empatia, capacitatea de a înțelege sentimentele celuilalt, este una din primele lecții pe care părinții o dau, atunci când se adaptează sentimentelor copilului, apoi acesta învață să aibă o reacție de empatie, să-și recunoască, domolească sau stăpânească sentimentele. Așa se dezvoltă inteligența emoțională, care îi sporește abilitățile de a trata sentimentele care apar în cadrul relațiilor interumane. Devin mai sociabili, mai afectuoși, mai puțin tensionați. De la doi ani copilului i se va arăta când și unde se spun formulele de politețe iar acesta învață prin imitație.

Un an mai târziu acesta este conștient când face un lucru bun și când face un lucru rău, este capabil să împartă ce are cu cei din jur, este atent și la reacțiile părinților față de comportamentul său, dacă i se acordă sau nu atenție, primește cu plăcere recompensele dar și conștientizează ce înseamnă pedeapsa. Este momentul propice pentru a se familiariza cu bunele maniere, cum ne comportăm în parc, la cumpărături, la aranjatul mesei, la grădiniță, în vizită. Bunele maniere nu se învață într-o zi, este la fel ca atunci când rostogolim un bulgăre de zăpadă, e mic la început dar prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune exemple se întâmplă în familie. Copilul trebuie încurajat să se exprime, să spună ce are de spus, să poarte o discuție cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuții, să vorbească la telefon. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Explicarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Personalitatea copilului începe să se manifeste de la vârsta preșcolară. Exemplele din familie, cele bune, pot influența comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie în așa fel orientată încât el însuși și modul de acțiune al părinților, să meargă după el în viață. Un rol important în această perioadă îl au jocurile și jucăriile. Părinții nu trebuie să admită stricarea jucăriilor, ruperea și murdărirea lor, deoarece aceste atitudini pot obișnui copilul cu dezordinea și lipsa de igienă, iar în jocurile colective să nu admită certurile, expresiile urâte, purtarea nedisciplinară. Sunt favorizate jocurile în care copilul are un comportament civilizat, și să joace roluri de oameni a căror purtări sunt demne de urmat.

Temperamentul copilului este influențat de ambianța familială. Dacă în familie este bună înțelegere și veselie, temperamentul copilului va lua un aspect calm și de bună dispoziție. Când copilul este mic este mai influențat de mamă, după cinci ani, tatal trebuie să intervină prin autoritatea lui mai activ, copilul înregistrând în mod subconștient toate stările lor sufletești. Părinții trebuie să aibă grijă să nu prezinte în culori negre greutățile vieții. Dacă un copil aude un părinte cântând, prin imitație va încerca și el să fredoneze. Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie, adică trăiește faptele părinților și modelele din spatele frazelor ce i se spun. În zilele noastre părinții își educă copiii prin: principii,

ordine, atribuiri, porunci, contraporunci, programe și permisiuni. Exemplele sunt mai folositoare decât discursurile sterpe pentru formarea „celor șapte ani de acasă”. Dobândirea elementelor emoționale fundamentale se face treptat, și apoi se dezvoltă și se întăresc, devenind abilități de relaționare și sporind capacitățile fizice și emoționale.

Copilăria reprezintă o șansă unică pentru lecțiile emoționale, oaze de oportunități pentru părinte de a fi mentor și antrenor în dezvoltarea inteligenței copilului său.

„Cei 7 ani de acasă” și personalitatea copiilor

Prof. Florentina Severin
Școala Gimn. „Mareșal Al. Averescu”-Adjud

Fiecare moment este important pentru formarea personalității unui om, dar meritul cel mai mare se datorează existenței familiei în primii ani de viață, când descoperă copilul primele semne ale educației, așa cum este îndrumat de vocea blândă a părinților.

Părinții nu trebuie să lipsească din preajma copiilor atunci când ei sunt mici și dornici să descopere universul, pentru că acela e momentul când pot fi modelați și ghidați spre reținerea elementelor necesare pentru o educație aleasă, prin valorificarea activităților ludice. Prin joc copilul învață cum trebuie să se comporte și regulile pe care trebuie să le respecte în interacțiunea cu alți membri atunci când va ajunge în societate.

Membrii familiei, în special părinții, sunt un model pentru copil, de aceea ei trebuie să acorde un interes deosebit modului de a trăi, de a acționa și de a comunica deoarece micuților le place să imite, astfel ei vor vorbi și vor acționa ca cei mari. Comportamentul copilului poate fi modelat ușor prin activități zilnice, bazate pe o reală comunicare, unde cel mic este implicat prin diverse metode în cele realizate de membrii familiei. De exemplu, dacă mama pregătește masa, copilul o poate ajuta, iar pentru activitatea realizată poate primi un sincer „Mulțumesc!”. El reține ideea că, dacă la rândul lui va fi și el ajutat, va ști să spună cuvântul magic.

După primii ani în sânul familiei, copilul va lua contact cu un alt mediu benefic formării personalității sale și anume, instituția școlară. Acum, putem afirma că educația din familie este una esențială, dar se continuă la școală. Timpul pe care îl petrecem cu cei mici este foarte important pentru că ei au nevoie mereu de adulți, părinții fiind înlocuiți pentru câteva ore de cadrele didactice, pentru a fi îndrumați, ascultați și pentru a se ști în siguranță.

Educația copilului realizată pe parcursul *celor șapte ani de acasă* atât în familie, cât și la școală, este în relație directă cu factori precum: armonia din familie, echilibrul mediului școlar, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia, relațiile cu membrii comunității etc. Când se folosește verbul *a educa*, atenția familiei și a școlii nu trebuie îndreptată numai spre latura cunoștințelor pe care le asimilează un copil, precum rezultatele școlare, ci și asupra formării deprinderilor morale și a bunelor maniere. Părinții, prim modul lor de a se comporta, reușesc să coordoneze și să influențeze foarte ușor copiii în primii ani de viață, etapa când le transmit celor mici anumite valori pe care aceștia urmează să le însușească. După aceea, ajunși în colectivitate, ei vor descoperi și alte valori cu ajutorul cărora își vor forma propria personalitate, dar totul se bazează pe calitatea educației primite în familie. Dacă un copil a văzut iubire, respect, apreciere și înțelegere în familie, atunci și el va ști să ofere aceste elemente care vor reprezenta baza propriei formări, într-o societate morală, civilizată și plină de respect. De aceea între familie și școală trebuie să existe o colaborare pentru că unele din însușirile dobândite în această perioadă devin emblemă a propriului comportament al copilului. Literatura de specialitate arată rezultatul favorabil al calității interacțiunii dintre familie și școală, asupra educației copiilor. În acest context, cadrele didactice și părinții identifică mult mai ușor centrele de interes ale copiilor și pot găsi cele mai bune soluții și modalități de abordare pentru diferitele niveluri de dezvoltare ale lor, ajutându-i să se dezvolte în mod armonios. Astfel, educația din familie și cea de la școală sunt vectori principali pentru adaptarea copilului mult mai ușor în societate. Un copil va fi apreciat ca fiind educat atunci când nu-i lipsesc cei 7 ani de acasă.

Așadar, familia și școala sunt doi factori importanți în formarea personalității copilului, prin intermediul căreia se relevă expresia *Cei 7 ani de acasă*, contribuind la integrarea sa în societate, la pregătirea sa pentru viață etc.

Bibliografie:

1. **Jinga I., Istrate E.**, Manual de Pedagogie, Editura BIC ALL, București, 2006.
2. **Minulescu, M.**, Relația psihologică cu copilul tău, Editura Psyche, București, 2006 ;
3. **Vrăsmaș Ecaterina Adina**, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Ed. Sevestrean Iuliana, Lic. Teol. Greco-Catolic
“Sf. Vasile cel Mare”, Blaj

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

7 ani pentru o viață

Prof. înv. primar Sfâșie Doina
Școala Gimnazială Nr. 11 Buzău, Jud. Buzău

„Un om nu poate evolua cu adevărat decât dacă nu evită întâlnirea cu ceea ce îi este contrar”
(K.G. Durckheim)

Se presupune că primii șapte ani din viața unui copil ar trebui să constituie baza pentru ceea ce urmează a fi un „copil educat”.

Dar, mai întâi, la ce ne referim când spunem „copil educat”? S-ar putea reduce educația la politețe? La un copil model căruia să nu-i repetăm de zece ori pe zi ”Spune Bună ziua!” sau „Mulțumesc pentru ...”? Dacă ar fi așa, cu siguranță că părinții nu și-ar mai pune atâtea întrebări.

Datoria părinților este să-și educe copilul să trăiască în societate. Un copil crescut conform principiului „Îmi iubesc copilul, îi ofer totul.”, așa-numitul „copil rege”, nu va fi pregătit nici să-și asculte învățătorul, nici să-și facă prieteni. Oare ce copil de vârsta lui ar fi dispus să-i cedeze acestuia propria jucărie? Este evident că un copil învățat să capete totul nu va fi un copil fericit. Așa cum spune psihiatrul pediatru Francoise Dolto, „Dorința întotdeauna îndeplinită duce la moartea dorinței.” (Dolto, Francoise, *Evangheliile și credința față în față cu psihanaliza sau Viața dorinței*, Editura Metafrază, 2017)

Pe scurt, dacă un copil are totul, nu mai are nevoie de nimic, nu-și mai dorește nimic, ceea ce-l pune în imposibilitatea de a-și construi propria viață. Pe parcursul educării lui, copilul trebuie să învețe și starea de frustrare, ceea ce înseamnă că părintele nu ar trebui să cedeze în fața crizelor de furie ale unui copil care își dorește un obiect și vrea să-l obțină cu orice preț.

Atunci când jucăm un joc, primul pas este să prezentăm regulile. Ei bine, și în viața copilului este vorba despre același lucru! Există reguli fundamentale, care funcționează în întreaga societate, cum ar fi respectul pentru ceilalți. Și există reguli ale familiei, de multe ori mai dificil de respectat, dacă nu este găsită o formă eficientă de impunere a lor. De mare ajutor ar putea fi prezentarea acestora în cadrul unei reuniuni familiale, ocazie cu care s-ar putea redacta un „contract familial” conținând 5-7 reguli, afișat la vedere. Copilul trebuie să știe de asemenea care sunt consecințele ignorării sau ale nerespectării acestei înțelegeri între membrii familiei, ele fiind o formă de promisiune care angajează credibilitatea părinților în fața copilului.

De o mare importanță educativă este cu siguranță perioada magică de timp petrecută cu copilul! De multe ori, părinții își îndreaptă atenția asupra lui atunci când este neastâmpărat, aspect care îl determină să repete isprava, pentru a se face remarcat și a le atrage atenția de care este atât de dornic. Și atunci, de ce să nu fie remarcat pentru aspectele pozitive ale comportamentului său, mai curând decât să fie pedepsit pentru cele negative?

În cele din urmă, comportamentul adulților din jurul copilului are o contribuție covârșitoare la desăvârșirea celor „7 ani de acasă”, acesta constituind modelul tăcut de educație pe care copilul îl copiază și și-l însușește cu precădere.

DESPRE MINCIUNĂ LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Prof. învă. preșcolar: ȘICA LILIANA
Grădinița PP 38/Structură PN 19
Timișoara

Minciunile copiilor reprezintă o parte firească a dezvoltării lor, însă este rolul părinților/adulților să le explice cât este de important să spună întotdeauna adevărul. În timp, procedând astfel se va reuși corectarea acestui tip de comportament indezirabil.

Până când cei mici înțeleg de ce este importantă sinceritatea, ei vor mai scoate pe guriță câteva minciunile, caz în care adulții, fie că sunt părinți, rude sau cadre didactice, nu trebuie să reacționeze agresiv și violent, ci trebuie să le dea șansa să își recunoască greșeala și să identifice o modalitate prin care să și-o repare.

Încurajând copilul să spună întotdeauna adevărul în cele din urmă acest tip de comportament va fi adoptat de cel mic. În acest sens este necesar să se întocmească un sistem de reguli bine pus la punct, care să avertizeze copilul asupra consecințelor care pot să apară în urma insistării cu acest tip de comportament, cu alte cuvinte, copilul trebuie să conștientizeze faptul că dacă va continua să spună lucruri neadevărate, vor fi aplicate anumite pedepse.

Este foarte important ca atunci când cel mic este prins cu minciuna, să nu fie imediat pedepsit, dar nici nu trebuie ca acest comportament să fie ignorat.

În cazul în care copilul este prins cu minciuna, este necesar ca adultul să își păstreze calmul și să poarte o discuție cu cel mic.

Copilului trebuie să i se acorde șansa să-și mărturisească singur minciuna astfel i se acordă oportunitatea de a explica de ce a mințit. În acest mod va descoperi singur că a greșit, că a avut un comportament nepotrivit și că va urma o pedeapsă pentru acest comportament.

În cele din urmă copilul va conștientiza că pentru repetarea unui comportament nedorit va urma o pedeapsă. Este important ca cel mic învețe să-și ceară scuze pentru minciuna spusă și să găsească singur sau alături de adult, o cale de reparare a situației create.

Trebuie reținut că, un copil care a fost prins spunând o minciună nu trebuie să fie aspru pedepsit, ci mai degrabă trebuie descoperit motivul pentru care a făcut acest lucru. Explicându-i-se că nu se rezolvă nimic prin minciună, copilul vede că adevărul iese la iveală foarte repede, iar cel care a mințit se face de râs, pentru că a spune miciuni este ceva rușinos.

Trebuie avut în vedere și faptul că dacă reacțiile adultului și măsurile luate de acesta sunt prea drastice, s-ar putea să se obțină un efect contrar celui așteptat, adică temându-se de pedeapsă sau de reacția adulților, copilul să aleagă să mintă sau să ascundă anumite lucruri pe care le consideră aducătoare de pedeapsă. Apare astfel un alt comportament nedorit: minciuna prin omisiune.

Rolul educației timpurii în dezvoltarea personalității Importanța celor șapte ani de acasă

PROF. SILAGHI CECILIA-ALINA
Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu, Oradea, jud. Bihor

Motto: "Pentru ca un copil să devină om trebuie ca din copilărie să educi în el omul, altfel va rămâne copil pentru toată viața"

Educația timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața oricărui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia, fiind marcată de momente cruciale pentru succesul de mai târziu al individului.

Educația timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naștere și vârsta de 6-7 ani (vârsta la care copilul merge la școală) și se realizează atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate precum creșa și grădinița.

Copilul nu este educat numai în instituția școlară, cea mai mare parte a timpului îl petrecând-o în familie, indiferent dacă acesta frecventează o grădiniță cu program normal sau prelungit. Părinții trebuie să conștientizeze și să își asume influența pe care o exercită prezența lor asupra copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Familia reprezintă nucleul social sau celula societății. Ea este cea care răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și de protecția acestuia.

Rolul educativ al familiei poate fi privit din două perspective care pot aduce mai multă lumină în această problemă : 1. Familia se regăsește în comportamentul copilului și al celorlalți membri ai săi, iar această prezență se poate realiza pe două căi : prin influențare și prin acțiune educativă. Pedagogia este interesată doar de a doua cale. Forța educativă a familiei, sub acest aspect, este în scădere, amenințând să se piardă cu desăvârșire odată cu disoluția previzibilă a familiei. 2. Familia nu are o specializare pentru anumite sarcini ale educației, ea trebuind să răspundă la toate.

Activitățile desfășurate în cadrul procesului educațional sunt adevărate ocazii de învățare, iar educatorul apare ca un partener matur în joc care cunoaște toate regulile ce trebuie respectate. Părintele este partenerul cheie în educația copilului, iar relația familie-școală-comunitate este hotărâtoare. Activitatea educativă din școală nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales de cea a familiei. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a școlii și a familiei. Educația copilului este o acțiune care presupune schimb de experiențe, de competențe și de valori între toți adulții care îl susțin în dezvoltare și cu care acesta intră în contact.

Cercetările din ultimii ani au evidențiat corelații importante între mediu și dezvoltarea intelectuală, între învățarea timpurie și învățarea care are loc în alte etape ale vieții.

Astfel, copiii care primesc o educație timpurie de calitate, vor avea nevoie de mai puține programe costisitoare, de educație specială și au mai multe șanse de a absolvi liceul și de a găsi și păstra un loc de muncă. Totodată, copiii care au beneficiat de educație timpurie de calitate se simt mai atrași de școală, manifestă atitudini pozitive față de învățare, obțin rezultate mai bune, sunt motivați și doresc să finalizeze întregul parcurs școlar.

Bibliografie :

Modulul 1-3 al PRET(Proiectul pentru Reforma Educației timpurii)

Bontaș Ioan " Părinți și copii", Editura Gutinului, Baia Mare, 1992

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Prof.înv. preprimar Silaghi Dorina Nedelia
Grădinița cu P.P., „Mămăruța” Cluj-Napoca**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

SILVAS VASILICA

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele pregătitoare se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa pregătitoare cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce e bine de știut ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ. Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Cei șapte ani de acasă!

**prof.inv.primar,SIMA MIRELA
ȘCOALA GIMAZIALĂ ANINOASA**

„ Familia nu este un lucru important, este totul.” Michael J. Fox

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din Clasele Pregatitoare se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de școală cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse

apitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

***Diploma celor 7 ani de-acasă ai copilului
exprimă calificativul părinților. Valeria Mahok***

***Prof. înv. primar: Siminescu Petronela
Școala Gimnazială ”
M.C. Epureanu”-Epureni,
Județul Vaslui,
structura Școala Primară Horga***

Cei 7 ani de acasă

Pecetea pe care părinții o lasă structurii profilului spiritual - moral asupra personalității propriilor copii se menține toată viața. **”Cei 7 ani de acasă”** înseamnă imitație și învățare după modelul dat de părinți. Odată intrat la școală este esențială colaborarea permanentă cu școala. O serie de sarcini educaționale sunt preluate în mod special de școală, dar familia rămâne implicată.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părinților. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil, cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere, este ca părinții să reprezinte un bun model pentru el. De la început trebuie învățat cu lucrurile simple, de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

A-l învăța bunele maniere pe copil este un proces zilnic, care va dura în timp și multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Exemple de bune practici:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan", spune-i: "Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze". Sau, dacă zburdă prin casă, nu-i spune: "Încetează cu țipetele în casă", ci fii mai blând, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea în casă".

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o rețea scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde", tu corectezi-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul".

- Fii înțeleghătoare și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, darămite ei...

• Educatia se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedeste că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

• Fii consecventă. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

Procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva! Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Importanța celor „ șapte ani de acasă ”

Liceul Teoretic „ Tudor Vianu ” Giurgiu
Prof.Sîrbu Adelina-Veronica

**„Încurajați-ne când alergăm !
Mângâiați-ne când cădem !
Apaludați-ne când ne ridicăm ! ”
Edmund Burke**

Pregătirea pentru viață a viitorului adult începe din primele luni de existență și primii chemați să pună bazele educației sale sunt părinții .

Cristalizarea principalelor trăsături ale viitorului matur începe din primii 6-7 ani . După această vârstă școala și societatea intervin , contribuie , dar factorul hotărâtor îl constituie bazele educației primilor ani , în familie .

În etapa preșcolară , în mod special , părinții vor fi observați că întreaga responsabilitate față de reușita în procesul educației copiilor poate fi formulată printr-o singură normă de acțiune : să asigure acestora nu numai condițiile materiale necesare dezvoltării psihofizice , ci și bazele trainice ale întregii formări , temelie pentru viitoarea personalitate adultă .

De reținut că :

✚ Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii ;

✚ Deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune în viitor ;

✚ Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine .

Copilul trebuie considerat nu ca „ un pui de om ” , ci ca „ un viitor adult ” , un viitor om de acțiune definit printr-o ținută de înaltă răspundere față de propriul destin și al întregii noastre societăți .

Familia reprezintă pentru copil un organism reglator , care permite să trăiască o viață foarte intensă , o viață proprie copilăriei . Ea este cea care oferă copilului un mediu afectiv , social , cultural . Mediul familial , mai ales sub aspect afectiv , este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea . Copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită .

Cu triplă funcție (reglatoare , socializatoare și individualizatoare) , familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil .

Un bun dobândit și mult apreciat , câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise , categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit .

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine , de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei , ca un sistem referențial .

Aceluiași cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostea față de frumos , privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte , de ținută fizică , de cadru al locuinței , precum și ca frumusețe în comportare , în relațiile cu cei din jur . Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani cu ordinea , cu curățenia , cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare , cu grija de a realiza numai lucruri de calitate , sub aspect fizic , dar și spiritual .

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți , la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală . Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut , care știe să salute , să spună mulțumesc , te rog , care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții .

Care sunt nevoile copilului meu?

- Dragostea și protecția
- Curiozitatea față de nou
- Aprecierea și recunoașterea
- Dorința de a fi util

Ce pot face eu , ca părinte?

- Să-mi încurajez continuu și să-mi sprijin copilul
- Să am grijă să mergă la școală în fiecare zi și la timp
- Să anunț școala în legătură cu problemele care ar putea afecta activitatea sau comportamentul copilului meu

- Să-mi ajut copilul la teme
- Să particip la discuțiile despre progresul copilului meu, organizate de către școală
- Să mă interesez de faptele și purtarea copilului meu la școală
- Să-mi protejez și să-mi apăr copilul.

Ce poate face școala?

- Să se îngrijească de siguranța și confortul emoțional al copiilor
- Să motiveze copiii pentru învățare
- Să acorde atenție fiecărui copil
- Să organizeze cursuri de sprijin pentru copiii cu dificultăți de învățare
- Să ofere un program/curriculum variat, adecvat, care să respecte interesele și opțiunile elevilor
- Să informeze părinții despre programul școlii , despre progresul copilului
- Să fie deschisă și primitoare, astfel încât părinții să se poată implica.

Vă întrebați cum ați putea lua parte la viața școlii?

- Știți să croiți sau să coaseți? Lucrați împreună costumele pentru activitățile artistice : teatru, carnaval !
- Vă place să spuneți povești? Ajutați copiii să își repete rolurile pentru serbări !
- Cântați la vioară sau la acordeon ? Fiți alături de copii când învață să cânte !

Bibliografie :

1. Popescu E. , Șerban F. : Revista „ Pedagogie preșcolară ” Didactica , Editura Didactică și Pedagogică , București , 1996
2. Publicația „Copilul meu merge la școală”, editor MEC prin WYG Internațional, 2006.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

SIRBU ADRIANA

"Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toată puterea educației se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii înșiși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru."(Pestalozzi)

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia „ Cei șapte ani de acasă„ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat,educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui,ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică,urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă,rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc că aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că ceamai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc".Bunele maniere îi modelează comportamentul în societateși îl învață ce înseamnă respectul.Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un process zilnic, care va dura în timp și vei avea ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Chiar dacă a greșit de câteva ori nu te grăbi să tragi concluzia că este prost-crescut sau că tu ai

uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

Cei șapte ani de acasă

Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă?

SIRBU GUSE CREOLA MARIA

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii aduc la cunoștință că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în sânul familial, definește într-o foarte bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice dar și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine“, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate ariile sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

În continuare vom vedea cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologilor, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil“, explică specialiștii, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza“, spune psihologul Adina Mesaroș. De pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“ Astfel, până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Aș vrea să închei referindu-mă la faptul că cei șapte ani de acasă sunt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte. Am pierdut cu toții aceste cuvinte, lipsesc din obișnuința noastră în a cerceta ce ni se întâmplă și ce se întâmplă cu copilul. Părinții preferă pedeapsa, tăcerea, oprobriul, reproșul sau orice altceva, mai puțin cuvintele, dar efectul cuvintelor este neîntârziat și produce o reacție imediată a copilului. Pentru că dacă ne gândim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a-l învăța pe copil să creeze legături.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Sîrbu Liliana – Simona
Școala Gimn. Nr. 1 Rediu, jud. Galați

„Fiul meu, nu uita învățăătura mea și inima ta să păzească sfaturile mele,
Căci lungime de zile și ani de viață și propășire i se vor adăuga,
Mila și adevărul să nu te părăsească; leagă-le împrejurul gâtului tău, scrie-le pe tabla inimii tale;
Atunci vei afla har și bunăvoința înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.
(Pildele lui Solomon)

În primii ani de viață modelul educațional al copilului este reprezentat de părinți. Astfel că noi, părinții, deținem rolul important în deprinderea unor abilități ale copilului, de aici și expresia „cei 7 ani de acasă”.

Copilul când este mic „absoarbe” precum un burete tot ceea ce vede în jurul său și mai ales la părinții săi. Astfel, primul pas în educația copilului este atenția pe care o acordăm, „modelului” acestuia. Atâta vreme cât voi vă comportați exemplar, cel puțin în fața copilului, micuțul va copia doar comportamentele pozitive. Reacțiile voastre în fața diversilor stimuli (atât negativi-enervanți-cât și pozitivi felul în care vă arătați bucuria și entuziasmul) este aproape identic învățat de copilul vostru.

În primii 6-7 ani de viață copilul își dezvoltă anumite abilități sociale și personale și modul în care acesta se dezvoltă este strict influențat de părinți, dar și de educatorii din grădiniță. Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat. Dar ce înseamnă un comportament adecvat? Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații? Cu siguranță nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile „de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară. Cei 7 ani de acasă care, în prezent, au devenit „cei 6 ani de acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată. Părinții încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai: „Ce copil cuminte! Se vede că are cei 7 ani de acasă!”.

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor prin faptul că mulți părinți pleacă în străinătate și toate greutățile și educația propriului copil este lăsată în grija bunicilor, a mătușilor sau rudelor. Zbuciumul părinților de a asigura un trai decent, face ca educația copilului să ocupe un loc „n” în grija acestora.

Părinții echivalează multă muncă cu mulți bani, mai mulți bani înseamnă mai multe lucruri pe care le poți oferi copilului tău. O logică simplă care pare a justifica statul peste program, lucrul de acasă seara până după miezul nopții și gândurile ce fără voie, parcă, se duc către ceea ce trebuie să facem mâine. Un mâine, din care –ca și azi-lipsesc, „drăgăleala” de dimineața, cina împreună cu întreaga familie, joaca sau povestea de noapte bună.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am pune întrebarea: „Cine e de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități. Nu este corect să dăm vina unii pe alții. Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că și noi suntem părinți. Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi ne-am numărat odată printre aceștia. Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția tuturor: bunici, părinți, învățători.

De aceea, noi toți, cu multă răbdare, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei „cei 7 ani de acasă”.

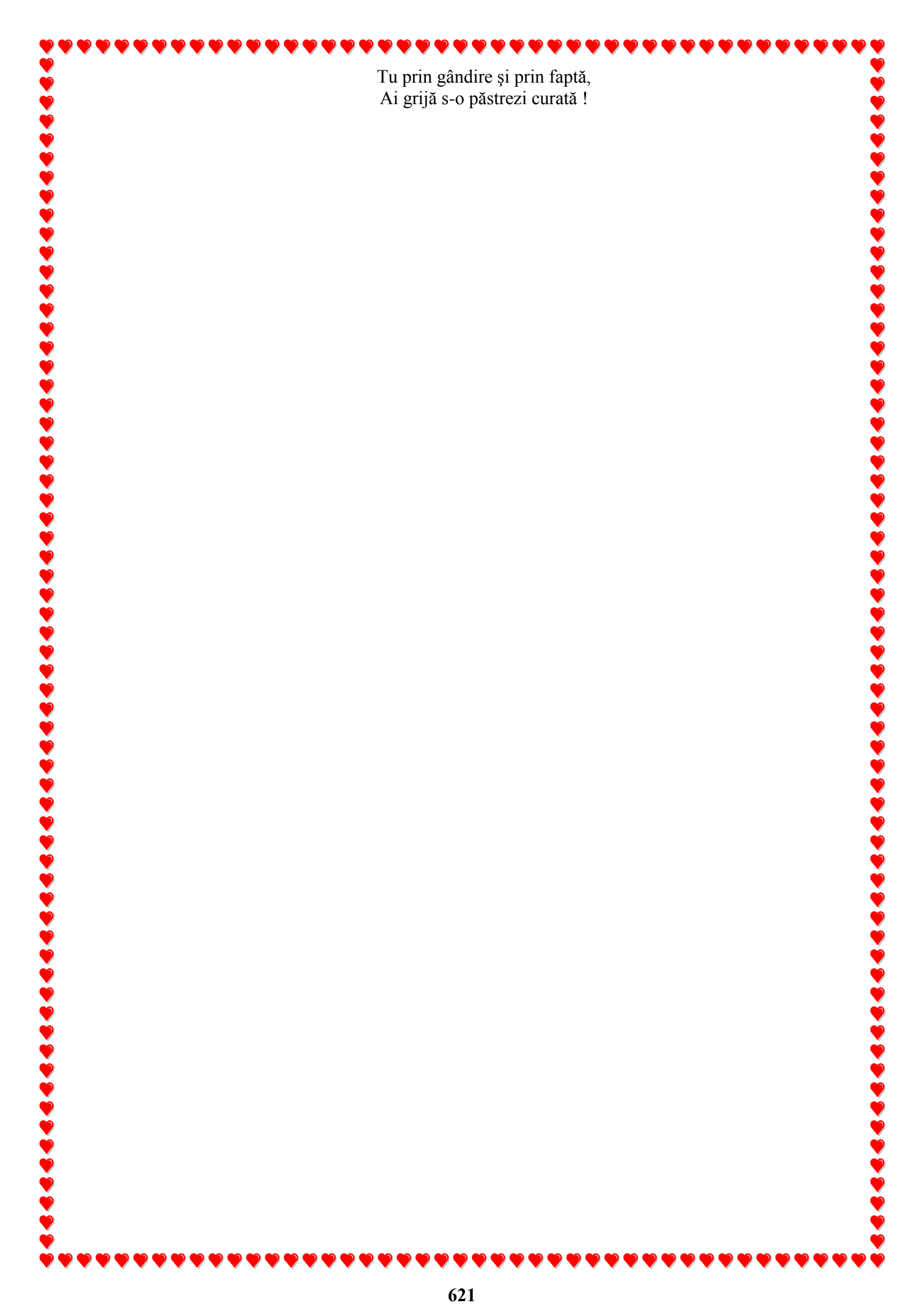
Și ca o încheiere, „Haina celor șapte ani de acasă” (Constantin Iordache)

Cu haina celor șapte ani de acasă

Să-ți faci prezența mai frumoasă

Oriunde ai fi, te are-n seamă

Un crez și-o inimă de mamă !

Tu prin gândire și prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată !

ÎMPREUNĂ PENTRU COPIII NOȘTRI

Autor, SÎRBU LOREDANA-CĂTĂLINA

„Copiii nu le datorează părinților viața, ci creșterea!” (Nicolae Iorga)

Pentru copil, familia concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit de copil în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formarea acestuia.

De educarea copilului, sunt responsabili în primul rând părinții. Pe măsură ce copilul va crește, o parte din această sarcină va fi preluată de către educatori și învățători. Este greșit a considera perioada copilăriei o perioadă de tranziție de la copilul mic la cel școlar. Ar trebui exclusă ideea: „Lasa-l că-i prea mic, are destul timp să învețe când va merge la școală.” Copilăria este în realitate, perioada marilor achiziții. De altfel, experții susțin că până la vârsta de șapte ani se conturează deja caracterul și temperamentul viitorului adult.

În literatura pedagogică se subliniază importanța pe care o are exemplul părinților în educația copiilor. O vorbă sau un gest al adultului pătrunde ca un lucru nou în câmpul de observație al copilului. Dacă unele neglijențe din partea părinților privind sănătatea copilului duc la îmbolnăviri, accidente etc., consecințele unor greșeli în educație sunt mult mai complexe. Între relațiile familiale și educația copilului există o strânsă legătură. Este bine știut că acțiunile au un efect educativ mai mare decât vorbele. Tactul părinților față de copii, modul lor de a duce o viață organizată, atitudinea de respect în familie și față de de oameni în general au o influență puternică asupra copiilor.

Unii părinți sunt de părere că nu e bine să-și laude copilul, pentru că „i se urcă la cap”. Alții consideră că „bătaia e ruptă din Rai”. De amintit că acești copii s-au născut într-o societate democratică, știu că trebuie să negocieze orice, că nu trebuie să ia totul ca atare și că au nevoie de explicații, vrând să fie tratați cu respect, ca părți egale într-un dialog. O conduită sănătoasă din partea părinților presupune oferirea de recompense copilului pentru îndeplinirea sarcinilor și retragerea privilegiilor odată cu nerespectarea condițiilor negocierii. Părinții sunt primii dacăli ai copilului, ei sunt cei care îi vor contura acestuia un sistem de valori, cei care îl vor sprijini în demersurile sale. În acest sens, un pas important în educația copilului este reprezentat de manifestarea adecvată a iubirii părintești. O educație eficientă este aceea prin care copilul este iubit, înțeles și respectat ca ființă aparte, cu trăsăturile sale specifice.

Cu zestrea sa ereditară, într-un mediu familial stabil, format și informat în grădiniță și sub influența mediului în care trăiește, copilul se integrează treptat în viață și-și modelează tiparele în continuă dezvoltare a propriului destin. Învățând să accepte și să înțeleagă limitele impuse de părinți și de lume, copiii învață deprinderi esențiale de viață ca iertarea, acceptarea, cooperarea, creativitatea, compasiunea, curajul, perseverența, independența.

În sânul familiei copilul își începe educația și se pregătește pentru viață, formându-și cei șapte ani de acasă. Pentru colaborarea între familie și grădiniță, trebuie să stabilim avantajele acestei colaborări: - Care sunt avantajele familiei? Părinții pot deveni parteneri la educație prin implicare.

- Care sunt avantajele cadrului didactic? Stabilirea unui parteneriat educatoare- părinți- copil.

- Care sunt avantajele copilului? Copiii își descoperă părinții ca parte importantă a educației lui.

Actualul curriculum plasează familia în rol de partener activ în educația copilului. S-a crezut, în mod eronat, că instituțiile de învățământ poartă întreaga responsabilitate a educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni. Familia nu poate fi parte separată în acest context, rolul părinților nu încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ, se schimbă doar modalitatea de abordare a copilului.

BIBLIOGRAFIE

Dumitrana Magdalena, „*Supliment Pipo pentru părinți*”, decembrie 2009, pg.6

Linte Mădălina, „*Supliment Pipo pentru părinți*”, iunie 2007, pg.4

Pantazi Iulia, „*Supliment Pipo pentru părinți*”, septembrie 2005, pg.10

Sârb Cristina, „*Media Kinder supliment pentru părinți și cadre didactice*”, nr.6, an III, pg.22

Tănase Luminița, „*Supliment Pipo pentru părinți*”, aprilie 2006, pg.4

Voica Cristina Luiza, „*Cuvântul educatoarelor- revista cadrelor didactice din învățământul preșcolar prahovean*”, ianuarie 2009, pg.37

Cei sapte ani de acasa

Bibliotecar, SIRBU MAGDALENA

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilarii. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scola. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc.

Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primii ani din viață influențează comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun.

Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului in situatii similare de viață cu cele în care au fost date.

Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

GRADINITA CU PROGRAM NORMAL „LICURICI” OVIDIU PROF. INV. PRESCOLAR: SIRBU MIRELA

„Copilaria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fruce de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Iata două exemple în acest sens. Ce pot face părinții? -merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.) -pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știi de la grădiniță -recunoaște fructele, exersează număratul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc. -exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, măruș de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărușul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezător că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice,

considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?” răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998 5

Cei șapte ani de-acasă

Sîrbu Oana

Educația care se face copilului în familie urmărește, pe lângă altele, formarea unui viitor adolescent și adult cu bune deprinderi, civilizată și politicos în orice împrejurare. Normele de comportare civilizată trebuie aplicate nu doar la îndemnul adulților, ci din propria inițiativă.

Adrian, Diana și Irina merg, de obicei, împreună la școală și se întorc tot împreună. În drum spre școală, lui Adrian i-a venit o idee: să meargă toți trei o stație cu troleul. Cum a văzut că acesta se apropie le-a zis: „Grăbiți-vă, azi mergem cu troleul!”

-Nu se poate! Pentru o stație, mergem pe jos! spun fetițele în același glas. Nu trebuie să ne grăbi, avem timp. Oricum n-avem bilete, zice Diana.

-Am eu, spune băiatul.

Cum a oprit troleul în stație și s-au deschis ușile, Adrian și-a făcut loc cu coatele, îmbrâncind când o persoană, când alta, chiar și o fetiță care abia se ținea de bunica ei. Apoi, a început să strige la cele două fetițe să se urce și ele.

Diana o ținea bine de mână pe sora ei, ferind-o de înghesuială. Ea a ajutat și o bătrânică să se urce pe scara troleului, i-a ținut sacoșa; apoi a ajutat-o pe sora ei și la urmă s-a urcat și ea.

Bătrâna i-a mulțumit, remarcând că se cunoaște că are „cei șapte ani de-acasă”.

-Dar,...eu nu am șapte ani. Am doar șase ani și jumătate.

-Dar ești bine-crescută, am vrut eu să spun!

După ce au coborât, Adrian i-a spus Dianei:

-Mie nu mi-a zis nimeni că am o bună-creștere. Mama îmi dă tot felul de bunătați, bunica are grijă să mănânc și să dorm la ore fixe, tata merge cu mine în fiecare duminică la bazinul de înot. Iarna mergem la patinoar, iar mie nimeni nu mi-a zis că am o bună-creștere...că am cei șapte ani de-acasă! zice el zeflemitor. Adică, ce, eu nu sunt bine- crescut?

Diana i-a amintit- așa ca între copii- cum s-a comportat în troleu:

-Te-ai urcat în troleu înghesuind și îmbrâncind mai multe persoane și nu ai așteptat cuviincios. N-ai dat ajutor unor persoane mai în vârstă și care aveau nevoie de ajutor și...vrei să ți se spună că ești bine-crescut. Acum, vreau să-mi arăți biletele...Oricum n-ai compostat. Pentru asta vrei să ți se spună că ai „cei șapte ani de-acasă”?...

În timp ce Diana îi arăta lui Adrian greșelile de comportare, așa ca între copii- i-a întâmpinat mama fetițelor, pe care Adrian a salutat-o politicos. Ea a observat că ceva nu era în regulă, dar a așteptat să ajungă acasă să discute cu fetițele.

În fața blocului, Adrian a deschis ușa, i-a dat voie să intre mai întâi mamei fetițelor, apoi au intrat Diana și Irina, iar la urmă a intrat și el.

Așteptând să coboare liftul la parter, i-a ajuns Lică, de la etajul VII. Șapca îi stătea pe o parte, nasturii de la haină erau deschiși, iar mâinile se „odihneau” până la coate în buzunarele de la pantaloni. Fără să-și scoată șapca și mâinile din buzunare, zice pentru toată lumea „Bună!”

Când liftul a ajuns la parter și Adrian a deschis ușa, Lică a intrat primul, ca să nu piardă locul!...

S-a așternut o clipă de tăcere pe care Lică o taie cu o întrebare:

-Ce zici Adi, te fac un ping-pong, după-amiază? Ai grijă să mă suni, altfel ai „zbârcit-o”!

La despărțire, copiii se salută politicos. Adrian și-a scos șapca, uitându-se spre mama fetițelor, apoi le-a salutat și pe ele. Lică a observat lucrul acesta și a procedat la fel. Era prima oară când se purta cuviincios și de aceea a fost cam intimidat.

În familiile în care părinții se preocupă de buna purtare a copiilor lor, rezultatele sunt pe măsura muncii educative. Faptele copiilor, ca și modul în care vorbesc, trădează educația care li se face.

Nu trebuie să ne fie indiferent cum se comportă copiii, chiar dacă nu sunt ai noștri. O lecție dată la timpul potrivit, prinde bine întotdeauna. Atrăgându-li-se atenția asupra modului defectuos de comportare, ei pot învăța unele reguli de bună purtare, care rămân achiziții de lungă durată.

Bibliografie:

1. Dima Silvia, „Cei șapte ani de-acasă”, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1999

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.preșcolar Sîrca Petronela

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Cei 7 ani de acasă înseamnă:

1. Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.
2. Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.
3. Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.
4. Să știe să piardă.

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru ca dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Aptitudinea de școlaritate

Liceul de Arte, „Margareta Sterian”

Prof.: Sitaru Gabriela

Precum se știe, în momentul intrării în școală, copilul trebuie să fi atins un anumit nivel fizic, intelectual, volitiv, adică să posede ceea ce în termeni tehnici se numește **maturitate de școlarizare**.

Pedagogul ceh Comenius (Komensky)² consideră că îndeplinirea unor criterii intelectuale sunt suficiente pentru a-l declara pe copil apt de intrare în școală. Comenius susține că orice copil este potrivit pentru școlarizare dacă știe ce va avea de făcut în școală, dacă e în stare să urmărească atent o întrebare și să răspundă la ea în mod rațional și în fine, dacă arată interes pentru a fi instruit.

Fără îndoială, criteriile stabilite de Comenius nu mai sunt astăzi satisfăcătoare.

La vârsta de 6 ani, copiii, în marea lor majoritate, îndeplinesc condițiile care-i fac apti de școlarizare, și anume:

- **dezvoltarea fizică** (stabilită medical) corespunzătoare vârstei de începere a școlii ;
- **activitatea perceptivă** adecvată, adică o dezvoltare mulțumitoare a analizatorilor vizuali, auditivi, kinestezici. Dirijați de învățător, copiii vor distinge și vor recunoaște lucrurile prezentate, culorile, diferite obiecte din mediul înconjurător, unele relații dintre elemente ;
- **cercul de reprezentări** al copiilor de 6 ani este suficient de larg, încât oferă posibilitatea de a valorifica experiența anterioară în procesul de învățământ ;
- **memoria** are dezvoltate suficient principalele procese pentru a recepționa, a înregistra, a reține mai multă vreme și a reproduce în mod conștient și corect nu numai date senzoriale, ci și materiale logico-verbale.
- copiii la 6 ani au capacitatea de a fi **atenți**, dar atenția voluntară este totuși destul de limitată și de durată mică ;
- pe planul **gândirii**, copiii sunt capabili, în bună măsură, să realizeze operații de comparație, de subsumare a unor noțiuni speciale la noțiunea de gen, de sinteză și generalizare ;
- **limbajul** este suficient de dezvoltat, cu un vocabular care permite însușirea de cunoștințe noi.

Copiii sunt capabili să se **orienteze** în timp și spațiu, în mod corespunzător vârstei.

Pe lângă cele enumerate mai sus, se mai iau în considerare și alte criterii pentru a stabili maturitatea de școlarizare. Astfel, se pretinde ca viitorul școlar să cunoască unele reguli elementare de conduită, să aibă capacitatea de a „lucra”, în sensul de a duce la bun sfârșit unele sarcini simple care însă cer eforturi și renunțare de moment la joacă.

Psihologii americani, E. Hurlock și alții, vorbesc de necesitatea atingerii unei „**maturități psihice**” drept condiție esențială pentru a putea face față sarcinilor școlare. Prin aceasta ei înțeleg existența la copil a unei independențe (relative) față de adult, adică posibilitatea copilului de a se dispensa de ajutorul și îndrumarea permanentă a adultului în îndeplinirea sarcinilor sale. Totodată, copilul trebuie să se poată adapta la prezența persoanelor străine (adulți și copii). Ei trebuie să fi atins o anumită maturitate afectivă, în sensul de a putea accepta restricțiile impuse de școală, fără a fi tulburat. Trebuie să poată accepta și ierarhia de prestigiu dintre colegii săi, în care ierarhie el nu ocupă neapărat primul loc, așa cum probabil fusese obișnuit în familie.

Toate aceste calități sunt rezultatele pregătirii din familie sau grădiniță. Ele oglindesc o experiență socială pozitivă pe care este bine să o aibă orice copil în momentul școlarizării lui. Se înțelege de la sine că din acest punct de vedere vor fi avantajați simțitor copiii care au frecventat grădinița.

Rezultatele în munca desfășurată cu școlarii de clasa Pregătitoare depind de modul în care măsurile instructiv-educative sunt adaptate la particularitățile dezvoltării acestor copii.

În realizarea unui învățământ de calitate trebuie să se țină seama de personalitatea elevului, de particularitățile lui intelectuale, morale și fizice.

Rezultatele în munca desfășurată cu școlarii de clasă Pregătitoare depind de modul în care măsurile instructiv-educative sunt adaptate la particularitățile dezvoltării acestor copii. Adaptarea copilului de 6-7 ani la statutul de școlar este unul dintre momentele cele mai importante în dezvoltarea sa psihică, morală, socială.

Mica școlaritate este perioada când se modifică substanțial regimul de muncă și viață al copilului. Școala introduce în fluxul activității copilului un anumit orar, anumite planuri și programe cu valoare structurală pentru activitatea școlarului. Mediul școlar în care este primit copilul diferă în mod radical de cel familial.

Drumul de la grădiniță la școală nu-i greu, dar nici ușor. Momentul intrării copilului în școală reprezintă un eveniment de largă rezonanță în dezvoltarea și formarea sa și merită să se imprime cu solemnitatea cuvenită.

Cei 7 ani de acasă- valori esențiale pentru succesul viitorului copilului

Prof. Smădu Georgeta
Lic. Tehn. Petre Ionescu Muscel
Domnești, jud. Argeș

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supară atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând ca nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtam ori reacționăm la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însa va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

– deprinderi de autoservire

– ordine

- igienă
 - curațenie și exprimarea propriilor nevoi
 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
 - bune maniere și comportament
 - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător–
concentrare a atenției
 - perseverență în realizarea unei sarcini
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competitive
 - altruismul
 - cooperarea
 - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

SMARANDESCU ANDREEA IULIA

Acasă este locul unde se nasc poeți, artiști, medici, profesori, ingineri...este acolo unde se nasc oameni. Educația are un rol vital în lumea întreagă, întrucât modelează personalități și creează caractere demne de urmat. Fiecare dintre noi beneficiază de iubirea necondiționată a familiei și de educația oferită de părinți în primii ani de viață.

În contextul în care părinții sunt primii pe care îi vedem încă de la naștere și glasul lor este primul pe care îl auzim și singurul care ne ocrotește, ne sfătuiește și ne învață ce este bun, putem spune că părinții sunt primii învățători, profesori ori diriginți pe care îi avem în viață, și a căror bună povăță o vom purta veșnic în sufletele noastre de copii.

Primul lucru pe care îl învățăm cu ajutorul părinților este să mergem, pașii lor fiind cei care ne călăuzesc și ne îndrumă spre primul nostru pas pe drumul nesfârșit al vieții...Cuvintele ne sunt dăruite tot de ei, învățătorii noștri de acasă, căci, auzindu-le glasul cu care își exprimă iubirea față de noi, se naște dorința profundă de a le mărturisi, la rândul nostru, dragostea pe care le-o purtăm, aceasta fiind prezentă în primul cuvânt rostit.

Familia este precum un pom ce ne susține ca pe niște flori pe crengile sale și ne ocrotește de vânt, de ploaie, până într-un anumit moment, când creștem și ajungem noi înșine la maturitate, responsabili de susținerea florilor noastre și de apărarea lor de intemperii ale vieții.

Întrucât primii ani de viață îi petrecem acasă, alături de familie, aceasta are un rol decisiv în educarea noastră. De asemenea, mediul în care ne dezvoltăm are un efect vizibil asupra comportamentului nostru încă din copilărie, prezența unei atmosfere liniștite și calme, precum și a iubirii părintești fiind foarte importantă în acest sens.

Valorile pe care familia le insuflă unui copil sunt ca razele soarelui de primăvară: beneficii pentru creșterea armonioasă a florilor și pentru dezvoltarea normală a tot ceea ce ne înconjoară. Aceste valori îți pun amprenta asupra noastră, ca și oameni, modelându-ne caracterul și mentalitatea, dar totodată ajutându-ne și îndreptându-ne pașii pe cele mai luminoase cărări ale vieții.

Onestitatea, dreptatea, sinceritatea, bunătatea, corectitudinea, respectul, blândețea și iubirea sunt câteva dintre virtuțile pe care fiecare dintre noi le dobândește încă din primii ani de viață, datorită familiei.

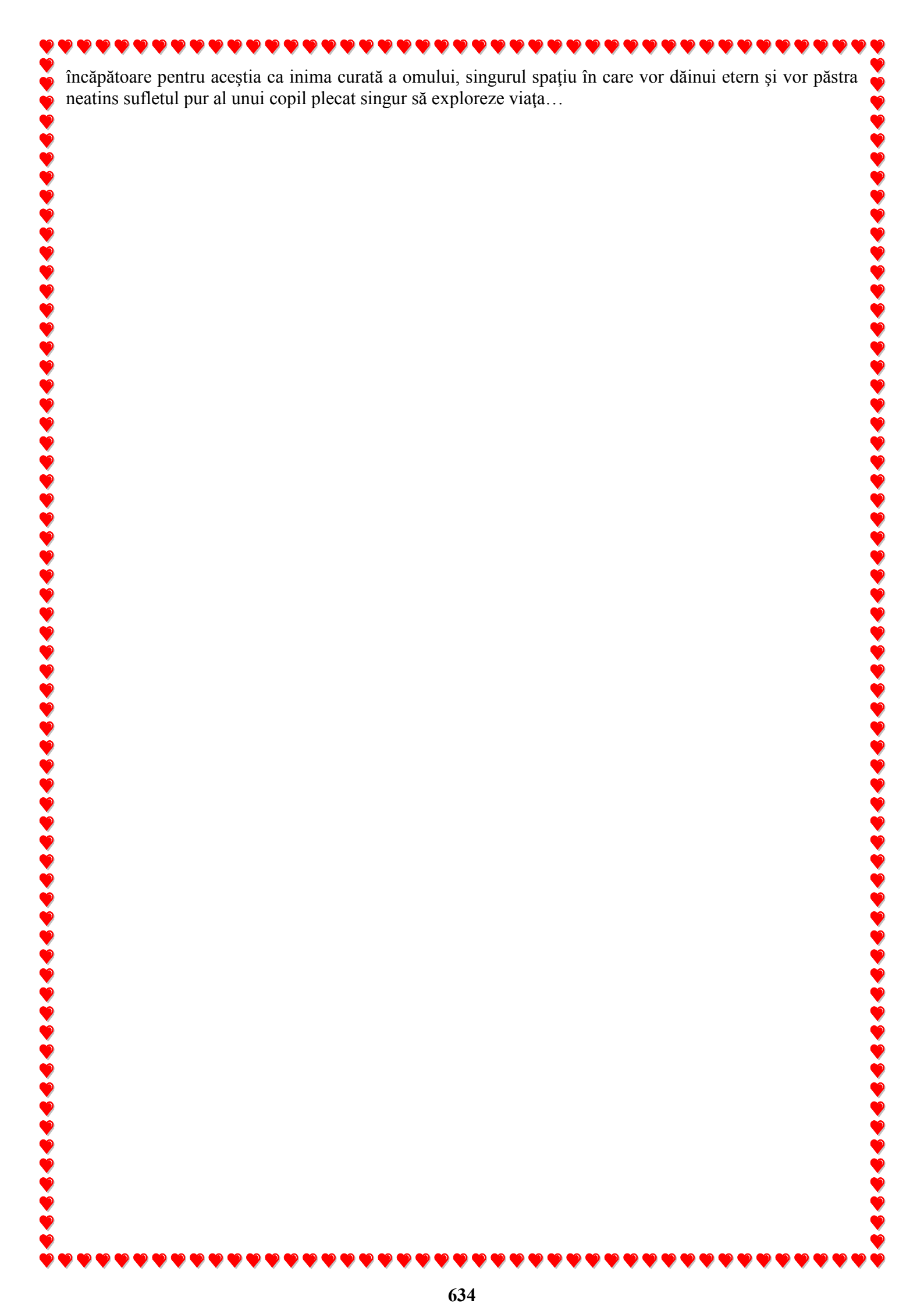
Cei șapte ani de acasă încep cu implicarea părinților în a le insufla copiilor aceste valori, și se finalizează cu dorința, convingerea și hotărârea celor din urmă de a le păstra în sufletul și în mintea lor tot restul vieții, dar și de a le îmbunătăți și de a le pune în evidență într-o manieră favorabilă. În întreaga lume există diferite tipuri umane, cu diferite mentalități și care trăiesc după anumite precepte. Oamenii sunt diferiți și fiecare are, la rândul său, diferite opinii și convingeri despre viață.

Mentalitatea omului se formează din primii ani de viață, însă mentalitatea unui copil depinde, într-o foarte mare măsură, de cea a părinților. Orice om deține libertatea de a-și forma propriul mod de a percepe viața, însă fundația gândirii sale este clădită de părinți, care transmit generațiilor viitoare ideile, convingerile.

Valorile morale și cele intelectuale sunt utile în dobândirea calităților de către oameni pe tot parcursul vieții. Toate acestea dar și bunul simț, respectul și ajutorarea sunt dovada incontestabilă a unei bune creșteri și a unei educații atente din partea părinților, dar și a dascălilor pe parcursul perioadei de școlarizare.

Când cresc, iar educația de acasă ia sfârșit, copiii sunt nevoiți să își deschidă aripile și să zboare spre noi orizonturi, departe de familie, de casă, de tot ce cunosc. De multe ori, călătoria ce le va fi dat să o facă prin viață se va dovedi anevoioasă, însă cu ajutorul virtuților dobândite, oamenii vor depăși întotdeauna dificultățile întâlnite. Uneori insuflarea valorilor potrivite de la o vârstă fragedă creează personalități puternice, dar alteori acestea sunt învinse în lupta cu societatea dominată de caractere lipsite de calități morale.

Cu toate acestea, un om cu un caracter puternic continuă să lupte, datorită curajului, bunăvoinței, onestității și încrederii care i-au fost *predate* în copilărie de cei mai buni profesori: părinții săi. În definitiv, în călătoria sa prin viață fiecare om va întâlni obstacole, pe care va reuși să le depășească cu ajutorul singurului bagaj cu care pornește la drum: *cei șapte ani de acasă*. Nicio geantă nu ar fi destul de

încăpătoare pentru aceștia ca inima curată a omului, singurul spațiu în care vor dăinui etern și vor păstra neatins sufletul pur al unui copil plecat singur să exploreze viața...

„Cei șapte ani de acasă”

Ing. Prof. SMEDOIU CONSTANTIN SORIN
Colegiul de Silvicultură și Protecția Mediului, Rm. Vâlcea

Primul factor care contribuie la formarea personalității umane în perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta îl familiarizează cu valorile și normele grupului de referință. Copiii vor face sau vor crede ceea ce vor face sau vor spune părinții, imitând comportamentele acestora. *Familia*, văzută ca un mediu educațional și socializator, este considerată ca o unitate socială constituită din adulți și copii, între care există relații de filiație naturală sau socială. Familia este un grup social caracterizat printr-o locuință comună, cooperare economică și reproducere.

Climatul familial se caracterizează prin:

- respectarea codului valoric la care se raportează în majoritatea situațiilor de viață;
- relații strânse între mediul familial și caracteristicile societății a căreia îi aparțin;
- influențarea atitudinilor părinților și conduitelor copiilor asupra concepțiilor despre viață, lume și muncă;

Printre *funcțiile* ce definesc o familie regăsim:

- creșterea numărului de membri prin naștere sau adopție;
- susținerea și grija față de membrii familiei;
- controlul social al membrilor;
- socializarea copiilor pentru rolurile de adulți;
- păstrarea moralității familiei și a motivației de a obține performanță în tot ceea ce întreprinde;
- producerea și consumul de bunuri și servicii;

Mediul

Acțiunea familiei asupra individului este influențată de mediul din care acesta face parte. Etimologic cuvântul provine din latinescul *medium* care semnifică ceea ce este comun. Mediul se prelungește în educație și este analizat din perspectiva celor două componente ale sale: **mediul natural** și **mediul social**.

Mediul natural cuprinde condițiile de climă, relief, vegetație și faună. Atunci când condițiile de mediu sunt favorabile, individul se dezvoltă normal. Când sunt mai puțin favorabile pot apărea dificultăți în dezvoltarea sa. Condițiile de mediu pot influența într-o oarecare măsură caracteristicile psihice și comportamentul indivizilor. De exemplu: Cineva care provine din mediul mediteranean este mai calm, mai apropiat iar altcineva venit din mediul nordic se caracterizează prin răceală și distanță.

Mediul social influențează viața și evoluția individului. Relația dintre om și muncă, ca o componentă a mediului social, are o finalitate benefică.

Formarea și dezvoltarea personalității copilului depinde de:

- calitatea mediului social;
- condițiile sociale favorabile;
- organizarea socială democratică;
- relațiile interpersonale și profesionale;

Toți acești factori (la care se pot adăuga și alții) acționează simultan, prin împletirea funcțiilor lor și nu independent, izolat. Important este că între aceste instanțe ale educației să se instaureze relații de mutualitate și coerență acțională și nu raporturi de concurență sau inconsecvență valorică.

Cei șapte ani de acasă, reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în primii ani de viață, ei fiind definatorii pentru formarea lor ca adulți. Educația unui copil nu constă numai în a-l

învăța să citească , să scrie și a deveni un bun exemplu la școală, ci și în dezvoltarea sa socială, psihologică, intelectual – cognitivă, etc. Principalele lecții pe care un copil ar trebui să le primească în acești primi ani de viață, ar fi cele legate de răbdare, de bunătate, de lipsa invidiei, de buna cuviință, de a nu-și urma doar propriul interes, de a se autocontrola, de a avea o gândire optimistă, etc.

Bibliografie:

www.google.com

www.copilul.ro

Cucoș C., 2006

C. Stănciulescu, 2002

Bontaș I.: *Tratat de pedagogie*, Editura All, 1994,

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. primar SOARE GEORGETA

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Obiectivul oricărui părinte este de a asigura copilului său un caracter echilibrat. Acest obiectiv se realizează în timp cu multă răbdare, perseverență și determinare. Părinții sunt cei care prin exemplul propriu pun bazele formării și dezvoltării unui om de valoare.

Este important ca părinții să știe că învățătura pe care urmează să o dea copiilor trebuie să fie simplă și bine înțeleasă. Prin lecții simple și prin exemplul personal părinții trebuie să-și învețe copiii cum să-și conformeze viața celor mai înalte standarde.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul caruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fie, părinții, un bun model pentru el. La început se învață lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog” și „multumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Cei șapte ani de-acasă înseamnă credință în Dumnezeu, înseamnă să învățăm să socializăm, să ne ajutăm semenii la nevoie, să cooperăm, să fim oameni drepti și pe care să te poți baza în societate. Este necesar ca religia și credința fiecăruia să fie bine cunoscută și definită, pentru că numai prin credință putem fi mai corecți, mai buni, mai atenți cu cei din jur. Perioada grea pe care părinții o traversează, fără locuri de muncă, fără siguranța zilei de mâine, unii plecați în străinătate, fac din copii adevărate victime ale societății în care trăim, spulberând vise și speranțe atât ale lor cât și ale părinților. Stabilitatea familiei, echilibrul și buna înțelegere crează copiilor modele pozitive de urmat, întrucât fiecare dintre noi reprezentăm modele pentru copiii noștri. Astfel că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

„FAMILIA” PRIMA ȘCOALĂ A COPILULUI!

**PROFESOR SOCEA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ
COMUNA POIENARI
JUDEȚUL NEAMȚ**

Cu toții am auzit cel puțin o dată expresia „cei șapte ani de-acasă” atunci când a venit vorba despre educația copiilor. Într-adevăr, perioada pe care o trăim în cadrul familiei este foarte importantă deoarece reprezintă fundamentul vieții noastre. Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Această îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Familia există din cele mai vechi timpuri, iar copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. Cele două sentimente s-au constituit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii. Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii, care include, pe lângă preocupările materne și gospodărești, și pe cele profesionale și de studiu, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu, progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că, orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic. Că prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decentă în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grijă față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii chiar merg mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Noi, adulții, suntem adesea copleșiți de grijile zilnice și ne este tot mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de părinți-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de

comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la casă se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Mediul de familie poate să exercite o influență pozitivă sau negativă care să persiste tot restul vieții. Factori cu o influență negativă asupra dezvoltării copilului pot fi: alimentația insuficientă sau dezechilibrată, îmbolnăvirile repetate, somnul insuficient, lipsa stimulării intelectuale, lipsa afecțiunii, a exprimării, etc.

Raporturile dintre părinți și copii sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului. Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela, trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi, indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări. Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna.

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare. *“Cel mai frumos dar pe care îl puteți oferi copilului este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală și intelectuală.”* (Sherill și Prudence Tippins)

Părinții au rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste. Disciplină presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la vârsta adultă. Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

Bibliografie:

- 1.Revista de comunicări științifice Didactică, nr.3-ianuarie 2009, Ed. Didactică Publishing House.
- 2.Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz, Institutul European, Iași;
- 3.Baran-Pescaru, A. (2004), Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București;
- 4.Cucoș, Constantin (2009), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași;

Să construim împreună cei ...7 ani de acasă

Școala Gimnazială „Toma Brătianu” Șuici G.P.N. Șuici, jud. Argeș
Prof.înv. preșc. Soitariu Marilena

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Avem de învățat de la copilul nostru? Când putem spune: „iartă-mă”!, „am greșit”? Știm oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinți?

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „*Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite*”.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Părinții și membrii apropiați din familie devin modele de conduită, care sunt mai puternice decât orice reguli enunțate și exersate în afara familiei. Copilul va reacționa așa cum a văzut nu cum i s-a indicat. De aici rezultă uneori comportamentul nedorit și consecințele negative ale acestuia. Cei 7 ani de acasă își pun amprenta adânc în personalitatea individului, elementele pozitive și negative fiind evidente peste ani, chiar și la vârsta maturității. De aceea este important să ne cunoaștem copii, să le înțelegem posibilitățile potrivit vârstei și capacităților lor reale, să încurajăm orice realizare, oricât de neînsemantă ne-ar părea, să intrăm cu adevărat în lumea lui pentru a-i putea deschide drumul spre formarea viitoare.

Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Atunci când spunem că un copil are cei 7 ani, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografie

Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, București, Editura ALL Educațional, 1998.

Popovici, D., *Sociologia educației*, Iași, Institutul European, 2003.

Stănculescu, E., *Sociologia educației familiale*, Collegium, Polirom, Iași, 1998.

PROIECTE DE ACTIVITATE

Prof. Inv. Prescolar: SOMOTYUK ANDA BIANCA

**GRADINITA CU PR. PR. „MICUL PRINT” BAIA MARE
GRUPA : MICA „ ZUM-ZUM”
EDUCATOARE: SOMOTYUK ANDA BIANCA**

DATA: 15.02.2018

PROIECT DIDACTIC

NIVEL I – Grupa mica

TEMA ANUALA:” “ Cum este/a fost si va fi aici pe pamant?”

TEMA SAPTAMANII: “În ogradă la bunici -”

TEMA ZILEI: „PISICA”

SECTORUL DE ACTIVITATE: Bibliotecă;

CATEGORIA DE ACTIVITATE : Educarea limbajului

TEMA ACTIVITATII : “Cine a spus miau?” De A..Suteev - lectura educatoarei

TIPUL ACTIVITATII:

SCOPUL ACTIVITATII :

- Dezvoltarea capacitatilor de exprimare orala;
- Formarea deprinderii copiilor de a asculta o poveste in grup;

OBIECTIVE OPERATIONALE :

- Sa asculte cu atentie continutul povestii;
- Sa retina numele personajelor intalnite in poveste;

- Sa formuleze propozitii simple pe marginea povestii;

STRATEGII DIDACTICE

- **Metode și procedee:** povestirea, conversatia, explicatia, jocul, surpriza.
- **Material didactic:** imagini din poveste, siluete ale personajelor intalnite in text, abtibilduri cu pisici

FORMA DE ORGANIZARE: *frontal si individual*

DURATA: *10-15minute*

BIBLIOGRAFIE :

Stefania Zlate „ *Metodica activitatilor de educare a limbajului si contributia jocului didactic la imbogatirea vocabularului*”, Editura Bren, Bucuresti, 2003

Curriculum pentru învățământul preșcolar” , Editura DIDACTIC PUBLISHING HOUSE, 2009

Evenimentul didactic	Continutul instructiv-educativ	Strategia didactica	Evaluare
Organizarea activitatii	- aerisirea salii de clasa; - aranjarea scaunelor in forma de semicerc - pregatirea materialului didactic; -intrarea ordonata a copiilor in sala de grupa.		Observarea comportamentului copiilor
Captarea atentiei	Se va scoate dintr-o cutie (sub forma de surpriza) un catel de plus. - Ham, ham, ham- zice catelusul. - Voi copii ati spus: miau? Dupa raspunsul dat de copii, educatoarea le spune copiilor ca vor asculta peripetiile acestui catelus care nu stie cine zice miau, si-l va aseza in fata copiilor.	Surpriza Conversatia	Observarea comportamentului copiilor
Anuntarea temei si enuntarea obiectivelor	Se precizeaza numele povestii si sarcinile ce revin copiilor: de a asculta cu atentie povestea „Cine a spus miau?”, pentru a o povesti si ei parintilor acasa.	Conversatia Explicatia	Observarea comportamentului copiilor
Prezentarea noului continut si conducerea invatarii	Expunerea textului. Continutul povestii va fi prezentat de educatoare clar, coerent, corect, cu un ton si o mimica adecvata. Pe parcursul povestirii, voi intoarce plansele cu imagini din aceasta. Momentele povestirii sunt: 1.Cainele este trezit din somn la auzul unui miorlait; 2 .Curios, se uita prin preajma, dar nu vede pe nimeni; 3 .Iese afara, intalneste un cocos si-l intreaba: - Tu ai spus „miau?”	Povestirea Explicatia Conversatia Demonstratia	Observarea comportamentului copiilor

	<p>4. Pentru a afla cine a spus „miau” se mai intalneste cu soricelul, cainele din cusca, albina;</p> <p>5. Ajuns pe malul lacului, intra in apa, unde intalneste pestele si o broscuta pe care ii intreba acelasi lucru.</p> <p>6. Obosit si ud se intoarce in casa;</p> <p>7. In fata sa, pe pervazul ferestrei, apare pisica care il zgaria pe bot, miorlind;</p> <p>8. Dupa ce s-a lamurit cine spune „miau”, obosit, ud si zgariat se culca multumit.</p>		
	<p>Fixarea continutului</p> <p>Se va face prin urmatoarele intrebari:</p> <p>1. Pe cine recunoasteti in imagine?;</p> <p>2. Cu cine se intalneste prima oara sa-l intrebe cine a spus „ miau? ”Dar a doua oara?, a treia oara...</p> <p>3. Cand si unde afla cine a spus „miau”?</p>	<p>Conversatia</p> <p>Exercitiul</p>	<p>Aprecieri pozitive asupra raspunsurilor copiilor</p>
Evaluarea performantei	<p>Un copil alege siluetele personajelor din poveste si le aseaza pe panou in ordinea in care si-au facut aparitia pe parcursul povestii. In timp ce arata si spune numele personajului ales ceilalti copii vor imita glasul specific.</p>	<p>Conversatia</p> <p>Exercitiul</p>	<p>Aprecieri pozitive asupra actiunilor copiilor si asupra raspunsurilor corecte.</p>
Incheierea activitatii	<p>Apreciera modului cum s-au comportat copiii si cum au raspuns.</p> <p>Se va da copiilor posibilitatea sa priveasca in voie ilustratiile si sa comenteze textul in mod independent</p> <p>Copiii sunt lasati sa se joace in voie cu siluetele personajelor din poveste.</p> <p>Copiii primesc din partea catelusului abtibilduri cu pisici pentru a ne aminti “Cine a spus miau”.</p>	<p>Conversatia</p>	<p>Aprecieri pozitive</p>

PROIECT DE ACTIVITATE

MOTTO :

„La orice vârstă, omul este o ființă care se hrănește cu povești. De aceea, avuția povestirilor pe care au strâns-o oamenii de pe tot globul, din casă în casă, din secol în secol, fie în vorbă, fie în scris, a depășit celelalte avuții.” RABINDRANATH TAGORE

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT “MICUL PRINȚ” BAIA MARE

EDUCATOARE: *Șomotyuk Anda Bianca;*

NIVEL II (5/7 ani);

GRUPA: Mare “ZUM-ZUM”;

DOMENIUL DE ACTIVITATE: Limbă și comunicare (DLC);

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: “Când și cum exprimăm ceea ce simțim?”

TEMA SĂPTĂMÂNII: ” În lumea poveștilor!”;

SUBIECTUL ACTIVITĂȚII: ”Poveștile copilăriei!”;

FORMA DE REALIZARE: Repovestire;

TIPUL DE ACTIVITATE: Predare-Învățare;

FORMA DE ORGANIZARE: Frontală, individuală;

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Formarea capacității copiilor de a percepe și sistematiza cunoștințe referitoare la povești;

OBIECTIVELE OPERAȚIONALE:

- ✓ Să recunoască personaje din povești, pe baza unor imagini, jetoane, ghicitori sau pe baza descrierii făcute de educatoare;
- ✓ Să participe la activitatea de grup, atât în calitate de vorbitor, cât și în calitate de auditor;
- ✓ Să repovestească pe baza imaginilor prezentate;
- ✓ Să recunoască titlul poveștii ;
- ✓ Să recunoască siluetele unor personaje din povești cunoscute, denumind atât personajul cât și povestea din care face parte ;

STRATEGII DIDACTICE:

MIJLOACE: Imagini reprezentând diferite povești, laptop, stick.

MATERIALE: jucării din pluș și plastic reprezentând personaje din povești, siluete, machetă, jetoane, flypchar, coli albe, carioci, ecusoane, cărți cu povești, ghicitori, stimulente, panouri pentru lucrări.

METODE: Repovestirea; Conversația; Explicația; Brainstormingul; Expunerea, Exercițiul;

MATERIAL BIBLIOGRAFIC:

- “Curriculum pentru învățământul preșcolar 3/5-7 ani.”
- MECT, 2008, „*Curriculum pentru învățământul preșcolar, 3-6/7 ani*” ;
- Ana A, Cioflica S.M., 2006 – “*Proiecte tematice orientative*”, Editura Techno Art, Oradea
- Grama F, Pletea M, Culea L, Sesovici A, Ciobotaru A, Spânu C, Dincă G, Pletea G, Călin E, 2009 – “*Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar – ghid pentru cadrele didactice – Vol I, Vol II*”, Editura Didactica Publishing House, București;
- Preda V (coord.), 2002 – “*Metoda proiectelor la vârstele timpurii*”, Editura miniped, București

- Toma G, Petre D, Ristoiu M, Anghel M, 2008 – “Suport pentru aplicarea noului curriculum pentru învățământul preșcolar- nivel 3-5ani”, Editura Delta, Pitești.

LOCUL DE DESFĂȘURARE: Sala de grupă;

DURATA ACTIVITĂȚII: 30 de minute.

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

EVENIMENTUL DIDACTIC	CONȚINUTUL ȘTIINȚIFIC	STRATEGIA DIDACTICĂ	EVALUARE INSTRUMENTE
1.Momentul organizatoric	Asigur condițiile unei bune desfășurări activității de cunoașterea mediului, aranjez scăunelele, pregătesc materialul didactic și centrele, aerisesc sala de grupă, asigur ordinea și disciplina.		
2. Captarea atenției	Se realizează printr-un element surpriză: un coș cu jetoane reprezentând personaje din diferite povești, creez o stare de pregătire a activității folosindu-mă de jetoane.	Conversația	
3. Anunțarea temei și a obiectivelor	Precizarea obiectivelor activității în termeni accesibili: repovestirea pe baza acelor jetaone și scrierea ideilor principale pe flypchart de către mine.	Explicația Brainstorming ul	Comportamentul copiilor, exprimarea lor orală.
4. Precizarea conținutului și dirijarea învățării	Ajutându-mă de imagini din povești, de plicul cu ghicitori, dar și de jetoane, voi începe repovestirea pe scurt a poveștilor reprezentate în imagini. La întrebarea: “Ce poveste este?”, copiii vor răspunde exprimându-se liber despre tot ceea ce văd și își amintesc ei despre povestea respectivă, cea pe care o văd în imagine: numele poveștii, personajele din poveste negative și positive, autorul, ideea principal sau firul poveștii pe scurt în 2-3 fraze.	Repovestirea Conversația	Orală, cel puțin 80% dintre copii vor reține povestea prezentată.
5. Obținerea performanței	Copiii mănuiesc, privesc jetoanele și imaginile despre poveștile expuse, ascultă cu atenție firul poveștii despicate de colegsaur colegă. Ei răspund la întrebări pe baza celor repovestite “Ce poveste este în imagine?” ,Cine este autorul poveștii?”, “Cum se numește povestea (titlul correct)?”, “Care sunt personajele pozitive din poveste?”, “Care sunt personajele negative din poveste?”, În ce poveste mai întâlnim acest personaj?, etc. Răspunsurile copiilor sunt trecute pe o plansă sau flipchart de către educatoare, copiii fiind lăsați să se exprime cât mai liber.	Brainstorming Repovestirea	Orală, 80% dintre copii vor ști să răspundă la întrebări pe baza activității de repovestire.
6. Asigurarea retenției și a transferului	Pentru fixarea cunoștințelor le pun copiilor să vizioneze un mic filmuleț în Power Point realizat de mine cu poveștile studiate și în grupa mică. Copiii urmăresc cu atenție și-n	Expunerea	

	liniște documentarul pus de educatoare.		
7. Asigurarea conexiunii inverse Feed-back-ul	Pe baza derulării filmului le pun întrebări copiilor despre ce poveste văd în filmul vizionat. Copiii răspund în număr cât mai mare la întrebări și argumentează cele vizionate. La sfârșit le spun și câteva ghicitori despre povești pentru a fixa mai bine titlul poveștilor studiate.	Conversația	Orală, 90% dintre copii știu să spună câteva idei despre imaginile cu personaje și scene din povești
8. Evaluarea activității	Aprecieri generale asupra activității. Copiii primesc câte o fișă individuală de lucru unde trebuie să deseneze și să coloreze personajul care i-a plăcut cel mai mult. Se împart stimulente copiilor.	Exercițiul	Scrisă. Aprecieri verbale.

SĂ CLĂDIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ

Prof. Înv. Primar: SOPORAN CAMELIA

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva „sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă. Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stănjănit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimite copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

FAMILIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv.preșc. SORESCU CĂTĂLINA

Școala Gimnazială Răzvad

Grădinița cu P. N Nr.1

Loc. Răzvad, Jud. Dâmbovița

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page. The hearts are arranged in a continuous line along the top, bottom, and sides, forming a rectangular frame.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București;
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

**Prof.înv.preșc.SORESCU CLAUDIA
G.P.N BALACESTI / BOLBOSI**

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit.

Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Exista și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor, încă de la vârsta preșcolară: părinții primesc permanent feedback despre potențialul și progresul copilului, ei pot solicita informații, pot oferi sugestii și își pot exprima nemulțumirile; părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile școlii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

Construcția celor "7 ani de acasă" este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi .

Copiii învață ceea ce trăiesc , de Dorothy Law Nolte

Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;

Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;

Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;

Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătirea;

Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;

Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;

Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;

Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;

Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;

Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;

Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie dreți;

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;

Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

“Cei șapte ani de acasă” în dezvoltarea educației istorice a elevilor

Prof. Claudia Șpan

La prima vedere „cei șapte ani de acasă” se referă la deprinderea unor norme de conduită civico-morale de către copilul preșcolar. Însă, la o privire mai atentă „cei șapte ani de acasă” au un rol esențial în dezvoltarea întregii personalități, a caracterului, a valorilor și atitudinilor pe care viitorul adult le va avea în viață.

„Cei șapte ani de acasă” au un rol foarte important pentru dobândirea unor deprinderi necesare pentru studiul istoriei. Astfel, personalitățile istorice pot fi eroii copilului, bunele maniere pot fi exersate cu ajutorul cavalerilor și a prințeselor, atitudinile de respect și valorizare a sărbătorilor naționale pot fi dobândite prin participarea la serbări dedicate evenimentelor istorice.

Încă din perioada preșcolară, copilului îi poate fi deschis orizontul spre cunoașterea altor epoci istorice, prin povestirea sau lecturarea unor fapte din trecut care să-i poarte imaginația spre a descoperi momente importante din istoria omenirii. Astfel, enciclopediile istorice le vor stârni interesul pentru epocile trecute, prezentându-le informații care vor forma un prim bagaj de cunoștințe despre omenire și progresele ei. Părintele poate deveni astfel „antrenorul” copilului petrecând împreună cu el un timp de calitate. De asemenea, diferite personalități istorice pot fi modele ale preșcolarului, o alternativă de dorit la „eroii din desene animate”.

Atitudinea față de simbolurile naționale, față de sărbătorile naționale se deprind tot în copilăria mică. Copilului îi poate fi dezvoltat sentimentul național prin participarea alături de părinți și bunici la diferite manifestații prilejuite de sărbătorile naționale. Emoția evenimentului, noutatea celor văzute, deprinderea unor comportamente noi vor crea dorința de implicare și participare la astfel de activități. Copilul își va dezvolta un set de valori legate de respectul față de înaintași, față de solemnitatea momentului și va învăța comportamentul pe care trebuie să-l aibă la astfel de manifestări.

Tot în copilăria mică, în sânul familiei, copilul deprinde și o serie de atitudini legate de toleranța etnică, culturală și religioasă. Părintele **nu trebuie să se arate el însuși intolerant cu unele persoane**, nu trebuie să-și exprime de față cu copilul ideile preconceptuate negative despre unele comunități și persoane. Copilului trebuie să-i fie permis să relaționeze, să se joace și cu cei diferiți de cultura, religia sau etnia lui, transmițându-i astfel sentimente legate de acceptarea celuilalt, de toleranță.

Rezolvarea non violentă a conflictelor, argumentarea propriului punct de vedere, acceptarea unui punct de vedere diferit sunt alte atitudini necesare în studiul istoriei, atitudini care încep să fie formate tot în copilăria mică.

În concluzie, “cei șapte ani de acasă” au un rol foarte important în asigurarea succesului în studiul istoriei de către viitorul școlar. Atitudinile și valorile dobândite în perioada preșcolară vor fi necesare pentru a relaționa cu ceilalți, a accepta diversitatea și pentru a înțelege lumea din jur.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Ed. Spătaru Claudia-Simona, Grădinița cu Program Prelungit „Crai Nou”- Structură a Școlii Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, nivel de vârstă 1

Auzim în jurul nostru vorba asta din popor, că cică „N-ai cei șapte ani de-acasă!” sau „Unde ți-s cei șapte ani de-acasă?!”, folosită adesea în jurul unor acțiuni uneori banale pe care le facem sau le fac copiii noștri, ori o auzim în unele situații când chiar acțiunile unui copil te șochează din lipsa bunelor maniere.

În sens strict, expresia „cei șapte ani de-acasă”, definește conduita unei persoane într-un anumit context, însă majoritatea psihologilor sunt de părere că educația pe care o primește un copil în primii ani de viață, în cadrul familiei, va defini în bună măsură viitorul adult. Se spune că încă din primii ani de viață pașii copilului sunt ocrotiți și îndrumați de către părinți, așadar putem spune că părintele este cel care trebuie să-și manifeste grija față de propriul copil prin modul său de comportament, prin limbaj și chiar prin atitudine, deoarece el este „oglinza” în care se privește copilul de ieri și adultul de mâine. Fiecare meserie pe care ne-o alegem își are propriul farmec, însă meseria de a fi părinte este de fapt o „misiune” ce trebuie îndeplinită cu succes.

Una dintre cele mai importante etape ale vieții, prin care trecem fiecare dintre noi este perioada celor „șapte ani de acasă”. Începând de la vârsta de preșcolar, apoi ajungând pe băncile școlii, comportamentul copilului necesită să fie unul exemplar, civilizată, modelat în concordanță cu normele societății în care trăim.

Psihologii spun că între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. După această perioadă, copiii încep să înțeleagă regulile și normele impuse de către părinți. Politețea este acel „ceva” ce se învață, ce se învață foarte ușor chiar, nu faci „Poc!” și imediat ești un om politicos. Nu merge chiar așa. La fel și în rândul copiilor, după vârsta de 5 ani, deja încep să apară primele forme ale politeții (de exemplu, salutatul oamenilor, mulțumitul, cererea etc). Aceste prime forme ale politeții copiii le dobândesc de la părinți și bunici, în sânul familiei. Astfel, se pot crea primele reguli care nu trebuie să lipsească din conduită unui copil care are „cei șapte ani de-acasă”:

- Salutul- este prima normă de conduită esențială pe care copilul o învață în familie;
- Comportamentul în public- un copil care posedă „cei șapte ani de-acasă”, categoric știe să răspundă civilizată la întrebări și să susțină conversația, fără a-l întrerupe pe celălalt;
- Comportamentul cu prietenii- bunele maniere nu se manifestă doar în preajma unui adult, ci și în rândul cercului de prieteni în cadrul discuțiilor și jocurilor;
- Înțelegerea normelor sociale- prin imitație, copilul va înțele de la părinți ce este permis și ce nu este permis în societate;
- Manierele la masă- o bună creștere a copilului presupune folosirea corespunzătoare a tacâmurilor și aplicarea regulii „la masă nu se vorbește”;
- Recunoașterea greșelii- nu știați că „Îmi pare rău!” este o expresie magică la fel ca și „Te rog!”?;
- Tactul și toleranța.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unei serii de factori: familiali, școlari, comunitari, factorii familiali fiind cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase. Dacă vă întrebați de ce este atât de importantă educația pe care un copil o primește acasă, răspunsul este că noi, părinții, prin comportamentul nostru vom defini copilul de ieri și adultul de mâine.

Pentru copilul de ieri, adolescentul de azi și adultul de mâine „cei șapte ani de-acasă” înseamnă (și va însemna mereu) un comportament respectuos și de bună-cuviință de-a lungul vieții, în orice context impus.

Așadar, „a avea cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos, de bună-cuviință în orice moment, în absolut orice situație care se petrece în jurul nostru, cu toată lumea (prieteni, familie, necunoscuți, profesori, vecini etc).

Bibliografie:

- Poenaru, M.(2013). *Cei șapte ani de-acasă*, București: ePublishers;
- Desprecopii.com. (2018). *Cei 7 ani de acasa: norme si valori esentiale pentru succesul viitorului copilului*. [online] Available at: <http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm> [Accessed 13 Mar. 2018].

DESPRE COPILĂRIE

Prof. înv. Preșc.Spătaru Marinela
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”ȘTEFAN CEL MARE” ZEMEȘ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, iar familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia. Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

AMPRENTA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Profesor Spînachi Liliana,
Școala Gimnazială "Grigore Moisil", Galați**

Când facem referire la cei șapte ani de acasă avem în vedere faptul că în fiecare familie copilul ar trebui să deprindă niște norme de conduită morală, de comportament echilibrat, adecvat, norme de politețe și respect față de cei din jur, indiferent de vârstă, gen, religie, culoarea pielii, religie etc. Amprenta celor șapte ani de acasă poate fi văzută imediat ce copilul intră în colectivitate, merge la școală, dar și mai târziu, chiar în viața adultului.

Ce înseamnă „cei șapte ani de acasă” în contextul social contemporan, când un procent foarte mare din familiile românești sunt destrămate sau când ambii părinți sunt plecați în străinătate, la muncă, iar copilul este crescut de o bunică sau o mătușă? Auzim din ce în ce mai des expresia „îi lipsesc cei șapte ani de acasă”. Comportamentul uman dezvăluie în interacțiunea cu ceilalți trăsături care trimit direct la educația primită în copilărie. Lipsa unei educații corespunzătoare nu poate fi ascunsă.

Din nefericire, tot mai mulți părinți își alintă în mod exagerat copiii, oferindu-le chiar prea multă libertate și prea puține responsabilități. Astfel, părinții ajung uneori ei înșiși în diferite situații pe care nu le pot gestiona. De pildă, copilul refuză să facă anumite lucruri, să-și strângă jucăriile, să mănânce la masă, chiar să își facă temele sau să meargă la școală. Atunci când realizează că au pierdut controlul, părinții vin la școală și fac apel la cadrele didactice să îi ajute. Ba mai mult, unii părinți se așteaptă ca la școală, cadrele didactice să repare toate greșelile făcute de aceștia în educația copilului lor. Am auzit chiar eu o mamă spunând: „Au trecut șase luni de când a început școala și nu văd nici o schimbare în comportamentul copilului meu. Sunteți cadre didactice. Nu știți să educați un copil?”

Da, suntem cadre didactice, dar din păcate, lucrăm cu efective mari de elevi și evident, nu putem transforma peste noapte comportamentul elevilor noștri. Noi modelăm, consolidăm normele deja deprinse de copii în familiile lor. Așadar, educația din primii ani de copilărie este esențială în formarea omului de mâine. În concluzie, fiecare părinte trebuie să acorde o foarte mare importanță educației pe care o oferă copiilor în primii ani din viață.

Importanța celor șapte ani de acasă

**PROF. SPIRIDON CRISTINA ILEANA
LICEUL TEHNOLOGIC AUTO CRAIOVA**

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar însă să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. De la 3 la 5 ani, copilul începe să își dezvolte simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, Sprinceană V. Mariana
Școala Gimnazială „Dragoș Marin”, Ștefan cel Mare, Călărași

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin” (Samuel Smiles)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă, dar „*educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului*”. Jean Jacques Rousseau sintetizează această idee într-un citat celebru: „*Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația pe care o capătă: răsplată sau pedeapsă.*”

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta este răspunderea părintelui. Obișnuindu-l de mic cu bunele maniere, acestea îl duc la succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți, decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Începe să îl învețe lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „*te rog*” și „*mulțumesc*”.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual- cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este politicos, nu este educat corect, „*Nu are cei șapte ani de acasă*”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme de politețe.

Această expresie „*Cei șapte ani de acasă*” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „*culmea achizițiilor*”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc că aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de astăzi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale „*părinților buni*” și cum trebuie transformate ele de către „*părinții inteligenți*”:

✓ Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

- ✓ Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- ✓ Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- ✓ Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- ✓ Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- ✓ Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- ✓ Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația lui: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani de viață.

În concluzie, se poate spune că „*cei șapte ani de-acasă*” sunt rodul colaborării dintre părinți și societate și a modului în care fiecare dintre cele două părți înțelege să-și asume responsabilitatea care îi revine. Dacă părinții sunt cei care modelează caracterul și personalitatea copilului prin mediul de viață pe care îl creează pentru acesta, societatea, la rândul ei are datoria să vină în întâmpinarea părinților și să le ofere sprijin pe măsura nevoilor lor, astfel încât educația timpurie să-și îndeplinească scopul și să se constituie în punctul de pornire a unei vieți fericite și împlinite, contribuind la dezvoltarea copilului și la transformarea sa într-un adult responsabil, echilibrat, conștient de sine și de propria sa valoare.

„ *Cu răbdare, să dăm copiilor o minte chibzuită, un ideal de viață potrivit cu menirea Neamului nostru*”. (*Simion Mehedinți*)

Importanța celor 7 ani de acasă

Educatoare: Stan Ileana
Școala Gimnazială Săpânța

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă, dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de

comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei sapte ani de acasa
Prof. inv. Primar STAN MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALA CRUȘEȚ

Explicatia celor 5 cuvinte nu este una tocmai usor de retinut si de inteles.

Cei 7 ani de acasa nu inseamna cum considera unii, doar 7 ani petrecuți alaturi de familie ci inseamna timp petrecut alaturi de copilul tau si sute de explicații date cu un motiv si anume, conturarea caracterului si viitorului.

Aceasta perioada de pregatire a unui copil mai poate fi numita si arta de a fauri oameni. Lipsa celor 7 ani de acasa poate fi considerata uneori ca o problema medicala. Impactul celor 7 ani elementari este foarte mare,nu este numai legat de personalitatea individului copilului ,adolescentului si apoi a viitorului adult,dar o sa vedeti ca are un impact atat de mare la nivel medical in imunitatea copilului in ceea ce urmeaza sa ii rezerve viitorul.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până cand merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil binecrescut, care știe să salute, să spună mulțumesc*te rog* care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Dupa varsta de 3 ani copiii trebuie sa inceapa sa mearga la gradinita pentru a invata cum sa se integreze mai usor intr-un colectiv ,dar mai mult decat atat in viata micului invatatorul apare ca o a doua mama „educatoarea, invatatoarea,dirigintele" ,un sprijin ideal in conturarea tinerilor. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Bibliografie: Cateva informatii culese din cartea***ARTA DE A FAURI OAMENI***

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

STAN ARGENTINA-FLORENTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „REGINA MARIA”, BUCUREȘTI

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul și numai un miracol îl poate schimba” (Eric Berne).

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Devoltarea copilului în această perioadă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului .

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educați părinților”, Editura Aramis, București, 2002
2. R. Iucu, „Educația preșcolară în România”, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii”, Editura Medicală Amaltea, 1998

„CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ”

**Liceul Teoretic „Ion Creangă” Tulcea
Profesor Învățământ Primar
Stan Carmen**

Montaj literar muzical

-Hai , vino, primăvară
Că te-așteptăm cu dor
Îmbracă-ntreaga țară
Cu șnur de Mărțișor
Fă florile să crească
Culoare să primim
Cu soare să-nflorească
Ca să le dăruim

Cântec - „E ziua ta mămico!”

Celor ce ne-au dat viață
Și vise-au pus în tine
Cu dulcea lor povață
Când s-au uitat pe sine
E plină lumea mare
De mame necăjite
Și nimeni habar n-are
Când mint că-s fericite
Lacrima lor e-ascunsă
După surâsuri dulci
Și inima e strânsă
De gânduri prea adânci
De ce copilul minte?
De ce e supărat?
Și ea vrea să-l alinte,
Dar tot nu e-mpăcat!
Îl vede ca pe-un soare
Pe mândrul ei băiat
și nu spune c-o doare
Că el n-a observat
Fetița-i o regină
Mai mândră ca o lună
Și-ar vrea în noapte să vină
Să-i spună „Noapte bună”
Dar nu au timp copiii
Să vadă de iubire
Și nu prea știu micuții
Ce- nseamnă prețuire
Cântec : „Mama mea”
Ei o iubesc pe mama
Fiindcă o știu de mult
Și nu-și dau bine seama
Dacă-i puțin sau mult

Dar azi e ziua Mamei
E ziua specială

Când el, micul naiv
Se-ntreabă cu sfială
Ce pot să-i dăruiesc?
Când ea are de toate,
Are și tinerețe
Are și sănătate
Știu ce cadou ti-aș face
Și-am să ți-l pun pe masă
Și cred că mult ți-ar place
„Cei șapte ani de-acasă”
Am să mă port la școală
Precum m-ai educat
Și-am să țin minte-n viață
Tot ce mai învățat
Voi fi sincer și drept
Și curajos mereu
Și te voi ajuta
Atunci când îți va fi greu
Voi fi curat și vesel
Voi fi milos mereu
Îmi voi aduce aminte
De sfântul sfat al tău!
Cântec: „Cântecul acesta minunat”
Grăbită strânge mama
Tacâmul de pe masă
Dar vede bilețelul
„Cei șapte ani de-acasă”
Citește curioasă
Apoi cu-un gest ales
Mă mângâie duioasă
„Tu chiar ai înțeles”
„Cei șapte ani de-acasă”
Să nu-i uiți niciodată
Și ai să treci prin viață
Cu fruntea ridicată

Cei 7 ani de acasă

Educatoare: Stan Ioana-Lorena
Grădinița “Prichindel”, Structură “Micul Prinț” Pucioasa, Strada Bulevardul
Trandafirilor, Nr.126

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin faptul că de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori al unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un

dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Înv. STANCIU ANDRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MEREI, COM. MEREI, JUD. BUZĂU

Alături de școală, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului, exercitând o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

("A avea cei șapte ani de acasă").

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere:

- 1.Fizic
- 2.Intelectual
- 3.Moral
- 4.Estetic

1. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrană și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apă, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

2. Dezvoltarea intelectuală. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de muncă depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

Când sunt în școală primară, familia vine în sprijinul ei, susținând "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci. Datoria părinților este de a îndrumă copilul să citească ceea ce corespunde vârstei sale. Dorința de lectură poate deveni excesivă, copilul sacrificând astfel orele de somn. Copilul obține rezultatele la școală în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea familie trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decentă în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grijă față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului sau și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

4. Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viață socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.).

Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea, exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocența a copiilor într-un sens negativ.

Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în față televizorului, cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultură estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele această este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzică, teatru etc.), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

Familia trebuie să fie un colectiv sănătos, adică în componentă să existe toți membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv (doi părinți), între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, întrajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă. Opiniile celor doi părinți referitoare la copil trebuie să fie convergente iar părinții trebuie să fie un bun exemplu, având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii. În comparație cu familia cu un singur copil, familia cu mai mulți copii reprezintă un mediu educativ mai bun.

Dacă un copil este singur la părinți, el tinde să fie mofturos, egoist, capricios datorită părinților care doresc să-i facă toate poftele. În familiile cu mai mulți copii, afecțiunea părinților se îndreaptă către toți copiii. Părinții trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Această autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor sau a violenței și nici printr-un exces de bunătate și satisfacerea oricărei dorințe. "Adevărată autoritate derivă din exigență părinților față de comportarea copiilor, îmbinată cu respectul față de aceștia". Copilul trebuie să simtă iubirea pe care părinții i-o poartă, dar este necesar să știe că nu-i vor îngădui orice capriciu.

"Dragostea este astfel nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură". Nu în ultimul rând, "pentru a fi un bun mediu educativ, familia trebuie să aibă o situație economică aptă să satisfacă trebuințele de prim ordin ale membrilor săi".

Educarea un copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent, există o mulțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinților. copiii sunt mult mai fericiți dacă cei doi părinți care au permanent neînțelegeri, divorțează.

Deci, chiar dacă familia este completă, dar climatul moral din ea lasă de dorit, ea nu poate constitui un bun mediu educativ

Cei șapte ani care nu mai sunt de acasă

Educatoare : Stanciu Carmen Alexandra

Școala Gimnazială Perieți / Grădinița cu Program Normal Perieți, Judetul Ialomița

În contextul național actual au loc multe schimbări. Trăim vremuri, să le spun...ciudate. Cei șapte ani de acasă, nu mai sunt de mult „de acasă”! Dar hai să vedem ce înseamnă acasă! Privind prin ochi de copil, acasă înseamnă mama, tata, eventual frați și / sau surori. Acasă înseamnă caldura, iubire, emoții, trăiri, joc, joacă, descoperirea lumii care îl înconjoară.

În contextul economic actual, părinții uită să mai vadă lumea prin ochi de copil. Sunt convinsă că aceasta nu este o practică ce ține de voința lor, ci se raportează strict la ceea ce trebuie făcut, la ceea ce li se impune. De multe ori nevoile afective, emoționale, cognitive ale copilului sunt trecute într-un plan secundar, locul lor fiind ocupat de către nevoile materiale. Părinții luptă să ofere copiilor lor un trai cât mai bun, iar această luptă zilnică, constantă, fie le impune luarea unor decizii contrare voinței lor și a ceea ce ar trebui, de fapt, să asigure copiilor (aici mă refer la acei părinți care petrec foarte mult timp la serviciu sau aleg drumul străinătății, presați fiind de asigurarea traiului zilnic al familiei, neglijând, de multe ori fara a fi conștienți, celelalte nevoi ale copiilor lor), fie consideră că grădinița și, mai apoi, școala vor forma copilului disciplina, partea cognitivă, deprinderi, priceperi și alte premise ale vieții viitorului adult (mă refer aici la acei părinți care fie nu știu, fie nu pot sau, pur și simplu, cred că cei șapte ani de acasă pot trece cu ușurință în slujba dascălilor și devin „cei șapte ani din grădiniță și școală”). Țin să precizez că nu includ în aceste categorii toți copiii și parinții, ci doar o parte dintre ei (una care, din păcate, devine tot mai mare) și că aceasta e doar o concluzie personală.

Vreme de cațiva ani mi-am desfășurat activitatea ca educatoare la o gradinita din mediul rural. Nu într-un sat izolat de lume, ci la nici 10 km distanță de municipiul reședință de județ. Cu toate acestea, am întâlnit acolo cazuri, fenomene desprinse parcă din alte vremuri. De la copii care nu știau ce este curentul electric, pentru că în căsuțele lor sărăcicioase nu avuseseră niciodată curent electric de când veniseră pe lume, pâna la copii lăsați în grija bunicilor sau a altor rude de foarte mici, parinții lor fiind plecați peste hotare, în speranța unui câștig mai bun. Chiar și cei care locuiau cu parinții, neavând o situație materială foarte bună, erau oarecum privați de atenția adulților, deoarece aceștia își ocupau mare parte din timp cu muncile câmpului, cu creșterea animalelor sau petreceau ore îndelungate la serviciu. Astfel că, cei șapte ani de-acasa treceau în grija cadrului didactic, mai întâi la gradiniță, apoi la școală. Am întâlnit destui copii care, abia atunci cand au ajuns la gradiniță au învățat să folosească toaleta, tacâmurile, au introdus în vocabularul lor formulele de salut și de politețe, și-au însușit norme elementare de conviețuire în societate, și-au format priceperi și deprinderi de bază pe care ar fi trebuit să le aibă deja, au învățat ce este respectul, onestitatea, empatia, solidaritatea etc.

Acest fenomen, lipsa deprinderii celor șapte ani de acasă, nu are loc numai în mediul rural. Se întâmplă și în mediul urban, acolo unde parinților, sub presiunea job-urilor pe care le au și a grijilor cotidiene, nu le rămâne decât să-i instituționalizeze pe copii timpuriu în creșe și grădinițe, cu precădere la program prelungit de la vârste foarte fragede. Astfel că timpul care le rămâne a fi petrecut cu ei este prea scurt, nu este de ajuns pentru a le insufla comportamentele ce țin de cei șapte ani de acasă, această responsabilitate fiind preluată tot de către cadrele didactice.

Ca o concluzie finală: cei șapte ani de acasa tind să devină, în epoca contemporană, cei șapte ani de la grădiniță și școală.

Șapte ani de-acasă

Autor: prof. Stanciu Constanța
Școala Gimnazială Nr.178, București, Sector 1

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Cei 7 ani de acasa ar însemna:

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă etc.)

2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos și să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor...)

4. **Să știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile acestea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Asa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Orice părinte responsabil înțelege importanța educației copilului dar și consecințele pentru dezvoltarea sa ca adult.

PĂRINȚII ÎN ȘCOALA MEA

Prof. Daniela Stanciu
Școala Gimnazială „George Voevidca”
Câmpulung Moldovenesc, jud. Suceava

„Familia este școala în care ești deopotrivă profesor și elev.”
Ioan Gyuri Pascu

De la o vârstă fragedă, copiii au în preajma lor adulți, dintre care unii dovedesc o mare putere de influență în ceea ce privește modul în care copiii percep realitatea, modul în care își conturează gândurile și părerile. Cu toate acestea, niciunul dintre acești adulți nu are mai mult impact asupra copiilor decât proprii săi părinți.

Cei mai mulți dintre părinți nu se văd pe ei înșiși într-un rol didactic, dar, de fapt, părinții sunt primii profesori ai copiilor lor. Ei își învață copiii cum să meargă, cum să vorbească, cum să se îmbrace și să se hrănească, cum să fie politicoși, cum să fie toleranți și multe alte lucruri care le conturează caracterul și le definesc personalitatea. Cele mai multe dintre aceste lucruri se întâmplă cu mult înainte ca acești copii să interacționeze cu un profesor în sala de clasă.

Ceea ce părinții uită uneori este faptul că și după ce copiii au început școala, ei rămân cei mai buni profesori ai copilului lor. Educarea copiilor în spiritul valorilor morale fundamentale trebuie să fie una dintre preocupările constante ale fiecărui părinte (acest lucru pregătește copiii pentru a deveni membri funcționali ai societății), dar tot datoria părinților este să-și învețe copiii să gândească singuri și să-și formeze propriile convingeri. Deși profesorii de la clasă oferă copiilor o experiență educațională solidă, aceștia nu reușesc să relaționeze afectiv și emoțional cu copiii în maniera în care o poate face părintele.

Toți am avut profesori diferiți cu stiluri diferite care ne-au învățat lucruri diferite. Dar părinții sunt cei mai buni și cei mai importanți profesori pe care copiii îi vor cunoaște vreodată.

Conform cercetărilor, copiii au mai multe șanse de a reuși din punct de vedere academic și sunt mai puțin susceptibili să se angajeze în comportamente violente dacă familiile sunt implicate în educația lor. Există și părinți care spun, totuși, că se simt nedoriți în școlile copiilor lor, că prezența lor este uneori inoportună. Profesorii, la rândul lor, se simt deseori atacați de părinții care se implică excesiv în activitățile școlare ale copiilor, inclusiv în ceea ce privește politica internă a actului educațional, *ceea ce trebuie să rămână numai la nivelul dirigintelui, învățătorului, la nivelul școlii*. Implicarea părinților este de dorit, spun cadrele didactice, dacă nu subminează autoritatea profesorilor și dacă nu duce la relații tensionate cu acei părinți care înțeleg că rolul lor este să ajute și să fie un umăr pe care școala să se sprijine.

Cei douăzeci de ani de experiență în învățământ m-au condus către concluzia că părinții au foarte multe de oferit. Ei și-ar dori să li se aprecieze ajutorul, să fie utili și să se implice, în măsura posibilităților și abilităților, în procesul educațional al propriilor copii. Însă au nevoie din partea școlii de o atitudine pozitivă, nondiscriminativă, de respect și deschidere, de încurajare.

Ideea că profesorii sunt singurii specialiști în educația copiilor a devenit un mit. Părinții și profesorii sunt parteneri în efortul de a asigura reușita școlară a copiilor. Pornind de la această idee, am selectat o serie de activități scurte pe care le-am aplicat pe parcursul întâlnirilor cu părinții tocmai pentru a ajunge să ne cunoaștem mai bine și să clădim o punte de încredere între noi, spre beneficiul elevilor. Dintre aceste activități cele de mai jos au fost pe placul părinților.

1. Propoziții incomplete

Timp de lucru: 25 minute

Materiale: o listă de propoziții

Obiective:

- A favoriza cunoașterea reciprocă.

Procedură:

Părinții primesc câte o fișă cu jumătăți de propoziții care trebuie completate.

Când sunt tăcut într-un grup, mă simt...

Când sunt cu o persoană și mi vorbesc, mă simt ...

Când mă supăr pe cineva, mă simt ...

Când e cineva supărat pe mine, mă simt ...
Când critic (cert) pe cineva, mă simt ...
Când cineva de lângă mine plânge, mă simt ...
Când fac cuiva un compliment, mă simt ...
Când cineva îmi face un compliment, mă simt ...
Când sunt nedreptățit, mă simt ...

La final profesorul dirigințe inițiază o discuție despre cât de grea a fost sarcina de lucru, despre cât de ușor ne este să ne exprimăm sentimentele, despre cât de atenți suntem cu cei din jur.

2. Iarmarocul fermecat

Timp de lucru: 40 minute

Materiale: tablă / perete (amenajat), markere

Obiective:

- A aprofunda cunoașterea reciprocă;
- A stimula coeziunea și autorespectul.

Procedură:

Profesorul dirigințe le spune părinților: „Imaginați-vă că sunteți la un iarmaroc imens, unde există tot ce vă doriți. Mai mult, el este magic și fiecare poate să schimbe o trăsătură de caracter de care vrea să se debaraseze pe alta. Însă în piață se poate intra doar o singură dată”.

Fiecare dintre părinți va nota pe o fișă trăsătura pe care vrea să o lase și cea pe care o va lua, iar între paranteze, numele. Tabla sau peretele reprezintă iarmarocul, și fiecare va veni să-și lipească fișa, explicând opțiunea sa. După aceasta se realizează o analiză generală și se va purta o discuție despre valori și virtuți, despre vicii și slăbiciuni.

3. Copăcelul meu

Timp de lucru: 20 minute

Materiale: coli de desen, creioane colorate

Obiective:

- A favoriza cunoașterea reciprocă și a propriei persoane;
- A încuraja autoafirmarea și valorificarea pozitivă a fiecăruia;
- A stimula încrederea și comunicarea în interiorul grupului.

Procedură:

Fiecare părinte desenează un copac, cel care îi place cel mai mult (ca specie), cu rădăcini, trunchi, crengi și fructe. La rădăcini va scrie calitățile pe care le are, pe crengi și pe trunchi lucrurile frumoase pe care le face; frunzele și fructele vor reprezenta succesele și triumfurile. La sfârșit se face „expoziția”, pe parcursul căreia fiecare va mai adăuga elemente ce sunt indicate de grup.

4. Afirmarea în grup

Timp de lucru: 45 de minute

Materiale: pixuri, creioane, coli A4, flipchart, markere

Obiectiv:

- A cunoaște diferitele aprecieri ale părinților participanți la activitate;
- A învăța să respectăm opiniile celorlalți;
- A favoriza comunicarea și dialogul.

Procedură:

Se alege o temă concretă asupra căreia părinții urmează să-și expună părerile. Fiecare părinte își scrie ideile pe o fișă. Apoi se face o prezentare în comun. Pe flipchart se scriu părerile pro și contra. Apoi se desfășoară o dezbatere referitor la cauza alegerii unei anumite poziții.

Bibliografie:

www.tineri.md/files/4513_carte_mare_a_jocurilor.pdf

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Stanciu Maria Magdalena Cristina

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Educația începe din familie

Prof. înv.primar, STANCIU MARIANA
Școala Gimnazială Mărginenii de Sus-Dărmănești
Județul Dâmbovița

Ce este educația? Este o întrebare pe care și-o pune orice tânăr în prezent. Fiecare tinde să fie o persoană cultă, erudită, iar aceste calități ne sunt cultivate încă de mici de familie, grădiniță, școală, liceu, apoi, spre maturitate, de universitate.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Familia trebuie înțeleasă și ca tot, ca grup cu caracteristici proprii și cu probleme unice, dar și ca unitate formată din individualități care au roluri și sarcini diferite în cadrul grupului inițial.

Socializarea primară, ca primă etapă a procesului educativ ce orientează evoluția copilului în primii 6-7 ani de viață, constituie fundamentul formării conduitelor și comportamentelor, constând în deprinderea regulilor, normelor, valorilor care asigură bagajul informațional, afectiv și civic al oricărui individ.

În familie au loc primele contacte sociale, primele experiențe de viață. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă). Acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii.

Expresia "*Cei șapte ani de acasă*" definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Este nevoie să înțelegem că educația se face pentru copii și nu pentru liniștea și comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o șansă în plus, pentru a le face drumul în viață mai târziu.

Un copil care are *cei șapte ani de acasă* va ajunge adultul responsabil, educat, politicoș, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

Așadar, *cei șapte ani de acasă* reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Un om cu gândire sănătoasă este acel copil care a avut parte de educație sănătoasă. Este copilul căruia i s-a vorbit despre simț civic, despre reguli, despre legi, despre buna conduită. Atâta timp cât în familie se creează un climat afectiv sănătos, copiii vor deveni adulți sănătoși, oameni de bază ai societății, oameni pe umerii cărora se va clădi o societate demnă.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități. Să nu dăm vina pe părinții care nu se ocupă

de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți. Să nu dăm vina nici pe dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi ne numărăm printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori. Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să redăm sensul expresiei “*cei șapte ani de acasă.*”

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat.

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof. învăț. primar Stanciu Nicoleta
Liceul Tehnologic Dărmănești, jud. Bacău

„Un copil poate oricând să învețe un adult trei lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește.” **(Paulo Coelho)**

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Ea se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuții sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preț pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența și inițiativele.

Tot în această perioadă, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă tot în acest timp. Trebuie să ne învățăm copiii să-și strângă singuri jucăriile sau să le dăm sarcini foarte simple, cum ar fi să ajute la așezarea mesei. Părinții foarte ocrotitori sau cei foarte critici le transmit copiilor mesaje greșite, cum că nu sunt în stare să facă anumite lucruri, fapt ce poate duce la apariția inhibițiilor.

Un copil care are cei șapte ani de acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă!

Ed. Stanciu Nicoleta, Grădinița Nr.170, București, sect 6

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens. Ce pot face părinții? Ce învață/exersează copilul? -merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.) -recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc. -pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la grădiniță -exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să- mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi

bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi: a) În natură: - să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. - să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente) - să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.) b) În gospodărie: - să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc. - să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect - să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc. c) În drum spre grădiniță: - să numere mașinile de o anumită culoare - să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe plăcițele mașinilor”) - să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”) Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei șapte ani de acasă

Stanciuc Steluta

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar

mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul .

FAMILIA SI EDUCATIA

Prof. STANEAN LIANA OANA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Familia este cea care își pune amprenta asupra educației propriului copil. Fără familie școala, societatea în general sunt neputincioase.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină o conversație, să își aștepte rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp –

între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Surse-www.desre copii.com

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Stan-Erimescu Marița (Lic. Tehnologic T. Cocârlă Caransebeș)

„Așa cum merge familia, așa merge natiunea și așa merge toată lumea în care trăim.” Papa Ioan Paul al II-lea

Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi așezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Tatăl ceresc, după modelul tainic al Prea Sfintei Treimi. “Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Facere 2,18)

Familia, factor decisiv de socializare și educație pentru copii, ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau

„Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulți dintre psihologi, pedagogi și specialiști au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști. Cauza acestei stări de lucru este educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor. Este necesar ca părinții să aibă mai clar trasate prioritățile și atitudinile în cadrul familiei, ținând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi.”

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Societatea noastră duce lipsă de acești șapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației

Psihologul N. Marginean, cautând să facă un sondaj în privința influenței pe care o are mediul și ereditatea asupra formării persoanei afirmă: "Dacă ar fi ca acțiunea mediului social să fie egală cu cea a eredității anume 50% acordate mediului, 25% ar trebui puse în seama familiei". (Psihologia persoanei, Cluj, 1941) Și aceasta se întâmplă pentru că aicea (în familie) se cultivă pentru prima oară dragostea ne-fatarnică, autentică sau chiar jertfelnică, care e condiția principală în educație

Astăzi putem spune că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Relațiile pozitive dintre copii și părinți conduc la structurarea pozitivă a personalității copilului în timp ce relațiile defectuoase dintre părinți și copii au efecte negative asupra copilului, ce se vor manifesta mai târziu în viața adultului prin agresivitate, hiperemotivitate, instabilitate, anxietate.

Atât părinții, cât și educatorii au nevoie de a fi susținuți și încurajați pentru a fi implicați în mod activ în viețile copiilor

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Rolul familiei în educația copiilor este esențial , aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o personalitate. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

„Educatia este cea mai puternica armă pe care o poti folosi pentru a schimba lumea”- Nelson Mandela

SA CONSTRUIM IMPREUNA CEI 7 ANI...DE-ACASA

Prof.înv.preșc.Stânga Ana Daniela
Grădinița Mircea Sântimbreanu Brad

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit.

Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Exista și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor, încă de la vârsta preșcolară: părinții primesc permanent feedback despre potențialul și progresul copilului, ei pot solicita informații, pot oferi sugestii și își pot exprima nemulțumirile; părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile școlii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi .

Copiii învață ceea ce trăiesc , de Dorothy Law Nolte

Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;

Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;

Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;

Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătirea;

Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;

Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;

Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;

Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;

Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;

Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;

Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepecți;

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;

Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ primar - STĂNICĂ CARMEN

➤ Mai sunt importanți cei 7 ani de acasă în secolul XXI ? Mai au putere magică cuvintele ”te rog frumos” , ”mulțumesc” ?

Toate aceste întrebări năvălesc atunci când în ziua de azi, tot mai des auzim expresia , rostită cu părere de rău , – ”*Omule, nu ai cei 7 ani de acasă !*”

➤ Chiar dacă auzim în jurul nostru această expresie, ce reamintește de un mare dislike la capitolul comportament, chiar dacă mai sunt situații în viață când iei fără să ceri voie, doar pentru că și alții au făcut-o și le-a mers bine , cei 7 ani de acasă rămân importanți în viața unui om, în memoria societății, în lume.

➤ **TOTUL** pleacă de la cei 7 ani de acasă: modul de a te comporta cu ceilalți, modul de gândire, modul de a fi.

➤ Modul de a te comporta cu ceilalți determină comportamentul acestora față de tine. Dacă vorbești politicos, ești amabil, tolerant, înțelegător față de aproapele tău, în primă fază, măcar îl poți influența , molipsi cu atitudinea ta pe celălalt, dacă insiști într-un mod elegant și cu puțin umor, ca apoi să el să se comporte cu tine civilizată . Un om amabil și binevoitor te va face și pe tine să-ți dorești să fii mai bun.

➤ Modul de gândire îți influențează comportamentul pentru că dacă gândești că trebuie să respecti regulile în viață, așa vei face și nu vei trece peste aceste convingeri.

➤ Modul de a fi vine din gândirea ta, din atitudinea ta, din comportamentul tău, din persoana ta, din omul din tine, OM care pornește pe drumul vieții urcând mai întâi primele trepte ale celor 7 ani de acasă. Urcând prima treaptă înveți să saluti - salutul te definește pe tine ca om . Apoi înveți să mulțumești când primești ceva sau când ești ajutat să reușești sau când esti sprijinit să treci peste ceva trist. Dacă ai învățat să mulțumești, continui cu ”te rog frumos” și poți să obții mult mai ușor ce-ți dorești.

Urcând pe rând a doua și a treia până la a șaptea treaptă , înveți că ”te rog frumos” și ”mulțumesc” au puterea lor magică de care poti să te folosești și nu sunt cuvinte rostite în van. Continuând urcatul teptelor și trecând de cei 7 ani , vei rămâne cu ei dacă crezi în ei , dacă nu, îi vei pierde undeva pe drum, între preadolescență și începuturile tale ca adult în încercarea disperată de a demonstra celorlalți că ești cool, în trend, nerespectând reguli, de care nu te legi pentru că esti rebel.

Dar se pierde din vedere că educația, bunele maniere, regulile morale reprezintă cheia către adaptarea în societate, tocmai pentru că un om cu 7 ani plus se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cu 7 ani minus.

➤ Deci 7 ani plus rămân importanți și în secolul XXI tocmai pentru că **TOTUL** pleacă de la cei 7 ani de acasă .

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR, STĂNICOAIA ANIȘOARA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MORĂREȘTI, JUD. ARGHES

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții

le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

a unui Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Școala celor șapte ani de acasă

**Prof. Stănoiu Sorina – Clara
C.E. „Petre S. Aurelian” Slatina**

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

În primii ani de viață modelul educațional al copilului este reprezentat de părinți. Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

În primii șase ani, creierul are cea mai rapidă rată de dezvoltare din toată viața. Experiențele timpurii variate – ceea ce copilul vede, aude, simte, atinge, gustă, miroase și pune în mișcare – ajută la crearea rețelilor neuronale care stau la baza dezvoltării sale cognitive ulterioare. Însă, copilul nu este doar un receptor pasiv al informației provenite prin simțuri. Pentru fundamentarea învățării, el are nevoie să acționeze activ asupra lumii înconjurătoare, înțelegând astfel nemijlocit principiile care o guvernează.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun“ de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios,

dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

Bibliografie:

„Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;
„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

Rolul familiei în „cei șapte ani de acasă”

Stănuș Anișoara-Georgeta
Școala Gimnazială Șugag
Loc. Șugag, jud. Alba

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului. Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. *„În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.”*

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Nevoia de credință a sufletului omenesc permite dezvoltarea credinței încă de la o vârstă fragedă și desăvârșirea acesteia prin educație. Si ne putem minuna cât de ușor și de profund primesc copiii credința în Dumnezeu și cât de binecuvântat îi influențează aceasta pe ei. Însuși Mântuitorul ne spune acest lucru prin cuvintele: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, pentru că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor!” (Marcu 10,14)

Cel mai important lucru este **credința în Dumnezeu care reprezintă cheia dezvoltării tuturor calităților pozitive la un copil: evlavia, dragostea, mila, rușinea, părerea de rău și dorința de a deveni mai bun.**

Sfântul Vladimir subliniază importanța educației în evlavie a celor mici mai ales de către mame care pot să îi învețe rugăciuni și adevăruri de temelie ale credinței noastre înainte de a merge la școală de aceea îndeamnă: *„Să nu vă pună pe gânduri vârsta fragedă a copiilor voștri. Începeți cât mai devreme să-i învățați rugăciunile și adevărurile de temelie ale credinței noastre. Deprindeți-i prin cuvânt și prin exemplul propriu să se roage cu evlavie.”* Pentru că părinții dau răspuns înaintea lui Dumnezeu de educația copiilor lor Sfântul îi îndeamnă: *„Dumnezeu vi i-a încredințat nu ca pe o proprietate de care puteți dispune după voia și bunul vostru plac, ci doar ca unor pedagogi și străjeri cu deplină răspundere.”*

Pentru ca familia să aibă o influență hotărâtoare asupra copilului sunt necesare atât supravegherea lui neîntreruptă din partea părinților, cât și bunul exemplu personal. Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral - spiritual al acestuia.

Bibliografie:

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, 1988, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București.
2. *Când și cum începem să-i vorbim copilului despre Dumnezeu*, 2011, Editura De Suflet, București;
3. Protoiereul Vladislav Sveșnikov, 2011, *Cum să educăm ortodox copilul, 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici*, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București.
4. Sfântul Vladimir Mitropolitul Kievului, 2003, *Despre educație*, traducere de Xenia și Adrian Tănăsescu-Vlas, Editura Sophia, București.

ROLUL SCOLII IN EDUCATIA COPILULUI

Stavaru Adina Isabela
Centrul Scolar de Educatie Incluziva Sfantul Nicolae

Educatia in viata unui om are un rol foarte important, educatia dezvolta nenumarate laturi senzitive, emotionale, cat si laturi pragmatice de viata, educatia ca definitie este un fenomen social care reprezinta transmiterea de date si trairi existentiale, a generalitatilor despre cultura si societate.

Dezvoltarea personalitatii unui om incepe in momentul in care persoana in cauza este capabila de a putea face alegeri, pentru ca un om care stie sa mearga intr-o directie stie si de ce a ales sa mearga in acea directie, asta e educatia, atunci cand sti de ce faci un lucru si sti cum sa faci un lucru. Totul conteaza intr-o lume in care sunt putini cei care au carte, iar restul face parte din acei 7 ani de acasa, acei 7 ani care se vor transforma intr-o viata.

Școala reprezintă factorul instituțional specializat în formarea și devenirea morală a omului. Educația morală desfășurată în școală urmărește pe de o parte, dotarea copilului cu informații, principii și reguli de acțiune fundamentate pe valori morale ferme, iar pe de altă parte, asigurarea pe această bază a unei cât mai bune consistente etice între ceea ce gândește, ce simte și ce face efectiv elevul. De asemenea școala are un rol hotarator in formarea unei culturi de baza care mai tarziu va contribui mult la alegerea unui drum in viata.

Din ziua in care copilul devine scolar, la influenta familiei, care persista, se adauga influenta unui alt mediu social, mediul scolar.

Scoala este a doua casa a tanarului in formare. In acesta casa el trebuie sa paseasca cu bucurie si incredere. Scoala este un prim factor al educatiei continue si sistematice. Activitatile educative, utilizate in scoala, dezvolta un caracter programat, planificat, individual la individ. Educatia de baza este o datorie si o responsabilitate a individului fata de ceilalti membri a societatii.

Mai mult decat prin invatatura pe care i-o da, scoala actioneaza asupra fiecarui elev prin faptul ca el acolo se gaseste asociat cu alti copii, ca acolo el leaga si intretine cu ei raporturi diferite de raporturile familiale, ca astfel invata sa se situeze mai obiectiv printre ceilalti, decat o facea pana atunci. Experienta scolara apare in aceasta privinta ca o conditie hotaratoare a cresterii mentale.

Din punct de vedere al parintilor, definirea rolului scolii este foarte diferita. De asemenea, chiar daca "școala vietii" are un rol important in viata fiecaruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficienta. De aceea, o educatie dobandita in mediul scolar a reprezentat intotdeauna o baza foarte buna peste care s-a cladit experienta de viata. Perspectiva educatiei pentru competente face posibila instituirea competentelor drept criterii de evaluare si indicatori de success in toate domeniile de activitate. În aceasta noua experienta se organizeaza imperativul definirii standardelor de performanta pentru evaluarea corecta a abilitatilor persoanei, intr-un domeniu dat, cum ar fi cel educational. Pentru ca o persoana sa-si largeasca orizontul intelectual, el nu se poate limita doar la niste cursuri de specialitate. Educatia indivizilor, nu e numai un drept, ci si o cheie al secolului XXI. Ea ajuta la promovarea democratiei, a justitiei, dezvoltarea ecologica, stiintifica, sociala si economica, promovarea pacii, egalitatea intre sexe. Educatia ajuta indivizii de a gasi cheia vietii, de a o putea deschide acea usa si de a fi util acolo in interior

Educatia dureaza pe tot parcursul vietii si are ca scopul sa dezvolte responsabilitati si independente. Prin educatie indivizii pot sa se valorifice, sa se ridice la nivelul asteptarilor societatii.

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Educatoare Stavre Tudorița *Școala Gimnazială „Constantin Găvenea” Tulcea*

Bunele maniere, în educația copiilor, au rolul de a le dezvolta deprinderi necesare pentru a se descurca și integra la nivel social. Expresia „Cei 7 ani de-acasă” nu e întâmplătoare, deoarece, din punct de vedere psihologic, aceasta este perioada în care copiii asimilează cel mai bine informația și își formează deprinderi fundamentale.

Să fii politicos înseamnă să dovedești apreciere, respect și onestitate în relațiile cu cei din jur. Studiile arată că, de la vârste fragede, copiii dau semne de empatie și grijă față de celălalt. Rolul părinților este acela de a le dezvolta aceste caracteristici prin propriul exemplu și prin îndrumări.

Bunele maniere la copii se aplică în fiecare aspect al vieții lor: la grădiniță sau școală, la joacă, la masă, în familie, în locuri publice etc.

În continuare voi exemplifica care sunt manierele de bază pe care trebuie să le cunoască orice copil.

Este foarte importantă utilizarea „**cuvintelor magice**” de la vârsta la care copilul începe să folosească primele cuvinte. Acestea sunt: „mulțumesc”, „te rog”, „poftim”, „iartă-mă”. Rolul cuvintelor magice este extrem de semnificativ, deoarece pot schimba radical situații și relațiile cu persoanele din jur, însă credibilitatea lor depinde de sinceritatea cu care le folosim.

Nu trebuie să uităm de **salut**, care face parte din rutina noastră zilnică. Copiilor trebuie să li se explice că există diferite tipuri de salut, în funcție de momentul zilei și față de persoana pe care o salută.

Copiii mici sunt spontani și nu înțeleg că pot să deranjeze dacă intervin atunci când alte persoane discută. De aceea, ele putem insufla respectul față de celălalt învățând-o **să intervină în discuție doar dacă e necesar** și numai folosind expresii de genul „îmi cer scuze că vă întrerup...”

Atât acasă, cât și în vizită, copiii trebuie învățați **să strângă jucăriile** după ce s-au jucat și **să nu lase dezordine sau mizerie** în urma lor.

Cuvintele urâte (insulte, porecle, batjocura) nu trebuie să facă parte din vocabularul unui copil educat. Copilul trebuie învățat să nu reacționeze cu aceeași monedă în cazul în care acesta este insultat.

Copilul trebuie învățat **să facă complimente**, dar **să și primească complimente**. Acesta trebuie să știe să mulțumească politicos.

Câteva reguli trebuie respectate și la masă:

- să aștepte până ce toată lumea s-a așezat pentru a servi mâncarea;
- să folosească tacâmurile (furculița și cuțitul) pentru a mânca;
- să mestece cu gura închisă;
- să nu vorbească cu gura plină;

- să nu se grăbească să servească primul, ci să se ofere să îi ajute pe ceilalți să servească din felurile de mâncare;

- să utilizeze șervețelul pentru a se șterge la gură.

Orice copil trebuie să știe câteva din **regulile de bun simț** care se impun atunci când călătoresc într-un mijloc de transport în comun (tramvai, autobuz, metrou, etc):

- să ofere loc doamnelor și persoanelor în vârstă, infirme, gravide;
- să nu lase gunoai și mizerie după el în mijloacele de transport;
- să nu vorbească cu voce tare pentru a nu-i deranja pe ceilalți pasageri.

Bunele maniere **pe stradă** se referă și la respectarea regulilor de circulație. De asemenea, copiii trebuie învățați să nu arunce mizerie pe stradă, ci să folosească coșurile de gunoi.

La grădiniță și la școală sunt câteva reguli de bună purtare pe care copiii trebuie să le respecte:

- să salute întotdeauna colegii și profesorii când îi întâlnește;
- în timpul activităților, orelor să-și aștepte rândul la răspuns;
- să respecte bunurile personale, ale altora și ale grădiniței, școlii;
- să nu ia nimic fără să ceară permisiunea;
- să restituie întotdeauna lucrurile împrumutate.

Bunul simț este cartea de vizită a unei persoane. În lipsa acestuia, ne-am confrunța cu adevărate probleme la nivel social, dar atunci când suntem noi înșine un exemplu.

Bibliografie:

Hanganu, I. – ”*Educație pentru societate – îndrumător pentru educatoare*”, Editura Aramis, București, 2005;

Negovan V. –”*Introducere în psihologia educației*”, Editura Curtea Veche, București, 2003

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Profesor lb. engleză- franceză ȘTEFAN AURORA SILVIA,
Școala Gimnazială, comuna Călugăreni, județul Prahova**

„Cei șapte ani de acasă”- sintagmă utilizată în mod excesiv, de multe ori chiar ca un reproș, dintr-un reflex de nestăpânit de a căuta vinovații, definește simplist o perioadă de aur în dezvoltarea copilului. În acești ani încep achizițiile primare ale puiului de om în sânul familiei, conturarea atât a personalității cât și a comportamentului în perioada preșcolară. Se consideră că intrarea în colectivitate a copilului este precedată obligatoriu și instinctiv de o înnobilitare educațională a acestuia în familie. Dar, de multe ori, mediul familial este mai nociv decât s-ar putea crede. Neexistând o școală a părinților, este imposibil a se „garanta” un climat familial propice dezvoltării normale tuturor copiilor. Așa cum se știe deja, adaptarea copilului în societate depinde în mare măsură de educație, maniere și principii morale însușite în cei „șapte ani.” Regulile de comportament și educație oferite copilului în această perioadă sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

S-a creat un automatism, o etichetă- „ai (sau nu ai) cei șapte ani de acasă”, ești sau nu ești „bine crescut”. Realitatea întâlnită în familia zilelor noastre este însă diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții, mai mult sau mai puțin ocupați, își petrec din ce în ce mai puțin timp de calitate alături de copiii lor. Deși aceștia încearcă să stabilească un echilibru între atribuțiile din cadrul familiei și cele de la serviciu, copiii sunt lăsați o mare parte a timpului în grija unor terți (bunici, bone, cunoștințe, cămine, grădinițe cu program prelungit etc.). Uneori chiar părinții oferă antimodele- chiar dacă sunt prezenți în viața copilului ei nu reușesc să ofere nici dragoste și nici siguranța căminului.

Pentru mulți, cei șapte ani de acasă constituie șablonul unui copil bine crescut, care salută, mulțumește, se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Învățat de mic că „te rog” și „mulțumesc” înseamnă mult în relațiile interumane, el va avea bucuria unor interacționări sănătoase clădite pe încredere și stimă de sine la cote normale. Dar granița fină dintre a acționa pentru a mulțumi pe toată lumea și a acționa într-o normalitate care să avantajeze ambele părți, se conturează tot în aceasta perioadă. Nu ar fi benefică cultivarea obedienței cu orice preț, dar nici rejecția oricărei forme de ascultare. Mama ar trebui să fie o imagine iconică pentru pruncul ei, ca simbol al dragostei, gingășiei, sensibilității, bunătații, blândeții, dăruirii, în timp ce tatăl să reprezinte forța, siguranța, puterea, fermitatea, hotărârea în tabloul familial. Doar balanța perfectă între limite și reguli, armonia în atitudini, în maniera de a se comporta, vor asigura climatul echilibrat și statornic „de familie” în care copilul trebuie să se simtă iubit, protejat, îngrijit, apreciat. Când nu se realizează echilibrul perfect în atitudinile adulților, copiii vor fi deșolați și vor căuta singuri atât răspunsurile cât și drumul de urmat. De aici riscul de a eșua în educația acestuia.

Părinții trebuie să aibă și „știința” de a spune NU (aceasta „nu se poate”, „nu e voie”, la care să adauge și „pentru că...”- adică să aibă și înțelepciunea de a argumenta fiecare poziție. Copilul, dacă primește explicații, va înțelege și, încet, încet, va renunța să se „impună”, cooperând cu adultul care-l îndrumă ferm, dar cu un ton potrivit. Comportamentul asertiv impune atât blândețe și afecțiune cât și existența unor limite fine, cu care trebuie înconjurat copilul. Atenție însă, prea multa fermitate și educație de tip spartan vor duce la dezvoltarea unui comportament agresiv, sau dimpotrivă, obedient, aducând după sine suprimarea puterii sale de exprimare, predispunerea către un tip introvertit.

A nu se uita că în casă, în familie, copilul observă și copiază inconștient ce fac părinții, bunicii, cei din jur. Atmosfera din familie o vor dori și o vor cultiva toată viața, de aici rezultând necesitatea imperioasă a prezenței unor părinți educați și responsabili în viața copilului, care să constituie modele pentru el, până la maturitate. Însă această atmosferă nu trebuie pervertită cu încercarea de a se „cumpăra” atașamentul copiilor cu cadouri, daruri excesive de la o vârstă fragedă. Fiecare jucărie, fiecare dar reprezintă o răsplată pentru o faptă meritorie. Să-l laudăm pe copil la fiecare gest în favoarea bunului mers al familiei noastre, pentru fiecare progres la grădiniță sau la școală, să-l învățăm cu răbdare să-si dorească să fie cel mai bun, să aducă bucurie atât sieși cât și celorlalți. Astfel va învăța să prețuiască fiecare gest făcut pentru el.

Educația primilor șapte ani ar trebui să aducă în prim-plan tot ceea ce poate trezi în sufletul copilului dragostea de frumos, prețuirea și ocrotirea mediului inconjurător, altruismul- sub toate formele sale.

De mic, copilul trebuie să învețe să iubească lectura și cărțile. Astfel ii vor fi sădite semințele dorinței de cunoaștere și autocunoaștere, valorile, sentimentul de apartenență la filonul cultural al țării sale. Si tot astfel își va îmbunătăți și capacitatea de a comunica, de a transmite si a recepta corect orice tip de mesaj, de emoție, sau de a-și forma imaginea de sine.

În situația în care nu i se oferă atenție, orice copil va căuta să se exprime exploziv, folosindu-se de modalități extreme: fie dând impresia că este alintat, fie închizându-se în sine, refuzând să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, sau că nu interesează pe nimeni. Acumularea unor frustrări de orice tip se va regăsi, din nefericire, în caracterul adultului de mai târziu.

Prin urmare, să-i învățăm pe copii profunzimea verbelor „a se bucura”, „a prețui”, „a evolua”, „a iubi” si astfel vom dezvolta în sufletul lor dorința de autodepășire, de progres, dorința de a fi OM. Abia după aceea, noi părinții, ne vom putea uita liniștiți înoglină.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.inv.primar :STEFAN GEORGETA
Scoala Gimnaziala Nr.3Palanca/Stoenesti
Judetul Giurgiu

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse

aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Înv. primar Ștefan Mărioara
Școala Gimnazială „Ion Buteanu” Buceș

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită

tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă. Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury).

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

PROIECT DE EDUCAȚIE ȘI CONSILIERE A PĂRINȚILOR

Prof. ȘTEFAN SIMONA – LUMINIȚA
Școala Gimnazială "Dimitrie Romanescu", Dorohoi / Botoșani
Liceul "Regina Maria" Dorohoi / Botoșani

TITLUL PROIECTULUI : Copil ca tine am fost și eu!

Definirea problemelor

Programul își propune analiza comportamentului rigid al părinților față de copii în vederea îmbunătățirii relațiilor viitoare dintre aceștia.

Descrierea problemelor

Odată cu trecerea timpului și evoluția societății în care trăim, părinții s-au îndepărtat foarte mult de conceptul de a fi copil, au uitat acele vremuri minunate pline de peripeții și aventuri, când îl întreceau în năzdrăvăni pe Nică a lui Ștefan a Petrei, au devenit serioși, rigizi și extrem de competitivi. Acest comportament se răsfrânge negativ asupra copiilor, cărora le cer perfecțiune, seriozitate, pe care îi forțează să participe la fel de fel de evenimente, activități, cursuri doar pentru că toate au devenit trenduri. Este tristă această concurență a părinților care îi afectează emoțional și fizic pe copii!

Identificarea posibilor factori de formare și dezvoltare a problemei

Principalul factor declanșator al lipsei de toleranță și empatie din partea părinților îl reprezintă concurența. Trăim într-o societate unde concursurile și competițiile sunt foarte promovate iar părinții par să se întrecă permanent în fel de fel de așa-zise reușite.

Mai mult de atât, într-o localitate mică, unde majoritatea părinților se cunosc între ei, intervine deseori rușinea de a nu fi judecat. Un părinte se poate considera rușinat dacă al său copil nu a luat nota maximă la un concurs, această rușine reflectându-se imediat în comportamentul său față de copil, pe care îl va pedepsi. Consider că implicarea părinților în acest proiect îi va apropia de copii și îi va ajuta să îi aprecieze așa cum sunt.

Identificarea factorilor de menținere

Factorii de menținere a problemelor de comportament sunt:

- lipsa de comunicare între părinți și copii (copiii nu au dreptul de a-și expune punctul de vedere)
- interesul exagerat al părinților pentru obținerea performanțelor de către copii
- critica excesivă a părinților față de copil sau a părinților față de alți copii/părinți
- permanenta încercare a părinților de a fi remarcați/ de a-și face remarcați copiii.

PLAN DE INTERVENȚIE

Obiectiv de lungă durată

Dezvoltarea socio-emoțională a părinților în vederea eliminării sentimentului competitiv continuu și a conștientizării unicității propriului copil.

Obiective specifice

- Dobândirea de către părinți a unor calități morale specifice vârstei adulte
- Sensibilizarea părinților față de problemele pe care le întâmpină copii
- Îmbunătățirea relațiilor de colaborare copil-părinte
- Valorificarea propriilor copilării în vederea obținerii unor exemple de comportament pozitive și valorificarea acestora
- Informarea și educarea părinților în legătură cu problematica învățământului actual.

STRATEGII DE INTERVENȚIE- ședințe de consiliere în grup.

- 1. CE FRUMOASĂ ESTE COPILĂRIA!**
- 2. ȘTIU CUM ESTE COPILUL MEU?**
- 3. ASTĂZI SUNT ȘCOLAR!**
- 4. SĂ NE CUNOAȘTEM MAI BINE!**

EVALUAREA se va realiza sub forma unui dialog liber între consilier și părinți. Fiecare dintre ei va primi buline vesele și triste pe care vor trebui să le așeze pe panoul din fața clasei, împărțit în patru,

după modelul din ANEXA , explicând de ce au făcut această alegere și cum vor reuși să își îmbunătățească performanțele în calitate de părinte pe viitor.

ANEXA 2

Ce fel de părinte eram?	Ce fel de părinte vreau să fiu?
Cum mă simțeam la începutul consilierii?	Cum mă simt acum?

PRIMUL PAS ÎN EDUCAȚIE-TEORETIZĂRI

**prof. Ștefan Valentina,
Școala Gimnazială Săpoca, Buzău**

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale, încă de la naștere. Există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur, chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”

Primii ani din viață influențează comportamentul viitor al copilului și, respectiv chiar a viitorului adult.

În principal, prin educația primită „acasă“, atunci când vine în mediul școlar, copilul trebuie să aibă dezvoltate, un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială” (psiholog prof. Adina Mesaroș).

Intrarea copilului în școală constituie un moment important în viața sa, date fiind rolul de elev, natura relațiilor cu adulții și cu colegii, noutatea condițiilor de activitate și, mai ales, specificul învățării-act deosebit de complex ce angajează dintr-o perspectivă inedită întreaga sferă a vieții sale psihice, diferitele structuri anatomofiziologice, toate cunoștințele și deprinderile dobândite anterior.

Pregătirea copilului pentru școală vizează deopotrivă nivelul de dezvoltare fizică și neurofiziologică, nivelul proceselor cognitive, afectivității și capacității de socializare a copilului, întrucât toți factorii externi și interni care acționează asupra personalității în formare pot determina imaturitate școlară. Eșecurile în ceea ce privește debutul școlar se întâlnesc mai des în cazul copiilor care frecventează doar grupa mare a grădiniței, dar se produc și în cazul în care părinții înscriu copiii direct în clasa I, fără ca elevul să fi parcurs clasa pregătitoare.

Factorii principali răspunzători de dificultățile pe care le întâmpină unii dintre acești copii în ceea ce privește integrarea școlară trebuie căutați și în interiorul instituției preșcolare, în stilul de muncă al educatoarei, fără a ignora însă starea de sănătate, stadiul dezvoltării biopsihice și influența educativă a mediului familial.

Grădinița are rolul de a sistematiza și integra cunoștințele, experiențele și influențele dobândite de copii în primii ani de viață, de a lărgi contactele lor cu lumea exterioară, de a dezvolta capacitatea de adaptare.

Din aceasta perspectivă se impune o bună cunoaștere a capacităților biopsihice ale copilului și o reală colaborare între școală-grădiniță-familie și nu în ultimul rând comunitate.

De fapt aceasta colaborare este o parte componentă a sistemului general al activității educative caracterizată prin:

- continuitatea și unitatea activității factorilor educativi
- depistarea și rezolvarea la momentul oportun a problemelor educative din școală sau a unor tendințe de inadaptare în vederea prevenirii abandonului școlar sau a unor acte antisociale
- antrenarea familiei în cunoașterea particularităților specifice fiecărui copil, în vederea proiectării activității comune care să stimuleze resursele afectiv-volitiv, morale și atitudinale ale copilului, participant activ la propria sa devenire.

- inițierea familiei în problemele psihopedagogice, să acorde ajutor familiei, în educarea copiilor și să antreneze mai mult pe părinți la stimularea și evaluarea progresului educativ al elevilor.

Integrarea copilului în noua activitate școlară de care aminteam la începutul acestui material depinde de tactul pedagogic al educatorului, arta de a câștiga de la început nu atât respectul bazat pe severitate, cât sentimentele de recunoștință și dragoste pentru ajutorul dat copilului ca să depășească dificultățile școlare. Nimic nu e simplu când e vorba de copil și educație, ne reamintește Piaget: „drama pedagogiei, ca de altfel a medicinei și a multor științe care țin în același timp de artă și de știință, constă, întrădevăr, în faptul că metodele cele mai bune sunt și cele mai dificile.”

Bibliografie

1. Șincan E., Școala și familia, Ed. Gheorghe-Cârțu Alexandru, Craiova, 1993

CEI 7 ANI....DE-ACASA

**Prof.înv.preșc.STEGARU IONICA JANINA
GRĂDINIȚA CU P.P NR.3 ,DR.TR . SEVERIN**

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit.

Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Există și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducând inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor, încă de la vârsta preșcolară:părinții primesc permanent feedback despre potențialul și progresul copilului ,ei pot solicita informații, pot oferi sugestii și își pot exprima nemulțumirile;părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile școlii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie e parteneri.Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi .

Cei șapte ani de acasă!

Stemate Viorica Liceul Tehnologic Beceni (G.P.N. Beceni), com. Beceni, jud Buzău Învățămant preșcolar

Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se implică și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

Educația familială-parte importantă a educației copiilor

Prof. Ștergărel Paula

Grădinița cu program prelungit nr. 48 Brăila

Fiecare copil va beneficia de mai multe tipuri de educație, cum ar fi educația din familie, învățământul preșcolar, primar, gimnazial, liceal, educația universitară și așa mai departe. Orice fel de educație este benefică, dar educația din familie este cea mai importantă parte din educația copiilor pe toată durata vieții.

În primul rând, educația din familie este prima lecție pentru copii, astfel încât ea are o influență directă asupra formării acestora. Cu alte cuvinte, educația corectă din familie contribuie la succesul copiilor în viitor. De exemplu, dacă o persoană are o educație familială bună în copilărie, poate fi încrezător și optimist în viață, curajos, poate face față dificultăților, poate fi politicos cu toată lumea. Iar un copil care simte iubirea puternică de la părinții săi va învăța să iubească pe alții. Dimpotrivă, copilul care este mai puțin iubit de părinții săi ar putea avea probleme psihologice în viitor. Deci, cred că educația din familie joacă un rol important în întreaga educație a unei persoane. În plus, părinții sunt primii profesori în viața copiilor, astfel încât micuții vor învăța întotdeauna de la părinți și îi vor urma ca pe idoli. Deci, părinții ar trebui să acorde mai multă atenție la ceea ce fac și la ceea ce spun. În istoria Chinei, există o poveste care poate dovedi convingător acest punct de vedere. Odată a fost un om numit Zengzi, un discipol al lui Confucius. Într-o zi, soția lui Zengzi a vrut să meargă la cumpărături. Dar fiul ei a plâns și i-a cerut să-l ia cu ea. În cele din urmă, i-a promis că va tăia porcul și va face o masă grozavă pentru el, pentru a-l calma. Spre surprinderea ei, când s-a întors acasă, l-a găsit pe Zengzi pregătindu-se să taie porcul. Îl împiedică repede și-i spuse că ea a zis asta doar pentru a-l calma pe cel mic. Dar Zengzi ia răspuns serios: „Nu poți minți un copil. Atâta timp cât sunt copii și nu au experiență, aceștia urmează ceea ce le spun părinții. Dacă tu îl minți azi, îl înveți să îi mintă pe alții în același mod. Dacă o mamă își minte propriul copil, acesta o va asculta. Este acesta un mod bun de a educa un copil?” Potrivit acestei povestiri, cred că importanța educației în familie nu mai este îndoielnică. Nu în ultimul rând, familia este prima școală și mediul care are cea mai strânsă legătură cu copiii, astfel încât aceștia vor învăța cel mai mult din familie.

Un mediu familial bun poate schimba viitorul copiilor. De exemplu, Mengzi, o persoană celebră în istoria chineză era obraznic când era copil și îi plăcea să imite alte persoane din jurul lui. Din această cauză mama sa și-a mutat casa de trei ori pentru a găsi cel mai bun mediu pentru Mengzi. În cele din urmă s-au mutat în casa de lângă școală. Ascultând sunetele lecturii de la școală în fiecare zi, Mengzi a dezvoltat obișnuința de a citi în fiecare zi, ceea ce l-a ajutat să devină o persoană grozavă. După cum am menționat mai sus, nu există nicio îndoială că educația din familie reprezintă cea mai importantă parte din educația din viața copiilor.

Dar există încă multe probleme legate de educația în familie. Cum putem îmbunătăți educația în familie? Pe de o parte, părinții ar trebui să acorde mai multă atenție comportamentului propriu, ținând cont că sunt idoli propriilor copii. Cel mai important, părinții ar trebui să-și iubească copiii într-un mod corect, astfel încât aceștia să poată iubi pe alți oameni într-un mod corect. În plus, părinții ar trebui să arate mereu calitatea bună a copiilor lor, cum ar fi să fii politicos, să fii cinstit, să fii optimist și așa mai departe. Pe de altă parte, părinții ar trebui să aibă grijă și mai mult de comportamentul copiilor lor pentru a-i îndruma corect. În primul rând, este mai bine să le cerem copiilor să citească câteva cărți benefice, să privească câteva videoclipuri educative sau să asculte cântece despre comportamentul bun pentru a-i învăța cum să se poarte în public.

În al doilea rând, părinții ar trebui să le spună copiilor că, dacă fac unele lucruri corecte, vor fi laudați, în timp ce dacă fac ceva greșit, vor fi pedepsiți.

În al treilea rând, părinții ar trebui să le spună copiilor întotdeauna ce este corect și ce este greșit, pentru a evita ca ei să învețe lucruri rele de la televizor sau de la alții.

În general, fiecare succes depinde de un început de succes. Deci, educația în familie, prima educație din viață, este cea mai importantă parte a educației noastre. Trebuie să încercăm tot ce putem pentru a rezolva problemele ivite în educația familială.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.înv.preșcolar:Ștefca Cristina
Școala Gimnazială Săpânța

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate,și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină. Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor. Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu. Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților. Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni

sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri” ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia .

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

„ Cum să ne creștem copiii?”, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Să ne amintim ce înseamnă cei 7 ani de acasă

Prof învă. primar Ștețca Tanea
Școala Gimnazială Remeți
Jud. Maramureș

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

Orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună că nu este voie.

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

O altă normă de conduită este **comportamentul în public**. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Unii copii au prieteni , iar alții nu reușesc să-și facă. Problema constă în comportamentul copilului cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

De multe ori întâlnim părinți care se rușinează de proprii copii sau chiar nu-i interesează că acești copii nu înțeleg **normele sociale**. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Tot acasă se învață și manierele **de la masă**. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru

o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. **Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic!** Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smile

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof. inv. primar: Ștețiu Andreea Eleonora
Lic. T. “Eugen Pora”, Cluj-Napoca

Atunci când auzim expresia “cei 7 ani de acasă”, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Pentru adaptarea lui în societate, educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către succes. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilul are nevoie de adult încă din prima clipă a vieții lui. Dacă în primele luni este dependent de acesta, cu timpul el va învăța independența și autonomia. Comportamentul părintelui este un model de comportament pentru copil. El are nevoie de adulți pentru a învăța comportamente și a-l învăța încrederea în sine și în ceilalți. Copilul trebuie să știe că atunci când are o nevoie, fie emoțională sau de învățare, poate conta pe sprijinul unui adult. Lucrul acesta este foarte important pentru sănătatea și echilibrul mental al copilului.

Copilul este o personalitate aparte, unică, irepetabilă, și trebuie educat în mod corespunzător, în spiritual libertății și al dragostei. În educarea unui copil trebuie să ținem seama întotdeauna că el este unic, să nu-l jignim, să nu-l provocăm, ci să avem dragoste, blândețe și răbdare. Fie că îl pedepsim, fie că îl recompensăm, trebuie să existe o cale de mijloc. Fiecare părinte își educă copilul în măsura în care îl iubeste. Părintele simte când e mai bine să-l pedepsească și când e mai bine să-l laude. Copilul trebuie educat cu inima. Nu trebuie să fie nici prea autoritari, nici prea permisivi. Despre stilurile relaționale care se stabilesc între părinte și copil, se vorbește în literatura de specialitate, iar cel mai frecvent și cu urmări pozitive ar fi cel **blând și ferm**.

Acest stil de relaționare încurajează copiii să respecte regulile de comportament (dobândite acasă sau la grădiniță), să își exprime punctul de vedere. Dacă se iau în considerare dorințele copiilor, dacă suntem atenți la nevoile lor, atât de afecțiune, de apreciere, cât și de atenție, toate acestea vor duce la încurajarea copilului să vorbească despre ceea ce simte, fără teama că va fi judecat. Abordând un stil blând și ferm în educarea copilului, acesta va dobândi încredere în el, va fi echilibrat emoțional, va respecta reguli sociale, va avea performanțe cognitive bune, va putea face față greșelilor și nu va evita situațiile și sarcinile dificile. Un părinte care va acorda atenție nevoilor emoționale ale copilului îl învață pe acesta să aibă relații de atașament bazate pe securitate și siguranță. Încurajarea independenței dezvoltă încrederea în sine a copilului. Atunci când adulții impun limite pe un ton ferm, scade implicarea copilului în situații critice de tipul consumului de substanțe sau delincvență.

Pentru a dezvolta comportamente prosociale la copiii mici, cel mai bun este întotdeauna, exemplul personal. Ei învață din observare și imitare. De aceea, comportamentul adulților reprezintă un model pentru cei mici. Atunci când adultul manifestă comportamente de grijă față de ceilalți, când folosește formule de adresare politicoasă, când ascultă activ, toate acestea vor fi copiate și imitate de către micii învățăcei.

Un copil bine crescut este un copil care știe să salute, știe să se comporte în public, cu prietenii, are maniere la masă, recunoaște atunci când greșește, când arată toleranță și tact față de diferite persoane. O altă calitate care tot în familie trebuie învățată este aceea de a spune adevărul, indiferent de situație. Toate aceste valori și comportamente, copilul le va copia de la părinți, care sunt pentru el modele de comportament și conduită.

Bibliografie:

1. *Educarea copilului: sfaturi ale duhovnicilor și psihologilor ortodocși/* traducere din limba rusă de Adrian Tanasescu Vlas, București, Editura Sophia, 2013;
2. D. Petrovai, V. Preda, S. Petrică, R. Brănișteanu, *Pentru un copil sănătos emoțional și social, Ghid practic pentru educatorul care construiește încredere!*, București, Editura VI Integral, 2012.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Prof. STICA CRISTINA
Grad.nr.1 cu P.P. ORSOVA

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Sticlea-Ionescu Laura Elena
Șc.Gimnazială „Mihail Drumeș,, Balș-Olt

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini

– alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

– spiritul de competiție

– altruismul

– cooperarea

– atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**Profesor învățământul primar și preșcolar, Stoian Mariana
Școala Primară Meșendorf, județul Brașov**

Perioada celor ” șapte ani de acasă ” este definitorie în formarea, dezvoltarea și integrarea în colectivitate a copilului. Nu există un termen de timp pentru educație, însă bagajul de cunoștințe și aptitudini se formează la o vârstă fragedă atunci când setea de cunoaștere și explorare ating cele mai înalte cote. Percepția lucrurilor care îl înconjoară, capacitatea de memorare și imitația fac parte din perioada de formare a personalității. Nu există o rețetă standard de formare în scop educativ a copilului și de aceea personalitatea diferă de la un individ la altul. Afecțiunea este principala sursă de motivație pentru a deveni mai bun sau mai rău, mai arogant sau mai rebel mai introvertit sau extravertit. Prezența copilului alături de părinte la diversele activități zilnice, explicarea detaliată în termenii acceptați de copil, socializarea în grup au de asemenea impact emoțional care determină în timp aptitudinile și caracterul ce trebuie urmat. „Cei șapte ani de acasă” sunt rampa de lansare spre cealaltă viață de adolescent și adult și cu alte preocupări. De asemenea „ cei șapte ani de acasă ” reprezintă fundamentul vieții viitoare, prin care poți să fii remarcat sau nu. Frustrarea, neîncrederea în sine provin de asemenea din perioada copilăriei în care deficiențele părinților în plan material și spiritual, determină acest lucru. Pentru ca „cei șapte ani de acasă” să aibă efectul scontat este primordial ca și părinții deopotrivă să aibă „ cei șapte ani de acasă ”. Modelarea sau finisarea unui copil se face în etape, pe parcursul vieții, prin exemplele celorlalți din imediata vecinătate, dacă există setea de cunoaștere. Inițierea unui copil în dezvoltare și cunoaștere depinde de mediul în care este crescut.

O altă particularitate a formării definitive, dar nu ireversibilă a unui copil, este implicarea pro-activă și interactivă între el și mediul înconjurător. Dacă nu beneficiază de acest lucru, este limpede că el nu va beneficia de cunoaștere, de relaționare și va avea o percepție greșită asupra condițiilor de bază, care formează în timp omul modern. Societatea în general nu are pârghiile necesare în a da legi în sistemul educațional, fapt care politicul, are o influență nefastă în cadrul contextului educațional. Omul potrivit în locul potrivit, ar fi condiția fără de care nu se poate „ sine gua non ” într-o societate modernă. O altă abordare a acestui subiect depinde de înțelegerea aceluia factor de răspundere care va influența negativ sau pozitiv generațiile viitoare. Profesorii, învățătorii, educatorii, politicul și nu în ultimul rând părinții, toți influențează bunul mers al educației, ai celor „ șapte ani de acasă ”. Lumea copiilor este o lume minunată și complexă în care te poți strecura cu greu dacă nu ai acceptul lor. O implicare formală în creștere și educare face ca - micul lor univers, lumea minunată chiar dacă este imaginară, în care ar dori să trăiască- să se destrame. În esență , idoli de necontestat sunt părinții, deci prin urmare singura cale în stabilitatea și fericirea copilului este familia.

Meseria de părinte

Prof. Stoian Marioara/ Liceul de Arte „Ionel Perlea” Slobozia-Ialomița

Fiecare persoană este unică în felul ei; fiecare om își trăiește propria viață; fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile personale; fiecare copil are particularitățile care îl deosebesc de oricare alt copil. Nu există răspunsuri universale valabile la întrebările ivite pe parcurs. Meseria de părinte este, în același timp, cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază. Practic de modul cum părintele își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului.

Părinții își pun mari speranțe la venirea unui copil pe lume, își fac planuri pentru când va crește, își investesc toate resursele de care dispun pentru a-i asigura condițiile optime de dezvoltare. Unul dintre obiective este să fie cuminte, disciplinat. Desigur, tuturor ne-ar plăcea să avem un copil pe care, asemenea unei jucării să îl poți manevra după bunul plac. Realitatea însă, știm cu toții, este alta: copilul are multă energie, iar modul cum și-o cheltuiește este de multe ori deranjant, obositor (în special când te întorci de la serviciu). În aceste situații, părintele se vede nevoit să ia atitudine, să impună reguli. Nu de puține ori ajunge ca, din exces de zel, să pretindă o disciplină exagerată, care-i îngrădește copilului orice formă de manifestare. Părintele crede că astfel și-a câștigat respectul printr-un mod autoritar de a aborda situația, pe când în realitate, ceea ce stă la baza reglării comportamentului este frica.

O altă dorință este aceea de a avea copii ascultători, care să răspundă cu promptitudine de fiecare dată când li se cere ceva. Însă, frecvent poți întâlni părinți care se lamentează: „Ce să mă fac? Copilul meu nu mă ascultă!”. Din primii ani de viață, unii copii manifestă indiferență la solicitările părinților. Atunci când ne punem problema „Cum s-a ajuns la această situație și ce e de făcut?”, este bine să ne întrebăm mai întâi ce am făcut noi ca el să devină ascultător? Poate nu am rezervat suficient timp pentru a-i observa evoluția și performanțele, nu i-am răspuns la întrebările lui inocente, nu ne-am implicat în jocurile lui sau i-am îndeplinit toate dorințele doar ca să fie mulțumit și să nu-l supărăm.

Fiecare copil este unic, original. Dacă ne fixăm cu îndârjire în minte un prototip al copilului nostru ideal și încercăm să ne modelăm propriul copil după acest exemplu, avem cele mai mari șanse ca rezultatul să ne dezamăgească într-o bună zi. A-i cere copilului tău să devină ca altul, înseamnă a-l priva de o identitate, a-i refuza dezvoltarea sinelui. Mai mult chiar, solicitând unui copil să fie asemenea altuia și cum l-ai forța să poarte o pereche de pantofi mai mici, ca în final (prea târziu, când piciorul e rănit, deformat), să realizezi că nu îi sunt buni.

O altă tendință este aceea de a-i oferi copilului totul „Să nu sufere cum am suferit eu!”. În unele cazuri, în special când părinții au fost frustrați în copilărie de diferite bunuri materiale sau nu au beneficiat de suficientă atenție, dragoste sau îngrijire, pentru a compensa lipsurile avute se întâmpă ca, din exces de zel să îi ofere prea multe. Ca urmare a acestei atitudini parentale, copiii devin răsfățați, ceea ce reprezintă o problemă serioasă. Trebuie menționat faptul că, în momentul când copilul sesizează slăbiciunea părinților pentru el, va începe șantajul sentimental. Va profita tot timpul de ei, iar când va crește și va avea responsabilități, el se va comporta în continuare imatur, presupunând că întotdeauna părinții vor fi alături de el când va avea nevoie de ajutor. Obișnuit așa, rareori va aprecia eforturile părinților, iar când ei vor aștepta din partea copilului anumite gesturi, atitudini prin care să-și manifeste recunoștința, vor fi surprinși neplăcut văzând că acesta nu le onorează așteptările.

De multe ori suntem tentați să tratăm copilul ca pe un bun ce ne aparține și de care dispunem cum vrem. Exagerări de tipul „Tu ești al meu! Trebuie să faci ce îți spun eu!” nu fac bine deoarece considerându-ne proprietarii de drept ai acestui bun, uităm uneori că responsabilitatea noastră este să avem grijă de el, trebuie să investim în el nu doar haine, jucării. Trebuie să oferim în primul rând securitate afectivă și educație corespunzătoare.

În primii ani de viață asistăm la o spectaculoasă dezvoltare a limbajului care s-a dovedit de-a lungul timpului a fi unul dintre fenomenele psihice cu rol esențial în dezvoltarea fiecărei persoane. Poticnelile pe care le au copiii în a se exprima corect reprezintă de cele mai multe ori o sursă de amuzament pentru adulți, însă dacă acest fenomen se extinde în timp, atunci trebuie luate măsuri. Există o perioadă critică până la care acesta poate fi achiziționat corespunzător, după care eforturile de recuperare sunt foarte anevoioase și cu rezultate minime.

Educația în primii ani de viață este o muncă laborioasă și influențează evoluția ulterioară a copilului.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor limba franceză: Stoica Adeluța

Motto: „Buna e educație e tocmai izvorul din care iese tot binele din lume” (Immanuel Kant)

Cei șapte de ani de acasă, sunt anii definatorii pentru însușirea tuturor comportamentelor sănătoase. Un mediu sănătos creează oameni sănătoși cu principii exacte asupra vieții.

Educația începe din prima zi de viață a copilului. Procesul educativ este unul continuu, diferit, care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă din viața lui. Învățămintele pe care copilul le primește acasă, în familie, definește tot bagajul de cunoștințe, comportamente și atitudini acumulate, adică ceea ce astăzi numim *cei șapte ani de acasă*. Nu numai copilul este privit ca model de urmat dar și familia va fi evidențiată ca fiind piatra de temelie a lui, cu o considerabilă încărcătură de bun simț și maniere alese.

Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia de aur care deschide ușile către un viitor mai bun. Un om cu *cei șapte ani de acasă*, are mai multe șanse să urce pe scara socială decât un om lipsit de educație. Accesul la educație depinde de o varietate de factori și în primul rând de mediul în care a fost crescut copilul: modul de relaționare al părinților între ei, starea de sănătate și materială a acestora etc. Educația deschide noi orizonturi, noi perspective, ne face să fim toleranți, ne schimbă caracterul. *Cei șapte ani de acasă* ne influențează întreaga viață. Putem uita lecțiile predate la școala primară, la gimnaziu, liceu sau facultate, dar nu putem uita ceea ce părinții noștri ne-au oferit înainte de a intra în contact cu școala: educația din familie. De aici ne vom trage seva atunci când ne vom întemeia familii, întrucât aceasta este structura de rezistență a personalității noastre.

Un om educat poate învăța de la oricine, poate extrage bunul din ceva rău, poate forma oameni de calitate, poate schimba comportamente deviate. Valorile de bază sunt reținute și învățate mult mai ușor în copilărie. Părintele, primul model, învață copilul să se bucure de fiecare moment al vieții, să fie curios, ambițios, dornic de cunoaștere și să lupte pentru visul lui, să aibă un scop bine definit. Copiii au nevoie de un exemplu pe care să le urmeze, așa că, adulții din preajma lor ar trebui să fie raționali, manierați, să cunoască și să fi urmat calea cea mai dreaptă spre reușită și să aibă la bază principii sănătoase.

Indiferent de ceea ce vom deveni în timp, *cei șapte ani de acasă* rămân încrustați în sufletul nostru, în comportament, în gândire, astfel încât, cei care i-au gustat cu pasiune vor face față, mai ușor, problemelor, întrucât, educația ține la distanță situațiile conflictuale, non-valorile, chiar dacă evoluăm și apare conflictul între generații.

Nu mai putem compara astăzi o zi din viața unui copil cu o zi din viața copilului de acum treizeci de ani, însă *cei șapte ani de acasă* ar trebui să-i avem cu toții.

O zi din viața copilului anului 2018

„ Tu, tu, în mintea mea ești tu,...alarma telefonului sună de zorr.Uf! este iarăși luni, iar școală, lecții, sfaturi, cicăleli, morală. (Pune mâna și învață că vine examenul!!!). Se pare că nu prea am de ales și mă ridic din pat, mă duc la baie, da, știu spălătul pe dinți de dimineața e obligatoriu !!! Din bucătărie micul dejun îmi face cu ochiul și oricât aș ține la ultimii blugi skinny, cumpărați din cel mai de fițe magazin dintr-un celebrul mall bucureștean mă arunc pe scaunul din bucătărie și fac să dispară pe nerăsuflăte două sandvișuri și trei prăjituri.

Mașina mă așteaptă pornită, abia mai am timp să îmi iau ghiozdanul. (Oare mi-am pus toate cărțile și caietele, manualele auxiliare, culegerile, caietele de lucru, penarul, tableta, atlasele, memoratoarele și celelalte bla, bla, bla care nu știu la ce mai folosesc, sper să înțeleg vreodată!!!). Nu mai contează, mă îndrept spre școală în limitele legale de viteză, ajung după 15 minute și intru în clasă...clasa goală.Unde sunt colegii ? Ah! Sunt în sala de sport.Îmi dau un restart să îmi amintesc orarul și intru în mare viteză în sala de sport .Ce să vezi? Tocmai se spălase pe jos și vin ca pe schiuri în hohotele de râs ale colegilor și sub privirea uimită a profesorului. Nu-i nimic, de întâmplă, îmi revin, mă așez pe o bancă și privesc până

la sfârșitul orei colegii, ascult muzică la căști , întrebându-mă când îmi va trece vânătaia de la obraz căpătată în urma căzăturii.

Următoarele două ore au trecut fără prea mari peripeții, asta dacă nu luăm în calcul treiul și doiul luate pentru că iar am uitat de teme, ah! Cum le spun eu părinților de petrecerea fițoasei de Ruxi la care nu ar trebui să mă duc, deoarece nici ea nu a fost la a mea, dar trebuie pentru că vine tipul acela cu ochi verzi dintr-a XI-a, supeeeeer boy și tipa aceea care vinde țoale la preț redus, are sigur și un tricou cu franjuri, un must have al sezonului...Trezește-te, fata mea, din visare te-a trecut proful de mate la tablă....și petrecerea aceea va fi supeeeeer. Nu am reușit să găsesc decât vreo doi termeni ai ecuației sau inecuației. Nasol de tot, încă un trei, ireversibil ca și „scumpii ani de liceu când la mate dai de greu /când ții soarele în mână.,...mă scuzați , doamna profesoară nu am învățat celula vegetală, va fi o celulă de criză dacă mă mai duc acasă cu încă un trei.

A venit ora de plecare. Uraaa!!! Am scăpat și de ziua de azi. Mă arunc în merțanul lui tati, îl asigur că am învățat la maxim și am luat notițe, sunt un dicționar Larousse ambulant, toate sunt ok! Îmi arunc lucrurile acasă pe unde apuc, strig la mami să îmi aducă cina la pat, sunt foarte obosită, am învățat foarte muuuult. Gata, mă culc, mami, sigur, sting lumina, nu și telefonul, pagina de facebook explodează de mesaje și cereri de prietenie, poze, postări și tot soiul de chestii must read.

Noapte bună!A mai trecut o zi din viața mea!

Și acum îmi pun întrebarea: copilul anului 1980 este diferit de copilul anului 2018? Da, este diferit!

Cei șapte ani de-acasă, sunt anii care-ți dau cultură, rost în viață și măsură.

Mama – iubire infinită

Prof. Stoica Alina Codruța
COLEGIUL NATIONAL „I.C. Brătianu” HAȚEG

Pentru a înțelege dragostea părinților tăi, trebuie să crești tu însuși un copil. Și zău că are dreptate. Nu ai cum să înțelegi sentimentele unui părinte decât dacă ești și tu părinte. Nu poți ști ce e în sufletul unei mame, decât dacă ești mamă. Nu poți să știi ce înseamnă iubirea necondiționată, decât după ce ai un copil. Și, într-adevăr, orice ar face și orice ți-ar face copiii tăi, întotdeauna îi vei ierta.

O femeie, abia după ce are un copil își poate aprecia mama. Abia atunci vede prin câte a trecut și cât de greu e să crești un pui de om de la naștere, alăptat, trezit noaptea, schimbat scutece, și până la a da sfaturi când deja este mare.

“Familia este piatra de temelie a întregii noastre existențe” spunea cineva. Nu știu dacă după ce murim mai există viață, nu știu dacă există rai sau iad, însă știu că noi continuăm să trăim prin copiii noștri. Ei sunt cei care ne continuă existența pe lumea asta, ducându-ne mai departe graiul, tradițiile și

obiceiurile și păstrându-ne vii în sufletul lor.

Nu degeaba se spune că un părinte se bucură de reușitele copilului său mai mult de propriile-i victorii. Și cred că nu există bucurie mai mare decât să vezi că cel pe care l-ai crescut a reușit în viață.

De la început, femeia a fost investita cu cea mai înaltă și mai măreață misiune, de a naște, crește și educa pe copiii săi, viitori membri ai familiei și ai societății.

Mama e numele cel mai sacru și cel mai dulce în toate graiurile neamului omenesc, e cuvântul cel mai sfânt și scump, e numele pe care îl pronunță inima noastră mai înainte ca noi să putem rosti ceva.

Simțământul de mama e așa de puternic înrădăcinat în inima și sufletul femeii încât ea chiar din cea mai frageda vârstă ocrotește pe cei mai fragezi iar mai târziu ea e partenera soțului ei de care îngrijește cu iubire și mama părinților ei îmbătrâniți. Inima femeii prezintă un bogat și nesecat tezaur de iubire maternă, care începe a se manifesta chiar atunci când bătăile inimii sale devin primele impulsuri de viață ale copilului său.

În puterea acestui simțământ matern femeia cunoaște ca mica ființă de la sânul sau învață de la ea binele și răul, poftele și dorințele, curățenia sufletească și bunătatea.

Dacă așa de însemnată și de scumpă e instrucția, mult mai însemnată și mai sublimă e misiunea de a educa. Nimeni însă nu resimte farmecul și frumusețea acestei misiuni sfinte ca femeia, care ca mama are în primul rând chemarea de a supraveghea și conduce primii pași ai copiilor. Ea are capacitatea de a forma pe om și în sânul căreia membrele noastre se unesc și se organizează pentru a alcătui un corp. De la ea primim viață. Tot ea are capacitatea care în căminul sau familiar, în mijlocul frumoșilor ei copilași își exercită cea mai nobilă datorie de a învăța și lumina pe micuții în care zac forța și prosperitatea neamului.

Femeia ca mama are datoria de a începe educația copiilor și de a-i îndruma pe calea cea bună, pe care să o urmeze în viață. Privirea, surâsul și glasul mamei vor fi razele care pătrund inteligenta copilului, care-i dezvoltă simțămintele, care-i luminează conștiința și care vor planta în inima sa sămânța virtuții. Sfântă misiune de a naște, crește și forma pe om obligă pe părinți, dar în special pe femeie ca mama, la o serioasă cultivare a inimii copiilor prin dezvoltarea sentimentului moral și național, căci nimic nu ridică pe om mai presus de celelalte creaturi ca aceste sentimente. În general, numai o educație cât de bună a facultăților fizice și intelectuale nu-i de ajuns pentru ca omul să fie pe deplin luminat, instruit și format. Fără o cultivare a voinței, care e temelie modulului sau de a gândi și a lucra, omul nu poate fi desăvârșit.

Părinții și în mod special mama trebuie să știe ca manierele, exemplele și faptele din căminul conjugal sunt cele dintâi și cele mai puternice simțăminte ce se întipăresc în mintea și sufletul copiilor lor.

În primul rând, mama, ca stăpână a căsniciei, trebuie să se îngrijească de susținerea și dezvoltarea virtuții, moralității și bunele moravuri.

Mama, la fel și tata, trebuie să se ferească de a săvârși fapte necuviincioase și a spune vorbe urate, dureroase, în fața copiilor lor. Mai târziu, aceștia îi pot imita și vor crea multe probleme. Părinții trebuie să-i ferească pe copii de tot răul ce ar putea să încolțească în frageda inimă a copiilor.

Copiii trebuie să fie educați în spiritul virtuții, căci aceasta face pe om apt pentru tot ceea ce e bine și frumos. Numai virtuțile morale practicate în casa părintească și insuflate prin dragostea mamei fac pe copii destoinici în a putea rezista în contra relelor și doritori după prudență, dreptate și cumpătate.

Mama este **înger, cu aripi de lumină și iubire infinită**. Să fim recunoscători Bunului Dumnezeu pentru că ne dăruiește fiecăruia pe drumul vieții un **înger păzitor**, care să ne vegheze la toți pașii și să ne iubim sincer și cu recunoștință mama, să-i arătăm în fiecare zi iubirea noastră, să-i dăruim fără zgârcenie, nu numai lacrimile și durerile noastre, ci și zâmbetele, îmbrățișările, împlinirile, dragostea noastră.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Înv. Preșc. Stoica Antoanela
Grădinița cu Program Prelungit Răducăneni

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor, STOICA DANA – CĂTĂLINA
Școala „Panait Georgescu” Dobra,
Structura „Iulian Rusu” Mărcești
Județul Dâmbovița

MOTTO: „ O educație bună este izvorul întregului bine în lume”Immanuel Kant

Educația este elementul fundamental pentru reușita în viață. Formarea unui OM adevărat începe din primii ani de viață, în sânul familiei, unde se pun bazele acestei „construcții de valori”.

Cei șapte ani de acasă își pun amprenta asupra copilului și a devenirii sale ulterioare. Această perioadă reprezintă anii petrecuți în familie, înainte de școală, în care influența covârșitoare în educație o au modelele din familie, mai ales cel matern și patern.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă, în limbajul obișnuit, a fi bine educat, a avea un comportament civilizată, a da dovadă de bun simț și de respect față de tot ceea ce ne înconjoară. Nu întâmplător George Washington afirma că : „Educația este cheia ce deschide poarta de aur a libertății”. Libertatea este o valoare supremă a ființei umane, de aceea formarea copilului din primii ani de viață în spiritul respectării acestor valori fundamentale înseamnă primul pas spre reușita acestuia, spre înțelegerea sensului existenței, spre construirea unui viitor mai bun.

Copilăria este etapa în care se formează caracterul psiho-social al individului, fiind cea mai propice pentru educație, iar familiei îi revine responsabilitatea de a începe acest demers de construire a edificiului personal, care nu este unul facil. Influența familiei este imensă, iar urmele ei se întipăresc pentru totdeauna în profilul moral și spiritual al omului.

Sintagma „cei șapte ani de acasă” este utilizată frecvent mai ales în latura negativă : „nu are cei șapte ani de acasă”, adică este o persoană lipsită de maniere, nepoliticoasă, care nu relaționează adecvat cu cei din jur în anumite situații, care nu se dovedește tolerant, deschis, afectuos, sincer și corect.

Adevărul este că cei șapte ani de acasă s-au redus considerabil prin integrarea copiilor de timpuriu în creșă, grădiniță cu program prelungit, din cauza ocupației părinților, a serviciului care presupune multe ore departe de copii, a neimplicării bunicilor din diverse cauze obiective sau subiective. În toată această perioadă totuși „mănușa” este aruncată familiei care are sarcina împământenită de „alfabetizare” a copilului în ceea ce privește regulile de bună purtare, toleranța și acceptarea diferențelor între oameni, mai ales înțelegerea unor cuvinte importante, precum „mulțumesc”, „te rog” sau „îmi pare rău”, „iartă-mă”. Membrii familiei trebuie să înțeleagă importanța educației primite acasă și să nu lase totul în seama școlii. Din primii ani, copilul trebuie să dobândească un anumit grad de autonomie, să fie ordonat, să se spele, să se îmbrace singur, să comunice eficient, să-și controleze emoțiile.

John Dewey spunea inspirat că: „Educația nu este o pregătire pentru viață, ci însăși viața”. De aceea, pentru ca viața pe care o construim și o trăim să fie frumoasă, este necesar ca educația să fie primordială, să înțelegem că învățăm permanent și că cei șapte ani de acasă reprezintă baza piramidei educative. Ar trebui să lăsăm deoparte goana după senzațional, să nu ne lăsăm subjugăți de tehnologie și de egoism și să ne întoarcem la valorile eterne ale formării unui OM, care pornesc în mod firesc de la CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ.

Să acordăm deci celor șapte ani de acasă importanța cuvenită:

CALITATE
ELEGANȚĂ
INTELIGENȚĂ

SERIOZITATE
ABILITATE
PERSEVERENȚĂ
TOLERANȚĂ
ENERGIE

ALTRUISM
NORMALITATE
INTERES

DIBĂCIE
EFICIENȚĂ

APTITUDINE
CURIOZITATE
ARMONIE
SENTIMENT
APROPIERE

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI....7 ANI DE-ACASĂ

Prof. înv. primar Stoica Gabriela
Școala Gimnazială „C. Ivănescu” Poșta Cîlnău, județul Buzău

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor, ei trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Este necesar să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor atât la nivel preșcolar cât și la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ din grădiniță sau școală și cel din familie. Lipsa de informație, de comunicare dintre educatori și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, sau dimpotrivă poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină revine exclusiv grădiniței sau școlii.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat despre activitățile din școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă la școală. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

- ✚ Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- ✚ Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- ✚ Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- ✚ Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- ✚ Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE:

- ✚ Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura medicală Amaltea, 1998
- ✚ *Educație timpurie în România*, Step by step-IOMC-UNICEF, Vanemmonde, 2004
- ✚ Vrăjmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București,

2002

Familia, factor decisiv de socializare și educație pentru copii

Prof. Stoica Ionica
Liceul Teoretic Mihail Kogălniceanu

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de socializare primară a descendenților, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de asigurare a securității emoționale a adulților.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Biografie:

Wikipedia

Revista „Jurnal spiritual”

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Primar Stoica Mihaela- Veronica
Școala Gimnazială Finta, județ Dâmbovița

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există, „cei 7 ani de-acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

- 1. Învăță-l să se poarte frumos!:** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.
- 2. Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!
- 3. Comunică cât mai mult cu el!** – comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii.
- 4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile!**- începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
- 5. Lasă-l să se bucure de copilărie!** – permite-i copilului să socializeze, să se distreze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
- 6. Nu abuza în niciun fel de copil!** – (fizic, emoțional, verbal) evită educația cu „palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă.
- 7. Învăță-l să-și exprime emoții și sentimente!** – numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
- 8. Învăță-l să spună mereu adevărul!** – și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți.
- 9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** – Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
- 10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** – Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu-i pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești!

Cei 7 ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la școală? Sau cei 7 ani de acasă se finalizează odată ce copilul devine părinte și începe să-și facă griji cu privire la cei 7 ani de acasă ai copilului său?

Eu cred că nu se termină niciodată!!!

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

ADEVĂRUL „CELOR 7 ANI DE-ACASĂ“

Prof.învățămint preșcolar Strănutu Lincă Constanța Șc. Gimnazială Purani

Noi, cei mari, uităm adesea că am fost copii. Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales când ne găsim în fața copiilor. Alexandru Vlahuță

Ar trebui să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutinele alimentare, programe de imunizare, amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate este bine să fie considerate intervenții de natură educativă, deoarece, în timp, ele devin intervenții împreună cu copilul. Asimilându-le, copilul le integrează ca modele de relaționare care-i structurează personalitatea viitoare.

Privind în sens cronologic dezvoltarea copilului, mediul familial are un rol primordial în educația copilului: este spațiul în care are loc prima experiență de viață, de socializare și de cultură a copilului. Achizițiile pe care le dobândește copilul sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Pe măsură ce copilul crește, nevoile sale de educație capătă alte dimensiuni. El este tentat să își asume din ce în ce mai mult autonomia, are nevoie de o separare fizică de părinții săi. Trebuie să exploreze noi medii, în care să fie atât adulți, dar mai ales, copii de-o vârstă. Împreună cu copii de aceeași vârstă explorează altfel tot ceea ce-l înconjoară, totul contribuind la dezvoltarea sa integrată, în exersarea rolurilor și regulilor sociale care sunt diferite de cele din familie.

Începând cu vârsta de 3 ani, copilul are nevoie și de alte intervenții educative decât cele din familie, de contexte de învățare diverse și structurate. Se îndepărtează tot mai mult de părinți, se alătură altor copii la joacă, chiar dacă nu vrea, încă, să-și împartă jucăriile cu ei.

Plecând de la nevoile copilului, putem determina consecințele pe care ignorarea lor le poate avea asupra dezvoltării copilului. În funcție de vârsta copilului se observă diferențe esențiale între cele două grupe de vârste: copilul cu vârsta cuprinsă între 3 și 5 ani și cel cu vârsta cuprinsă între 5 și 6 / 7 ani.

Pentru copilul cu vârsta cuprinsă între 3 și 5 ani este foarte important ceea ce spune doamna educatoare de la grădiniță, începe să aiba prieteni printre egalii de vârstă. Atitudinea critică a educatoarei sau a părinților față de prietenii copilului îl fac pe acesta să trăiască adevărate drame și să înceapă să opună rezistență adultului, să ascundă.

O problemă cu care ne putem confrunta la această vârstă este comportamentul opozant.

Despre manifestări normale la copii putem vorbi în situația în care este vorba despre o acțiune sau două, izolate. Manifestările opozante și agresive ale copilului se pot manifesta în familie sau la grădiniță, pe stradă, spații de joacă, magazine, etc. Factorul educațional ocupă un rol important între cauzele acestor comportamente multiple. Copilul își dorește să împărtășească experiențele și sentimentele atât cu adultul, cât și cu cei de aceeași vârstă.

Este foarte important pentru el, să intre în dialog, să vorbească și să se exprime. Are nevoie de reacția adultului în raport cu toate acestea. Copiii au nevoie să se simtă parteneri în dialog. Au nevoie să ne vorbească despre ceea ce simt și este important să îi lasăm să se exprime, să înțeleagă că este important pentru noi ceea ce cred. La începutul perioadei, copilul nu poate face diferența între imaginar și real. Doar prin dialog, adult-copil, în care copilul va primi răspunsuri la toate întrebările pe care le are, acesta va dobândi abilitatea de a diferenția imaginarul de real. Lipsa dialogului cu copilul duce la riscuri nebănuite: refuzul dialogului și stagnarea la nivelul dezvoltării limbajului și la nivel psiho-social, teama crescută la lăsarea nopții, etc.

Nu trebuie să penalizăm „minciunile” copilului, decât în măsura în care acestea ne demonstrează că este vorba de un comportament conștient, deoarece copilul simte nevoia de fabulație. Când descoperă „minciuna” copilului, adultul trebuie să fie de cercetare cauza acestui tip de comportament. În general, copiii ascund adevărul fiindu-le teamă de pedeapsă, că nu vor mai fi iubiți, deoarece nu își dau seama de consecințe.

Pentru dezvoltarea sa ulterioară, relația pe care copilul o stabilește cu copii de aceeași vârstă are o importanță definitorie. Copilul poate avea un prieten imaginar, care va fi înlocuit în momentul înscrierii la grădiniță. Importanța prietenului imaginar în dezvoltarea copilului este covârșitoare, deși nu prea e

recunoscută de către adulți. Copilul trece printr-o multitudine de transformări, de creșteri, de acumulări. Identitatea sa începe să se construiască și să înceapă să sesizeze diferența între EU și CEILALȚI. Prietenul imaginar poate fi ursulețul de pluș, o păpușă, o fetiță sau un băiat care nu-i văzut și auzit de nimeni sau chiar o păturică lui preferată.

Câștigul major în relația dintre egali de vârstă constă în „traducerea“ fiecărei experiențe în limbajul înțeles de ei, în schimbul de opinii și în exersarea rolurilor reprezentative pentru aceștia. Adultul trebuie să îi ofere copilului ocazia de a avea acest tip de experiență și, mai ales, să acorde valoare experienței dobândite de copil în această manieră. Într-o relație firească, copilul va povesti adultului despre constatările sale și ale grupului său de prieteni. Dacă însă adultul are o manieră extrem de critică și o atitudine nejustificată de control, copilul se va simți judecat sau vinovat, drept pentru care va avea un comportament de ascundere.

Ar mai fi multe de spus despre cei 7 ani de acasă, care în prezent nu prea mai sunt 7. Importanța rămâne influența permanentă pe care părinții împreună cu societatea o au asupra puiului de om în dezvoltarea și educarea sa. Orice om mare a fost copil. Ce face, ce este, cum este? Este o poveste aparte pentru fiecare.

Bibliografie

- Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii“, editura Medicală Amaltea, 1998;
- Păun Emil, „Educația timpurie în grădinițele de copii în România într-un deceniu de tranziție“, UNICEF, Vanemmonde, 2000;
- Anghelescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului“, editura Medicală, București, 1989.

Cei șapte ani de acasă Importanța educației primite în familie

prof. înv. primar Stratulat Mihaela-Dița
Școala Gimnazială Băcioiu
com. Corbasca, jud. Bacău

„...Fiii voștri, însă, trebuie să-nvețe
Din copilărie încă, de la voi,
Primele îndemnuri, primele povețe,
Dorul de lumină, scârba de noroi.”
(Nicolae Labiș – Dacă toate-acestea fi-vor învățate)

Din ce în ce mai des, auzim în stânga sau în dreapta, despre lipsa „celor șapte ani de acasă”. Această expresie atât de frecvent folosită, are ca idee de bază faptul că normele de conduită ale copilului se învață în familie, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Acesta este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, iar psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Nu puține sunt și situațiile în care copiiiilor nemanierați, cu un comportament care lasă de dorit, în comunitate, nu sunt acuzați de lipsa „celor șapte ani de acasă” ci li se pune întrebarea: „Așa te învață la școală?”.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Specialiștii spun că, până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

În general, atunci când se vorbește despre cei șapte ani de acasă, se face referire la educația primită de la părinți. În acest material, voi aminti și despre cei șapte ani de „acasă” petrecuți fără părinți, alături de bunici sau alte rude. În comunitatea în care îmi desfășor activitatea, numărul copiilor lăsați în grija bunicilor sau a altor membri ai familiei, a crescut alarmant. Fiind convins de puterea exemplului în familie, pedagogul John Locke spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Părinții sunt modele pe care copiii, de cele mai multe ori, le urmează. Ei imită ceea ce văd și aud în jurul lor.

Ce se întâmplă atunci când părinții lipsesc cu desăvârșire în această perioadă importantă de dezvoltare a copilului lor? Absența lor reprezintă o problemă stringentă. Părinții pleacă spre meleaguri străine pentru a le oferi copiilor bunuri materiale sau pentru „binele” acestora, cum se motivează adesea, pentru o viață mai bună. Această credință (conform căreia o situație financiară și materială foarte bună oferită copilului, cu atâtea sacrificii, este mai mult decât suficientă) îi orbește, neputând zări adevăratele lor nevoi. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Copiii trebuie să fie lăudați și încurajați tot timpul. Trebuie iubiți și îmbrățișați. Ei au nevoie de afecțiunea și dragostea lor, pe care nimeni și nimic nu o vor înlocui vreodată. Educația primită în primii șapte ani depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Un copil iubit, cărui i se arată dragostea, afecțiunea, care se dezvoltă într-o familie unită, în care părinții se iubesc reciproc și se respectă, crește armonios. Acest lucru permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat, puternic, sigur pe sine, dobândind astfel încredere, deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament. Copilul care simte iubirea părinților este puternic, încrezător, se simte apreciat și acceptă în mod pozitiv regulile. Acesta, la vârste fragede, împrumută comportamentul părinților. Un copil care crește într-un mediu ostil (în care părinții nu comunică sau comunică ineficient, nu se respectă, nu se iubesc, fiind dominați de anumite vicii), împrumută mai târziu același comportament, părându-i normal acest lucru. De aceea,

trebuie (suntem obligați) să acordăm o atenție deosebită comportamentului nostru, mediului social și familial în care copilul nostru se dezvoltă și se formează.

Nu de puține ori am întâlnit părinți tineri care își puneau întrebarea: „Cum să devenim părinți mai buni?” Da, există tineri care au nevoie de îndrumare, de consiliere și de sprijin pentru a reuși cu succes în această grea, dar nobilă „meserie”. La cursurile de educație parentală, pe care le-am desfășurat cu părinți ai elevilor din școala noastră, am învățat împreună despre ce înseamnă să fii părinte și despre cum să însoțești copilul pe calea dezvoltării sale. Noi, educatorii și părinții, împreună, reprezentăm factorii de educație permanentă, contribuind la integrarea copilului în societate.

Bibliografie:

Vrăsmaș, E. A., „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002;
Jinga, I., Istrate, E., Manual de pedagogie, București, Editura ALL Educațional, 1998;
Popovici, D., Sociologia educației, Iași, Institutul European, 2003;
Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, Collegium, Polirom, Iași, 1998.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Stroe Georgeta
Școala Gimnazială Cochirleanca, jud. Buzău

Sintagma « Cei 7 ani de acasă » este cunoscută la scară largă, dar și invocată în situațiile de indisciplină sau neadaptare ale copilului la viața socială. Acest lucru se întâmplă deoarece prima și cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii. Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

În primul rând, trebuie ținut cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele copiilor. De asemenea, mulți dintre acestia preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur, fiind necesară acordarea unei atenții deosebite inclusiv manierelor părinților și anturajului.

Primii pași în învățarea codului bunelor maniere pentru copii:

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învâрте în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să li se mulțumească de fiecare dată. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas în deprinderea codului bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel se va obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei

elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Mediile sociale în care copiii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituțiilor de învățământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile și tipurile de comportamente pe care să le adopte în diverse contexte, un rol special ar trebui să-l aibă regulile de comportament la grădiniță sau la școală.

Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere trebuie să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

În primă instanță copilul trebuie să știe să salute colegii atunci când intră în clasă; să salute profesorul (ridicându-se în picioare); să nu vorbească niciodată neîntrebat, mai ales în timpul orei de curs; să ceară permisiunea înainte de a manevra un obiect străin sau de a merge la toaletă; să înapoieze obiectele împrumutate și să mulțumească pentru permisiunea de a le folosi; să vorbească numai după ce altcineva își încheie discursul; să țină ușa deschisă pentru o persoană care intră în sala de clasă, mai ales dacă aceasta are mâinile ocupate; să respecte proprietatea altora și să nu își însușească bunuri care nu îi aparțin; să spună "te/vă rog frumos" și "îți/vă mulțumesc"; să păstreze liniștea în timpul orei, să nu se agite în bancă și să mențină o postură decentă (cu spatele drept și antebrațele sprijinite de marginea băncii); să nu folosească cuvinte jignitoare, să fie amabil, atent și să urmeze întocmai indicațiile profesorilor; să își îngrijească banca, scaunul și dulăpiorul personal (fără să le murdărească de pix sau cerneală); să se comporte decent în recreații, fără violență și acte de vandalism; să fie politicos cu colegii, dar mai ales cu cadrul didactic. Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei sapte ani de acasa

Liceul Teoretic “ Eftimie Murgu “ Bozovici Educatoare : Stroe Maria

Intreaga dezvoltare umana este influentata de procesul de socializare, respective de integrare sociala si de identitatea persoanei. Asupra copilului se exercita influente , mai intai din cadrul familiei si apoi din gradinita , intr-un mod mai organizat si mai sistematic. Parintii si educatorii constituie factori ce concura in a-i oferi modele de conduita , clisee de apreciere si reactii , opinii si cunostinte despre tot ceea ce il inconjoara , uneori bune , alteori nu.

Pentru a asigura dezvoltarea socio-emotionala a copiilor ,este necesar ca intreaga activitate la grupa sa cuprinda actiuni sau elemente ale acestora, care sa asigure formarea si dezvoltarea la copii a abilitatilor de interactiune cu adultii, cu copii de varste apropiate , de a accepta si respecta diversitatea , formarea comportamentelor pro sociale.

Educatia este un proces complex , multinivelar , al carei succes depinde de o multitudine de factori.

Prescolaritatea reprezinta piatra de temelie a personalitatii in formarea copilului , iar prezenta familiei in cadrul gradinitei va fi liant intre copil si mediul necunoscut initial. O actiune educativa incununata de succes se intemeiaza pe o conceptie corecta si pe o strategie actionala care nu pierde din vedere multimea faptelor , aspectelor si interdependentelor care se cer corelate si controlate in acelasi timp.

Educatia prescolara reprezinta un segment din cadrul unui proces lung si larg , a carui finalitate fiind prea indepartata , nu mai poate fi stabilita cu precizie decat pe secvente scurte si desfasurate. Totul se schimba cu rapiditate si trebuie regandit in permanenta. Din punct de vedere al conditiunilor sociale multiple si al procesului de comparare social pe care il provoaca , acest prim mediu organizational cu care se confrunta copilul , exercita o influenta profunda , cu rol facilitator pentru experientele sociale ulterioare . In speta copilul se integreaza intr-un grup de co-varstnici cu care imparte satisfactiile ori insatisfactiile realizarii unor activitati colective , dobandeste abilitati in care se raporteaza la ceilalti membri ai grupului cu care invata , este ajutat sa rupa relatiile de interdependent fata de parinti prin afirmarea capacitatilor de autoservire , a manca , a se imbraca , a se incalta, ceea ce ii confera o alta libertate de actiune.

Copilul care frecventeaza gradinita este cooperant intr-un proces de construire , elaborare a unui comportament care sa ii permita afirmarea eului , prin descoperirea competentelor sale ori prin constatarea dificultatilor pe care le are de invins.

Copilului i se ofera in acest fel , multiple oportunitati pentru a dezvolta si alte planuri , are nenumarate prilejuri de a vorbi , ceea ce il ajuta la dezvoltarea rapida a abilitatilor lingvistice , este solicitat in diverse actiuni care conduc la dezvoltarea coordonarii sale psihomotrice , este integrat in programe de descoperire a potentialului intelectual si afectiv.

Programul gradinitei ofera prilejul unei educatii asistate , supervizate in cadrul unui mediu educativ destul de diferit de cel familial. Mediul familial este centrat pe relatii de tip informal , incarcate de o gama diversa de trairi emotionale. Mediul gradinitei este ,dimpotriva, usor formalizat, el creeaza o tranzitie necesara catre cel de tip scolar mult mai riguros , mai exigent , mai normativ. Gradinita contribuind astfel , intr-un mod propriu la procesul construirii personalitatii copilului intr-una din etapele de varsta cele mai maleabile si vulnerabile. In afara climatului favorabil pe care il poate oferi dezvoltarii ea mai adauga siguranta , securitatea manifestarilor libere ale copilului , care se poate juca si poate lucra sub supravegherea unui adult competent in probleme educative. Pe de alta parte , programele de instruire pe care le propune sunt lejere , structurate pe natura dinamica a copilului prescolar caruia i se prezinta cunostinte accesibile despre mediu , despre lume , despre sine si despre ceilalti. Astfel pana la noua luni copiii manifesta reduse tendinte de a intra in relatii de schimb social cu alti copii , in jurul varstei de doi ani devin mai prieteni si incep sa manifeste interes pentru a intra in relatii de tip cooperant cu alti copii , dupa varsta de trei ani nevoia de a participa la activitati de grup creste. Incepand cu varsta de cinci – sase ani sfera copilului se largeste.

Parintii ar trebui sa participe in mod activ la educatia copiilor lor desfasurata in gradinita. Implicarea familiei nu se rezuma doar la participarea financiara ci si la participarea in luarea deciziilor

legate de educatia copiilor , la participarea efectiva in cadrul unor activitati copii-parinti si la toate activitatile si manifestarile in care copiii sunt implicati in concursuri , vizite , excursii.

Un prescolar dezvoltat armonios din punct de vedere psihofizic va fi acel copil care cunoaste foarte bine atat mediul natural care il inconjoara , dar care stie si sa se adapteze progresului.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Înv. Stroe Maria,
Școala Gimnazială „Prof. Ilie Popescu” Șotânga, jud. Dâmbovița

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, toată lumea se gândește la educația pe care copilul o primește de la părinți, la modul cum contribuie familia la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă vorbim despre un copil, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Vedem peste tot, în jurul nostru, copii care se tăvălesc pe jos, prin magazine, pentru că își doresc ceva cu ardoare, copii care în spațiile publice țipă și strigă, se comportă urât, de mână cu părinții. Acest lucru se explică prin faptul că părinții nu acordă suficient timp și interes propriilor copii din variate motive: timp, bani, incultură, etc.

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firească cu „bună ziua”. Din ce în ce mai mulți copii trec pe lângă adulți sau colegi fără să salute, ascunzându-se după părinți sau bunici, pentru că acest lucru nu se exersează permanent. În copilăria mea, care a fost foarte demult, nu plecam de acasă sau nu intram în casă fără să spun “Săru-mâna.”

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Copiii vin la școală, în clasa pregătitoare, pregătiți să vorbească toți deodată, la grămadă.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. Cele mai multe probleme se întâmpină în practicarea jocurilor organizate, deoarece copiii nu sunt învățați să respecte reguli.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. Recunoașterea greșelilor este o adevărată problemă, copiii nu acceptă că au greșit, nu recunosc chiar dacă este evident acest lucru. Și se întâmplă asta deoarece, de mici, li se spune să nu greșească, părinții își doresc să fie perfecți și se împacă foarte greu cu gândul că nu este așa.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

În zilele noastre, mai important mi se pare să –i învățăm pe copii în cei șapte ani de acasă următoarele lucruri:

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlăie, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisică speriată, chestii de-astea...)

4. **Să știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. Primar Stroe Mariana
Școala Profesională Daneți ,Dolj

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de când e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-I permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru.** Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-I arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

Agresivitatea în relațiile dintre copii

Prof. Stroe Monica
Grădinița P.P. „Lumea florilor”, Navodari

Comportamentul agresiv a fost studiat îndelung de multe persoane, care au încercat să găsească cauzele și chiar să prevină diferitele stări care cauzează aceste stări de agresivitate.

Conform definiției din dicționar, agresivitatea este un comportament destructivist violent orientat spre persoane, obiecte sau spre sine. Există și o agresivitate calmă, nonviolentă, dar întotdeauna agresivitatea semnifică atac, ofensivă, ostilitate, punere în primejdie sau chiar distrugere a obiectului ei. Agresivitatea se găsește și la animale, dar acestea o fac sub imperiul nevoii de hrană, nu ca omul care o face din tendința competitivă. Agresivității i-a fost acordată o origine ereditară sau instinctivă, dar această teză a fost contrazisă, observându-se atât la animale cât și la om că agresivitatea este un rezultat al învățării, al modelării comportamentului în funcție de mediul de dezvoltare. Dar, unii cercetători au descoperit o așa zisa genă a agresivității, care se transmite de la tata. Să fie oare acesta motivul pentru care suntem agresivi, dar acele persoane care sunt pașnice, nu au această genă a agresivității? Mediul de dezvoltare își pune și acesta o amprentă serioasă asupra comportamentului, de exemplu un copil crește într-o familie în care mama și tatăl sunt ambii alcoolici, se ceartă și se bat. Probabilitatea ca acest copil să aibă același comportament când va deveni adult este foarte mare. Acesta va avea un comportament agresiv față de lumea care îl înconjoară fiindcă a fii violent și destructiv față de el și față de ceilalți este modul lui de a-și exprima frustrarea ce a acumulat-o pe parcursul vieții.

Comportamentul agresiv face parte din viața noastră, dar se manifestă diferit la fiecare dintre noi. La copii, el poate fi privit din două perspective. Poate fi considerat un ansamblu de reacții la situațiile pe care copilul le percepe ca stresante sau frustrante. De exemplu: refuzul părinților la o cerință a copilului, o ceartă cu alți copii pentru posesia unei jucării pot determina descărcări de agresivitate prin gesturi, vorbe urâte, lovituri sau chiar crize de furie.

Din alt punct de vedere, comportamentul agresiv al copilului poate fi considerat un mod de afirmare a personalității, dar mai ales o modalitate privilegiată de comunicare a propriilor exigențe față de ceea ce îl înconjoară. De exemplu, când un copil plânge insistent, până la urmă reușește să obțină de la părinții lui ceea ce dorește.

Încă de la vârste foarte mici, agresivitatea este observabilă, dar educația controlului impulsurilor distructive începe cu adevărat când copiii intră în al treilea an de viață, la vârsta lui "nu" și a crizelor de opoziție (încăpățănare) sau de furie. Greșesc părinții care intervin în manieră foarte represivă țipând sau pedepsind (când copilul este suficient de mic pentru a nu ști încă să-și exercite autocontrolul), dar și aceia care sunt prea permisivi sau chiar indiferenți lăsându-și copilul la dispoziția impulsurilor sale agresive.

Toți copiii se manifestă uneori agresiv. Copiii mici sunt printre cele mai agresive creaturi de pe planetă – în permanență ating, lovesc, mușcă, trag, împing și aruncă diverse lucruri – deoarece sunt frustrați de lipsa controlului, a puterii sau a abilității de a spune ce doresc. Dar numai fiindcă acest comportament este normal nu înseamnă că trebuie să-l permitem.

Comportamentul agresiv apare frecvent în copilăria timpurie (între 1 și 3 ani) și este rezultatul încercărilor copilului de a cunoaște și de a lua în stăpânire mediul înconjurător, chiar dacă asta se soldează cu stricăciuni și mici dezastre: mângălirea pereților, dezasamblarea jucăriilor, scoaterea hainelor din șifonier sau a cărților din bibliotecă. Mai pot apărea reacții negative în legătură cu somnul, hrana sau igiena corporală. Toate acestea sunt rezultatul încercărilor copilului de a-și afirma personalitatea și propriul punct de vedere, dar și o testare a limitelor impuse de adulți (cu alte cuvinte, cât de departe poate merge fără să i se întâmple nimic).

Agresivitatea poate fi o modalitate prin care copiii atrag atenția sau își câștigă o identitate proprie. Atunci când li s-a dat o importanță prea mare de la o vârstă fragedă, cel mai ușor și mai sigur mod de a obține această atenție nelimitată este agresivitatea sau comportamentul necooperant.

Programele tv care contin scene de agresivitate, jocurile violente cresc frecvența gândurilor și a sentimentelor agresive, ducând la creșterea nivelului de activare fiziologică. Se reduce frecvența comportamentelor prosoziale (de întrajutorare, solidaritate, altruism). Uneori, agresivitatea este motivată de frică și se amplifică în situații neprevăzute sau neașteptate. Acești copii nu se simt în siguranță, nu au încredere în cei din jurul lor, se simt amenințați și încearcă să depășească aceste sentimente înfricoșătoare pentru ei prin comportamente impulsive, de agresivitate sau chiar furie.

Metodele educative bazate pe pedepse fizice și corporale întăresc agresivitatea copilului. Același efect îl au, însă, și amenințările vagi și inconsecvența. Conflictele conjugale determină o creștere semnificativă a nivelului de stres în familie și pot conduce la apariția la copii a unor accese de furie, agresivitate sau ostilitate. De cele mai multe ori, copiii agresivi traiesc în medii caracterizate printr-un statut social și economic scăzut, în care agresivitatea reprezintă un mod de viață.

Copiii cu un comportament agresiv sunt, în general, respinși de cei de aceeași vârstă cu ei, se integrează cu dificultate în grupuri și au rezultate școlare scăzute. De cele mai multe ori, ei își găsesc susținerea printre copii cu manifestări asemănătoare sau în grupuri în care agresivitatea este acceptată și valorizată, intrând, astfel, într-un cerc vicios din care cu greu mai pot ieși.

Comportamentul agresiv are în timp efecte negative și duce la deficiențe în modalitățile de rezolvare a unor situații conflictuale. Copilul agresiv devine un adolescent și apoi un adult agresiv, incapabil să construiască relații durabile și să se integreze în societate.

Creierul unui om se dezvoltă în proporție de 80%, până la vârsta de 3 ani. În perioada preșcolară, activitatea cerebrală este de 3 ori mai intensă decât în adolescență. Cu alte cuvinte, cei 7 ani de acasă sunt cruciali pentru dezvoltarea ulterioară a copilului. Tot în această perioadă se clădește sănătatea emoțională. Părinții, bunicii, adulții care vin în contact cu cei mici trebuie să fie conștienți de faptul că un copil învață să se comporte din modul în care părinții reacționează emoțional în diverse contexte. Foarte important este ca părinții să știe să acționeze în funcție de temperamentul copilului: celor timizi trebuie să li se acorde mai multă atenție, în timp ce micuților hiperactivi trebuie să li se dea sarcini foarte clare, de genul “adună jucăriile și pune-le în coș, apoi așază cărțile în raft”, și nu “fă curat în cameră”, frază mult prea generală.

Multe din reacții se petrec pentru că suntem oameni. Când ești supărat sau furios, este ușor să uiți tot ce știi. Nu cred că există părinți sau educatori care să nege că uneori țipă sau spun lucruri pe care le regretă mai târziu. Furia și agresivitatea sunt emoții inevitabile atât pentru copii, cât și pentru adulți. Aceste emoții joacă un rol important în dezvoltarea timpurie a copilului și nu pot fi ignorate, șterse cu buretele. Furia e la fel de importantă în dezvoltare ca și iubirea și căldura.

Unii copii pot fi agresivi pentru că sunt frustrați și foarte sensibili. Alții pot fi agresivi pentru că au un temperament predominant coleric. Alții pentru că au văzut în jur comportamente agresive: la televizor, jocuri pe calculator, în casă la părinți etc. Indiferent de cauze, agresivitatea unui copil ne poate încerca limitele. Dar, dacă se înțeleg motivele fizice și emoționale, se poate folosi această oportunitate pentru a ajuta copilul să se dezvolte și din punct de vedere emoțional.

Când un copil agresiv este frustrat, nu tace deloc. Pentru că devine frustrat și se înfurie ușor, el tinde să folosească „motorul” lui interior să schimbe ce nu îi place. Dacă o jucărie nu funcționează, va dori să o spargă. Dacă mama și tatăl lui nu vor să facă ce vrea el, va dori să-i împingă sau să îi lovească. Dacă alt copil are ceea ce își dorește el, poate să-l lovească și să îi smulgă jucăria. Din cauza acestui nivel ridicat de energie și a dorinței de a obține ceea ce vrea, este mai puțin interesat de comunicare în cele două sensuri. El va tinde să comunice într-un sigur sens, adică cel stabilit de el.

Obligația părinților este însă “să supraviețuiască”, să nu fie “distruși” de furia copilului. Părintele trebuie să atragă atenția asupra comportamentului indezirabil “dacă mă muști mă doare” sau “este urât să mă lovești”, dar fără să fie “distrus”, “supărat”, “pierdut”. Copilul va învăța să își gestioneze frustrările și supărările, dar fără să se simtă vinovat pentru asta.

În funcție de temperamentul copilului, de comportamentul părinților în casă, de temperamentul părinților, de factorii de mediu, aceste comportamente agresive pot lua diverse forme, mai ușoare, sau mai problematice. În cazul în care datorită educației, copilul nu trece deloc prin această etapă a agresivității, există riscul ca el să se dezvolte ca o persoană pasivă, introvertită, care nu va ști să își comunice sentimentele negative, care va avea poate probleme de autoafirmare și autoapreciere.

Bibliografie:

- ❖ Kuzma, K. (2007). “Înțelege-ți copilul”, Editura Viață și Sănătate, București
- ❖ Dr. Ranschburg, J. (1979). “Frică, supărare, agresivitate”, Editura didactică și pedagogică, București
- ❖ <http://www.despresuflet.ro/forum/agresivitate-f8/cauzele-comportamentului-agresiv-la-copii-t365.html>- Andrei, 2009

SOCIALIZAREA LA PRESCOLARI

Prof. inv. presc. Stroe Monica
Gradinita P.P. 'Lumea florilor' Navodari, jud. Constanta

“Calitatea omului de a fi fiinta sociala si proprietatea societatii de a se constitui ca forma a inter-existentei oamenilor” (I. Ungureanu)

Una din calitatile fundamentale ale omului este aceea de fiinta sociala. In afara societatii, omul este pus in fata unei alternative tragice: sa piara sau sa se dezumanizeze.

Socializarea este esentiala pentru cresterea si dezvoltarea armonioase ale unui copil. Dezvoltarea sociala incepe sa prinda contur inca de la nastere si se dezvolta pe tot parcursul vietii copilului.

Este important, ca parinte, sa constientizezi ca este rolul si datoria ta sa il incurajezi sa fie sociabil inca din fasa.

Socializarea copilului incepe cu voi, parintii. Tu si taticul sunteti primii prieteni, parteneri de joaca si confidenti ai bebelusului, chiar daca el nu poate sa spuna sau sa faca prea multe. Totusi, el iti raspunde in felul lui la cereri, solicitari, aprecieri - plansete, atingeri, gangureli, miscarea manutelor, apucarea lucrurilor etc., fiind felul lui de a socializa.

Cu ajutorul vostru, copilul incepe sa se familiarizeze cu oamenii si, treptat, incepe sa ii placa si pe alti oameni din preajma lui. Este inca un pas facut in dezvoltarea lui sociala.

In jurul varstei de 3 ani, sociabilitatea lui prinde alt contur. Descopera placerea de a interactiona, vorbi si a se juca cu alti copii, pentru ca la putin timp dupa aceea, in perioada prescolara, sa isi faca si primii prieteni. Micutul are nevoie de tine pentru a-i "slefui" abilitatile sociale si a-l invata care sunt regulile in acest joc numit "prietenie".

De la varsta scolara, ba chiar de la gradinita, copilul va gravita in jurul a din ce in ce mai multe persoane, iar socializarea va cunoaste o explozie. Va descoperi lucruri minunate care se pot face impreuna cu alti copii, cum sa empatizeze cu bucuriile si suferintele lor, cum sa raspunda si actioneze in situatii limita, iar treptat, va cunoaste si invata regulile unei prietenii trainice.

Aptitudinile de comunicare sunt esentiale in dezvoltarea unui copil sociabil. In primul rand parintii trebuie sa vorbeasca constant cu micutii despre ceea ce simt ei.

Cum sa iti ajuti copilul sa devina mai sociabil

- Incurajeaza-ti copilul sa iti fie de ajutor la micile treburi din casa. Copiii care cresc intr-un mediu ce promoveaza grija pentru ceilalte persoane dezvolta mai repede aptitudini de socializare.

- Fii un exemplu demn de urmat: parintii ar trebui sa se poarte politicos, sa se respecte si sa isi manifeste grija fata de cei din jur. In felul acesta, si copilul tau se va purta la fel.

- Oferă-i in permanenta copilului tau dovezi ale afectiunii tale. Micutii care cresc intr-un mediu stabil din punct de vedere emotional reusesc sa lege mai repede prietenii.

- Rasplateste-l pentru aptitudinile sociale. Atunci cand este politicos sau cand manifesta consideratie fata de ceilalti, nu uita sa ii lauzi comportamentul si sa ii aduci aminte cat de mandru esti de el.

- Redu nivelul de competitie dintre copiii tai. Nu impartii lucrurile in mod egal, pentru ca astfel ii vei face sa isi doreasca partea cea mai mare. Incurajeaza-i sa isi doreasca si sa primeasca atat cat au nevoie.

- Invata-l pe copil cum sa se joace cu ceilalti micuti. Discutati despre ce jucarii vrea sa imparta cu partenerii de joaca si care sunt jucariile pe care prefera sa le tina pentru el. Nu te astepta ca acesta sa isi doreasca sa imparta totul cu ceilalti. Creeaza-i insa oportunitati pentru a fi generos: o cutie de creioane colorate, piese lego, puzzle-uri, nu trebuie sa apartina niciunui copil ci pot fi folosite de toti cei prezenti.

- Invata-l pe copilul tau cum ar trebui sa se prezinte intr-un grup nou, care ar putea fi primele cuvinte pentru a relationa cu ceilalti; faceti jocuri de rol pentru a-i arata micutului cum sa socializeze, daca aceste lucruri nu vin in mod natural.

- Lauda-i eforturile si incearca sa il ajuti sa capete incredere in sine.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Școala Gimnazială Devesel
Prof. Stroescu Mariana-Eliza

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprență se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață ai copilului.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

7 ANI DE ACASĂ

STRUBER EVA/GHERLE ANAMARIA GPP "TOLDI" SALONTA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil.

La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR STRUGARIU CRISTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI DRĂGAN”, BACĂU

Auzim permanent în jurul nostru expresia : „Nu are cei 7 ani de acasă.”

Mă gândesc că atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne referim la educația primită de copil de la părinți, la cum se formează personalitatea și comportamentul acestuia până merge la școală. Spunem că un copil are cei 7 ani de acasă când acesta este bine crescut, știe să salute, spune „mulțumesc”, „te rog”, se comportă adecvat cu cei de vârsta lui și cu persoanele adulte.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia intrării copilului în societate. Acel copil manierat va face față mult mai bine în relațiile cu cei din jur în comparație cu unul cărui îi sunt deficitari cei 7 ani de acasă.

Etapă copilăriei reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru a educa, pentru a forma și instrui caracterul psiho-social. Familia este principala răspunzătoare de nevoile elementare ale copilului și de protejarea acestuia, cu o influență atât de adâncă, încât urmările ei persistă uneori, pentru tot restul vieții, în profilul moral-spiritual al acestuia.

În cazul unui copil cărui familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, va apărea sentimentul de neîncredere în cei din jur, teama de viitor sau îndoieli asupra sinelui, lipsa încrederii în propriile forțe și acel sentiment de rușine. Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume permanent și să îi arate calea binelui și a răului. Tot ea, familia, este cea care oferă copilului informațiile inițiale despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, cât și climatul socio-afectiv necesar nevoilor și dorințelor sale.

Influențele educative exercitate de familie asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin controlate, cât și în mod indirect, prin tipul de conduită manifestat de membrii familiei. Modelele de purtare date de părinți, preluate de copii prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv unde se exercită influențele educaționale, reprezintă modelul social primordial, cu o influență majoră asupra copiilor privind formarea concepției și perspectivei lor despre viață, a modului de a se comporta și relaționa în raport cu diferitele norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie să se desfășoare cu grijă și afecțiune sporită, în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află, fără a-l forța prea devreme cu lucruri ce nu sunt pe măsura puterilor lui, dându-i și solicitându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de percepere și înțelegere.

Suportul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale se învață în familie. Familia formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de educație pentru sănătate individuală și colectivă și de altruism, componente prioritare ale moralei elementare a indivizilor societății, toate acestea însumând bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului de acasă, toate activitățile care se desfășoară împreună cu părinții consolidează anumite deprinderi, abilități ce duc la independența copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Familia este cea care dă copilului posibilitatea să se cunoască pe sine, să se definească în devenirea sa ca adult.

Când ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și școală; cei din urmă vor fi continuatorii a ceea ce a realizat familia, completează golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și îl ajută pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

În concluzie, cei 7 ani de acasă își pun accentul în mod deosebit în ceea ce devine mai apoi un copil și anume – OM/ ADULT. Putem, fără tăgadă, să spunem că aceasta este perioada cea mai importantă, fiind fundamentul pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum sunt crescuți și educați copiii, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează pentru viață într-o lume creată de părinți.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI ȘAPTE ANI DE – ACASĂ NECESITATE SAU DOAR O VORBĂ DIN BĂTRÂNI?

Prof. înv. primar: Stuparu Ștefania
Școala Gimnazială, comuna Ștefești

A face educație morală a fost, este și va rămâne una dintre cele mai dificile sarcini ale școlii contemporane. Ținând cont de lumea în care trăim, de modelele (deloc morale) pe care mass – media le promovează și pe care copiii le au, modelarea comportamentelor celor mici devine o adevărată "chirurgie".

Tehnicile educative specifice acestui domeniu sunt și cele influențate într-o mare măsură de angajarea stărilor afectiv – emoționale ale copilului, ceea ce le face mai puțin eficiente decât cele utilizate în procesul achiziționării cunoștințelor.

Cu toate acestea, un profesor responsabil este conștient de valoarea intervenției sale cât și de dificultățile pe care ea le comportă. El știe, de asemenea, că în sfera educării, a formării personalității copilului nu se pot oferi rețete și formule miraculoase care să-l conducă pe un drum sigur, la capătul căruia să îl aștepte rezultate anticipate.

Ce mai înseamnă cei șapte ani de – acasă într - o lume în care bunul simț, politețea, cinstea, moralitatea sunt perimate?

În opinia unora " cei șapte ani de - acasă" înseamnă să ne comportăm respectuos, cu bună – cuviință în orice situație și cu toată lumea. Însă, mai avem timp de aceste lucruri?

Într-un interviu cu profesorul Vasile Popeanga, personalitate a învățământului românesc, acesta menționează: "Actuala reformă este de adaptare la o situație politică nouă. E firesc ca școala – instituție națională – să sufere și ea schimbări profunde. S-a lucrat mult cu conceptul de reformă, dar mai puțin cu liniile sale directoare sau cu conținutul. Nu există o viziune unitară sau o paradigmă a reformei. S-a utilizat termenul fără a avea o viziune unitară și conceptual s-a diluat. Trebuie să fie o reformă de conținut. Învățământul românesc este prea intelectualizat. Vehiculează prea multă informație. Apoi, este nevoie de o reformă de mentalitate, a dascălului și a elevului. Școala este un spațiu de competență între elevi, profesori și școli. Concurența trebuie să fie stimulată printr-un sistem real de recompensare. Școala încă nu beneficiază de sprijinul necesar pentru o reformă de profunzime. Așa că avem o reformă diluată, mulată pe dinamica schimbărilor politice".

În concluzie, s-a diminuat funcția preponderent culturală a școlii, care a rămas preponderent instructivă. Planurile de învățământ, programele școlare sunt mult prea încărcate. Volumul de informație depășește timpul real de învățare și capacitatea copiilor de a asimila.

Toți copiii învață încă din grădiniță să scrie, să citească, să socotească, dar nu mai au timp de joacă. Oare nu la răpim copilăria? Ar trebui să ținem cont de sufletul lor, de bucuria de a se juca, de plăcerea jocului, de comunicarea cu colegii, cu profesorii, de activități pe care să le desfășurăm împreună, nu doar de rezultatele la concursuri, la competiții, de locul pe care fiecare școală îl ocupă într-un anumit clasament.

Așa cum Valeriu Sârbu transmite prin poezia "Fermecătorii babuini" din volumul "Poeme banale" – 1969 :

*"Copiii voștri au prea repede frunțile încrețite.
Lăsați jocul copiilor, poveștile, florile, surâsul,
Nu le aglomerați bulevardele copilăriei
Cu semafoare de direcție".*

Profesorii din România trebuie să tragă un semnal de alarmă, să nu mai punem accent pe însușirea de cunoștințe, riscăm să creștem viitori adulți, fără pic de compasiune și de empatie.

Ținând cont și de faptul că familia nu se mai implică, așa cum se implica odată în creșterea și educarea copiilor, sunt mulți părinți plecați la muncă în străinătate, familii monoparentale, bunici, pe care educarea celor mici îi depășește, rolul școlii este mult mai important și mai amplu. Pentru unii copii nu suntem doar "doamna învățătoare" sau doar "domnul profesor" ci suntem singurele modele stabile și dezirabile din viața lor. Să ne gândim mai mult la ce oferim și ce pretindem elevilor noștri, că pentru aceștia suntem singura șansă la "cei șapte ani de-acasă".

În lumea în care trăim, pentru anumiți elevi nu reprezentăm doar instituția școlii, ci suntem familia lor, uneori, unica pe care o au, în adevăratul sens al cuvântului.

Să reflectăm la cuvintele lui Vasile Militaru:

Nu doar hrană se cuvine,

Ca să crești copilul tău:

Fă-l să-nvețe ce e bine

Și să știe ce e rău.

Dacă-l lași pe-ntinsul lumii

De-așa bunătați flămând

Nu un om tu dăruie lumii,

Ci un animal de rând!

Proiect educațional
”DIN SUFLET PENTRU MAMA”
VALORIFICAREA BASMULUI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

NUME ȘI PRENUME: SUCIU ADRIANA – ROXANA – profesor pentru
învățământ primar
UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Colegiul Național ”Mihai Viteazul”, Sfântu
Gheorghe, județ Covasna

În acest articol ne vom canaliza atenția asupra unui aspect important prin intermediul căruia copilul poate fi educat în așa fel încât să poată să facă față provocărilor cu care se va întâlni din momentul în care va intra în contact cu tot ceea ce înseamnă mediul școlar.

Cum poate un părinte să-și educe copilul în așa fel încât la debutul școlar, acesta să fie pregătit pentru a funcționa în parametrii normali, fără a fi etichetat de către cei din jur cu deja cunoscuta sintagmă ”nu are cei șapte ani de-acasă”?

Ne vom opri atenția asupra importanței basmelor în formarea morală a copilului. Utilizarea basmului ca metodă de învățare reprezintă un instrument eficient prin intermediul căruia copilul se maturizează.

Părintele trebuie să manifeste multă răbdare și perseverență în acțiunea sa de a-l ajuta pe copil să-și însușească un ansamblu de aptitudini, menite să îi facă mai ușoară trecerea la un alt statut și anume acela de școlar.

Toți copiii trebuie să-și însușească aptitudini referitoare la modul în care trebuie să reacționeze la diferiți stimuli din mediu, la regulile de comportare în anumite grupuri, la modul în care trebuie să-și gestioneze emoțiile în anumite situații. Pentru unii copii este mai ușor, pentru alții este mai greu. Importantă în toată această ecuație este perseverența părintelui. El poate recurge la o mulțime de modalități pentru a-și atinge scopul, iar una dintre acestea este cititul, la început de către părinte și apoi cititul împreună cu copilul.

Prin basm copilul își descoperă identitatea, își poate explica și poate înțelege ce fel de experiențe îl pot ajuta pentru a-și dezvolta aptitudini sociale.

Citind și citindu-i-se basme, acesta va ajunge la concluzia că poate avea o viață frumoasă plină de satisfacții doar dacă nu se va speria de confruntările pline de riscuri, fără de care nu își va putea forma personalitatea. În orice basm, eroul principal, trebuie să respecte niște reguli pe care dacă le încalcă, poate să îl coste mult, uneori chiar și identitatea. Basmul îl ajută pe copil să îndrăznească, să se implice, să respecte, să treacă prin multe încercări, pentru ca la sfârșit să aibă satisfacția de a reuși în scopul pe care și l-a propus.

De remarcat este faptul că în afara experienței imediate din sânul familiei, cu care copilul intră în contact imediat după ce s-a născut, viața intelectuală a acestuia este dependentă de poveștile religioase, mitologice și de basme. Basmul îi furnizează informație copilului în legătură cu originea și finalitatea acestei lumi, în legătură cu idealurile sociale după care un copil se poate modela.

Să luăm la întâmplare, ca exemplu un basm foarte cunoscut cu al cărui conținut orice copil ar trebui să intre în contact. *Cei trei purceluși*, este unul din preferatul copiilor, în special dacă acesta este povestit într-un mod cât mai expresiv. Copiii intră în lumea acestei povești și sunt captivați dacă părintele, când citește interpretează pufăitul și fornăitul lupului la ușa purcelușilor.

Cei trei purceluși îl învață pe copilul aflat la o vârstă fragedă, într-un mod extrem de plăcut și expresiv, că nu ar trebui să fie leneș și superficial pentru că atunci s-ar putea pur și simplu să piară. Planificarea inteligentă și prevederea, dublate de munca sârguincioasă, ne vor purta spre victorie chiar și împotriva celui mai de temut dușman – lupul.

Cel de-al treilea purceluș este cel care trăiește în concordanță cu principiul realității. El este capabil să renunțe la joacă, doar un timp până ce reușește să își atingă scopul și anume acela de a-și ridica o casă trainică pe care lupul să nu o poată distruge. Purcelușul cel de-al treilea este capabil să prevadă corect comportamentul lupului – dușmanul sau străinul din noi care încearcă să ne seducă și să ne ia prizonieri. Lupul reprezintă toate forțele asociale și inconștiente care ne terorizează și de care trebuie să ne ferim, forțe care pot și învinge de tăria eului nostru.

Chiar dacă o carte nu are poze, părintele după ce citește îi poate pune o mulțime de întrebări copilului referitoare la conținutul citit. Asemenea întrebări îl ajută pe copil să învețe cum se manifestă diferite sentimente, cum își poate schimba perspectiva din care privește lucrurile.

Citirea basmelor de către părinte, creează rutina și premisele spre activități viitoare care să implice cititul. Cititul este o îndeletnicire potrivită pentru orice moment din zi, nu neapărat la ora culcării.

Prin citirea basmelor părintele își ajută copilul să înțeleagă mai bine lumea în care trăiește, regulile pe care trebuie să le respecte, tipologii de personaje cu care s-ar putea întâlni oricând în lumea reală, atunci când prin preajmă nu va fi nici un apropiat să îl protejeze și atunci când el singur va trebui să-și gestioneze emoțiile.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. SUCIU DĂNUȚA
ȘC. GIM. "PETRU RAREȘ" CICEU-MIHĂIEȘTI

De multe ori, în vorbirea curentă, se invocă sintagma "are/nu are 7 ani de-acasă" atunci când vrem să evidențiem un anumit comportament, în sensul lui pozitiv sau nu.

A avea "șapte ani de-acasă" înseamnă a fi bine crescut, a avea o comportare civilizată, în conformitate cu regulile și normele societății.

A-i lipsi cuiva "cei șapte ani de-acasă" are înțeles peiorativ.

Zicala aceasta are de fapt un înțeles mai adânc, mai cuprinzător. Deși aprecierea privește copilul sau în genere individul despre care este vorba, ea reprezintă în același timp și aprecieri asupra modului în care părinții s-au ocupat de creșterea lui. Este deci un calificativ dat părinților, strădaniilor lor și rezultatelor obținute.

În aceeași măsură, zicala subliniază faptul că "cei șapte ani de-acasă" sunt hotărâtori pentru dezvoltarea de mai târziu.

Într-adevăr, copilul trece prima probă a forțelor și calităților sale, la vârsta de 7 ani, când intră la școală.

De nivelul de maturizare al copilului din punct de vedere fizic, intelectual, afectiv și moral depinde reușita sa în munca de învățare sistematică și de încadrare în societate.

Desigur, toți părinții doresc ca, atât la școală, cât și în viață, copiii lor să se afirme cât mai bine; ei trebuie să știe însă că această reușită depinde în foarte mare măsură de istoria primilor 7 ani, de modul în care a fost îngrijit și educat copilul, de deprinderile și cunoștințele acumulate în acest timp.

Capacitatea de a educa un copil presupune foarte multe calități, dintre care cele mai importante sunt: priceperea, simțul răspunderii, răbdarea.

Priceperea presupune capacitatea părinților de a ști ce trebuie făcut și cum trebuie procedat în toate problemele impuse de creșterea copilului. Ea, *priceperea*, implică cunoștințe teoretice, dar și deprinderi practice de muncă și arta de a lucra cu copilul.

Dragostea pentru copil este izvorul din care părinții își refac mereu puterile. Dragostea părintească face ca munca de creștere a copilului să fie mai ușoară, autoritatea blândă și răbdarea nesfârșită.

Răbdarea ocupă un loc foarte important în creșterea și educarea copiilor. Alături de ei, părinții uită de necazuri, de oboseală și trăiesc multe bucurii.

Simțul răspunderii implică responsabilitatea părinților față de viața copilului, de viitorul lui, de reușita lui în viață.

Așadar, a fi părinte nu este ușor și nici simplu, dar bucuriile și împlinirile pe care le oferă această meserie sunt inegalabile, neprețuite și nu pot fi obținute în nici un alt domeniu, în nicio altă carieră.

Bibliografie:

V. Coroi, Magda Florescu, Maria Ursache- *7 ANI DE ACASĂ* Editura Medicală, București, 1968.

Educația primilor ani

Suciu Lavinia Școala Gimnazială Fiscut

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok
Cu toții vrem să fim părinți ideali, să nu ne supărăm copiii, să corespundem standardelor moderne.
De fapt, cu aceste metode ne distrugem copiii.

Pentru a avea un copil responsabil și independent din primii ani de școală, nu ar trebui să facem niciodată următoarele lucruri:

- ❖ Încă de când este foarte mic, să nu îi refuzăm absolut nimic. Dați-i orice își dorește, orice cere, mai ales atunci când plânge. Astfel va crește și va crede că toți îi sunt datori cu toate și că are numai drepturi.

- ❖ Când va începe să vorbească urât și să ocărăscă, voi să râdeți. Astfel îl veți face să înțeleagă că este foarte „deștept”!

- ❖ Nu îi spuneți niciodată „Aceasta este o faptă real!”. Așa spun numai cei cu concepții învechite. Când mai tarziu va crește și va întâlni greutățile vieții sau ceva rău i se va întâmpla, atunci va avea certitudinea că societatea este aceea care îl nedreptățește.

- ❖ Să adunați voi, ceea ce el aruncă încolo și încoace – hăinuțe, pantofi, jucări. Să nu îi spuneți niciodată „Adună-le, pune-le la locul lor!” Astfel va crede că mama este roaba sa, și că pentru toate sunt responsabili ceilalți.

- ❖ Lăsați-l să vadă orice (mai ales la televizor) și să citească de toate, fără să îl îndrumați niciodată. Copilul vostru este genial și știe să facă distincție! Educația lui va fi astfel foarte vastă!

- ❖ Să nu îi dați nici un fel de educație duhovnicească. Să vorbiți în bătaie de joc despre credință, Biserică, preoți și despre toți aceia care îi urmează. Când copilul va crește, «va putea alege și singur».

- ❖ Dați-i din belșug bani de cheltuielă, ca nu cumva să se simtă mai prejos decât ceilalți copii și «ca să nu ducă lipsă, așa cum am dus noi». Când va crește mare, va fi sigur că valoarea unui om se judecă după câți bani are, indiferent de modul prin care i-a dobândit.

- ❖ Să nu îi spuneți niciodată: «Fă asta!» sau «Nu face aia!», deoarece astfel se va simți opresat; nu respectați libertatea și personalitatea lui. Se poate chiar să îi provocați... anumite traume psihice! Atunci când va crește va crede că în viață trebuie numai să poruncești și să nu ascuți niciodată de nimeni.

- ❖ Să vă certați, să vă ocărăți, să vă jigniți unul pe celălalt în fața copiilor fără nici o rușine. (Nu vă îngrijorați, nu îi veți provoca astfel nici un fel de traumă psihică!). Mai târziu, când se va căsători, i se va părea normal să facă aceleași lucruri.

- ❖ Să îi luați întotdeauna apărarea față de vecini. Să nu credeți niciodată că «îngerășul vostru» poate să facă obrăznicii și fapte rele. Certati-vă cu aceia care vă atrag atenția în mod prietenesc și bine intenționat. Sunt invidioși și defăimători.

În încheiere vă recomand să lăsați copilul să se descurce și singur, fiți un exemplu pozitiv în viața lui, iar el va ști cum să se comporte în diferite ocazii, pentru că așa “face” mama.

Bibliografie:

Călăuziri pentru creșterea și educarea ortodoxă a copiilor - Editura Egumenița

Deprinderi de comportare în familie și la grădiniță

prof. înv.preșc. Suciu Maria
GPN Nr. 1 Sita Buzăului, jud. Covasna

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Un copil este "bine-crescut" dacă respectă norme de comportare în familie și la grădiniță.

Normele de conduită se învață din familie, fiindcă familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor, copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, iar membrii familiei au cea mai mare influență asupra lui. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. În această perioadă este nevoie de prezența și supravegherea adultului, deoarece deprinderile nu se pot realiza de la sine și este necesară perfecționarea lor continuă, până se ajunge la obișnuință. Deprinderile nu se formează dacă există neconcordanță de cerințe între membrii aceleiași familii. De exemplu, oricât i-ar cere mama copilului să fie disciplinat, dacă tata și bunica nu îi cer același lucru, socotind că e mic și că are timp să învețe – aceasta ar putea fi cauza unui comportament negativ. Deci, pentru formarea deprinderilor de comportare civilizată, este necesar ca toți membrii familiei să arate concordanță de păreri și atitudine.

Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se dezvoltă în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Copilul se deprinde cu o bună purtare dacă părintele manifestă răbdare, înțelegere, perseverență dar și exigență în cerințe.

Copiii dobândesc unele bune deprinderi și în grădiniță, cum ar fi deprinderi igienico-sanitare, de autoservire, deprinderi de comportare civilizată și de politețe, deprinderi de ordine și curățenie, dar trebuie să existe o concordanță între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează în grădiniță.

Considerarea deprinderilor de comportare civilizată și de politețe sunt aspecte de bază în procesul instructiv-educativ. Preșcolarii participă la diferite activități în mod organizat, ei acționează conform sarcinilor primite din partea educatoarei și respectă disciplina. În vederea realizării acestei capacități se pot desfășura cu copiii jocuri care dezvoltă răbdarea, stăpânirea de sine, perseverența. În această perioadă, deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă atât educatoarea cât și părinții.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie și de la grădiniță.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Părinții pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebă ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur,

pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Pentru a fi numit politicos, copilul este învățat să folosească formule de salut adecvate situației, să pună mâna la gură când tușește/strănută, să folosească formule de politețe (mulțumesc, te rog), să nu îi întrerupă pe alții atunci când vorbesc, să știe să-și ceară scuze când a greșit ceva, îi ajută pe alții când au nevoie de ajutor, oferă locul în autobuz unei persoane mai în vârstă, folosește un ton moderat în relațiile cu ceilalți, e darnic cu lucrurile sale etc.

Ce mai pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte)

- consecvență în realizarea unei sarcini

- concentrare a atenției

- perseverență în realizarea unei sarcini

- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, altele influențează dezvoltarea de mai târziu. Un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Educația, bunele maniere sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat, manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi sociabil, se va integra cu ușurință într-un colectiv. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Bibliografie:

1. M., Barbacariu, M., Dumitrescu, N., Bărbulescu, *Consiliere parentală în grădiniță*, Ed. Diana, 2015
2. E., Vrăsmaș, *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, București, 2002
3. C., Ciofu, *Interacțiunea părinți-copii*, Ed. Medicală Amaltea, 1998
4. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – FAMILIA

Înv. Suciu Milica,
Școala B. Ardelean
Neamț

Motto: "Ceasul nașterii copilului este ceasul, începutului educației."

J. H. Pestalozzi

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților.

Părintele nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același décor - la restaurant.

În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mănuieste cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație.

În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul celui/celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie: www.desprecopii.com

CEI 7 ANI DE ACASĂ SE ÎNVAȚĂ ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

Înv. Suditu Mădălina
Școala Gimnazială sat Strejnicu, jud Prahova

Dacă în trecut principalele probleme cu care se confruntau profesorii erau lipsa materialelor didactice, situația materială precară a elevilor sau vorbitul în timpul orelor, astăzi școala se confruntă cu noi probleme, mult mai serioase, precum dezinteresul elevilor față de învățare și mai ales indisciplina acestora.

Iată de ce este necesar ca parteneriatul profesor –părinte să-și îndrepte atenția asupra importanței formării caracterului copiilor de astăzi, viitorii adulți de mâine.

În primii 7 ani din viața lor, copiii nu relaționează și nu învață numai acasă, în familie. Ei pășesc sfioși pragul grădiniței și al școlii și interrelaționează cu alți copii, cu alți părinți sau alți bunici, cu doamnele profesoare și de aceea consider că *cei 7 ani de acasă se învață în familie și la școală*.

Părinții și profesorii trebuie să fie un exemplu de caracter pentru cei mici și să fie permanent preocupați să construiască relații pozitive cu copiii, înainte să fie necesar să corecteze un comportament.

Părinții petrec cel mai mult timp alături de copii. În același timp și noi, profesorii, suntem zilnic, pentru câteva ore, alături de elevii noștri, observăm comportamentul lor, observăm că unii dintre elevi repetă aceleași greșeli.

Ce putem face pentru a corecta problemele legate de comportament?

Nu trebuie să așteptăm, sperând că lucrurile se vor îndrepta de la sine. Este posibil să nu găsim soluția problemei la prima încercare, dar este necesar să facem primul pas.

Iată câteva strategii pentru părinți și profesori pentru a corecta comportamentul copiilor:

- tratează individual cu cel care a greșit- spune-i foarte clar copilului, fiind foarte atent la atitudine și tonul vocii , că nu accepți acest comportament din partea lui, dar și *de ce* este inacceptabil acest comportament;

- stabilește responsabilitatea personală- clarifică ce s-a întâmplat, este important să aflăm de la copil nu ce au făcut toți ceilalți, ci *Ce ai făcut tu?*. În acest mod putem identifica tipul de ofensator și vom putea stabili planul de acțiuni potrivit pentru a putea corecta comportamentul;

- urmărește acțiunile exterioare ale copilului până la caracterul lăuntric. Caracterul determină atitudinile, vorbele și acțiunile copiilor. Astfel putem observa ce trasături de caracter trebuie educate pentru a îmbunătăți relațiile între colegi, pentru a asigura un mediu de învățare pozitiv, pentru ca micuții noștri să-și atingă potențialul maxim etc;

- apelează la voința, la sentimentele, la conștiința copilului - *Să încercăm mai mult data viitoare! Crezi că poți proceda mai bine decât acum, nu-i așa?/ Ce crezi că simte colegul tău acum?/ Ai procedat corect?/ Ai ascultat ce ți s-a spus să faci?/ Ai ales înțelept când ai făcut.....?*

- încearcă să-l determini pe copil să regrete, să-i pară rău pentru urmările acțiunilor lui și în acest mod vei obține adevărata schimbare a comportamentului lui.

Dacă noi, adulții, învățăm cum să corectăm la timp, în mod corespunzător, comportamentul copiilor noștri, vom avea mai mult timp pe care să-l valorificăm desfășurând diverse activități care să stimuleze dezvoltarea lor și să-i pregătim astfel pentru a înfrunța și a face față provocărilor.

„Cei șapte ani de-acasă”

Prof. învă. preșcolar: Sudrigian Ileana Marcela
GPN NR 4 Hirsești

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând ca nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncăm tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie

<http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa->

Cei 7 ani de acasă

Șugă Elena Școala Gimnazială,, C.Giurescu “Chiojdu

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

www.desprecopii.com

MAME ȘI EDUCATOARE

Prof. Suici Ramona Dorina Grădinița cu Program Prolungit Făget

Atașamentul copilului față de familie, și în special față de mama sa este indiscutabil. Dar, în același timp, oricât ar părea de ciudat, dragostea și atașamentul, comportamentul și manifestările față de mamă trebuie formate. Iar dacă mediul familial nu este suficient de „rafinat”, în a-i forma copilului deprinderi corecte, atunci această sarcină ar trebui să revină grădiniței – în fapt, educatoarei, care ține legătura cu familia, în special atunci când observă sau i se aduc la cunoștință aspecte comportamentale ale copilului care sunt incorecte sau carentiale în această privință.

La vârsta preșcolară, când se pun bazele caracterului copilului, când începe să se definească profilul său moral, când i se formează atitudinea față de oameni, față de lumea înconjurătoare, este foarte important să-I învățăm cum să-I respecte și să-I iubească pe ceilalți, iar în primul rând pe mama sa. Făcând apel la literatură clasică, putem prezenta câteva portrete de mame, schițate în operele lor de către autori români consacrați: Ion Creangă, George Coșbuc, Mihai Eminescu, etc. Fiecare mamă evocată de aceștia are o anumită personalitate – puternică sau firavă, un anumit fel de a fi – poate vessel, vioi, șugubăț ori trist, obosit, și, indiferent că oferă căldura mângâierilor palmelor sale sau nuielușa pedepsitoare, din ființa ei răzbate- comun tuturor tablourilor literare – deosebita lumină și dragoste maternă, devotamentul total față de cei cărora le-a dat viață. De aceea, trebuie pornit cu copiii de la faptul că, deși deseori ei afirmă „Te iubesc foarte mult mămică!”, aceste cuvinte nu sunt suficiente și trebuie ca prin tot ceea ce fac să le demonstreze în viața de zi cu zi.

Din nefericire, de multe ori cauzele unei atitudini greșite a copilului se regăsesc în comportamentul incorrect al mamei din decursul timpului.

1. GREȘELILE MAMELOR

- Oferă și nu așteaptă nimic în schimb;
- Voința copilului = autoritate absolută (mama nu face reproșuri copilului, ea trăiește numai prin el, și, la un moment dat, când copilul nu mai are nevoie de sfatul, sprijinul, ajutorul ei, apare un fel de ruptură în comunicarea lor, o izolare a individualităților. De exemplu, dacă în toată noaptea copilul vrea să mănânce, mama îi încălzește mâncarea. Dacă el acceptă să mănânce numai ascultând o poveste de la mama lui, deși are cine să-i spună povestea și ea se grăbește la serviciu, rămâne totuși să-I spună povestea. Astfel de mame încurajează prin faptele lor egoismul copilului. Odată cu vârsta cresc și exigențele.)

- Preocuparea unilaterală a mamei (Pentru unele mame, totul se reduce la a-și hrăni copilul bine, sau la a-i face multe și variate controale medicale pentru a se asigura că e sănătos. Nu din lipsă de dragoste, ci din necunoașterea importanței amănuntelor. - Ce a făcut copilul toată ziua? -De ce îi strălucesc ochii de bucurie? Toate acestea rămân adeseori neobservate. Nu este îngăduit să se treacă cu pasivitate pe lângă interesele copilului. De multe ori, bucuria sau tristețea copilului, trăită împreună și alături de el, fac mai bine organismului decât o ciorbiță. Hrana psihică conține mai multe vitamine și medicamente decât orice masă ori rețetă. Din păcate, și societatea noastră, odată cu noile schimbări, sunt mame care trebuie să muncească până la epuizare, iar apoi să se ocupe de casă, familie etc. Lipsa timpului liber și oboseala acumulată le face ca adeseori să-I spună copilului: „Dă-mi pace, sunt ocupată, nu am timp de tine acum”, iar el se închide în sine și astfel se creează izolarea aceea din cauza căreia mai târziu vor suferi amândoi, dar mai ales mama).

- Promiterea recompenselor - (de multe ori adulții practică sistemul stimulativ necorespunzător, care-l strică pe copil, acela de „ a-l cumpăra”, „ Dacă vei fi cuminte, vei primi o jucărie...”, Răspunsul copilului este formal, de suprafață și nu va deveni o constantă a individului adult).

- Înșelarea – (o formă particulară a stimulării prin recompensă este amăgirea sau înșelarea – neîndeplinirea conștientă și planificată a celor promise Într-un fel, această greșală a mamelor este la fel de periculoasă ca și condiționarea însăși a efectuării sarcinilor, cu mențiunea că acest tip de promisiune falsă creează premisele dobândirii de către copil și a unor trasături negative de personalitate: minciună, înșelăciune.)

- Exemplul personal negativ – (îmbrăcămintea neglijentă a mamei, o convorbire nesinceră cu un adult, exigența față de sine, nimic nu-I scapă copilului.

- Negativismul /suficiența /opacitatea mamei –(nu toate mamele se asociază cu

educatoarea în problemele educației copilului, adoptând puncte de vedere opuse și fiind refractare încercărilor de a conduce copilul pe calea unor bune deprinderi).

2. IMPLICAREA EDUCATOAREI

- Calitatea relației educatoarei cu mama;
- Poziția relației educatoarei cu mama;
- Importanța pentru copil a relației educatoarei cu mama sa;
- Conștientizarea copilului asupra importanței muncii mamei;
- Intervenția educatoarei în problemele curente de acasă

Oricâte pretenții am avea, ca mame, de la copii, să nu uităm nici o clipă că și ei, la rândul lor, au dorințe și așteptări. Iar gândurile lor sunt oglinzile reale și ideale în care se poate regăsi familia ... Nu trebuie decât privite!.

Rolul familiei în dezvoltarea copilului

Prof. înv. primar Sükei Mária
Liceul Teoretic „Bolyai Farkas” din Târgu Mureș, jud. Mureș

Familia este unitatea socială de bază, constând din părinți și copii. Ar trebui să fie unitatea socială de bază a intimității, acceptării și securității. Familiile au suferit modificări radicale în secolul al XX-lea. În prezent, o treime din familii sunt destrămate, cealaltă este așa-numită o familie controversată și doar a treia treime în structura și circumstanțele sale se pot considera familii întregi. Principalele caracteristici ale familiei sunt: funcția de socializare, funcția economică, funcția de transfer a culturii. Familia transmite valori, norme și opiniile lumii, astfel o sursă de identitate și filozofie a vieții. Acesta acționează ca un grup de referință și de control. Într-un caz bun, factorul de creștere a capacității emoționale, sprijinul, rezolvarea problemelor reprezintă baza primară.

Sarcina familiei este de a stăpâni **relația de bază și regulile comportamentale**. Într-un mediu familial, copiii învață ceea ce pot face în relațiile lor umane și ce nu au voie să facă.

Așteptările și constrângerile externe reprezintă baza pentru dezvoltarea autocontrolului. Copiii care nu au un sistem stabil de valori cu modele pozitive pot fi mai mult influențați de mass-media sau de alte efecte pozitive sau negative.

În viața familiilor, obiceiurile și ritualurile sunt asociate cu viața de zi cu zi și cu sărbătorile. Copilul observă și devine parte a modului de împărtășire a sarcinilor, cum să sărbătorească zilele de naștere, ziua mamei, Crăciunul sau ce agendă urmează.

Sarcina familiei este de a ajuta copilul să învețe **limba maternă**. În cultura noastră, aptitudinile verbale au o mare importanță în ceea ce privește succesul școlar, deoarece învățarea se bazează în principal pe acest lucru. Dacă copilul nu atinge utilizarea limbajului de clasă mijlocie până la începerea școlii, va trebui aproape sigur să se confrunte cu dificultăți, eșecuri mai grave, abandonuri.

Stilurile părinților și impactul acestora

Părintele autoritar: așteaptă respect și ascultare. Pedepsește mult. Copilul crescut de un părinte autoritar așteaptă multă îndrumare, abilitățile lui sociale sunt slab dezvoltate.

Părintele „lider”: explică motivele pentru recompensă și pedeapsă. Oferă și ia în considerare opinia copilului, solicită și încurajează încrederea în sine. Copilul are un autocontrol independent. Înțelege regulile sociale. Este interesat, inițiator, responsabil.

Părintele indulgent: nu există limitări și așteptări în educație. Copilul devine imatur. Auto-controlul este dificil de practicat. Nu există un sentiment de responsabilitate.

Scopul transferului eșantioanelor în familie este de a facilita incluziunea socială și de a crea fundamentele identității.

Dacă nu se transmit modele corespunzătoare copilul caută un model pe care să îl urmeze. Ca rezultat, devine mai vulnerabil la influența mass-mediei, colegilor, sectelor și a altor adulți nu neapărat constructivi.

Educația copiilor este continuată în grădiniță și la școală, dar baza educațională o reprezintă cei șapte ani petrecuți în cadrul familiei. Tocmai de aceea putem defini această perioadă ca o investiție valoroasă din partea familiei.

Educația copilului între familie și școală

Profesor Sultan Cristina
Colegiul “Anghel Saligny” – Tulcea

Viața de familie este prima școală a copilului. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie – „cei 7 ani de acasă”. Părinților le revine rolul esențial în creșterea și educarea copilului asigurându-i nu numai existența materială ci și un climat familial afectiv și moral. Avându-i pe părinți drept instructori, copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață: lecții despre respect, ascultare, sfințenie, autocontrol.

Educația nu presupune doar ceea ce spun părinții și ce fac pentru propriul copil ci și modelele oferite de aceștia în diverse situații, în felul cum își tratează propriile emoții. Indiferent dacă părinții vor sau nu să-i transmită copilului valorile și credințele lor, el va absorbi o parte din ele doar pentru că stă împreună cu aceștia și participă la ritualurile și tradițiile familiei.

Factori importanți pentru succesul copiilor sunt iubirea părinților, respectul, grija părintească. A-i arăta copilului că este apreciat și iubit este esențial pentru dezvoltarea stimei de sine dar și a unei relații pozitive părinte – copil. A nu se înțelege că trebuie să-i dăm tot ce-și dorește sau că odată ce suntem părinți, trebuie să renunțăm în mod constant la propriile nevoi pentru a le satisface pe cele ale copilului. Dimpotrivă, părinții care nu impun restricții sunt percepuți de către copii drept nepăsători. Copiii au nevoie ca adulții să le impună anumite granițe și reguli care nu sunt negociabile, în special la vârsta adolescenței când se confruntă cu decizii importante pentru evoluția lor, decizii ce vor avea consecințe serioase. Părinții trebuie fie constanți și perseverenți în privința limitelor impuse asumându-și responsabilitatea pentru fericirea copilului, să hotărască bazându-se pe înțelepciunea, experiențele și valorile proprii.

Fără îndoială, părinții vor tot binele din lume propriilor copii. Reușita copiilor are pentru părinți o semnificație deosebită, astfel că, fac eforturi pentru binele copiilor. Este adevărat că părinții se confruntă în prezent cu numeroase probleme în educația copiilor, pe care deseori nu știu cum să le abordeze pentru o rezolvare eficientă și cu efecte pozitive pe termen lung. Ei înșiși descoperă o nouă realitate cotidiană a vieții care presupune un alt tip de cultură a educației în familie, mult diferită de cea trăită de ei în propriile lor familii. Provocările societății contemporane au condus la apariția unor fenomene sociale cu impact direct asupra educației copilului în familie: rata crescută a divorțurilor, creșterea numărului familiilor monoparentale, creșterea fenomenului violenței domestice, creșterea numărului de familii dezavantajate socio-economic, creșterea numărului de părinți care pleacă în străinătate pentru a munci etc.

În același timp, datorită progresului tehnologic, tineretul trece printr-o experiență fără precedent: copiii preferă să își petreacă numeroase ore din viață cu ochii lipiți de ecranul telefonului, televizorului, al tabletei sau calculatorului în loc să se joace cu alți copii, să socializeze. Trăsăturile de bază ale inteligenței emoționale s-au transmis de la o generație la alta prin interacțiuni sociale cu membrii comunității, rude, vecini, prin jocurile cu alți copii. Fără a avea acces în mod firesc la aceste învățături care i-ar ajuta să-și însușească aptitudini fundamentale de viață, copiii devin mai impulsivi, neascultători, mai îngrijorați și temători, mai singuri și mai triști, mai iritabili și mai violenți.

Școala trebuie să încurajeze implicarea părinților ca parteneri, să urmărească și să promoveze comunicarea părinți – copii-școală. Atelierele de lucru părinți – copii mediate de profesorul diriginte și psihologul școlar facilitează acest tip de comunicare și crează un mediu plăcut în care părinții și copiii să-și împărtășească dorințele și temerile. Analiza unui chestionar cu structură similară pentru părinți și copii poate fi punctul de plecare pentru o discuție despre caracteristicile psiho-comportamentale specifice vârstei, despre așteptările copiilor și părinților deopotrivă.

Chestionar pentru copii:

1. Cât timp petreci zilnic cu părinții tăi?
2. Care sunt cele mai frecvente cauze ale discuțiilor în contradictoriu cu părinții tăi?

Chestionar pentru părinți:

1. Cât timp petreceți zilnic cu copiii dvs?
2. Care sunt cele mai frecvente cauze ale discuțiilor în contradictoriu cu copilul dvs?

- a) vestimentație
 - b) limbaj
 - c) anturaj
 - d) timp liber
 - e) școala
 - f) bani
 - altele care.....
3. Ce îți place să faci în timpul liber?
4. Alege una dintre aceste preocupări pe care ți-ar plăcea să o încurajeze părinții.
5. Care sunt activitățile familiale care îți plac cel mai puțin?

- a) vestimentație
 - b) limbaj
 - c) anturaj
 - d) timp liber
 - e) școala
 - f) bani
 - altele care.....
3. Ce îi place copilului dvs să facă în timpul liber?
4. Alegeți una dintre preocupările de mai sus pe care ați încuraja-o.
5. Care sunt activitățile familiale pe care ați dori să le facă mai bine copilul dvs?

Bibliografie:

1. Mihaela Ionescu Elisabeta Negreanu, *Educația în familie- repere și practici actuale*, Institutul de Științe ale Educației, București, 2006
2. Amelia Baci, Carmen Manuela Cazan, Cătălina Chendrea, Ciprian Cobzariu, Magdalena Ioachim, Taisia Mihalcea, Constantin Oneț, *Educația părinților*, Editura MarLink, București, 2006

Cei 7 ani de acasa(PLEDOARIE PENTRU PARINTI Si COPII STRALUCITI)

Prof. înv. Primar-CRISTINA SURDU
Scoala Gimnaziala Nr.7 Botosani

Copiii nu au nevoie de parinti extraordinari,ci de fiinte umane care sa vorbeasca pe limba lor si care sa fie capabili sa patrunda in inima lor.

Parintii buni dau cadouri,cei inteligenti daruiesc propria lor fiinta.Parintii buni alimenteaza corpul ,cei inteligenti alimenteaza personalitatea.Parintii buni corecteaza greselile ,cei inteligenti isi invata copiii cum sa gandeasca.Parintii buni isi pregatesc copiii pentru aplauze ,parintii inteligenti isi pregatesc copiii pentru esecuri.Parintii buni vorbesc,cei inteligenti dialogheaza ca niste prieteni.Parintii buni dau informatii,cei inteligenti povestesc istorioare.Parintii buni ofera oportunitati,cei inteligenti nu renunta niciodata! Parintii buni educa inteligenta logica a copiilor,parintii inteligenti le educa sensibilitatea.Aceasta deprindere a parintilor inteligenti contribuie la dezvoltarea motivatiei,indraznelii,rbdarii,capacitatii de depasire a obstacolelor,abilitatea de a crea oportunitati si de a le valorifica.

Deprinderile parintilor inteligenti arata ca nimeni nu-si ia diploma in educatia copiilor.Pentru a educa trebuie sa invatam mereu si sa cunoastem din plin cuvantul "Rabdare".Cei care nu au rabdare renunta,cei care nu reusesc sa invete ,nu gasesc drumuri inteligente!

Cei 7 ani vor constitui fundatia pentru constructia unei vieti inchinate iubirii,binelui, frumosului ,sunt foarte importanti pentru a pune baza unei educatii corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere in familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc,

tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți..

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile ,sa se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

Bibliografie:-Augusto Cury-“PARINTI STRALUCITI-PROFESORI FASCINANTI”-editura “FOR YOU”2005

ROLUL FAMILIEI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

**Profesor învățământ preșcolar,
Șurpanu Mariana- G.P.P.Răducăneni**

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Primele persoane însă, de la care copiii învață și pe care îi „copiază”, sunt părinții. Ei sunt cei care trebuie să le inculce acestora primele norme de comportare în societate. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg spre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă.

Nici un părinte nu-și dorește ca puiul său, să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude sau prieteni, în excursii sau în orice alt context social.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc aceste noțiuni de bază, necesare în creșterea și dezvoltarea armonioasă cu sine și cu cei din jur. La aceasta, contribuie foarte mult relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite acestuia. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Psihologii consideră că dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. El realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Copilul trebuie educat într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, iar asta face ca regulile să nu se transforme în disciplină, ci să fie respectate de la sine, cu dragoste și respect.

Este necesar deasemenea, să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul, după cum am văzut, învață prin imitație. Din această cauză, pe umerii părinților atâră o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, o dau ca și „zestre” propriilor copii. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Tindem să oferim copiilor diverse recompense, materiale de cele mai multe ori, în schimbul unor reguli de comportare normală. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune.

Părinții trebuie să explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

O serie de sarcini educaționale sunt preluate în mod special de către grădiniță, dar familia rămâne implicată. Grădinița și mai târziu școala, are rolul de a orienta, de a ajuta familia în sarcinile care îi revin,

întrucât este factorul specializat în munca instructiv-educativă, părinții având însă rolul primordial în amprentarea „celor șapte ani de acasă”.

Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii, a profilului moral și spiritual și a personalității propriilor copii, se menține toată viața. „Cei șapte ani de acasă” înseamnă așadar, imitație și învățare.

Bibliografie

- Dumitrescu, M., Consiliere parentală în grădiniță. 40 sugestii de teme posibile, Editura Diana;
- Poenaru, M., 2006, Cei șapte ani de acasă, Editura Coresi.

Cei șapte ani de acasă!

Scoala Gimnazială „Dimitrie Sturdza” Tecuci

Prof. Suruianu Valerica

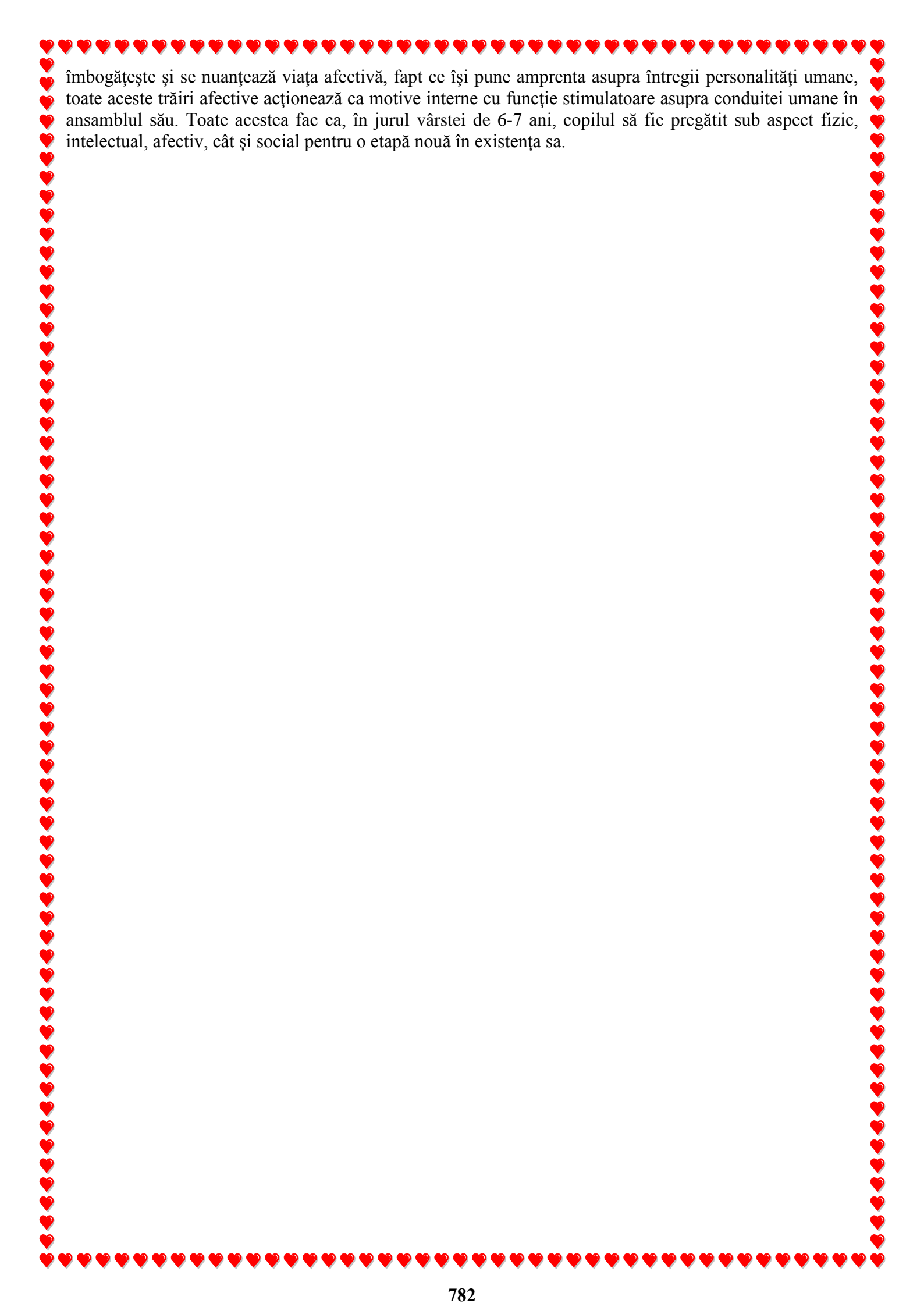
Educație Fizică și Sport

Educația fizică este o componentă indispensabilă în formarea personalității educabilului. Este cunoscut faptul că, unul din instinctele umane fundamentale este nevoia de mișcare. Teoria de specialitate și practica acesteia au cunoscut o evoluție, ascendentă, fiind determinate de condiții istorico-sociale. Școala este o etapă inițială a educației permanente care trebuie să pregătească elevii în acest scop, creând bazele și metodele autoformării. În acest context, educația fizică și sportul sunt solicitate să participe la creșterea unor generații sănătoase, să creeze fundamentele biologice, capabile să facă față exigențelor societății. În zilele noastre, educația fizică școlară reprezintă un mijloc de recreere după o activitate intelectuală intensă, având menirea de a contribui la dezvoltarea armonioasă a personalității, prin asigurarea unui echilibru funcțional între componentele fizice și psihice.

*Educația fizică este o componentă de bază a educației generale care valorifică sistematic ansamblul formelor de practicare a exercițiilor fizice în scopul pregătirii potențialului biologic al individului în concordanță cu cerințele societății*¹. Educația fizică reprezintă procesul de instruire, construit și desfășurat în vederea dezvoltării fizice și capacității motrice, adică „cei șapte ani de acasă”, „temelia” unei bune condiții fizice în funcție de particularitățile de vârstă și sex.

În activitatea de instruire se urmărește dezvoltarea unor indici superiori atât pe plan somatic, cât și pe plan funcțional. Nivelul de dezvoltare a indicilor morfo-funcționali determină randamentul subiecților pe plan școlar și social. Indicii morfo-funcționali constituie fondul biologic de bază pentru dezvoltarea calităților motrice și formarea priceperilor și deprinderilor motrice. Indicii somatici și funcționali se îmbunătățesc prin practicarea exercițiilor fizice în cadrul lecției de educație fizică încă din primii ani de școală. Procesul de dezvoltare a calităților motrice și de formare a deprinderilor și priceperilor motrice solicită atenția, gândirea, imaginația și memoria educabilului. După autorul Conf. Univ. Dr. Badiu Toma, Calitatea motrică reprezintă aptitudinea individului de a realiza mișcări cu indici sportivi de Viteză, Îndemânare, Rezistență, Forță.

*Deprinderile motrice sunt componente care se învață, se formează, fiind considerate finalități ale procesului de educație fizică și sport. Priceperea motrică reprezintă capacitatea individului de a percepe ceva nou, priceperile motrice sunt componente ale caracterului și sunt reacții ale individului față de acțiunile complexe care trebuie rezolvate*². Dezvoltarea motricității este o sarcină complexă a educației fizice, care vizează cultivarea calităților motrice de bază: *Viteza reprezintă iuțeala cu care se efectuează acțiunile motrice. Îndemânarea este capacitatea individului de a efectua acțiuni motrice cu grade de dificultate diferite, dirijând precis și economic mișcările în timp și spațiu în deplină concordanță cu situațiile care apar. Rezistența reprezintă capacitatea individului de a face față oboseli*³. Forța reprezintă posibilitatea organismului de a învinge o rezistență pe baza contracției musculare³. Orice acțiune motrică implică atât priceperi cât și deprinderi motrice. Calitățile fizice de bază și deprinderile motrice sunt două laturi ale aceluiași fenomen, motricitatea organismului uman. Educația fizică contribuie într-o măsură considerabilă la dezvoltarea proceselor psihice, a componentelor personalității, precum și la pregătirea elevilor pentru autoeducație fizică. Prin practicarea exercițiilor fizice și a jocurilor sportive se dezvoltă toate procesele psihice: cognitive, afective și volitive. Educația fizică are efecte benefice, în special asupra percepțiilor spațiale, de mișcare, kinestezice, temporare etc. Necesitatea aprecierii corecte a distanței în diferite jocuri sportive, a adâncimii și deplasării favorizează perfecționarea calităților acestor percepții. Educația fizică favorizează prin excelență apariția stărilor afective pozitive: emoții și sentimente estetice generate de armonia și frumusețea mișcărilor, bucurii, satisfacții, neliniștea și teama provocată de reușita unor exerciții fizice, de pregătirea pentru unele competiții/concursuri. Sportul în general oferă cadrul propice educării unor calități cum ar fi: curajul, dârzenia, perseverența, hotărârea, stăpânirea de sine, spiritul de disciplină și ordine, consecvență necesare în orice activitate. Valențele formative și autoformative ale educației fizice, în principal contribuția ei la formarea trăsăturilor de voință și caracter pot fi transferate prin măiestria profesorului de educație fizică spre alte domenii ale autoeducației-intelectuală, morală, estetică etc. Educația fizică are un rol important atât în dezvoltarea fizică a organismului cât și în formarea și autoformarea personalității umane. Rezultă că prin educația fizică se

îmbogățește și se nuanțează viața afectivă, fapt ce își pune amprenta asupra întregii personalități umane, toate aceste trăiri afective acționează ca motive interne cu funcție stimulative asupra conduitei umane în ansamblul său. Toate acestea fac ca, în jurul vârstei de 6-7 ani, copilul să fie pregătit sub aspect fizic, intelectual, afectiv, cât și social pentru o etapă nouă în existența sa.

CUM SĂ NE SIMȚIM BINE ÎNTRE OAMENI -OPȚIONAL -

**Tipul opționalului: interdisciplinar
Ariile curriculare: Limbă și comunicare
Arte**

**Educație civică
Clasa: a IV-a
An școlar 2015-2016
Durata :un an școlar
Nr. ore:o oră pe săptămână**

**Școala Gimnazială „Tudor Arghezi ” Năvodari
Prof. înv. primar Suță Maria**

ARGUMENT

Oricât am fi de singuratici , avem fiecare părinți , frați , vecini , colegi așa că trebuie să ne învățăm să conviețuim cu cei de lângă noi.

Nu este nevoie să-ți iubești vecinul pentru a-l saluta și a-i răspunde la salut , pentru a nu-l obliga să asculte zgomotele din apartamentul tău , fie ele din acelea care-ți gădilă urechile. Deci , scrise sau nescrise , există reguli pe care traiul în comun le impune și ne ajută să trăim mai demn, mai frumos.

Pentru a trăi în armonie cu ceilalți și cu noi înșine este nevoie să cunoaștem și să respectăm legile scrise și mai ales nescrise ale comportării **civilizate** , e normal să fim liberi , dar să respectăm și libertatea celorlalți.

Pornind de la aceste considerații și de la faptul că educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și la învățarea felului în care trebuie să se comporte cu ceilalți, am conceput acest opțional care să pună bazele unui comportament adecvat , adică a bunelor maniere – acestea fiind cheia către succesul social.

CONȚINUTURILE ÎNVĂȚĂRII

I. Respectul de sine și pentru ceilalți

Buna creștere - Bunul simț

Ce se cuvine, ce nu se cuvine

Ce facem pentru a fi punctuali?

Ce facem când întârziem?

Simțul măsurii, toleranța

II. Prezentarea

Prezentarea pe stradă, într-un grup de prieteni, în familie

Adresarea către alte persoane, la telefon, în scrisori

III. Bunele maniere

Bunele maniere în familie și la școală

Bunele maniere la masă

Bunele maniere pe stradă, la joacă

Bunele maniere în călătorie, la spectacole

Cadourile

Când oferim cadouri?

Ce cadouri oferim?

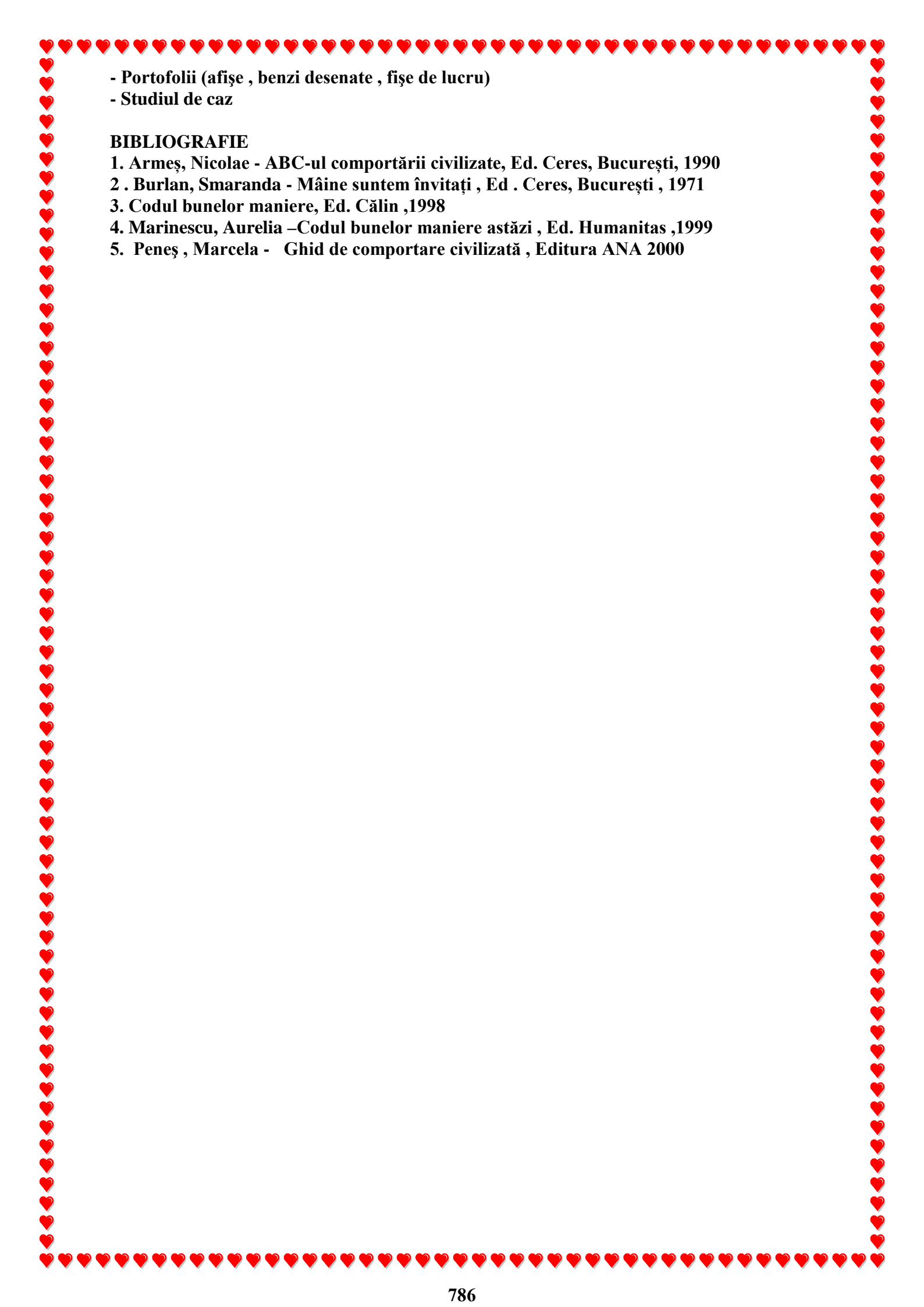
Cui oferim cadouri?

Cum primim cadouri?

IV . Cum te îmbraci în diverse ocazii

OBIECTIVE DE REFERINȚĂ ȘI ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE

r. rt.	Obiective de referință	Activități de învățare
1	- să cunoască regulile de politețe în cazul salutului, în anumite momente ale zilei, pe stradă și acasă	- adresarea formulelor de salut unor persoane cunoscute, indiferent de locul unde se află; - însușirea gesturilor ce însoțesc salutul ; - joc de rol: „- Bună ziua, ...!”
2	- să explice importanța punctualității și consecințele nerespectării ei	- cunoașterea (cu exemplificare) a situațiilor în care punctualitatea este obligatorie; - enumerarea măsurilor ce se iau pentru a fi punctuali; joc de rol: „- Îmi pare rău...”
3	- să aplice regulile de igienă personală	- numirea și desenarea obiectelor de igienă personală; - simulări de activități de igienă personală;
4	- să păstreze igiena îmbrăcămintei și a încălțăminteii	- exerciții de aranjare a hainelor pe umeras, pe scaun, în șifonier;
5	- să aleagă îmbrăcămintea asortată anotimpului și ocaziei	- fișe de lucru cu articole de îmbrăcămintă și încălțăminte divers colorate, de grosimi diferite, pe care le vor sorta; - desenarea unor articole pentru o casă de modă;
6	- să desprindă din textele studiate reguli de comportare civilizată în diverse ocazii	- citirea și povestirea unor fragmente din diverse texte din care se poate observa comportamentul copiilor în anumite împrejurări;
7	- să observe comportamentul altor copii	- vizionarea unui film într-o sală de cinema; - discutarea situațiilor problemă;
8	- să distingă diverse tipuri de comportament	- învățarea cântecului „ Un copil politicos” - crearea unor benzi desenate;
9	- să realizeze un aranjament pentru o masă festivă	- pregătirea mesei, aranjarea tacâmurilor, a veselei, a ornamentelor și aranjamentelor florale;
0	- să deprindă tehnica împachetării unui cadou	- realizarea unor cadouri pentru persoane dragi și oferirea acestora cu urările adecvate evenimentului; - joc de rol: „ Daruri de sărbători”
1	- să formuleze clar, corect și coerent enunțuri cu diverse mesaje	- utilizarea unor formule de politețe în comunicarea cu o persoană cunoscută sau necunoscută; - joc de rol: „- Alo, Poliția?”

-
- A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.
- Portofolii (afișe , benzi desenate , fișe de lucru)
 - Studiul de caz

BIBLIOGRAFIE

1. Armeș, Nicolae - ABC-ul comportării civilizate, Ed. Ceres, București, 1990
- 2 . Burlan, Smaranda - Mâine suntem invitați , Ed . Ceres, București , 1971
3. Codul bunelor maniere, Ed. Călin ,1998
4. Marinescu, Aurelia –Codul bunelor maniere astăzi , Ed. Humanitas ,1999
5. Peneș , Marcela - Ghid de comportare civilizată , Editura ANA 2000

Educarea copiilor în familie

Szabó Ana Emese

Copilăria, mai ales primii șapte ani, este cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Deja în perioada prenatală, copilul este influențat în diferite moduri care îi influențează dezvoltarea personalității individuale. Copilul la naștere deja are diferite aptitudini ca de exemplu: vederea, auzul, mirosul, gustarea, mișcarea membrilor, vocea, strângerea mâinii, etc. Aceste aptitudini cuprind genele moștenite și totalitatea influențelor mediului asupra pântecului mamei. Formarea personalității a noului născut trebuie începute cu aceste aptitudini. În acest proces primii pași trebuie făcute neapărat de membrii familiei. În primii ani de viață, în care sunt așezate bazele personalității umane, familia reprezintă întreaga “societate” a copilului. Prin acesta sunt transmise normele sociale, cultura unei comunități către generația tânără. „Funcția de socializare a familiei are mai multe nivele. Îndeplinește îngrijirea biologică a copilului, asigură acele condiții care sunt necesare pentru creștere, dezvoltare și totodată transmit un cod de conduită definită.”¹ Familia nucleară sau elementară reprezintă grupul format din mamă, tată și descendenții imediați (copiii lor). La naștere, copilul găsește căldura și hrana necesare vieții, dar și un nume, o limbă, o cultură care vor face din el un pui de om. El moștenește, deci, patrimoniul genetic al părinților, dar moștenește, de asemenea, și un patrimoniu cultural: bunuri ale familiei, un anumit mod de a face, de a spune, de a fi - care-l modelează, îl ajută să crească, să devină om. Pe lângă educarea conștientă, se prevalează inconștient și involuntar comportamentul familiei care se integrează în comportamentul copilului pe parcursul conviețuirii cu acesta. Deoarece aceste influențe de comportament se reflectă în comportamentul copilului, are un rol determinant. În formarea personalității a copilului se extinde și modelele de comportament ale părinților, bunicilor, fraților. Efectele de mediere a diferitelor stiluri de comportament, familia determină procesul de socializare primar în dezvoltarea copilului, pe care mai târziu se construiește efectele educației conștientizate. Alegerea corespunzătoare a formelor și a procedurilor educării copilului este o sarcină foarte problematică. În alegerea mijloacelor fundamentale educative, un rol important îl constituie și modelul de familie trăită de părinte în copilărie.”² Trebuie să se asigure pentru copil posibilitatea de acumulare liberă a experiențelor despre mediul înconjurător, dar totodată este nevoia de un anumit grad de limitare a activității copilului. Dintre formele educației copilului, educarea în mediul familial este singura care însoțește omul de la primele forme de viață până la maturitate și asigură o formă de stabilitate pentru copil cu privire la persoana cadrelor didactice și la stilul de educație. Astfel este foarte important ca prima fază a procesului de formare a omului să se realizeze de membrii familiei protectoare.

Rolul esențial al familiei Sütő András a definit astfel: „Familia este un termen definit în mai multe feluri: este și sfânt, respectat și câteodată disprețuit, cinic dat deoparte. Starea, natura, spiritul ei totuși formează destinul - e de fapt fundamentală pentru toată lumea.”

Copilul trăind în interiorul familiei crește în lumea relațiilor stabile definind ca forme de modele a relațiilor sociale. Pe parcursul grădiniței, el intră în contact cu forme noi și necunoscute a vieții sociale. În continuare adulții joacă un rol important în viața copilului, prezența lor asigură siguranță și protecție la fel ca familia. Cu toate acestea se lărgeste mediul social și apar copii de aceeași vârstă. “Copilul începe să devină treptat mai interesat să ia parte în viața comună a copiilor de grădiniță și în educarea acestora.

La sfârșitul perioadei de grădiniță “relațiile sociale cu colegii și jocurile, succesele comune dezvoltă atașarea și nevoia de colectivitate, simpatia și coeziunea grupului. Toate acestea ajută la dezvoltarea deprinderii de adaptare față de alții, de membrii grupului și de acomodare în colectivitate care este o condiție esențială de a fi apt pentru școală.”³

„Familia reprezintă nucleul instrumental fundamental al structurii sociale mai largi, în sensul că toate celelalte instituții depind de influențele acesteia.”⁴

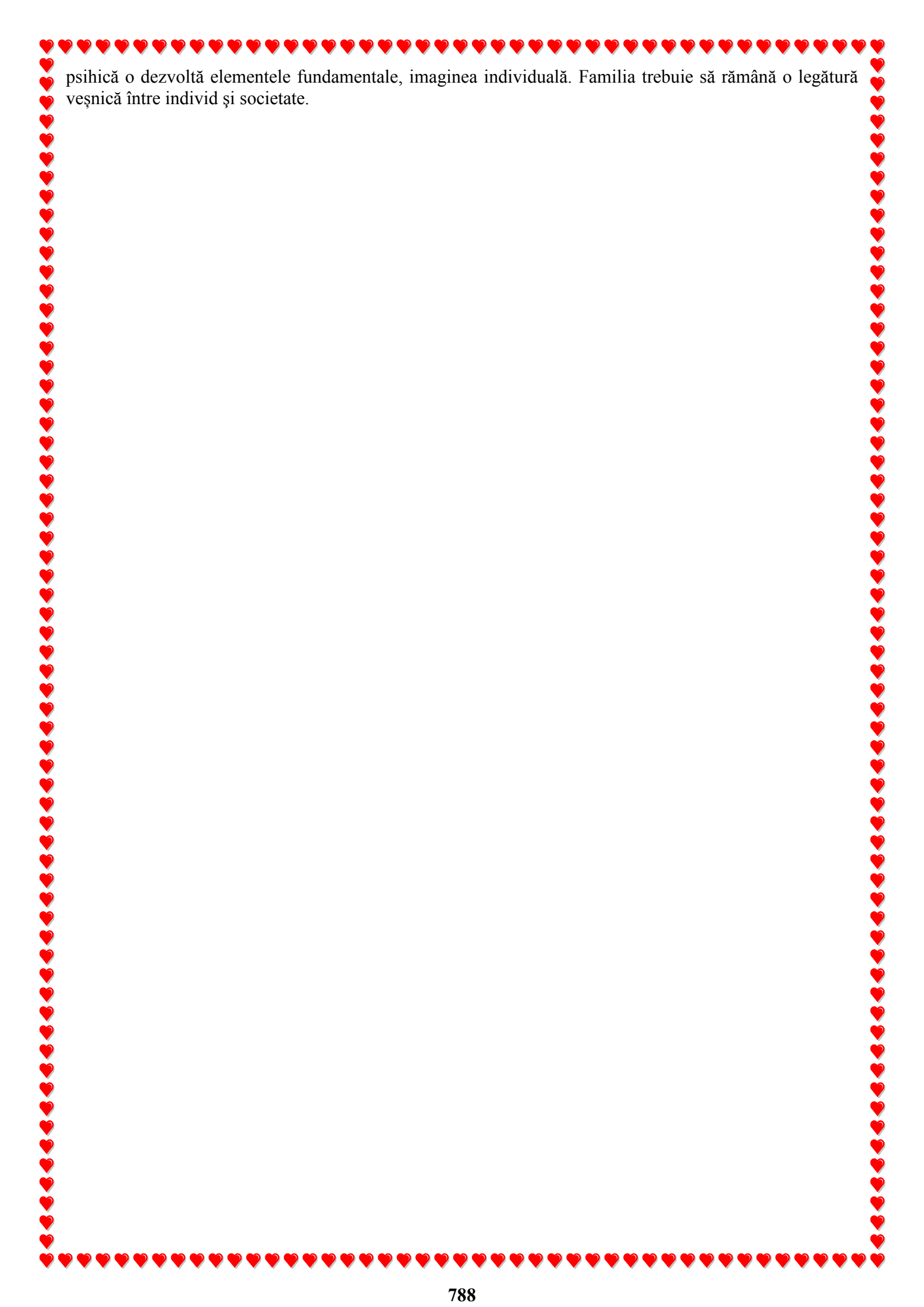
Familia este o formă socială străveche, care se regăsește de mii de ani sub o anumită formă în cele mai multe culturi. În asemenea medii de viață, în care se realizează existența noastră biologică, evoluția

¹ Dr. Bagdi Emöke- Socializare și tulburare de personalitate în familie – Editura didactică, Budapesta, 1986, pag.15

² Idem, pag. 65

³Dr. Szabó Pál - Copilul nostru devine școlar, Editura Gondolat, Budapesta, 1976, pag. 15

⁴ Stănoiu & Voinea, 1983, apud E. Stănculescu, 1997, pag. 11

psihică o dezvoltă elementele fundamentale, imaginea individuală. Familia trebuie să rămână o legătură veșnică între individ și societate.

Cei șapte ani de acasă- ani esențiali în dezvoltarea adultului de mâine

**Profesor în învățământul primar Szabo Anca-Ioana,
Școala Gimnazială Simion Bărnuțiu Zalău**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile precum și capacitatea de relaționare socială.

Este adevărat ca nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea de la baza acestei expresii: *normele de conduită se învață din familie*. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie „bună creștere” nu este un standard general. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copiii, cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție. Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii, fiecare părinte având o serie de reguli pe care încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care e nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi.

Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

*„ Copiii învață ceea ce trăiesc , de Dorothy Law Nolte
Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;
Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;
Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;
Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătimirea;*

*Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;
Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;
Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;
Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;
Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;
Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;
Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;
Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;
Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;
Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;
Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;
Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepecți;
Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;
Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;
Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume. ”*

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
<https://www.didactic.ro/materiale-didactice>

Ce mai înseamnă șapte ani de acasă

Prof. Înv. primar Szabo B. Orsolya
Școala Gimnazială nr 1 Crăciunești

„Singurul scop al educației este să transforme oglinzile în ferestre.” Sydney Harris

Dezvoltarea copilului este cea mai intensă de la naștere până la școlarizare. Cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe un drum în viață cu cunoștințele și educația ce au primit-o în cei șapte ani, nu ce învață la școală. Dar de ce șapte ani? Nu demult cei șapte ani de acasă erau cu adevărat de acasă. Copiii își petreceau primii șapte ani acasă, instituționalizarea lor avea loc prima dată la vârsta de aproximativ 7 ani, când începeau să meargă la școală. Până la acest moment educația lor era responsabilitatea deplină a părinților.

În prezent expresia “cei șapte ani de acasă” se referă la cât de bine sau prost este crescut un copil. Toată lumea se gândește la un copil care are cei 7 ani de acasă ca la un copil bine educat, care se comportă exemplar cu persoanele din jurul lui și care știe să facă diferența între ce e bine și ce e rău.

La baza celor 7 ani de acasă stau câțiva factori esențiali: valorile pe care se bazează familia și care îi sunt transmise copilului, dragostea părinților și specificul copilului de dezvoltare. Părinții tineri, în momentul în care primesc în dar un sufletel, se transformă. Triunghiul emoțional apare atunci când atenția ambilor părinți se concentrează mai întâi asupra copilului și apoi pe partener. Dacă copilul crește într-un mediu în care cei doi părinți prezintă respect reciproc, înțelegere și dragoste, acesta va fi modelul pe care va urma.

Un copil iubit și apreciat de către familie se va simți protejat și va avea un sentiment de siguranță care îi va permite să aibă încredere în forțele proprii, să învețe și să își asume regulile de comportament. Dacă educarea copilului se va face într-un ambient deschis și relaxant, bazat pe iubire și încredere, atunci acesta nu va percepe regulile ca pe o disciplină de fier și îi va fi mult mai ușor să le asimileze.

Regula celor șapte ani de acasă nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, ci este mai degrabă un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de cei mai dragi actori implicați în creșterea sa: părinții.

Valorile s-au mai schimbat. Dacă acum 20-30 de ani se punea accent mai mare pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, actual sunt valorizate vigilența și inițiativele. Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă nu este la fel ca cea de acum 20-30 de ani, dar psihologii spun că este o evoluție normală. Psihologul Bogdana Bursuc afirmă că: „Valorile s-au schimbat. Înainte se punea preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele. Aceste diferențe se văd și în autobuz, unde generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“. De exemplu libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. „Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se câștigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziție de egalitate, balanța se echilibrează sau chiar se răstoarnă. Este un lanțal agresivității“, adaugă psihopedagogul Sorina Constandache.

Bibliografie:

Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002;
www.evz.ro
www.smartparent.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Școala Gimnazială “Gábor Áron” Chichiș, județul Covasna Profesor Szabó Enikő

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâtea culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ ? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?“ .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Importanta celor 7 ani de acasa in educatia copilului

Szabo Mihaela Dorina,prof.limba franceza,Liceul Crestin Logos,Bistrita,judetul Bistrita-Nasaud.

Cand auzim sau cand rostim expresia „cei 7 ani de acasa”,ne gandim sau ne raportam la valori implementate sau care ar trebui sa fie deja implementate in mintea copilului: salutul,comportamentul in public,comportamentul cu prietenii/colegii,intelegerea normelor sociale,manierele la masa,recunoasterea greselilor, apoi,educatia,bunele maniere,regulile morale, care, il vor ajuta pe copil sa se adapteze cu usurinta in societate.Dar toate aceste norme de conduita trebuie invatate din familie.Scoala si alte medii educationale nu pot decat sa confirme si sa consolideze normele deprinse in familie.

Educatia copilului incepe din prima zi de dupa nastere.Fiecare copil se naste cu o zestre genetica,dar si cu una psihica ce se remarca prin felul in care isi manifesta placerile si neplacerile.Limbajul este limitat si nu stie sa-si stapaneasca emotiile,aratandu-ne deschis tot ce simte.Prin educatie i se formeaza personalitatea definita de manualele de psihologie ca fiind combinatia ,unica pentru fiecare dintre oameni,a componentelor- temperament,caracter,aptitudini.

Prin sleuirea trasaturilor native,educatia are scopul de a armoniza gandul,cuvantul si fapta copilului, poate crea un om cu caracter care spune ce gandeste si face ceea ce spune ca face.O educatie negativa-genereaza lipsa de caracter a omului care una gandeste ,una zice si alta face.Exemplul personal este foarte important pentru ca la inceput copiii invata prin imitatie,este foarte important ca cei ce fac educatie sa se poarte asa cum pretind de la cei mici.

Educatia nu presupune stergerea trasaturilor native si imprimarea altelor noi,ea are menirea de a corecta trasaturile exagerate ,deplasate mult spre o extrema sau alta, stimuleaza sau inhiba caracteristicile psihice,echilibrandu-le sau pregatindu-l pe viitorul adult pentru a se armoniza cu societatea in care traieste.In mod intuitiv,parintii stimuleaza comportamentul de ocrotire care repetat-cultiva (in interior) sentimentele de dragoste si respect fata de tot ce este viu,inclusive vietatile mici,prevenind astfel dezvoltarea sentimentelor de cruzime si nepasare.Astfel,pe tot parcursul copilariei,continuuand apoi spre adolescenta ,se modeleaza componentele personalitatii(temperament-caracter-aptitudini).

Pana la varsta de 6-7 ani ,un copil trebuie sa aiba dezvoltate -in principal prin educatia primita „acasa”,un anumit grad de autonomie (sa se imbrace singur,sa se spele ,sa fie ordonat),un nivel rezonabil de politete,invata din regulile impuse in familie,un limbaj dezvoltat care sa –i permita sa comunice efficient,un grad de dezvoltare emotionala care sa-I dea posibilitatea de a-si controla fricile si emotiile si capacitatea de relationare sociala.

Copiii nu sunt identici nici in ceea ce stiu,nici in ceea ce simt,nici in felul cum vorbesc si nici in felul cum se poarta.fiecare copil este imaginea vie a educatiei primite acasa,educatie a carei amprenta se observa cu usurinta in comportamentul copilului in noul sau mediu scolar.

Asadar,sa incercam sa zidim relatii sanatoase si trainice ,sa intindem mana de ajutor copilasilor nostri,sa ii sprijinim si sa le oferim modele credibile si demne de urmat pentru viitorul lor,care depinde intru totul de ceea ce am trasat si investit pentru ei si in ei „pe parcursul celor 7 ani de acasa! “

Cei șapte pași în viață

prof. Szakacs Nadina Maria

Educația unui om se poate regăsi în șapte pași pe care acesta îi face atunci când pleacă din sânul familiei și ajunge să trăiască în societate și să cunoască / respecte regulile acesteia.

1. Primul pas.

Un om educat este respectat de cei din jurul său, iar la rândul lui îi respectă pe oamenii care sunt rânduiți a-i întâlni în viața sa.

2. Pasul doi.

Cei șapte ani de acasă înseamnă că la un moment dat individul este capabil să se descurce și să reușească prin forțele proprii fără să mai depindă de părinții săi.

3. Pasul trei.

O persoană cu o educație sănătoasă cunoaște, înțelege și aplică normele sociale. E capabilă să empatizeze cu cei din jur, să respecte credințele și valorile societății în care trăiește.

4. Pasul patru.

Cei șapte ani de acasă te obligă să îți recunoști greșelile atunci când este cazul, să îți asumi consecințele faptelor tale. Un om integru înțelege că recunoașterea greșelilor înseamnă și îndreptarea acestora, responsabilitate, respect și demnitate.

5. Pasul 5.

Încă un pas înainte în educație îl reprezintă abilitatea de a-și susține opiniile și de a-și apăra interesele, în condițiile în care faptele sale nu lezează persoanele din jur.

6. Pasul 6.

Gestionarea situațiilor criză sau limită reprezintă un pas spre maturitate și responsabilitate la toate nivelurile.

7. Pasul 7 și nu cel din urmă...

Se spune că atitudinea și caracterul spun multe despre noi. Este foarte important să rămânem verticali cu noi înșine, să știm să pierdem cu demnitate și eleganță, să câștigăm cu modestie.

Toți acești pași sunt importanți în primul rând pentru noi ca indivizi, pentru lumea noastră interioară; dar și pentru cea exterioară în care pășim pentru experiențe și în care învățăm cum să gestionăm situații și emoții.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Szakacs Simona Nicoleta
Școala Gimnazială nr.1 Abram

Influența educativă pe care o exercită familia asupra copilului este multilaterală și profundă. Plasticitatea deosebită a scoarței cerebrale la copiii mici face ca influențele educative ale familiei să se imprime adânc și să se păstreze mult timp. Urmele acestei educații rămân pentru întreaga viață. Părinții îi educă pe copii nu numai prin ceea ce le spun cu intenția de a-i îndruma sau prin ce le arată dinadins pentru a fi efectuat și de copii, părinții îi educă permanent prin întregul lor comportament. În limbaj popular se spune despre cineva că „are (sau n-are) cei șapte ani de acasă“, pentru că aceștia sunt cruciali pentru tot restul vieții. Calitatea educației în familie marchează de timpuriu dezvoltarea personalității copilului, asigurând premisele reușitei școlare și integrării cu succes în societate.

Scopul și obiectivele studiului

Studiul de specialitate a avut ca scop: Analiza gradului de implicare al familiei în educarea intelectuală, morală și civică a copiilor de vârstă școlară mică și identificarea unor aspecte ce impun activități de îmbunătățire a îndrumării pedagogice a părinților. În cadrul studiului au fost urmărite obiectivele:

O1: aplicarea chestionarului elevilor din clasele simultane I-II-III-IV, de la Școala Primară nr.4 Iteu, structură a Școlii Gimnaziale nr.1 Abram;

O2: analiza, prelucrarea și interpretarea rezultatelor chestionarului;

O3: îmbunătățirea activității de consiliere și orientare a părinților, prin abordarea unor teme care îndrumă pedagogic familia în realizarea educației copiilor.

Eșantionul studiului s-a compus dintr-un număr de 13 elevi, cu vârsta cuprinsă între 7 și 10 ani. Chestionarul a cuprins un număr de 11 întrebări. Prin aplicarea chestionarului au fost identificate următoarele aspecte: preocuparea părinților pentru a forma copiilor deprinderi de alimentație sănătoasă, de igienă, de muncă, de organizare a timpului de studiu și de joacă; interesul familiei pentru dezvoltarea comportamentelor morale și civice; atmosfera din familie și autoritatea părinților față de copiii lor.

Analiza, prelucrarea și interpretarea rezultatelor

De la cea mai fragedă vârstă, familia caută să formeze copilului deprinderi sănătoase de hrănire, igienă, învățare, muncă, odihnă, prin impunerea unui anumit regim de viață și prin preocuparea pentru respectarea acestuia. Interesul părinților pentru formarea acestor deprinderi a fost analizat prin următoarele întrebări: *Discuți cu părinții tăi despre alimentația sănătoasă? Respecti regulile de igienă ale casei? Programul zilnic de activitate, recreere și odihnă este organizat de părinți sau de tine? Ești supravegheat de părinți, mama sau tata, când îți pregătești lecțiile? Cât timp te joci? Preocuparea părinților pentru formarea deprinderilor de muncă a fost evidențiată prin întrebările: *Te solicită părinții în activitățile gospodărești din familie? Dacă părinții nu te solicită să-i ajuți la treburile din gospodărie, tu ai inițiativa de a face anumite activități gospodărești?**

În urma analizei răspunsurilor copiilor s-au obținut următoarele rezultate: La întrebarea *Discuți cu părinții tăi despre alimentația sănătoasă?*, un procent de 69% din numărul de copii au răspuns *Da*, iar 31% au răspuns *Nu*. Regulile de igienă din familie sunt respectate de copii în procent de 100%. În ce privește modul de organizare a programului de activitate, recreere și odihnă, 62% din copii au ales răspunsul *Programul mi-l fac eu*, iar 38% au ales varianta *Programul e făcut de părinți*. 84% din copii sunt supravegheați doar *uneori* în timpul pregătirii lecțiilor, 8% sunt supravegheați *permanent*, iar 8% au declarat că *nu sunt supravegheați*. La întrebarea *Cât timp te joci?*, un procent de 92% din copii au răspuns: *Cât îmi dau voie părinții*, iar 8% au răspuns: *Cât doresc eu*. 69% din copii sunt solicitați doar *uneori* de părinți să participe la treburile gospodărești, iar 31% sunt *solicitați constant*. Inițiativa de a face singur anumite treburi în gospodărie a fost manifestată pozitiv de un procent de 92% din elevi, iar 8% au ales răspunsul: *Nu, deoarece nu știu ce aș putea face*.

Până la intrarea copilului în școală, în familie se formează numeroase deprinderi de comportare morală și civică. Respectul față de orice persoană, politețea, decența în vorbire, corectitudinea, cinstea sunt deprinderi la a căror formare familia își aduce o contribuție importantă. Exemplul personal al părinților și îndrumarea permanentă a copilului sunt principalele mijloace care ajută la realizarea educației moral-civice. Părinții constituie modelul concret cel mai apropiat și mai influent pentru copii.

Preocuparea părinților privind formarea și exersarea comportamentului moral–civic a fost analizată prin întrebările: *Părinții tăi îți dau sfaturi despre cum trebuie să te porți la școală și în societate? Părinții tăi îți dau sfaturi despre cum trebuie să vorbești cu cei din jurul tău?* Pentru fiecare din cele două întrebări s-a înregistrat un procent de 100% pentru răspunsul *Da*.

Educația copilului este asigurată numai dacă părinții trăiesc în deplină armonie, dacă în familie domnește o atmosferă de bună înțelegere, bucurie, de respect reciproc, de dragoste și încredere. Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. O altă condiție care asigură succesul educației în familie este autoritatea părinților. Sfaturile date de către aceștia cu autoritate sunt urmate cu încredere, fără șovăire. Autoritatea nu se obține însă nici prin daruri sau promisiuni, nici prin pedepse aspre, nici prin bunătate excesivă, iertând orice abatere a copilului. Copilul trebuie să simtă în atitudinea părinților că aceștia îl iubesc, îl respectă, dar că nu îi vor îngădui orice comportament, orice capriciu. Pentru a identifica modul cum percep copiii atmosfera din familia lor și spiritul de autoritate al părinților au fost adresate întrebările: *Cum este atmosfera din familia ta? Cum sunt părinții tăi față de tine?* La prima întrebare, 92% din copii au răspuns că atmosfera din familie este de *înțelegere și dragoste*, iar 8% au caracterizat atmosfera din familie ca fiind de *bucurie și libertate*. Răspunsurile pentru întrebarea *Cum sunt părinții tăi față de tine?* se prezintă astfel: 8% din copii au declarat că părinții sunt *severi și pretențioși*, iar 92% consideră că părinții lor sunt *uneori severi, alteori îngăduitori, dar iubitori*.

Concluzii

Dezvoltarea personalității copilului este determinată exclusiv de educația pe care o primește, de experiențele pe care acesta le trăiește. Educația în familie sau, altfel spus „școala de pe genunchii mamei“ sau „cei șapte ani de acasă“ influențează puternic existența oricărei persoane. Această educație poate favoriza sau îngreuna activitatea educativă a școlii. Rezultatele acestui studiului demonstrează că elevii clasei pe care o coordonez beneficiază de o educație familială de calitate, aspect resimțit în mod benefic și în activitatea instructiv-educativă de la clasă. Pentru a îmbunătăți orientarea pedagogică a părinților, în cadrul ședințelor de Consiliere și orientare vor fi abordate noi teme care să sprijine familia în educarea copiilor.

Bibliografie:

1. Nedelcu, E., Nedelcu, M., Ștefan, C., *Cultură civică*, manual pentru clasa a VII-a, București, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., 1994;
2. Nicola, I., Farcaș, D., *Pedagogie generală*, manual pentru clasa a IX-a, școli normale, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1994;
3. Șchiopu, U., *Psihologia vârștelor*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1981;

GRĂDINIȚA CADRU SPECIFIC ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ AL COPILULUI

**PROF.ÎNV.PREȘCOLAR SZEKELY ANNAMARIA
G P N ACĂȚARI –ROTENI JUD:MUREȘ**

Educația din familie a copilului continuă cu cea din grădiniță.În mod firesc ,părinții sunt primii educatori ai copilului.Părinți care îi modelează cu atenție și cu responsabilitate.Odată cu intrarea lui în grădiniță a sosit rândul profesioniștilor să se ocupe de educarea și instruirea copilului la un nivel superior de cunoaștere.Copilul prin contactele multiple pe care le stabilește cu alți copii,cu cadrele didactice își completează bagajul de cunoștințe pe care l-a dobândit în familie.Își dezvoltă capacitatea de comunicare,sociabilitatea,leagă noi prietenii.Este clipa în care este supus acțiunii a doi factori diferiți:familie și instituție,în care părinții și cadrele didactice colaborează și acționează în sensul atingerii acelorași obiective,și finalități educative,de formarea unei personalități armonioase al copilului.

Uneori între cele două medii educative ale copilului există diferențe majore de reguli,valori,cultură etc.În această situație ,copilul este supus adaptărilor și readaptărilor repetate ,care îl marchează profund :se instalează o stare de confuzie internă,care dintre reguli să și le asume,care valori sunt acceptate social.Și aici se ivește întrebarea –cum putem echilibra aceste valori și reguli ? Trebuie să căutăm și să găsim drumul care presupune câștig de ambele părți.

În primul rând trebuie să formăm oameni,iar pentru aceasta este foarte important ca toți factorii educaționali să contribuie în mod eficient și constructiv la formare ,să colaboreze și să se completeze reciproc,unde și când este nevoie.De aceea după înscrierea copilului la grădiniță relația dintre părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un bogat schimb de informații ,de experiențe și pe colaborare cu scopul de a asigura cele mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copilului.O relație de calitate între părinți și cadrul didactic cu toate dificultățile existente asigură evoluția copilului în formare.Cei mai mulți dintre părinți manifestă deschidere ,dorință de colaborare.

Cadrul didactic prin modelul de comportament pe care îl oferă copilului ,prin atitudinea sa față de copii,exigența sau indulgența sa prin măsura în care se implică în viața celor mici reușește să influențeze întregul colectiv al căror formator este.Astfel ,cultivând relații optime ,bazate pe afecțiune,comunicare,încredere și respect reciproc .

Realitatea de zi cu zi a familiei de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare .Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp împreună,majoritatea se confruntă cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.În acest context ,stabilirea unui program zilnic coerent pentru copii este o provocare pentru părinți ,fără de care un copil nu se poate dezvolta armonios.Copiii au nevoie de un mediu ordonat, care să le ofere sentimentul de siguranță,stabilitate ,căldură,protecție din partea părinților.Un program zilnic coerent îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. Însă trebuie să știm că între activitățile de învățare desfășurate în familie și cele din grădiniță există diferențe atât în ceea ce privește conținutul,cât și forma de organizare.Cu toate acestea ,adulții trebuie să știe că activitățile de învățare sunt benefice numai dacă corespund nivelului și nevoilor sale de dezvoltare,dacă respectă individualitatea copilului,se bazează pe experiența personală a copilului,dacă permite să învețe prin acțiune.

În colaborarea cu părinții trebuie să realizăm un inventar de activități pe care părinții le pot realiza acasă cu copiii,în vederea completării și exersării achizițiilor vizate în activitățile de la grădiniță .

În concluzie părintele trebuie să fie permanent cu ochii la copil chiar dacă uneori aceasta pare a fi imposibil .Să fie perseverent ,iar munca depusă va da roade bogate.Fiecare copil este unic ,el crește și se dezvoltă în ritmul său, are nevoie de sprijinul nostru ,al părinților ,al educatorilor din instituții,de aceea trebuie să le oferim un mediu sănătos și adaptat nevoilor lui,trebuie să-l stimulăm și să-l ajutăm să descopere lumea.

Am putea spune că în ziua de azi copilăria este destul de agresivă,având în vedere tehnologia care nu lasă copiilor șansa de a trăi perioada frumoasă și intensă.Toate aceste lucruri moderne atrag atenția prea mult copiilor. Copiii de azi se ascund în jungla virtuală,care este mult mai periculoasă,decât gârla de la marginea satului. Specialiștii trag un semnal de alarmă,e de datoria noastră să –i acordăm o mai mare atenție ,în favoarea unei dezvoltări sănătoase.

Aș încheia această lucrare cu bine cunoscutul poem pedagogic „Copiii învață ceea ce trăiesc” al lui Dorothy Law Nolte ,care a devenit un adevărat cod de comportament pentru că subliniază atât lucrurile pozitive,cât și cele negative care decurg din comportamentul nostru și pe care copiii le imită.

„Dacă trăiesc în critică și cicăleală,copiii învață să condamne.

Dacă trăiesc în ostilitate,copiii învață să fie agresivi.

Dacă trăiesc în teamă,copiii învață să fie anxioși.

Dacă trăiesc înconjurați de milă ,copiii învață autocompătimirea.

Dacă trăiesc înconjurați de ridicol,copiii învață să fie timizi.

Dacă trăiesc în gelozie,copiii învață să simtă invidia.

Dacă trăiesc în rușine copiii învață să simtă vinovați .

Dacă trăiesc în încurajare,copiii învață să fie încrezători.

Dacă trăiesc în toleranță,copiii învață răbdarea.

Dacă trăiesc în laudă ,copiii învață prețuirea.

Dacă trăiesc în acceptare ,copiii învață să iubească.

Dacă trăiesc în aprobare ,copiii învață să se placă pe sine.

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere,copiii învață că este bine să ai un țel.

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți,copiii învață să fie generoși.

Dacă trăiesc în onestitate ,copiii învață respectul pentru adevăr .

Dacă trăiesc în corectitudine ,copiii învață să fie dreți.

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație ,copiii învață respectul.

Dacă trăiesc în siguranță copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți.

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.”

„DIN SUFLET PENTRU MAMA”-PERLE

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

prof. înv. primar: Szekely Szabina
Liceul Teoretic SAMUIL MICU – SĂRMAȘU, jud. MUREȘ

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist.”
(Mihail Levine)

Societatea contemporană a adus o nouă percepție a influenței pe care o are familia asupra formării personalității copilului. Deși s-a știut întotdeauna că familia este un factor determinant al acțiunii educative, astăzi s-a constatat că cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană.

Se știe că educația, ca acțiune socială organizată, se desfășoară într-un cadru constituit pe baza unor valori perene și cu participarea tuturor factorilor educaționali: familia, școala, instituții culturale, mass-media, structuri asociative etc. La nivelul acestor factori se formează medii educaționale care exercită influențe specifice asupra noilor generații.

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărații piloni ai educației. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente pe care, de regulă, acesta le imită cu fidelitate. Acum și aici se pun bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală, dar se face și trecerea spre înfăptuirea unor reprezentări, noțiuni, valori morale, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de el însuși, față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă.

Ca factor al educației formale, instituționalizate, școala este organizația socială special creată pentru educarea tinerei generații. În cadrul mediului școlar, educația și instrucția se împletesc armonios, într-o formă optimă, în mod gradat, conform unor standarde și finalități propuse.

După cum am precizat mai înainte, familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Pe o rețea de socializare am dat de o temă extrem de interesantă, și anume cu ce vine, sau cel puțin cu ce ar trebui să vină copilul de acasă.

În primul rând ar trebui să știe următoarele cuvinte magice: Bună ziua..., Bună seara..., Vă rog..., Pot să...?, Mă scuzați și Mulțumesc.

Tot acasă ar trebui să învețe: să fie cinstit, să nu mintă, să fie corect să nu spună vorbe mari, să dea dovadă de solidaritate, să-și respecte prietenii, persoanele în vârstă și profesorii.

Acasă ar trebui să învețe să fie curat, să nu vorbească cu gura plină, să nu arunce gunoaiele pe jos, să fie ordonat, să aibă grijă de lucrurile sale și să nu pună mâna pe cele alor celorlalți.

Pe aceeași rețea de socializare scrie că la școală învață: matematica, fizica și chimia, geografia, istoria, limbi străine, educația fizică, plus este menționat faptul, că lângă aceste materii consolidăm și educația pe care copilul primește de acasă.

În zilele noastre menționăm tot mai mult – din păcate – lipsa celor **șapte ani de acasă** nu numai la copii sau la adolescenți, ci și la mulți adulți, care au cel puțin o facultate terminată. Din păcate lucrurile menționate mai sus nu se învață la facultate, ci în primii ani de viață.

Părinții trebuie conștientizați că singura investiție de valoare, niciodată falimentară, pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

Titlul: Oportunitățile celor șapte ani de acasă

Autorul: Szocs Eva-Zsuzsanna prof. învă. Primar

“Modul în care vorbim cu copiii noștri devine vocea lor interioară”. Peggy O’Mara

Modul în care comunicăm cu copiii noștri ne ajută să determinăm modurile în care ei învață să-și controleze emoțiile și impulsurile.

Psihologii sunt de acord cu faptul că fiecare copil are nevoie de mesaje corespunzătoare din partea părinților pentru dezvoltarea optimă a personalității fiecăruia. Mesajele pe care le primesc copiii de la părinții lor sunt foarte bine întipărite în modul lor de a vedea lumea și de a funcționa în ea. De exemplu, dacă un copil este crescut de un părinte critic, care – indiferent de performanțele copilului - este mereu gata să-i dea exemplul unui coleg, care a reușit și mai bine, copilul va ajunge să creadă că nu este suficient de bun, și își transmite mesaje pentru sine de felul: ”Iarăși nu am reușit...”, ”Nimic nu-mi iese...”, ”Eu stric mereu totul...”.

Pe copiii noștri îi putem învăța ce este încrederea de sine și autocom-pasiunea, le putem dezvolta stima de sine prin diferite tehnici, expresii de reușită.

Cel mai important mesaj pe care îi putem da copiilor noștri este ”Da.”. Studii, care implicau imagistică funcțională au arătat impactul pozitiv pe care îl are aprobarea asupra creierului. Este recomandabil ca, cel puțin în primele doisprezece luni după naștere, să nu i se spună bebelușului ”nu”, pentru a-i permite acestuia să își dezvolte autonomia, încrederea, curajul de a explora și creativitatea.

În cartea *The Yes Brain*, dr. Daniel Siegel susține că abordarea pozitivă le permite copiilor să fie mai echilibrați din punct de vedere emoțional, să dea dovadă de reziliență crescută în fața adversității, să fie mai conștienți de stările lor interioare și mai empatici și grijulii față de ceilalți.

Copiii au nevoie permanent și de mesaje de iubire din partea părinților. Pe lângă gesturile de tandrețe, îmbrățișările, activitățile comune, aceste mesaje îi transmit copilului că este demn de iubire și e plăcut să fim în preajma lui. Aceasta este fundația încrederii de sine, adică abilitatea de a crede în forțele proprii și de a se implica în mod adecvat sau cu succes în lumea înconjurătoare.

Mesajele de apreciere au efectele dorite asupra personalității copiilor, dacă sunt concretizate, specificate.

Dacă apreciem unicitatea copilului, acesta se simte bine în pielea lui, iar în acest fel îi dezvoltăm stima de sine, ceea ce pune bazele învățării.

În momentul în care copiii ajung să creadă că ”Pot să fac asta.”, atunci înseamnă că ei au o părere bună despre sine și despre abilitățile lor. Mesajele de încurajare trebuie să le adresăm legate de acele aspecte spre care observăm că ei au deja înclinații înnăscute, și să nu le forțăm să meargă în direcțiile pe care ni le dorim noi pentru ei. Nu în ultimul rând este important să îi încurajăm să-și exerseze abilități specifice vârstei și să folosim frecvent cuvântul ”încă”, atunci când copilul afirmă că nu poate să facă ceva.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

”Cei șapte ani de acasă”- Educație în familie sau clișeu?

**Autor: prof. preșcolar Szijartó Timea- Aleta
GPP ”ORSOLYA”, Oradea**

Trăind într-o eră în care cariera profesională a unei femei este la fel de importantă, ca și ”cariera” de mămică, iar copilul ajunge în mediul educativ a unei instituții de la o vârstă mult prea fragedă, ce mai poate însemna noțiunea de ”cei șapte ani de acasă”? Oare a ajuns să fie o amintire a copilăriei noastre, când încă părinții lucrau în ture opuse, ca să nu rămânem noi, cei mici, nesupravegheați? Nu exista afterschool, sau atâtea activități extra, precum orele de limbă străină (încă de la trei ani), sau locuri de joacă, unde îți lași copilul ca pe un bagaj spre a fi supravegheat chiar și în weekend, când ai putea să stai mai mult timp cu familia, și totuși am crescut. Sau este doar un simplu proverb spre a defini unele norme de conduită și de bune maniere?

Oare se mai poate vorbi despre educație în familie în condițiile în care cel mic începe să frecventeze creșa, sau chiar grădinița, neavând încă vârsta sau dezvoltarea necesară pentru a se descurca fără mamă într-un mediu străin? Va petrece în acel loc aproximativ 8/10 ore pe zi, și la terminarea programului va ajunge acasă epuizat, gata să fie hrănit, spălat și pus la culcare. Unde se termină obligațiile unui părinte și încep obligațiile unei unități de învățământ?

Oare ce ar trebui să cunoască acel copil de acasă? În ”cei șapte ani” până a ajunge la școală, acel copil totuși își va strânge informațiile necesare: va fi capabil în cele mai multe cazuri să se descurce în mediul străin, să fie politicos cu cei mari, să aibe grijă de colegi, să-i respecte, să se îmbrace singur, să mănânce singur etc., dar cunoașterea acestor rutine în cele mai multe cazuri nu va proveni ”de acasă”. Este cineva de condamnat? Este de vină acea mămică care, pentru a-i oferi copilului un trai decent, se întoarce la lucru, și muncește poate și zece ore pe zi? Problema nu se pune în felul acesta. Psihologii spun că socializarea copilului de la o vârstă fragedă are nenumărate beneficii asupra celui mic, dar nu poate înlocui acea legătură de familie-copil, sau mamă-copil, și nici nu trebuie să înlocuiască. Dar ce se întâmplă când copilul de nici doi ani, ajunge la grădiniță, și i se cere o autonomie de care nu dispune? Lucrând ca educatoare de zece ani, și fiind mamă în același timp, am ajuns la concluzia, că nu mai există termenul de ”apt pentru grădiniță”, sau nimeni nu mai ține cont de el. Mamele își înscriu copilașii cu emoțiile și cu întrebarea: ”Mi-l luați și cu scutec?”, ”Încă avem biberon/ suzetă...”, ”Nu folosim încă paharul/lingura?” Sunt recunoscători până la două săptămâni după ce copilașul a fost înscris, dar dacă copilul nu face progrese semnificative în ceea ce privește acumularea unor informații inutile pentru un bebeluș, ajungem să devenim subiect de discuție pe o pagină de socializare. Din păcate nu este stabilit cu o precizie de minim 80% ce ar trebui să știe acel biet copilaș până a merge în colectivitate, iar responsabilitățile de părinte au fost schimbate pe nenumărate drepturi, fără a înțelege că părintele și cadrul didactic ar trebui să formeze o singură echipă, și ar trebui să fie parteneri pentru a încerca să recupereze sau să formeze competențele, care în mod normal trebuiau să provină din educația în familie. Deși întâlnim și excepții de nota zece, situația este totuși una destul de delicată. Este mai ușor să ocolești problema și să îți muți copilul de la unitate la unitate (fiind destule) decât să accepți ideea că nu poți fi doar *cel care cere*. Și cu toate acestea menirea de a porni un copil pe drumul lui în viață, fie ca părinte sau cadru didactic, este cea mai frumoasă sarcină pe care o putem avea.

Deși foarte multe lucruri nu învățăm *de acasă* în acei șapte ani, oricare părinte poate fi mândru, dacă și-a învățat copilul să spună ”Te rog frumos”, ”Mulțumesc”, ”Iartă mă”, ”Te iubesc!”.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. Preșc. TACOI MARIA DIANA
Grădinița Însir' te Mărgărite, sector 4, București

Cei 7 ani de acasa: norme si valori esentiale pentru succesul viitorului copilului

• Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

• Cei 7 ani de acasa si comportamentul copilul

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru

rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Țâmpu Andreea Iuliana
Școala Gimnazială "Miron Costin" Galați

Motto: " Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă."

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

În formarea personalității copilului, foarte importanți sunt cei șapte ani de acasă. Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia. După cum știm, copilul copiază comportamentul celor apropiați, el nu știe ce este bine și ce este rău, tocmai de aceea ar trebui să facem ceea ce cerem de la ei, pentru că altfel intervine întrebarea firească: „EU DE CE?” dacă mama și tata nu fac așa.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie sau să citească ci și a deveni un exemplu bun la școală. Copilul poate fi ușor de modelat și educat, dacă părintele știe să stabilească niște reguli și să se impună cu autoritate. Dragostea părinților va reprezenta piatra de temelie a comportamentului copilului; un copil iubit de către părinți, se simte protejat și astfel prinde încredere în forțele proprii, va fi deschis spre a învăța ce este nou, să experimenteze lucruri noi. Încă din primii ani îl putem învăța anumite reguli, când trebuie să aștepte, care sunt limitele, să salute, deoarece este perioada când el învață prin imitare.

Educația trebuie adaptată însă și etapelor de dezvoltare ale copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. De exemplu, la 2 ani, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Începând de la patru, cinci ani, copilul are o mare dorință de a-i imita pe cei din jur. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Stima de sine se construiește încă din copilărie. Importante sunt și activitățile celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el. Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

Cei șapte ani de acasă sunt necesari în creșterea unui copil ce va deveni adultul de mai târziu!

Bibliografie:

1. Constantin Cucuș – Psihologie, Editura Polirom, Iași
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. www.didactic.ro

STUDIU DE SPECIALITATE

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.prescolar TANASE CATERINA
Școala Gimnazială „STEFAN CEL MARE,,Judetul ARGES

Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI – CHEIA SUCCESULUI ÎN VIAȚĂ

Prof. înv. primar TĂNASE DANIELA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIPEȘTI

În primii șapte ani, când se formează caracterul copilului, acesta trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. În această perioadă, puiul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Printre principalele norme de conduită ce compun comportamentul unui copil „bine crescut”, care are cei șapte ani de acasă, regăsim:

- **Salutul** - care este prima normă de conduită învățată în familie.
- **Comportamentul în public** - un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări, să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- **Comportamentul cu prietenii** - jocurile copiilor sunt experiențe care îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- **Înțelegerea normelor sociale** - prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim.
- **Recunoașterea greșelilor** - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească, educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

În formarea personalității copilului sunt foarte importanți cei șapte ani de acasă când acesta, sub îndrumarea atentă a părinților va învăța să fie cuviincios, dar în același timp și dezinvolt, va ști să fie respectuos, dar fără să fie timid, va ști să se poarte natural, având încredere în sine, fără să se teamă că se face de râs. Dorința părinților este ca copilul să-și împlinească și să-și exprime frumos personalitatea, astfel că pentru acest lucru este necesar ca ei să înțeleagă rolul important pe care îl au în formarea copilului și că tipul de părinte în care se încadrează va determina trăsăturile copilului.

Martin și Lois Hoffman au definit, în revista lor de cercetare, patru stiluri de educație: *restricție iubitoare* care definește părintele cu tendințe autoritare, *îngăduință iubitoare* sau, mai simplu, părintele îngăduitor, *restricție rece* sau părintele dictator și *îngăduință rece*, detașată sau părintele neglijent.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să

managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului de devenire ca persoană unică, independentă, funcțională.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Bibliografie:

Cei șapte ani de acasă, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1999, Silvia Dima

Cartea bunelor maniere, Ed. Flamingo

Cum să ne creștem copiii bine, Elena Popescu, Ed. Booklet, 2006

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.pt. înv.primar Tănase Marga-Lelioara
Șc.Gimn.Ciolănești
Jud.Teleorman

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Familia este un spațiu de educație, de înțelegere, de dezvoltare care depășește forța fiecărui membru component în parte.

Părinții trebuie să încerce să fie coerenti în educația copilului. O greșală des întâlnită apare atunci când părinții au viziuni diferite asupra educației celui mic. Acesta o să dezvolte o anumită nesiguranță, stres dat de faptul că nu știe niciodată dacă ceea ce face și este apreciat de unul din părinți nu o să fie criticat de celălalt părinte.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

Familia are o influență deosebită asupra copiilor, aceștia dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Părinții pot face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facă rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul „agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfața și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i "pedepsim cu vorba", să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor "prieteni" care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruiti copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” (**Aristotel**)

*

Școala Gimnazială „Fănuș Neagu” Brăila Profesor învățământ primar Tănase Simona

E o mândrie pentru noi să învățăm în școala care poartă numele „maestrului metaforelor”, Fănuș Neagu. Dânsul este un model pentru fiecare dintre profesorii și elevii din această școală, noi toți încercăm să-i călcăm pe urme, deși nu este o sarcină ușoară. Brăila rămâne pentru noi, așa cum a fost și pentru maestrul Fănuș Neagu, „un tărâm inimaginabil, ceva care tine de hora de zâne, de fantastic și fabulous”, un spațiu care ne inspiră și ne ajută să ne formăm personalitatea, să ne valorificăm potențialul și să ajungem în punctul cel mai înalt al devenirii noastre ca oameni.

Școala „Fănuș Neagu” ne ajută în acest sens, deschizându-și porțile pentru peste o mie de copii. În slujba acestora stau dascăli devotați, învățători sensibili și profesori pentru care copilul este centrul universului. Ore desfășurate cu ajutorul metodelor tradiționale dar și folosind metode și mijloace moderne deschid în fața copiilor lumi fantastice ale căror granițe sunt fără limite. Proiectele desfășurate aici, activitățile extrașcolare, timpul liber petrecut alături de colegi vin să contureze profilul omului modern, care are un bagaj bogat de cunoștințe, dar care știe să asculte și muzică, poate să aprecieze o lucrare plastică valoroasă, poate să-și facă prieteni, poate să găsească frumosul oriunde în jurul său, mai cu seamă în propriul suflet.

Pâna la ajunge la a privi lumea cu ochi de adult, toți suntem întâi copii, maleabili și sensibili. La școala “Fănuș Neagu”, printre olimpiade, concursuri și premii, elevii sunt copii...copii care se joacă, care nu sunt complet acaparați de tehnologia modernă, care încă mai bat mingea în curtea școlii. Dascălii îndruma elevii pe drumuri cât mai apropiate de sufletul fiecăruia, de la muzică, la desen sau poate o operă importantă în literatura universală și nu numai. Micii școlărei sunt încurajați să iubească frumosul sau, dacă pot, să-l creeze. Nu este nimic mai magic decât o scrisoare scrisă din suflet sau câteva versuri, fie ele și fără rimă, scrise de un copil doar de câțiva ani care a simțit că se poate exprima cu o foaie în față, un creion în mână și o inimă pură, fără griji, probleme și care iubește sincer ceea ce face.

Dacă în sălile de clasă din școala noastră se întâmplă acest lucru, înseamnă că noi, dascălii, ne-am făcut datoria.

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv.preșc.: Tanase Simona
Grădinița cu Program Prelungit „Sf. Sava”, Iași

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”. Albert Einstein

Ce sunt cei șapte ani de acasă? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: *normele de conduită se învață din familie.*

În cadrul acestui mediu copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi, deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”.

Pentru a iniția o discuție cu el despre cum a fost ziua la grădiniță, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu, va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

Deprinderi de autoservire; ordine; igienă; curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament; limbaj corect transmis; modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc); consecvență în realizarea unei sarcini; concentrare a atenției.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, (2004), Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde;
2. Ciofu Carmen, (1998), *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea;
3. P., Emil, R., Iucu, (2002), *Educația preșcolară în România*, Polirom;
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București,
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com

Cei șapte ani de acasă Rolul familiei în educația copilului

Învățătoare, Vasilica Tănăselea
Școala Gimnazială, Comuna Urecheni
Județul Neamț

Copilul are drept model familia sa, învață chiar din primele zile de viață, de la prima atingere a mamei sale, de la prima privire pe care o îndreaptă mamei, el cere protecție, iubire, ajutor. Relația mamă-copil e o relație unică și specială, de aceea rolul ei e foarte important. Nu trebuie să neglijăm faptul că tatăl trăiește la fel de intens sentimentul de părinte, că trebuie să se implice în egală măsură cu mama în educația micuțului. De la surâsul copilului, de la gânguritul lui, de la scâncetul acestuia, de la jocul său, de la mersul la grădiniță, de la intrarea lui la școală, la liceu, la facultate nu trebuie să lipsim. Trebuie să-i fim alături mereu. Dacă îl vom învăța de mic copil să fie cuviincios, vom vedea că îi va rămâne întipărit în minte comportamentul civilizat toată viața. Dacă noi, părinții, îi vom fi exemplu demn de urmat copilului, cu siguranță că el prelua modelul. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Jocurile copiilor sunt experiențe care îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Părinții trebuie să petreacă cât mai mult timp cu copilul, astfel el va putea deprinde anumite reguli pe care le va și aplica. Învață să-și aștepte rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, nu încălcă drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor lor, nu face zgomot în ora de liniște, respectă simbolurile, credințele și valorile personale și ale celor de lângă ei.

În momentul în care stau la masa, se presupune că tacâmurile se vor folosi corect, se va acorda respectul cuvenit comensalilor și a celui/celei care servește masa.

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că nu e politicos să se amuze de slăbiciunea ori defectul fizic al cuiva.

Nu ne învăța nimeni cum să fim părinți, de aceea educația copiilor noștri devine o provocare.

Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Copiii sunt diferiți atât din punctul de vedere al modului în care vorbesc, a ceea ce simt, a modului în care se comportă, după cum, la rândul lor, părinții venind din medii diferite, au primit sau nu o educație aleasă, au respectat sau nu anumite norme de comportament civilizate.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii, de aceea trebuie limitat timpul petrecut la televizor sau calculator.

Ar fi ideal ca încă de când e bebeluș, micuțului să i se citească povești pentru a se liniști, a se deprinde a asculta și a recunoaște vocile părinților. Apoi, crescând, învățând să citească se va bucura să descopere lumea cărților, pasiunea pentru lectură.

Copilul trebuie să socializeze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin. Trebuie educat în așa fel încât să fie un copil darnic, să renunțe la egoismul specific vârstei. Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui. E de apreciat dacă noi, părinții, reușim să-i determinăm să iubească cinstea și adevărul, avându-ne reale modele.

Un părinte implicat și devotat, copilului său sigur se va bucura văzând că cei șapte ani de acasă chiar există. Își va da seama că eforturile făcute nu au fost în zadar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna

copilului. Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

E necesar ca în momentul când greșesc, copiii să fie atenționați să respecte regulile, să fie îndreptați să meargă pe drumul cel bun, astfel vor ține seama să fie mai responsabili într-o situație asemănătoare.

Cei șapte ani de acasă sunt deosebit de importanți pentru copilul de acum, dar și pentru viitorul adult. Familia reprezintă primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată. E necesar ca părinții să se preocupe să îi ofere copilului condiții optime de viață, să îl supravegheze, să îl îndrume, dar și să îi dea o educație care îi va modela personalitatea, se va dezvolta atât fizic, cât și mintal și afectiv.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. [www. google.ro](http://www.google.ro)

Importanța celor 7 ani de acasă

prof.TANC ANCA FLORINA

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și

contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea schiței „D-l Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a-i oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. www.copii.ro
4. www.scribd.com
5. www.didactic.ro

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

Înv. Tanislav Dorina
Școala Gimnazială Nr. 4, Rm, Vâlcea

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii prin formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un exemplu la școală.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl învață să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știm că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explicăm copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, îi putem oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Trebuie învățat să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație. Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau ne însoțește la un eveniment important.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Această expresie - „Cei șapte ani de acasă” – definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare , de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Mai putem spune că educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să devină oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ

Prof. înv. primar Tanko Kinga
Școala Gimn”Domokos Pal Peter” Lunca de Sus

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofțurilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. preșc. Țapu Eugenia-Anișoara
Grădinița cu P.N. Nicorești, comuna Nicorești, județul Galați

“Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educația oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. “Cei 7 ani de acasă” sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Voi prezenta câteva **reguli** esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

➤ **Învăță-l să se poarte frumos!;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului. Părinții trebuie să fie un bun exemplu având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație al copilului.

➤ **Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!**

➤ **Comunică cât mai mult cu el!** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației. Neacordându-i atenția cuvenită pentru ceea ce face bine, neinsuflându-i încrederea în sine, contribuți la dezvoltarea sentimentului de inferioritate al copilului. Rolul părinților este de a-l ajuta pe copil să-și construiască o bună imagine de sine care să persiste pe întreaga durată a vieții. Încurajați-i spiritul de inițiativă și perseverență. Dați-i posibilitatea să depășească singur unele situații dificile, făcându-l astfel mai puternic. Cooperati cu el și nu intrați în competiție. Dați-i sarcini pe care știți că le poate îndeplini. Pentru o cât mai bună colaborare cu copilul trebuie să fiți: un bun ascultător, flexibil, realist, capabili să zâmbiți, capabili să cooperați.

➤ **Învăță-l să iubească lectura și cărțile!** - începe încă de când e bebeluș să-i citești povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învăță să citească și să se bucure singur de ele.

➤ **Lasă-l să se bucure de copilărie!** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme, permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

➤ **Nu abuza în niciun fel de copil !**- fizic, emoțional, verbal, etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă. Modul nostru de a vorbi cu copiii și cuvintele pe care le folosim pentru a comunica cu ei sunt deosebit de importante pentru încrederea în sine, sănătatea emoțională și puterea copiilor noștri. Este o legătură de netăgăduit între cuvintele pe care noi le folosim, atitudinea și rezultatele pe care le vor avea în viață. Sunt cuvinte care dau putere și cuvinte care rănesc. Cuvinte care pot educa sau rușina, încuraja sau dojeni, pot înălța sau pot coborî moralul unui copil. Iată care sunt cele mai rele șapte lucruri pe care le poți spune copilului tău:

1. Dacă nu te oprești, plec și te las aici!
2. Ar trebui să-ți fie rușine!
3. Nu ne-am dorit niciodată să te avem!
4. Tu esti cauza divorțului nostru!
5. De ce nu poți fi și tu ca fratele/sora ta ?
6. Lasă-mă să fac eu asta pentru tine !
7. Pentru că am zis eu, de aia !

➤ **Învăță-l să-și exprime emoțiile și sentimentele!**- numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

➤ **Învăță-l să spună mereu adevărul!** - și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine; copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui. Primul pas este să ne învățăm copiii să recunoască adevărul și să-l privească în față, chiar și atunci când este incomod pentru ei. Vrem să fie capabil să ne relateze cu acuratețe și întotdeauna ce s-a petrecut într-o situație dată sau ce anume au făcut ei. Îi putem ajuta creând un mediu în care să fie prețuiți pentru că spun adevărul, chiar și atunci când au făcut ceva rău, fără să suporte consecințele. Copilul nu recunoaște adevărul pentru:

- a nu supăra pe celălalt;
- pentru a se bucura de un avantaj;

- pentru a evita o pedeapsă.

Înainte de a învăța că nu trebuie să mintă, toți copiii experimentează minciuna. Deși copiii, în general, nu înțeleg că minciuna nu este bună, acesta este un moment bun ca părinții să înceapă să-i învețe ce înseamnă să spui adevărul. Determinați-vă copilul să aibă încredere în dumneavoastră indiferent ce ar face. Lăudați-l întotdeauna atunci când spune adevărul. Ajutați-l să găsească soluția la orice problemă în legătură cu care a mințit. Stabiliți împreună niște reguli pentru ca greșeala să nu se mai repete.

➤ **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** - fii un părinte implicat și devotat, iar “cei 7 ani de acasă” vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

➤ **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** - iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură. Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre (sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări, etc.). **Dragostea** trebuie să fie întotdeauna necondiționată, nu oferită drept recompensă pentru buna purtare. Cu toate acestea, acceptarea necondiționată a copilului nu înseamnă și tolerarea unui comportament inadecvat sau iresponsabil. Copiii au nevoie de o asigurare de natură fizică alături de vorbe ca: „te iubesc”.

BIBLIOGRAFIE:

M. Cajal, *Educarea copilului în familie*, Editura Medicală, București, 1975;

I. Mihăilescu, *Rolul familiei în dezvoltarea copilului*, Editura Cartea Universitară, București, 2004;

Danion Vasile, *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012.

NECESITATEA FORMĂRII EDUCATORULUI-PĂRINTE

Proiectul Educațional Național ”Cei șapte ani de acasă!” Țapu Marinela

Educația pentru viața de familie începe din familie, prin exemplul permanent al membrilor ei. Ea continuă în școală, unde, începând de la anumite vârste, trebuie să se facă în mod intenționat și științific. Se completează apoi în viață, pe toată durata ei, prin experiență proprie, în mod spontan dar și organizat, prin participarea conștientă a părinților la multiple forme și surse de pregătire în acest domeniu inițiate și puse la dispoziția lor în societate.

Scopul formelor organizate este de a furniza părinților atât cunoașterea îndatoririlor ce descurg din rolul de părinte, cât și cea a căilor și mijloacelor științifice care să-i ajute în activitatea practică de educare a copiilor.

Școala părinților are următoarele sarcini:

- să informeze, dând părinților cunoștințe din domeniul igienei infantile, psihologiei copilului, pedagogiei familiale și cunoștințe cu privire la evoluția și progresul tehnicii contemporane, care pun la dispoziția familiei mijloace moderne de educație.

- să formeze, influențând personalitatea părinților în continuă transformare sub multiplele exemple ale vieții, modificându-le în așa fel sistemul de idei și convingeri, încât să nu mai existe conflicte pe planul relațiilor familiale și influența personalității părintelui asupra copiilor să fie totdeauna pozitivă.

- să militeze ca ambianța familială să devină un adevărat mediu educativ, prin păstrarea stimei între soți, prin egalitatea sarcinilor și sentimentul responsabilității comune în creșterea și educarea copiilor.

Dacă cea mai mare parte a părinților sunt conștienți de sarcinile ce le revin în educarea copiilor și se străduiesc să se informeze, mai sunt încă foarte mulți care nici măcar nu-și pun această problemă. Pregătirea lor în vederea îndeplinirii rolului de părinte nu-i preocupă fie din cauza unui nivel cultural scăzut, fie din nepăsare.

Părinții conștienți cer mai multe cărți și broșuri care să-i ajute în această acțiune pe care o socotesc ”treabă grea, pentru care se cere pregătire” și recunosc că sarcinile educației în familie sunt astăzi complexe.

Bibliografie:

Bătrânu E., Educația în familie, Editura politică, București, 1980.

NOI SI CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof.inv presc-Tarahoi Valentina

Cei sapte ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii si educatorii o ofera copiilor in prima parte a copilariei.Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea ca adult.Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie,citeasca si devina un bun exemplu la scoala.

.Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare:sociala,psihologica,intelectual,-cognitiva,etc.Cei 7ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Inceputul scolii este un mod sigur un eveniment care umple deemoti inimile multor copii.Acum copilul invata cum sa relationeze adecvat cu altii,cum sa se organizeze,ce inseamna sa respecti un program,invata sa ia decizii,sa-si stapaneasca anumite dorinte,sa renunte la o serie de lucruri, sa socializeze,sa se integreze in colectivitate-sa se adapteze-intr-un cuvant.Asemenea unui ritual anual,inceputul anului scolar este un moment bun sa ne intrebam;ce putem face pentru ca acest nou an sa fie mai productiv din punct de vedere scolar mai placut in punct de vedere social si cu progrese cat mai vizibile in relatiile copiilor cu lumea.Cuvintele cele mai des intalnite in educatia copiilor ,inca de cand trec pragul varstei de 1an pare sa fie:”nu pune mana acolo,nu ai voie,nu te duce acolo,etc”.

Le interzicem de mici sa invete ce este lumea.....in loc sa le-o aratam si sa a intelegem alaturi de ei ca toate actiunile noastre au o explicatie si ca suntem rezultatul a ceea ce facem.,Prin povesti de exemplu,ii poti insufla valorile pe care doresti sa le transmitsi copiilor.Educa-I gustul pentru libertate si invata-l sa indrazneasca.Invata-l care are voie orice atata timp cat respecta legea,morala si normele bunului simt.

Invata copilul sa fie punctual,sa pretuiasca timpul propriu si al altora.Copiii preiau prin comportament ceea ce vad.Este de preferat sa evitam vocile ridicate,tensiunea ,nemulmirile exprimate in mod violent,reprosurile sau cuvintele urate.Chiar daca a doua zi acestea nu se vad neaparat in comportamentul copilului cu timpul isi vor pune amprenta asupra personalitatii lui de mai tarziu.Discutiile aprinse si zgomotoase ii vor crea impresia ca totul se rezolva prin confruntare.Sa nu ii lezam demnitatea in fata colegilor.Sa-I invatam sa imprumute lucrurile ,sa le ceara folosind “te rog” si sa multumeasca la inapoiere.

Lectiile esentiale din primii 7 ani de viata sunt:

*Rabdarea –cand il invatam pe copil sa astepte linistit, sa isi urmeze scopul cu perseverenta ,sa nu bata din picior pentru ca “toate”I se cuvin doar lui.....am pus o piatra extraordinara la temelia caracterului sau.

*Bunatatea-una din primele lectii pe care I le-am dat fiului meu ,si a prins ,in parte pentru ca a vazut exemplul in familie,in parte datorita firii lui sensibile,a fost sa nu rada niciodata de nimeni.L-am invatat sa se poarte frumos cu copiii ,mai ales fata de cei cu nevoi speciale ,sa nu rada ,ci sa poarte de grija.

*Sa nu invidieze-cunoasteti adulti care reusesc sa aiba o relatie omeneasca cu cineva doar atunci cand respectivul este ...un pic mai prejos decat ei?Altfel sunt rosii de invidie.Noi,ca educatori ,parinti trebuie sa fim cu luare aminte ,sa nu comparam,sa nu incurajam excesiv spiritul de competitie.Cel mic e bine sa invete ca isi este suficient siesi exact asa cum este iar darurile si avantajele altora nu-I vor stirbi din calitatile lui.

*Buna cuviinta-este una din lectiile de la sine intelese pentru ca cei sapte ani de acasa.Insa doar o mama va poate spune cat de dificil e ea de predat,cat de multa consecventa iti trebuie sa ii predai copilului bune maniere,respect pentru oameni si bunurile lor si o purtare frumoasa in public.Din nou,pilda ,comportamentului parintilor va vorbi maimult decat o mie de cuvinte.

*Sa nu ii urmareasca doar propriul interes-de obicei ne invatam copiii sa faca orice ca sa le fie bine,iar un astfel de sfat pare ciudat.Atunci cand il invatam pe cel mic sa vada si folosul celui alt,sa lucreze in echipa,sa se bucure de binele celui de langa el,intr-un cuvant ,sa fie altruist si empatic,i-am dat un dar nepretuit pentru toata viata!L-am invatat sa semene samanta de prieten.

*Autocontrolul-este una din cele mai pretioase lectii.Ce bine ar fi daca toti am reusi sa ne-o insusim!

*O gandire optimista-iata inca o lectie care se prinde din “zbor”.Cand in casa si clasa pluteste optimismul,copilul va invata sa gandeasca pozitiv,prin imitatie.Reversul e valabil.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.IN INV.PREȘCOLAR:ȚĂRAN IULIANA-FLORINA GRĂDINIȚA „VOINICEL”TOPLIȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Cei șapte ani de acasă sau rolul familiei în dezvoltarea elevului

prof. Țăranu Otilia-Maria

Școala Gimnazială „Alexandru Piru”, Mărgineni, jud. Bacău

Structura “cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, în enunțuri negative, pentru a caracteriza un comportament inadecvat, care ar dovedi, în sine, lipsa de preocupare a părinților față de copil în ceea ce privește gradul de adaptare, respectiv aplicarea unor norme sociale de conduită.

Un prim argument pentru a susține faptul că această expresie este desuetă vine chiar din realitatea conform căreia un copil este introdus în sistemul educațional cu mult înainte de împlinirea vârstei de șapte ani, ceea ce provoacă un transfer de responsabilitate-atribuită anterior exclusiv membrilor familiei- către cadrul didactic de la nivel preșcolar, iar apoi-cadrului didactic de la învățământ primar. Dacă la vârsta preșcolară, elevul intră în sistem cu un anumit bagaj de natură socială- noțiuni de vestimentație și igienă, reguli elementare de politețe, folosirea unui limbaj dezvoltat, care să îi permită comunicarea facilă cu cei din jur, un minim de cunoștințe legate de lumea din jur- dar, mai ales, un bagaj emoțional care îi permite să se exprime, să se controleze sau să se relaționeze cu alți copii de vârsta lui; la intrarea în următorul nivel, mult mai apropiat de vârsta de șapte ani, i se va solicita inclusiv un „portofoliu” de cunoștințe de nivel științific, teoretic, pe lângă aptitudinile și abilitățile amintite anterior- și acestea la un grad mai înalt de dezvoltare. În acest sens, familia nu mai e singura responsabilă pentru dezvoltarea copilului până la această vârstă, ci inclusiv sistemul educațional.

În al doilea rând, stabilirea vârstei de șapte ani ca reper pentru un anumit grad de dezvoltare socială a unui copil este total inadecvată-din nou-prin raportare la gradul de inițiere a acestuia în sistemul de învățământ, întrucât această vârstă reprezintă abia începutul „carierii” didactice a elevului. Elevul școlarizat va fi capabil să recunoască, să aplice sau să fie familiarizat cu reguli sociale din domeniul bunelor maniere, dar abia introducerea lui în sistemul educațional îl va ajuta să aplice norme de conduită necesare în sala de clasă, norme care acasă nu pot fi decât teoretizate, și mai dificil practicate efectiv.

Astfel, considerăm că folosirea acestei sintagme nu mai cunoaște raportare la actualitate, deoarece familia are rolul de a fixa niște repere generale de conduită, în timp ce, în prezent, revine școlii și cadrului didactic sarcina de a particulariza, exemplifica și de a pune în practică aceste noțiuni, prin plasarea elevului în diferite situații menite să-l provoace sau să-i testeze aceste aptitudini și abilități.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar TARBĂ IONELA GINA
Școala Gimnazială Finta, Județul Dâmbovița

Motto: „Politețea nu costă nimic, dar cumpără orice!”

A avea *cei șapte ani de acasă* înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii, cu cei cunoscuți, dar și cu cei necunoscuți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc, te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Un lucru este clar: nu ne naștem manierați. Bunele maniere se învață prin exemplele din jur. În ultimul timp nu se mai vorbește doar în cazul copiilor de „*cei 7 ani de acasă*”, ci și în cazul adulților. O problemă destul de serioasă, deoarece acești adulți au la rândul lor copii, care au nevoie să învețe anumite reguli de comportare în societate și formule de politețe. Exemplul personal este extrem de important în dezvoltarea copiilor. Cei mici imită comportamentul părinților, așa ca este necesar să le oferim dovezi de respect și politețe.

Expresia „*cei șapte ani de-acasă*” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta nu e doar răspunderea părinților, ci și a noastră, a cadrelor didactice și a societății, prin oferirea de exemple „sănătoase”. El trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Lucrând cu copiii din învățământul primar și făcând oferta de Curriculum la decizia școlii, printre alte opționale am avut și opționalul „Mici, dar manierați”, care s-a bucurat de un succes adevărat. Opționalul s-a derulat pe parcursul a doi ani școlari, având ca teme: *Salutul, Bunele maniere la masa, În vizită, În excursie, La teatru, Cum să fiu politicoș, Respectul de sine, Respectul pentru ceilalți, Ținuta, Cum mă îmbrac în diferite ocazii, Despre cadouri*. Activitatea dominantă în cadrul orelor era jocul de rol. Eficiența acestui opțional este demonstrată de purtarea copiilor și de vocabularul folosit, atât în procesul instructiv educativ și activitățile extracurriculare, cât și în mediul de joacă și în familie, pe strada, printre prieteni și vecini, printre necunoscuți.

Este adevărat că lumea din jur se schimbă continuu și în graba de a reuși cât mai mult uităm deseori să fim politicoși. Politețea este o calitate care face omul mai frumos, indiferent de funcția pe care o deține, de vârsta pe care o are, de opțiunile politice și religioase și de puterea financiară a fiecăruia.

Bibliografie:

„Cum să ne creștem copiii?” , Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
„Cum să fiu politicoș” Constanța Cuciinic , Editura Aramis, 2003

„Cei șapte ani de acasă”

Profesor învățământ primar Tăriță Carmen Școala Gimnazială Mitocu Dragomirnei, Suceava

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Expresia definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, fiind una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini. Acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în mediul școlar.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere
- limbaj corect transmis
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
- perseverența în realizarea unei sarcini

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijile de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații strașnice, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE:

1. Victor, Tarcovnicu (1975). Pedagogie generală, București, Editura Facla.
2. Nicolae, Mărgineanu (1973). Condiția umană, București, Editura Științifică.

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

PROF. INV.PRESC. TARNARUTCHI MARILENA GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT. NR 3 LOC. BABADAG, JUD. TULCEA AN SCOLAR 2017-2018

Încă din primele clipe de viață, copilul își deschide ochii și încearcă să surprindă, din ce în ce mai clar, lumea din jurul lui: mai întâi pe mama- părinții, apoi casa părintească, obiectele, plantele și animalele, curiozitatea îndemnându-l spre întreg pământul și chiar dincolo de el. Cum ar fi copilul fără alinările mamei, fără sânul cald alături de care simte liniștea, simte confortul, simte fericirea și siguranța? Așadar, mama și mediul familial sunt cele care îi trezesc primele sentimente, primele gânduri, dorințe, primele bucurii. Tot acasă copilul este încurajat să facă primii pași: îmvață să meargă, dar și să iasă în societate: mama îi prezintă lumea, casa, strada, copiii, parcul cu jocuri, etc. De acasă copilul capătă încurajări să cunoască lumea „cea mare”.

Copiii caută să pătrundă în lumea care-i inconjoară, să îi cunoască toate tainele și să îi deslușească misterele. Ei sunt CURIOSI. Și, mânați de curiozitate, își manifestă pe chipurile voioase plăcerea și entuziasmul în tot ce este nou pentru ei. SOCIETATEA, GRĂDINIȚA, FAMILIA, cu valențe largi despre tot ceea ce se petrece în jurul nostru, le ofera tot sprijinul de care au nevoie, le satisface curiozitatea și nevoile de învățare în perioada timpurie și nu numai.

La vârsta antepreșcolară și preșcolară, copiii sunt conduși de senzații- vor să pipăie, să vadă, să audă, sunt atrași de forme și culori.... Apoi, ajunși la vârsta „de ce-urilor”(cand?, cum?, unde?), ei manifestă o curiozitate și o dorință deosebită de explorare a realității înconjurătoare. Contactul nemijlocit cu natura oferă copiilor multiple și noi posibilități de cunoaștere a unor aspecte, a legăturilor dintre acestea, a cauzelor care le determină, a urmărilor pe care le au. Copiii trebuie sprijiniți în înțelegerea corectă și sănătoasă a societății, a naturii, a darurilor de neprețuit pe care, cu generozitate, le oferă.

Curriculumul pentru învățământul preșcolar promovează conceptul de dezvoltare globală a copilului, considerat a fi central în perioada copilăriei timpurii. Din această perspectivă, DOMENIUL DE DEZVOLTARE COGNITIVĂ vizează abilitățile copilului de a înțelege relațiile dintre obiecte, fenomene, evenimente și persoane, dincolo de caracteristicile lor fizice și cunoștințe elementare referitoare la lume și la mediul înconjurător prin cunoașterea și înțelegerea lumii (lumea vie, Pământul, Spațiul, metode științifice).

Copilul intră în gradiniță în grupa mică însoțit de un bagaj de comportamente pe care le capătă din mediul familiei sau ambientul în care a petrecut primii ani de viață. Primele zile de acomodare ne oferă prilejul de a-l cunoaște. Copiii care au fost înconjurați de iubire, de atenția părinților manifestă încredere în forțele proprii. Cei care sunt încurajați, îngrijiți și apreciați de părinți manifestă siguranță și deschidere spre cunoaștere, spre nou. Comportamentul părinților acasă, reacțiile și sentimentele pe care aceștia le manifestă în prezența copiilor se reflectă în comportamentul copiilor în diferite situații școlare. Copilul învață de acasă ce e bine și ce e rău, fiind îndrumat de părinți. La grădiniță, acest comportament este dezvoltat prin convorbiri pe baza unor situații create de educatoare sau inventate de copii, prin intermediul poveștilor cu morală sau personaje cu caracter pozitiv sau negativ ce scot în evidență trăsături de caracter. Copilul face asocieri între aceste situații, cu cele discutate și cunoscute acasă, în familie.

Copiii învață să împartă jucăriile, să comunice între ei atunci când lucrează în grupuri mici, să asculte pe cel de lângă el, să își exprime propria părere fără a contrazice pe celălalt creând situații conflictuale. Toate aceste comportamente sunt influențate de atitudinea din mediul familiei. Părintele trebuie să îi acorde atenție copilului acasă, tratându-l cu interes și maturitate, implicându-l în rezolvarea unor probleme, atât cât poate acesta să perceapă. Copilul își va exprima emoțiile dacă mama/tata fac acest lucru: după o zi de muncă povestesc cum se simt- au avut satisfacții sau sunt obosiți sau entuziasmați. Doar așa copilul va învăța să povestească acasă ce activități fac la grădiniță sau la grădiniță va împărtăși noutățile și bucuriile din viața de familie.

Se desfășoară tot mai mult în grădinițe activități de educație financiară. Este un aspect necesar în integrarea și adaptarea copilului în societatea de astăzi. Însă perceperea acestor noțiuni este ușor înțeleasă dacă copiii sunt implicați în gestionarea banilor în familie. Sunt copii care se tăvălesc pe jos într-un

magazin dacă părintele nu îi oferă ceea ce acesta dorește. Acest lucru se întâmplă deoarece părintele nu impune reguli copilului, acasă. Pe de altă parte, aceste reguli trebuie să fie însoțite de explicații care să vizeze urmările care sunt determinate de comportamentul negativ sau pozitiv al acestuia. De asemenea, părintele poate purta discuții permanente, zilnice, obișnuite, fără anumite situații, cum ar fi, de exemplu: plata unei facturi: mama deschide plicul și îi spune copilului că trebuie să plătească telefonul/ lumina, etc, atunci când va primi salariul; atunci, copilul este informat că banii merg spre un angajament ce trebuie îndeplinit, în caz contrar urmând consecințe negative. O altă situație este aceea în care mama poate purta discuții cu copilul înainte de a pleca la cumpărături: fac lista de cumpărături împreună, numără banii, stabilesc de acasă ce își pot permite să cumpere, astfel încât, copilul înțelege și se comportă adecvat.

Sunt părinți care se întreabă de ce copilul ascultă la grădiniță și acasă nu poate fi controlat. Sunt multe motive, însă, din proprie experiență am observat că mulți părinți nu crează contact vizual cu copilul atunci când vor să impună reguli, astfel încât acestea nu ajung în câmpul auditiv pentru a fi îndreptat spre atenția și nivelul perceptiv al creierului.

Exemplele de acest fel sunt numeroase și toate pun în evidență importanța educației pe care copilul trebuie să o primească acasă, în familie, educație care se reflectă în felul în care copilul se comportă și își adaptează comportamentul la mediul educațional școlar sau la cerințele societății. Familia oferă premisele dezvoltării psiho-comportamentale, iar școala oferă situații complementare pentru formarea și dezvoltarea acestora.

"Din dragoste pentru mama mea"

Prof.înv.primar Tașcă Maria
Școala Gimnazială Nr.1 Adam

Exemple de bune practici, activitate desfășurată cu ocazia zilei de "8 Martie"

Tema activității- "Mama mea e cea mai cea "

Scopul activității: Determinarea priceperii și a deprinderii de a înțelege mesajele transmise cu ajutorul citatelor despre mama. Realizați un desen care să exprime mesajul unui citat ,apoi vom așeza desenele voastre într-un coșuț ,fără să vadă fiecare mamă să identifice desenul care îi aparține fiicei sau fiului .

"Iubirea unei mame este mai frumoasă decât orice floare proaspătă." (Debasish Mridha)

" **Bratele mamei sunt făcute din tandrețe și copiii dorm foarte strâns în ele.**" (Victor Hugo)

"Dumnezeu nu a putut fi pretutinderi, așa că a creat mamele!"

"Mama a fost prima mea întâlnire cu un inger. *(Neale Donald Walsch*

Tema activității-Rimă pentru mama

Scopul activității- Determinarea priceperii de a completa versurile poeziei cu rimele potrivite

Pentrumamico

Ti-am cules

Cat de mic il vezi,

Toata primavara-n

Dar ca dragostea s-o

Cum in inimioara-mi

Langa ghiocel,

Un sarut acum

Priviți atent fiecare vers al poeziei ,găsiți și completați versurile poeziei cu cuvintele potrivite
Acordați un titlu potrivit poeziei..

Bibliografie: www.google.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

TĂTARU MIHAELA ȘCOALA PRIMARĂ NR. 1 MIHĂILENI JUD. BOTOȘANI CLASA PREGATIToare și a II a

Familia , in orice societate , joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului , deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere . Parintii sunt primii educatori din viata copilului , educatia primita de acesta pana la sapte ani , fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara , fiind , in primul rand , cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului , principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie , pastrarea sanatatii , cresterea normal si calirea organismului . Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase , inseamna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn , activitate , joc , plimbare , masa . Dar copilul nu are nevoie numai de adapost , hrana si haine , familia si caminul reprezinta pentru copil si “scoala primilor ani ” in care se pun bazele viitoarei sale constiinte , al e tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg , ca persoana cu statut social . Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului , furnizandu-i primele repere de orientare in lume , primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din natura si din societate , primele sfaturi , norme si reguli de conduita .

Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului , sa cunoasca ca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente , ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte , iar copilul trebuie pregatit corespunzator . Incepand cu primii ani de viata , copilul preia de la parinti gesturi , atitudini , limbajul , exemple de comportament pozitive ca : sarguinta , cinstea , politetea , sociabilitatea , initiative creatoare , dispozitia de colaborare . Toate acestea cer calm , intelegere , rabdare , dragoste fata de copil . Nu frica , nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune . Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduit bazat pe egala respectare atat de copil cat si de parinti .

Gresesc acei parinti , care ii interzic copiilor de a apuca , de a desface jucariile , de a le pipai , a le privi si chiar de a le izbi . Activismul precum si curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate , incurajate , intelegand copilul ca pe o fiinta autonoma . Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa , precum sic ea de frumusetea in comportare si relatie cu cei din jur .

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea

nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

pentru mine, **cei 7 ani de acasa** insemna:

1. **Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.** (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. **Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.** (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. **Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.** (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

4. **Sa stie sa piarda** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

TATIANA SPOREA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ VAMA BUZĂULUI

Să fii părinte este experiența cea mai dificilă, solicitantă și generatoare de satisfacții pe care o oferă viața. Este o responsabilitate uriașă să crești un copil care să devină o persoană sănătoasă și care să-și ocupe locul său în generația următoare. Viitorul lumii se află în mâinile oamenilor care vor ieși din copiii noștri. *Abraham Lincoln* spunea:

„Un copil este o persoană care va continua ceea ce părinții au început. El va sta unde stai tu și atunci când tu nu vei mai fi, se va ocupa de acele lucruri pe care tu le consideri importante. Tu poți să faci orice politică dorești, însă modul cum aceasta este pusă în practică depinde de el. El va prelua controlul raselor tale, statelor tale și al națiunii. El va interveni și va prelua bisericile tale, școlile tale, universitățile tale și companiile tale. Toate cărțile tale vor fi supuse judecății lui, laudelor lui sau vor fi condamnate de el. Soarta omenirii se află în mâinile lui.”

Societatea în care trăiește copilul în primii ani de viață este familia. Înclinat spre imitație el va tinde să imite comportamentul, atitudinea și limbajul părinților. Din această cauză este necesar ca părintele să fie un bun model pentru ca rezultatul imitației să fie și el bun. Tot în familie, copilul va învăța cei dragostea, respectul, demnitatea, răbdarea, curajul și iertarea. Știind toate acestea el va putea pași în viață pregătit moral.

Psihologii consideră că educația primită în primii ani de acasă este elementul definitiv pentru personalitatea viitorului adult. Deși, actualul sistem de învățământ, permite includerea copiilor în grădinițe și școli la vârsta de până la șapte ani, implicarea familiei în asigurarea bagajului manierat al copilului aflat în dezvoltare nu poate fi exclusă. Educația copilului nu înseamnă numai să-l înveți să scrie, să citească, să socotească, ci înseamnă și învățarea comportamentului. Din această cauză părinții au obligația să acorde o atenție deosebită comportamentului, mediului social și familial în care copilul se dezvoltă și se formează.

Un rol important în relația părinte- copil îl are comunicarea. Părinții trebuie să-l încurajeze pe copil să se exprime, să comunice dar să nu –i facă observație în public deoarece acest lucru nu face decât să inhibe copilul.

Înscriindu-l la una din formele de învățământ obligatoriu, rolul de părinte în educarea copilului nu s-a terminat. Este necesar ca el să facă echipă bună cu educatoarea sau învățătoarea ca educația lui să poată fi continuată cu succes.

ȘAPTE ANI DE ACASĂ - FORMĂM DEPRINDERI

Prof. Consilier școlar Tatu Mirela Elena
Școala Gimnazială „Dominic Stanca,, Orăștie

În primii șase-șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și mobilitate. Înclinațiile și aptitudinile se conturează în această etapă. Copilul dovedește și o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Pornind de la particularitățile ontogenetice ale copilului, familia și grădinița trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița. Aici procesul instructiv-educativ se desfășoară în funcție de particularitățile de vârstă și se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența, se formează deprinderile de bază. Mai importante în această etapă sunt: *deprinderile igienico-sanitare (de autoservire), de comportare civilizată și politete, deprinderile de ordine și curățenie*. Copiii sunt antrenați în jocuri și activități care se desfășoară cu toată grupa și individual, folosindu-se metode și procedee specifice fiecărei etape de vârstă.

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu, ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

Deprinderile care se pot forma la vârsta antepreșcolară și preșcolară (în familie și grădinița), deprinderi care, uneori poartă denumirea de "bune deprinderi" sau "cei șapte ani de-acasă". Ele reprezintă forma cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor.

Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Copilului căruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți.

De aici și necesitatea ca în familie, ca și în grădinița, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază, până ce acestea se transformă în obișnuințe.

Deprinderea este un complex de acțiuni automatizate, bazate pe sisteme de legături nervoase temporare denumite "stereotipuri dinamice". "La om, orice acțiune se însușește pe calea învățării ca proces constient". Este, așadar, un moment al activității și un, efect al învățării. Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului, la ceea ce are el de făcut, ca, apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și exercitarea lor într-o anumită succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor acțiunilor, precum și eliminarea mișcărilor de prisos, care cer un mare consum de energie.

Pentru a se ajunge la automatizarea mișcărilor, acestea se repetă de mai multe ori, iar pe măsură ce se formează deprinderile, se cere prelungirea treptată a intervalelor dintre exerciții. În această perioadă deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă părinții, educatoarele. De exemplu, dacă, în situații similare, odată i se cere copilului să realizeze un lucru și altădată nu, dacă unul din adulți îi cere să îndeplinească "ceva" și altul îi cere "altceva", procesul este îngreuiat și deprinderea nu se formează. De asemenea, trebuie să existe o concordanță deplină între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează în grădiniță.

În procesul educativ-formativ al copiilor de 3-7 ani se pot distinge trei grupe de bază de deprinderi: deprinderi igienico-sanitare (de autoservire); deprinderi de ordine și curățenie; deprinderi de comportare civilizată și de politete.

Pentru formarea acestora trebuie pornit de la faptul că exigentele cresc treptat în raport invers cu aportul adultului, fapt care contribuie la dezvoltarea îndemnării și spiritului de independență ale copilului. De cele mai multe ori părinții preocupați de problemele profesionale și gospodărești, dimineața, preferă să-l îmbrace pe copil, deși nu au timpul necesar, în loc să-l lase să se îmbrace singur. Mai târziu, degeaba îi va reproșa comoditatea. De fapt, este vina adulților dacă copilul nu și-a format deprinderile elementare igienico-sanitare la vârsta preșcolară. Părinții pot să le acorde timpul necesar în zilele când sunt acasă dimineața, în zilele de sâmbăta și duminică, sau în zilele de concedii: dacă sunt adulți în familie (bunici, surori mai mari) se pot ocupa ei de formarea acestor deprinderi. Copilul trebuie să fie trezit cu 10-15 minute mai devreme și să fie pus să efectueze anumite operații de autoservire. Fiecare deprindere se compune dintr-o serie de operații, care vor fi repetate pe rând până devin acte și mișcări automatizate.

Formarea oricărei deprinderi, și mai ales a celor igienico-sanitare, necesită din partea părinților și a educatoarelor, răbdare și mai ales un echilibru nuanțat între severitate, "toleranță" și timp. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Trebuie să-i repete copilului de mai multe ori ce are de făcut. "Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl și mama. Familia ne apare mai curând ca un fel de mecanism reglator care permite copilului, în ciuda sărăciei sale aparente de mijloace, să trăiască o viață reală și uimitor de intensă, viața lui proprie".

Colaborarea familie-creșă sau familie-grădiniță, în procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, în special, în formarea deprinderilor igienice. Copilul își petrece cea mai mare parte din timp în familie, care exercită o influență deosebită asupra sa. Pe măsura ce copilul crește, asupra lui acționează tot mai mulți factori educativi: creșa – grădinița - școala, care continuă și perfecționează educația începută în familie; uneori, acestea o corectează sau o îmbogățesc.

Pe întreaga perioadă a „celor șapte ani de acasă”, se va manifesta unitatea de vederi în cerințe, perseverența, răbdare, înțelegere, dar și exigență.

ACOLO UNDE E MAMA, COPILUL CREȘTE

Prof. înv. primar Tăut Anca Veronica
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Zalău

Ceșcuțe de cafea – daruri pentru mama

extraordinar la toate resursele online sau clasice, privitoare la educarea copiilor. Societatea nu pare decisă sau dispusă să mai adopte modele educaționale bine înrădăcinate în experiență sau în practică îndelungată, ci rulează modele care, uneori, au la bază cercetări de scurtă durată, astfel că, în experiența ta de profesor sau de părinte, te întâlnești zilnic cu concepte total diferite: educație Montessori, educație fără constrângere, educație tradițională, educație outdoor. Tot ceea ce știam despre educația gestionată prin recompense sau pedepse intră în declin. Cu toate acestea, articole interesante venite din școli occidentale, repun în discuție modele tradiționale în care autoritatea, regulile, limitele reglează problemele de educație ale generațiilor de copii care intră în școală.

Buchetul de flori pentru mama

Da, vorbim despre probleme de educație, acea educație înțeleasă ca abilități socio-comportamentale și afectiv-reglatorii de bază pe care un copil, considerat apt de școlaritate, ar trebui să le aibă la intrarea în școală: comportamente de receptor, de ascultare activă, de urmare a unor instrucțiuni simple de organizare și învățare ("follow the instructions"), deprinderi sociale, de relaționare pozitivă cu copiii de vârsta lui și cu adulții, capacitatea de autocontrol al emoțiilor/expirarea emoțiilor care face posibilă adaptarea și integrarea într-un grup social. Din experiența mea de învățătoare, am constatat în ultimii ani o frecvență mai ridicată a comportamentelor indezirabile într-un grup școlar: copii cu dificultăți de relaționare, copii cu receptivitate mică la acte de comunicare, copii care au un interes scăzut pentru preocupări specifice vârstei (de exemplu, ascultarea poveștilor), copii care nu pot pune frână agresivității fizice sau verbale atunci când trăiesc emoții negative, copii care spun cu ușurință „vreau” sau „nu vreau” unei situații în care sunt puși, fără dorința de explorare a acelei situații, copii care nu acceptă un „nu” spus cu răspundere, blândețe și politețe și cu prezentarea argumentelor/consecințelor.

De fapt, cei șapte ani de-acasă, au devenit, cu modificările de curriculum ale anului 2012, cei șase ani de acasă ☺. E prea scurtă perioada, nu știu. Cert este că, încercând să stabilesc, pe baza observațiilor personale, niște cauze ale frecvenței mai mari a acestor comportamente, m-am lovit de această realitate socială a timpului nostru: absența părintelui din viața copilului și diminuarea considerabilă a timpului pe care familia îl petrece efectiv, în directa relaționare cu copilul. Mama este figura cea mai apropiată copilului. Statutul de mamă, în societatea de azi, nu e unul ușor. Dinamica socială, ascensiunea profesională a femeii, aportul ei la echilibrul socio-economic al familiei, a redus timpul în care copilul se poate bucura de prezența ei deplină. Ce înseamnă prezența deplină? Înseamnă a reînvăța să comunici cu copilul de azi, a fi prezent în evoluția lui, a ști să interpretezi semnalele pe care ți le dă, a fi preocupat de achizițiile lui cognitive mai mult decât de a-i contoriza rezultatele, a-i oferi sprijin, a-ți gestiona timpul în activități directe cu el (cititul poveștilor seara, jocul împreună pe covor sau în aer liber, chiar efectuarea

temelor). Comunicarea mamă-copil se formalizează prea repede în clipa școlarizării lui, întrebările devin rutină (Cum a fost la școală? Ce ai învățat? Cum te-ai purtat?).

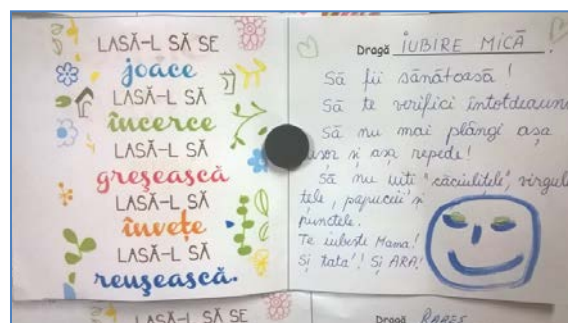
Nu spun că școala are soluții. Școala acum învață cine este copilul digital, cum gândește el, ce îl interesează, ce îl motivează cu adevărat. În dorința de a crește receptivitatea părinților față de aceste observații personale, am inițiat câteva activități pentru părinți și copii, activități prin care să le ofer un sprijin:

✓ **TOP SECRET** – formularea unui mesaj din partea părinților pentru copii la început de an școlar. Părinții au scris mesaje motivaționale la prima întâlnire mea întâlnire cu ei, iar copiii au citit aceste mesaje în ziua următoare. Au descoperit cu bucurie încurajări ale părinților, aprecierilor lor, dar și așteptările acestora.

✓ **CITEȘTE CU MINE, TE ROG, ȘI VOI CITI SINGUR!** – proiect de susținere a lecturii în familie. Copiii au primit o listă orientativă de lecturi, iar părinții au fost rugați să le citească împreună cu copiii. Cei mici au avut de realizat apoi fișe de lectură cu sarcini simple care au vizat înțelegerea textelor citite.

✓ **MESAJUL SECRET** – scrierea unui mesaj pentru învățătoare. După modelul viral al unei profesoare americane, am rugat copiii să-mi scrie, de Ziua Mondială a Educației, mesaje în care să-mi comunice lucruri pe care nu au curajul să le spună părinților. Am descoperit în aceste mesaje multe lucruri despre viața lor interioară, dar mai ales nevoia copiilor ca părinții să își petreacă mai mult timp cu ei.

Azi, în egală măsură, profesori și părinți, trebuie să ne reinventăm rolul, să învățăm împreună cine sunt copiii noștri, să reînvățăm cum să fim profesori buni și părinți buni pentru ei. Pentru că acolo unde părinții sunt prezenți, viața copilului e plină, și pentru că acolo unde e mama, copilul crește frumos și echilibrat.

DACĂ TRĂIESC ÎN ACCEPTARE, COPIII ÎNVAȚĂ SĂ IUBEASCĂ

Prof. înv. Primar TĂUT CRINA LAVINIA
Liceul Teoretic "Onisifor Ghibu" Oradea

Tematica celor șapte ani de acasă este vastă. Se referă la atât de multe aspecte, însă eu consider că o importanță foarte mare îl are exemplul pe care îl dă părintele copilului său, educația pe care o primește copilul acasă, după cum spunea și Aristotel *"cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață. De aceea, pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i"*.

Am spus de nenumărate ori că *a fi părinte*, evident a fi un părinte adevărat, este cea mai grea meserie din lume. Această calitate a unei persoane nu se referă doar la faptul de a-i asigura și satisface copilului trebuințele, nevoile de bază. Se referă și la acel aspect de a fi un *bun exemplu*. *"Copiii învață ceea ce trăiesc"* spunea Dorothy Law Nolte în cartea sa, subliniind faptul că părinții exercită o influență primordială asupra copiilor prin intermediul exemplului propriu, devenind astfel *modelul* lor în viața de zi cu zi. Astfel dacă trăiesc în încurajare ei învață să fie încrezători, dacă trăiesc în toleranță învață răbdarea, dacă trăiesc în laudă învață prețuirea, dacă trăiesc împărțind cu ceilalți învață să fie generoși sau dacă trăiesc în acceptare copiii învață să iubească.

Atunci când ne iubim copiii din tot sufletul și îi acceptăm necondiționat, ei înfloresc. Dragostea este solul în care cresc, soarele care le determină direcția, apa care le hrănește dezvoltarea. Ei au nevoie de dragoste din clipa în care se nasc, ba chiar dinainte. Nou-născuții sunt total dependenți de căldura, afecțiunea și atenția părinților, adulților. Pe măsură ce se maturizează, copiii continuă să se bazeze pe părinții lor, pentru ca aceștia să le arate în continuare că îi iubește și îi sprijină în tot ce fac. Nu este suficient să le spui copiilor *"te iubesc"*, ci trebuie să le și arătăm prin fapte acest lucru. Sunt cei trei "A" ai dragostei: acceptare, afecțiune și apreciere. Copiii trebuie să trăiască într-un mediu care să le dea certitudinea că vor fi mereu acceptați și iubiți în ciuda defectelor lor. Iubiți astfel, ei vor putea să se maturizeze afectiv, devenind capabili să iubească la rândul lor.

Rădăcina cuvântului "acceptare" înseamnă "a aduce la sine" - a primi. Îi învățăm pe copii că sunt doriți și iubiți și le transmitem dragostea prin zâmbete, îmbrățișări, sărutări, mângâieri zi de zi din copilărie și chiar până la maturitate. Ei trebuie să înțeleagă că acceptare, dragostea pe care le-o purtăm nu e condiționată de realizările sau conformarea lor la cerințele noastre. Dragostea este întotdeauna necondiționată, nu o oferim drept recompensă pentru buna purtare sau de exemplu pentru că au luat o notă mare. Adulții nu trebuie să amenințe niciodată cu suspendarea sau retragerea dragostei lor sau să pună condiții de genul *"nu te iubesc dacă..."*, *"am să te iubesc atunci când..."*. Sunt unii părinți care se tem că dacă își acceptă necondiționat copiii, aceștia nu vor avea *"nimic care să le motiveze eforturile"*. Dar e bine să știe de mici să lupte pentru țelurile și realizările lor, dar nu pentru dreptul fundamental de a fi acceptați și iubiți de părinți.

Când îi acceptăm necondiționat, renunțăm la orice tendință de a le schimba firea, de a schimba ceea ce sunt. Evident că acceptarea necondiționată nu înseamnă și tolerarea unui comportament inadecvat sau irresponsabil. Există și reguli, limite pe care copiii trebuie să le respecte, să țină cont de ele.

Afecțiunea manifestată este vitală pentru orice copil. Felul în care mami și tati își arată dragostea unul pentru celălalt, poate oferi un model solid de acceptare și dragoste în viața de familie. Copiii sunt observatori atenți, tot ceea ce văd în familie aplică și ei în viață. Exemplul oferit de părinți prin interacția zilnică devine adesea șablonul relațiilor pe care copiii le vor stabili la rândul lor când vor avea o relație, o căsnicie. Deși nu există o rețetă magică a căsniciei fericite, părinții trebuie să facă tot posibilul pentru a le da copiilor un exemplu de iubire. O relație matură și sănătoasă implică un echilibru între a dăru și a primi. Implică acceptarea reciprocă a calităților și defectelor, ca și capacitatea de a da dovadă de tandrețe, empatie și compasiune. Astfel când părinții se respectă, se sprijină reciproc, când se tratează cu afecțiune și căldură – împărțind interese și valori comune, dar acceptând și diferențele individuale -, ei le oferă copiilor modelul după care să își construiască și să își mențină o căsnicie fericită.

Ca și concluzie se poate sublinia faptul că o dată ce copiii au certitudinea că sunt acceptați și iubiți posedă forța interioară necesară pentru a-și urmări scopurile și a intra în contact cu cei de jur. Dacă sunt protejați și înconjurați de căldură, de dragoste și acceptarea de care au nevoie, copiii vor învăța să se iubească pe ei înșiși. Când cresc conștienți că merită dragoste și se așteaptă să fie iubiți, vor fi capabili

deopotrivă să dăruiască și să primească dragoste. Indiferent de ce vor face în viață, nimic nu e mai important decât acest lucru.

Bibliografie:

Dorothy Law Nolte, Rachel Harris, ”*Copiii învață ceea ce trăiesc*”; Editura Humanitas, București
2012

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Tecșa Anda
Școala Gimnazială nr. 3 Cugir

A avea “șapte ani de acasă” înseamnă a fi bine crescut, a avea o comportare civilizată. Zicala aceasta are de fapt un înțeles mai adânc. Deși se referă la copil, ea face aprecieri și asupra modului în care părinții s-au ocupat de creșterea lui, fiind deci un calificativ dat părinților, strădaniilor lor și rezultatelor obținute.

Zicala evidențiază faptul că “cei șapte ani de acasă” sunt foarte importanți pentru dezvoltarea de mai târziu.

Spunem despre un copil că are cei 7 ani de acasă când este bine crescut, știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Adaptarea copilului în societate depinde de educația, bunele maniere și respectarea regulilor morale. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Familia este cea care răspunde în perioada copilăriei de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență a cărei urmele rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine.

Familia exercită asupra copiilor influențe educative care se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În această perioadă educația copilului e necesar să fie condusă cu grijă și afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Afirmarea idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială și culturală se dezvoltă în familie. Tot aici se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile pe care aceștia le desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modelele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Odată ajuns la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

1. Coroi, V., Florescu, Magda, Ursache Maria, (1980), „7 ani de acasă”, Editura Medicală
2. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎNTRE IDEAL ȘI REALITATE

**Profesor pentru învățământ primar Tecuceanu Sanda
Școala Gimnazială Hârsești, județul Argeș**

De când ne știm cunoaștem expresia „cei șapte ani de acasă”. În copilăria noastră eram întrebați dacă avem „cei șapte ani de acasă”, iar acum întrebăm noi pe alții unde le sunt „cei șapte ani de acasă”. Dar înțelegem oare același lucru prin această sintagmă, sunt oare aceiași „șapte ani”?

Trebuie să recunoaștem că trăim într-o alt fel de societate, mereu în schimbare, cu alte tipuri de valori. Părinții au un cu totul alt mod de aș împărți timpul. Societatea actuală îi forțează să trăiască mai mult în afara familiei, la serviciu, implicați în cât mai multe activități. Copiii nu mai sunt pe primul loc, ci jobul și poziția socială.

Când apar prea devreme, copiii sunt lăsați în grija bunicilor sau altor rude. Puțini sunt cei care își asumă în totalitate rolul de părinte prea tânăr.

De cele mai multe ori însă copiii sunt „planificați” după ce se ajunge la statutul social dorit. În acest caz, vârsta și îndatoririle de la serviciu îi îndepărtează pe părinți de lumea copilului. Mulți părinți cred că trebuie mai întâi să aibă o situație financiară bună ca să poată oferi copilului „ce nu au avut ei” și înțeleg prin asta bunurile materiale pe ce care nu le-au avut. Și pentru a oferi „totul” se limitează de multe ori la a avea doar un singur copil. Acesta primește într-adevăr totul, toate jucăriile, toate avantajele, toți banii. Învăță că totul i se cuvine doar lui și îi este foarte greu să se adapteze la o lume unde trebuie să împartă și să se raporteze la ceilalți. Părinții i-au oferit ce nu au avut ei, dar nu i-au dat nimic din ce au avut ei și anume: plăcerea de a împărți prăjitura dorită, bucuria de a se juca cu frații în aer liber, căldura cinelor în familie. Prăjiturile, oricât de sofisticate, nu au același gust. Joaca pe calculator nu aduce sănătate fizică, nici abilitatea de a trăi în societate. Dacă masa este pusă de un străin și nu este un ritual de familie, nu are valoarea de „hrană” a corpului și sufletului.

Copiii primesc ce nu au avut părinții în plan material, dar sunt de cele mai multe ori lipsiți de ce au avut părinții în plan spiritual. Bunurile materiale, oricât de valoroase ar fi, anulează grav sentimentul de ACASĂ. Copiii se refugiază într-o lume virtuală, își creează o falsă realitate de unde părinții nu îi mai pot recupera. De ce oare, doar ei au oferit totul?

Când copilul este crescut de un străin, este educat de calculator și nu adoarme mângâiat de mama și tata, nu are cum să aibă „cei șapte ani de acasă”. El nu va înțelege sensul acestei expresii și nu trebuie să fie considerat vinovat pentru această lacună. Vinovați sunt cei care consideră că mai întâi îi dai copilului bunuri materiale și apoi îl educi. Din păcate, timpul curge doar într-un sens și cei șapte ani nu pot fi decât primii șapte ani ai copilului. Dacă pierdem acești ani nu îi putem recupera la altă vârstă.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

**PROFESOR INV. PRIMAR TEICA LOREDANA MARIA
SCOALA GIMNAZIALA „ALEXANDRU STEFULESCU”
TG-JIU, GORJ**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor șapte ani de acasă

Grădinița Step by Step Galați Prof.Nicoleta Teleucă

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Ultimele cercetări au demonstrat și argumentat modul în care trebuie abordată aceasta perioadă de vârstă insistând pe practicile adecvate de îngrijire și educație a copilului mic. Ideea centrală este aceea ca fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Pentru fiecare dintre noi, familia a jucat și joacă un rol foarte important în viețile noastre.

Familia este unicul grup social caracterizat de determinările naturale și biologice, singurul în care legăturile de dragoste și consanguinitate capătă o importanță primordială. J.S. Bruner considera că, admitând ca toți oamenii sunt în esența lor umani, această umanitate este dată de tipul de copilărie pe care l-au trăit.

Familia este primul grup social din care face parte copilul. Este una din cele mai vechi forme de comunitate umană, o instituție stabilă, cu rosturi fundamentale pentru indivizi și pentru familie. Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viața îl oferă familia. Ea are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții. Familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să se poarte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, cunoscând bunele maniere și regulile morale. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui din acest punct de vedere. Copiii își observă proprii părinți cum acționează, aceștia fiind primele lor modele. Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite”.

Rezultatele unor cercetări făcute au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de 70,63% de familie. Rolul pozitiv al familiei în procesul socializării este demonstrat de natura legăturii afective particulare și diversificate care îi unește pe membri, de rolul securizant necesar lentei maturizării a copilului, de faptul că, datorită permanenței sale, îl învață pe copil să trăiască în durabil.

Se poate astfel afirma că importanța familiei în primii ani de viață este covârșitoare încât dă naștere unui fel de determinism al traiectoriei viitoare și faptul că integrarea în societate este în bună măsură determinată de achizițiile făcute în copilărie, în urma cărora copilul va construi, din perspectiva celor învățate, realitatea pe care o cunoaște.

Influența pe care societatea o exercită prin familie este colosală, copilul fiind în întregime culturalizat în raport cu societatea din care face parte, iar familia începe, pe o configurație psihologică specifică, să dezvolte personalitatea de bază.

Părinții transmit valori, credințe și concepții despre lume, cunoștințe, obiceiuri și limbă, iar evoluția personalității copilului rezultă tocmai prin integrarea acestor semnificații, criterii, simboluri și modele acționale, care poartă denumirea populară de „cei 7 ani de acasă”.

Raportându-se regulilor societății, familia creează temelia personalității copilului. Nerespectând ansamblul de norme și valori elaborate social, părinții îi vor forma și copilului un sistem deficitar de personalitate, cauză a unui echilibru precar, sursă a unor impedimente de adaptare.

Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

asa cum ne comportam noi, asa vor trai si se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc si se formeaza in viata intr-un univers pe care-l creeaza parintii.

BIBLIOGRAFIE

Șchiopu, U., Verza, E., *Psihologia vârștelor*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995
Ghid de bune practice pentru educația timpurie a copiilor între 3 la 6/7 ani MEC, București,
(2008)

Cei șapte ani de acasă

– norme de comportare în familie și grădiniță

Prof.pt.înv.preșcolar:Țene Teodora

G.P.N. ORLEA/Jud.OLT

“Cine închide ochii asupra anilor de educație din casă și își pun nădejdea în minutele școlii, fără să și dea seama că scrisul, cititul și socoteala ajută numai jumătatea stangă a creierului, acela din capul locului osândește copilul și-i primejduiește viitorul”. Simion Mehedinți

Cei șapte ani de acasă încep în familie, deoarece copilul își petrece cel mai mult timp acolo, în special până la vârsta de 3 ani.

Membrii familiei au cea mai mare influență asupra dezvoltării copilului.În familie, copilul își dezvoltă primele deprinderi. Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare,îndrumare și foarte multă răbdare.

Aceste deprinderi se înrădăcinează pe măsură ce copilul crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Pentru a avea rezultatele scontate, trebuie să existe o concordanță deplină între ceea ce I se cere copilului în familie și ceea ce se realizează în grădiniță. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor.

Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Trebuie să ținem seama că, procesul educativ de formare a deprinderilor se conturează în mai multe etape.

Prima etapă constă în familiarizarea copilului cu obiectele necesare și cu denumirea lor (săpun, prosop,lighean). Acum se formează o imagine globală asupra acțiunii și a obiectelor.

În a doua etapă, se explică și se demonstrează operațiile în ordinea lor firească, se demonstrează fiecare mișcare în parte, iar copiii o imită.

Cea de-a treia etapă o constituie formarea și consolidarea propriu-zisă a deprinderii. Sub supravegherea adultului li se cere copiilor să execute operațiile în succesiunea lor.

În cea de-a patra etapă, deprinderile se automatizează. Copilul execută corect operațiile cu minimum de energie.

Etapa a cincea o constituie perfecționarea ei.

Fiecare părinte sau educatoare trebuie să cunoască bine etapele de formare a deprinderilor. De fiecare dată, este bine să se facă aprecieri pozitive și să se încurajeze copiii care execută corect operațiile. În acest fel se crează o motivație adecvată față de acțiune, copiilor li se cultivă încrederea în forțele proprii.

Deprinderile de ordine și curățenie sunt foarte importante. Prezența acestora și modul în care s-au format se pot constata și în viața de familie. Formarea deprinderilor de ordine și curățenie trebuie să înceapă de la o vârstă fragedă concomitant cu celelalte deprinderi (mai tarziu va fi mai greu). Părinții trebuie să-I familiarizeze de la început cu necesitatea unei ținute vestimentare curate și îngrijite.Aceeași importanță trebuie să se acorde și pentru formarea deprinderii de ordine. Aceasta poate începe chiar înainte de vârsta de 3 ani. Totul se realizează prin joacă: pune pantofii sub cuier, pune hainele în ordine. Copilul o imită pe mama atunci cand strange jucăriile.Este necesar ca părinții sau ceilalți adulți din familie să constituie in model pentru copii. Atunci cand copiii execută corect aceste deprinderi este indicat să fie lăudați și apreciați, dar cu măsură.Deprinderile de comportare civilizată și de politețe sunt un aspect de bază în procesul instructiv-educativ. Preșcolarii participă la diferite activități în mod organizat, disciplinat,sub directa îndrumare a educatoarei.Se pot desfășura jocuri care dezvoltă răbdarea, stăpanirea de sine, perseverența în vederea realizării acestei capacități.Politețea este cheia de aur care deschide toate ușile se formează de la cea mai fragedă vârstă.

Poate fi numit politicos, copilul care știe să:

- Folosească formule de salut adecvate situației;
- Utilizează pronumele de politețe;
- Pune mana la gură cand tușește sau strănută;
- Spune: Mulțumesc atunci cand primește compliment, ajutor;
- Spune Te rog cand dorește ceva;

- Își cere scuze;
 - îi ajută pe alții cand au nevoie de ajutor;
 - oferă locul unei personae mai în varstă;
 - folosește un ton moderat în relațiile cu ceilalți;
 - fie darnic.
- Părinții trebuie să țină seama de particularitățile de varstă și individuale ale copiilor,precum și de cele psihofizice pentru formarea și consolidarea acestor deprinderi. Adulții trebuie să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe, deoarece aceste deprinderi se dezvoltă în timp. Acestea se repetă de mai multe ori pentru a se ajunge la automatizarea lor. Părinții și educatoarele trebuie să dea dovadă de consecvență în această perioadă.
- Bunele maniere,regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.
 - Un copil bine educat, manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi mai sociabil,se va integra cu ușurință într-un colectiv.
 - Copilul este pregătit încă de la naștere să primească informații, dar este important și mediul în care sunt transmise acestea,de către cine și în ce mod.
 - Educația primită în cei șapte ani de-acasă depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Familia, prima școală a copilului

Teoteoi Adriana
Colegiul Auto, „Traian Vuia” Târgu-Jiu

Copilul poate deveni bucuria părinților, împlinirea lor, dacă este călăuzit cu răbdare prin labirintul plin de capcane al contextului moral și civic actual. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Părintele înțelept pregătește o temelie solidă pentru edificiul educației morale și civice a copilului său.

Iată câteva componente de bază ale acestei temelii, componente care-l vor însoți pe copil pe tot parcursul vieții și care vor conduce „din când în când, la afirmații, „Se vede că are cei șapte ani de acasă”

1. Dragoste necondiționată față de copil, însoțită de o comunicare permanentă, de la inimă la inimă;

2. Părinții să trăiască în armonie și cinste, pentru că faptele și atitudinile lor vorbesc mai mult decât cuvintele. Copilul este un aparat de filmat care aude, vede și înregistrează totul, imitând atitudini, tipare de relaționare și de adresare verbală.

3. Sădirea în inima copilului a credinței în Dumnezeu, începând din primii ani de viață.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct - prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect - prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Sarcina educării copiilor și a pregătirii pentru viața socială este atât de complexă, încât nu poate fi îndeplinită fără ajutorul familiei. Aceasta este prima școală a copilului și adeseori ea exercită asupra acestuia o influență atât de pronunțată, încât urmele ei rămân pentru toată viața.

De părinți depinde cum vor trăi copiii lor! Dacă vor trăi într-o lume ghidată de nonvalori, fără modele autentice, fără reguli, în care unii oameni sunt mai presus de lege, cu instituții ale statului lipsite de autoritate și respect, de părinți depinde! Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu educatorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea și dezvoltarea personalității acestuia.

BIBLIOGRAFIE:

1.. Crețu, C. (1998), Curriculum diferențiat și personalizat. Ghid metodologic pentru învățătorii, profesorii și părinții copiilor cu disponibilități aptitudinale înalte, Iași: Editura Polirom.

2.. Pânișoară, I.O. (2002), Comunicarea eficientă. Iași: Editura Polirom.

Comportamentul preșcolarului CDA-studiu de caz

Prof. pt. învă. preșcolar Tepei Voichița
Liceul tehnologic Ocna Șugatag, Structura Breb

Identificarea cazului:

Preșcolarul CDA, grupa mijlocie prezintă următoarele particularități individuale, tipice pentru comportamentul coleric: reacțiile motrice ale copilului sunt intensive, rapide, expresive și uneori violente. Atrage atenția „agitația motrică” permanentă a lui în diferite momente ale programului zilnic. Trăirile emotive sunt puternice și foarte clar exprimate atunci când întâmpină dificultăți, țipă, plânge, se trânteste la pământ, rupe materialele, aruncă jucăriile.

Nu se concentrează, nu are răbdare, nu perseverează în activități, nu îndeplinește nicio sarcină cerută.

În contactele sociale cu ceilalți copii și cu educatoarea este agresiv, folosește limbaj nepotrivit. Acest temperament își pune amprenta pe manifestarea lui comportamentală bio-psihică.

Acest stil de comportare, de manifestare individuală devine o problemă ce va fi diagnosticată, analizată și rezolvată, deoarece comportamentul este periculos și dăunător atât pentru CDA, cât și pentru cei din jur. Comportamentul acestui preșcolar devine un factor de stres și pentru cei care trăiesc și muncesc alături de el, ceea ce duce la scăderea calității vieții acestora la un nivel inacceptabil, comportamentul fiind contrar normelor sociale.

Date medicale: antecedente patologice: naștere normal, la termen, greutate 2,5kg, înălțime 50cm, boli ale copilăriei ne semnificative, starea generală a sănătății bună.

Istoricul dezvoltării: Este crescut de ambii părinți, a mai frecventat un an grădinița-grupa mică-, nu a prezentat întâzieri în dezvoltarea limbajului și nici defecte de vorbire, nivel de inteligență ridicat.

Date despre familia copilului: Este singurul copil al familiei, situație economică bună, tatăl are 8 clase, mama 10 clase.

Colectarea datelor:

Metode și tehnici de cunoaștere a comportamentului preșcolarului CDA

-observarea copilului în timpul activităților, în aer liber, la joacă.

- analiza produselor activității;

-conversația curentă, direct cu copilul;

-probele psihologice;

-dezbaterile, convorbirile cu părinții și copilul;

Am obținut informații utile privind anamneza, preocupările de timp liber, anturajul copilului, influențele familiei, starea materială, socială, culturală a familiei. Printr-o atitudine empatică, am căutat să înțeleg felul în care simte, gândește și acționează copilul. Datele înregistrate au fost prelucrate, comparate pentru a stabili trăsăturile individualității copilului.

Cauzele comportamentului preșcolarului CDA

-factori biologici(caracteristici comportamentale- intensitate înaltă a răspunsului emoțional)

-factori sociali(mediul familial ușor tensionat, respingere din partea părinților, stilul coercitiv de educație al părinților)

-factori emoționali(dependența de alții în satisfacerea nevoilor, stima, imaginea de sine scăzute, atitudinea celor din jur este de a-l trata cu indiferență;

-factori cognitivi (abilități de comunicare, interacțiunea socială)

Aceste probleme apar și se dezvoltă atunci când îi este reprimată nevoia de autoactualizare.

Soluționarea cazului

1. Training-ul părinților s-a axat pe învățarea de abilități care sunt importante pentru socializarea copilului.

2. Atenuarea intervențiilor la nivel familial cu cele efectuate la nivelul grădiniței.

În acest program de intervenție sunt implicate persoanele care au un impact pozitiv asupra copilului în ceea ce privește socializarea lui (părinți, profesori, colegi).

Programul cuprinde patru componente:

- Discuții individuale cu copilul;

- Vizite la domiciliul său, în cadrul cărora i-am ajutat pe părinți să rezolve eficient problemele care apar;
- Training în rezolvarea de probleme pentru însușirea unor abilități de relaționare a părinților cu copilul.
- Intervenții la nivelul grupei, prin care educatoarea învață anumite modalități de management eficient la nivelul grupei și este solicitată să discute cu colegii probleme legate de comunicare, relaționare cu prietenii, rezolvarea conflictelor.

Activitatea cadrului didactic

Pentru formarea unei personalități mature, calde, profunde, creative, deschisă la explicații noi și la semeni am căutat:

- să întăresc bunele trăsături și comportamente ale copilului, și totodată, fără a fi agresivă, violentă, am căutat, atât cât am putut să ponderez tendințele negative(superficialitatea, tendința de dominare);
- să-l ajut să depășească stările de dezechilibru și tulburare emoțională, să-l consolidez din punct de vedere emoțional, cu atât mai mult cu cât va avea de înfruntat mai multe experiențe încărcate afectiv, care solicită autocontrol emoțional- pe acest fond am încurajat temperamentul calm, bine adaptat la cerințele și presiunile externe;
- să dezvolt stilul sociabil, afectuos, perseverența, respectarea regulilor, stilul imaginativ, deschis, stăpânit de un confident;
- să susțin un eu puternic, capabil să controleze presiunile care vin dinspre sine și dinspre realitate;
- să descurajez cu consecvență comportamentul instabil, expeditiv, încăpățânat, conflictual, neliniștit;
- să-l atrag, să-i dau siguranță că sunt sursa cea mai autorizată și apropiată, cea mai umană de a-l ajuta să crească;
- să-și formeze o imagine de sine pozitivă;
- să-i ofer dragostea, răbdarea și încrederea mea;
- să-l ajut să-și asume responsabilitatea social și morală pentru acțiunile sale;
- să-și creeze o imagine socială pentru a controla felul în care este perceput de alții;
- să creadă că e liber, dar să fie atent supravegheat, îndrumat.

Concluziile studiului de caz

Prin schimbarea părinților, prin deschiderea către dialog și cooperare cu toți factorii care contribuie la dezvoltarea și instruirea propriului copil, prin schimbarea modului în care am receptat și respectat, drepturile copilului, în special drepturile de participare activă la toate problemele care-l privesc și îl afectează, prin modelul meu de comportament se observă o îmbunătățire reală a comportamentului copilului și realizarea climatului de respect, cooperare și atitudine pozitivă față de ceilalți.

Bibliografie

1. Albu, G, *O psihologie a educației*, Editura Institutului European, Iași, 2005
2. Ezechil L, Lăzărescu. M, *Laborator preșcolar, ghid metodologic*, Editura Integral, București, 2001
3. Lepădatu Maria, prof. învă. preșc, GPN „Ion Creangă” Ploiești

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PIP. ȚEPEȘ-CIUCAN LIVIA-MARIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BICAZU ARDELEAN, NEAMȚ

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

A.S Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație. „Bazele educației se pun până la 5 ani - spunea el - ceea ce ați făcut până la 5 ani reprezintă 90 % din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la 5 ani”.

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

În concluzie, precizez importanța celor șapte ani de acasă prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educarea corectă a copilului și „cartea de vizită” care îl va însoți pentru tot restul vieții.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>

Copilul și bunele maniere

Prof. Înv. Preșc. Terebenț Daniela
G.P.N. Nr. 3 Șebiș

Educația pe care copilul o primește în cei șapte ani de viață de la părinți, apoi din grădiniță are un rol important în educarea și instruirea copilului. Acești șapte ani sunt hotărâtori pentru viitorul oricărui individ, deoarece la această vârstă se acumulează cunoștințe, deprinderi, competențe de bază și se însușesc bunele maniere.

Copilul este tentat să copieze comportamentul celor apropiați din familie, aceștia devenind un model pentru el și pentru acest lucru sunt adoptate metode diferite prin care un părinte își poate educa copilul. Comunicarea părinte-copil este foarte importantă deoarece contribuie la formarea imaginii de sine, copilul trebuie ajutat să-și exprime emoțiile. Mediul familial asigură dezvoltarea armonioasă fizică și psihică a copilului, căldura căminului îi va modela copilului personalitatea și curajul de a aborda viața.

Primele reguli de politețe și de comportament civilizată se învață din familie și continuate în grădiniță. Familia transmite copilului valorile pe care aceasta se bazează, îl educă într-o atmosferă deschisă bazată pe iubire, încredere, toate aceste lucruri sunt benefice pentru el. Insuflându-i copilului norme de comportament civilizată în diferite situații îl deprindem cu acestea și dacă se insistă asupra lor, acestea devin obișnuințe. Un copil educat frumos va ști să se integreze mai târziu în societate.

Prin intermediul activităților și jocurilor din grădiniță copilul își dezvoltă abilitatea de a respecta sarcini și reguli, coștientizează ce este bine și ce este rău, învață să fie ordonat, manierat, să salute frumos, să utilizeze cuvinte magice „Te rog!”, „Mulțumesc!”, să fie politicos și respectuos, ascultă pe ceilalți când vorbesc fără să intervină, să-și asume responsabilitățile. Se încurajează participarea directă a părinților cu grădinița, școala și prin intermediul parteneriatelor, a activităților desfășurate în comun părinte-copil și arată cât de importantă este cooperarea dintre familie și școală.

Deprinderile sănătoase de igienă personală, copilul le însușește dacă le vede în familie, explicându-i-se importanța aplicării acestora pentru sănătatea lui. Deasemenea și deprinderile de ordine și curățenie trebuie implementate copilului într-un mod atractiv.

Zestrea dobândită în „cei șapte ani de acasă”, prin educația primită, acumulează toate bunele deprinderi formate de-alungul anilor, contribuind la educarea caracterului și personalității copilului.

Bibliografie:

- Vrasmaș E. „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof TERESCU MARIANA
Gradinita nr.1 cu P.P. Orsova

În primii șase-șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și mobilitate. Potențialul afectiv-volitional este în creștere, inclinațiile și aptitudinile se conturează în această etapă. Copilul dovedește și o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Pornind de la particularitățile ontogenetice ale copilului, familia și grădinița trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița. Aici procesul instructiv-educativ se desfășoară în funcție de particularitățile de vârstă și se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența, se formează deprinderile de bază. Mai importante în această etapă sunt: *deprinderile igienico-sanitare (de autoservire), de comportare civilizată și politete, deprinderile de ordine și curățenie*. Copiii sunt antrenati în jocuri și activități care se desfășoară cu toată grupa și individual, folosindu-se metode și procedee specifice fiecărei etape de vârstă.

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu, ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

Deprinderile care se pot forma la vârsta anteprescolară și prescolară (în familie și grădiniță), deprinderi care, uneori poartă denumirea de "bune deprinderi" sau "cei șapte ani de-acasă"... Ele reprezintă forma cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor.

Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Bunaoră, copilului cărui nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți.

De aici și necesitatea ca în familie, ca și în grădiniță, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază, până ce acestea s-a transformă în obișnuințe.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunică sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Bibliografie:

Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;

Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;

Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

Debutul educației copiilor - „Cei șapte ani de acasă”

Țermure Alexandrina Grădinița cu Program Normal Nimigea de Jos Jud. Bistrița-Năsăud

„ Tu fii în mâinile tale destinul meu...”

Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume! („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Cei șapte ani de acasă ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuos, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de baza la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment. De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la grădiniță, de pe stradă. Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani, este vârsta la care cei șapte ani de acasă trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului. Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când

trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002.

Importanța celor „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.înv.primar, Terteleac Mirela

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori:

- relația afectivă dintre copil și părinți;
- specificul de dezvoltare a copilului;
- valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului;

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Bibliografie

Preda, V., (2008), Carte de bună purtare, Didactica Publishing House, București. Dumitrana, M., (2000) Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București Petrovai, D., Petrică, S., (2013) Cum îi ajutăm pe copii să mergă fericiți la școală, Editura Miniped, București

”Să construim cei 7 ani ...!”

**prof. înv. preșcolar, Tiba Florica
Grădinița P.P. “Piticot”, Arad**

S-a încetățenit sintagma ”cei 7 ani de acasă” pe care îi ai sau nu îi ai. Și cine sunt cei care pun bazele acestor ani care conduc un tânăr pe un drum bun sau greșit ? De fapt vorbim de educația pe care un om o primește în primii ani de viață care îi formează personalitatea, caracterul, cât de ”bine crescut” este, în sensul că este manierat, decent, bun, corect, respectuos, responsabil – valori care-l fac apt pentru a se adapta în societate. Aceste valori le transmite familia în primul rând.

O adevărată educație reală, se fundamentează în familie, iar apoi se continuă în grădiniță și școală. Ea se realizează prin puterea exemplului și abia mai târziu prin puterea cuvântului. Tot ce fac adulții în prezența copilului, are efect mai puternic decât eventualele muștrări.

Dragostea, atenția, răbdarea cu care părinții îi înconjoară, îl ajută pe copil să se dezvolte coresponsător. Exemplul pozitiv, personal, atmosfera calmă, permisivă, relația clădită pe afecțiune, dar și intervenția asupra acestuia cu stagii potrivite, îi crează reprezentări și comportamente adecvate față de viață, îi deschide mintea spre învățare, își asumă unele reguli de comportament.

Dinamica societății actuale face ca realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi să fie diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții acordă tot mai puțină atenție copiilor, nu mai au răbdare să-și petreacă timpul cu ei. În momentul când îl instituționalizează, copilul nu mai este stimulat de părinți, considerând că această sarcină revine exclusiv grădiniței sau școlii. De aceea, colaborarea dintre grădiniță și familie este foarte necesară. Este important ca părinții să cunoască programul grădiniței, pentru a putea adapta activitățile de acasă, astfel încât să se asigure unitate și coerență între cerințele educative.

Alături de grădiniță sau școală, părinții au o mare responsabilitate în creșterea și educarea copilului, dar uneori copiii trăiesc experiențe negative în familie, iar părinții nu știu să gestioneze unele situații ivite între ei și copil. De aceea educatorii trebuie să le fie sprijin, să-i consilieze, dacă este cazul.

În grădinița noastră am organizat programe de consiliere cu părinții, programe de consiliere pe teme de educație. Aceste consilieri s-au desfășurat individual sau în grup, sub formă de dezbateri, am avut întâlniri cu psihologul grădiniței. Părinții au înțeles că trebuie să-și cunoască mai bine copiii, să le acorde mai multă atenție, să fie consecvenți și să găsească strategii educaționale adecvate.

De asemenea, pentru a oferi ajutor în educația copiilor, am organizat și desfășurat cu părinții cursuri în cadrul Programului Național ”Educăm așa!”. Am lucrat cu grupe de părinți care erau interesați sau care au întâmpinat dificultăți în educația și comunicarea cu copiii lor. Părinții au învățat cum să stimuleze comportamentul copiilor, cum să fie consecvenți, au stabilit reguli, limite, au acceptat că există modalități de a-i pedepsi sau de a-i recompensa.

Părinții care au urmat cursul, și-au îmbunătățit relația cu copiii, au devenit mai atenți cu aceștia, au găsit noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

Câtă vreme vom avea grijă de copiii noștri, putem nădăjdui la o lume mai bună și mai dreaptă.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Tică Dan Alexandru

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

”CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ!”

Prof. învățământ preșcolar: Țica Florica Liana
Școala Gimnazială Sinteza Mare
Grădinița P.N. Sinteza Mare
Județul Arad

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață!Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă ,te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Știm cu toții câte preocupări zilnice are o familie, dar când ești părinte trebuie să-ți faci timp și pentru copilul său; căci educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți; iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dacă nu aude aceste "cuvinte magice" în familie, nu le folosește niciodată. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

Copilul învață încă de mic să salute; este prima normă de conduită ce se învață în familie. Un copil ce "are cei șapte ani de-acasă" știe să răspundă la întrebări și să poată să țină o conversație când este nevoie, își așteaptă rândul când vorbește.

Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru ziua de mâine.. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cui va ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim

copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

”*Cei 7 ani de acasă*” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

“ Cei 7 ani de acasa ! “

**Profesor invatamant prescolar: Tiga Ramona Ioana
G.P.N. NR.2 Ghighiseni**

Familia este cel mai important factor care contribuie la formarea felului de a fi al unui copil, inca din primii lui ani de viata. Familia ofera copilului un intreg repertoriu de relatii interpersonal si de modele comportamentale necesare dezvoltarii personalitatii acestuia. O familie disfunctionala, cu mari deficient in planul comunicarii, grefata de violent domestica, abuzuri sau o atmosfera rece, nepasatoare, un climat neprietenos, poate duce la dezvoltarea unor comportamente deviante sau problematice.

Modalitatea in care un parinte reactioneaza la diferite situatii, emotii cu caracter negative sau pozitiv, raspunsurile sale la diferite situatii, ofera copilului contextual de invatare a modului de gestionare a emotiilor.

In educatia copiilor este importanta si pregatirea parintilor pentru aceasta “ meserie”. Nimeni nu se naste invatat si nimeni nu le stie pe toate. Impreuna cu parintii, educatoarele vor stabili o strategie si o atitudine comuna in ceea ce priveste modul de a trata copilul, care sa-I ofere acestuia toate atuurile pentru dezvoltarea viitoare, sa-I fereasca de conflicte, frustrari si confuzii. Parintele asteapta de la cadrul didactic sa-l poata ajuta sa gaseasca el insusi, o cale mai buna de intelegere a propriului copil, dar in acelasi timp este foarte importanta educatia pe care o primesc copii in familie in primii ani de viata, mai exact in perioada anteprescolara.

Parintii nu trebuie sa faca in fata copilului nimic din ceea ce nu vrea sa imite copilul, trebuie sa-I transmita valorile si normele etice ale societatii, sa-I dovedeasca ca trebuie sa traiasca in dragoste si armonie cu cei din jurul sau.

Este foarte important ca parintii sa nu lase evolutia copiilor la voia intamplarii sau doar in seama cadrelor didactice. Copii care sunt mai apropiati de parintii lor sunt mai putin expusi comportamentelor de risc. Cu cat parintii se implica mai mult in viata copiilor, in cresterea si educarea lor, cu atat acestia se vor simtii mai pusi in valoare si vor fi mai dispusi sa raspunda pozitiv.

Parintii trebuie sa stabileasca reguli care sa ajute la educatia copilului, in loc sa-l pedepseasca. Sunt unii copii care, in procesul de disciplinare si educare, necesita mai multa rabdare si blandete decat altii. Masurile de disciplinare nu pot fi stabilite decat in accord cu demnitatea copilului, nefiind premise, sub nici un motiv, pedepsele fizice ori acelea care sa-I ingradeasca dezvoltarea fizica, psihica sau care ii afecteaza starea emotionala.

In concluzie, un parinte bun va fi in permanenta preocupat de educatia copilului sau, de sanatatea fizica, psihica si intelectuala a acestuia si va actiona in consecinta.

Cei șapte ani de acasă

Țigănele Diana Colegiul Național Economic Theodor Costescu

Regula cea mai importantă este să fie învățați să traverseze numai pe culoarea verde a semaforului și numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să învețe că nu au voie să arunce gunoaie pe trotuar, ci numai în coșurile special amenajate. La fel ca un adult, nici copilul nu ar trebui să mănânce pe stradă, însă dacă situația o impune atunci este permis.

Nu de puține ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puși la masa. De aceea este indicat să le explicați câteva reguli de bună creștere atunci când se mănâncă în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm. De asemenea, coatele nu se așază pe masă, ci eventual doar antebrațele pe marginea mesei. Folosirea tacâmurilor este obligatorie. De asemenea, din felia de pâine nu mușcăm, ci rupem cu amândouă mâinile bucăți potrivite. La masa nu vorbim cu gura plină, nu se plescăie și nu se soarbă supa sau ciorba. La fel de important este să învețe să nu mănânce înainte ca toată lumea să se așeze la masa.

Și în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politețe și de bună creștere. Îl veți educa să ofere locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creștere este aceea de a nu arunca nimic pe jos și să ținem asupra noastră gunoiul până când coborâm din mijlocul de transport în comun, pentru a-l arunca la cel mai apropiat coș de gunoi. De asemenea, învățați-l să nu se grăbească atunci când urcă în autobuz și să își ceară scuze atunci când lovește din greșeală pe cineva.

Iată câteva reguli esențiale pe care ar fi bine să le explicați copilul înainte de a primi vizita unor oaspeți. Să salute; să comunice cu invitații; să mulțumească dacă a primit ceva în dar.

Indiferent cine sunt persoanele care vin în vizită, limbajul folosit de copil trebuie să fie unul care arată foarte mult respect. Dacă este vorba de oameni mai în vârstă, învățați-l să salute politicos, să își tempereze mișcările și să răspundă politicos întrebărilor pe care aceștia le adresează.

Dacă printre musafiri se numără și copii, cel mai bine este să-i duceți în camera copilului și să le puneți la dispoziție jucării și jocuri pentru a petrece timpul în mod plăcut. Este indicat ca cel mic să se joace cu ei, să împartă jucăriile și să le facă pe plac.

La plecare, un semn de bună creștere este să își ia la revedere de la toți invitații și să le mulțumească pentru vizită. Explicați-i celui mic faptul că atunci când va merge în vizită, nu va avea voie să alerge prin casă. De asemenea, că doar la el acasă poate căuta prin sertare, dulăpioare sau prin alte locuri. Învățați-l să ceară voie atunci când vrea să vadă sau să atingă un lucru aflat în casa în care se află și să nu deschidă un sertar sau un dulap decât dacă gazda i-a spus să facă acest lucru. De asemenea, este bine să știe că nu are voie să ia din casa gazdei nimic din ceea ce nu îi aparține, atâta timp cât nu i-a fost dăruit.

Gazda ta are animale de casă? Învățați-l pe cel mic să se apropie de animal doar după ce a primit permisiunea gazdei de a-l mângâia. În plus, îi puteți arăta cum să îl mângâie ușor și să nu îl bruscheze. Copiii de vârste mici au nevoie de aceste recomandări pentru că încă nu știu ce acțiuni pot răni sau deranja un animal.

Dacă s-a întâmplat să distrugă ceva din greșeală sau să spargă vreun obiect, rugați-l să spună imediat gazdei și să își ceară scuze, să nu încerce să dea vina pe altcineva, ori să ascundă cele întâmplate.

Cei șapte ani de acasă

Țigănele Iulian Nicușor Liceul Tehnologic Matei Basarab Strehaia

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârte în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Încă de când sunt în fașă este important să le impuneți câteva reguli. Așa cum mereu ați decis ca nu îl țineți prea mult în brațe pentru a nu se obișnui, că nu va adormi în patul dvs. pentru a nu-și face un obicei din asta, este la fel de important ca și atunci când crește să fiți pe poziție cu regulile și limitele. Numai că de data aceasta ele nu mai trebuie să fie tacite, ci verbalizate și clarificate.

Nu de puține ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puși la masa. De aceea este indicat să le explicați câteva reguli de bună creștere atunci când se mănâncă în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm. De asemenea, coatele nu se așază pe masă, ci eventual doar antebrațele pe marginea mesei. Folosirea tacâmurilor este obligatorie. De asemenea, din felia de pâine nu mușcăm, ci rupem cu amândouă mâinile bucăți potrivite. La masa nu vorbim cu gura plină, nu se plescăie și nu se soarbă supa sau ciorba. La fel de important este să învețe să nu mănânce înainte ca toată lumea să se așeze la masa

Una dintre primele bune maniere pe care părinții îi învață pe copii este să nu îi întrerupă pe ceilalți atunci când vorbesc la telefon, sau poartă un dialog cu alte persoane. Este și prima regulă de comportament pe care cei mici au tendința să o uite.

Trebuie învățați că dialogurile dintre adulți trebuie întrerupte doar pentru motive bine întemeiate. Ajutați copilul să-și dea seama de eventualele pauze din dialogul unor adulți și numai când le identifică să-și permită să întrerupă, folosind cuvintele scuză-mă/scuzați-mă. Încurajați-l dacă vedeți că te întrerupe politicos.

Deși îi spuneți adesea că nu are voie să întrerupă în timp ce sunteți într-un dialog cu cineva sau la telefon, copilul, nerăbdător din fire, nu se poate abține și vă va trage adesea de mânecă pentru a-i acorda atenție. În momentul în care vede că nu reacționați, începe să țipe din ce în ce mai tare, iar dacă nici această metodă nu dă rezultate, va izbucni într-un acces de furie.

Este important să vă păstrați cumpătul și să îi explicați, în repetate rânduri, cum trebuie să se poarte în astfel de situații. Dacă încalcă regulile constant, stabiliți și consecințe pentru încălcarea regulilor. Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

MODALITĂȚI DE REALIZARE A SOCIALIZĂRII PREȘCOLARILOR ÎN GRĂDINIȚĂ

GRĂDINIȚĂ PENTRU TOȚI PREȘCOLARII PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR ȚIGĂNETEA ANTIȚA GRĂDINIȚĂ CU PROGRAM NORMAL „CĂSUȚA POVEȘTILOI” VATRA DORNEI SECȚIUNEA 1

În ultimele decenii, educația a dobândit noi conținuturi, acoperind noi finalități, bazate pe valori democratice și aspirații moderne ale indivizilor. Astfel, rolul grădiniței a devenit mult mai complex, îndepărtându-se de esența lui primară, formală, de transmitere de cunoștințe și orientându-se activ spre formarea de atitudini și comportamente, spre dezvoltarea de capacități. Acest rol mai amplu vizează mai multe aspecte:

1. Realizarea educației pentru adaptare la schimbare, fiecare copil este ajutat să-și dezvolte propriul potențial, să fie creativ, motivat să învețe pe tot parcursul vieții, capabil să rezolve probleme, să comunice și să colaboreze cu alții;

2. Promovarea valorilor unei societăți deschise, cu accent pe valorizarea diversității, dezvoltarea deprinderilor de cooperare, participarea la luarea deciziilor, toleranță, gândire critică;

3. Egalizarea șanselor, copiii care se află din diferite motive în situații de risc sunt ajutați să reușească din punct de vedere al educației și al integrării sociale, în acest fel școlile contribuind esențial la egalizarea șanselor persoanelor în societate;

4. Practicarea tipurilor de învățare fundamentale, „a învăța să știi” – a dobândi cunoștințe generale, instrumente de înțelegere, a învăța cum să înveți; „a învăța să faci”- a dobândi competențe pentru a te descurca în diferite situații și a-ți folosi creativitatea; „a învăța să trăiești împreună cu ceilalți ”- a învăța să-i înțelegi pe cei din jur, să cooperezi și să participi la viața societății; „a învăța să fii”- a învăța autonomia și responsabilitatea personală, acordând atenție tuturor aspectelor legate de potențialul propriu.

În acest context, este nevoie ca grădinița să se reorganizeze, prezentând mecanisme și servicii modernizate, care să le poată oferi la standardele necesare. Pentru a exercita noul rol, grădinița trebuie să iasă din rutină și să dezvolte o schimbare care să determine constituirea unei „grădinițe prietenoase”, care să permită așteptări pentru fiecare, grijă, sprijin reciproc, cooperare, încredere, respect, colegialitate, asumarea riscurilor, învățare continuă, parteneriat.

O „grădiniță prietenoasă” pune accent deosebit pe conținuturile modernizate ale educației furnizate, incluzând „noile educații”. Instituția trebuie să respecte copilul indiferent de statut social, etnie, religie, sex, capacitate intelectuală. Se va pune accent pe educația pentru drepturile copilului, care vizează atât transmiterea de cunoștințe (drepturi, categorii, documente importante), formarea de atitudini (respect pentru drepturi, responsabilitatea acțiunilor proprii, cooperare, etc.) și dezvoltarea unor deprinderi (de colaborare, comunicare, rezolvare de probleme). Așadar, grădinița trebuie să dezvolte activități specifice prin care să creeze un mediu educațional atractiv, în care copiii să se simtă în siguranță fizică și psihică.

Managementul unei grădinițe prietenoase este unul participativ, toți membrii unității preșcolare (preșcolari, părinți, cadre didactice, personal didactic-auxiliar), fiind consultați în legătură cu direcția de dezvoltare și politicile unității și fiind implicați în luarea deciziilor referitoare la schimbări majore în activitatea grădiniței. În acest context, un punct de vedere este acela care promovează necesitatea democratizării grădiniței, ca o condiție de a-i pregăti pe copii pentru viață. Copiii vor deveni coparticipanți la propria formare, prin exprimarea propriilor opinii și opțiuni.

O „grădiniță prietenoasă”, eficientă utilizează diferite metode de a implica copiii într-un mod activ în viața sa. Pentru a funcționa eficient, acest sistem de metode trebuie susținut de alte proceduri și practici ale unității care să contribuie la crearea unei culturi democratice, la dezvoltarea la copii a sentimentului de apartenență la o comunitate prietenoasă, corectă și care le oferă deplină protecție. Curriculum vizează formarea la copii a capacităților, deprinderilor și competențelor pentru viață care să le permită să-și

găsească locul într-un sistem flexibil și dinamic. Se pune accent pe dezvoltarea copiilor sub toate aspectele: sănătate fizică și mentală, relaționare, comunicare.

Cadrele didactice consideră că inteligența ridicată este doar un ingredient în rețeta succesului în viață al copiilor. Importante pentru formarea copiilor ca adulți performanți sunt: inteligența emoțională-capacitatea de a te motiva și persevera în fața frustrărilor, de a-ți regla stările de spirit, de a fi stăruitor și a spera; inteligența practică-capacitatea de a fi atent la ceea ce se întâmplă și a alege din mai multe variante de acțiune pe cele viabile.

Consider că fiecare copil este capabil să învețe, iar rostul educației este de a dezvolta potențialul fiecăruia; abilitățile copiilor pot fi modificate printr-o instruire eficace; există mai multe tipuri de inteligență ce trebuie identificate(inteligențele multiple- Gardner), aceste inteligențe trebuie dezvoltate și valorizate pentru fiecare copil; rolul educației nu este acela de a-i selecta pe cei capabili, ci de a dezvolta potențialul fiecărui copil.

Activitățile de învățare promovează învățarea prin cooperare, creativitatea și exprimarea opiniilor. Cadrele didactice folosesc atât metodele activ-participative, cât și cele interactive de grup, pentru a da șansa fiecărui copil să contribuie la activități. Se încurajează astfel dezvoltarea gândirii critice a copiilor în vederea formării unei opinii independente, construirii unor argumente care să confere consistență propriilor opinii, manifestării toleranței și respectului față de părerile altora, participării active la rezolvarea unor probleme, valorizării muncii în colaborare cu alte persoane.

Grădinița ca instituție a învățământului dezvoltă un curriculum la decizia grădiniței în conformitate cu interesele și nevoile copiilor, necesar pentru dezvoltarea de abilități. Programul activităților este generos în tematici ce au în vedere formarea unor abilități specifice, valorizarea talentelor și preocupărilor copiilor. Evaluarea copiilor se realizează într-o modalitate care să încurajeze dezvoltarea și progresul, stimulează și motivează învățarea.

Este dovedit faptul că succesul copiilor depinde în mare măsură de armonizarea demersurilor grădiniței cu cele ale familiei și de buna colaborare dintre cadrul didactic și părinți în vederea stabilirii unei continuități educative. Am derulat programe de educație a părinților, care au avut în vedere depășirea unor modele culturale rigide și învechite, promovate uneori de familie: desconsiderarea opiniei copilului, autoritate excesivă, independență scăzută, sprijin pe o perioadă îndelungată, etc. Aceleași programe vizează responsabilizarea părinților pentru a susține activ direcțiile educației moderne care presupune libertatea de opțiune, participarea la decizii, gândirea critică, exprimarea opiniei, rezolvarea de probleme, respectarea drepturilor și stabilirea responsabilităților copilului, activitatea grădiniței și induc o bună comunicare cu familiile. Se încearcă prin acestea schimbarea ideilor, concepțiilor și abilităților parentale, precum și stabilirea familiilor aflate în situații dificile. Se încurajează exprimarea părerilor părinților în legătură cu modul în care funcționează grădinița și se acceptă poziția acestora, de „prieteni critici”, în fapt furnizori de critică constructivă- persoane de încredere, cointeresate în actul educației, care din dorința de a ajuta și a a asigura succesul grădiniței, semnalează problemele existente, discrepanța dintre intenții și acțiuni, oferind astfel șansa unei analize cuprinzătoare și a unui proiect de dezvoltare realist. Într-o astfel de grădiniță, părinților li se creează oportunități de a participa în diferite forme la rezolvarea problemele existente.

Managerul este unul din factorii cheie ai introducerii oricăror schimbări educaționale. În contextul activității manageriale, managerul este cel care procură, alocă și utilizează resurse fizice și umane pentru a atinge scopuri. Managerul trebuie să fie o persoană optimistă, care comunică și relaționează ușor cu ceilalți, să știe să se organizeze, să fie dotată cu intuiție și empatie, să dea dovadă de tărie de caracter. În învățământul preșcolar, educatoarea are rol de manager al grupei de preșcolari. Managementul grupei de preșcolari presupune considerarea acesteia ca un microgrup:o formație de mai multe persoane, care se află în relații de interacțiune. Întregul proces de învățământ în care educatoarea este factorul cheie, este prin caracteristicile sale un proces managerial. Educatoarea conduce direct și autonom, foarte multe activități, fie la nivelul microgrupului de copii, fie la nivelul grupei sau la nivelul grădiniței. Ea se află cu preșcolarii într-un continuu raport partenerial din perspectiva educativă, formativă. Ea este cea care planifică activitatea didactică, organizează grupa de copii în funcție de obiectivele urmărite, selectează conținuturile procesului de învățământ, controlează, îndrumă și evaluează activitatea copiilor și rezultatele obținute de aceștia.

Educatoarea ca manager al grupei de preșcolari, trebuie să aibă un temperament puternic, echilibrat, dinamic; o individualitate cu caracter pozitiv definită prin sociabilitate, compasiune, consecvență,

corectitudine, cinste, modestie, stăpânire de sine; echilibrată în tendința de exteriorizare și interiorizare; o mare capacitate de prelucrare informațională; integritate morală, voință și caracter ferm; responsabilitate față de destinele grădiniței; perfecționare continuă. Trebuie să posede și o serie de aptitudini pentru a desfășura activități optime cu preșcolarii: gândire critică, care presupune coordonate precum, planificare, organizare, coordonare și evaluare, aspecte ce duc la dezvoltarea copilului; simț organizațional, care se reflectă în implicarea familiei în desfășurarea proiectelor tematice; comunicare și anume capacitatea cadrului didactic de a încuraja copilul să își exprime gânduri, opinii; deschidere la nou, ce presupune adaptarea la situațiile nou ivite în activitatea desfășurată. Rolul educatoarei în relația cu copiii este și acela de mediator al comportamentului copiilor. Nu trebuie uitat nici rolul de model pe care educatoarea îl joacă în relația cu copilul. Înclinația spre imitație a preșcolarilor se manifestă și în preluarea rapidă și fidelă a comportamentelor, limbajului și atitudinilor pe care educatoarea le manifestă.

De aceea, încrederea în sine, echilibrul psihic, capacitatea de comunicare eficientă, preocuparea pentru comunicarea interindividuală, dinamismul, simțul ordinii și a frumosului, calități absolut necesare cadrului didactic se vor regăsi și în personalitatea copiilor.

Tot acest ansamblu de relaționări interpersonale condiționate de rolurile sociale și facilitățile de specificul activității din grădiniță se reflectă în climatul psihosocial al grupei și al instituției, cu amprenta sa asupra activității și dezvoltării copiilor preșcolari.

Importanța celor șapte ani de acasă

Tiglis Valentina
Scoala Gimnaziala Nr.1 Dobrotesti-Teleorman

În ziua de astăzi, a avea cei 7 ani de acasă este mare lucru pentru că vremurile s-au schimbat, la fel și noi ca oameni. Educația omului începe odată cu primele clipe de viață, iar prima etapă organizată o constituie perioada preșcolară, de aceea a rămas perfect valabil proverbul "cei șapte ani de acasă". Școala întregeste paleta complexă a educației într-un mediu instituționalizat, unde rigoarea, disciplina și programul ordonat formează personalități sănătoase și competitive pentru societate. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Părinții sunt modele pentru copil. Părinții îi vor învăța pe copii: Cum să salute; Cum să se îmbrace; Să fie punctuali; Cum să se comporte la masă; Cum să se ofere și cum să se dea un cadou; Comportarea la spectacole, mijloace de transport, pe stradă; cum să vorbească la telefon. Degeaba îi spunem copilului

să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Fiecare copil are nevoie să știe de la părinți: –să fie cuviincios, dar – în același timp și dezinvolt; să se comporte respectuos, dar fără a fi timid; să se poarte natural, având încredere în sine, fără a se teme că „se face de râs”. Cultivându-i aceste comportamente vei vedea ce frumos își va împlini și exprima personalitatea. A nu avea cei șapte ani de acasă înseamnă a fi prost crescut și educat. Când greșeste, atrage-i atenția și aminteste-i ce are de făcut. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stăjenit dacă i se face morală în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur. În ziua de astăzi când totul se rezumă la tehnologie, când cei 7 ani de acasă nu prea mai există, părintele alege să le ofere copiilor educație și să aibă grijă în permanență de buna lor creștere, căci copilul de azi este adolescentul, tânărul și adultul de mâine de care vrem să fim mandri, care o să dea dovadă, intrădevar, de cei 7 ani de acasă. Sunt de părere că, părinții, trebuie să îi îndrume, chiar dacă după o reușită vine un eșec, perseverența o să fie de ajutor tuturor, iar rezultatele se vor vedea în timp. Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun.

„Cei care educa copiii sunt demni de mai multă
onoare decât cei care le dau viața; de aceea pe
langa viața, daruiți copiilor și arta de a trai bine, educându-i.” *Aristotel*

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.Oana Timbuș
Colegiul National „Petru Rareș” ,Beclean

Expresia „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ” ne duce cu gândul la educația primită de copii de la părinți în primii ani de viață.

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare , cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologii. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie de aceea cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți.

Părintele ar trebui să fie un exemplu pentru copil . Din păcate cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul decât spre a asculta cu sfințenie atunci când părintele le spune ce să facă, ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă. Este ideal de a obișnui copiii cu reguli. Atunci când îi spui că nu are voie să facă un lucru, nu faci alceva decât să îi stârnești curiozitatea cu privire la ce se va întâmpla dacă va face acel lucru pe care părintele i-a spus să nu îl facă. Este recomandat să nu le interzicem copiilor anumite lucruri ci să le explicăm consecințele faptelor lor.

În concluzie, educația este unul din singurele lucruri pe care nu ți-l va putea lua nimeni, prin urmare este bine să o prețuim și să o dăruim.

Importanta celor 7 ani de acasa Educ. Timofei Despina

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Tăciturile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristete, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curătenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea sau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Cei șapte ani de acasă, oglinda educației primite în sânul familiei

**Prof. Țimplărescu Ioana-Gabriela – Liceul „Preda Buzescu”, Berbești
Prof. Țimplărescu Gheorghe - Școala Gimnazială Ulmetu-Copăceni**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe în sânul familiei, încă din prima zi de viață a copilului. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea, prin imitare, decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale, încă de la vârste mult mai fragede, însă rămâne totuși ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot, ulterior, decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: părinții sunt responsabili pentru ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume, în acești primi ani ai copilăriei, toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care, de fapt, părinții i-o dau. A fi „bine crescut” nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, prin expresia un copil „bine crescut” regăsim:

❖ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând, pe urmă, firească, cu „bună ziua”.

❖ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul, fără să întrerupă pe cel care vorbește.

❖ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

❖ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

❖ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

❖ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

❖ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva, ne descalifică, în primul rând, pe noi. Va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și, în primul rând, exemplul personal, căci nu este de ajuns să îți îngrijești și să-ți hrănești copilul, este imperios necesar să-i transmiți educația potrivită. El trebuie să vadă în tine modelul faptelor sale bune și al comportamentului său onest, atât față de el, cât și față de cei din jurul său.

Însă, când vorbim despre cei șapte ani de acasă, nu trebuie să ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului numai până când acesta merge la școală. Școala nu reprezintă granița unde se termină responsabilitatea părinților, ci poate fi cel mult un test. Copilul trebuie să beneficieze “de cei șapte ani de-acasă” și după debutul lui școlar, educația celor șapte ani trebuie să continue tot atât timp cât copilul este mic. Educația din școală se va construi pe deprinderile învățate acasă și în comunitate. Apoi, ceea ce învață la școală, îi ajută pe copii să își dezvolte abilitățile care îi pregătesc pentru viață, ca viitori adulți. Dar, cei șapte ani de acasă sunt, poate, mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe drumul cunoașterii, studiilor prin intermediul cărora poate deveni un om capabil și realizat în viață, cu ajutorul cunoștințelor și al educației pe care a primit-o acasă.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, București 1998
2. Paun Emil, Iucu Romina., *Educația preșcolară în România*, Polirom, Sibiu, 2002
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, TINCA LAURA VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ LUNA DE SUS

Părinții model sunt cei care au știut să cultive cei șapte ani de acasă, cei care și-au dat seama de importanța acestei perioade pentru educația ulterioară a copiilor lor. Când întâlnim un copil respectuos, bine-crescut spunem că acesta are cei șapte ani de acasă. În această perioadă se naște respectul față de părinți, față de semenii în general. Educația pe care copilul o primește de la părinți în această perioadă are un impact definitoriu în formarea comportamentului școlar al copilului.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă? Când știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, când știe să se comporte cuviincios cu toată lumea. El trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie, să știe ce înseamnă politețea, să aibă un limbaj dezvoltat și să se exprime politicos. Această educație pe care copilul o primește în familie depinde în foarte mare măsură și de relația afectivă dintre copil și părinți, depinde mai ales de valorile pe care se bazează familia. Copilul ar trebui să se simtă iubit de părinți, să se simtă protejat, să simtă că se poate baza oricând pe ajutorul lor. Astfel, orice reguli care ar fi impuse ulterior de aceștia, ar fi percepute de către copil în mod pozitiv. Părinții, prin tot ceea ce fac sunt modele pentru copiii lor. Normele de conduită se învață în familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja învățate în familie.

Reguli esențiale în educația și creșterea copilului:

- Învățarea bunelor maniere – se face prin puterea exemplului;
- Stabilirea și impunerea unor reguli și limite în comportament;
- Este obligatoriu să se comunice cât mai mult cu copilul și să se limiteze timpul petrecut la televizor și calculator;
- Copilul trebuie lăsat să se bucure de copilărie, să se joace în aer liber;
- Orice copil trebuie învățat să spună mereu adevărul, să își exprime emoțiile;
- Deși mulți părinți spun că serviciul le ocupă mai tot timpul, aceștia ar trebui să încerce să petreacă cât mai mult timp cu copiii lor.

Voi expune în continuare câteva norme de conduită pe care orice părinte ar trebui să le însușească copilului său :

- Salutul – aceasta ar trebui să fie prima normă pe care un copil ar trebui să o învețe în familie;
- Comportamentul în public și comportamentul cu prietenii – un copil bine crescut își respectă partenerii de joacă; de asemenea acesta se poate conforma regulilor de grup, le poate înțelege și le poate respecta;
- Manierele la masă – copilul învață să folosească tacâmurile și să poată servi singur masa;
- Recunoașterea greșelilor – un copil va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și de demnitate;

Astfel, cei șapte ani de acasă arată un anumit standard în care trebuie să se încadreze copiii. Procesul de învățământ începe cu prima zi de școală. Educația începe însă cu cei șapte ani de acasă. Valeria Mahok spunea: „Pentru a avea bun simț nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

Profesor: MARINELA ȚÎR
Școala Gimnazială Pianu de Sus, jud. Alba

Dacă dragoste nu e, nimic nu e...

Încă de la naștere, există întrebări despre viață. Viața, a cărei taină nu poate fi pătrunsă, este un dar divin, de care trebuie să fim conștienți și de care trebuie să ne preocupăm încă de la început. Din primele zile de viață, părinții trebuie să aibă în vedere parcursul educațional al copilului. Cel mic simte afecțiune, iubire, dragoste, încredere, acceptare din partea familiei...sau dimpotrivă...

Educația primită de copil în primii ani de viață este esențială pentru dezvoltarea personalității adultului de mai târziu. Familia reprezintă spațiul formativ pentru copil, mediul socio-cultural în care s-a născut, în care crește și în care capătă primele noțiuni de educație. În primii ani de viață legătura dintre copil și adult (părinte, bunic, alt apropiat) reprezintă un demers ce presupune schimb de experiență, de valori și de competență, de relații bazate pe încredere și parteneriat. Un aspect extrem de important al educației parentale la vârste mici îl reprezintă *observația copilului*: progresele de orice fel, reacțiile la diferiți stimuli externi, dorința de cunoaștere, de descoperire, acceptarea sau refuzul, interesul sau dezinteresul etc. Toate acestea vor fi posibile dacă părintele petrece cât mai mult timp cu cel mic, recunoscându-i acestuia unicitatea, personalitatea, nevoile.

Respectul pentru moștenirea culturală a familiei se intensifică și se valorifică din plin în educația celui mic. Părinții vor fi parteneri ai copilului, se simt valorizați și implicați. Ei sunt cei care fac posibil accesul la anumite valori culturale, pe care le transmit prin joc, întrebări, vizite, vizionări de filme documentare, implicare directă în diferite activități: hrănirea animalelor din ograda bunicilor, pregătirea unor bucate tradiționale simple, dar gustoase și sănătoase, recunoașterea importanței unui mediu curat, lipsit de poluare, cultivarea de flori, legume... Nu este niciodată prea devreme pentru a învăța regulile de bază ale unui comportament decent, moral, empatic, onest, altruist etc.

Familia reprezintă primul element de proximitate în educație: roluri asumate, comportamente acceptate, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune, limite clare și bine precizate, răspuns imediat la nevoile copilului, protecție, siguranță și stabilitate, disponibilitate de a răspunde la întrebările copilului, sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului, deschidere spre comunicare, recunoașterea calităților și a reușitelor, încredere reciprocă, confidențialitate, căldură). Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere siguranță și stabilitate, protecție și căldură sufletească. În acest fel, copilul conștientizează modelul părintelui și este determinat să îl urmeze, chiar să îl copieze, până la o anumită vârstă.

Părinții trebuie să fie un bun exemplu pentru copii, chiar în timpul jocului, explicând clar și corect regulile ce trebuie respectate, punând temelia unei legături solide între ei. Copilul are nevoie de foarte multă implicare din partea părinților și este indicat ca acesta să fie conștient de regulile și normele care îl privesc (discuții pentru orice schimbare în privința sa—amenajarea spațiului, achiziționarea unei anumite jucării, o vizită importantă, vecinii, colegii de la grădiniță). Multe familii din societatea actuală încearcă să suplinească lipsurile din propria copilărie, oferind copiilor lor tot ceea ce ei nu au avut. De multe ori uită că cel mai important este timpul petrecut împreună (jocul, discuțiile, explicațiile, excursiile, vizitele la cei dragi, observarea naturii în interiorul ei, micile bucurii zilnice).

Se spune că în ziua de azi nu este suficient să fim *părinți buni*, trebuie să devenim *părinți inteligenți*. Dr. Augusto Cury vorbește despre *șapte deprinderi ale părinților buni și cum trebuie transformate ele de către părinții inteligenți*:

- părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria ființă;
- părinții buni alimentează corpul; părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- părinții buni corectează greșelile; părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze; părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- părinții buni vorbesc; părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- părinții buni dau informații; părinții inteligenți povestesc istorioare;
- **părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde.**

Cunoștințele, deprinderile, comportamentele, atitudinile acumulate în primii șapte ani de viață reprezintă ”**Cei șapte ani de acasă**”. Este perioada considerată *culmea achizițiilor*, a dezvoltării psihice, a acumulării informațiilor esențiale, a memorării, a însușirii diverselor comportamente, atitudini, limbaj; copilul este pregătit să primească informații, deci este foarte important cum sunt transmise, de către cine și în ce mod.

A avea copii înseamnă a fi binecuvântat de Dumnezeu, deci familia este cuibul arhaic și sacru unde vine copilul, care este prototipul nevinovăției. Dostoievski pune în gura starețului Zosima cuvinte unice: ”*Iubiți mai cu osebire pruncii, căci ei sunt fără de prihană, ca îngerii din cer, și trăiesc pentru a ne umple sufletul de duiosie și pentru a ne curăți inimile noastre păcătoase, luminând asupra noastră ca un semn ceresc. Vai de cel ce umilește un prunc!*” Așadar, în relația părinte – copil, **dragostea** are cel mai important rol!

Bibliografie: Dostoievski, Opere vol.9, *Frații Karamazov*, București, 1972, p. 435.

Referat Simpozion Național Cei șapte ani de acasă!

LICEUL TEHNOLOGIC TISMANA - GORJ STRUCTURA - GRĂDINIȚA CELEI PROF. ÎNV. PREȘC. MARIA LIDIA TÎR BAN

"Cel ce a avut o copilărie luminoasă și fericită și-a adunat comoara neseacă în care-și găsește mângâiere și-n cele mai dureroase clipe ale vieții." - Wilhelm Wundt

Este limpede că „meseria de părinte” este cea mai dificilă, însă fiind o meserie ea se poate învăța, iar ca oricare alta și aici există reguli și „secrete” ce pot fi aplicate.

Este însă foarte important să fim deschiși, să fim conștienți de faptul că toți părinții au nevoie de sfaturi și sprijin, iar când acestea vin din partea unor specialiști (psihologi, consilieri școlari și chiar cadre didactice) trebuie să ascultăm cu atenție și să încercăm să aflăm cât mai multe informații.

Din păcate, mulți părinți au uitat că familia reprezintă „nucleul societății”, că ea este responsabilă de formarea viitorilor cetățeni, că ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. Relația cu copiii se caracterizează printr-un schimb de experiență: părinții influențează copiii și invers. Educarea copiilor poate fi o plăcere, dar poate fi și dificilă. Părinții consideră în general educația ca fiind dificilă atunci când copilul prezintă un comportament care pentru ei este inacceptabil, supărător sau atunci când copilul nu ascultă de observația pe care părintele o face.

De aceea, este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Conversațiile educator/părinte-copil despre dorințe, sentimente, comportamente și gânduri îi ajută pe copii să înțeleagă mecanismele psihice - cuvintele categorizează experiența psihologică dându-i coerență și criterii pentru înțelegerea acesteia. Mai mult decât atât, conversațiile despre emoții oferă un cadru de transmitere a valorilor culturale, evaluărilor morale, atribuirilor cauzale și a altor sisteme de credințe ale părinților și educatorilor. Cu privire la acest aspect, în comparație cu regulile explicite date de părinți copiilor, referirile la sentimente și emoții sunt un predictor mult mai important pentru dezvoltarea timpurie a conștiinței la copii.

Educatorii și părinții care discută mai frecvent și mai elaborat despre emoții au copii care pot conceptualiza emoțiile mult mai exact și mai variat. Există o serie de elemente de elaborare a conversațiilor care oferă copilului baza pentru înțelegerea emoțiilor, cum ar fi: descrierile făcute de adulți, explicațiile date de către adulți cu privire la cauzele emoțiilor și la consecințele acestora, întrebările cu privire la modul în care au înțeles emoțiile, transmiterea/explicarea și învățarea strategiilor de management ale emoțiilor. Toate aceste cercetări ne arată că experiențele emoționale și sociale se dezvoltă simultan cu mecanismele cognitive care devin mai complexe în perioada preșcolară, și, pentru o înțelegere completă, dezvoltarea copilului trebuie să fie privită atât din perspectiva dezvoltării socio-emoționale, cât și a celei cognitive. În această etapă de vârstă copilul dobândește o abilitate esențială pentru dezvoltarea ulterioară și anume autoreglarea emoțională (controlul propriilor emoții și dorințe).

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței..

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Acasă înseamnă locul unde crești, te dezvolți și unde se pun bazele viitorului om.

Calitatea educației primite în familie, acei "sapte ani de-acasă", depinde îndeosebi de nivelul educației părinților și a membrilor familiei, care vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. În familie învățăm să fim umani. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Bibliografie:

1. Vernon, A. - *"Dezvoltarea inteligenței emoționale prin educație rațional - emotivă și comportamentală"*, editura ASCR, Cluj Napoca, 2006
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

Proiect de dezvoltare emoțională-Emoții și relații pozitive cu ceilalți

Tiritelnicu Mihaela, Școala Gimnazială,,Elena Rareș ” Botoșani

Introducere/Motivație

Menținerea unor relații armonioase este influențată de exprimarea trăirilor afective. Familia este primul mediu care contribuie la socializarea emoțiilor în copilărie. Miriam Steele (2004) pornește de la concluzia că reglarea emoțională în copilărie depinde de calitatea îngrijirii materne, de răspunsurile afective ale mamei față de copil. Dacă relația de atașament este dezorganizată, copilul dezvoltă relații de frică, mânie. Gyorgy (2004) analizează în procesul de socializare a emoțiilor, modul în care se oglindește afectivitatea în relația mamă-copil. Un aspect esențial al dezvoltării atașamentului funcțional pozitiv, ambivalent sau ostil este receptivitatea mamei. Eforturile familiei de dezvoltare emoțională a copilului sunt continuate de școală. Psihologii au evidențiat faptul că situația reprezintă componenta esențială ce determină apariția unei emoții, iar școala este un mediu al situațiilor, al interacțiunilor copilului cu alți copii, cu profesorii, cu personalul și partenerii școlii. În cadrul acestor acțiuni se nasc emoțiile. Acestea determină acțiunile oamenilor, de aceea gestionarea emoțiilor este esențială. În centrul acestui proiect se află emoțiile elevilor, reglarea acestora și stabilirea unor relații pozitive cu cei din jurul lor.

Durata derulării programului : 5 săptămâni

Scopul programului : dezvoltarea competenței sociale și emoționale a elevilor

Compoziția grupului : clasa a IV-a

Timpu acordat fiecărei ședințe: 50 minute

Număr ședințe: 5

Premise ale derulării programului: obținerea acordului de la părinți și de la conducerea școlii

Sedința I:

Tema 1: Relații pozitive cu ceilalți

Scop : stabilirea de relații pozitive cu ceilalți

Obiective:

- dezvoltarea atitudinii empatice față de ceilalți, a sociabilității;
- conștientizarea importanței stabilirii unor relații pozitive cu cei din jurul lor.

Introducere	<p style="text-align: center;"><i>Joc-Sticla cu spiritul bun</i></p> <p>Avem nevoie de o sticlă veche ,interesantă, în care,, locuiește” un spirit bun. Dacă îl eliberăm, ne va îndeplini trei dorințe.</p> <p>Fiecare copil va scoate dopul din sticlă și va spune dorințele referitoare la propria persoană, la familie și la colegi.</p>										
Munca în grup											
Experiența	Reflecția	Conceptualizarea	Acțiunea								
<p>Notăm titlul temei pe o coală mare și o expunem la vedere pe flipchart.</p> <p>Completăm în grup primele două rubrici ale tabelului:</p> <table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 25%;">Știu</td> <td style="width: 25%;">Vreau să știu</td> <td style="width: 25%;">Am învățat</td> <td style="width: 25%;"></td> </tr> <tr> <td> </td> <td> </td> <td> </td> <td> </td> </tr> </table>	Știu	Vreau să știu	Am învățat						<p>Fiecare grup discută cele două aspecte.</p>	<p>Discuții asupra asemănarilor și deosebirilor semnalate de grupuri.</p>	<p>Fiecare elev își va prezenta punctul de vedere.</p>
Știu	Vreau să știu	Am învățat									

<p>Lucru în grupe-texte de mică întindere care să îi ajute pe elevi să înțeleagă aspectele semnificative la care se referă la relațiile pozitive cu ceilalți. Reprezintă aspectele printr-un desen schematic.</p>	<p>Discuții în grupuri de câte patru elevi.</p>	<p>Discuții asupra și deosebirilor semnalate de asemănărilor și deosebirilor semnalate de grupuri.</p>	<p>Fiecare elev își va prezenta punctul de vedere.</p>
<p>Lucru în grupe Joc-Îmi place / Nu-mi place Elevii vor completa cuvinte care denumesc activități/ însușiri care le fac plăcere sau care nu le fac plăcere în relațiile cu ceilalți colegi . Îmi place când/vorbești frumos cu mine, mă ajuti... Nu-mi place când ...mă lovești, strigi, mă ignori...</p>	<p>Se discută fișa în grupuri.</p>	<p>Discuții asupra și deosebirilor semnalate de asemănărilor și deosebirilor semnalate de grupuri.</p>	<p>Fiecare elev își va prezenta punctul de vedere.</p>
<p>Încheiere</p>	<p>Completează rubrica rămasă din tabelul inițial-Am învățat Ce a însemnat pentru tine participarea la activitatea de astăzi? Formulează răspunsul într-un cuvânt.</p>		

Bibliografie

Kascso Erika Bartok Eva, Joc, bucurie, ochi strălucitori”-culegere de jocuri și dezvoltare a abilităților pentru copii dislexici și cei predispuși la dislexie, Editura Homo Ludens, Târgu Mureș, 2011
<http://psihointegrativa.ro/category/povesti-terapeutice>

Importanța „celor șapte ani de-acasă”

Prof. înv. primar, Țiștea Floarea
Șc. Gimn. „Alexandru Ștefulescu”, Târgu-Jiu, jud. Gorj

Fiecare persoană este unică în felul ei, fiecare om își trăiește propria viață, fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile personale, fiecare copil are particularități care îl deosebesc de oricare alt copil.

Din clipa în care devenim părinți, în toate gândurile cu care scrutăm viitorul își găsește loc nădejdea că felul de dezvoltare al copilului va fi unul din izvoarele bucuriei noastre de mâine.

Fiecare pas din drumul pe care-l parcurge el până ce devine om, în toată plinătatea cuvântului, dă putere mai mare acestei speranțe; fiecare din greșelile copilului, ne determină să ne întrebăm dacă știm să-i fim un bun părinte.

„Meseria” de părinte este, în același timp, cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Este deosebit de greu să rezisti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău, să ai răbdare să răspunzi adecvat la întrebările puerile, să reușești să vezi lumea prin ochii lui.

Pe de altă parte, este foarte ușor când vii acasă de la serviciu să ordoni câteva sarcini copilului, să-l pedepsești la cea mai mică greșeală, iar după câțiva ani să exclami cu mândrie: „*Vezi, acela este copilul meu! Datorită mie a ajuns așa!*”

Responsabilitatea care apasă pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază.

Cei șapte ani de acasă reprezintă desigur perioada cea mai importantă din viața copilului, este perioada în care acesta primește educația de la părinți, în care copilul își formează personalitatea și comportamentul.

Bunele intenții ale unui părinte în ce privește îndrumarea copilului său nu pot fi contestate niciodată.

Când copiii sunt mici și grija educării lor revine aproape în întregime numai familiei, se întâmplă deseori ca, atunci când apare o manifestare îngrijorătoare a acestora, să nu găsim imediat indicația privind atitudinea noastră cea mai justă.

Cu prilejul unor asemenea frământări, un gând dătător de speranță se îndreaptă nu o dată spre școală. Abia așteptăm ziua în care copilul va deveni școlar. Știm că atunci va avea cine să ne ajute.

Foarte mulți părinți știu să se folosească de posibilitățile existente, pentru a aduce - prin propria lor activitate - o contribuție la buna dezvoltare a copiilor. Este vorba de acei părinți care știu că visurile lor frumoase privitoare la viitorul copiilor nu se înfăptuiesc de la sine. Bucuriile pe care le așteptăm de la copiii noștri se află la capătul unor eforturi bine orientate și riguros subordonate scopurilor urmărite.

Asemenea părinți țin o strânsă și permanentă legătură cu școala. Ei se străduiesc ca, sub îndrumarea cadrelor didactice, să facă din mediul familial unul prielnic unei sănătoase dezvoltări a copilului. În felul acesta, influența favorabilă exercitată de școală asupra elevului se prelungește și acasă. Totodată, acești părinți primesc, ca urmare a colaborării cu școala, sfaturi prețioase privitoare la felul în care trebuie să rezolve problemele specifice vieții de familie.

Mai există însă și alt fel de părinți. Deși au așteptat și ei cu multă nerăbdare momentul în care și școala se va ocupa de educația copiilor lor, au dat acestui eveniment altă semnificație. Ea ar putea fi exprimată astfel: „Până acum, mi-am bătut eu capul cu educația copilului și m-am descurcat cum am putut; de aici încolo...am scăpat! În ceea ce mă privește, voi veghea să nu-i lipsească nimic, iar educația s-o facă școala, căci... de aceea e școală”.

Părinții care gândesc astfel greșesc de mai multe ori. În primul rând, ei nu-și dau seama că, de vreme ce sunt părinți, sunt și educatori, cu sau fără voia lor. Prin însuși faptul că în cadrul vieții de familie se nasc, în mod obiectiv, anumite relații între cei ce alcătuiesc familia respectivă, apare o ambianță, un climat, care, din punctul de vedere al influențării copiilor, pot fi pozitive sau negative.

Felul în care părinții i se adresează copilului, atunci când îi formulează anumite cerințe, natura acestora, reacțiile părinților în legătură cu îndeplinirea sau neîndeplinirea lor, toate acestea constituie aspecte ale unei influențe educative.

Dacă la cele de mai sus mai adăugăm și faptul că orice elev care locuiește cu părinții săi se află mai mult timp sub influența educativă a familiei decât a școlii, apare și mai evidentă importanța contribuției pe care educatorul-părinte o aduce la buna dezvoltare a copilului.

Iată câteva greșeli educative, ce trebuie evitate, comise îndeosebi de părinți:

1. *Vreți să creșteți un copil neîndemânatic, dezordonat, care să vă dușmănească?*

- Săcâiți-l toată ziua, pedepsiți-l, că nu-și ține ordine în lucruri, povestiți tuturor cât este de dezordonat și neîndemânatic.

- Fiți întotdeauna aspri, severi, reci și distanți față de copil. Amenințați-l tot timpul. Interziceți acțiunile care-i fac plăcere. Fiți nedrept cu el, nu-i arătați afecțiune, interes.

2. *Vreți să aveți un copil fricos, un om indecis?*

- Nu-l lăsați nici o clipă singur, spuneți-i povești care să-l înspăimânte, speriați-l cu întunericul, nu-l lăsați să doarmă singur.

- Dați-i totul de-a gata, mâncare în gură, spălați-l, îmbrăcați-l, faceți-i lecțiile chiar dacă el dorește să le facă singur pe toate.

- Nu-l lăsați să facă nimic singur, descurajați-l, arătați-i cât este de mic și de neputincios, ajutați-l la toate, chiar și atunci când nu este necesar.

3. *Vreți să aveți un copil indisciplinat, care să nu vă asculte niciodată?*

- Nu respectați nici un program.

- Impuneți-i totul prin constrângere, prin bătaie și alte pedepse, faceți crize de nervi, țipete la orice greșeală a lui, amenințați-l tot timpul. Ce face mama, să decică tatăl, și viceversa. Iar dacă mai există bunici sau alte rude, să continue și ei opera educativă în același sens.

Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat : cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoștință în plus poate face diferența.

BIBLIOGRAFIE

Șafran, O. (1995), *Părinți și profesori*, Editura științifică, București

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Teodorescu, S. (1976), *În lumea copilului: prieteni, colegi, cunoscuți*, Editura didactică și pedagogică, București

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„Cei șapte ani de acasă”

Prof. Daniela-Nicoleta Tivgă

Școala Gimnazială „Principele Șerban Ghica și Principesa Aristița Ghica ”
Sihlea, Vrancea

„Dacă ești cuviincioasă
Și te porți frumos mereu,
Că ai șapte ani de-acasă
Să-și dea seama, nu e greu.....

Și la școală negreșit,
Tu să fii sârguincioasă,
Să-nveți ce n-ai reușit,
În cei șapte ani de-acasă!”
(Aurora Luchian- „Cei șapte ani de acasă”)

Societatea modernă acordă educației un rol important în formarea individului. Hotărâtoarea pentru această formarea este perioada de început a copilăriei, respectiv perioada primilor șapte ani trăiți de fiecare individ. Fiecare copil are astfel o bază a educației numită în termeni generici „cei șapte ani de acasă”. Această expresie se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, care sunt responsabili cu formarea personalității și comportamentului copilului până când acesta merge la școală. Educația, bunele maniere, regulile morale reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate. Discutând din acest punct de vedere părinții sunt primii educatori ai copilului deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează încă din prima zi a vieții sale, familia este astfel modelul pe care copilul îl imită și comunicarea din sânul familiei influențează în mod decisiv dezvoltarea copilului și formarea personalității acestuia.

În acest context deprinderea bunelor maniere de către fiecare copil se realizează printr-un proces zilnic, care va dura și care va surprinde multe ocazii unde acesta poate fi îndrumat în direcția corectă. Totuși societatea actuală se lovește de multe obstacole cum ar fi:

- indiferența unor părinți față de proprii copii;
- lipsa regulilor în familie (reguli care ar trebui înțelese, asumate și aplicate de toți membrii familiei);
- distanța fizică dintre părinți și copii, distanță datorată plecării părinților din țară pentru câștigarea unui „traie mai bun” și abandonul copiilor în grija unor rude sau a bunicilor care uneori nu reușesc să facă față nevoilor afective ale copiilor;
- agresiuni în familie.

„Cei șapte ani de acasă” nu pot reprezenta baza educației dacă acasă nimeni nu are grijă ca fiecare copil să fie susținut, îndrumat și sprijinit și dacă unele familii nu așteaptă ca perioada preșcolară și apoi cea școlară să rezolve problemele pe care copiii lor le au. Nu la grădiniță sau la școală învățăm pentru prima dată să ne comportăm politicos, să respectăm igiena personală, să ne respectăm semenii, să spunem mulțumesc, te rog frumos, scuză-mă sau îmi pare rău, ci acasă. Familia îl învață pe copil ABC-ul educației, apoi acesta aplică aceste reguli în societate. Valorizarea copiilor și încrederea în forțele proprii se realizează în primul rând în familie. O relație bună între părinți și copii va face ca aceștia din urmă să își dezvolte încrederea în sine și să se adapteze mai ușor pentru „lupta cu viața”.

Știm că fiecare copil este unic. Știm că el crește și se dezvoltă în ritm propriu, dar și că el are nevoie de sprijinul părinților, că aceștia trebuie să îi ofere un mediu sănătos și adaptat nevoilor sale, că trebuie ajutat și stimulat să descopere lumea. Educația, regulile morale, bunele maniere reprezintă cheia adaptării copilului în societate. Un copil manierat sau așa cum se mai spune „bine crescut” se va adapta mai bine la relațiile ce cei din jur decât un copil căruia îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”. Totuși educația primită de către copil în cei șapte ani petrecuți acasă depinde de câțiva factori cum ar fi:

- specificul de dezvoltare al copilului;
- valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului;
- relația afectivă dintre copil și părinți.

Familia formează copilului cele mai importante deprinderi de comportament cum ar fi cinstea, respectul, sinceritatea, politețea, decența, un limbaj adecvat și decent, un comportament adecvat, ordinea, cumpătarea, respectul față de sine și față de ceilalți, grija față de lucrurile încredințate. Tot familia transmite și o parte a cunoștințelor despre natură și societate. Toate acestea sunt niște comori pe care

copilul va învăța să le valorifice și să le valorizeze. Un copil care nu are asupra sa această comoară a educației va fi supus și va crea mereu probleme, iar viitorul său ca adult va fi compromis.

Dat fiind cele susținute mai sus trebuie să știm că educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare ale copilului datorită faptului că acesta înțelege și percepe diferit lumea la doi ani, la cinci ani sau la șapte ani. De exemplu la doi ani copilul nu realizează ce e bine și ce e rău, iar până la trei ani copilul nu poate vedea dincolo de propriile sale nevoi. Totuși acest lucru nu înseamnă că îl lăsăm să facă orice sau îi facem toate poftele. Întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea și amânarea dorințelor este necesar să fixăm limite. De exemplu la această etapă de vârstă copilul poate învăța formulele de politețe prin imitație.

În perioada de vârstă trei-cinci ani copilul va începe să fie capabil să împartă jucăriile. Tot în această etapă copilul este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău și apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Copilul devine tot mai independent în perioada de vârstă cinci-șapte ani. Acum el merge la grădiniță desprinzându-se ușor, ușor de părinți și este necesar să i se dezvolte capacitatea de comunicare cu cei din jur, atât copii, cât și adulți. În această etapă copilul ar trebui să poată purta o conversație cu adulții și să își argumenteze punctul de vedere atunci când vorbește cu copii de aceeași vârstă. Pentru copil recompensa cea mai prețioasă nu este recompensa materială ci bucuria și mulțumirea părinților arătată atunci când acesta face o faptă bună.

Datorită celor „șapte ani de acasă” un copil se va descurca mult mai bine în relațiile sociale decât un copil care nu are „șapte ani de acasă”. În acest sens cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu aceste valori este ca părinții să fie un bun model pentru el.

Părinții și familia extinsă (bunicii, unchii, mătușile) au un rol hotărâtor în dezvoltarea armonioasă a copilului. Perioada în care copilul pornește pe „drumul vieții” este hotărâtoare, iar adulții trebuie să știe să coordoneze și să îndrume copilul pe drumul cel bun. Părinții reprezintă cheia dezvoltării corecte a copilului, iar ei trebuie să conștientizeze acest rol și să și-l asume. Nici grădinița și nici școala nu pot sădi copilului semințele educației corecte, care începe încă din primele zile în familie.

Bibliografie:

1. Marinescu, Silvia; Dinescu, Rodica-, „Invitație la educație”, Ed. Carminis, Pitești, 2003
2. Nicola, Ioan; Farcaș, Domnica-, „Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică”, E.D.P., București, 1996

Cei șapte ani de acasă!

Propunător: Prof. Toader Ramona Rorica
Școala Gimnazială „Toma TâmpEANU” Galbenu

Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduși de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primii ani din influențează viața comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”.

Psihologia spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”.

Tot acum, se dezvoltă limbajul, foarte important este ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, se spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune „hai să păpăm”, dar să adăugăm imediat și „hai să mâncăm”, „facem nani-nani”, urmat ”hai să dormim”.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Se urcă pe o pernă, deoarece vrea să exploreze un loc, unde nu ajunge.

De pe la 3 - 4 ani, copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei bătrâne, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe bunica, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie, să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

BIBLIOGRAFIE

- Crețu, Tinca- „Psihologia copilului”
- Verza, Emil- „Psihologia vârstelor”

Cei șapte ani de acasă

Prof. Tobă Valeriu
Liceul Teoretic Constantin Angelescu
Oraș Ianca, jud. Brăila

Primul zâmbet...primul scâncet...primele cuvinte...primii pași în viață...cei șapte ani de acasă. O perioadă plină de bucurii, de surprize, de candoare, de râsete dar și de plâns, de împliniri și de dezamăgiri. Cei mai frumoși ani! Fiecare persoană îi percepe în funcție de mediul în care trăiește, de familia care îl înconjoară și în care crește. Dar, în ansamblul său, copilăria rămâne copilărie. În timpul celor șapte ani de acasă ne formăm, ne definim personalitatea, ne pregătim pentru viața de adult. Atunci învățăm să ne comportăm în societate, ne însușim (sau nu!) bunele maniere și deprinderi care ne vor caracteriza ca adulți. Pentru aceasta, părinții au un rol primordial. Ei ajută copilul să se adapteze la mediu, ei învață copilul cum să mănânce, cum să se îmbrace, cum să se spele, să fie ordonat. Afectivitatea pe care aceștia i-o oferă copilului este esențială iar propriul lor comportament reprezintă un model de urmat pentru acesta. Copilul tinde, instinctual, să-și imite părinții. De aceea, aceștia trebuie să fie conștienți că au datoria de a-i oferi acestuia numai exemple pozitive. În asta constă educația primită. Copilul trebuie să învețe să fie politicos (să salute, să mulțumească, să-și ceară scuze), să fie generos (începând chiar prin a-și oferi jucăriile celorlalți copii), să fie altruist, să-și ajute semenii la nevoie, să nu mintă, să nu fure, să nu fie violent, să își recunoască greșelile, să își ajute părinții.

Dacă ar fi să mă raportez la propria experiență de viață, îmi aduc aminte, cu plăcere dar și cu nostalgie, de cei șapte ani de acasă, petrecuți în sânul familiei, alături de frați, surori, verișori, prieteni, vecini, atunci când părinții mei se străduiau să-și ofere zilnic lecții și exemple care să mă ghideze și să îmi șlefuiască caracterul și personalitatea. Atunci când băteam din picior pentru a primi ceea ce îmi doream la momentul respectiv, părinții mă învățau să fiu răbdător, să cântăresc dacă acel lucru îmi era folositor la acel moment sau dacă mai putea aștepta. Am ajuns, astfel, să mă gândesc de două ori înainte de a dori ceva și să fac diferența între satisfacerea unei nevoi și cea doar a unei plăceri sau a unui simplu moft.

Dacă, vreodată, în joaca de copii, mai râdeam unii de alții sau îi batjocoream pe cei cu anumite defecte fizice sau cu nevoi speciale, părinții mă certau și mă făceau să conștientizez că acei copii nu au nicio vină că sunt așa și că și ei sunt oameni ca și noi. Asta m-a învățat să îi accept pe cei din jurul meu așa cum sunt, cu calități și cu defecte, să accept diferențele dintre oameni și, dacă pot, să le ofer ajutorul meu. Dacă nu, măcar să nu îi judec.

Câteodată, copiii sunt răutăcioși și invidioși atunci când văd că alți copii au haine, jucării mai multe, mai de preț decât ale lor. Părinții mei m-au învățat că valoarea omului nu este dată de lucrurile materiale, ci de caracterul și de calitățile acestuia. Astfel, am învățat să apreciez oamenii pentru ceea ce sunt, nu pentru ceea ce au, să mă bucur de binele celui de lângă mine, fără să urmăresc un interes anume.

O altă lecție importantă învățată în cei șapte ani de acasă: păstrarea optimismului și a unei gândiri sănătoase. *Ești ceea ce gândești*, îmi repeta întruna tatăl meu, care vede, și acum, doar partea frumoasă a vieții. El mi-a insuflat idei de viață pozitive, care mi-au dat curaj să visez, să acționez, să cred cu tărie că voi reuși. Aceste lucruri îmi conferă încredere în propria persoană și mă determină să fac, întotdeauna, alegerile optime pentru mine.

Toate aceste lucruri, deprinse în cei șapte ani de acasă, care se răsfrâng asupra mea, sunt dovada educației primite de la părinții mei și ilustrează importanța deosebită a acestor ani pentru fiecare om. Deși nu conștientizăm decât atunci când ajungem la o vârstă înaintată, este trist că acești șapte ani de acasă se scurg extraordinar de repede, aproape imperceptibil. Această perioadă de poveste, plină de visare, de joc, lipsită de griji, lasă loc vieții de om mare, care trebuie să înfrunte greutățile vieții de adult, să își clădească o familie, un viitor, să își asigure traiul zilnic. Cu toate acestea, acești ani își pun, definitiv, amprenta asupra vieții noastre.

IMPORTANȚA „CELOR 7 ANI DE ACASĂ” PENTRU ADPTATREA COPILULUI LA VIAȚA SOCIALĂ

PROF. SIMONA TODEA, GRĂDINIȚA CU P.P. „PITICOT” CÎMPENI

Educația este ansamblu de acțiuni desfășurate în mod deliberat într-o societate, în vederea transmiterii și formării la noile generații a experienței de muncă și de viață, a cunoștințelor, deprinderilor, comportamentelor și valorilor acumulate de omenire până în acel moment; efect al activităților desfășurate în vederea formării oamenilor conform unui model propus de societate; proces prin care se formează, se dezvoltă și se maturizează laturile fundamentale ale ființei umane: fizicul, psihicul, moralul, esteticul; cognitivul, afectivul, volitivul; proces de devenire a omului "ființa în sine" în "ființa pentru sine". (Nicolescu, V., 1979).

Pentru a se putea adapta cu succes în societate un copil trebuie să cunoască și să respecte regulile morale și bunele maniere. Educația pe care copilul o primește de la părinți contribuie la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la grădiniță/școală. Expresia folosită pentru un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții este „că are cei șapte ani de acasă”. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, iar adaptarea lui la viața din grădiniță/școală va fi mult mai ușoară.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflecta în toate domeniile de dezvoltare: socială, emoțională, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura dintre copil și familia lui este foarte puternică și nu poate fi înlocuită.

Familia are un rol important în integrarea cu succes în viața socială pentru că ea oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi. Nu întotdeauna și nu toate deprinderile însușite sunt pozitive în conținut.

Adaptarea eficientă a copiilor la cerințele din ce în ce mai complexe ale mediului sunt asigurate de dezvoltarea optimă a competențelor emoționale și sociale, familia având un rol important în însușirea și dezvoltarea acestora.

Catrinel, A., Ștefan, definea *competențele sociale* ca abilitatea copiilor de a forma relații sociale funcționale cu ceilalți copii și adulți din viața lor. Altfel spus, competențele sociale facilitează interacțiunile pozitive, corespunzătoare normelor culturale, în așa fel încât să permită atingerea propriilor scopuri și în același timp respectarea nevoilor celorlalți.

Conform definiției de mai sus, orice comportament social este rezultatul unui proces de învățare a ceea ce este valorizat de către societate; de exemplu, faptul că salutăm sau ne prezentăm persoanelor necunoscute sunt considerate modalități politicoase de a iniția o interacțiune. Aceste comportamente ne ajută să atingem anumite scopuri, în condițiile în care ne permit să inițiem și să stabilim o relație cu altcineva.

Familia poate reprezenta un factor de risc datorită modului în care își manifestă convingerile despre ce copiii lor ar trebui să știe până la o anumită vârstă. Dezvoltarea copiilor din punct de vedere emoțional și social este în mare măsură și rezultatul influențelor provenite din relația cu adulții (mai ales părinți sau educatori). Din această cauză, învățarea anumitor comportamente este dependentă nu numai de capacitățile copilului, dar și de modul în care adulții favorizează sau din contră blochează dezvoltarea socială și emoțională. Învățarea oricărui comportament și repetarea sa sunt dependente de comportamentele, atitudinile și valorile promovate în mediul în care trăiește copilul (Ștefan., C., 2007).

Atitudinile părinților față de copiii lor variază de la toleranță excesivă până la atitudini extrem de dure față de comportamentele inadecvate ale copiilor. Sursa acestor atitudini este reprezentată de așteptările părinților care pot fi nepotrivite în raport cu vârsta, respectiv cu abilitățile copilului. Atitudinea părintelui față de cunoașterea insuficientă a reperelor în dezvoltarea copiilor pot fi surse de erori în educație. Așteptările realiste ale părinților și modul în care percep disciplina sunt extrem de importante pentru dezvoltarea competențelor social-emoționale și comportamentale. Copiii învață prin respectarea regulilor comportamente acceptate social însă acest lucru este numai dacă aplicarea regulii

se efectuează cu consecvență. Copiii în cazul cărora părinții nu aplică consecvent regula și consecințele nerespectării acestora, riscă să dezvolte probleme de comportament, atitudini sfidătoare la adresa celorlalți, precum și manifestări emoționale inadecvate ca modalitate de răspuns la incapacitatea de a prezice reacțiile părinților la comportamentele lor. Un alt factor de risc este reprezentat de modul în care părinții se manifestă din punct de vedere emoțional și comportamental în situații conflictuale. Reacțiile comportamentale în situații critice sunt foarte ușor și repede preluate de copii prin învățare observațională, aceștia imitându-le în situații similare. Dacă conflictele sunt rezolvate constructiv de către aceștia prin negociere și compromis atunci modelul prezentat promovează reacții adecvate în situații conflictuale.

Abilitățile sociale și emoționale la preșcolari au importante consecințe pe termen scurt și lung:

• relații interpersonale adecvate acasă, la grădiniță și în alte medii care presupun astfel de interacțiuni;

- prieteni mai mulți;
- note mai bune;
- relații sănătoase;
- încredere în sine;
- sănătatea emoțională.

BIBLIOGRAFIE/WEBGRAFIE:

1. Ezechil L., Păiși Lăzărescu M. (2002), *Laborator preșcolar*, Editura V&I Integral, București.
2. Nicolescu, V. (1979), *Dicționar de pedagogie*, Ed. Didactică și Pedagogică, București.
3. Ștefan C.A., Kallay, E. (2007), *Ghid practic pentru educatori*, Editura ASCR, Cluj-Napoca.
4. <http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>.
5. <https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii-a8862.html>.

SĂ FORMĂM ÎMPREUNĂ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

TODORUȚ DELIA, SAVU IOAN
LICEUL TEORETIC „O.C. TĂSLĂUANU” TOPLIȚA – HARGHITA

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acțiunii, subiectul (agentul) urmărește un scop anticipat sub forma unui proiect. În terminologia designului educațional, subiectul proiectează finalitatea acțiunii sub forma obiectivelor educaționale pentru ca, în funcție de cele proiectate, să elaboreze strategia corespunzătoare realizării lor. În funcție de finalități, sunt selecționate valorile care urmează a fi transmise și sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus și mai ales rezultatului care urmează să fie obținut. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concret, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăța pentru a ști” la „a învăța pentru a acționa”, la o schimbare de viziune și de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

„Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării”¹. După cum afirma autorul Constantin Cucuș, de cum intrăm în grădiniță, cineva ne verifică, ne povățuiește, ne mângâie pe creștet. Degetele ridicate, bulinele ori steluțele roșii sunt însemne ale acestor preocupări. Nimic nu scapă acelei preocupări de a conferi sau a atribui valori specifice actelor sau produselor noastre. „La tot pasul cineva emite pretenții, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce știm sau facem. Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele nu ne sunt indiferente”². „Indiferența în actul educativ este un fel de crimă”³.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii,

¹Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

²Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

³ Idem, p. 15.

trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. Și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

E mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Bibliografie:

„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

„Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”- o comoară personală

Prof.Todoruț Doina

Școala Gimnazială “Episcop Dionisie Romano”, Buzău

**„Omul nu este niciodată atât de mare ca atunci când se lasă în genunchi să ajute un copil”
Pitagora**

De foarte multe ori, mai ales în situațiile în care ne dernjează atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corespunzător, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”.

Aceasta gândire creionează în ansamblu tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Acest interval de timp este considerat „momentul achizițiilor”, este considerat un segment din viață, de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a variatelor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații.

De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îl îndrumăm pe copilul să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este în zadar să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai apreciată recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor are efect și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale.

Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

BIBLIOGRAFIE

1. Danion, V., (2012), „Cum să ne creștem copiii?”, Editura Sophia, București.
2. Cosmovici, A., (2005), „Psihologie generală”, Editura POLIROM, București.
3. Cucuș, C-tin., (2006), „Pedagogie”, Editura POLIROM, București.

Pagini web

1. Cei șapte ani de-acasă, accesat în data de 17.02.2018, ora 10.52, <http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa/>;
2. Cei 7 ani de acasă, accesat în data de 16.02.2018, ora 16.00, <http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>,
3. Text argumentativ despre cei șapte ani de acasă, accesat în data de 17.02.2018, ora 10.52, <https://brainly.ro/tema/2482659>;

Importanța colaborării familiei cu grădinița în educarea copilului

Prof. învă. preșcolar: Tolan Alice Carolina
Grădinița cu program prelungit „Palatul Fermecat” Arad

Fără sprijinul activ al părinților, grădinița nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Lipsa colaborării dintre familie și gradinita, școală are consecințe grave: scăderea prestigiului instituțiilor de învățământ, risipa de energie bilateral, educator-educat.

Există un raport strâns între capacitatea de adaptare a preșcolarului și educația primită în familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplul școlii. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Ed. Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

EFECTELE VIOLENȚEI ASUPRA PREȘCOLARILOR

Prof.inv.presc: Toma Aurica
Grădinița nr.185, sector 5, București

Funcția principală a familiei, creșterea copiilor, este distorsionată cu largi și dramatice consecințe în viitor. Perturbarea acestei funcții se petrece în general, ca o stare de boală cronică ce se acutizează în momentele evenimentelor de violență. Cercetările arată că trauma copiilor care cresc într-o atmosferă de violență, chiar dacă nu ei sunt victimele directe, este mai intensă și cu consecințe mai profunde și mai de durată decât în cazul copiilor care sunt victime directe ale abuzurilor și neglijării din partea părinților (Catheline, Marcelli, 1999).

Într-o familie bântuită de violență, copiii cresc într-o atmosferă în care nevoile lor de bază (nevoia de siguranță, de viață ordonată, de dragoste) sunt profund neglijate. Funcțiile parentale nu mai pot fi îndeplinite. O mamă victimă a violenței soțului este mai puțin capabilă să asigure îngrijirile de bază necesare copilului (hrană, casă, igienă, haine, sănătate fizică) sau să-l protejeze pe acesta de răniri, accidente, pericole fizice sau sociale. Copleșită de rușine pentru ceea ce i se întâmplă, de sentimentul eșecului în cea mai importantă relație interpersonală, de teroare, de autoacuzării (Polman, 1994) femeia nu mai este capabilă de a juca nici unul din rolurile impuse de viața familiei.

În atmosfera de violență, copilul devine cel mai adesea neglijat, expus tuturor relelor, de fapt rămâne într-o singurătate umplută doar de țipetele celor din jur. Această situație este probabil și explicația numărului mare de accidente domestice ale căror victime sunt copiii.

Copiii care cresc în familii violente dezvoltă comportamente și o condiție fizică ce-i face ușor de recunoscut. Ei prezintă:

- ✓ probleme fizice: boli inexplicabile, expuși la accidente în casă și în afara casei, dezvoltare fizică mai lentă;
- ✓ probleme emoționale și mentale: anxietate mărită, simțământ de culpabilitate, frica de abandon, izolare, mânie, frica de răniri și moarte;
- ✓ probleme psihologice: neîncredere în sine, depresie, comparare cu viața mai fericită a colegilor;
- ✓ probleme de comportament: agresivitate sau pasivitate la agresiunile celorlalți, probleme cu somnul, bătăi, fuga de acasă, sarcini la vârste mici, relații pentru a scăpa de acasă, mutilare, consum de droguri și alcool, comportament defensiv cu minciuna;
- ✓ probleme școlare: neîncredere, eliminare, schimbări bruște în performanțele școlare, lipsa de concentrare, lipsa de maniere sociale;
- ✓ identificarea cu eroi negativi;

Un copil, victimă a violenței intrafamiliale, este de obicei un copil cu probleme în adaptarea școlară. Relația școală-familie este și terenul de manifestare a unor disfuncționalități, care dacă se corelează sistematic duc la apariția fenomenelor de inadaptare școlară, dificultăți de învățare, absenteism, violența școlară – toate reprezentând devianța școlară.

Elevii cu probleme de comportament prezintă, în general, o motivație redusă pentru învățarea școlară - de aceea ei trebuie întotdeauna motivați pentru a se implica în învățare.

În acest sens pot enumera unele sugestii privind **modalitățile de intervenție** în înlăturarea comportamentelor indesezabile și întărirea celor dorite, adaptative:

- ✓ Aprobarea, stimulii pozitivi (recompensele) întăresc comportamentul și probabilitatea ca acesta să se repete în viitor va fi mare.
- ✓ Extra-atenția acordată unui comportament sau altul întăresc acel comportament. De aceea aceasta trebuie acordată numai comportamentelor dorite însoțită de recompense (laude și încurajări: de ex. îmi place cum lucrează X sau mi-ar plăcea ca toți să lucreze ca Y etc.)

✓ **Atenție!** Nu trebuie acordată extra-atenție comportamentelor indezirabile, pentru că, deși poate fi una negativă (ridicarea tonului, amenințarea cu sanctiunea, teorii lungi și plictisitoare despre moralitate, etc.), ea poate întări și recompensa comportamentul. Copiilor le place să atragă atenția și dacă singurul mod de a atrage atenția este atenția negativă se va comporta astfel încât să o obțină.

Bibliografie:

1. Dr. Mihail Cociu, *Comportamentul agresiv. O abordare etologică*, Revista **Psihologia**, (1998)
2. Conf. Dr. Elena Macavei, *Agresivitatea si violenta moduri primare si primitive de exprimare si comunicare*, Revista **Psihologia**, (2001)

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

TOMA ELVIRA
COLEGIUL NAȚIONAL ELENA CUZA BUCUREȘTI
CLASA A II A B

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite. Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu

ceilalți. Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului. Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației! Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de când e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-I permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin. Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el. Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Cei șapte ani de acasă

profesor învățământ primar, Toma Nicoleta Dorina

Cei șapte ani de acasă sunt poate cea mai importantă perioadă din viața omului. Copilul este cel mai neajutorat pui de ființă. Odată cu venirea lui pe lume, întreaga viață de familie se schimbă. Soții devin părinți, părinții devin bunici și frații devin unchi. Roluri noi, relații noi, responsabilități noi...

Unde creștem și educăm un copil până la șapte ani?

În primul rând acasă. Nu la creșă, grădiniță sau cu o dădacă. Rolul matern este cel mai important în prima perioadă de viață, pentru a-i oferi confort și căldură emoțională. Intervine apoi și rolul patern, care este la fel de important pentru a crește un pui de om independent și curajos. Tatăl este cel care provoacă inițierea băiatului, dar este responsabil și pentru latura masculină a fetei (ordine, disciplină). Indiferent de sexul copilului, o legătură emoțională prea strânsă cu mama va avea urmări nedorite în viața de adult în ceea ce privește independența, autocontrolul, responsabilitatea și curajul. Copiii au nevoie de ambii părinți pentru o dezvoltare armonioasă. Relațiile emoționale sănătoase cu bunicii, unchii și mătușile nu fac decât să întărească sentimentul securității și pe cel al apartenenței.

Cum creștem un copil până la șapte ani?

În societatea modernă românească, sub influența parentingului occidental, se manifestă tot mai mult o abordare numită infantocentrism (în centrul nevoilor familiei este așezat copilul). Protoiereul Andrei Lorgus, psiholog practicant și rector al Facultății de Psihologie creștină, atenționează în cartea sa -Darul tatălui-, că infantocentrismul este un mit. -Familia infantocentristă în fapt este o familie feminocentristă. Aceasta este o devianță funcțională, iar în esență este chiar o disfuncție a familiei provocată de distorsionarea ierarhiilor valorilor.- În familie, veriga valorică centrală o reprezintă părinții, iar în centrul căsniciei stă Dumnezeu -Așa arată Biserica din casă- (Coloseni,4,15). Rolul tatălui trebuie să rămână unul de lider, atât pentru bunăstarea psihică și duhovnicească a copilului cât și pentru cea a întregii familii (în credința creștin ortodoxă).

Plecând de la această reșezare firească a -locurilor- în dinamica unei familii, părintele Savatie Baștovoi, autorul cărții -Antiparenting-, explică devianțele care pot apărea atunci când copilul nu este la locul lui. Dacă ne oprim doar la fenomenul mult promovat de parentig și anume cel de tantrum, din punct de vedere spiritual, acesta apare pe fondul sentimentului de abandon. Abandonul se instalează acolo unde apare sentimentul de insecuritate. Un copil care nu resimte autoritatea adultului, trăiește în mod natural sentimentul de insecuritate.....Așa se explică prezența tantrumului în familiile permissive și inexistența lui în familiile autoritare.-

Cei șapte ani de acasă sunt anii în care prezența părinților și a familiei extinse întăresc copilului sentimentele de securitate și de apartenență, iubirea și grija mamei oferă confortul psihic necesar dezvoltării, iar susținerea și regulile tatălui modelează caracterul. Toate acestea în respectul pentru credința familiei în Dumnezeu și în păstrarea locurilor firești ale fiecărui membru, așa cum sfinții părinți ne-au învățat prin scrierile lor.

Bibliografie:

1. Darul tatălui, protoiereul Andrei Lorgus, editura Egumenița, 2017
2. Antiparenting, ieromonah Savatie Baștovoi, editura Cathisma, 2017

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR TOMESCU IOANA

Atunci când auzim expresia „cei șapte ani de acasă” ne gândim cu siguranță la educația pe care copilul o primește în familie, deși acesta este inclus de la o vârstă foarte fragedă în diverse forme educaționale. Utilizarea acestei expresii ne duce cu gândul la normele de conduită pe care copilul și le însușește în familie sau cel puțin așa susținem cu toții ca ar trebui să și le însușească în familie, norme ce sunt consolidate în grădiniță și mai apoi în școală.

Mulți dintre noi spunem despre câte un copil că are sau nu cei șapte ani de acasă, făcând astfel referire la felul în care se comportă, salută, răspunde... însă fiecare dintre noi suntem exemple atât pentru copiii noștri, cât și pentru elevii și pentru copiii cu care intrăm în contact.

Copilăria este cea mai prielnică perioadă a vieții pentru educație, pentru a fi educat, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este prima verigă în educația copilului, deoarece pe lângă normele educative pe care i le prezintă copilului, aceasta trebuie să îi asigure și condițiile elementare de trai, să-l protejeze și să-i formeze acestuia profilul moral-spiritual. Aceasta are menirea de a-i fi altături în permanență, de a-l învăța să aleagă între bine și rău, de a-i oferi informații despre lumea care îl înconjoară, de a-l învăța primele norme și reguli de conduită.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra propriilor copii se pot manifesta direct prin învățarea salutului spre exemplu, dar și indirect prin copierea de către copii a comportamentului părinților. Modelele de conduită oferite de părinți și climatul socio-afectiv au un rol esențial în dezvoltarea personalității copilului și în asigurarea unei educații de calitate pe viitor. Părinții trebuie să se asigure că propriul copil și-a însușit câteva comportamente de bază la nivel educațional, precum:

- salutul – prima normă de conduită învățată în familie;
- comportamentul în public – să răspundă atunci când este întrebat, să nu întrerupă o conversație;
- comportamentul cu prietenii – respectarea partenerilor de joacă, respectarea regulilor jocului;
- înțelegerea normelor sociale – prin imitarea părinților și prin înțelegere copilul va ști „ceea ce se face” și „ceea ce nu se face” în societate, va cunoaște și va aplica regulile nescrise ale lumii în care trăim (să-și aștepte rândul la magazin, la joacă sau la doctor, să spună cuvintele magice „Mulțumesc!”, „Te rog!”, „Poftim!”, „Cu plăcere!”, să respecte orele de liniște, să nu încalce drepturile altor copii pentru a-și satisface propriile drepturi, să respecte normele morale proprii, dar și pe cele ale celor din jurul lor);
- manierele la masă – folosirea eficientă a tacâmurilor, liniștea, respectul față de meseni și față de cel care servește;
- recunoașterea greșelilor – să-și recunoască greșelile și să-și exprime regretul în semn de respect și demnitate;
- tact și toleranță – față de cei din jurul lor care au diferite deficiențe sau dizabilități;
- să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație – să știe ce îi place și ce nu îi place susținându-și părerea ;
- să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a-i deranja pe cei din jur;
- să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și să poată oferi ajutor cuiva;
- să știe să piardă și să câștige într-un mod civilizată.

Odată ajunși în grădiniță și școală rolul profesorului este acela de a șlefui și consolida munca părinților, de a completa golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat la această vârstă.

Acești șapte ani trebuie priviți ca fiind temelia pe care se clădește cea mai importantă verigă a societății...OMUL.

Educația factorul principal în devenirea ființei umane

Profesor TOMESCU IOANA-MARIA
Colegiul Tehnic „Traian Vuia” Oradea

Aristotel spunea: "Cei care educa copiii sunt demni de mai multa onoare decat cei care le dau viata; de aceea pe langa viata, daruiti copiilor si arta de a trai bine, educandu-i".

Dezvoltarea armonioasă a copilului depinde de existența în viața sa a trei categorii de factori. Prima categorie face referire la ceea ce moștenește copilul, la factori ereditari, adică la ceea ce este transmis de la părinți prin genele ereditare. O altă categorie de factori face referire la mediul care influențează esența ființei umane, adică ceea ce el trebuie să fie înainte de toate: OM. Acest factor de o influență deosebită se conturează din primele clipe de viață, când fiecare educator, părinte trebuie să ofere educatului, copilului cele mai valoroase exemple, ca atunci când ajunge în societate educatul, dar mai ales educatorul să fie mândru de expresia: "Ai cei șapte ani de-acasă!". Ultima categorie de factori conturează importanța educației și a mediului școlar dirijat în conturarea profilului personalității copilului. Toți cei trei factori sunt în strânsă legătură, conlucrând în interdependență și oferind valoare naturii ființei umane.

Educația este un tip particular de acțiune umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei. Prin educație se dorește dezvoltarea conștientă a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectiva societății.

Educația are următoarele caracteristici: pune accent pe oameni, urmărește dezvoltarea unor calități umane și explorarea orizonturilor, este orientată predominant spre pregătirea pentru viață, are în vedere, cu precădere, întrebări asupra existenței, vizează cu precădere dezvoltarea unei stări sau a unei structuri atinse, finalitatea în educație îmbină viziunea pe termen scurt cu cea pe termen lung. Activitatea educațională este dinamică și flexibilă în același timp, iar educația stimulează idealul ființei umane exprimat prin „a fi și a deveni”. De-a lungul istoriei, educația și-a demonstrat rolul vital pentru dezvoltarea civilizației, culturii umanității, pentru creșterea gradului de ordine și raționalitate în viața socială, pentru cultivarea valorilor spirituale și conferirea în acest fel a unui statut elevat condiției umane.

Educația se manifestă pe tot parcursul vieții omului, în primii ani de viață copilul ia contact cu ceea ce este permis sau nu în acțiunile sale, antrenându-l astfel pentru situațiile în care trebuie să distingă binele de rău, frumosul de urât și moralul de immoral. Apoi copilul, trecând în alte etape de viață, acționează conform cu ceea ce și-a însușit știind să facă de cele mai multe ori nu ceea ce vrea, ci ceea ce trebuie să facă. Învață astfel să aibă încredere în el prin luarea deciziilor. Ajuns la vârsta adolescenței simte că este apreciat. Deci tot ceea ce a întreprins îi oferă răspunsuri pozitive și are certitudinea că este pregătit pentru viață. Având aceste convingeri va ști întotdeauna să se identifice, va fi sigur că poate să facă ceea ce trebuie și cu siguranță va fi responsabil și în munca sa.

Educația este liantul dintre ceea ce suntem și ceea ce vom fi, ne leaga de trecut prin prezent. Educația ne oferă libertate în decizii, de aceea deciziile bune pentru unii pot fi inutile pentru alții.

În concluzie EDUCAȚIA este lecția generală la care în mod obligatoriu ar trebuie să ia notițe fiecare individ și să-I răsfoiască paginile valoroase ori de câte ori consideră că i-a uitat conținutul, deoarece educația ne face oameni!

"Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri." – Jean Jacques Rousseau

Bibliografie:

- George Văideanu, „Educația la frontiera dintre milenii”, Editura Politică, București, 1988
- Ioan Nicola, „Pedagogie”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1992
- Ion Gh. Stanciu, „O istorie a pedagogiei universale și românești până la 1900”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977
- George Văideanu, „Educația la frontiera dintre milenii”, Editura Politică, București, 1988
- Ioan Nicola, „Pedagogie”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1992

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof TOMESCU RAMONA
Gradinita nr.1 cu P.P. Orsova

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea.

El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Bibliografie:

Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;

Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;

Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.preșcolar: TOMUȘ ALINA IOANA
LICEUL „CORNELIU MEDREA” ZLATNA / GPN PIRITA

Când spunem „cei 7 ani de acasă” ne referim la educația pe care copilul a primit-o acasă de la părinți, deoarece în primii 7 ani de viață el își petrece cel mai mult timp cu familia, această sintagmă referindu-se la un copil bine crescut, manierat, politicos, care știe cum să se comporte.

Părinții sunt primii „educatori”, primii cu care copilul interacționează, apoi familia extinsă: bunici, nași, rude, vecini, având și aceștia menirea de a-l ocroti și a-l ajuta, de a-i oferi o educație.

Familia trebuie să încurajeze copilul, să-l îndrume, să-i ofere un model. Cum se comportă părinții, așa vor trăi și se vor manifesta și copiii, imitându-i pe adulți. În familie se formează primele deprinderi de viață ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă. Este temelia pe care se clădesc „cei 7 ani de acasă”.

Normele de conduită se învață în familie, principalele reguli de bună purtare se învață mai mult prin imitație, decât conștient. Modelele de conduită sunt oferite de către părinți, aceștia ar trebui să conștientizeze faptul că responsabilitatea pe care o au în formarea copiilor lor trebuie să pună bazele unei educații care, apoi, să fie dezvoltată în grădiniță și școală.

Ajuns la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli, aceștia șlefuid ce a realizat familia până la vârsta respectivă, completând golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă.

Educația nu se limitează doar la a învăța copilul să scrie și să citească, el trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, iar asta se învață în primii ani de viață, adică în preajma părinților. Fiecare părinte își dorește ca „odrasla” lui să nu dea dovadă de „proastă creștere”, să fie un exemplu de bună purtare. Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub 7 ani, pentru că acestora le este greu să-și imagineze că lumea nu se învârte în jurul lor, că nu ei sunt „centrul universului” părinților. Cu toate acestea, unele norme de conduită pot fi respectate de către copii, dacă și părinții lor le respectă: salută politicos, comportament adecvat în public (la locul de joacă, pe stradă, în mijloacele de transport, în vizită, când primește musafiri, așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește, etc), folosește formulele: „Te rog!”, „Mulțumesc!”, „Cu plăcere!”, manierat la masă, își recunoaște greșeala, adresând formulele: „Îmi pare rău!”, „Scuză-mă!”.

Vârsta copilăriei și, mai ales, vârsta preșcolară, constituie una dintre cele mai importante perioade în formarea persoanei. Mediul în care trăiește copilul și educația pe care o primește, își pun amprenta în formarea viitoarei personalități. Familia este prima „școală” a copilului, aici el primește primele exemple și noțiuni de conduită morală.

Educația, bunele maniere, normele de conduită primite în primii ani de viață sunt punctul de plecare către adaptarea copilului în societate, un copil „educat” se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât un copil care nu are „CEI 7 ANI DE ACASĂ”.

Importanța celor “7 ani de-acasă”

Profesor Torok Alina

Primii șapte ani de acasă sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Fiecare persoană este unică în felul ei, fiecare om își trăiește propria viață, fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile personale, fiecare copil are articularități care îl deosebesc de oricare alt copil. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Misiunea păriților este să le insuflă copiilor valori trainice care să le permită acestora să devină adulți realizați profesional și personal. Acestea sunt împărtășite de părinți dacă și ei la rândul-le se ghidează după ele. Așadar, credința și respectul vor ajuta copilul să rezolve mai ușor situațiile conflictuale; învățarea – să descopere tainele lumii învățând continuu; pasiunea – să pună suflet în tot ceea ce face, astfel, descoperind lucruri extraordinare; spirit de echipă – cel mai important aspect al acestuia fiind cooperarea. Cei șapte ani de acasă sunt pentru mulți o piatră de temelie, cu cât este mai solidă cu atât copilul va fi mai bine integrat în societate, și se va dezvolta foarte frumos pentru viitor. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației, iar dacă lipsește baza, este grav. Prin educația primită „acasă”, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal un anumit grad de autonomie (să se spele , sa manance , să se îmbrace singur, sa mearga la baie , să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului sociofamilial. Școlii îi revine sarcina de a duce mai departe educația primită în familie, de a corecta acolo unde ste cazul, de a-i implica pe copii în diverse activități cu caracter umanitar, de a organiza evenimente în scop caritabil , de a-i sensibiliza , a-i pune în situații de ccooperare, de sprijin reciproc pentru a duce la bun sfârșit sarcinile primare. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Asadar „cei 7 ani de acasa,, reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar TOTH BIANCA FIRUȚA
Prof.înv.primar TÎRZIU VIORICA
Școala Gimnazială,,G.D.Teutsch,, Agnita jud.Sibiu

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părintii o ofera copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu consta numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părintii să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplină pozitivă!
7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învăță-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrazori, îmbrățișări etc.

„Eu sunt copilul! Tu fii în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Bibloigrafie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

Qui arrose les racines de la politesse ?

Prof. Traian Loredana
Școala Gimnazială Nicolae Balcescu, Bacău

Dès leur naissance, les enfants viennent en contact avec toutes sortes de situations. Ainsi, ils apprennent la langue maternelle, la manière de parler, d'agir ou de réagir. Leur mémoire est fréquemment comparée avec une petite éponge qui absorbe les réactions des personnes qui les entourent, aussi que les paroles et les gestes.

Les parents construisent la base du comportement des enfants et pendant la période d'enfance, aussi que pendant la vie entière, le comportement des parents représente en fait le modèle à être suivi.

La politesse est enseignée graduellement. Pendant les premières années de vie, les parents expliquent aux enfants le code de parler poliment, d'avoir un comportement agréable et désirable. C'est comme un métier obligatoire des parents d'éduquer leurs enfants. On commence avec des formules de salutation comme « Salut », « Bonjour », « Au revoir », « Comment ça va ? » « Enchanté de vous connaître », adressées aux adultes à l'occasion des différentes visites ou rencontres. À l'aide de l'imitation et de la répétition, les enfants vont développer un réflexe qui sera activé dans la société et qui les aidera à socialiser plus facilement avec les autres.

Un autre aspect qui ne doit pas être oublié, ce sont les remerciements et les modalités de demander ou de proposer quelque chose. À l'aide de l'imitation et les exemples de comportement qu'ils observent, les enfants peuvent utiliser des expressions comme « J'aimerais cela, s'il vous plaît », « Peux-tu m'aider, s'il te plaît ? », « Je voudrais te demander quelque chose, s'il te plaît » et bien sûr, le mot « Merci » ne doit jamais manquer dans une conversation de ce genre.

La base de l'utilisation des règles de politesse est mise, bien sûr, pendant les premières années de l'enfance, à l'aide des parents ou d'autres membres de la famille impliqués dans l'éducation des enfants, mais ces règles doivent être utilisées toute la vie. Leur rôle reste incontestablement le plus important dans le développement physique, psychique et social des enfants. Mais, après l'âge de 7 ans, l'école continue le renforcement de ces règles de politesse. C'est bien connu le fait que la modalité de parler et de se comporter contribue à construire son image dans la société. Ainsi comme l'agressivité et l'ignorance naissent dans la plupart des cas de l'agressivité et de l'ignorance, (un comportement indésirable), d'autre part, un comportement poli et un langage qui respecte les règles de la politesse mènent toujours vers un résultat positif. Chaque adulte (parent ou professeur) qui observe un enfant qui manifeste de l'hostilité, doit intervenir prudemment et gentiment afin d'expliquer ou de corriger les déviations de comportement. Ainsi, l'enfant deviendra conscient de ses fautes et il va devenir un adulte plus responsable.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.prim .Trăistaru Adriana
Liceul George Țârnea,Băbeni,Vâlcea

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Percepții asupra importanței trăsăturilor morale

Prof.Înv.Primar-Trăistaru Daniela
Școala Gimnazială Șelaru

Omul își însușește normele, principiile morale în mod empiric sau științific. Normele morale care privesc strict relațiile interumane sunt dobândite din fragedă copilărie, în principal prin exemplul celor din jurul copiilor, dar pot fi însușite/ întărite și în cadrul școlii. Așa cum afirma unul dintre cadrele didactice intervievate „formarea morală a copilului se face treptat.”; și pentru a realiza acest lucru și-a propus ca elevii săi „să învețe să gândească moral, [...] să știe că temperamentul și caracterul nu pot fi folosite ca scuze pentru păcat, [...] să știe că există legi morale aplicabile tuturor.”

Prima întrebare din interviu a vizat principalele trei calități pe care profesorii își propun să le formeze elevilor. Prin modul în care a fost adresată întrebarea, am dorit să observăm dacă profesorii și-au propus să dezvolte și latura morală, nu doar cea intelectuală a elevilor lor. Astfel, se poate vorbi de două mari categorii în care pot fi împărțite principalele caracteristici pe care cadrele didactice doresc să le formeze la elevii lor: trăsături morale și intelectuale. III.1.1. Trăsăturile morale enumerate de respondenți pot fi împărțite, la rândul lor, în trei categorii: trăsăturile morale exprimate în atitudinea față de societate și de oameni și în relațiile cu— aceștia.

Profesorii urmăresc ca elevii lor să dea dovadă de cinste, onestitate, sinceritate, corectitudine, dreptate, onoare, politețe/ respect față de oameni și pentru valori estetice și morale, toleranță, creșterea spiritului de echipă și a cooperării, empatie, prietenie, răbdare, compasiune, formarea unor conduite morale bine încheiate, responsabilizare morală și civică, omenie, bunătate, altruism, comportament civilizată, bun simț. Ei își doresc formarea unor copii educați, care să aprecieze valorile, capabili de optimism, patriotism, loialitate, spirit civic, altruism, atașat de colectiv. trăsăturile morale exprimate în atitudinea față de școală/ învățătură/ muncă vizate de— cadrele didactice sunt: responsabilitate, perseverență, ambiție (perseverență în 10 atingerea scopurilor educaționale), conștiinciozitate, punctualitate, seriozitate, eficiență, pragmatism, tenacitate în realizarea sarcinilor propuse, dragoste de carte/ muncă (cultul muncii, implicarea în activități), să fie motivați să învețe, rigurozitate, organizare, să dea dovadă de concurență loială, să fie receptivi la sarcini, ordonați și prompti, să se adapteze la situații noi de viață, să fie buni meseriași (un profesor care predă la o școală profesională). trăsături morale exprimate în atitudinea față de sine însuși: demnitate, modestie,— autocunoaștere (autoapreciere corectă), încredere în forțele proprii (stimă de sine), stăpânire de sine, autocontrol, consecvență, simțul demnității personale, cumpănare, echilibru emoțional. În cadrul focus-grupurilor, s-au conturat 3 calități cardinal: corectitudinea/cinstea, respectul și responsabilitatea. Pentru restul trăsăturilor de personalitate pe care profesorii sunt interesați să le formeze la elevii lor s-au cristalizat șase categorii care însumează trăsături de personalitate (tendințe dominante sau deprinderi centrale) și atitudini-valori în jurul cărora se pot închipui nenumărate scenarii paideice:

- a) Eul cu autocontrol: echilibru interior; stăpânire de sine; autocunoaștere/ autoevaluare.
- b) Eul ofensiv: curaj; încredere; ambiție; bun lider.
- c) Eul caritabil, mărinimos: toleranță; omenie; bunătate; prietenie/compasiune; colegialitate; altruism; sensibilitate (la prezența celuiilalt).
- d) Eul interactiv: implicare; spirit de echipă/de colaborare, lucrul în echipă; abilitatea de a comunica; spirit civic.
- e) Rigoarea muncii: seriozitate; perseverență; continuitate; capacitatea de a munci; hărnicie; rigoare; organizare; punctualitate; spirit de disciplină.

f) Cultura învățării și învățarea culturii: dorința de a învăța; interes față de ceea ce elevii fac; deprinderea de a studia, de a fi autodidact; nivel ridicat de cultură; cultivarea valorilor, respect față de valori; simț estetic, dragostea de frumos; înțelepciune (în sens de apetență pentru valorile spirituale).

III.1.2. Trăsăturile intelectuale enumerate vizează, atât disciplina predată de profesorul respondent, cât și caracteristici intelectuale generale: abilitatea de a comunica eficient, inteligența, rezistența la efort intelectual, abilități de muncă intelectuală, creativitatea, curiozitatea științifică/ intelectuală, inițiativa (capacitatea de a lua decizii), capacitatea de a învăța independent (de a se informa singuri), spiritul de observație, atenția, dezvoltarea gândirii 11 logice, exprimarea corectă, competența de comunicare într-o limbă străină, capacitatea de analiză și sinteză/spirit critic, spiritul de cercetare, interesul pentru studiu, perspicacitatea, cultura generală, familiarizarea cu informațiile de bază ale unui domeniu, pasiunea pentru un domeniu de studiu, plăcerea pentru lectură, autonomia intelectuală].

III.2. Situații de învățare relevante pentru educația moral-afectivă a copiilor Cadrele didactice participante la cercetare au fost întrebate ce situații de învățare proiectează, astfel încât copilul să: a. își asume responsabilități și să ia o decizie de natură morală; b. își poate regăsi nevoile și interesele; c. își poate exprima trăirile emoționale, empatia; d. își formeze o atitudine caracterizată de respect pentru ceilalți, toleranță, solidaritate etc.

Cerghit, I.; Neașu, I.; Negreț–Dobridor, I.; Pânișoară, I.O. (2001) – Prelegeri pedagogice – Editura Polirom, Iași Cernat, V. (2005) – „Psihologia stereotipurilor” – Editura Polirom, Iași Ciolan, L. (2002) – ”Pași către școala interculturală. Ghid de educație interculturală pentru cadrele didactice” – Editura Corint, București

Studiu privind eficiența metodelor bazate pe acțiune în ceea ce privește realizarea obiectivelor la domeniile experiențiale dș, dos, dlc

**Prof.inv.primar prescolar
Trăistaru Maria
Liceul Tehnologic Petre Ionescu Muscel
Loc. Domnești
Jud.Argeș**

Modernizarea procesului instructiv din grădiniță implică mai multe componente: proiectarea didactică, tehnici și instrumente de cunoaștere și evaluare a copiilor, parteneriate educaționale, activități extracurriculare, o metodologie didactică activă. Odată cu evoluția societății, educația și-a multiplicat neconținut formele de organizare. Factorilor educativi tradiționali li s-au adăugat alții noi precum biserica, instituțiile de cultură, mass-media, diferite centre de agrement, adică toți aceia care asigură educația nonformală. În eforturile de modernizare a învățământului românesc în grădiniță și școli se promovează strategii noi în acord cu tendințele actuale europene care să schimbe mentalitatea privind concepția copilului ca membru al Comunității Europene. Pregătirea specialiștilor- cadre didactice, părinți, în contextul standardelor internaționale, respectând în același timp și metodele tradiționale, aplicarea unor strategii curriculare specifice, programe și proiecte noi puse în prim plan prin respectarea drepturilor copilului, va duce la realizarea activităților educative la standarde actuale. Programele învățământului preșcolar oferă posibilitatea cât și libertatea ca educatoarele să-și aleagă tipurile de activitate, metodele, conținuturile în deplin acord cu nivelul de vârstă al copiilor, de interesul lor, de dorința de cunoaștere a fiecăruia. În consecință folosirea materialului intuitiv în procesul de predare, învățare, repetare, consolidare sau verificare a cunoștințelor, este foarte importantă atât în învățământul tradițional cât și în cel modern.

OBIECTIVELE CERCETĂRII 1. Identificarea eficienței metodelor bazate pe acțiune față de metodele tradiționale (analiză comparativă) 2. Identificarea valențelor formative ale bazate pe acțiune în ciclul preșcolar

IPOTEZA CERCETĂRII: Dacă în activitatea instructiv-educativă din grădiniță se aplică metode bazate pe acțiune, atunci activitatea va fi mai eficientă în ceea ce privește nivelul de învățare al copiilor.

METODOLOGIA CERCETĂRII

Design experimental

Locul desfășurării: Grădinița cu program normal:

Lunile martie – aprilie 2016 Conținutul:

1. Proiect tematic „Ne pregătim de Paște”;
2. Tema – „Suntem prietenii iepurașului” Forma de activitate:

Activitate integrată ADP+ALA+ADE

3. DS -activitate matematică: „Suntem prietenii iepurașului”
4. DOS -activitate practică: „Coșul cu ouă de Paște”

2. Proiect tematic „În lumea poveștilor”;

Tema – „Personajele din povești”

Forma de activitate: ALA + ADE DLC -Educarea limbajului „Trăistuța cu povești” -joc didactic

DOS -Activitate practică „Personaje din povești” -confeccionare album

Etapele experimentului - Utilizarea testelor de evaluare inițială. S-au evaluat cunoștințele copiilor despre poveștile studiate și despre numerele naturale de la 1 la 10

Predarea/învățarea conținuturilor

Nivel de vârstă Nr. subiecți Frecvența 5 ani 3 27% 6 ani 8 73%

2.a) Predarea/învățarea în ambient tradițional a proiectului tematic „Ne pregătim de Paște și „În lumea poveștilor”

2.b) Predarea/învățarea cu metode active, observarea, algoritmizarea, problematizarea lucrările practice, a proiectelor tematice „Ne pregătim de Paște” și „În lumea poveștilor” Descrieri: Prin metodele active, copiii își exersează capacitatea de a selecta, combina, învăța lucruri de care vor avea

nevoie în viața de școlar și de adult. Efortul copiilor trebuie să fie unul intelectual, de exersare a proceselor psihice și de cunoaștere, de abordare a altor demersuri intelectuale interdisciplinare decât cele clasice, prin studiul mediului concret și prin corelațiile elaborate interactiv în care copiii își asumă responsabilitatea, formulează și verifică soluții, elaborează sinteze în activități de grup, intergrup, individual, în perechi. Ideile, soluțiile grupului au încărcătură afectivă și originalitate, atunci când se respectă principiul flexibilității. La predarea învățarea conținuturilor pe tema Suntem prietenii iepurii (DS +DOS) s-au folosit metode active ca: exercițiul, problematizarea. Aceste metode ajută copiii să-și fixeze cunoștințele, să evidențieze asemănări și deosebiri în cazul a două numere, să descopere soluții pentru situațiile create, să exerseze operațiile gândirii.

1. Fiecare copil primește 10 jetoane în formate de iepurași având scris pe ei cifrele de la 1 la 10. Copiii trebuie să așeze cifrele în ordine crescătoare apoi descrescătoare

2. Se arată o cifră, copiii trebuie să așeze atâtea ouă cât arată cifra, apoi se arată un jeton, copiii numără elementele de pe jeton și spun cifra care corespunde numărului de elemente.

3. Descoperă greșeala strecurată intenționat în șirul de numere.

4. Rezolvarea problemelor ilustrate După parcurgerea cu succes a probelor, copiii vor putea păstra materialul mărunț utilizat. În plus iepurașul oferă fiecărui copil câte un coșuleț decupat din hârtie colorată. Cu aceste elemente pregătesc o surpriză iepurașului. Pentru tema „În lumea poveștilor” (DLC +DOS) s-au folosit bazate pe acțiune ca conversația euristică, jocul de simulare, lucrarea practică. S-a pornit de la ideea de joc. Un copil atins cu bagheta fermecată va lua din trauștută o imagine, un jeton, îl recunoaște și denumește din ce poveste face parte, iar personajele alese vor fi așezate la panou în dreptul celor două fețe: veselă pentru personaje bune și tristă pentru personaje rele. Alți copii vor alege personaje după unele versuri ghicitori. Prin metode active copiii găsesc răspunsuri inedite la întrebări despre faptele personajelor și vor interpreta jocuri de rol.

La final, cu materialele trimise de Zâna Poveștilor, vor realiza albume cu personajele lor preferate. Conținuturile au fost predate prin activități integrate și s-au folosit mijloace moderne ca suport. Toate metodele active stimulează creativitatea, comunicarea, activizarea tuturor copiilor și formarea de capacități ca: spiritul critic constructiv, independență în gândire și acțiune, găsirea unor idei creative, îndrăznețe de rezolvarea a sarcinilor de învățare. Fiind prezentate ca niște jocuri de învățare, de cooperare, distractive, nu de concentrare, metodele active învață copiii să rezolve probleme cu care se confruntă, să ia decizii în grup și să aplaneze conflictele. Situațiile de învățare, rezolvate prin metode bazate pe acțiune dezvoltă copiilor gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică și înțeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment, ei critică comportamentul, ideea, fapta și nu critică personajul din poveste sau copilul, adultul. **CONCLUZII**

a) învățarea în învățământul tradițional

- memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic
- competiția între copii cu scop de ierarhizare;

Avantaje:

- stimulează efortul și productivitatea individului; promovează norme și aspirații mai înalte;
- micșorează distanța dintre capacități și realizări; pregătește copiii pentru viață, care este foarte competitivă

Limite:

- generează conflicte și comportamente agresive; interacțiune slabă între colegi;
- lipsa de comunicare; lipsa încrederii în ceilalți;
- amplifică anxietatea copiilor, teama de eșec; egoism;
- Activitatea individuală are și avantaje dar și limite

Avantaje: cultivă independența copiilor și responsabilitatea pentru ceea ce fac; se desfășoară sub forma realizării unor sarcini de către fiecare copil, independent de colegii săi, cu sau fără ajutor din partea cadrului didactic; învățământul individualizat este adaptat particularităților fizice și psihice ale fiecărui copil urmărește progresul copilului prin propria lui activitate.

Limite: grad redus al interacțiunilor între copii; independența scopurilor copiilor; slaba exploatare de către cadrul didactic a resurselor grupului; succesul sau eșecul unui copil nu îi afectează pe ceilalți membri ai grupei; nu creează motivație deosebită pentru învățare; nu ajută la formarea abilităților de comunicare;

b) învățarea în alternativa modernă

- apel la experiența proprie;

- promovează învățarea prin colaborare;
- pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții. Cooperarea-activitatea pe grupe

Avantaje:

- stimulează interacțiunea dintre copii; generează sentimente de acceptare și simpatie;
- încurajează comportamentele de facilitare a succesului celorlalți; creșterea stimei de sine;
- încredere în forțele proprii; diminuarea anxietății față de școală;
- intensificarea atitudinilor pozitive față de educatoare

Limite:

- munca în grup, prin colaborare, nu pregătește copii pentru viață,
- metodele active aplicate în activitatea pe grup sunt mari consumatoare de timp și necesită experiență din partea cadrului didactic;

- lipsește materialul didactic necesar;
- copiilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învățare;
- e nevoie de eforturi și încurajări repetate pentru a-i convinge că se așteaptă altceva de la ei.

Activitatea de învățare în grup se definește ca o metodă în care sarcinile sunt executate de grupuri mici de copii, grupuri care sunt autoconstituite și care se autodirijează. Este folosită cu succes în cadrul alternativei moderne, fără a neglija însă munca individuală, ci doar privind-o pe aceasta ca o componentă a muncii în echipă. Dacă la tradițional elevii erau selectați în funcție de capacitățile intelectuale, aici apar grupuri unde toți elevii pot lucra împreună, urmând ca fiecare membru al grupului nu numai să-și îmbunătățească situația, dar și să contribuie la creșterea performanței grupului din care face parte. Școala tradițională desparte principial educația școlară de cea din familie. În mod tradițional părinții erau solicitați doar la susținerea materială și administrativă a clasei. Grădinița își rezervă dictatul asupra metodelor de educație teoretică, părinții fiind simpli supraveghetori ai îndeplinirii lecțiilor. Pe de altă parte educația morală și a comportamentelor este atribuita familiei. Se comunică doar rezultatele unor evaluări - adesea din perspectivă unilaterală. Didactica modernă consideră părinții ca primii învățători ai copilului, parte din procesul de învățământ. Părinții sunt invitați să participe efectiv la clasă, la procesul de educație, bineînțeles sub auspiciile unei colaborări cu educatorul. Prezența unui părinte în clasă este un fapt firesc, nici festiv, nici perturbator.

BIBLIOGRAFIE

1. Bontaș Ioan -Tratat de pedagogie, editura BIC ALL, București, 2007.
2. Bruner J.J., "Pentru o teorie a instruirii", Editura Didactică și Pedagogică, București, 1970.
3. Cerghit I., "Didactica", Editura P.R.A., București, 1994.
4. Cerghit I., "Metode de învățământ", Editura Didactică și Pedagogică, București 1980.
5. Claparede Ed., "Educația funcțională", Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973 Curriculum pentru învățământ preșcolar, 3-6/7ani MECT, 2008.
6. Dottreus Robert, "A educa și a instrui", Editura Didactică și Pedagogică, București, 1970.
7. Ezechil Liliana, Păiși Lăzărescu Mihaela (2011), Laborator preșcolar, editura V&I Integral București

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.Inv.Primar,Trandafir Florentina Adriana
Școala Generală „Tudor Pamfile“
Comuna Țepu,Județul Galați

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită în general pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume,însă psihologii spun că educația din primii ani de acasă de care cei mici au parte în familie ,definește viitorul adult.

Chiar dacă aparent în educația copilului lucrurile decurg de la sine,există factori care pot influența această dezvoltare pe toate palierele sale,iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial si de felul în care copilul se raportează la lumea din jurul său u.

Educarea copilului cuprinde mai multe etape și se face treptat adaptându-l perioadelor specifice din viața lui.Criza de personalitate care este o perioadă normală,înțelegerea unor anumite reguli după cinci ani,politețea care este oglinda familiei și bagajul de informații cu care copilul pleacă în viitor ,sunt o parte din etapele pe care un copil și le formează în familie alături de cei care-l susțin.

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Totodată educarea copilului într-o atmosferă deschisă bazată pe iubire și încredere,face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare ale copilului ,pentru că el înțelege lumea complet diferit la trei,la cinci și la șapte ani.Părinții sunt adevărate modele pentru copii și nu degeaba întâlnim des expresia “copilul face ceea ce vede și ce aude la părinți”.

Este important să ne recompensăm copilul și să îl laudăm ori de câte ori este cazul,iar în situații extreme dezamăgirea și nemulțumirea părinților dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu,să stabilească reguli realiste,echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.Este important ca ambii părinți să fie consecvenți în educarea copilului,să accepte greșelile involuntare și să nu uite că și adulții greșesc uneori.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și de competențe între adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare.Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere și parteneriat.

Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare,este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru ,să-i recunoaștem unicitatea,personalitatea și nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil,reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care crește ,de aceea fiind foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

În felul acesta copilul capătă un model de relație, pe care îl putem găsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în felul său.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat,productibil care să le ofere sentimentul de siguranță,stabilitate,căldură și protecție din partea părinților.

Programul zilnic induce coerența,disciplina în planul mental al copilului și îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un exemplu bun pentru copii,punând temelia unei legături solide între noi și ei.Noi pătrundem în lumea lor ,iar ei într-a noastră.

În concluzie educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca,iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani de acasă.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR: TRANDAFIR MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GĂGEȘTI
BOLOTEȘTI-VRANCEA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

Expresia „**cei șapte ani de-acasă**“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

„**Cei șapte ani de acasă**“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere acasă sau în societate. Și evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, “nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată ”**culmea achizițiilor**”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc “**cei șapte ani de-acasă**” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență

hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune ”bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere”, iar copilul învață prin imitație.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „**vârsta de aur**” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„**Cei 7 ani de acasă**” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **OM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

1. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002 .

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Tranisan Mirel

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația primită în cei șapte de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este

important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.înv.preșcolar TRIF RODICA
G.P.P. Nr. 24, ORADEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

DRAGOSTEA PĂRINȚILOR

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.

Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

VĂRSTELE

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți

observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educația se face pentru copil și nu pentru comoditatea și liniștea noastră de mai târziu

**Prof. pt. învăț. preșc. Trifan Andreea
G.P.N. Nr.4 Chirnogi, jud.Călărași**

Din perspectivă proprie, anii pe care i-am petrecut alături de părinții mei, au fost cei mai importanți, cu precădere primii ani, când am învățat ce este viața și cum trebuie să trec prin ea.

Fiecare părinte trebuie să învețe să-i acorde propriului copil, încă din primele zile de viață, o atenție deosebită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este responsabil pentru a-i explica diverse lucruri.

Trecând peste realitatea cum că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, întrucât copiii sunt incluși în diferite forme educaționale încă de la vârste fragede, rămâne ideea de la baza următoarei expresii: normele de conduită se învață din familie. În acest mediu, copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea normelor unui comportament social corect. Școala precum și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să certifice și să consolideze normele deja deprinse din familia proprie.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe încă din prima zi de viață a micuțului. Din nefericire, mai aud și replici din partea unor părinți ca: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el!“, „Atunci când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ de fapt, trădează greșelile educative pe care le fac majoritatea părinților în primii ani de viață ai copilului. Specialistii susțin cu precădere că regulile de comportament și educația date în primii 7 ani de viață sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Pentru viitorii cetățeni ai societății și anume, copiii, anii petrecuți în sânul familiei sunt cei mai importanți. De asemenea, are o mare relevanță, ca părinții, să fie riguroși cu ei înșiși, pentru că fiecare copil ascultă de sfaturile lor, dar observă în mai ales gesturile acestora. Dacă există o perioadă când aceștia ascultă de cuvânt, la fel de bine există și o perioadă în care esențiale sunt faptele.

Pentru a încheia acest articol într-o manieră personală, vreau să spun că eu consider educația ca fiind cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, doar că acea haină a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

“IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Profesor TRIFOI LĂCRĂMIOARA FELICIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “LAURENȚIU ULICI” RONA DE JOS

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi.

De la 3 la 5 ani, copilul își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent.

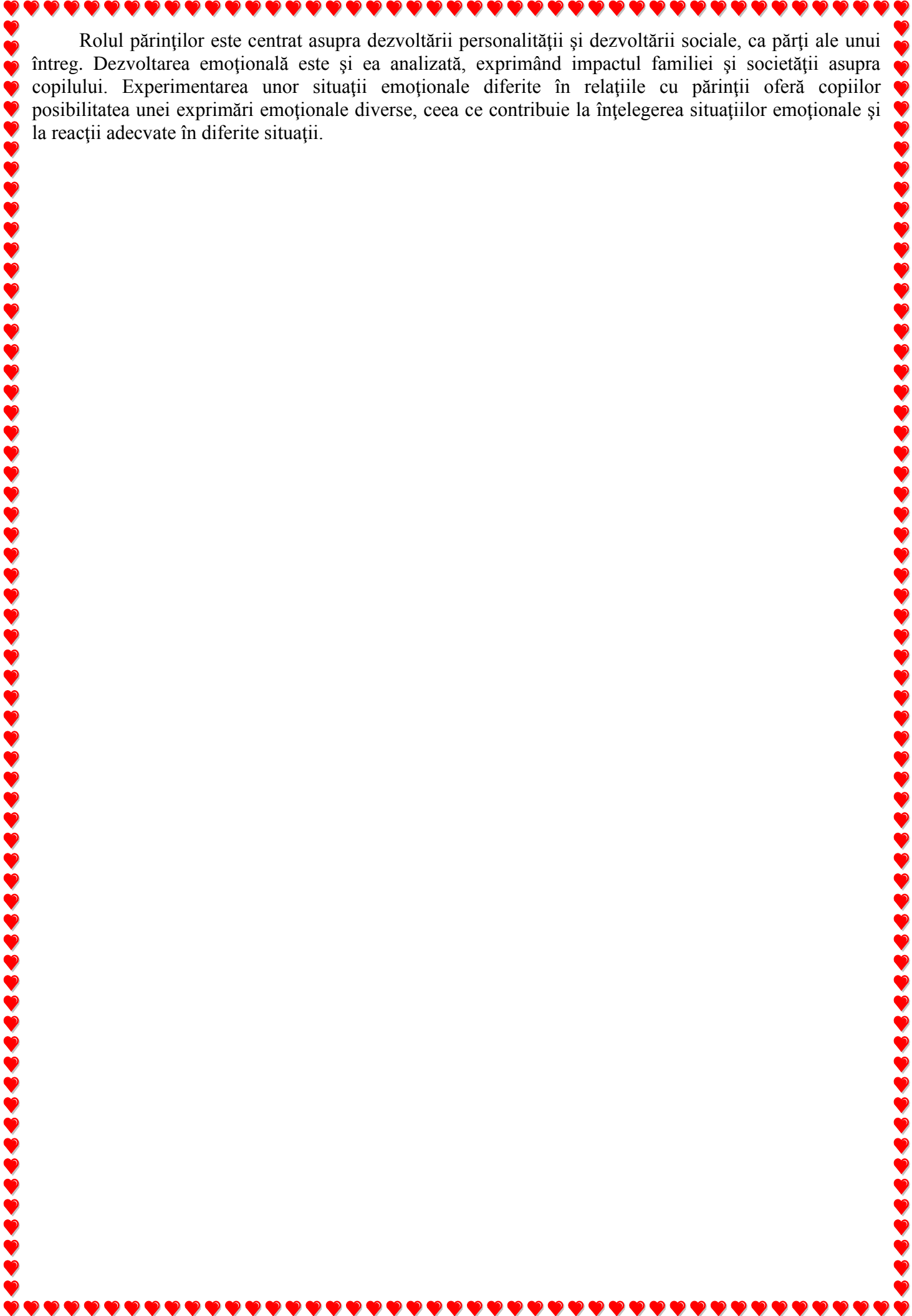
Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială

Educația din primii ani de acasă, de care cei mici, definește în bună măsură viitorul adult.

Este adevărat ca nu prea mai există cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Cei 7 ani de acasă
- repere ale dezvoltării psiho-somatice în primii ani de viață

Prof. TRIFOI ILEANA
Sc. Gimnazială „George Coșbuc”
Sighetu Marmației
Maramureș

În formarea și educarea copiilor, familia are un rol hotărâtor. Părinții sunt cei care asigură, încă din primele zile de viață, dezvoltarea armonioasă a copilului, atât răspunzând nevoilor fizice, cât și psihice ale acestora.

În decursul primilor 7 ani, copiii trec prin mai multe etape de dezvoltare și de aceea este importantă cunoașterea particularităților psiho-somatice, pentru că de cele mai multe ori, anumite reacții, firești într-o oarecare măsură, sunt abordate greșit și astfel pot apărea dezechilibre serioase în educația copiilor.

Se folosește frecvent expresia „nu ai cei șapte ani de acasă”, atunci când copiii sau tinerii au un comportament inadecvat în anumite situații. Ne raportăm în permanență la un set de valori care, deși cunosc anumite modificări odată cu trecerea timpului, rămân valabile principiile de bază căci reprezintă echilibrul unor relații juste, armonioase, între indivizii unei societăți.

Dezvoltarea copilului de la naștere la maturitate se produce în etape succesive și coerente, cu structură psihică unitară, cu profil specific reflectat într-un comportament caracteristic.

Intrând în lume, copilul necesită îngrijire într-un mediu mereu adaptat posibilităților și cerințelor activității sale. Activitatea copilului până la 1 an este mai ales instinctivă și se manifestă prin reflexe. Apoi, folosirea organelor de simț îl conduc spre primele acte voluntare care vor da naștere unor obișnuințe și sentimente primare. Sensibilitatea se ascute datorită unor stimuli. Copilul își dezvoltă astfel, o inteligență senzorială, motrică sau practică, aceasta precedând însușirea limbajului.

Între 1-3 ani, copilul realizează cuceriri importante: mersul și vorbirea. Mersul îi cere o participare foarte intensă, permite cucerirea spațiului locomotor și astfel se accelerează evoluția mintală. Limbajul stimulează procesele gândirii și îi oferă acces la lumea simbolurilor. Imitarea de către copil a adulților este intensă, deci modelele oferite trebuie să fie corecte atât la nivelul limbajului cât și a comportamentului. (pronunție corectă, limbaj îngrijit, atitudine corespunzătoare situației)

Către sfârșitul vârstei de 3 ani, se fixează primele amintiri, se conturează simpatii și antipatii accentuate, se manifestă interesul spontan pentru anumite activități.

„Arta educatorului în perioada de la 0 la 3 ani consta, după cum arată psihologul francez Maurice Debesse în a urma pas cu pas progresele maturizării organice pentru a realiza exercițiul optim al dezvoltării psihice.

La vârsta preșcolară copiii se împiedică și cad cu ușurință poate și datorită unei dezvoltări disproporționate între capul, corpul relativ dezvoltate și picioarele scurte. Mușchii mici se dezvoltă mai lent, ceea ce se relevă într-o lipsă de precizie în mișcările fine. De asemenea acum copilul solicită atenția și admirația celor din jur și de aceea recurge la diverse modalități de a obține aceste lucruri.

În primii 7 ani de viață, activitatea prin care se realizează exersarea funcțiilor psihice este jocul.

„Copilăria este făcută pentru a te juca” spune psihologul elvețian E. Claparede. Prin intermediul jocului copilul cunoaște realitatea. Cu atât mai important este, în această perioadă alegerea unor jocuri sau jucării potrivite vârstei care stimulează gândirea și pot implica și alți membri ai familiei.

Asimilând treptat, în forme încă rudimentare diferite modele de conduită, copilul se manifestă ca individualitate, trăiește comportarea și nu o justifică, dezvoltându-și personalitatea. Deci, cunoașterea specificului dezvoltării psihice permite o acțiune justă din partea adulților.

Cei 7 ani de acasă
(rolul familiei in formarea primele noțiuni și deprinderi ale copiilor)

Prof. TRIFOI SILVIU
SC. GIMNAZIALA VADU IZEI
MARAMURES

Indiferent din ce perspectivă este analizată familia, ea îndeplinește un rol complex, exprimat printr-o serie de funcții cu caracter biologic, economic, juridic, cultural-artistic.

Ca grup social sau unitate socială, familia a apărut pe o anumită treaptă a dezvoltării sociale și a evoluat de-a lungul istoriei, fenomenele pe care le implică fiind determinate de condițiile sociale.

Multitudinea relațiilor ce se stabilesc între membrii familiei constituie mediul familial. Evident ca aceste legături se stabilesc atât în plan vertical între copii și părinți sau bunici, cât și pe orizontală între membrii aceleiași generații: soți, frați.

Structura familiei determină expansiunea relațiilor și implicit valențele lor educative. Bunicii, părinții și chiar și chiar frații mai mari oferă anumite modele comportamentale ce vor fi asimilate de copii în mod spontan, prin imitație. Mediul familial este universul natural al copilului, acesta împărtășind valorile morale și sociale ale adulților în funcție de specificul familiei, nivelul de pregătire socio-profesională, posibilitățile materiale, etc.

Funcția educativă a familiei este rezultatul unei acțiuni dirijate, ce oferă într-un mediu specific un set de valori și atitudini ce contribuie la formarea personalității copilului. Asupra acestuia acționează atitudinea părinților, manifestată într-o formă autoritară, despotică, represivă, o atitudine echilibrată sau una neutră, indiferentă față de educația copiilor.

Din acest punct de vedere, dacă vom compara atitudinea părinților și a profesorilor, putem identifica diferențe majore. Autoritatea părinților este expresia concepției lor despre educație și o manifestare atitudinală în relațiile lor cu copiii, pe când autoritatea profesorului este o notă definitorie a funcției pe care o îndeplinește.

Valențele educative ale familiei reflectă în mod direct relațiile ce se stabilesc în interiorul familiei, modelele culturale, sociale, religioase, pe care le oferă. Din această perspectivă ele au un caracter potențial. De aceea mediul influențează educația copilului. Acesta imprimă acțiunii educaționale anumite particularități. Fiecare membru al familiei acționează însă în funcție de experiența și posibilitățile sale, de concepția despre educație, de locul pe care îl ocupă în structura de ansamblu a familiei.

Legat de această componentă se pune problema autorității părintești. În funcție de atitudinea adoptată, observăm în zilele noastre comportamente extrem de diverse în special în familiile în care părinții sunt separați, dar nu numai, în sensul că de multe ori copiii sunt răsplătiți sau „ademeniți ” cu sume de bani sau cadouri importante pentru a alege să locuiască sau să prefere un anumit părinte. Acțiunea educativă din familie se particularizează și prin finalitățile sale.

Deci, după părerea mea, rolul familiei în formarea copiilor în primii ani de viață este foarte important, asigurarea unui climat educativ favorabil având o influență puternică asupra dezvoltării ulterioare.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

P.I.P.TRIFU MITA

LICEUL TEORETIC „C-TIN BRANCOVEANU”,DABULENI,DOLJ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,

asa cum ne comportam noi, asa vor trai si se vor manifesta pe viitor. Copii cresc si se formeaza in viata intr-un univers pe care-l creeaza parintii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundatiei Romania de Maina, Bucuresti.

Negovan, V., (2003), *Introducere in psihologia educatiei*, Editura Curtea Veche, Bucuresti.

Salavastru, D., (2004), *Psihologia educatiei*, Editura Polirom, Iasi.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ”

Prof. înv. primar Trufaș Ioana-Angela
Școala Primară Burjuc, jud. Hunedoara

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voioșește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Consilierea și educația părinților, Vrăsmaș Ecaterina Adina, Editura Aramis, București, 2002

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. înv.prof.primar: Tudor Andreea Cosmina
Școala Gimnazială Numărul 126 ,sector 5, București

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E normal pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși și bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia devine o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Fiecare părinte poate descoperi noi și noi modalități de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă. Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaipe pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă. Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Obișnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Învăță-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că romeii sunt o etnie rea și că trebuie să se poate cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Doar împreună construim cei șapte ani de-acasă

Prof.înv. primar:Tudor Aurelia
Școala Gimnazială nr 29 „Mihai Viteazul” Constanța

Educația se preocupă, în aceeași măsură, ca și pedagogia, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concret, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăța pentru a ști” la „a învăța pentru a acționa”, la o schimbare de viziune și de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o faptărea. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță/ la școală sau oriunde se duce, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără nici urmă de teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, copilul începe să bombardeze cu păreri și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

Iată câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă :

a) În natură:

- să-i implice în culesul fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.

b) În gospodărie:

- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță/ școală:

- să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Anca, colega ta și ne întâlnim pe drum...”)

Deși e greu de crezut fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare atât de necesare

Pe de altă parte putem atrage atenția asupra faptului că părinții sunt modele pentru copil. Va fi ineficient să atragem atenția copilului să nu vorbească foarte tare spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri sau țipete în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Bibliografie:

- “Educația preșcolară în România”, P., Emil, R., Iucu, Polirom, 2002
- „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.
- ” Consilierea și educați părinților”, Vrăsmaș Ecaterina Adina, Editura Aramis, București, 2002
- www.copii.ro

Rolul familiei în educația copilului

Prof.inv.primar Tudor Ioana
Liceul Teoretic „Ion Gh. Roșca”
Osica de Sus, Jud. Olt

Dacă am privi lumea ca fiind formată din mai multe cercuri concentrice, familia reprezintă „primul cerc” pe care copilul îl descoperă, cu care interacționează, pe care-l imită. Orice gest, mișcare, cuvânt, oricât ar părea de nesemnificativ își pune amprenta fără nicio îndoială asupra dezvoltării fizice și psihice a copilului. Acesta este un recipient emoțional și un partener în dialogul emoțional care se instalează între el și mamă, de la naștere.

Încă de la începutul secolului trecut, Kant-urmărind un proiect de emancipare a condiției umane - scria „Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu, altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea.”(Kant, Im. 1992,p.5).

Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșala.”

Familia este cea mai veche și cea mai importantă instituție din lume. După cum este familia noastră tot așa va fi și societatea noastră. Mediul familial reprezintă mediul optim pentru formarea și devenirea umană, mediul afectiv, social, cultural, cadrul în care se desfășoară acțiunea educativă a familiei, locul în care copilul învață să fie iubit și să iubească cu mult înainte ca el să fie în stare să facă distincția între aceste două elemente. Impulsurile primare ale copilului își vor găsi aici satisfacțiile cuvenite sau vor întâmpina frustrările inevitabile, temperate însă de dragoste. Mediul influențează, educația acționează, nu însă independent, ci concomitent.

Preșcolăritatea este apreciată tot mai mult ca fiind vârsta ce cuprinde cea mai importantă experiență educațională din viața unei persoane, pe parcursul ei înregistrăm ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele din cele mai semnificative achiziții cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația primită depinde de valorile pe care le are familia și pe care le transmite copilului, de relația afectivă dintre copil și părinți. Degeaba atragem atenția copilului să fie respectuos cu cei din jur, dacă membrii familiei vorbesc mereu răstit și vulgar. Pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, pentru că modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât copilul ajuns adult va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său, fiind convins că așa este normal. Probabil că nu există o altă relație interpersonală cu o încărcătură psihologică atât de puternică și de complexă ca relația dintre părinți și copii. Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața.

Bibliografie

1. Bakker I, Janssen H., „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii, București, 1998
2. Ciofu C., „Interacțiunea părinți -copii ,Editura Medicală Amaltea, București, 1998
3. Golu Mihai, „Dinamica personalității ,Editura Geneze, București, 1993

Cei șapte ani de-acasă Disciplinarea pozitivă

Prof. Tudorache-Marin Viorica
Școala Gimnazială "Dimitrie Sturdza" Tecuci

Fiecare părinte își dorește să crească un copil educat, civilizată, care să dea dovadă de bună creștere să primească expresia laudativă "are cei șapte ani de-acasă", ca recompensă a comportamentului în societate.

Până la șapte ani, copilul înregistrează ca o cameră de luat vederi comportamentul părinților, adulților din viața sa, de aceea, chiar dacă au aceeași vârstă, copiii răspund cu comportamente diferite la același tip de stimul. Chiar dacă nu sunt de acord cu ceea ce văd, sau aud de la copiii lor, părinții trebuie să fie conștienți că se reflectă ca într-o oglindă în comportamentul acestora.

Relația copil- părinte este foarte importantă în formare celui sau celei mici, modul în care este motivat/motivată, recompensat/recompensată, pedepsit/pedepsită, atenția, aprecierea ce li se acordă sunt factori constructivi sau distructivi în funcție de patternul de comunicare din fiecare familie.

Disciplinarea pozitivă este tipul de educație cel mai potrivit pentru formarea la copil a inteligenței interpersonale, modul în care copilul va relaționa cu cei din jur, colegii, când vor intra la grădiniță, doamnele educatoare, părinții colegilor, etc.

Voi prezenta în cele ce urmează câteva modalități prin care reușim să obținem de la copil comportamentul dorit:

1. Când *dați o comandă*, când *exprimați o dorință*, dați-i copilului imediat un *feed-back* despre felul în care reacționează.

Nu plecați pur și simplu ci rămâneți să asistați la activitate și oferiți comentarii pozitive.

2. Imediat ce ați dat copilului comanda sau i-ați cerut să facă ceva și acesta începe să se conformeze cerințelor, ***lăudați-l pentru complianță***:

- „Îmi place când faci ceea ce îți cer.”,

- „Îți mulțumesc că ai făcut ce te-a rugat mama/tata.”,

- „Uite ce bine (repede, precis etc) faci.....”,

- „Ce copil bun ești la.....”

3. După ce ați fost atent la complianța copilului, puteți să plecați pentru câteva momente, în cazul în care este nevoie, cu condiția ***să vă întoarceți frecvent și să îl lăudați pentru complianță***.

4. În cazul în care copilul a îndeplinit o sarcină fără să i se fi cerut, trebuie să îl lăudați în mod deosebit. Puteți să îi oferiți niște *privilegii* ceea ce îl va ajuta pe copil să țină minte și să urmeze regulile casei fără să trebuiască să i se repete tot timpul.

5. Ar fi bine dacă ați începe să folosiți acordarea de atenție pozitivă copilului în aproape toate situațiile în care dați comenzi.

Alegeți ***două sau trei comenzi*** pe care copilul ***nu*** le îndeplinește *consecvent*.

Trebuie să faceți un efort special pentru a-l lăuda și să fiți atent la el ori de câte ori începe să se conformeze acestei sarcini specifice.

Alegeți o perioadă în care copilul nu este foarte ocupat și rugați-l să îndeplinească sarcini simple:

„Dă-mi, te rog, o batistă (o lingură, un prosop, un ziar etc)”, „Poți să-mi aduci.....?”.

Aceste comenzi „simple” trebuie să implice doar un efort *minim* din partea copilului.

Dați *cinci* sau *șase* asemenea comenzi una după alta, în decurs de câteva minute. După îndeplinirea fiecăreia, ***lăudați-l*** pentru complianță: „Îmi place când ești ascultător”, „Ești foarte drăguț când faci ce îți se cere”, „Mulțumesc că ai făcut ce te-am rugat să faci”.

Încercați să aveți câteva asemenea perioade în fiecare zi. Deoarece cerințele sunt foarte simple cei mai mulți copii (chiar și cei cu probleme comportamentale) le vor îndeplini.

Aceste situații oferă oportunități excelente în care îl puteți „prinde când este cuminte” și aveți ocazia să îl ***lăudați*** pentru complianța lui.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă

etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Bibliografie:

Altepeter, T.S., & Breen, M. J., (1992), Situational variation in problem behavior at home and school in attention deficit disorder with hyperactivity, 741-748;

Barkley, R.A., Guevremont, D. C., Anastropoulus, A.D., & Fletker, K.F. (1992), A comparison of three family therapy programs for treating family conflicts in adolescents with attention deficit hyperactivity disorder, 60, 450-462.

Dishion, T.J., & Patterson, G.R. (1992), Age effects in parent training outcome. Behavior Therapy, 23, 719-729.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Tudoran Steluța-Fani
Prof.inv.primar,
Școala Gimnazială "Nicolae Iorga" Slatina, Olt

Educația pornește de la cei "șapte ani de-acasă". Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea caracterului. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul acestuia.

În familie se oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Aici se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al "celor 7 ani de acasă". Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, la conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune, în concordanță cu etapa de dezvoltare în care acesta se află.

După ce ajunge la vârsta școlară, educația copilului se împarte între familie și școală. Școala va trebui să șlefuiască ceea ce a realizat familia.

"Cei 7 ani de acasă" își pun cel mai mult accentul în ceea ce devine un copil mai târziu, adultul de mâine. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Psihologii atrag atenția asupra faptului că, în prezent, regulile bune-cuviințe sunt din ce în ce mai străine copilului modern, mai ales că, în majoritatea culturilor lumii, deprinderea copiilor cu regulile de bună purtare este o parte esențială a educației celor mici, în pofida faptului că "cei șapte ani de-acasă" sunt decisivi pentru felul în care viitorul adult se va integra în societate și pentru modul în care acesta se va raporta la valorile unanim acceptate.

Chiar dacă se consideră că în prezent societatea nu mai acordă suficientă atenție regulilor de bună purtare pe care trebuie să le transmită copiilor, unii analiști susțin că nimic nu s-a schimbat în societatea modernă. În orice colț al lumii, regulile par să fie aceleași, permițând individului să fie recunoscut, apreciat de societatea în care trăiește, prin cei "șapte ani de acasă". Diferența față de trecut este aceea că s-a trecut de la un model familial foarte ierarhizat la unul mult mai democratic și mai permisiv, bazat pe un gen de complicitate cu capriciile celor mici, ceea ce nu înseamnă că cei mici nu mai trebuie învățați, spre exemplu, să țină cont de vârsta interlocutorului, pentru a-și adapta discursul și comportamentul față de cel de alături într-un mod civilizată și decent, mai ales că a te adapta în funcție de nevoile celuilalt înseamnă, de fapt, să știi să trăiești frumos.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

LIMITE ȘI REPERE ÎN EDUCAȚIA DE ACASĂ

Prof. Tudorică Vasile

Școala Gimnazială Nr. 11 Buzău, Jud. Buzău

„Cuvântul acționează atunci când cel care-l rostește este el însuși acest cuvânt” (K.G. Durckheim)

Se spune că, dacă vei reuși să educi un copil încăpățânat să se poarte „cum trebuie”, el o va face întocmai, cu toată determinarea de care este capabil.

Să ajuți un copil să crească este un rol complex, care le generează părinților sentimente contradictorii: pe de o parte, ei ar dori să-și păstreze copilul la o vârstă mică, pe de altă parte au dorința ca acesta să devină un copil autonom cât mai repede posibil.

Să educi un copil cu caracter temperamental se poate dovedi epuizant, dacă nu dai dovadă de iubire și nu ești constant în principiile și acțiunile tale pe termen lung. Cu cât copilul este mai inteligent, cu atât sarcina se poate dovedi mai dificilă.

Educarea unui asemenea copil nu presupune să te lansezi într-o luptă a voințelor, căci vei sfârși prin a fi stors de vlagă. Scopul nu este să-i arăți copilului cine comandă în această relație, ci să-l ajuți să-și amelioreze caracterul, întărind regulile de bază. Redactarea unei liste foarte clare se poate dovedi o idee foarte bună, elaborând și adăugând câte o regulă pentru fiecare dintre cei șapte ani.

A țipa nu este o soluție pe termen lung, deoarece un copil are nevoie mai ales de o educație armonioasă pentru o dezvoltare cerebrală sănătoasă. E adevărat că aceasta presupune să dai dovadă de creativitate! Ar putea mai curând avea efect o pedeapsă care îndeamnă la reflecție, la un gest amabil, cum ar fi întocmirea cu mijloace specifice vârstei a unui bilet de scuze.

Altă soluție ar fi discutarea pe tema regulii încălcate, ceea ce îi permite copilului să reflecteze și îi dă timp să se calmeze.

Capriciile au la bază egoismul. Părinții trebuie să redirejeze această puternică forță în direcția bună. Copilului i se poate oferi ocazia pentru o scurtă perioadă de a fi responsabil, măcar câteva minute, implicându-se într-o anumită cauză, participând la proiecte care să-i pună la încercare limitele personale.

Câteodată, temperamentele vulcanice, oboseala și frustrarea îi pot face pe părinți să uite tandrețea, dar, fără exemplul lor, copiii nu pot învăța să fie amabili. Primele momente ale zilei, întoarcerea de la școală sau ritualul de culcare a copilului pot fi momente potrivite pentru un sfat bun, mult mai ușor acceptat dacă este însoțit de o mângâiere, o vorbă de alint sau o vorbă blândă, de încurajare.

Personalitatea părinților se reflectă în comportamentul copiilor, creându-se un stil de interacțiune propriu fiecărei familii, fiecare prezentând o istorie diferită. Membrii unei familii cresc, iată, împreună, astfel încât investiția în educația de acasă a unui copil poate aduce celor din jurul lui multe bucurii și motive de mândrie!

CEI 7 ANI DE ACASA
INSUSIREA COMPETENTELOR DE COMUNICARE CORECTA

Sc. Gimn. "Petre N. Popescu"- Vanatori, Mures
Prof. Luminita Tudosa (Limba si literatura romana)

"Limba este mijlocul prin care ne aratam ideile si cugetarile noastre; acela ce cunoaste si stie mai multe lucruri, a aceleia limba este si mai bogata de vorbe si mai placuta." (Ion Heliade Radulescu)

Desi au trecut multe decenii de cand I.H.Radulescu isi exprima aceasta opinie vis a vis de limba si comunicare, ideea este de actualitate pentru societatea noastra. Ea surprinde importanta calitatii exprimarii, importanta asimilarii unui vocabular diversificat, astfel incat limba sa fie bogata si expresiva fiindca prin ea se vede nivelul de educatie si de cultura al vorbitorului.

Epoca actuala inseamna comunicare. Totul graviteaza in jurul comunicarii, ca mijloc de a stabili legaturi. Angajandu-se intr-un act de comunicare verbala, comunicatorii (interlocutorii) consimt o apropiere de statut si , in acelasi timp, intra intr-o relatie de respect reciproc.

Si totusi... Intr-o epoca a democratiei, o epoca in care reusita unei relatii de orice natura – sociala, economica, amicala etc – depinde de eficienta comunicarii, exista, din pacate, multi vorbitori nativi de limba romana care comit greseli de exprimare . Indiferent daca vorbitorul care comite greseli de exprimare este de varsta scolara sau nu, reprosul se indreapta catre scoala. Oare de ce numai catre scoala? Este adevarat ca la scoala se invata multa teorie si analiza gramaticala si poate prea putin se insista pe comunicarea orala, pe construirea de discursuri potrivite diverselor ipostaze de viata. Poate ar trebui sa insistam tocmai pe punerea in practica a cat mai multor situatii de comunicare. Exista totusi o programa pe care noi, profesorii de limba romana, trebuie sa o respectam. Inusirea corecta a limbii romane nu se realizeaza numai in scoala sau numai prin obiectul *limba romana*. Scolii – si in special acestei discipline – ii revin insa cele mai mari obligatii de utilizare rationala a limbii, de formare si dezvoltare a deprinderilor de exprimare a gandurilor, ideilor si sentimentelor in mod corect logic, coerent si concis. De asemenea, scoala are sarcina de a constientiza si supraveghea procesul comunicarii, de a cultiva vorbirea ingrijita.

Dar pana sa ajunga copilul la scoala? De unde invata copilul prescolar sa comunice corect? Raspunsul este clar: **FAMILIA** este prima furnizoare de modele de comunicare si comportamentale.

Varsta prescolara este perioada din viata copilului in care comunicarea se desfasoara exclusiv oral. Este perioada in care copilul isi insuseste invelisul sonor al cuvintelor. Parintii si, in general, familia trebuie sa aiba grija sa comunice corect, sa respecte regulile conversatiei , sa provoace copilul sa comunice. Acum se aprofundeaza relatia copilului cu membrii familiei . Acestora copilul le comunica primele sale ganduri, trairi, curiozitati. Copilul asteapta raspunsuri, lamuriri, indrumari.

Daca in aceasta perioada copilului i se ofera toata atentia si sprijinul pentru a invata sa comunice cu cei din jur, copilul se va familiarize cu situatiile diverse de comunicare, va trece cu usurinta de la statutul de ascultator (receptor) la cel de vorbitor (emitor). Va sti sa ceara si sa ofere informatii.

Comunicarea orala din perioada prescolara prezinta avantajul ca ea se desfasoara intr-un timp mai lung decat comunicarea scrisa. Comunicarea orala este insotita ,de obicei, de elementele comunicarii nonverbale. Copiilor le place sa gesticuleze atunci cand vorbesc. Le place sa zambeasca sau sa faca grimase, sa miste mainile sau picioarele. Aici intervine rolul mamei sau a celorlalti membri ai familiei. Copilul trebuie invatat sa comunice predominant verbal, elementele nonverbale (mimica, gestic, pozitia corpului) sau cele paraverbale (ritmul, intensitatea si debitul vorbirii, intonatia) trebuie sa vina doar ca o completare a comunicarii, un auxiliar care face comunicarea mai eficienta si mai placuta, obiectivul final fiind reflectarea exterioara a trairilor interioare.

De multe ori, din exces de afectiune, membrii familiei vorbesc cu copiii intr-un limbaj specific "al rasfatului". Cu cuvinte stalcite, prescurtate , diminutive etc. Uneori este greu pentru copil sa recepteze mesajul / informatia in mod corect. Avand in vedere faptul ca adultii sunt in aceasta perioada modele de comportament si de comunicare, ei trebuie sa le ofere copiilor modele de comunicare corecta, coerenta, clara, logica. Comunicarea corecta si eficienta ajuta copilul la dezvoltarea personala si intelectuala.

Odata insusite regulile conversatiei , copilul prescolar, dupa varsta de 3 ani, va sti sa-si comunice trairile , gandurile si dorintele atunci se desprinde de mediul de acasa pentru cateva ore pe zi. Va merge la

gradinita unde va relationa cu colegii de grupa si cu educatoarea. Sunt activitati de invatare care sunt alcatuite din cantecele combinate cu miscari ale corpului. Reusita jocului depinde de coordonarea dintre comunicarea orala si miscare (verbal / nonverbal). Complexitatea jocurilor si, implicit, a modalitatilor de comunicare si relationare sporeste odata cu cresterea in varsta.

Cand copilul stie sa comunice oral astfel incat se poate face inteles atat de ceilalti copii cat si de catre adulti, combinand in mod armonios elementele verbale cu cele nonverbale si cele paraverbale, atunci el este pregatit sa se familiarizeze cu celalalt tip de comunicare , comunicarea scrisa. Copilul devine scolar si descopera universul textului scris. Incepe sa asimileze informatii prin accesarea surselor scrise si, mai ales , ajunge la momentul in care el isi poate alege singur informatia dorita. Nu numai ce ii ofera ceilalti sau ce poate asimila prin vizionare (filme, carti ilustrate, pancarte cu imagini etc).

Ca o completare la cele aratate, as mai spune ca in perioada celor "7 ani de acasa" copilul invata formulele de baza ale respectului, normele de conduita si de comportament . Dupa perioada acestor ani "de temelie" in dezvoltarea psihica si personala a omului, urmeaza PRAGUL. Pragul de trecere spre scoala, spre lume, spre viata. Spre SUCCES !

CE SUNT CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. TUDOSE VIRGINIA
Grădinița cu P.P. "O lume minunată" Curtea de Argeș

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă” Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. TUDOESCU ELENA CRISTINA
LICEUL TEHNOLOGIC I.C.PETRESCU , STÂLPENI, ARGEȘ

Șapte o cifră cu o încărcătură magică deosebită. O cifră pe care o întâlnim permanent în viața noastră șapte zile, șapte sfinte taine, șapte daruri ale Duhului Sfânt, șapte minuni ale lumii, șapte continente, șapte culori ale curcubeului, șapte note muzicale și nu în cele din urmă șapte ani de acasă.

Șapte ani de acasă, momentul în care copilul este pregătit să plece în lume la școala și să arate ce a învățat în toate această perioadă. Nu de puține ori auzim reproșul” Nu ai cei șapte ani de acasă!”. Când facem acest reproș suntem siguri că un copilaș de doar șapte ani l-a înțeles? Îi reproșăm fără să avem răbdarea să-i explicăm ce așteptări avem , care de cele mai multe ori nu corespund cu ale copiilor. Noi , adulții ar trebui să înțelegem că un comportament inadecvat este o copie fidelă a comportamentului unui adult, sau o lipsă de atenție asupra căreia micuțul atrage atenția.

Locul în care orice copil crește reprezintă lumea de basm pe care el o înțelege: mama este zâna cea bună, iar tatăl este voinicul curajos care poate rezolva orice.Primele calități pe care le deprinde sunt bunătatea pe care o arată în tot ce-l înconjoară și curajul de a descoperi lucruri noi. Răbdarea și tactul de care dau dovadă părinții îl fac pe micuț să creeze în jurul lui universul pe care și-l dorește.

Importanța de a face și descoperi lucruri împreună cu părinții îl fac pe copil capabil să lucreze în echipă și să îi aprecieze pe cei cu care lucrează.El nu va fi niciodată critic și întotdeauna deschis la sugestii.

Copilul de șapte ani trebuie să aibă în ghiozdan câteva achiziții pe care să le folosească și să-l însoțească pe parcursul existenței sale: respect, răbdare, curaj, bunătate, spirit de echipă, toleranță și răbdare.Cele menționate vor deveni prietenii copiilor doar dacă în familiile lor acestea reprezintă comportamente ale părinților.

Cei șapte ani de-acasă

Prof. Tudosie Mircea

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, fiind una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relație socială.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
 - ordine
 - igienă
 - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
 - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
 - bune maniere și comportament
 - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
 - consecvența în realizarea unei sarcini
 - concentrare a atenției
 - perseverența în realizarea unei sarcini
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competitivitate
 - altruismul
 - cooperarea
 - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Citate referitoare la educația primită în cei șapte ani de-acasă:

"Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor."

"Copiii sunt educați de comportamentul adultului, nu de cuvintele sale."

"Copiii sunt modelați de viziunea pe care părinții o au asupra lor."

"Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților."

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Sapte ani de acasa

Tudurachi Monica-prof. invatamant primar Scoala Gimnaziala Ciohorani

“Eu sunt copilul.Tu tii in mainile tale destinul meu.Tu determini, in cea mai mare masura,daca voi reusi sau voi esua in viata!Da-mi ,te rog,acele lucruri care sa ma indrepte spre fericire.Educa-ma, te rog,ca sa pot fi o binecuvantare pentru lume”!(din Child’s Appeal)

Parintii trebuie sa fie constienti de influenta pe care o exercita prezenta lor in viata copilului,sa fie convinsi ca educatia ce trebuie data copilului,pentru societatea actuala este diferita de cele precedente,ca societatea viitoare va fi diferita de cea actuala, iar copilul trebuie pregatit corespunzator.

Eu cred ca se acorda prea multa importanta unui concept ce dateaza din strabuni. Se considera ca pana la 7 ani copilul sa stea acasa,eventual cu mama,iar la 7 ani pleca la scoala ,se desprindea de familie.Ceea ce acum nu mai este valabil. De la 3 ani si chiar mai devreme copilul merge la cresa,gradinita si la 6 ani ,la scoala.Dar ,tinand cont, ca pana la 7 ani ,copilul este foarte receptiv,ca acum ,el ,copilul, “absoarbe “tot, ca un burete,la formarea lui,contribuie atat familia, cat si institutiile de educatie pe care le frecventeaza,iar cei 7 ani de acasa se construies impreuna.

Astazi,7 ani de acasa simbolizeaza un anumit standard,minim dar cumva obligatoriu,in care trebuie sa se incadreze odroaslele noastre.E drept si parintii s-au adaptat,multi au renuntat la standardele astea ,de voie sau de nevoie,dar a ramas asta, o umbra de parfum din trecut,un fel de deziderat si, de ce sa nu recunoastem,un fel de termen de comparatie.

Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Copii de astazi nu prea mai au parte de parinti,in adevaratul sens al cuvantului.Parintii sunt foarte ocupati si, astfel,desi,teoretic,pentru fiecare parinte copilul lui reprezinta prioritatea numarul unu,in realitate lucrurile stau cu totul altfel.

Cei 7 ani de acasa se leaga in primul rand de educatia pe care o primeste fiecare acasa.Acum nu prea se mai poarta ,pentru ca multi parinti pleaca si lasa copiii in grija bunicilor,bonelor sau in cel mai rau caz cu persoane pe care nu le cunosc bine.Or, cei 7 ani de acasa inseamna ca o familie sa fie intreaga,parintii sa-si educe copiii,pentru a avea bun simt,respect,corectitudine.Societatea noastra duce lipsa de acesti 7 ani de acasa ,iar urmarile sunt negative .Cei 7 ani de acasa reprezinta o baza a educatiei .Daca lipseste baza ,ca la oricare constructie ,orice ai zidi se darama.

In concluzie,consider ca a avea cei 7 ani de acasa este un lucru de bun simt,dar si un lucru ce ne poate marca in intreaga viata,de aceea trebuie ca familia sa constientizeze acest lucru si sa faca ceea ceeste necesar in acest sens pentru copii lor.

“Copilaria este o lume aparte:pentru noi o lume fantastica,ireala,pentru cei care fac parte din ea,dimporiva,una reala si plina de armonie.”(Eugen Heroveanu)

Rolul celor „7 ani de acasă” în evoluția școlară a elevilor

Prof. Nicoleta Tufan
Colegiul Național „Mihai Eminescu”, București

”7 ani de acasă” este o sintagmă folosită în variate contexte în care se dorește evidențierea unor particularități educaționale, a unor abilități și competențe sociale, emoționale relaționale. Este o perioadă din viața fiecărei persoane în care acumulează, interpretează și prelucrează informații, imagini, situații de viață care-i vor contura personalitatea de copil, adolescent și apoi de adult. Judecând strict această expresie ne putem gândi că toate aceste achiziții intelectuale, sociale, emoționale sunt acumulate în cadrul restrâns al familiei, educația școlară demarând odată cu vârsta de 6 ani. În realitate, modelarea personalității copilului începe de la grădiniță, nu doar prin transmiterea și însușirea unor conținuturi tematice structurate ci, mai ales, prin învățarea și exersarea unor seturi de reguli, norme, valori sociale.

În tot acest demers, în jurul copilului vor fi, prin urmare, mai multe personaje: familia, comunitatea, școala. Calitatea și semnificațiile intervențiilor fiecăreia dintre părțile amintite își vor pune amprenta asupra personalității copilului. În situația în care există o congruență, o comunicare reală, armonioasă și eficientă între partenerii amintiți, evoluția copilului se poate înscrie pe o traiectorie dezirabilă la nivel personal și social. În realitate, de-a lungul acestui parcurs educațional se pot înregistra diverse dezechilibre. Astfel, mediul familial, omogenitatea acestuia, relațiile dintre părinți, confortul și siguranța fizică și emoțională a copilului în cadrul familiei au un rol decisiv în creșterea acestuia. Pe de altă parte, mediul școlar, relațiile dintre elevi, dar și cele dintre elevi și profesori pot genera câștiguri sau pierderi la nivel personal și social.

Aspectul referitor la calitatea relației dintre elevi și profesori a făcut obiectul mai multor studii de specialitate. Astfel, s-a pus în evidență, faptul că, o relație armonioasă între elevi și profesori asigură o bună gestionare a clasei, reducându-se considerabil problemele disciplinare, abaterile de la regulamentele școlare, în contrast cu tendința de a asigura aceste aspecte uzând de sancțiuni și pedepse. Timpul petrecut acasă nu trebuie privit ca un segment fără legătură cu cel petrecut la școală. Toate achizițiile de acasă se manifestă în timpul petrecut la școală, și invers. Din această perspectivă, ”cei 7 ani de acasă”, adică bagajul de valori exteriorizate, de reguli aplicate, de cunoștințe asimilate capătă o însemnătate foarte mare, facilitând sau împiedicând demersul școlar.

Rolul școlii este acela de a modela caractere, de a pregăti tinerii pentru viitoare profesii. În cadrul unei clase există elevi cu comportamente foarte diferite: unii au un comportament dezirabil din punct de vedere social și relațional, alții sunt timizi, neîncrezători, anxioși, alții sunt perfecționiști, iar alții au conduite neadecvate. Toate aceste cazuri au explicații valabile, variate, ele ținând fie de contextul familial, fie de influențele unor modele din spațiul social, fie de cadrul școlar (acesta fiind legat de cantitatea și conținutul informațional, metodele și strategiile didactice folosite sau de comportamentele profesorilor).

De-a lungul istoriei s-au practicat diverse strategii educaționale. În antichitate și în Evul Mediu, dascălii puneau accentul pe măsurile bazate pe pedepse, constrângere, violență. Astfel de exemple sunt numeroase în regimul spartan (sec. IX î.Hr.), în școala Sf. Augustin, când se considera că cei ce nu învață trebuie pedepsiți. Începând cu sec. al XVIII-lea, J.J. Rousseau propune o nouă abordare a educației care exclude măsurile punitive, plecând de la premisa că natura umană este bună. Abordarea educației în școala actuală este opusă mentalităților antice. Succesul școlar nu poate fi obținut prin constrângere, forță, violență. Fiecare elev este unic, dar în același timp, nu toți elevii pot fi genii în toate domeniile de activitate. În acest sens, sunt relevante exemplele unor genii precum Einstein și Edison, mari fizicieni care, în perioada școlară erau considerați atât de slabi, încât părinții vroiau să-i retragă de la școală. Rolul profesorului este acela de a ajuta elevii să-și descopere talentele, să-și cultive pasiunile și să-și exprime opiniile.

Reușita școlară și performanțele elevilor depind în mare măsură atât de contextul familial, cât și de gradul de armonizare a relației elev- profesor. O bună relație între aceștia se bazează pe cooperare, pe înțelegerea celuilalt, pe încrederea acordată permanent, pe stimularea gândirii, a creativității, pe încurajarea tuturor pașilor pe care elevii îi fac pe câmpul cunoașterii. Tinta fiecărui profesor este aceea de a contribui la creșterea morală, intelectuală și profesională a elevilor. Dar, având în vedere diversitatea comportamentelor și a personalităților elevilor dintr-o clasă, a găsi calea către fiecare ține, pe de o parte

de talentul didactic al fiecărui profesor, iar pe de altă parte de ”educația de acasă” care poate fi un accelerator sau o frână în atingerea acestor deziderate, cheia succeselor elevilor, profesionale și personale.

Bibliografie

Stănculescu Elena, (2008), *Psihologia educației. De la teorie la practică*, Editura Universitară, București

„ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE LA GRĂDINIȚĂ”

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMANT PRESCOLAR,
TUGUI MARIOARA-DANIELA
SCOALA GIMNAZIALA ‘DIMITRIE CANTEMIR’
FETESTI**

Activitățile extracurriculare își au importanța lor în activitatea educațională. Din ce în ce mai multe sisteme educaționale le adoptă și le recunosc meritele în îmbunătățirea performanței copiilor la școală. S-a observat faptul că activitatea de învățare dă rezultate mult mai bune dacă este îmbinată și cu câteva momente de distracție și detensionare.

Educația extracurriculară își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității preșcolarilor. În grădinița contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor. În acest cadru, învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare, iar parteneriatul educațional, ca set de intervenție complementară, apare ca o necesitate.

Activitățile extracurriculare organizate de grădinița au conținut cultural, artistic, spiritual, științific, tehnico-aplicativ, sportiv sau sunt simple activități de joc sau de participare la viața și activitatea comunității locale.

Activitățile extracurriculare de masă reprezintă activități care cuprind aproape întreaga masă a copiilor dintr-o grupă, mai multe grupe, sau chiar grupe de copii din mai multe grădinițe. Aceste activități le oferă destindere, recreere, voie bună, satisfacțiile atmosferei de grup, iar unora dintre ei posibilitatea unei afirmări și recunoaștere a aptitudinilor. Aceste activități au caracter ocazional și iau forme foarte variate.

- sărbătorirea zilei de naștere a unui copil la care participă colegi din toată grădinița;
- aniversarea zilei de naștere a unor copii care au frecventat grădinița și acum sunt la școala primară;
- vizionarea în grup a unor spectacole la teatrul de păpuși;
- vizitarea centrului de plasament;
- excursii;
- plimbări în parc;
- vizită la diferite muzee.

Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură. Prin excursii, copiii cunosc locul natal în care au trăit, muncit și luptat înaintașii lor învățând astfel să-și iubească țara, cu trecutul și prezentul ei. Prin excursii copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă scriitori și artiști.

Serbările reprezintă un necesar izvor de satisfacție, bucurii, creează buna dispoziție.

Serbările pot lua forme variate, de la solemnă evocare istorică la un vesel carnaval. La pregătirea și realizarea serbărilor, copiii participă cu însuflețire și dăruire, din dorința de a oferi spectatorilor momente de ținută estetică, distracție, satisfacție, făcându-le viața mai frumoasă, mai plină de sens.

-Ziua mamei, Ziua copilului, Sfârșit de an.

- Serbări cu caracter istoric, cultural, comemorativ și religios: Ziua recoltei, Sf. Nicolae, Crăciun, Paști, 1 Decembrie, 24 Ianuarie, Ziua lui Eminescu, Ziua Europei, Carnaval;

Serbarea este modalitatea eficientă de cultivare a înclinațiilor artistice ale copiilor contribuind la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor.

Vizionările și spectacolele constituie o altă formă de activitate extracurriculară în grădinițe, prin care copilul face cunoștință cu lumea minunată a artei.

Deși această formă de activitate îl pune pe copil în majoritatea cazurilor în rolul de spectator, valoarea ei deosebită rezidă în faptul că ea constituie o sursă inepuizabilă de impresii puternice, precum și în faptul că apelează, permanent, la afectivitatea copilului.

Vizionarea unor filme, diafilme, spectacole de teatru precum și a emisiunilor TV, poate constitui de asemenea o sursă de informații, dar în același timp un punct de plecare în organizarea unor acțiuni interesante. De exemplu: vizionarea emisiunilor musicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, urmată de discuții pregătite în prealabil, pe lângă faptul că realizează completarea unor aspecte educative, stimulează și orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzică, sport, poezie, picture, etc.

La copilul de vârstă preșcolară este strâns legată de activitățile desfășurate în grădiniță și în afara ei sub forma jocului, a învățurii și a muncii. Tocmai de aceea, o mare grijă trebuie acordată particularităților de vârstă și individuale ale copilului.

Activitățile extracurriculare contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor preșcolarilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber.

Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă de voie bună și optimism, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități.

Potențialul larg al activităților extracurriculare este generator de căutări și soluții variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginația, bucuria și în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi lași pe ei să te conducă spre acțiuni frumoase și valoroase.

În concluzie putem spune că activitatea extracurriculară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând el în primul rând o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu copii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a copiilor.

Importanța celor șapte ani de acasă

Tura Mariana Daniela

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite.

IMPORTANȚA MATEMATICII ÎN CADRUL „CELOR 7 ANI DE ACASĂ!”

AUTOR: PROF. TURC FLORENTINA

În procesul de însușire a cunoștințelor cu conținut matematic este intens antrenată și memoria copiilor pentru că ei trebuie să rețină, să păstreze și să reproducă în mod conștient unele cunoștințe dobândite, să memoreze regulile unui joc didactic sau logic.

Cu alte cuvinte, copilul își formează deprinderi de lucru, deprinderi de a rezolva anumite situații-problema în contexte variate. Aceste deprinderi devin utile în activitatea lor practică și-l pot influența în plan atitudinal și social.

Prin intermediul activităților matematice copilul este pus în situația de a deveni conștient de propria gândire, de a ști „ce face”, și „pentru ce face”, de a se exprima într-un limbaj corect și precis. Astfel, înainte de a cunoaște numerele naturale, copilul trebuie să stabilească contacte nemijlocite cu mulțimile de obiecte, să le descopere proprietățile caracteristice, să stabilească relații între ele și să efectueze diverse operații din care să rezulte noi mulțimi cu noi proprietăți.

Exemplu: din mulțimea de jucării se pot realiza mai multe grupe clasificând jucăriile după forme (grupe de păpuși, grupe de iepurași, grupe de cărucioare), aceleași jucării se pot sorta după culoare (grupa de jucării roșii, grupa de jucării albastre etc), după mărime (mari, mijlocii, mici),.

De observat că același obiect poate intra în alcătuirea unor grupe diferite.

Aceste acțiuni trebuie făcute cu multă răbdare, treptat folosind pas cu pas progresele înregistrate în dezvoltarea judecății copiilor, precum și în îmbunătățirea vocabularului cu expresii care să redea cât mai adecvat relațiile dintre mulțimile de obiecte.

Copiii mici puși să numere câteva jucării, care sunt întrebați câte jucării sunt, după ce au terminat de numărat, nu pot răspunde ci reiau numărul de la început, aceasta pentru că ei nu înțeleg semnificația noțiunii de număr și nu pot efectua încă generalizarea.

De aceea, respectând etapele de dezvoltare psihică a copiilor trebuie să-i solicităm în permanență o activitate conștientă, care să aducă mai târziu la maturizarea proceselor de cunoaștere, la formarea unor reprezentări despre mulțimi și despre modalitățile în care se poate opera cu ele.

În procesul formării reprezentărilor matematice, copiii răspund prompt, mai întâi prin acțiune, reușind greu să explice operațiile pe care le-au efectuat sau rezultatele pe care le-au obținut, din cauza rămânerii în urmă a planului verbal.

Pornind de la observarea atentă a copiilor sub aspectul exprimării cunoștințelor matematice în timpul rezolvării sonore a problemelor în joc, ne putem da seama unde întâmpină aceștia greutăți, care sunt expresiile pe care aceștia nu le-au însușit și pe care trebuie să le fixăm, ce confuzii fac și pe care trebuie să le înlăturăm din gândirea și vorbirea copiilor.

Este cunoscut faptul că matematica a avut întotdeauna un rol hotărâtor în dezvoltarea gândirii, cea dimensiune specific umană care stă la baza progresului și constituie impulsul dinamicii sociale.

Deoarece, matematica se învață din viață și pentru viață, înțelegerea, conceptelor ei, operarea cu ele conduce la formarea unei gândiri mereu logice și creatoare.

Cu cât educație preșcolară, pune accent prin mijloace specifice pe dezvoltarea intelectuală cu atât mai performantă va fi aptitudinea pentru preșcolaritate.

IMPORTANȚA PRACTICĂRII EXERCITIILOR FIZICE IN PERIOADA „CEI 7 ANI DE ACASĂ „

AUTOR: Prof. TUR MARIUS - IONEL

Până la vârsta de 6-7 ani , copiii reușesc să stapânească mișcările elementare , precum mersul , alergatul , apucat sau aruncatul. Astfel , aceste mișcări de bază vor fi sedimentate și pornind de la acestea copiii dumneavoastră vor învăța alte și alte mișcări. Tocmai de aceea specialiștii susțin că este foarte important să profitați de energia specifică acestei vârste și să-i ajutați să-și dezvolte aceste abilități , urmând câțiva pași simpli precum :

- copilul dumneavoastră trebuie să facă cel puțin 60 de minute de activitate fizică supravegheată (condusă de părinți)
- copilul dumneavoastră trebuie ca cel puțin 60 de minute pe zi să aibă posibilitatea de a se juca în voie
- cu excepția orelor de somn , copilul dumneavoastră nu trebuie să fie pasiv din punct de vedere fizic mai mult de 60 de minute pe zi.

Ceea ce trebuie să înțelegem cu toții este faptul că la această vârstă copiii noștri învață să sară , să se balanseze sau să stea într-un picior iar cea mai mare plăcere a lor este să își etaleze aceste abilități în fața părinților. De asemenea la această vârstă unii preșcolari ar putea să fie mai mult decât încântați de cursurile de înot sau dans. Cu toate acestea specialiștii atrag atenția asupra unei greșeli comune a părinților , și anume înscrierea copiilor la cursuri pentru sporturi mai elaborate precum fotbalul.

Amintiți- vă că la vârsta de 6-7 ani copilul dumneavoastră abia reușește să facă față unor reguli elementare , cum ar fi să aștepte să-i vină rândul în jocurile de echipă.

La această vârstă copiii nu sunt înzestrați cu răbdare și este foarte important să ținem cont de acest lucru.

ACTIVITĂȚI FIZICE ÎMPREUNĂ CU FAMILIA

Nimic nu poate fi mai plăcut pentru copilul dumneavoastră decât să își petreacă timpul în parc sau în fața casei împreună cu familia. In plus , trebuie să știți că există anumite jocuri și exerciții ideale pentru a vă petrece timpul liber alături de copilul dumneavoastră , precum :

- jucați „Rațele și vânătorii „
- aruncați mingea de la unul la altul
- prefăceți-vă că sunteți statui pentru a exersa împreună menținerea echilibrului.

Mai mult decât atât trebuie să înțelegeți faptul că la această vârstă copiii pot fi destul de activi chiar și în casă. Tocmai de aceea este bine să-i amenajați un spațiu de joacă , într-un loc sigur al locuinței dumneavoastră. De asemenea , la fel ca în cazul activităților în aer liber , există o serie de activități pe care le puteți desfășura în casă pentru a-i stimula abilitățile fizice ale micuțului precum :

- „Vânătoarea de comori „(ascundeți un obiect în casă și încurajați-l să îl poată găsi)
- Curse cu obstacole (amenajați câteva obstacole precum cutii sau scaune și , aranjați o cursă între copiii dumneavoastră sau , dacă este cazul puteți chiar dumneavoastră să participați)
- jocuri cu mingi moi (baschet , volei , bowling).

Este foarte important ca în momentul în care constatați că micuțul dumneavoastră evită să se implice in jocuri cu alți copii sau se plânge de dureri după ce a făcut efort fizic să vă adresați imediat medicului pediatru.

CUM NE HRANIM COPIII IN PRIMII 7 ANI?

Prof.inv.preșc. Turcu Letiția
G.P.N. Găinușa, Com. Săpata, Jud. Argeș

CÂND SĂ MÂNCĂM?

Este important să știm când și cât să mâncăm, pentru ca sistemul digestiv să funcționeze bine în permanență.

Începe ziua cu MARELE DEJUN! Această denumire nu este întâlnită prea des, pentru că majoritatea oamenilor mănâncă puțin dimineața sau chiar sar peste această masă, din lipsă de timp. Unii spun chiar că nu le este foame dimineața. Aceasta se datorează unei cine prea consistente, consumate la ore târzii ale serii precedente.

Adevărul este însă că organismul are nevoie de o hrană consistentă dimineața, pentru a face față solicitărilor zilei, așa cum un automobil are nevoie de combustibil înainte de a porni la drum.

Astfel, marele dejun ar putea fi constituit din: fructe, cereale, lapte, ouă, nuci, alune, diverse pateuri vegetale, pâine integrală și altele (desigur toate la aceeași masă). Aceste alimente asigură organismului energia necesară primelor ore ale zilei.

Studiile făcute de oamenii de știință pe loturi de persoane care au consumat marele dejun, comparativ cu cei care nu au făcut aceasta, au concluzionat că un dejun consistent este de folos atât adulților, cât și copiilor. Deci, dacă îți vei face acest obicei bun, vei fi mai bine dispus în cursul zilei, mai eficient și mai energic la școală, Rezultatele la testele din cursul dimineții vor fi mult mai bune, deoarece creierul dispune de combustibilul necesar. Se vor observa îmbunătățiri ale funcțiilor mentale și ale duratei de atenție.

Cina să fie simplă, alcătuită din alimente care să poată fi digerate în timp scurt. Ea trebuie servită cu cel puțin 2-3 ore înainte de culcare, astfel încât stomacul să se poată odihni în timpul nopții și să fie pregătit pentru marele dejun. În cazul în care reprezintă cea mai bogată masă a zilei, organismul este predispus la acumularea kilogramelor în plus somnul nu este odihnitor, senzația de foame va lipsi dimineața, deoarece digestia este mult încetinită în timpul somnului. Ziua ce urmează va fi probabil marcată de indispoziție și, în timp, se formează un cerc vicios.

Totul poate părea a fi în regulă, însă nu ne putem bucura de o sănătate prosperă decât dacă vom respecta cu conștiinciozitate legile corpului nostru. Programul regulat în servirea meselor este la fel de important ca alegerea alimentelor potrivite. Trei mese pe zi sunt necesare și suficiente atât copiilor, cât și adulților (mai puțin a treia masă -cina- pentru care doresc sa slăbească). Este indicat a se lua masa la ore regulate, evitând orice tip de gustare între mese, pentru ca digestia să poată fi dusă la capăt de fiecare dată. Aceasta va induce o stare de bună dispoziție, claritatea minții și un randament crescut în activitate.

Stomacul are nevoie de 3-4 ore pentru a digera hrana consumată și măcar o oră de odihnă până la masa următoare. Iată ce se întâmplă atunci alimentele sunt consumate la orice oră. Digestia în urma primei mese începe în condiții normale. Dacă situația se repetă mai târziu, ora pentru următoarea masă principală va surprinde stomacul nepregătit, având încă alimente nedigerate. Noile alimente introduse vor mări sarcina de lucru a stomacului, care va da semne de oboseală, lucrând mai lent.

După-amiază, stomacul intră în „grevă” nedorind să mai primească noi sarcini, dar nu are ce face atunci cand stăpânul, probabil fără să își dea seama, consumă din nou fructe sau dulciuri.

Când alimentele sunt introduse la numai o oră sau două după masă, chiar dacă este vorba doar de niște dulciuri sau fructe, digestia încetează, până când noile alimente sunt transformate și aduse la stadiul la care se află cele inițiale, pentru ca apoi să continue. Alimentele inițiale încep să fermenteze, pentru că nu își pot continua drumul, ceea ce înrăutățește situația. La masa de seară, bietul stomac este exasperat când trebuie să primească din nou alimente. Încearcă să dea semnale stăpânului, prin dureri, balonări și alte strigăte de ajutor, dar acesta se duce la culcare nepăsător, așteptându-se să aibă parte de un somn bun. Bietul stomac în loc să „doarmă” și el liniștit, trebuie să muncească din greu toată noaptea, iar dimineața este extenuat și se bucură când stăpânul se hotărăște în sfârșit să facă o pauză. Când, în cele din urmă, reușește să termine de digerat, își dorește atât de mult să nu mai treacă vreodată printr-o asemenea experiență. Din fericire, se întâmplă foarte adesea ca stăpânul să nu țină cont de aceste semnale, astfel că, în timp, stomacul se îmbolnăvește. Nu m-aș mira prea mult sa-l aud pe stăpân întrebând: „Dar cu ce am

contribuit eu la aceasta”? Cred că ați înțeles că gustările între mese, chiar dacă sunt foarte mici, supraîncarcă stomacul și îi slăbesc puterile de timpuriu.

Gândiți-vă la o mașină de spălat automată: când a început un program de spălare, nu mai poate fi întrerupt până la final. Așa ar trebui să procedăm și cu programul de digestie.

Aceste gustări contribuie la creșterea în greutate și, în timp, împreună cu ceilalți factori (excesul de grăsimi și dulciuri, lipsa exercițiului fizic) duc la OBEZITATE. La rândul ei, această afecțiune constituie un factor de risc important pentru bolile de inimă, hipertensiune arterială, diabet și alte maladii. Timpul cel mai potrivit pentru a lua decizia să mâncați la ore regulate și să evitați gustările între mese este chiar ACUM.

EXISTĂ CEVA CE TREBUIE SĂ FIE CONSUMAT ÎNTRE ORELE DE MASĂ- APA

Cel mai bine este să începeți ziua cu un pahar de apă (chiar după trezire). Continuați să beți în cursul dimineții și al după-amiezii, asigurându-vă un aport de 2 litri pe zi. Nu este bine ca apa să fie consumată în timpul mesei, pentru că întârzie procesul de digestie, ci după ce au trecut 1,5-2 ore de la servirea mesei. Atunci când sunteți tentat să mâncați ceva între mese, mergeți la paharul cu apă. Foarte adesea, nevoia de apă a organismului este percepută ca senzație de foame. Însă 1-2 pahare de apă în acel moment vor împlini exact nevoia reală a organismului și vor contribui la menținerea sănătății.

BIBLIOGRAFIE:

-„Fii inteligent! Mănâncă sănătos!”, Teodor Goran, Casa de Editură „Viață și Sănătate”, București, 2011;

-„Viață + Sănătate”(pentru copii), Nr.5/12/2014, Casa de Editură „Viață și Sănătate”, București, 2014

7 ani de-acasă – baza educației corecte

Prof. Turda Ana-Maria
Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Constanța

Încă de la venirea sa pe lume copilul i se cere să învețe comportamentele bune, chiar cu prețul unor experiențe emoțional-disconfortabile, de tipul vinovăției, nemulțumirii sau frustrării. Inițial, controlul asupra comportamentului este exercitat de societate, prin intermediul autorității părinților, simultan cu teama de pedeapsă resimțită de copil atunci când încalcă cerințele sau regulile impuse de familie. Ulterior, pe măsura maturizării biologice și comportamentale, copilul va interioriza normele morale, fapt care va conduce la exercitarea propriului control asupra conduitei, în absența unor factori restrictivi externi.

La naștere copilul dispune de un potențial genetic care este influențat de caracteristicile mediului proximal (familie, casa, jucării, locuri de joacă, parteneri de joacă, școală, etc.). Familia are o triplă funcție, reglatoare, socializatoare și individualizatoare. Modul în care se realizează aceste funcții depinde de caracteristicile relațiilor afective dintre membrii acesteia. Contextul socio-economic are o influență indirectă asupra dezvoltării copilului.

Perioadele dezvoltării umane (existând și variații individuale) de la naștere până la viața de adult sunt:

✓ perioada prenatală (concepției – naștere) este etapa de dezvoltare majoră a individului, în care se formează structura de bază a organismului

✓ Copilăria mică (0 - 3 ani) - caracterizată prin dependența totală de adulții din preajmă, dar și prin multiple abilități/reflexe înnăscute care dispar pe parcurs, dar care asigură bazele învățării, o învățare caracterizată prin senzorialitate.

✓ Copilăria mijlocie (3 - 6 ani) este etapa în care copilul are abilitățile necesare pentru a se integra într-un program educațional, conștientizează propriile trebuințe și le exteriorizează, apar reacții de refuz dar și autocontrolul. În această perioadă începe să se modifice relația cu adulții, structurându-se primele relații sociale.

✓ Copilăria mare (6 - 14 ani) corespunde școlii primare, când se dezvoltă abilitățile cognitive intelectuale, autocontrolul este în evoluție majoră, crește sociabilitatea și socializarea - procesul de cunoaștere a normelor, regulilor îi vor permite acestuia integrarea în comunitate. În această etapă copilul ia contact cu regulile și valorile sociale.

✓ Adolescența (14 - 20 ani). La această vârstă modificările fizice majore se asociază cu debutul formării identității, separarea de părinți și cu schimbări cognitive majore (gândirea este formată, ca urmare se lucrează cu noțiuni abstracte și astfel se poate opera în sfera morală).

Familia are rolul de interfață între copil și „restul lumii”, ea susține și influențează trebuința copilului de a deveni autonom, de a se constitui ca o persoană individualizată și socială. Funcționează ca model și instanță de evaluare a „binelui” și a „răului” și este în același timp suportul afectiv necesar.

Dezvoltarea psihologică din primii ani de copilărie este cea care arată ce fel de adult va fi. Siguranța sau nesiguranța lui vor veni din câtă dragoste au simțit în preajma lor atunci. Există persoane cu o inteligență mult peste medie, dar care nu reușesc în viață din cauza lipsei de stimei de sine sau a faptului că nu sunt organizate. Și aceasta din urmă, tot în cei ”7 ani de acasă” se însușește cel mai bine.

Bunele maniere par pentru unii ceva desuet, dar pot deschide multe uși în viață. De cele mai multe ori, ele sunt vitale la serviciu. Totodată, fac viața de familie mult mai frumoasă. Acestea nu se pot învăța la școală sau la grădiniță. Educatorii și profesorii mai pot vorbi de ele, dar este nevoie de exemplul părinților pentru ca micuții să le învețe și să le practice în viața de zi cu zi.

Ca mediu social, familia asigură relația copilului cu adulți de toate vârstele și sexele. Familia intervine prin aceste relații și dezvoltă socializarea și sociabilitatea copilului, astfel încât acesta să se poată adapta în societatea căreia îi aparține. Ca mediu cultural, familia transmite copilului o serie de informații dar și atitudini, prejudecăți, credințe, modele comportamentale, etc. Măsura dezvoltării sociale a copilului este dată de reacția pe care o are la stimulii sociali (părinți și alți membri ai familiei, persoane străine).

Baza dezvoltării morale a copilului este realizată în mod firesc de către *familie*. Părinții reprezintă pentru copil prima și cea mai puternică autoritate morală. De aceea primele comportamente de tip social-moral ale copilului se realizează prin imitare. Ca urmare, în exemplul personal al părinților putem vedea

începutul viitoarei atitudini morale și sociale a copilului: studii observaționale realizate recent (Birch, 2000) au identificat o conștiința morală rudimentară la copii mai mici de 21 de luni, în strânsă legătură cu interacțiunile din cadrul familiei.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârte în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Dar oare în zilele noastre, la noua generație, mai există „cei 7 ani de acasă”? Uitându-ne în jur, nu prea mai pare că există! Dar cine se face vinovat de aceste situații? Cel mai probabil că părinții. Părinții copiilor cărora, cu siguranță, le lipsesc, la rândul lor, cei 7 ani de acasă. Pare-se că, în ziua de azi, părinții au uitat să își educe copiii, să îi învețe care le sunt limitele și, cel mai important, să îi respecte pe cei din jur, mai ales dacă e vorba despre oameni mai în vârstă. Și în aceste situații cade în sarcina instituțiilor de învățământ pe care le frecventează (grădiniță sau la școală), suplinirea rolului părinților în ceea ce privește familiarizarea și învățarea unor comportamente dezirabile în diferite contexte sociale.

Bibliografie:

Albu, Gabriel - **În căutarea educației autentice**, Editura Polirom, Iași, 2002.

Dincă, Margareta - **Psihologia copilului și a adolescentului** – curs pentru învățământ la distanță

Muntean, Ana - **Psihologia dezvoltării umane**, Iași, Editura Polirom, 2006

Proiectul Educațional Național ”Cei șapte ani de acasă!”

Turliu Raluca-Manuela CARACTERUL ȘI EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

Importanța mediului în formarea personalității este atât de mare, încât se afirmă că mediul și influențele fac caracterele.

Când mediul în care trăiește copilul este un mediu normal, când membrii familiei trăiesc în mod echilibrat, în bune relații, într-o atmosferă de înțelegere, dragoste și respect reciproc, copilul se va dezvolta normal. El va fi un om deschis la contactele sociale, va fi încrezător în cei din jur și în propriile sale forțe.

Într-un mediu familial caracterizat prin dificultăți și obstacole, printr-un climat dur și penibil, copilul va fi obligat la o luptă precoce cu viața, la tot felul de privațiuni afective, va trăi permanent în nesiguranță, ceea ce va face din el un închis în sine, un sensibil exagerat, fără încredere în sine și în ceilalți oameni.

Decorul familial influențează asupra copilului, așa cum ar influența, de exemplu, asupra noastră atmosfera sinistră a unei case părăsite pe care am fi obligați să o locuim. La influența decorului se adaugă cea a mediului biologic.

Este necesar ca părinții să cunoască temperamentul copilului pentru a-și explica modul în care acesta reacționează în diferite împrejurări și pentru a interveni în educație.

Copilul asimilează modul de comportare al celor din jur, limbajul, judecățile emise asupra oamenilor, întregul mod de a aborda viața al părinților. Credința că este prea mic pentru a înțelege este greșită; el înțelege ceea ce aude înainte de a fi în stare să repete; de aceea, mediul psihologic în care se formează are aceeași importanță ca și cel material, încă de la cea mai fragedă vârstă.

Pentru copil, mediul familial este întregul său univers de la naștere până la vârsta școlară și mai târziu, lumea în care se refugiază ori de câte ori viața îl rănește sau îl descumpănește.

Baza climatului sănătos al familiei se pune înainte de apariția copiilor; se pune din clipa în care se încheagă căsnicia, prin criteriile care stau la baza ei: afecțiunea și stima reciprocă, unitatea de vederi și idealuri, distribuția echitabilă a sarcinilor în cadrul menajului, simțul răspunderii reciproce și față de copii, respectul față de personalitatea și demnitatea celuilalt.

Ambianța familială poate fi calmă sau plină de efervescență, amorțită sau agitată, tolerantă sau intolerantă, sensibilă sau insensibilă la dorințele membrilor ei. ținând seama de aceste stări de spirit, care domină relațiile dintre membrii unei familii, avem climate familiale de solidaritate sau de ostilitate și rivalitate, climate senine sau tensionale. Toate aceste forme se datoresc relațiilor dintre soți, relații ce alcătuiesc fondul ambianței în care se plămădește și se dezvoltă personalitatea copilului.

Ce trebuie să dea mediul familial copilului? Un climat favorabil dezvoltării fizice, intelectuale și afective!

Satisfacerea nevoilor organice ale copilului îi asigură dezvoltarea fizică; instrucția și educația – pe cea intelectuală; relațiile normale cu mediul înconjurător, în primul rând cu cel familial, îi asigură dezvoltarea echilibrată a afectivității.

Bibliografie:

Bătrânu E., Educația în familie, Editura politică, București, 1980.

Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă, pas cu pas.

TURTA LUMINITA-IRINA

Greșelile din familie care ne marchează pentru totdeauna - explicațiile psihologilor 27 aprilie 2015, 18:57 de Alina PopDevino fan Salvează în arhivă download pdf print article Copiii învață să fie politicoși prin imitație Expressia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic.

„Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate.

„Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar

„fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prim imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învața că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare.

„Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

EFICIENȚA PARTICIPĂRII PĂRINȚILOR LA ACTIVITĂȚILE DIN GRĂDINIȚĂ

**Prof. înv. preșc. Turturean Angela,
Grădinița cu program normal Pătrăuți**

În educarea copilului preșcolar, o componentă importantă o constituie procesul instructiv-educativ la care contribuie familia și grădinița. Familia ocupa un loc aparte în sistemul instituțional al educației. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență mare asupra profilului moral și spiritual al copilului.

Educația începe din familie, ea fiind modelul pe care copilul îl imită și îl urmează, putând fi considerată prima școală a copilului, deoarece în familie el își face pregătirea pentru viață. Programele de educație timpurie definesc parteneriatul cu părinții ca agenți educaționali drept un principiu fundamental al organizării și funcționării instituției preșcolare.

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional. Implicarea familiei în acțiunile grădiniței îi determină pe aceștia să înțeleagă că responsabilitatea grădiniței și cea a familiei converg spre un scop comun, pot completa, sprijini și dezvoltă personalitatea copilului.

O bună colaborare oferă părinților posibilitatea de a aprecia în mod real activitatea educatoarei. Inițierea părinților în probleme specifice educației se realizează prin consultații, expuneri, lectorate, atragerea lor în activități precum: programe artistice, drumeții, excursii.

Prezența părinților la unele activități din grădiniță, dar și implicarea acestora în organizarea, desfășurarea și evaluarea lor le vor permite o mai bună cunoaștere a particularităților propriilor copii, a dificultăților pe care le întâmpină, a comportamentelor dezvoltate de copil în relația cu ceilalți copii și cu adulții. Cunoașterea acestor aspecte le vor permite părinților modelarea relațiilor cu copiii în familie, dar și conștientizarea problemelor și participarea împreună cu educatoarea la depășirea lor. Realizările copiilor și problemele acestora trebuie aduse la cunoștința părinților pentru a sprijini evoluția copilului și pentru consolidarea relației cu instituția educațională.

Promovând participarea părinților la activitățile din grădiniță și ținând seama de opțiunile lor, cadrul didactic va fi pregătit mai bine și în concordanță cu aspirațiile familiei. Astfel părinții au șansa de a deveni participanți la educație, prin implicare afectivă și prin emoțiile trăite alături de copii. Totodată copiii vor simți dragostea și apropierea părinților, datorită interesului pe care îl acordă în realizarea activităților și acțiunilor din grădiniță, vor fi mai siguri pe ei și dornici de aprecierea părinților.

Deosebit de eficiente s-au dovedit întâlnirile cu părinții cu ocazia desfășurării cursurilor pentru părinți "Educați așa!" care se derulează în grădinița noastră. Scopul acestui curs este de a-i face pe părinți să înțeleagă că pot influența comportamentul propriilor copii, însușindu-și abilități de bază. Cursurile au un caracter interactiv, bazate pe joc, pe prezentarea unor filmulețe interesante, pe analiza unor situații problematice, dar și teme pentru acasă.

Temele abordate îi învață pe părinți cum să comunice mai bine cu proprii copii, cum să prevină unele probleme ivite în comportamentul copilului, cum să-și îmbunătățească relația părinte-copil. Părinții participă cu plăcere și interes la astfel de cursuri și conștientizează influența pe care o pot avea asupra modelării și dezvoltării psihicului copilului.

Prin derularea programului părinții au de câștigat, în sensul că ei își îmbunătățesc relația cu copilul lor, reușesc să se descopere, să se cunoască, să facă față situațiilor conflictuale, să îmbunătățească atmosfera din familie. Părinții aplică acasă, cu copiii lor, ceea ce și-au însușit la fiecare ședință și obțin rezultate bune în educarea propriilor copii.

Prin tot ceea ce fac, părinții au puterea să crească sau să limiteze potențialul și dezvoltarea copilului. Astfel, familia trebuie să aibă responsabilități clare și diverse, să asigure copilului un mediu afectiv și educațional și să activeze constant ca un factor educativ.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze încetul cu încetul adevărata lui personalitate.

Bibliografie:

Vrasmas Ecaterina Adina: *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, 2002

Ciofu Carmen: *Interacțiunea părinți copii*, Editura Medicala Amaltea, 1998

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

Prof. Înv.Țuvic Alina
Liceul Tehnologic Darmanesti

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Ce-ar trebui să învețe copilul în cei șapte ani de-acasă?

**Prof. Udrea Constantinescu Narcisa Mihaela,
Scoala Gimnazială Specială “Sf. Mina”, Craiova**

Limbi străine? Engleză, germană sau chineză? Nu sunt atât de importante.

Putem să-l inițiem în științe, să facem experimente chimice în bucătărie, să-l ducem în toate orașelele cunoașterii din lume și să-i cumpărăm mii de cărți. Dar dacă lecțiile esențiale nu sunt învățate, așa că nici asta nu va conta așa de mult.

Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Însă nici asta nu e suficient.

Care sunt, de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Lucrurile cele mai importante pe care le putem transmite copiilor, indiferent că le suntem cadre didactice sau părinți nu sunt informații sau cunoștințe din diverse domenii de activitate. Aceste lucruri pot fi dobândite oricând pe parcursul vieții. Ceea ce copiii au nevoie să cultive încă din primii ani de viață sunt acele calități de care au nevoie toată viața. Acestea sunt indispensabile în a avea o viață bună, calitativă, care să le aducă satisfacții și să îi mulțumească. Câteva dintre aceste calități sunt enumerate în cele ce urmează.

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelie caracterului sau.

Bunătațea: una din primele lecții pe care copiii ar trebui să și-o însușească este să nu râdă niciodată de nimeni. E important să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să poarte grijă.

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este... un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie. Noi, în calitate de cadre didactice sau părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Bună cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celui alt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine-ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim. Eu recunosc că îmi lipsește: este unul din lucrurile pe care vreau să le consolidez în mine în următoarea perioadă. Visez la un corp mai suplu (dacă îmi voi controla pofta de mâncare), visez să fiu o mamă mai blândă pentru copiii mei (dacă îmi voi controla tonul și vocea), o gospodină mai organizată (dacă îmi voi controla obiceiul de a pierde vremea pe Facebook).

O gândire optimistă: iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

Lecțiile acestea enumerate mai sus nu le-am inventat eu. Le-am găsit scrise într-o carte veche, un text de mii de ani, foarte cunoscut, pe care am îndrăznit să îl parafrazez. Cartea este de fapt o scrisoare adresată Corintenilor, iar rândurile reprezintă o descriere a iubirii.

Ar fi fost de ajuns să spun că lecția esențială a celor șapte ani de-acasă este să îi învățăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta, nu-i așa, e nevoie de o viață întreagă.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page. The hearts are arranged in a rectangular frame, with a slightly thicker line at the corners.

Bibliografie

1. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002;
2. Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002.

BUNELE MANIERE

Prof. înv. primar Ulman Irina Elena
Școala Gimnazială Nr. 4 Buhăceni-Trușești, jud. Botoșani

„Manners make man”(Comportamentul îl face pe om) – este celebra inscripție gravată pe fațada clădirii de la New College din Oxford, care cuprinde în câteva cuvinte calitatea cea mai de preț pe care trebuie să o aibă fiecare om, aceea de a fi **manierat**.

Se afirmă din ce în ce mai des că în vremurile pe care le trăim au început să se altereze tot mai mult valorile tradiționale. Continuăm să trăim într-o lume în care în discotecii tinerii dansează pe mese, alții pornesc noaptea pe motociclete cu casetofoane date la maxim de unde răsună o muzică neplăcută, rași în cap sau cu plete, o lume în care tânărul nu mai oferă locul în autobuz celui mai învârstă ci, din contră îl împinge la urcare pentru a-și croi primul loc, etc. - o lume pe care noi nu o înțelegem și care ne dă senzația că înnebunim pe zi ce trece.

În astfel de condiții, mai merită să ne preocupăm de bunele maniere? Răspunsul e unul singur: buna creștere nu este și nu va deveni niciodată inutilă, pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine ca apoi să-i poată respecta pe cei din jur.

Alterarea comportamentului își află rădăcinile în etapa de vârstă preșcolară. O tot mai mare libertate a copiilor, lipsa de supraveghere intenționată și conștientă din partea părinților, par să fie cauzele cele mai frecvente generatoare ale comportamentului nedorit la copil.

Pornind de la aceste considerații și de la faptul că educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și la învățarea felului în care trebuie să se comporte cu ceilalți, am ales introducerea unei activități opționale care să pună bazele unui comportament adecvat, adică a bunelor maniere – acestea fiind cheia către succesul social.

În cadrul acestei discipline am propus următoarele competențe specifice:

- Respectarea principalelor norme de conviețuire socială
- Dezvoltarea simțului estetic pentru o vestimentație decentă și potrivită în anumite ocazii
- Aplicarea normelor de bună-cuviință în cadrul meselor acasă, în vizită sau la restaurant
- Folosirea mijloacelor de transport în comun în mod civilizată
- Însușirea unui comportament corect în sălile de spectacol
- Utilizarea celor mai potrivite modalități de exprimare verbală în cadrul convorbirilor telefonice și de exprimare scrisă în cadrul corespondenței, care se pot realiza prin activități variate de învățare.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

Profesor învățământ primar, Ana Ungureanu
Școala Gimnazială Oituz

Cei „șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

În fiecare familie, educația copilului trebuie să pornească de la principiul empatiei: cum să mă comport astfel încât să-i înțeleg pe ceilalți, să le decodific corect emoțiile, să-mi spun părerile și să acționez fără să-i rănesc.

Aceste principii vor fi învățate de copil prin acceptarea unui set minimal de reguli (Regulile familie), care sunt în general, reguli de bun simț sau ale celor "7 ani de acasă".

Astfel, orice copil de grădiniță trebuie să cunoască regulile:

Stop-Oprește-te!

Așteaptă-ți rândul!

Cere și nu lua cu forța!

Spune mulțumesc și apreciază !

Întreabă-mă!

Ai dreptul/Am dreptul!

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia unor psihologi, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, dar copiii.

Cei șapte ani de-acasă

*Prof. Ungureanu Ioana
Grădinița Fierbinți-Șelaru
Jud. Dâmbovița*

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Educarea unui copil solicită multă răbdare din partea părinților. Coerența e foarte importantă pentru cei mici: dacă ieri nu a avut voie la calculator/ tablet/ telefon, nici azi nu trebuie să aibă voie. Nu îți face griji că îi repeți ceva de prea multe ori: copiii pot avea nevoie, la propriu, să audă de câteva zeci de ori un mesaj până să îl înțeleagă de-a binelea.

Părinții care l-au luat pe “nu” în brațe

De când copilul începe să meargă și să vorbească și până când crește suficient de mare încât să înțeleagă cât de cât regulile după care funcționează lumea – și să le mai și respecte – cuvântul pe care-l aude cel mai des este “nu”: “nu ai voie să faci asta”, “nu pune mâna”, “nu te duce acolo”, “nu arunca jucaria”, “nu acum” și alte variațiuni pe aceeași temă.

Și totuși, a face educație unui copil nu înseamnă a-i întregi zilnic lista cu toate lucrurile pe care NU are voie să le facă, pentru că este mic și încă nu știe ce e bine și ce este rău. Mai degrabă, părinții ar trebui să privească disciplinarea micuțului ca pe un **proces continuu de învățare**.

A educa un copil înseamnă a-l ajuta să se auto-controleze, înseamnă să-l încurajezi, să-l îndrumi ca să-și poată corecta singur greșelile, să poată gândi singur pentru el și să se simtă bine în pielea lui.

Copilul tău trebuie să învețe să socializeze cu alți copii, să se joace și să fie în siguranță pe tot parcursul zilei. E un învățăcel mereu dornic să afle lucruri noi, dar cele mai importante lecții – să aibă răbdare, să coopereze cu ceilalți, să fie atent și prudent – nu are cum să le învețe de pe o zi pe alta. E nevoie de cațiva ani pentru a și le însuși cu adevărat.

Și ce este mai important pentru tine ca părinte, *nu uita:*

-Cea mai importantă regulă este să îi arăți prin comportamentul tău cum anume trebuie să fie el. Acțiunile noastre ca părinți valorează mai mult decât milioane de cuvinte.

-Adu-ți aminte că fiecare copil e unic și crește în ritmul propriu, iar comportamentul lui diferă în funcție de stadiul dezvoltării în care se află.

-Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

10 reguli de aur pentru a avea un copil educat, care are “cei 7 ani de acasă”:

1. Cunoaște-ți copilul.
2. Stabilește reguli simple și clare, pe înțelesul lui.
3. Folosește cu moderație și recompensele, și pedepsele. Nu îi oferi cadouri scumpe pentru a încuraja un anumit comportament, după cum nu trebuie să apelezi nici la pedepse fizice
4. Într-o zi, nu ai voie să-l surprinzi făcând mai multe lucruri rele decât lucruri bune. Dacă îl copleșești de reproșuri în fiecare zi, se va obișnui să îți atragă atenția numai prin năzbâții și greu îl vei mai aduce pe calea cea bună.
5. Ignoră detaliile insignifiante, precum tânguiri și plânsetele slabe.
6. Fii coerentă și nu face excepții de la regulile stabilite.
7. Fii o bună ascultătoare a copilului și repetă-i întotdeauna după ce vorbește cu tine ce ai înțeles tu din ce ți-a spus.
8. Lasă-l să te ajute să alegi consecințele comportamentului său (după 3 ani).
9. Nu țipa la copil. Vorbește-i cu respect și va fii mult mai cooperant. Nimănui nu-i place să audă țipete în jurul său.

10. Nu îi spune că este un copil rău, care face numai lucruri rele. În timp, va ajunge chiar să creadă asta despre el.

Proiect Educational :
“Cei 7 ani de acasa”

UNGUREANU LACRAMIOARA

Sa fie oare adevarat ceea ce aud destul de des de la un timp? “Nu are cei sapte ani de acasa!”, “Degeaba merge la scoala ca nu-I invata nimic acolo!”

Ceea ce eu stiu, este ca normele de conduita se invata in familie. La scoala sau in alte medii educationale, copiii nu vor face decat sa-si consolideze ceea ce stiau deja din familie.

Cand copilul vine la scoala si incepe a se adapta la o alta etapa din viata sa, ne dam imediat seama daca are cei sapte ani de acasa. Daca este bine crescut, saluta, spune multumesc, te rog (“cuvintele magice”) se comporta cuviincios cu toata lumea, atunci da, are cei sapte ani de acasa si vom modela mult mai usor un asemenea copil. In afara de asta, educatia, regulile morale si bunele maniere ii vor permite sa se adapteze mai usor in societate.

Copilaria este perioada vietii pentru formarea si instruirea carcterului psiho-social si pentru educatie. Influenta familiei asupra copilului este enorma, pentru ca familia raspunde de protectia copilului, de nevoile acestuia incat ceea ce invata el acolo ii ramane intiparit pentru toata viata in profilul sau moral-spiritual.

Sentimentul de neincredere a unui copil, apare atunci cand in familie nu-i sunt satisfacute nevoile de confort fizic si afectiv, aceasta neincredere il face sa se teama de viitor, sa nu aiba incredere in fortele proprii si chiar sa-i fie rusine.

Incurajand mereu copiii, indrumandu-i, aratandu-le ce e bine si ce e rau, familia le ofera primele informatii despre mediul inconjurator, ea le ofera primele reguli si norme de conduita si un climat socio-afectiv necesar trebuintelor si dorintelor acestora.

Parintii sunt primele modele de conduita, pe care copiii le preiau prin invatare si imitatie si climatul socio-afectiv, in care influentele educationale se exercita si reprezinta asupra copiilor primul model social, care are un rol hotarator privind formarea conceptiei lor de viata, a modului cum se vor comporta si cum vor sti sa relationeze in raport cu variatele norme si valori sociale. Actiunile mai mult sau mai putin dirijate precum si influentele educative pe care le exercita familia se manifesta asupra copiilor atat direct cat si indirect.

In functie de etapa de dezvoltare in care se afla copilul, procesul educativ nu trebuie sa fie solicitant sau inceput prea devreme, nu trebuie sa-i depaseasca acestuia capacitatea de intelegere ci trebuie condus cu foarte multa afectiune si grija.

Viata in familie a copilului ii formeaza primele deprinderi de conduita igenica individuala si colectiva, de viata sanatoasa, de altruism, tot in familie el isi dezvolta sprijinul de afirmare a idealurilor sale ca tanar, dorinta de a participa la viata sociala, culturala si politica a tarii sale. Aceste comportamente majore reprezentand pentru individ bagajul educativ al “ celor sapte ani de acasa ”.

In familie se descopera pe sine, alaturi de parinti isi consolideaza deprinderi si abilitati, se defineste prin jocuri imitative, se compara, isi gaseste modele pe care le va folosi mai tarziu in viata de adult.

Cand va ajunge la varsta prescolara, atunci educatia se imparte intre familie, prdagogii si dascalii de la scoala. Acestia din urma doar slefuiesc ceea ce familia a realizat, completeaza golurile din procesul instructiv-educativ care au scapat pana la aceasta varsta si il ajuta pe copil in intelegerea si lamurirea unor probleme.

Pe cei “ sapte ani de acasa ” se sprijina temelia fiintei care devine OM mai tarziu, cu aptitudini diverse , cu preferinte si un comportament normal sau deviant. Asa cum ne comportam noi, asa cum ne crestem si ne educam copii, asa vor trai si se vor manifesta ei pe viitor.

Universul creat de parinti il vor face pe copil sa creasca o fiinta responsabila.

POLITETEA- OGLINDA FAMILIEI

Prof. inv. prescolar Ungureanu Tatiana
Scoala Gimnaziala Siretel, Iasi

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Copilul invata, la inceput prin imitatie, regulile de politete. Sunt lucruri care se invata implicit (exemplul dat de membrii familiei: gesturi , comportamente, tonul vocii , formule de adresare). Dupa varsta de 5 ani prescolarii inteleg regulile.

Fiecare etapa din viata copilului isi va pune amprenta asupra dezvoltarii sale intelectuale si afective. Exista factori care pot influenta aceasta dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acesti factori tin strict de mediul familial si de persoanele care intra in contact cu copilul.

Parintii isi petrec din ce in ce mai putin timp alaturi de copiii lor, punand pe primul loc atributiile de serviciu. Este de preferat ca parintele sa-si faca timp pentru copilul sau (educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l invata sa citeasca , sa scrie), sa-l invate cum sa se comporte cu ceilalti iar acesta e raspunderea familiei. Copilul trebuie obisnuit de mic cu bunele maniere pentru ca acestea sunt cheia catre succesul lui social.

Un copil manierat se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti, se va descurca mai bine in relatiile sociale fata de un copil caruia i lipsesc cei 7 ani de-acasa.

Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect.

Daca nu a mai fost in colectivitate, intrarea sa in gradinita este prima largire importanta a mediului sau social, mediu in care trebuie sa se integreze pas cu pas . De la o activitate libera, un regim de joaca, el trece dintr-o data la un regim de disciplina, de activitate dirijata.

In grupele de gradinita, toti copii au cam aceeasi varsta, dar sunt diferiti din multe puncte de vedere. Unii sunt mai inalti, altii mai scunzi, unii sunt mai voinici, altii sunt mai delicati, o parte sunt mai tacuti, altii mai galagiosi, unii sunt chiar retrasi, timizi sau stingheri. Copiii nu sunt identici nici in felul cum vorbesc , nici in felul cum se poarta, nici in ceea ce stiu , nici in ceea ce simt. Fiecare copil este imaginea vie a educatiei primite acasa, educatie a carei amprenta se observa cu usurinta in comportamentul prescolarului in noul sau mediu- gradinita.

Din pacate, mai sunt si parinti care dau replici de genul „e mic”; -, lasa-l”;-,, cand va merge la scoala „v-a sti de reguli” .Aceste replici vin ca o scuza pentru purtarea urata sau dezvoltarea neuropsihica nesatisfacatoare a copilului. Aceste „scuze”tradeaza, de fapt greselile educative pe care le fac parintii in primii ani de viata.

Se intampla de multe ori sa se incarce programul educativ al unui copil de gradinita cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuie sa si le fi insusit deja acasa. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibila, dar ea se face mai anevoios la varsta scolara, intr-un moment in care copilul trebuie sa faca fata unor cerinte noi de invatare si adaptare la noul mediu social.

Majoritatea copiilor se adapteaza usor la mediul gradinitei. Totusi , exista si copii care se adapteaza anevoios, tulburand activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivita sau prin neputinta lor de a tine pasul cu ceilalti copii. Aceasta situatie este in mare masura rezultatul unor greseli educative din primii ani de viata a acestor copii.

Pentru a asigura dezvoltarea armonioasa fizica si neuropsihica a copilului anteprescolar si prescolar , mediul familial trebuie sa indeplineasca o serie de conditii. Pe langa satisfacerea trebuintelor sale de ordin material (hrana, imbracaminte, somn, conditii de locuit etc.), copilul are nevoie de un anumit climat familial, in care dragostea ocupa primul loc. La polul opus se situeaza dragostea zgomotoasa, manifestata la tot pasul prin imbratisari si sarutari care coplesec copilul. Aceasta este dragostea plina de slabiciune a parintelui care cedeaza la cel mai mic capriciu al copilului ca sa-i demonstreze cat de multi il iubesc, copilul tratat astfel se va transforma intr-un mic tiran, care crede ca totul i se cuvine, ca vrerea sa este suverana pentru toti cei din jurul sau si va capata trasaturi negative de caracter(lipsa de respect, egoism, vehementa etc.), trasaturi care daca nu se corecteaza, il vor pune in conflict cu mediul social din gradinita.

Chiar daca copilul a gresit de cateva ori, nu trebuie sa ne grabim sa tragem concluzia ca este prost crescut. Este posibil sa aiba nevoie de cateva lectii de bune maniere pentru ca problema sa se rezolve. Adultul trebuie sa-i explice clar si sa-l invete ce anume trebuie sa faca sau nu.

De multe ori trebuie sa fim intelegatori si sa-i acceptam greselile. Aminteste-ti ca nu este suficient de matur pentru a sti bine cum sa se comporte in anumite situatii. Si noi ,adultii, gresim uneori...

Educatia se face doar acasa cu, discretie, in familie. Nu-i tine prelegeri si nu il critica in public, nu il umili si nu il jigni fata de straini, chiar daca greseala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de fata cu altii dovedeste ca nici tu nu ai fost atent la lectiile de bune maniere.

Nu este suficient sa ne controlam doar limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente: tristate, furie , dezamagire, bucurie, etc. Este bine sa ne impunem anumite restrictii, conduite, moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile frumoase din viata noastra cat si din cele negative. Trebuie sa fim permanent constienti ca cel mic ne analizeaza, ne supravegheaza, interioarizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat/ acceptat sau nu in colectivul clasei / societate.

Inainte de a judeca un copil si de ai pune o eticheta, sa va ganditi ceva mai mult la ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine.

Un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des, se va adapta foarte greu intr-un grup, nu va fi increzator in fortele propii, va avea tendinte de a incalca destul de des normele /regulile grupei.

Procesul de educatie nu se opreste la o anumita varsta. Nu e niciodata prea tarziu ca sa invete ceva! Fiti consecventi!

Cu putina creativitate, i-l poti ajuta pe micutul tau sa inteleaga de ce unele lucruri trebuie facute intr-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventeaza jocuri in care el sa fie actorul principal. Va invata cum sa poarte o conversatie politicoasa.

El se va distra, iar tu iti vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, copilul va deveni tot mai constient de modul in care actiunile si cuvintele sale afecteaza sentimentele celor din jur.

Continua sa ii cultivi respectul pentru cei din jur. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul sa invete, de aceea exemplele pot aparea in orice situatie. Trebuie doar ca atentia sa fie indreptata asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a profita de „varsta de aur “ a copilarii, cand cei mici sunt curiosi, dornici sa invete, sa descopere lumea.

Rolul „celor 7 ani de acasă” în cunoașterea și ocrotirea naturii

Violeta Ungureanu –prof. înv. primar
Școala Gimnazială Chișcăreni

Motto: „Natura nu aparține nimănui, totuși ea se dăruie tuturor.”

Este necesar să avem „cei 7 ani de acasă” pentru a proteja natura??? Nu este o simplă întrebare, ci un îndemn pentru a face ceva.

Un obiectiv primordial pentru întreaga umanitate a devenit în ultimii ani educația ecologică. Aceasta își propune îmbunătățirea mediului înconjurător pentru generațiile prezente și viitoare și urmărește dezvoltarea gradului de conștiință și al simțului responsabilității tuturor oamenilor față de natură și problemele sale.

Dante Alighieri spunea că „natura este arta lui Dumnezeu cel veșnic” și felul cum protejăm această artă pe care totuși am primit-o gratis, așa o vom avea.

Un rol important în realizarea educației ecologice în societate revine școlii și implicit dascălilor acesteia. Misiunea nobilă a noastră, a celor care slujim școala este aceea de a-i determina pe copii, încă de la cea mai fragedă vârstă, să simtă ceea ce le transmitem legat de cunoașterea și protejarea naturii, să-i scoatem în natură cât mai mult, să organizăm excursii, drumeții, să-i antrenăm în diverse acțiuni cu caracter ecologic pentru a-i ademeni să iubească mai mult natura decât calculatorul și internetul.

Școala are menirea de a organiza și desfășura o susținută mișcare de educație pentru mediu astfel încât elevii să fie convinși de necesitatea ocrotirii naturii și să devină factori activi în acțiunea de conciliere a omului cu natura. Școlarii trebuie să ajungă la convingerea că mediul natural nu poate fi apărat într-o zi, ci în toate zilele, în fiecare clipă, de toți locuitorii planetei. Trebuie să apărăm Planeta Albastră, ea fiind casa noastră și a tuturor viețuitoarelor de pe Pământ.

Dacă, la început omul era inofensiv pentru mediu în timp a devenit cel mai înverșunat dușman al său. Cu cât s-a dezvoltat mai mult, el a început să afecteze natura. Nemaisuportând ofensiva oamenilor, natura s-a îmbolnavit și odată cu ea ne îmbolnăvim și noi zi de zi, din ce în ce mai mult și asta pentru că noi am uitat că facem parte din natură.

Natura este locul de unde omul își ia energia de care are nevoie, este casa părintească în sânul căreia ne dezvoltăm atitudini și convingeri legate de mediu, dar dacă acesta nu are ce să-i ofere, aceasta se va ofili și împreună cu noi va muri.

Dorim să tragem un semnal de alarmă că, acum mai mult ca oricând, e nevoie să adoptăm „cei 7 ani de acasă” cu toții pentru un comportament civilizată față de mediul înconjurător. Se știe că natura e stăpână, iar dacă omul încearcă să o domine nechibzuit, ea se răzbună năprasnic punând în pericol viața. Obligatia noastră a tuturor este ca viteza cu care exploatăm și consumăm resursele naturale să nu depășească viteza cu care natura și le poate reface. Cea mai eficientă cale de a o proteja este să devenim consumatori responsabili

„Ocrotind natura ne ocrotim pe noi înșine”.

În perspectivă școlară elevul trebuie ajutat să înțeleagă că omul este inseparabil de natură și că efectele negative ale sale se răsfrâng asupra lui însuși

C.Mihăilescu spunea: „Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară pentru că fără dragostea față de natură și animale, omul nu poate să simtă din plin ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte -, „VIAȚA”.

Un gând devine constant pentru orice ființă rațională ce trăiește pe acest pământ: “Pregătirea în sprijinul ocrotirii naturii, începând de la vârsta copilăriei”. Dată fiind deschiderea și receptivitatea de care dau dovadă școlarii mici, acum este momentul să-i sensibilizăm și să-i facem să privească atent la tot ceea ce îi înconjoară. Starea actuală a mediului va influența sănătatea oamenilor și va afecta peisajul natural. Primele acțiuni pot începe de la grupa mică, atunci când preșcolarii sunt sfătuiți să ducă resturile la coșul de gunoi. Dacă la început va face acest lucru pentru că “așa spune doamna sau mama”, încet - încet va înțelege semnificația gestului și îl va repeta, chiar dacă este pe stradă sau în curte. Un mediu exterior cu cât este mai bogat în elemente și situații, cu cât este mai variat în structura lui, cu atât va

permite copilului să exteriorizeze cât mai multe dintre elementele naturii sale individuale. Primele etape ale vieții umane (până în jurul vârstei de 6 ani) pot fi de mare utilitate prin recunoașterea elementelor componente ale naturii individuale, prin ceea ce el în mod inconștient realizează ca activitate modelatoare asupra mediului înconjurător și a elementelor acestuia.

Cei șapte ani de acasă

Ursache Adina Maria
Scoala Gimnaziala Ep. M. Stefanescu

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitori prin formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un exemplu la școală.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, „Nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori norme de politețe.

Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare, de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Mai putem spune că educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne imaginăm un copil bine crescut care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Mai putem adăuga că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, de cât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de viață depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei șapte ani de acasă cuprind și o anumită învățătură pentru viață. Pentru mulți, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoștințe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societății. Am întâlnit persoane renumite prin cultura lor și care m-au dezamăgit datorită viciilor pe care le afișau în public sub pretextul că lor le este permis orice. Când cultura nu te ajută să pui frâu viciilor, să-ți pui ordine în viață, să respecti pe aproapele tău indiferent de poziția socială sau culturală, într-un cuvânt să fii om, la ce-ți folosesc cunoștințele? Cultură fără morală? Cultura, în întregul ei înseamnă acumularea unor cunoștințe prin care îți întărești puterile fizice și psihice spre a stăpâni ființa umană, în totalitatea ei și a încerca să o dirijezi spre a atinge cotele cele mai înalte ale desăvârșirii, ale sfințeniei.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN ONLINE

Prof. LILIANA URSACHE
Colegiul Național "Ferdinand I", Bacău

Cei 7 ani de acasă sunt un simbol sau o oglindă a educației primite de o persoană în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament însușite atunci de copil devin hotărâtoare pentru evoluția lui ulterioară. Felul în care ne purtăm este cartea noastră de vizită, de care depind relațiile cu familia, prietenii, colegii și chiar succesul nostru în viață.

Întrucât disciplina mea de suflet este informatica, am ales ca, de data aceasta, să abordez tema propusă, transpunând-o în online. Aici bunul simț nu trebuie să fie virtual, ci cât se poate de concret. Știm cu toții că sub umbrela anonimatului online, oamenii devin mai curajoși în exprimarea gândurilor și opiniilor decât în interacțiunea face to face. Astfel se poate ajunge mult mai ușor decât în lumea reală la contraziceri, înjurături și exagerări ale propriilor opinii.

Felul în care ne comportăm online derivă din felul în care ne comportăm de obicei offline. Odată cu dezvoltarea rețelelor de socializare, cei 7 ani de acasă devin necesari și aici. Regulile nescrise, de comportament pe internet, poartă numele de netichetă (de la (inter)net și etichetă). Voi enumera în continuare o parte dintre acestea:

- scrieți corect, folosiți cratima, majuscla pentru numele proprii,
- nu abuzați de acronime, uneori pot fi neînțelese de cei nefamiliarizați ("brb", "np")
- dacă nu vă place să folosiți dicritice, atunci evitați cu desăvârșire utilizarea grupurilor de litere "sh" pentru "ș", "tz" pentru "ț" etc.
- nu vă însușiți fotografiile sau ideile care nu vă aparțin
- nu trimiteți cereri de prietenie persoanelor pe care nu le cunoașteți
- nu înjurați, nu folosiți cuvinte jignitoare
- nu abordați persoane cunoscute la ore nepotrivite; dacă este trecut de ora 22, dar cunoștința ta apare online pe facebook, poate nu a dat sign out când s-a culcat
- când ieșiți la masă cu prietenii, nu stați tot cu telefonul în mână, butonându-l
- nu dați like chiar la orice; de multe ori este mai bine să vă exprimați pe scurt opinia
- nu dați like la o știre de deces; un mesaj este mai potrivit
- nu tăg-uiți pozele altor persoane; dacă totuși vreți să o faceți, cereți-le întâi permisiunea
- gândiți-vă bine și asumați-vă responsabilitatea atunci când postați ceva online, deoarece pe facebook, de exemplu, ceea ce postăm devine public și poate nu toți prietenii din listă vor fi de acord cu noi
- nu este ok să dăm like și share la greșelile oamenilor
- nu trimite mesaje nesolicitate
- scrie clar subiectul mesajului, pentru ca destinatarul să știe dacă îl interesează
- conținutul mesajului să fie cât mai scurt, pentru a nu abuza de timpul destinatarului
- nu folosi majuscule, este ca și cum ai țipa.

Regulile de comportament pe site-urile de socializare, forumurile web sau listele de discuții sunt descrise în IETF RFC 1855. Pentru a concluziona, ca și atunci când comunicăm face to face, să acordăm importanță decenței în exprimare, respectului reciproc și feedback-ului constructiv.

Bibliografie

<https://www.neticheta.ro/reguli>

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN SUCEAVA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE VOIEVIDCA”
Str. Calea Bucovinei, nr. 206, 725100, Câmpulung Moldovenesc,
Suceava

Tel.: +40 230 312612, +40 230 416836, fax: +40 230 312612,
E-mail: georgevoievidca@yahoo.com; <http://www.sc2gvoievidca.ro>

GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL „FLOARE DE COLȚ”
STR. CALEA TRANSILVANIEI NR. 29 , CÂMPULUNG MOLDOVENESC
TEL./FAX 0230 311750, E_mail: gradinita-floaredecolt@yahoo.com
-UNITATE STRUCTURĂ –

FAMILIA - PARTENERUL DE BAZĂ ÎN EDUCAREA COPILULUI

Întocmit, Prof.Ursuleanu Maria

MOTTO: „ *Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume*”. (Child’s Appeal)

În pedagogia tradițională, această temă era tratată sub denumirea de „colaborare dintre grădiniță și familie”. Actualmente dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare, și mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și în plus, exprimă, și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și al valorizării experienței și statutului fiecărui actor în egală măsură. Colaborarea dintre grădiniță și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Rolul educatoarei este acela de a discuta cu părinții copiilor, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din grădiniță și sprijinul în desfășurarea cât mai eficientă a acestora.

Modul cum interrelaționează părinții și educatorii își pune amprenta pe formarea și educarea copilului. Numeroasele studii au demonstrat că o relație bună între cele două instituții ale educației – grădiniță-familie – este în avantajul dezvoltării copilului la toate vârstele.

Importanța parteneriatului educațional

Tendențele actuale ale educației timpurii cer realizarea unor parteneriate constructive și eficiente între grădiniță, familie și alți factori educaționali, în vederea socializării și pregătirii copilului către școală și viața socială. Parteneriatul educațional este una dintre cerințele-cheie ale pedagogiei contemporane, este un concept și o atitudine. Acesta presupune:

- egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună;
- interacțiuni acceptate de toți partenerii;
- comunicare eficientă între participanți;
- colaborare (acțiune comună în care fiecare are rolul său diferit);
- cooperare (acțiune comună cu interrelații și roluri comune).

Scopul general al parteneriatului educațional este cunoașterea reciprocă a punctelor de vedere, a opțiunilor partenerilor prin identificarea nevoilor grădiniței și ale copiilor, dar și implicarea comună în satisfacerea acestor nevoi. Atunci când părinții, cadrele didactice și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul copiilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct, astfel parteneriatele constituind o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activităților în unitatea de învățământ.

Parteneriatul se bazează pe premisa că părțile interesate au un fundament comun de acțiune și un spirit de reciprocitate care le permite să se unească. Pe educatori și pe părinți îi unește dorința de a-i

susține pe copiii în dezvoltarea lor. De aceea, instituirea spiritului de reciprocitate, astfel încât eforturile depuse să aibă semnificație pentru toți cei implicați, este percepută de ei drept o provocare. Cunoscându-se, partenerii se identifică cu nevoile și aspirațiile copilului, pentru a-l sprijini, cu tact, înțelegere și dragoste, în a atinge un scop cu finalitate pozitivă.

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei.

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc.

În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Părintele trebuie să știe despre grădiniță:

- specificul și programul de activitate al grădiniței;
- principiile de bază ale grădiniței în ceea ce privește îngrijirea, creșterea, dezvoltarea și învățarea copiilor de 3–6 ani;
- dotarea materială a grădiniței și condițiile de amenajare a spațiului grădiniței (a grupei, a întregii instituții);
- nivelul pregătirii cadrelor didactice;
- performanțele atinse de grădiniță în ceea ce privește educația și îngrijirea copilului;
- oferta activităților opționale (se studiază limbile moderne, dansul, pictura etc.);
- conținutul regulamentului interior al grădiniței;
- așteptările grădiniței în raport cu relația de colaborare cu familia;
- așteptările și aspirațiile colaboratorilor instituției în privința comportamentului copilului și al familiei.

Iată ce trebuie să știe grădinița despre familie:

- structura și componența familiei (familie nucleară, extinsă, monoparentală, concubinaj etc.);
- informații privind particularitățile copilului (vârstă, stare de sănătate, interese, deprinderi elementare de bază etc.);
- modele de relaționare (existența fraților în familie, atașamentul puternic față de o persoană etc.);
- stilul educativ al familiei;
- nivelul educațional al părinților;
- modele culturale care definesc mediul familial (valori importante pentru familie, tip de alimentație, sărbători etc.);
- dorințele pe care le are în raport cu creșterea și educarea copilului (menținerea unui anumit program sau derularea unei activități specifice din familie, sprijin în anumite situații etc.);
- așteptările și aspirațiile părinților față de relația și colaborarea cu grădinița (ce ar dori de la grădiniță, cum se poate implica, ce idei are pentru îmbunătățirea activității etc.).

După înscrierea copilului la grădiniță, relația dintre părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un bogat schimb de informații, de experiențe și pe colaborare cu scopul asigurării celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copilului. Părinții trebuie să regăsească un sprijin în serviciile oferite de grădiniță, dar, în același timp, să se simtă și să acționeze responsabil pentru a colabora cu personalul la orice activitate realizată pentru și împreună cu copiii.

Roluri și responsabilități ale părinților:

- să recunoască grădinița ca instituție incluzivă, care asigură drepturi egale pentru toți copiii;
- să-și cunoască copilul și posibilitățile lui, colaborând cu grădinița și cu educatorul;
- să fie dispuși la activități de voluntariat în beneficiul copiilor;
- să colaboreze și să coopereze cu o deschidere permanentă spre grădiniță, comunitate în interesul copilului;
- să recunoască rolul grădiniței în dezvoltarea copilului;
- să respecte personalul din grădiniță;
- să sprijine activitatea educatoarei, în scopul dezvoltării integrale a copilului.

Roluri și responsabilități ale personalului grădiniței:

- să ofere șanse egale copiilor la accesul serviciilor oferite de grădiniță;
- să informeze părintele cu privire la oferta educațională a grădiniței pentru creșterea și dezvoltarea copilului;
- să motiveze părintele să se implice și să colaboreze cu grădinița;
- să prezinte ce așteaptă de la părinte: colaborare, cooperare, încredere, sprijin, ajutor reciproc, confidențialitate, respect;
- să manifeste transparență în procesul educativ;
- să ofere familiei informații privind modalități de educare a copiilor;
- să determine părinții să colaboreze pentru ca educația din grădiniță să aibă continuitate și consecvență, și acasă;
- să evite stările conflictuale, tensionate, cu părinții, pentru a nu avea efecte negative asupra copilului.

Modalitățile prin care am realizat acest parteneriat sunt:

Ședințele cu părinții – în cadrul cărora părinții au fost informați despre:

- Regulamentul de ordine interioară al grădiniței;
- Oferta educațională a grădiniței;
- Obiectivele precizate în curriculum;
- Aspecte legate de programul desfășurării activității în grădiniță;
- Oferta de formare pentru părinți, după metoda „Educați așa!”
- Evenimente importante ale grădiniței sau grupei (derularea proiectelor tematice, organizarea de excursii, participarea la activități educative în afara grădiniței);
- Nevoile grupei și ale grădiniței și modul de satisfacere a acestora (alegerea materialelor auxiliare, confecționarea materialelor necesare grupei etc.)

Consultațiile cu părinții sunt întâlniri stabilite de cadrele didactice, de comun acord, în care se discută individual (sau cu familia) despre copil, despre situații speciale (probleme comportamentale, probleme de sănătate, situații conflictuale cu colegii, tehnici de lucru cu copiii cu CES etc.) Această formă de colaborare este importantă, individualizată, în relația grădiniței cu familia și privește global copilul. Aceste întâlniri au un rol important pentru cunoașterea acestuia, comunicare, susținerea învățării și soluționarea de conflicte.

Vizitele periodice la domiciliu permit comunicarea dintre educatoare și părinți într-un cadru mai puțin formal, care-l poate face pe părinte să se simtă mai în largul său. Scopul acestor vizite este întărirea legăturii cu familia, cunoașterea particularităților acesteia (cultura, modul de interacționare dintre membrii familiei, aptitudinile acestora etc.). Prin intermediul acestor vizite trebuie să le arătăm părinților că ei și copiii lor sunt importanți pentru noi și că le acordăm atenția cuvenită. Vizitele trebuie făcute numai cu acordul părinților și nu trebuie percepute de aceștia ca fiind intruzive.

CONCLUZII

Rezultatele unor cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de peste 70% de către familie. Responsabilitatea creșterii copilului revine cu prioritate părinților, care oferă copilului îngrijirile de bază, siguranță, căldură emoțională, îndrumare, înțelegere.

Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât, iar grădinița contribuie din plin la consolidare acestor deprinderi și cunștințe din familie.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE:

1. „Revista Învățământul Preșcolar” nr. 3-4, București, 2006;
2. „Educația în anul 2000”, nr. 1-2/, București, 2000;
3. Montessori M., „Copilul: ființă divină dar neînțeleasă (pentru părinți și educatori)”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1991;
4. Cristiana Boca (coord.), Mihaela Bucinschi, Anița Dulman, „Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar”, Educația 2000+, București, 2009.

Timiditatea -Copilul timid

Prof. înv.primar Uruc Cecilia
Școala Gimnazială Lunca-Priporului
Structura Păltineni

„Timiditatea este un dispreț instinctiv al vieții “ Emil Cioran

Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu.

Deși se știe că timidul are anumite predispoziții înăscute (e vorba despre tipul de sistem nervos și de fiziologia emotivității), totuși timiditatea este rezultatul unei educații greșite în familie.

Fără să fie cineva psiholog sau pedagog, acesta poate să observe și să înțeleagă unele aspecte ale timidității. La copii, fenomenul acesta este mai frecvent și mai vizibil, cu atât mai mult cu cât orice formă de manifestare poate naște inconveniente. Orice copil timid, fiind mereu neînțeles de ceilalți, este susceptibil, iar suferința lui are ecouri în afara persoanei sale, stânjening relațiile normale în clasa de elevi.

Părinții constată adesea că nu știu ce să facă, cum să procedeze. Unii ignoră, așteptând să treacă de la sine, însă alții, intervenind, nu reușesc decât să adâncească complexul de inferioritate, umilind și mai mult copilul. Este un teren în care ceea ce strică părinții cu greu mai putem repara noi, educatorii. Greșelile de educație pot fi rezumate prin: severitate excesivă și răsfăț exagerat.

După cum au observat marii pedagogi, timiditatea, în majoritatea cazurilor, se instalează în copilărie, printr-o protecție exagerată a părinților, lipsindu-l pe copil de responsabilități, ferindu-l de colectivitățile de colegi, de prietenii de joacă, impunându-i pretenții prea mari sau făcându-l încăpățânat, agresiv, răzbunător.

Timiditatea poate fi prevenită sau vindecată, total sau parțial, numai dând dovadă de mult tact, pricepere, răbdare și mai ales cunoaștere. Educatorul, împreună cu familia, trebuie să găsească mijloace care să cultive încrederea în sine, curajul, sociabilitatea, voința, stăpânirea de sine. Împreună pot combate cu succes timiditatea organizând mai bine munca școlarului, conducându-i eforturile către succes.

Un copil timid este de obicei foarte impresionabil, exagerat în emoții și cu o inteligență analitică datorită căreia nu-i scapă cele mai mici semne sau gesturi.

În familie, uneori, apar forme terorizante față de copii, dintr-o greșit înțeleasă dragoste părintească, iar efectele sunt pierderea curajului, a siguranței de sine. La extrema cealaltă se află răsfățul, supraprotecția. Într-o astfel de situație se află de obicei copilul unic, ferit de orice pericole, de orice efort, de orice inițiativă. Din prea multă dragoste, părinții îi îndeplinesc toate dorințele, înlăturând din calea lui orice piedică, orice amenințare. Astfel, el devine vulnerabil, expus la înfrângeri, nesigur pe el. Faptul că i se spune în permanență ce să facă și ce să nu facă, îl conduce pe copil către un sentiment de nesiguranță, din care apar eșecurile, iar acestea creează timiditatea mai mult sau mai puțin accentuată.

Timiditatea nu este o boală și nici o alegere. Ea poate fi un mod în care copilul ne arată cum să ne comportăm în anumite situații (comportamentul copilului având rol de „oglinză” a comportamentului adulților), pentru că el imită, dar poate fi și rezultatul unei gestionări nepotrivite a unei situații din viața copilului apărută, de obicei, în familie.

În concluzie, copilul trebuie iubit, încurajat, ascultat, înțeles, învățat să-și facă prieteni și să relaționeze.

Bibliografie :

Dianne Doubtfire-Timiditatea

Gael Lindenfield - Siguranța emoțională

Învățământul primar- Revistă dedicată cadrelor didactice

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. înv. primar Ușvat Corina Florina
Liceul Vocațional Pedagogic “Nicolae Bolcaș”, Beiuș-jud. Bihor

Educația realizată în mod organizat într-o instituție și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Famiiliile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

E mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă

împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smile

Bibliografie:

„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

„Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

Învățătoare Uță Mihaela Școala Primară Vîlcele

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul, viitorul adult, o primește de la familie (părinți, bunici, rude) în scopul formării personalității și comportamentului moral-civic al copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios atât cu cei de vârsta lui cât și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile moral-civice sunt cheia către adaptarea copilului în societate, în mediul școlar. Un copil manierat va fi mult mai apreciat în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc „**cei 7 ani de acasă**”.

Copilăria reprezintă perioada vieții pentru punerea bazelor educației, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în sine, în ceilalți, teamă de viitor, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine, frustrare. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Tot familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Nu degeaba se spune că ei, copiii sunt oglinda familiei.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Toate activitățile casei trebuie desfășurate împreună, în scopul consolidării anumitor deprinderi, abilități ce vor contribui în viitor la autonomia copilului, la conviețuirea socială, la sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și cadrele didactice din școală; cei din urmă având menirea de a șlefui ceea ce a clădit familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„**Cei 7 ani de acasă**” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page content.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Utan Ioana Ileana
Școala Gimnazială Călinești , Maramureș

Înainte de intrarea în școală copilul se caracterizează prin instabilitate emoțională , predominant afectele. Dinamica sentimentelor este legată de creșterea gradelor de conștiință a propriei activități și a relației cu ceilalți. Se dezvoltă propriile dorințe și aspirații. În această perioadă are loc creșterea sensului moral-afectiv al conduitei generale, dezvoltarea sentimentelor și stărilor afective legate de relațiile afective impuse de școală și aprecierea socială a acțiunilor lor. Tot în această perioadă se dezvoltă sentimentele intelectuale.

Copilul înțelege și resimte tot ceea ce se întâmplă în familie , conflicte, certuri , despărțiri . Sunt semnificative pentru copil relațiile pozitive cu părinții sau, dimpotrivă atitudinile de renegare , de rejectare a unora din părinți. Relațiile afectuoase dintre părinte și copil , cat și relațiile dintre părinți conduc la structurarea pozitivă a personalității. Pentru a alege conduita educațională corectă , adecvată părintele trebuie să își cunoască foarte bine copilul . Această cunoaștere trebuie să țină cont de părerea celorlalți , a învățătorului , a psihologului și a medicului. Utile pentru activitatea educațională a părintelui sunt și cunoștințele legate de caracteristicile de vârstă.

Școala și activitatea de învățare , prin cerințele specifice determină modificari în toate planurile activității psihice a copilului . În această perioadă , la nivelul personalității se structurează trebuințele , interesele și atitudinile . Evoluția personalității se realizează concomitent cu dezvoltarea interrelațiilor sociale și valorificarea noilor experiențe de viață. Dezvoltarea intereselor sociale sunt determinate de viața socială , în general și de viața școlară , în particular. Am văzut că relațiile defectuoase dintre părinți și copii au efecte negative (agresivitate, hiperemotivate , instabilitate, anxietate etc.) , Toate acestea se răsfrâng negativ la nivelul întregii activități școlare. Armonizarea relațiilor părinte – copil , o viață de familie echilibrată și afectuoasă dezvoltă trăsături de personalitate opuse celor enumerate mai sus : copilul are încredere în forțele proprii, se adaptează ușor vieții școlare și dobândește un real echilibru emoțional. Rolul învățătorului este foarte important . El devine „ model „ pentru școlar , este cel care îl face să înțeleagă mai repede și mai bine informațiile transmise. Modul în care el apreciază școlarul (corectitudinea , lipsa favoritismului) dezvoltă la copii simțul propriei valori. Dezvoltarea sociabilității școlarului mic se manifestă evident tot în activitatea școlară prin relațiile cu ceilalți copii și se dezvoltă prin joc . Copiilor le plac jocurile cu subiect , cu roluri . Jocul devine mai bine organizat , regulile sunt respectate mai riguros iar spre finalul acestei perioade sporește caracterul competitiv al acestuia.

Perioada școlarului mic se caracterizează , din punct de vedere social , prin apariția prietenilor , copiii devenind mai puțin dependenți de părinți și mai interesați de colegi, de prieteni.

Prietenia se leagă prin apariția unor interese și activități comune . Ei își dezvoltă comportamente asemănătoare , preferă același gen de literatură , se exprimă asemănător , au aceleași păreri despre anumite persoane. Dezvoltarea socială , spre sfârșitul acestei etape , pregătește terenul pentru cea imediat următoare – pubertatea .

Bibliografie :

Ausubel D. Robinson F. (1981)

Învățarea în școală , EDP București

Eysenk H. Eysenk M (1999)

Descifrarea comportamentului uman , Ed. Teora București

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar: Vădasan Daniela Mariana
Școala Gimnazială,,Dr.I.Danicico”Semplac Jud.Arad

Cei șapte ani de acasă”=o realitate care aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră;De noi,părinții,depinde ca adolescentul,tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri:iar această expresie,,bună creștere”-nu este un standard general.Ea are forme pe care noi,părinții,i-o dăm.A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru;atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină diferența celor,,șapte ani de-acasă”.

Dacă procesul de învățămât începe cu prima zi de școală,educația începe cu primii ani de viață a copilului.Din nefericire,mai sunt și replici din partea unor părinți,de genul:,,Lasă-l,nu înțelege,ce știe el,mititelul!”;,,Când va merge la școală,se va cumiți!”;pentru a scuza purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului.Aceste,,scuze”trădează,de fapt,educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația este un proces continuu,care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.De ce să se încarce programul educativ,de exemplu,al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuie să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă,dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară,întrun moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el,cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Iată de ce socotesc util să prezint pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică neuropsihică a copilului antepreșcolar,preșcolar și al școlariului mic.

În afară de trebuințele sale de ordin material(hrană,somn,condiții de locuit,îmbrăcăminte,etc.),copilul are nevoie de un anumit ,,climat familial”,în care dragostea ocupă primul loc.Îngrijirea făcută fără dragoste lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.La polul opus se situează dragostea zgomotoasă,manifestată la tot pasul prin îmbrățișări care copleșesc copilul.Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran,care crede că totul i se cuvineși va căpăta trăsături negative de caracter(egoism,vehemență,lipsă de respect),trăsături care,dacă nu se corectează,îi vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune din familie(părinți,frați,surori)și copilultrebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Realizarea cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin amonios,a unei ambianțe familiale echilibrate,bazate pe dragoste,înțelegere,respect între părinți și copii.În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni,față de îndatoriri,față de obiecte și se formează conduita și caracterul său.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**Prof. înv. prescolar Vaduva Adela
G.P.N. Domnita Balasa**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voiniceste treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la groapa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Școala vieții

Profesor , Văduva Gabriela

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Anii pe care copii îi petrec alături de părinții lor sunt cei mai importanți, mai ales primii, când învață ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună că nu este voie.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe. Merg mai departe, odată cu timpul.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în defavoarea copilului.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul „ (Eric Berne).

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Bibliografie:

www.consultanta-psihologica.com

Importanța celor șapte ani de acasă

Autor, Vaida Cristina

Când vorbim despre importanța celor șapte ani de acasă, ne referim la educația non formală, pe care copilul o primește acasă. Această educație este realizată, cu precădere de părinții copilului și visează însușirea unor comportamente pozitive și dezvoltarea armonioasă a personalității copilului. În această perioadă copilul își însușește normele de conduită, bunele maniere, moduri acceptate de comunicare.

Spunem despre un copil că are cei șapte ani de acasă, dacă știe să se poarte respectuos, folosește formule de adresare corespunzătoare, folosește cuvinte magice ca: mulțumesc, te rog, frumos, iarta-mă, știe să se comporte cu adulții precum și cu cei de vârsta lui.

Înainte de a discuta de importanța celor șapte ani de acasă, trebuie să ne reamintim că în această perioadă, copilul învață foarte mult folosind imitația. Datorită exemplului de imitație, copilul își însușește de multe ori involuntar, comportamente pe care el le observă la cei din mediul lui. De aceea, trebuie să specificăm că mediul în care copilul se naște și crește, își pune definitiv amprenta asupra dezvoltării lui ulterioare ca om. Dacă în mediul lui înconjurător, vor fi comportamente negative, foarte probabil aceste comportamente se vor vedea și în conduita copilului. Dacă în mediul copilului comportamentele practice sunt negative, dar în același timp copilului i se cere exersarea unor comportamente pozitive, copilul va avea o reală problemă în practicarea comportamentelor pozitive, datorită absenței acestora în mediul familial.

În formarea conduitei copilului până la vârsta de 7 ani, sunt mai mulți factori de care trebuie să ținem cont. Printre acestea un rol important, sau poate cel mai important este dragostea părinților. Când ne referim la dragostea părinților, aceasta poate fi analizată cel puțin luând în calcul două axe: dragostea părinților pentru copil, cât și dragostea dintre părinți sunt două aspecte de care trebuie să ținem cont în dezvoltarea armonioasă a unui copil. Indiferent de problemele cu care se confruntă, de năzbâtiile pe care le face, un copil trebuie să se simtă și să știe sigur că este iubit. Iubirea părinților îi va acorda încredere în sine, îi va crește stima de sine și îl va face să se deschidă, să fie comunicativ și să recunoască cu ușurință atunci când face o greșală. Copilului trebuie să i se spună, să i se reamintească permanent că este iubit și că dacă este iubire se poate rezolva orice problemă.

Dragostea dintre părinți este la fel de importantă precum dragostea pentru copil. Un copil care va crește într-un mediu în care există dragoste, în care părinții își vorbesc frumos, calm și cald, se va dezvolta frumos, va fi deschis spre comunicare, va vorbi calm, va fi obișnuit cu gesturi de tandrețe și declarații de dragoste, venite din inimă.

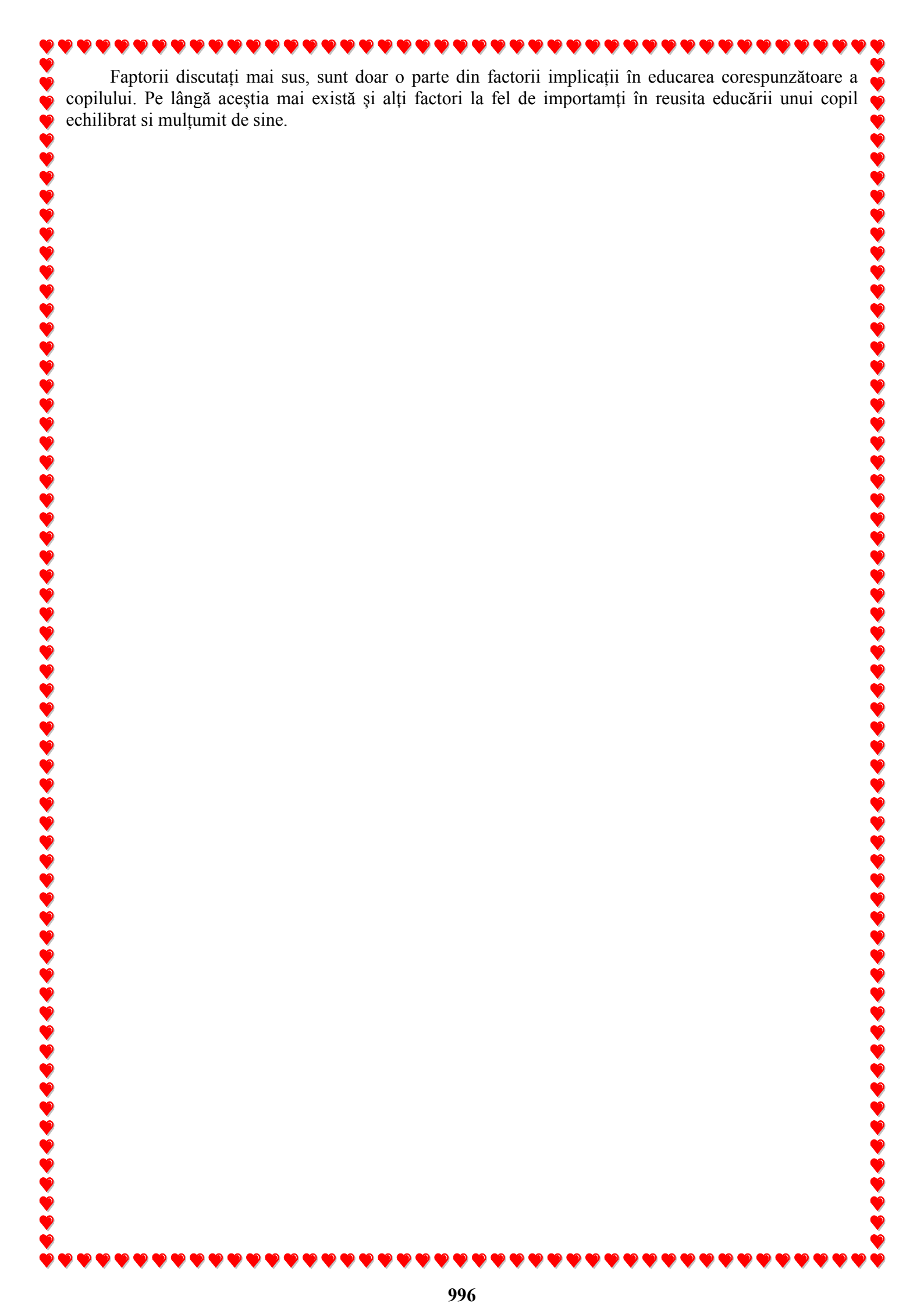
Un alt factor important este comunicarea. Cu un copil trebuie să comunici tot timpul. Copilului îi trebuie date explicații, impuse anumite reguli, descrise așteptările care se au de la el, explicate drepturile pe care le are etc. Toate acestea și multe altele au la bază comunicarea fără de care întregul proces este practic imposibil de realizat. Copilului trebuie să i se explice orice lucru, trebuie avut răbdare cu el și trebuie folosită pe cât posibil o comunicare asertivă cu el. Cu cât gradul de comunicare este mai mare cu atât și deschiderea copilului spre comunicare și spre lumea exterioară va fi mai bună. Copilului i se va explica, importanța comunicării și mai ales a comunicării sincere și directe.

Modelele oferite. În cadrul acestui aspect ne legăm de faptul că modelul oferit, vine să întărească educația pe care încercăm să o dăm copilului. Dacă copilul trăiește într-un mediu negativ și comportamentele lui vor fi negative și invers.

În momentul în care în practică în casă sunt comportamente negative, foarte greu va fi să învățăm, sau să cerem copilului comportamente pozitive.

Recompensa și pedeapsa sunt un alt aspect care trebuie luat în calcul și dozat corespunzător. Un copil pedepsit constant se va obișnui cu pedeapsa și își va pierde încrederea în propria persoană și îi va fi tot timpul frică să se afirme, nu va avea destulă încredere în el. Neavând atenția cuvenită în acest sens, va atrage atenția asupra lui, prin efectuarea de comportamente negative.

Recompensa este necesară pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Când ne referim la recompensă nu ne referim doar la lucruri materiale. Copiii mai mult decât recompense materiale, au nevoie de laude aprecieri și încurajări continuee.

Factorii discutați mai sus, sunt doar o parte din factorii implicații în educarea corespunzătoare a copilului. Pe lângă aceștia mai există și alți factori la fel de importanți în reusita educării unui copil echilibrat și mulțumit de sine.

**Cei șapte ani de acasă
Părinții vor un „copil bun”**

**Unitatea de învățământ: Grădinița cu P.N. Arlechino, Structura II
Loc.Dej, Jud. Cluj
Profesor Învățămint preșcolar: Vâjâean Alina**

În accepțiunea cea mai largă a termenului, „copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sârguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum „părinte bun” înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit, în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la copil a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare a tuturor membrilor din familie. Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperire a virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți.

„Binele” ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula „e bine să faci așa!” și de cele mai multe ori „nu e bine ce faci!”. Dar copilul se întreabă de fiecare dată „de ce nu este bine?”. Din păcate, de cele mai multe ori părinții răspund: „nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești !”

Apropierea copilului de bine, ca normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat, constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se mai juca în locuri periculoase/nepotrivite trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete eficiente, oferindu-se un alt loc sau atragerea copilului în jocuri mai captivante cu participarea directă a părinților.

Pentru a putea descoperi „binele” care mai târziu ar putea deveni „principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele” este necesar ca în familie să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copil, cât și de către părinți. Astfel, cerând copilului să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-I determine pe copil la acțiune; e bine să i se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială.

În legătură cu această ultimă precizare, menționez că dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinții care instalează copiilor frica de pedeapsă. De asemenea, să se știe că drumul spre adevăr, nu are ocolișuri: este sau nu este adevăr, este sau nu este minciună sfruntată. Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau minciună mare. Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului este consecvența între vorba și fapta adultului, între ceea ce i se spune și ceea ce i se poate concret demonstra.

Cadrul educațional al familiei permite și cultivarea la copil a dragostei pentru frumos, pregătirea bunului gust față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de aspectul locuinței și frumusețea de comportare, în relațiile cu cei din jur. Dragostea de frumos a copilului mic se va concretiza peste ani în ordine, curățenie, decența în înfățișarea fizică, demnitatea în comportare și în grija pentru a realiza lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual.

Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

„Cei 7 ani de acasă”- câteva gânduri la ceas târziu

Profesor Vâlceanu Alexandra – Elena
Cadru didactic al școlii Gimnaziale Bîrzava, județul Arad

Vechea zicală rostită încă din timpurii vremuri- „cei 7 ani de acasă”- își regăsește timid locul în fiecare moment al „modernității”. Sfiala alături de care rostim aceste vorbe aduce aminte de miresmele unor timpuri de mult apuse, vremuri în care educația din sânul familiei purta o adevărată însemnătate, vremuri în care în centrul universului familiar era *copilul*. Adevărată piatră de temelie în procesul de dezvoltare timpurie, educația primită în cadrul familiei joacă un rol primordial în întregul proces de evoluție al educabilului.

Prin prisma celor mai frumoși ani- anii copilăriei- familia și ai săi membri ajută la schițarea firii și a caracteristicilor esențiale, ce ulterior vor defini un nou membru al societății. Din această postură familia ocupă un loc deosebit de important deoarece aceasta făurește prin ale sale învățături un nou individ. Privilegiul de a participa activ în formarea unui copil presupune așternerea de principii și obiceiuri ce vor avea ca scop dezvoltarea și desăvârșirea progresivă a acestuia. Însămânțarea, înțelegerea și respectarea valorilor sociale vor avea ca finalitate ușoara adaptare și absorbție a individului în societate.

Comuniunea dintre școală- familie preia cea mai importantă sarcină și anume definirea personalității copilului astfel încât acesta la finalul ciclurilor de studiu să reușească să rupă barierele integrării în dimensiunea socială. Bazele moralității, normele sociale de bună conduită, precum și respectul față de semenii reprezintă cheia succesului, cheie ce din păcate nu mulți reușesc să o dobândească.

Educația aferentă celor 7 ani de viață se află sub influența unei pluralități de factori ce urzește următorii pași în viața ai copilului. Dragostea, afecțiunea și comportamentul părinților, structurile morale promovate și utilizate de aceștia, capacitățile comprehensive ale copilului, precum și puterea exemplului reprezintă factori- cheie ce determină gradul de înțelegere și dorința de aplicare a noțiunilor învățate. Puternice mesaje reușesc să transmită toți membrii familiei cu ajutorul comportamentului afișat în apropierea copiilor. Factorul habitual va învinge în permanență noțiunile însușite prin procesul instructiv-educativ. Nereușita copilului se va transforma în insuccesul nostru, al tuturor.

Contemporaneitatea a adus în prim plan și necesitatea adulților de a fi instruiți pentru a putea la rândul lor să ofere educația necesară copiilor. Absența adulților din viața celor mici lasă urme adânci în sufletele lor. Aceste cicatrici urnesc din loc mecanisme de autoapărare ce de multe ori se arată a fi distructive, cu un puternic caracter antisocial sau în cel mai fericit caz o manifestare tumultuoasă ce e menită să respingă. Aceste ieșiri emotive sunt făcute să atragă atenția celor din jur asupra faptului că un grad mare de suferință este provocat copilului.

Cu toate acestea în paradigma modernă numeroase soluții sunt oferite cu scopul de a compensa pentru lipsurile aduse de nevoile materiale. Cadre didactice competente, inițiate în psihologie, oferă consilierea atât de necesară copiilor lipsiți de atenția parentală. Cu ajutorul comuniunii dintre cele două entități școală și familie o atenuare a efectelor nocive ale socialului și ale economicului se întrezărește și oferă speranță pentru copilul aflat în plin proces evoluționist.

Cei 7 ani de acasa

Educatoare: Stoicescu Valentina

„Cei 7 ani de acasa”- inca e valabila expresia. Numarul 7 este pretutindeni nr. Unei totalitati, dar al unei totalitati in miscare sau a unui dinamism total.

Sunt 7 zile ale saptamanii-care inseamna incheiere si un nou inceput.

Sunt 7 culori ale curcubeului care inseamna lumina si culoare.

Sunt 7 note muzicale ale famei care inseamna melodie si vibratie.

Sunt 7 pitici care ocrotesc si iubesc pe Alba ca Zapada.

Sunt 7 ani de acasa care inseamna educatia de baza,securitate afectiva.

De multe ori intalnim o persoana careia bunele maniere ii lipsesc cu desavarsire,spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasa. Tu ca parinte,cu siguranta nu iti doresti un copil despre care s-ar putea face o afirmatie similara si de aceea trebuie sa te implici in formarea caracterului sau in acesti 7 ani.

Parinitii au o foarte mare influenta asupra copiilor in primii 7 ani de viata,cand le transmit celor mici propriile valori care urmeaza sa le respecte si ei o data cu integrarea in societate,acolo unde isi vor asuma alte obiceiuri noi.Este important,asadar,sa le transmitem micutilor invatamintele pe care le consideram noi necesare si care ii vor ajuta sa fie un om respectuos si demn de respect la randul sau.

Meseria de parinte este in acelasi timp cea mai dificila si cea mai usoara meserie din lume. Este deosebit de greu sa rezisti tot timpul ritmului antrenat impus de copilul tau, de a avea rabdare sa raspunzi adecvat la intrebari „puterile”, de a reusi sa vezi lumea prin ochii lui. Pe de alta parte este foarte usor cand vii acasa de la serviciu, sa ordoni cateva sarcini copilului, sa-l pedepsesti cu abnegatie la cea mai mica greseala,iar dupa cativa ani sa eclami cu mandrie: „Vezi,acela este copilul meu! Datorita mie a ajuns asa!”

Responsabilitatea care cade pe umerii parintelui este una imensa. El este modelul pe care copilul il urmeaza. Practic, de modul in care PARINTELE isi indeplineste rolul depinde viitorul copilului.

Puiul de om se formeaza spiritual in sanul familiei, pe parcursul celor 7 ani de acasa.

Familia este mediul cel mai sanatos si are o influenta hotaratoare asupra copilului. Un mediu tonifiant, cald, calm, il va ajuta pe copil sa se devolte armonios.

Nu doar parinitii ci intreaga familie extinsa trebuie sa fie modele de conduita si comportament pt. copilul lor, astfel contribuind semnificativ si hotarator la formarea germenilor unui profil uman declinat in termeni de calitate morala si etica sociala.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astazi este diferita de cea a generatiilor anterioare.Parintii isi petrec din ce in ce mai putin timp alaturi de copii lor, majoritatea confrantandu-se cu problema echilibrarii atributiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

In unele familii, prezenta televizorului,tabletei a devenit o afacere „profitabila: copii sunt lasati sa-si petreaca timpul in fata televizorului sau butonand tableta ca si cum ar fi in grija unei baby-sitter.

Alti copii sunt supusi unui regim de supra-solicitare,intr-o cursa epuizanta de obtinere de performante sau,dimpotriva,copilul nu mai este stimulat in dezvoltare si de catre parinti considerand ca aceasta sarcina este exclusiv a gradinitei.

Astfel in loc sa fie incurajati sa isi urmeze propriul vis si sa isi dezvolte propriile aptitudini, unii copii se vad nevoiti sa urmeze visul nerealizat al parintilor.

Oriunde in lume, COPIII sunt intotdeauna cei mai frumosi si mai sinceri spectatori.

Cei 7 ANI de acasa reprezinta pasaportul care te insoteste oriunde mergi in viata!

DEPRINDERILE ȘI COPILUL PREȘCOLAR – cei șapte ani de acasă

Prof. Vanc Rodica Adina, Grădinița P.N. Covăsînt

În primii șase- șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate , receptivitate și mobilitate. Potențialul afectiv – volițional este în creștere, înclinațiile și aptitudinile se conturează în această etapă. Copilul dovedește și o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Pornind de la particularitățile ontogenetice ale copilului, familia și grădinița trebuie să asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor , au șanse de recuperare dacă frecventează grădinița. Aici procesul instructiv – educativ se desfășoară în funcție de particularitățile de vârstă și se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența, se formează deprinderile de bază. Mai importante în această etapă sunt: deprinderile igienico – sanitare (de autoservire), de comportare civilizată și politete, deprinderile de ordine și curățenie. Copiii sunt antrenați în jocuri și activități care se desfășoară cu toată grupa și individual, folosindu-se metode și procedee specifice fiecărei etape de vârstă.

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care ,mai târziu , ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

Deprinderile care se pot forma la vârsta antepreșcolară și preșcolară (în familie și grădiniță), deprinderi care , uneori poartă denumirea de „bune deprinderi” sau „cei șapte ani de acasă”....Ele reprezintă forma cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor. Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Bunăoară, copilul căruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit , așteaptă totul de la familie, de la părinți. De aici și necesitatea ca în familie , ca și în grădiniță, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază , până ce acestea se transformă în obișnuință.

Deprinderea este un complex de acțiuni automatizate, bazate pe sisteme de legături nervoase temporare denumite „stereotipuri dinamice”. Este , așadar, un moment al activității și un efect al învățării. Pentru formarea deprinderilor este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului, la ceea ce are el de făcut, ca , apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și exercitarea lor într-o anumită succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor acțiunilor, precum și eliminarea mișcărilor de prisos, care cer un mare consum de energie. Pentru a se ajunge la automatizarea mișcărilor, acestea se repetă de mai multe ori, iar , pe măsură ce se formează deprinderile , se cere prelungirea treptată a intervalelor dintre exerciții. În această perioadă deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă părinții, personalul educativ din creșe, educatoarele. De exemplu , dacă unul din adulți îi cere să îndeplinească „ceva” și celălalt îi cere „altceva”, sau dacă unul îi indică o caracteristică opusă , procesul este îngreunat iar deprinderea nu se formează. De asemenea , trebuie să existe o concordanță deplină între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează în grădiniță. În procesul educativ – formativ al copiilor de 3 – 7 ani se pot distinge trei grupe de bază de deprinderi, ca : deprinderi igienico – sanitare (de autoservire); deprinderi de ordine și curățenie; deprinderi de comportare civilizată și de politete.

Pentru formarea acestora trebuie pornit de la faptul că exigențele cresc treptat în raport invers cu aportul adultului , fapt care contribuie la dezvoltarea îndemnării și spiritului de independență ale copilului. De cele mai multe ori, părinții preocupați de problemele profesionale și gospodărești, dimineța, preferă să-l îmbrace pe copil , deși nu au timpul necesar, în loc să îl lase sa se îmbrace singur. Mai târziu , degeaba îi va reproșa comoditatea. De fapt , este vina adulților dacă cel mic nu și-a format deprinderile elementare igienico – sanitare la vârsta preșcolară.

Formarea oricărei deprinderi , mai ales a celor igienico- sanitare, necesită din partea părinților și a educatoarelor răbdare și mai ales echilibru nuanțat între severitate, „toleranță” și timp. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Trebuie să îi repete copilului de mai multe ori ce are de făcut.

Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se realizează în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Pe întreaga perioadă se va manifesta unitatea de vederi în cerințe , perseverență, răbdare , înțelegere , dar și exigență. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Acesta este „cartea de vizită a familiei”.

Bibliografie:

1. Kelemen Gabriela „Pedagogia învățământului preșcolar” , Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad , 2009;
2. Kelemen Gabriela „Metodica activităților culturale, civice și recreative”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad , 2010;
3. Schwartz Gheorghe, Kelemen Gabriela, Moldovan O, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad , 2007;
4. **** AKTUAL - Publicație trimestrială pentru învățământul preșcolar, Nr. 1/ 2008, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad , 2008;
5. **** AKTUAL - Publicație trimestrială pentru învățământul preșcolar, Nr. 5/ 2009, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad , 2009.

**Un program cultural pentru cultivarea și dezvoltarea interesului micilor școlari
pentru arhitectură și mediul construit
“De-a arhitectura Mini”-**

**prof. înv. primar Gianina Vanca
Colegiul Național “Emil Racoviță”
Cluj-Napoca**

În anul școlar 2014-2015, la clasa pregătitoare B, de la Colegiul Național “Emil Racoviță” din Cluj-Napoca, s-a derulat cursul-pilot “De-a arhitectura Mini”- un proiect cultural pentru cultivarea și dezvoltarea interesului școlărilor mici pentru arhitectură și mediul construit.

„De-a arhitectura” este un program dezvoltat de Asociația „De-a arhitectura” în parteneriat cu Departamentul de Științele Educației din cadrul Facultății de Psihologie și Științele Educației, Universitatea din București, cu sprijinul Ordinului Arhitecților din România, filiala teritorială București.

Auzim des că modul în care ne construim orașele influențează decisiv calitatea vieții, dar și funcționarea și imaginea societății. Cu toate acestea, simultan, asistăm la o indiferență îngrijorătoare față de spațiul public al orașului, suntem martorii nepăsării față de patrimoniu și uneori chiar a distrugerii sale, vedem peste tot clădiri cu arhitectură lipsită de bun-simț și de adecvare la context, ne deplasăm cu dificultate dintr-un punct în altul.

Pentru a rupe cercul vicios care pare a „condamna” orașele României, educația este esențială. Copiii, de la grădiniță la liceu, prin jocuri, explorări, observații și analize, trebuie să învețe să privească în jur, să înțeleagă mecanismele orașului, să aprecieze ceea ce este făcut cu grijă și pricepere și să vadă ce ar putea fi îmbunătățit, pentru a cere mai departe aceste lucruri celor care îi reprezintă. Este un proces lung și complex și tocmai de aceea este important să pornească de la vârste mici, pentru ca informațiile să se sedimenteze și să devină un bagaj comun, capabil să genereze o nouă perspectivă.

În acest context, ne-am bucurat să experimentăm în ultimul an programul “De-a arhitectura mini” pentru școlarii mici, o inițiativă educativă în spiritul respectului față de arhitectura de calitate. *Prezentarea unor noțiuni complexe de arhitectură și de urbanism este cu atât mai dificilă cu cât vârsta copiilor este mai mică, dar abordarea noțiunilor se realizează din perspectivă intuitivă, pe descoperirea lor în mediul construit apropiat copiilor, pe explicarea la clasă prin discuții libere pe baza imaginilor, diverse experimente și jocuri, urmând ca toate acestea să fie reluate împreună în cadrul proiectului clasei – orașelul comunității lor, materializat într-o machetă comună a clasei. Acest curs îi ajută și la alte materii. Am observat cum copiii fac conexiuni între ceea ce au învățat la „de-a arhitectura” și diverse alte materii: matematică și explorarea mediului, comunicare în limba română, arte vizuale și abilități practice. În expediții (explorări urbane), copiii au fost foarte uimiți să descopere zona din jurul școlii cu alți ochi, folosindu-se de toate simțurile și trecând de la statutul de simplu observator la cel de reporter. Sunt interesați și de prezentările ilustrate cu imagini ale unor clădiri și orașe din România și din lume, să experimenteze jocuri cu volume și cu materiale noi, să își analizeze propria locuință sau cartierul lor. Ei nu au teme pentru acasă, dar proiectul le solicită atenția prin niște „teme de gândire”.*

Copiii au fost foarte încântați și s-au implicat cu entuziasm în activități. Ei au ajuns să realizeze macheta unui orașel care s-a născut din contopirea a doi uriași, Grifonel și Seminiță, care, după ce au ajuns printr-o mulțime de țări cu personaje fantastice (“molicioșii”, hărnicioșii”, “apăcioșii” etc.), au obosit și au adormit. Povestea i-a condus încet spre asimilarea unor noțiuni elementare de arhitectură. Macheta a fost prezentată în cadrul unei expoziții organizate în luna iunie la Muzeul Etnografic al Transilvaniei din Cluj-Napoca, unde copiii din oraș, care au experimentat activitățile “de-a arhitectura”, s-au întâlnit și s-au bucurat împreună de realizările lor.

Buna desfășurare a cursului presupune, în primul rând, realizarea unei colaborări optime între arhitect și învățător. Arh. Iulia Pătru, absolventă a liceului nostru, a sprijinit cu dăruire și profesionalism întreg demersul de implementare a programului.

Îi încurajez și pe alți colegi să îmbrățișeze ideea acestui program, pentru a le permite elevilor să aibă acces la noțiuni elementare de arhitectură și urbanism prin observarea și analiza directă a mediului construit în care trăiesc, la aplicarea acestor noțiuni într-un proces creativ comun, precum și la comunicarea și asumarea rezultatelor muncii lor.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

VANU MIHAELA

« *Diploma celor șapte ani de-acasă a copilului exprimă calificativul părinților.* » Valeria Mahok

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat

care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI ...DE ACASĂ

Prof.înv.primar:Varga Csilla
Școala Primară n 1 Izvoarele jud.Bihor

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil.. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă. Cum le gestionăm ? După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”. „Se știe că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta.. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat

de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

Cei 7 ani de acasă

Vartolomei Maria Scoala Gimnaziala Nr 3 Darmanesti Jud Bacau

“Puterea nu durează mai mult de 10 ani, influența 100 de ani.”

După părerea mea, această perioadă a vieții este crucială în devenirea oricărui om. Părinții sunt un model, bun sau rău. Copiii sunt oglinda părinților.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil binecrescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc*, *te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

“Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului”, spune psihologul Oana Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii “Grigore Alexandrescu”

După cum spuneam mai sus, părinții sunt modele pentru copii. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția ca nu a spus *mulțumesc* la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă nu este cea materială (jucării, bani, dulciuri), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este foarte important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește binecrescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea sau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. În opinia psihologului Oana Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie și ce nu are voie să facă, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respect. Totodată este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună *mulțumesc*, tatăl nu va trece cu vederea când copilul va uita să fie respectos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii!

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu,

copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, *te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Importanța familiei în dezvoltarea copilului

Profesor psihopedagog Vas Eniko

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Relația afectivă dintre părinți și copil

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Dorințele și nevoile copilului evoluează în timp și sunt de cele mai multe ori în opoziție cu dezvoltarea armonioasă a acestuia pe termen lung. Copilul trebuie ajutat să-și dezvolte abilitatea de a tolera frustrarea sau de a se abține și controla când e nevoie. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

Dezvoltarea copilului

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să își dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Valorile familiei

Părinții înțelepți dăruiesc copiilor din timpul și sufletul lor, știind că afecțiunea nu poate fi suplinită prin cadouri. Ei decid care sunt valorile familiale, acest lucru fiind în întregime responsabilitatea lor. Un simț puternic al acestor valori familiale asigură o bază solidă pentru evoluția optimă a copilului. Orice copil care știe clar ce este bine și ce este rău poate înainta cu pași siguri în viață.

Responsabilități la vârsta copilăriei generate de cei șapte ani de-acasă

Prof. Ramona Codruța Vasiescu

Atunci când vorbește despre responsabilitate, Jean-Paul Sartre o prezintă ca fiind o consecință a conceptului de libertate. Omul este condamnat la libertate și prin aceasta este responsabil de tot ceea ce face. El consideră omul ca fiind deținătorul unei liberăți absolute. Libertatea este aceea care-i permite individului să decidă modul în care se va comporta și cum va acționa. Omul își este propriul viitor în măsura în care decide pentru acest viitor. Prin acțiune, omul se desprinde de ceea ce este dat, transformându-se pe sine. Libertatea este strâns legată de existența umană pe care o definește, chiar dacă acționează ca o povară. În acest act liber vorbim despre mai multe "momente", : *angajarea*- opțiunea pentru una dintre posibilitățile care se deschid în față; *realizarea*- transpunerea acțiunii în faptă; *responsabilitatea*- asumată pentru acțiunea întreprinsă.

Să fii responsabil înseamnă să acționezi pentru atingerea unui scop fără a fi îndrumat, sfătuit, presat sau împins de la spate. Este abilitatea de a lua hotărâri și de a suporta consecințele acestora, este una dintre regulile pe care copilul trebuie să o învețe de timpuriu.

Când copiii sunt foarte mici noi suntem responsabili pentru tot ceea ce se petrece în viața lor. Odată cu creșterea, copiii au nevoie să-i învățăm să se descurce singuri, să-și întărească autonomia. Se întâmplă uneori să credem că fiul sau fiica noastră sunt prea mici pentru a putea face ceva, îi dădăcim, facem totul în locul lor, continuăm să-i îmbrăcăm, să-i încălțăm, să-i hrănim, să le strângem jucăriile fără a-i implica în vreun fel. Prin astfel de comportamente nu facem decât să creăm copilului senzația că el nu are valoare sau competențe și totodată că nu are decât drepturi, nu și responsabilități. Aceste tipuri de comportamente sunt întâlnite destul de des în situația părinților care au un copil cu dizabilități sau în situația părinților care trec printr-o situație de criză (divorț, decesul unuia dintre soți, boala cronică a unui membru al familiei etc), tendința fiind aceea de a hiperproteja copilul. Copilul trebuie să înțeleagă că fiecare membru al familiei are un rol bine stabilit, iar el, ca membru al familiei, nu face excepție. Este bine ca cel mic să-și vadă părinții desfășurând activități diverse, care nu încurajează discriminarea de gen: tata poate fi văzut făcând mâncare sau spălând vase, iar mama reparând o roată de la bicicleta lui sau vopsind ușa garajului. Copilul are nevoie să vadă că responsabilitățile nu sunt atribuite în funcție de gen, ci după capacitatea fiecăruia de a finaliza o anumită sarcină. Trebuie să-i oferim copilului acea libertate care să-l pună în situația de a acționa, de a deveni responsabil pentru faptele sale.

Niciun copil nu este prea mic pentru a primi una sau două sarcini exacte pe care să le poată duce la îndeplinire. Întâi totul trebuie făcut în joacă, apoi ca o datorie a lui, pe care trebuie să o respecte. Copiii învață să fie responsabili mâncând, îmbrăcându-se, spălându-se singuri, mergând la culcare sau jucându-se fără a fi supravegheați, având grijă de jucării, și de lucrurile personale. La nicio vârstă copiilor nu le place să fie considerați „bebeluși“, ei vor să se simtă folositori și importanți. Părinții trebuie să folosească acest moment, să-i stimuleze, să-i încurajeze să participe alături de ei la unele treburi casnice: să-i lase în jurul lor atunci când aspiră, când gătesc sau când așază lucrurile în dulap. Apoi le pot solicita să-i ajute la unele dintre treburile casnice.

Orice responsabilitate atribuită copilului trebuie percepută de acesta cu plăcere, nu ca o povară. Este important ca părinții să ofere copiilor posibilitatea de a alege dintr-o listă de responsabilități pe care și le pot asuma. Acesta listă trebuie întocmită într-un „consiliu de familie“ și trebuie să conțină sarcini nu numai pentru copii, ci și pentru ceilalți membri ai familiei; să se schimbe o parte dintre sarcinile atribuite, săptămânal sau lunar, pentru ca ele să nu devină plictisitoare. Dacă timp de o lună copilul a avut responsabilitatea de a șterge praful în camera lui, în săptămâna care urmează ar putea îngriji plantele sau să așeze încălțăminte; este important ca părinții să îngăduie copiilor să îndeplinească acele sarcini care îi provoacă, astfel încât ei să aibă multe ocazii de mulțumire și satisfacție personală, chiar dacă știu că rezultatele nu vor fi tocmai cele așteptate. Este important ca părinții să aprecieze orice lucru bine făcut: „Ce frumos ai așezat jucăriile“!, „ Mă bucur foarte mult că ai făcut ordine fără să-ți amintesc“!, „Ești un copil grozav!“; când este vorba de criticat este mai bine ca părinții să fie mai zgârciți. Este important să fie făcută mai întâi o apreciere pozitivă: „Farfuria scârțâie de curățenie“! , „Poate ar fi mai bine dacă data viitoare ai mai pune puțin detergent pe burete“, „ Mulțumesc pentru ajutor!“.

Toate treburile pe care le fac cei mici pot fi făcute mult mai ușor și mult mai bine de către adulți. De multe ori nu lăsăm copilul să spele farfuria pentru că știm că s-ar putea s-o scape și s-o spargă sau să n-o

spele bine, să consume mult detergent sau să facă în jurul chiuvetei o baltă de apă. Toate acestea pot însemna mai multe complicații, de aceea uneori suntem tentați să renunțăm să atribuim astfel de responsabilități. Este important să ne mulțumim cu efortul pe care copilul l-a depus pentru a ne ajuta și nu pentru rezultatul obținut de acesta, pentru că beneficiile se vor vedea mai târziu.

În niciun caz nu trebuie să criticăm rezultatele muncii copilului sau să fim văzuți făcând încă o dată treaba în urma lui. Aceste lucruri ar știrbi încrederea copilului în sine, s-ar putea să dezvoltăm în el un simțământ de nesiguranță în legătură cu capacitatea lui de a-și asuma responsabilități. Adesea, dacă știe că părinții nu au deplină încredere în el, copilul se va simți mai în siguranță dacă va evita responsabilitatea decât dacă și-ar asuma-o. Adulții sunt de multe ori foarte surprinși să descopere cât de responsabili pot fi copiii și cu câtă siguranță acționează atunci când văd că părinții au încredere în ei.

Conștiința responsabilității, asumarea acesteia reprezintă un corolar al celor șapte ani de-acasă, al educației non-formale care poate fi oferită prin și de către părinți. Trebuie să punem copiii în situația de a fi liberi, de a decide și de a încerca să fie responsabili pentru acțiunile lor, chiar dacă această libertate ar atrage după sine o teamă în fața propriilor alegeri sau poate teama de a fi responsabil.

Bibliografia:

- Verza Emil, „Omul, jocul și distracția“, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1978,
Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților“, Editura Aramis, București, 2002
Vrăsmaș, Ecaterina Adina (coord.) „Set de instrumente, probe și teste pentru evaluarea educațională a copiilor cu dezabilități“, p. 11 – 13, 2001.
William Crain, „Dreptul la copilărie“, Editura LUCMAR, 2003, „Cunoștințe, atitudini și practici parentale în România“,
Carmen Anghelescu și Martha Iliescu, 2006 „Educația timpurie în România“, Vanemmonde, 2004
Mihaela Ionescu și Elisabeta Negreanu, „Educația în familie – Repere și practici actuale“, Editura Cartea Universitară, 2006
Sartre, Jean-Paul, „Ființa și Neantul“, Editura „Paralela 45“, București, 2004

CE ÎNSEAMNĂ CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. VASILE AURELIANA
Colegiul Economic "Maria Teiuleanu", Pitești

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu - ce va aduce următorul?” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant - *Dicționar de simboluri*).

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Cei 7 ani de acasă înseamnă:

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.**

Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.

2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** Să folosească un limbaj politicos, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simt.

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni).

4. **Să știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv), **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile acestea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici. Și e important, de asemenea, ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei - cuibul cald

și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

BIBLIOGRAFIE

Jean Chevalier, Alain Gheerbrant(2009), *Dicționar de simboluri*, Editura Polirom, Iași.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor șapte ani de acasă

Vasile Cătălina
Școala Gimn. „Radu Tudoran,, Blejoi

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul”, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului

Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an).

Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul.

Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate.

„Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul.

După 5 ani înțeleg regulile

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul.

Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»”.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Cei 7 ani de acasă – comportamentul părinților, consecințe asupra copiilor

Prof. învă. preșcolar Vasile Daniela
G.P.P. NR3. BUZĂU

Expresia „cei 7 ani de acasă” este folosită în general atunci când vorbim de educația pe care copiii o primesc de la părinți. Această educație este foarte importantă, mai ales în primii ani de viață când se pun bazele personalității copilului. În familie copilul își formează primele reprezentări și noțiuni despre lumea înconjurătoare, primele opinii morale, estetice și atitudini care uneori influențează întreaga sa evoluție.

În ziua de azi, nu prea mai există „cei 7 ani de acasă”, deoarece copilul participă la diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, cum ar fi creșa și grădinița, rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul, după cum am spus mai sus, deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Vorbind despre unele greșeli tipice ale părinților în educația copiilor avem în vedere în primul rând atitudinea acelor tați care lasă întreaga preocupare în această direcție pe seama mamelor. Sunt și cazuri când tatăl este acasă numai masafir, el nu participă direct la îngrijirea copiilor, la educația lor.

Un alt punct de vedere tot atât de greșit este a acelor părinți care depun toate eforturile să pună la dispoziție copiilor totul, să facă toate sacrificiile pentru ei și, în schimb, să nu le ceară nimic. Greșim atunci când nu le explicăm copiilor, chiar de la vârsta preșcolară, că pentru a fi ei fericiți, noi, muncim, că toate bunurile se cumpără cu banii pe care îi primim ca urmare a eforturilor noastre. Este cu totul greșit să lăsăm copiii să înțeleagă că lor li se cuvine totul, că ei nu au nici un fel de îndatorire. Atunci când se ivesc la un copil manifestări de egoism exagerat, tendințele de acaparare a unor jucării sau a rolului principal din joc, este necesar să avem toată tăria în a le înlătura la timp. Perioada copilăriei se caracterizează printr-o energie clocotitoare, printr-o curiozitate specifică vârstei, prin căutări și dorințe de a cunoaște. Uneori părinții, uitând că și ei au fost copii, sunt de-a dreptul disperați când nu pot stăvili energia tumultuoasă a unui copil. Interdicțiile ca: nu atinge floarea, nu pune mâna pe..., nu este voie, fugi de acolo, etc. cu timpul se reflectă în comportamentul copiilor care, în mod treptat, devin negativiști ori lipsiți de inițiativă. Această înăbușire a personalității copiilor: interdicțiile de tot felul, lipsa de răbdare în a le satisface curiozitatea specifică vârstei, amenințările de tot felul lasă urme adânci în personalitatea acestora. Ca urmare a unor astfel de greșeli ale părinților, copiii devin lipsiți de inițiativă, închiși, apatici, uneori lipsiți de vlagă, abătuți.

Pe cât este posibil este bine să dăm copiilor toată libertatea de joc, să le satisfacem curiozitatea, să-i ajutăm să se manifeste cu adevărat din plin, să-i ajutăm în dezvoltarea lor multilaterală.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru părinți. Degeaba îi spunem noi să nu mai țipe, dacă el aude frecvent în casă certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc când a primit ceva dacă el în familie nu aude acest cuvânt.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

1. Revista de pedagogie „Perfecționarea activității metodice în grădinițe”, București 1981
2. www.desprecopii.com (articol „Cei 7 ani de acasă –norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului”)

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF.ÎNV.PREȘC.VASILE FLORIANA GABRIELA,
G.P.N.VIȘINA NOUĂ,JUD.OLT**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Nici un părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Eu cred ca se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se consideră că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la gradiniță și de la 6 la școală.

Apoi, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghițeau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a ramas așa, o umbra de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce sa nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este ca educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit desueta, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în rama iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

Pentru mine, **cei 7 ani de acasă** înseamnă:

1. **Să-și poata evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

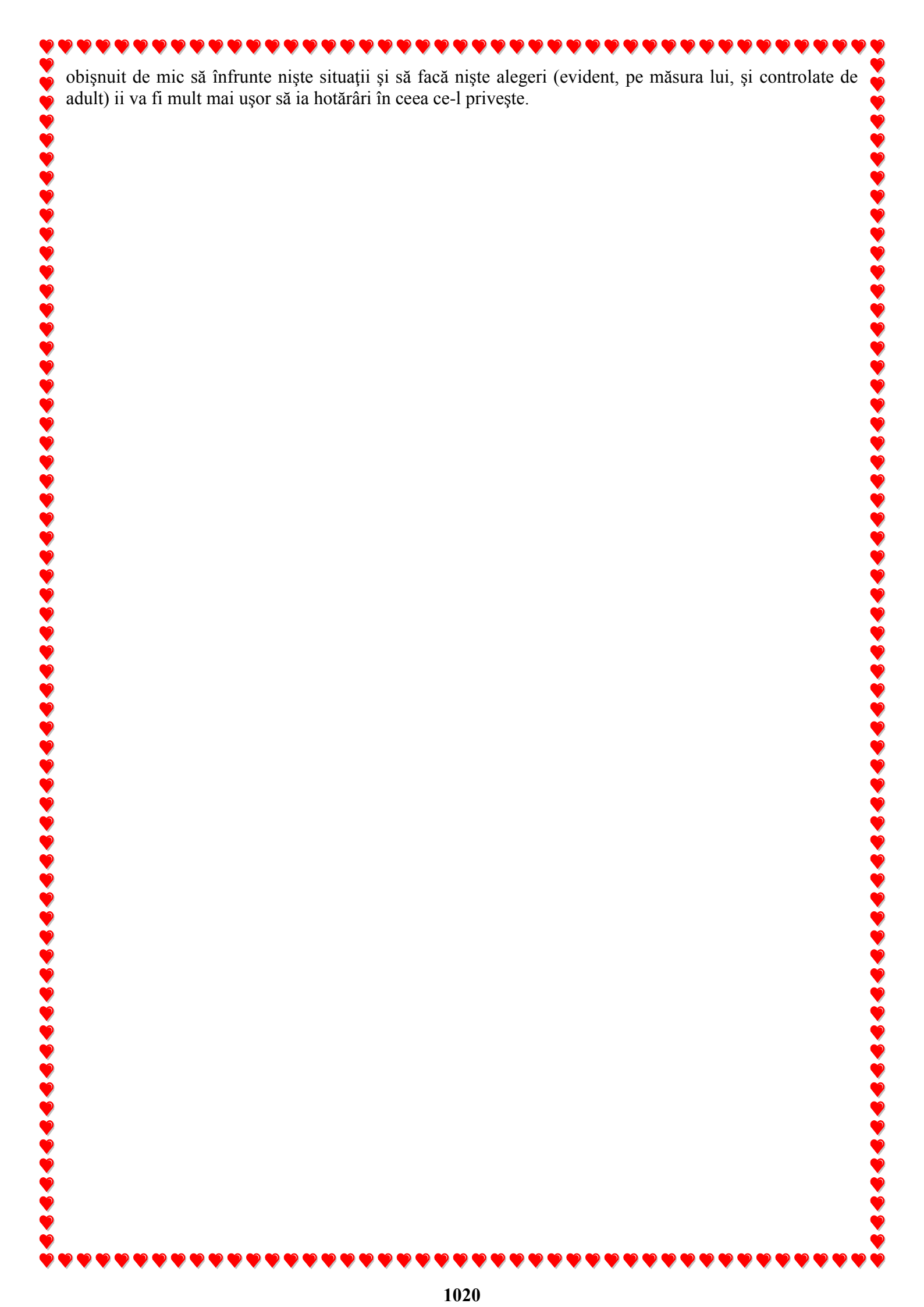
2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Sa foloseasca un limbaj politicos, să nu se miorlaie, să nu fie obraznica, dar să exprime ceea ce simte, nusăevitesă-șispunăparerea.

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se intampla in jur, ca să poata evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorand culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, sa adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom dupa o pisică speriată.

4. **Să știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va incerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e

obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

“CEI SAPTE ANI DE ACASA”

VASILE MARIA CRISTINA, PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR GRADINITA PROGRAM NORMAL MIRCEA-VODA SAT MIRCEA-VODA COMUNA SALCIOARA JUDETUL DAMBOVITA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim în general, la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, mai ales cea primită acasă, de la părinți și apoi de la grădiniță și școală este cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine crescut sau mai bine spus, un copil cu cei șapte ani de acasă, se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani, fiind și mai mult respectat de către cei din jur.

Fie că este vorba despre viața sau educația de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau la școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Toți părinții își doresc ceea ce este mai bun pentru copiii lor, își doresc o educație bună și copii bine pregătiți pentru o societate variată în care să-și găsească un loc aparte.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori cum ar fi relația afectivă dintre copil și părinți, nivelul de dezvoltare a copilului, valorile pe care le transmite familia copilului.

“Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă aptitudinile și deprinderile necesare vieții în lume. E firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși și bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea depind de Dumnezeu, educația copilului depinde de părinți. Părinții au o foarte mare importanță în primii șapte ani de acasă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte. De obicei aceste valori sunt identice cu ale părinților, copiii fiind cei care imită maxim comportamentul părinților lor.

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copilului în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educația oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și să devină un bun exemplu la grădiniță sau școală. Cei șapte ani de acasă sunt caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec mai puțin timp cu copiii lor, se joacă mai puțin sau deloc cu ei, le plasează tabletă sau telefonul pentru a sta cuminti.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

- Educatia timpurie in Romania, Step by Step-IOMC-UNICEF, Vanemmonde, 2004
- Ciofu Carmen, Interactiunea parinti-copii, Editura Medicala Amaltea, 1998
- WWW.Didactic.Ro

Prof. Vasilescu Rodica-Lenuța

MIJLOACE MODERNE ALE EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

Deosebit de valoroase sunt astăzi mijloacele moderne de instruire și educație pentru copii. Folosite cu chibzuință, televiziunea, cinematografia și internetul au un aport serios la formarea lor intelectuală și afectivă. Vocabularul, cantitatea de asociații, capacitățile logice ale copiilor care vizionează emisiuni pe măsura lor se dezvoltă mult. Ei pot dispune de un fond apercceptiv mult mai bogat; înclinațiile și activitățile lor creatoare sunt stimulate. Faptul că sunt ținuti în centrul actualității contemporane face să apară de timpuriu interesul lor pentru toate aspectele vieții. Este cunoscută receptivitatea deosebită a copilului pentru tot ceea ce are un conținut real și emotiv caracterul intuitiv al informației audio-video corespunde acestei necesități.

Studiile efectuate asupra influențelor exercitate de mass-media cu dezvăluit însă că, pe lângă numeroasele efecte educative pozitive, ea are și unele efecte negative, care pot să apară pe plan fiziologic sau psihologic. Puși în mod brutal în contact cu viața și mentalitatea adultului, copiii pot pierde prematur sensibilitatea caracteristică vârstei lor, pot deveni blazați, se pot maturiza înainte de vreme. Când televizorul absoarbe în mod exagerat copilul, acesta renunță la joc, plimbare, lectură și somn, își neglijează lecțiile și celelalte obligații de muncă. Uneori se poate ajunge la surmenaj prin dezechilibrarea bugetului de timp și reducerea orelor de somn.

A izola copilul de mijloacele moderne de informare este o greșeală; pregătirea lui pentru înțelegerea mesajelor pe care viața ni le trimite prin intermediul acestora este o necesitate. Televiziunea are posibilități deosebite să facă mai ales educația afectivă a acopiilor, dar trebuie rațional folosită. datoria părinților este să învețe să folosească contribuția emisiunilor la dezvoltarea sentimentelor, la întărirea convingerilor morale, la formarea comportării civilizate a copilului. și mai ales să nu uite că influența celor văzute de copil pe ecran depinde de calitatea ambianței familiale și a educației lui anterioare.

Bibliografie:

Bătrânu E., Educația în familie, Editura politică, București, 1980.

PĂRINȚII AUTORITARI ȘI DISCIPLINAREA COPILULUI

Proiectul Educațional Național ”Cei șapte ani de acasă!”

Prof. Vasilescu Romulus-Aurelian

Disciplina are aspecte mentale și morale. Privită ca acțiune înseamnă a educa, a controla, dar include și noțiuni de protecție, prevenire și pedepsire. Disciplinarea copiilor este inițiată de părinți în concordanță cu părerea lor despre supunere și autoritate, despre dependența sau autonomia pe care sunt dispuși să o acorde copilului lor. Rezultatul disciplinării se va traduce, mai târziu, în însușirea unor principii etice și morale pentru conviețuirea în societate.

Disciplinarea copilului presupune ca acesta să dobândească un set de atitudini și comportamente care să-i permită să se adapteze la diferite situații și să se încadreze în regulile societății în care va trăi.

Metoda optimă de disciplinare constă în încurajarea comportamentelor pozitive, cooperarea cu copilul, promovarea acelor comportamente care sunt acceptate social. Disciplinarea copilului va fi începută după vârsta de un an și jumătate, astfel că în momentul în care va fi încadrat într-o colectivitate de preșcolari trebuie să posede un minimum de conduite obligatorii (să mănânce șă să se îmbrace singur, să folosească closetul etc).

Deoarece disciplinarea copilului este de interes bilateral, se va face apel la mijloace raționale și nu restrictive, la respingerea categorică a unor măsuri coercitive și mai ales a violenței.

Disciplinarea antepreșcolarului începe când acesta învață să meargă. Câteva principii verificate și eficiente merită a fi reamintite.

Copilul va fi răsplătit ori de câte ori face ceva bine, un gest sau o acțiune acceptată social și interpretată astfel de către părinți. Tipul de răsplată va fi ales de către părinți (joaca cu o jucărie preferată, filmul dorit pe CD, plimbare cu mașina, vizită la grădina zoologică etc.). el poate fi antrenat să participe la diferite activități casnice (pusul mesei, udatul florilor). Procedul este mai corect decât dacă este pus să efectueze singur o activitate, unele acțiuni depășind competența lui la această vârstă. Copilul învață foarte mult lucrând alături de părinți, ajutându-l sau numai stimulând că lucrează. Lucrul împreună este un minunat prilej de interacțiune părinți-copii, având importante beneficii cognitive și de îmbogățire a vocabularului li avantaje pentru cunoașterea reciprocă. În timpul unei astfel de activități copilul pune numeroase întrebări căutând să se informeze de cauzalitatea fenomenelor. Se pot aborda și alte subiecte de conversație, nelegate de ceea ce ei lucrează împreună.

”Rădăcinile educației sunt amare, dar fructul este dulce” **Aristotel**

Bibliografie:

Ciofu C., Interacțiunea părinți-copii, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989.

Cei 7 ani de acasă și comportamentul copilul

**Prof. Vasilica Bozgan,
Scoala Gimnazială Specială “Sf. Mina”, Craiova**

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: părinții sunt cei responsabili astfel încât adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care părinții doresc să-l însușească copilului lor, precum și zile în care pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care părinții s-au străduit să le predea copilului lor au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția

este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie

1. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002;
2. Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar, Vasiliniuc Pansela
Liceul Tehnologic Todireni, Jud. Botoșani

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Altfel spus, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socio-economic reprezintă factori determinanți atât în dezvoltarea fizică cât și psihică a copilului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Opțional „Un copil politicos”

prof. înv. preșc. **Marinela Vatamanu**
Lic.Teh. „M.Busuioc”/G.P.N.nr.6,Pașcani,jud.Iași

Acest opțional răspunde unei problematice generale a formării preșcolarului și anume, bunele maniere”, printr-o abordare plăcută, ușor de receptat, ce are ca scop necesitatea obișnuirii copilului cu rigorile societății.

Obiectiv cadru:

1. Cunoașterea sensului și semnificației unor concepte și norme din sfera valorilor umane

Activități de învățare:

• Exerciții de interpretare a unor imagini și textecu conținut de comportare civilizată: dramatizări, joc de rol;

• Realizarea unor scurte povestiri;

• Exerciții de selectare a unor mesaje din text, proverbe, zicători și utilizarea lor în contexte inedite;

• Discuții pe baza unor ilustrații, filme.

2. Exersarea și practicarea unor norme de conduită în vederea formării unui comportament adecvat în societate;

Activități de învățare:

• Exersarea unor comportamente civilizate în situații date;

• Joc de rol

• Problematizarea unor situații date

• Exerciții de sesizare a unor conflicte;

• Povestiri, dramatizări pentru înțelegerea necesității de a fi tolerant.

3. Formarea și dezvoltarea unor comportamente adecvate de integrare și adaptare socială conform exigențelor actuale și viitoare a societății.

Activități de învățare:

• joc de rol

• Fișe de lucru

• Desprinderea unor mesaje din lecturi, filme, zicători;

• Dramatizări;

• Exerciții de stabilire a regulilor de comportare în grup.

Conținuturi:

1. Un copil politicos;

2. Ce se cuvine, ce nu se cuvine

3. Respectul de sine și pentru ceilalți

4. Prezentarea

5. Adresarea

6. Bunele maniere

7. Cum te îmbraci?

8. Cadourile

9. Simțul măsurii

10. Jocuri distractive

Bibliografie:

1. Șerbănescu, Dumitru- Cunoașterea de sine și comportarea etică a elevilor, E.D.P., București, 1975;

2. Maria Robu, „Empatia în educație-necesități pedagogice moderne”, București, 2008.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar și preșcolar Cătălina Velișcu
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 CODLEA, BRAȘOV

Pe vremuri se vorbea despre cei șapte ani de acasă ca despre o școală obligatorie de politețuri și reguli de relaționare.

De ce sunt ei importanți și de ce sunt șapte?

Expresia "cei șapte ani de acasă" își are originile în perioada în care copiii stăteau acasă în primii 7 ani de viață. Până atunci educația copiilor era în responsabilitatea părinților, apoi mergeau la școală.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui, înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Însă, copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu o precizie de 90%.

Elevii clasei I A au reprezentat prin desene ce înțeleg ei prin expresia "Cei șapte ani de acasă".

CONCLUZIE: Cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât orice școală din lume și nu implică costuri.

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar VERDEȘ MARIA-IONELA
Liceul Teoretic Teiuș, Alba

Familia există din cele mai vechi timpuri, iar copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. „Copilăria este o lume aparte: pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.”(Eugen Heroveanu) Cele două sentimente s-au constituit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii. Viața cotidiană a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare, întrucât părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema asigurării unui echilibru între atribuțiile din cadrul familiei și a celor de la serviciu.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius, care considera că educația primită de copil până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Tocmai la această educație primită de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală ne gândim atunci când spunem despre un copil că „are cei șapte ani de-acasă”; ne gândim la un copil bine crescut, politicos, care știe să salute, să spună „te rog” sau „mulțumesc”, Pentru că doar educația, bunele maniere și regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă.

Pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social, este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează personalitatea umană, fiind considerată de unii adevăratul laborator de formare a persoanei.

Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbaj și exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. O mare parte din cunoștințele despre natură și societate, din deprinderile igienice și obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Tot în familie se formează și cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea și cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă, de fapt, ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Odată cu debutul școlarității sunt foarte importante regulile și comportamentul din primii ani de viață, impactul și responsabilitățile morale ale părinților, modul în care aceștia îi învață pe copii iubirea și respectul, comunicarea și relaționarea. Educația din această perioadă se reflectă în personalitatea individului pentru toată viața.

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format, decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale.

Copilul trebuie să atingă un nivel emoțional necesar de maturitate, înainte de a fi capabil să învețe în mod eficient la nivelul vârstei sale, Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa. „Hrana” necesară sănătății emoționale constă în mângâierile fizice, vorbele bune, timpul acordat și îngrijirea tandră. Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii. Copiii care sunt ținuți în brațe, sunt îmbrățișați, sărutați se dezvoltă mai devreme din punct de

vedere emoțional. Ținutul în brațe, în timp ce i se citește o poveste, devine amintire pentru tot restul vieții. Cuvintele de încurajare, balsam pentru suflet, hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței. Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă comunică o căldură emoțională și multă iubire. Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. Acesta trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin afecțiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului. Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărțind gândurile și sentimentele. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Așadar, părinții au un rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste. Disciplina presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la viața adultă. Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu ei și vor constitui temelia pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ SAU BASMUL PROPRIEI DEVENIRI

Vereș Daniela
Școala Gimnazială „Dacia”, Oradea

„A fost odată ca niciodată...”

Așa încep poveștile preferate ale copilăriei, iar imaginea unui castel imens, fabulos apare ca o reacție automată la auzul acestei formule pe care copiii o aud de la vârste fragede, în momentele de lectură în familie. Dar câți dintre noi am privit vreodată educația ca pe un castel, ca pe o fortificație neclintită în fața efemerităților cotidiene și a valorilor decadente? Câți au conștientizat sau au atribuit această imagine celor șapte ani de acasă? Un simplu exercițiu de imaginație poate elucida însemnătatea acestui pas deosebit de important în educația copiilor noștri. Cei șapte ani de acasă sunt fundația unui castel pe care ei înșiși îl construiesc, cărămidă cu cărămidă, zi de zi, cu fiecare faptă pe care o săvârșesc. Asemenea meșterului Manole, ceea ce clădesc ei se poate năruie într-o clipită, căci îndrumarea părinților este deosebit de importantă pentru a realiza un lucru trainic, iar sacrificiul este, în acest caz, unul dulce, din care ambele părți, părinți și copii, au de câștigat momente de neuitat împreună. În final, pe această bază solidă, reușitele de orice natură ale copiilor se pot înălța până la nori, asemenea turnurilor ce se ridică semeț peste culmi.

Dar ce sunt, de fapt, „cei șapte ani de acasă”? Cei șapte ani de acasă sunt definiția iubirii părintești și a unei copilării sănătoase, premisa unui viitor adult responsabil, de aceea rolul părinților este crucial, căci în mâinile lor se modelează cu atenție și responsabilitate un nou caracter, un nou om. „Cei șapte ani de acasă” reprezintă mai mult decât un simplu clișeu, e un reper, este o metaforă încărcată de semnificații și sentimente, ce poate fi la rândul-i descompusă în două mari simboluri ale dragostei, armoniei și răbdării necondiționate: MAMA și TATA. Ca într-un basm, cei doi întruchipează personajele ajutoare, fără de care eroul nu și-ar putea duce la bun sfârșit drumul inițiat. Așadar, părinții sunt cei care îndrumă și sprijină copilul spre devenire, spre inițiere. În plus, cifra 7 are o încărcătură spirituală deosebită, simbolizează perfecțiunea, desăvârșirea, semn că educația timpurie reprezintă un factor-cheie în dezvoltarea intelectuală și morală ulterioară. „Acasă” înseamnă rădăcini, apartenență, afecțiune și armonie, în lipsa acestora și a îndrumării părintești rămânând numai o „casă”, un loc rece, fără perspective și aspirații. Dar, odată trecuți pe sub atenta îndrumare a celor două călăuze devotate și implicate, atente la nevoile copilului lor și conștiente de importanța unei fundații solide pe care școala să clădească caractere valoroase, noi, dascălii, putem continua fasonarea tinerilor elevi, decorându-le personalitatea și capacitățile intelectuale la nivel maxim.

Așadar, e necesar ca familiarizarea copilului cu anumite valori și atitudini să debuteze de timpuriu, din perioada antepreșcolară când, prin diverse activități cu substrat educativ, copilul începe să distingă între bine și rău. În vârsta preșcolară, părinții sunt pionii centrali ai educației timpurii, ai ceea ce poate clișeic, dar foarte potrivit numim „cei șapte ani de acasă”, când exemplul personal și imitarea unor comportamente văzute în mediul familial devin o preocupare comună pentru copil. Odată parcursă această etapă, copiii devin mai receptivi, mai hotărâți să construiască acel castel, simbol al educației și reușitelor, al propriei deveniri.

Importanța colosală a celor „șapte ani de-acasă”

Prof. înv. primar Veres Simona Alexandra
Școala Gimnazială Nr. 30, Brașov, Clasa I C

„Cei șapte ani de-acasă”, o expresie des întâlnită, care mă duce cu gândul la importanța acțiunilor noastre în calitate de părinți, la importanța exemplului pe care îl dăm copiilor noștri, la importanța tuturor activităților în care decidem să-i implicăm, la importanța petrecerii unui timp de cea mai bună calitate cu copilașii noștri.

Trăim în așa-numitul „secol al vitezei”, o perioadă dificilă pentru umanitate însă, responsabilitatea noastră numărul unu, copiii noștri, ne provoacă la reflecții menite să coborâm cu picioarele pe pământ.

„Cei șapte ani de-acasă” se referă mai ales la perioada celei de-a doua copilării, cea a preșcolarității, un stadiu care „contribuie substanțial la dezvoltarea psihică generală a ființei umane”. (Crețu, 2009, p. 131)

Aspectele cele mai semnificative ale acestui stadiu, care nu fac decât să scoată în evidență importanța acțiunilor noastre ca părinți, sunt prezentate în cartea doamnei Crețu, „Psihologia vârstelor”.

Sunt amintite aici: „creșterea autonomiei în plan practic, prin formarea a numeroase deprinderi de autoservire și de mănuire a obiectelor; [...] o mare curiozitate și sete de cunoaștere, care stimulează activitățile exploratorii și îmbogățesc experiența personală; formarea unei conștiințe morale primare care sporește capacitatea copilului de adaptare la mediul social.” (*ibidem*, p.132)

Deci, iată că, până la urmă, de noi depinde mai ales capacitatea de adaptare a copiilor, esențială pentru o viață frumoasă, iar de formarea conștiinței morale, tot noi suntem responsabili.

Mai concret, ce ar trebui să-i învățăm pe copiii noștri în această perioadă? O mulțime de lucruri pe care le găsim sistematizate și clar prezentate pe siteul <http://www.itsybitsy.ro>. Cele mai importante, ca o opinie personală, se referă la „deprinderile de autoservire, ordine, igienă [...], exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor [...], bunele maniere și comportament; limbaj [...], consecvența în realizarea unor sarcini, concentrarea atenției.” (<http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa/>, 2018) Acestea nu sunt toate aspectele, m-am oprit asupra celor mai importante, cred eu, cele esențiale.

Așadar, importanța celor „șapte ani de-acasă” este colosală. De noi depinde ca în această perioadă să oferim atât cât trebuie, să ne provocăm copiii să rezolve probleme specifice vârstei lor, să le oferim doar instrumente, nu și soluții, să le oferim exemple, pentru că ceea ce facem sau nu facem acum, se va vedea chiar în perioada imediat următoare, dar, și mai târziu.

Bibliografie:

Crețu, T. (2009). *Psihologia vârstelor*. Iași: Polirom.

<http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa/>. (2018, 03, 07). Preluat de pe www.itsybitsy.ro.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Prof. Înv.Preșcolar Vesa Adina
G.P.P.Nr.1 Ștei

Părintii sunt primii educatori din viața copilului ,fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius , care , în prima carte de educație a copilului , consideră că educația primită de acesta până la vârsta de șapte ani , în primul rând de la mama , este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară .

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale , deoarece ea influențează și modelează persoana umană . Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare , încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale . Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei .

Începând din primii ani de viață , copilul preia de la cei din jur gesturi , atitudini , limbajul , exemple de comportament . Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia . Acesta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară , primele norme și reguli de conduită , dar și climatul socio-afectiv . Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității copilului .

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor ne conturează „cei șapte ani de acasă” .

„Atât timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului , atât timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL nu este decât o altă expresie pentru ideea de MĂiestrie ,atâta timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului , că la picioarele lor se joacă istoria , nu-și vor da seama că am tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe , pe cât n-am puterea și nici dreptul de a impune legi în mersul aștrilor.. ” Ellen Key

Când copilul se simte iubit , este mai ușor de disciplinat . Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată , de ce talent manifestă , de cum ar vrea să fie , de ceea ce face . Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubiri . Copii care sunt ținuți în brațe , sunt îmbrățișați , sunt sărutați , se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional , decât cei care sunt lasați multă vreme fără un contact fizic . Ținutul în brațe , în timp ce i se citește o poveste , devine amintire pentru tot restul vieții .

Cuvintele de încurajare „balsam pentru suflet ” hrănesc interiorul copilului dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței . Tonul vocii , blândețea , atmosfera afectuoasă , toate comunică o căldură emoțională și multă iubire . Cuvintele de laudă , de încurajare , cuvintele călăuzitoare , tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit . Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative .

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului . În multe case , copiilor le este mai greu fără televizor decât fără tați . Cu cât legătura emoțională dintre copil și tată este mai puternică , cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență . Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune . Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta pentru totdeauna . A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului . Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela , trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent , orice ar fi , indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări . A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ceea ce își dorește . Părinții au o misiune dificilă care presupune înțelepciune , imaginație , răbdare și multă dragoste . Ei sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile .

Bibliografie :

Lipman, M., (1993), Sânziana. Filosofia pentru copii, Ed. Humanitas, București

Piaget, J., (1973), Nașterea inteligenței la copil, E.D.P., București

Piaget, J., Inhelder, B., (1968), Psihologia copilului, E.D.P., București

Augusto Cury, (2003) ,Părinți străluciți , profesori fascinanți, Editura For You

Revista Învățământului Preșcolar

Didactica –revista de comunicării științifice

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Vicol Mădălina-Vasilica
Școala Gimnazială Slivilești, județul Gorj

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, iar regulile de comportament și educație primite în cei șapte ani sunt definitorii pentru formarea copilului ca adult. Educația nu înseamnă doar a-l învăța pe copil să scrie și să citească, ci se reflectă adesea și în interacțiunile cu ceilalți copii.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos, „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă este considerată de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. **Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?**

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor
- bune maniere și comportament
- modul de a relaționa cu ceilalți
- concentrarea atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

A fi părinte, o “meserie” cu multe provocări

Vig Iuditm-Zsuzsi Colegiul Național “Simion Bărnuțiu”, Șimleu Silvaniei, județul Sălaj

Atunci când copiii sunt mici, ei sunt ca niște bureți, asimilând totul cu mare ușurință. Fiecare experiență nouă, fiecare cuvânt învățat, fiecare comportament pe care le adoptă, este o investiție în dezvoltarea și formării viitorului adult. Primii șapte ani din viața unui copil sunt foarte importanți. Ele sunt fundamentul care modelează viitorul copiilor. Cercetările recente confirmă faptul că primii șapte ani sunt deosebiți de importanți pentru dezvoltarea creierului copilului, iar primii trei ani sunt cele mai critice în modelarea arhitecturii creierului acestuia.

Experiențele timpurii furnizează baza pentru dezvoltarea organizațională a creierului și funcționarea pe tot parcursul vieții. Acestea au un impact direct asupra modului în care copiii dezvoltă abilitățile de învățare precum și abilitățile sociale și emoționale. Copiii învață în această perioadă mai mult decât în orice alt moment din viață. Ei au nevoie de dragoste și cultivarea sentimentului de încredere și de securitate, care se transformă în probleme pe măsură ce cresc. Copiii cresc, învață și se dezvoltă rapid atunci când primesc dragoste și afecțiune, atenție, încurajare și stimulare mentală. Înțelegerea etapele de dezvoltare a copilului ajută părinții să știe la ce să se aștepte și cum să susțină cel mai bine copilul ca ea sau el să crească și să se dezvolte în cele mai bune condiții.

Educația timpurie, înțeleasă și ca cei șapte ani de acasă, are mai multe beneficii în dezvoltarea personalității viitorului adult. Socializarea este unul dintre elementele de bază pe care un părinte trebuie să le dezvolte la un copil încă din primii ani de viață. Ca părinți, înțelegem intuitiv că este important perioada de grădiniță sau cămin, în primul rând pentru că aceștia trebuie să învețe să socializeze, să își facă prieteni, să se integreze într-un mediu nou. Toate acestea ajutându-i pe cei mici să-și depășească timiditatea și să câștige încrederea în sine.

Cooperarea este la fel de importantă ca socializarea. A-i învăța pe cei mici cum să împartă, să coopereze este deosebit de important, învățând astfel de timpuriu ce înseamnă să fii altruist, să fii atent la cei din jur și chiar să lucrezi în echipă, valori incontestabile pentru reușita în viața a viitorului adult. Părintele trebuie să fie consecvent și în mod conștient să construiască o bază solidă pentru dezvoltarea emoțională, socială, fizică și mentală a unui copil, care îi va pregăti pentru o viață întreagă.

Entuziasmul pentru învățarea continuă își are rădăcinile în această perioadă. Părinții pot să le inspire celor mici o sete de învățare, dorința și entuziasm pentru asimilarea de noi cunoștințe. Respectului față de cei din jur, precum și pentru mediul înconjurător sunt învățate prin exemplele pe care le văd la părinți și la adulți. În primii ani de viață, copiii explorează, descoperă noi situații, medii, prieteni, ei sunt plini de imaginație. Părinții pot acum să le dezvolte concentrarea, abilitatea de a asculta și de a urma instrucțiuni.

Copiii au nevoie de oportunități de a fi implicați într-o mare varietate de experiențe sociale, în care își pot pune la încercare răbdarea, dar și de a-și dezvolta această abilitate. Prin exemplele pe care le învață de la părinți, copiii sunt capabili să-și dezvolte răbdarea și să învețe să-și aștepte rândul lor. Copiilor le place să facă diferite lucruri în casă, astfel părintele le poate da mici responsabilități acestora, cum ar fi să pună masa, să-și aranjeze jucăriile, sau să aducă diferite lucruri. Părinții îi pot lauda pe aceștia, oferindu-le copiilor un sentiment de mândrie că sunt folositori și apreciați.

Să nu uităm de două valori importante în dezvoltarea copilului, încrederea și respectul de sine. Un părinte implicat oferă copiilor încredere, optimism și le dezvoltă stima de sine, încurajându-i să-și exploreze talentele, aptitudinile și interesele. Interacțiunea pozitivă a părintelui cu propriul copil, va promova o imagine pozitivă, sănătoasă și sigură de ei înșiși, care le va permite să se abordeze diferitele situații ivite, precum și problemele, cu încredere de-a lungul vieții lor.

Copiii nu pot avea o stimă de sine bine dezvoltată fără a se simți fericiți în familia lor. Uneori, din exces de zel, părinții îi laudă excesiv pentru realizări minore. De exemplu un copil mâzgălește ceva, iar părintele îl și consideră un mic Picasso, sau înscrie un gol și îl și declară ca fiind următorul Beckham. Astfel de laude exagerate pot fi în defavoarea copilului, el va avea mereu nevoie de aprobarea părintelui. O să se teamă că, dacă el nu va reuși să facă ceva, nu se va ridica la așteptările părinților, aceștia nu îl vor mai iubi, temându-se că va fi considerat mai puțin valoros. Este deci important ca părintele să laude

efortul, mai degrabă decât rezultatul. Astfel, în mintea copilului se va contura ideea că pentru a obține ceva în viață, e mai importantă munca susținută și efortul susținut.

Cel mai bun lucru pe care părinții îl pot face pentru fericirea copilului lor pe termen lung, nu este să le satisfacă orice dorință imediată, orice răsfăț sau moft. Dacă părinții își pun copiii într-un balon și le satisfac fiecare dorință, când vor crește, aceștia se vor aștepta ca și atunci toate dorințele lor să li se îndeplinească, ceea ce nu este așa și în viața reală de adult. Părinții care se simt responsabili pentru emoțiile copiilor lor au o mare dificultate în a le permite să experimenteze mânie, tristețe, sau frustrare. Acești părinți se năpustesc imediat pentru a le oferi ceea ce doresc pentru a le aduce un zambet sau pentru a le rezolva orice le cauzează tristețe. Din păcate, copiii care nu învață să se descurce cu emoțiile negative sunt în pericol de a fi striviți de probleme când vor deveni adolescenți și adulți. Părinții trebuie să le permită copiilor să își dezvolte abilitățile de adaptare și la eșecurile inevitabile ale vieții.

O copilărie fericită este cheia fericirii viitorului adult. Dacă copilul simte că este iubit, înțeles, dorit, va fi puțin probabil că acesta se va confrunta cu gânduri de sinucidere, și comportamente riscante, inclusiv fumatul, consumul de alcool și droguri în perioada adolescenței. Primii șapte ani sunt importanți, deoarece sunt baza pe care sunt construite restul vieții viitorului adult. Capacitatea unui copil mic de a învăța și de a asimila noi informații este mai mare decât în orice altă clipă a vieții. Părinții care sunt conștienți de acest lucru, profită și exploatează capacitatea copilului de a învăța repede. Putem schimba de fapt cursul omenirii, prin schimbarea modului în care ne creștem copiii în primii șapte ani, prin stabilirea unei gândiri complet diferite. Părinții sunt capabili să stea ca exemple și, de asemenea, să înțeleagă impactul extraordinar pe care le au asupra copilului lor.

Cu toții ne dorim aceleași lucruri pentru copiii noștri. Ne dorim ca ei să crească, să iubească și să fie iubiți, să-și urmeze visele, să aibă success în viață. În general, însă, dorim ca ei să fie fericiți. Dar cât de mult control avem asupra fericirii copiilor noștri? Cercetările arată în mod clar că un copil fericit și optimist este produsul unei familii și copilării fericite și optimiste.

Cei șapte ani de acasă

prof. Vig-Szabó Andrea Erzsébet
Școala Gimnazială Nr. 1 Pericei
Județul Sălaj

Primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului copilului. În această perioadă copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre opt deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. Inv. Prescolar VÎLCAN CAMELIA MARINELA
Gradinita cu P.P. Poroschia

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seaman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
- bune maniere si comportament
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

- consecventa in realizarea unei sarcini
- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Cei șapte ani de acasă (studiu de specialitate)

Prof inv primar – Vilceanu Alina
Scoala Gimnaziala Mazilu Vipie Gheorghe
Jud Gorj

În societatea modernă, educația ocupă un rol important în formarea individului. Dacă în timpuri străvechi această posibilitate era oferită doar copiilor nobili, în ziua de astăzi educația nu mai este o raritate, de ea având parte marea majoritate a generațiilor în formare. Dreptul la educație desemnează crearea unor condiții pentru a acumula cunoștințe într-o formă eficientă.

Educația copiilor nu constă numai în cunoștințele pe care aceștia și le însușesc în mediul școlar, ci și în alte medii în care își desfășoară activitatea zilnică, dintre care primordial este mediul familial. Educația primită în familie este baza achizițiilor ce vor fi dobândite în școală și pe tot parcursul vieții. Adesea întâlnim expresia ”cei 7 ani de acasă”, expresie care se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, aceștia fiind responsabili cu formarea personalității și comportamentului copilului până acesta merge la școală.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate și definește în bună măsură viitorul adult. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de factori precum: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Relația afectivă dintre copii și părinți este baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Atunci când copilul simte iubirea părinților, se simte protejat, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Să nu uităm puterea exemplului personal, care are mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când părinții transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Cheia unei educații de succes este mentalitatea de creștere, fapt demonstrat de cercetările în domeniu. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă să punem accent pe efort, nu pe inteligență. Să asociem succesul cu acțiuni, nu cu calități înnăscute. Să apreciem și să încurajăm încercările, chiar dacă aduc și eșecuri. Să îi ajutăm pe copiii să caute noi soluții, să învețe de la cei din jur, să se dezvolte tot mai mult. Asadar, este important ca părinții să transmită copiilor învățăminte necesare, care îi vor ajuta să fie oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor.

În sprijinul părinților vine și mass-media, care încearcă să aducă exemple de bună-practică, prin emisiuni tv, articole publicate în ziare și reviste, precum și pe site-uri de specialitate și care întâmpină nevoile familiilor active pe piața muncii, care au din ce în ce mai puțin timp disponibil pentru a-l petrece împreună cu copiii lor.

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este stringentă. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor, dacă nu află și modul său de comportare în condițiile școlare, activitatea de acasă fiind o continuare a activității pedagogice de la școală și invers – activitatea de la școală fiind o continuare a activității de acasă. Responsabilitatea celor 7 ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes. Consider că dezvoltarea morală corectă este extrem de importantă pentru viitorul copilului.

Aducerea pe lume a unui copil, încarcă părinții cu o dublă obligație: să le asigure binele material și o dezvoltare morală corectă. Ambele responsabilități trebuie asumate și îndeplinite în ordinea importanței. Nevoile dezvoltării fizice sunt cele primare, dar ele nu trebuie să degenereze în răsfăț. Un mai mare efort ar trebui să depună părinții, mai ales în anii aceștia în care societatea pare a fi în derivă, pentru formarea sa intelectuală și morală. Societatea în care trăiește copilul, în primii ani de viață, este familia. Înclinat spre imitație, el va tinde să imite comportamentul, atitudinea, limbajul părinților.

De aceea este important ca modelul să fie bun, pentru ca rezultatul imitației să fie întocmai. Cu mare grijă și delicatețe sufletească copilul va învăța lecția dragostei, a respectului de sine și de ceilalți, a

demnității, a răbdării, dar și a curajului, a încurajării ,a iertării.În felul acesta el nu va pleca în viață cu un handicap moral.

În concluzie, până la vârsta preșcolară sau școlară responsabilitatea educației copilului revine părinților. De felul în care ei înțeleg să se preocupe de buna creștere și educarea acestuia oferindu-se , înainte de toate, pe sine ca exemplu depinde consistența celor șapte ani de acasă.

Cei 7 ani de acasă

Prof. Ing. Vilceanu Daniela
Colegiul Tehnic "TRAIAN VUIA,, Oradea

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivi psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din

familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Cei șapte ani de acasă

Secretar șef,
VILCEANU FLORENTINA

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Cei “șapte ani de acasă” nu mai sunt indeajuns în condițiile schimbărilor și transformărilor majore din societatea contemporană în care se pune tot mai des întrebarea ce se întâmplă cu noile generații.

Este necesară cunoașterea nevoilor tinerilor, a nevoilor pietei, pentru a oferi măsuri educative eficiente, ce ar asigura în felul acesta o șansă reală de integrare socio-profesională.

Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină conștiință de cauză a situației.

Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți.

Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei de material.

Lipsa dialogului părinte-copil este resimțită de către majoritatea cadrelor didactice; cu greu se pot stabili relații bazate pe încredere și respect în activitatea școlară dacă acest gen de relație nu este cultivat în mediul familial așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor.

Învățarea de roluri care să asigure o bună dezvoltare a copilului este un motiv în plus de stabilire a unei relații de reciprocitate între părinți și cadre didactice. Nimeni nu deține adevărul absolut la problemele celor tineri dar calea spre rezolvarea lor se află în strânsă colaborare a celor două părți.

Și totuși, a face educație unui copil nu înseamnă a-i întregi zilnic lista cu toate lucrurile pe care NU are voie să le facă, pentru că este mic și încă nu știe ce e bine și ce e rău. Mai degrabă, părinții ar trebui să privească disciplinarea micuțului ca pe un **proces continuu de învățare**.

A educa un copil înseamnă a-l ajuta să se auto-controleze, înseamnă să-l încurajezi, să-l îndrumi ca să-și poată corecta singur greșelile, să poată găsi soluții pentru el și să se simtă bine în pielea lui.

Copilul tău trebuie să învețe să socializeze cu alți copii, să se joace și să fie în siguranță, pe tot parcursul zilei. E un învățat mereu dornic să afle lucruri noi, dar cele mai importante lecții – să aibă răbdare, să coopereze cu ceilalți, să fie atent și prudent – nu are cum să le învețe de pe o zi pe alta. E nevoie de câțiva ani pentru a și le însuși cu adevărat.

Pentru formarea și consolidarea oricărei deprinderi este necesar ca părinții să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, precum și de cele psihofizice. Caile și modalitățile de educare trebuie adaptate vârstei și puterii de înțelegere a acestora. Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se realizează în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe.

Pe întreaga perioadă se va manifesta unitatea de vederi în cerințe, perseverența, răbdare, înțelegere, dar și exigență.

Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Aceasta este "cartea de vizită a familiei".

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. VÎLCEANU MARIA COSMINA
ȘCOALA GENERALĂ NR1, VĂGIULEȘTI, GORJ

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Flori de primăvară”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext flori de primăvară. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat florile de primăvară. Spre surprinderea părinților, ghiocelul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că ghiocelul tău este albastru. Vrei să- mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat florile!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câțiva ghiocci să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se

copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com 7. www.didactic.com

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

Prof. înv. Primar Vîlnoiu Alina
Școala Gimnazială Vrănești
Structura Călinești-Vale

**„O VORBĂ BUNĂ ROSTITĂ LA TIMP,
ÎNVIOREAZĂ SUFLETUL COPILULUI,
PRECUM ȘI PLOAIA BUNĂ, CAZUTĂ LA TIMP
POTRIVIT, ÎNVIOREAZĂ CÂMPUL”
(PROVERB ROMANESC)**

Fără îndoială că familia, primul mediu de viață al copilului, exercită o influență considerabilă asupra dezvoltării acestuia. Istoria fiecărei familii, cu problemele ei specifice care-i conferă o notă proprie în raport cu toate celelalte, contribuie în mod hotărâtor la conturarea profilului personalității copilului, acest „candidat la umanitate”, cum admirabil îl numește Pieron. Este ilustrativ în această ordine de idei, un fragment din schița „Vukol” a lui N.G. Pomialovski, în care autorul punctează relatarea nașterii eroului său cu considerații ca aceste:

„Va fi oare deștept, bun, fericit ? ... Dacă va fi bătut la cap, va crește un prost, chiar dacă nu s-a născut așa; dacă va fi educat de un profesor de dans, va deveni o păpușă; dacă va fi hrănit din bani furați, faptul acesta își va pune pecetea asupra caracterului său. E greu să arăți și să explici influența factorilor externi asupra minții și inimii omului. Dumnezeu știe ce influență poate avea asupra unui copil mutra stupidă a dădacei, fizionomia tatălui, adesea lipsită de omenesc, biberonul murdar, mirosul de tutun și lacrimile fraților și surorilor și alte asemenea bucolice asemănătoare, cărora părinții iubitori și milostivi, stăpâni absoluți ai casei și ai familiei, nu le acordă nici o atenție. Toate acestea deformează, fără îndoială, un om.”

Cadrul general în care se formează copilul de cele mai multe ori este bun, creând premisa unei dezvoltări normale, armonioase. În acest caz, exigențele parentale sunt acceptate de copil în mod firesc, fără nici o rezervă.

Cât este de plăcut să întâlnim dimineața pâlcuri-pâlcuri de elevi îndreptându-se grăbiți spre școală, cu ochii cârpiți încă de somn, dar veseli și gureși, umplând străzile de larmă și voie bună!

Printre ei se întâmplă însă să remarcăm uneori câte un „omuleț”, pășind agale, cu capul plecat, trist, îngândurat, prin contrast, observăm un altul încordat și excesiv de grăbit, parcă într-o luptă îndârjită cu timpul, care nu-i ajunge niciodată; al treilea are fața trasă și nefiresc de crispată pentru un copil. Și dacă, sensibilizați de aceste apariții ieșite din comun, am urmări cu atenție șirurile de elevi, sigur am descoperi și alte cazuri la fel de frapante. Toți acești copiii prezintă o notă comună; ei nu-i iau în seamă pe cei din jur, fiind singuri cu „problemele” lor, care le-au creat aceste stări. Spre deosebire de toți ceilalți, ei merg posomorâți spre școală.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Este suficientă o singură carență a familiei pentru a afecta planul vieții psihice a copilului, antrenând o întreagă serie de neajunsuri, printre care și dificultăți în activitatea lui dominantă, învățătura.

Înlăturarea tuturor carențelor presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Studiu de specialitate IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI

Educatoare: Vincze Melinda
Grădinița cu P.P.”Prichindeii Veseli”Huedin,
Structura I,Str.Varga Ecaterina,nr 10,Jud.Cluj

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, bunici pentru formarea personalității și comportamentul copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să folosească corect formulele de politețe (multumesc, te rog frumos, iartă-mă), să fie respectuos, să se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții cu care interacționează.

A avea” cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință în tot cursul zilei, în orice situație, cu toata lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii.

Trebuie să ne străduim continuu să fim politicoși, așa viața noastră de zi cu zi va fi mult mai bună, mai armonioasă și chiar mai veselă.

Salutul este primul semn al politeții. Salutăm orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care o întâlnim, chiar dacă nu suntem siguri că persoana căreia îi adresăm salutul ne-a văzut, pentru că salutul este o dovadă de politețe. A aștepta să fii salutat dovedește impolitețe, așadar nu trebuie să fim zgârciți cu salutul, și trebuie să cunoaștem câteva reguli de-a saluta. Iată câteva dintre acestea:

- Întotdeauna salutul trebuie să fie însoțit de un zâmbet
- Când salutăm trebuie să-l privim în ochi pe cel salutat
- Nu salutăm ținând mâinile în buzunar și nici cu gura plină
- Să folosim diferite formule de salut
- Când suntem salutați, întotdeauna răspundem la salut
- Răspunsul de salut se face cu bunăvoință, cu respect, fără a tine mâinile în buzunar.

Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie, precum și punctualitatea. Punctualitatea este foarte importantă atât pentru noi, cât și pentru cei din jurul nostru. De aceea trebuie să învățăm să fim punctuali. A fi funcțional este o dovadă de bună creștere și de educație. Dar nu numai aceasta, și ținuta vestimentară este un lucru important în ceea ce privește educația din familie. De fiecare dată, înainte de a ne îmbrăca, ne asigurăm că igiena noastră corporală este perfectă, toate hainele pe care le purtăm trebuie să fie perfect curate.

De asemenea și când suntem la masă, respectăm anumite reguli (nu vorbim cu gura plină, folosim servetele ori de câte ori este nevoie și folosim tacâmurile corect).

Copilul în familie trebuie să învețe și cum se comporte pe stradă. Pe stradă trebuie să avem o ținută corectă și firească, mersul trebuie să aibă un ritm normal, fără să deranjăm pe ceilalți pietoni, să nu fugim prin fața mașinilor, să traversăm corect strada.

De asemenea politețea nu trebuie să ne părăsească, nici în mijloacele de transport în comun, nici dacă uneori așteptăm în stație cam mult și nici dacă este mare aglomerație în mijloacele de transport, respectând anumite reguli de bază în ceea ce privește urcarea/coborâre, păstrarea curățeniei, păstrarea liniștii și acordarea locului pe scaun celor în vârstă.

Alte reguli de politețe trebuie respectate și în timpul unei vizite sau când avem musafiri, dar și atunci când primim cadouri, precum și în magazine.

Viața copilului acasă în familie și în toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la dezvoltarea și formarea lui ca om. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modelele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Familia este un model din toate punctele de vedere în fața copilului și răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, având o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

A decorative border of small red hearts surrounds the entire page. The hearts are arranged in a continuous line along the top, bottom, and sides, forming a rectangular frame.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Michiela Gâgă (1999). *Cei șapte ani de acasă-Codul bunelor maniere pentru copii*, București

IMPORTANȚA PRIMILOR ȘAPTE ANI DIN VIAȚA UNUI OM

Prof. Vintilă Paul
Liceul Tehnologic Răchitoasa
Comuna Răchitoasa
Județul Bacău

Familia este cea mai veche formă de comunitate umană, despre care se știe că menține continuitatea biologică și culturală, asigurând sentimentul siguranței, al condițiilor de viață pentru copil, fiind primul factor în educația și instrucția copilului. Familia rămâne o necesitate de-a lungul epocii moderne. Astfel, familia îi oferă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și mediul propice necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Familia este prima școală a copilului, iar contribuția ei poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor și se îngrijește de sănătatea lor, asigurând hrana și îmbrăcămintea sau creând condiții cât mai bune de odihnă și de trai. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială, obișnuindu-l să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

„Ca formă de comunicare umană, familia este, poate, cea mai trainică, fiind caracteristică pentru toate treptele de dezvoltare istorică și având o mare stabilitate ca structură socială.” (Maria Constantinescu, 2004, p.10).

Familiiile sunt diferite ca structură și membri, fiind adesea asociate cu stabilitatea, echilibrul, moralitatea, responsabilitatea și durabilitatea.

Familia tradițională se caracteriza printr-o ierarhie clară, iar respectarea acesteia menținea echilibrul între membrii familiei. Conflictele în cadrul familiei erau rare, iar comunitatea era adesea intolerantă. Rolul mamei în familia tradițională era de a-și crește și educa frumos copiii, oferindu-le timp, iubire și înțelegere.

Familia modernă presupune satisfacerea nevoilor tuturor membrilor familiei, iar ambii soți se implică în echilibrarea balanței din punct de vedere financiar. Evoluția rapidă a științei și tehnicii a dus la adaptarea societății privind standardele de viață din ce în ce mai înalte. De multe ori, pentru a face față noilor provocări ale lumii contemporane, echilibrul familiei a fost mult încercat datorită neînțelegerilor asupra banilor, opțiunilor de viitor, serviciului.

În familia modernă, partenerii au aceeași autoritate, iau deciziile de comun acord, totul rezumându-se la obținerea unor venituri din ce în ce mai mari. În goana lor pentru câștigarea unei existențe normale, părinții par să-și uite adesea rolul, neglijându-și de foarte multe ori copiii. Aceștia, simțind dezinteresul părinților, aleg grupuri vicioase de prieteni sau se ascund în spatele ecranelor virtuale, căutându-și prieteni pe rețele de socializare, tinzând în realitate spre însingurare.

Copilului trebuie să i se acorde o atenție deosebită în cadrul familiei în care se dezvoltă.

Educația primită în cadrul familiei în primii ani de viață înseamnă foarte mult, deoarece în această perioadă se conturează și se fixează comportamentul copilului, iar părinții au un rol definitoriu în modelarea, structurarea și dezvoltarea personalității copilului.

Copiii vor fi tentați să facă exact aceleași activități pe care le desfășoară părinții și își vor însuși aceleași deprinderi și obiceiuri. Părinții reprezintă primele modele sociale ale copiilor, primii oameni care se ocupă de educația, de creșterea și de dezvoltarea armonioasă a celor mici. În educație, ambii părinți trebuie să-și asume roluri și trebuie să se completeze reciproc în luarea deciziilor, fără a-și reproșa unul altuia hotărârea în fața copilului. Astfel, copilul va ști că există reguli și încălcarea va conduce spre efecte negative. Așadar, nu se permite copilului să facă mereu ceea ce dorește.

În educația copiilor sunt necesare și comportamente mai ferme sau restrictive din partea părinților. Copiii, în explorarea mediului, se pot expune ușor pericolului, fapt pentru care părinții trebuie să impună norme și reguli în procesul de creștere și educație a micuților. Un simplu *nu* spus copilului în lupta lui cu mediul nu va avea niciun efect, însă dacă acel *nu* va fi urmat de argumente și explicații, copilul va înțelege și va coopera cu părintele său.

Educația este un drept fundamental al omului (toți copiii trebuie să aibă dreptul la o educație gratuită și de calitate), care permite fiecăruia să dobândească cunoștințele necesare pentru a înțelege

lumea de astăzi și pentru a putea participa în mod activ la aceasta. Ea contribuie la păstrarea valorilor, stă la baza învățării de-a lungul vieții, creează încredere, te face mai independent și totodată conștient de drepturile și posibilitățile proprii. Ea îl învață pe individ cum să se comporte în calitate de cetățean responsabil și informat.

Educația celor șapte ani de acasă reprezintă educația primită în familie și se consideră că ea se impune în proporție de 50 de procente în dezvoltarea mental-emoțională și în caracterul individului. Familia reprezintă nucleul societății unde se formează copilul, adică viitorul cetățean, omul de mâine, părintele sau prietenul. Primele modele sociale observate de copii în familiile lor sunt părinții și de aceea ei trebuie să ofere un climat cald, primitor, binevoitor, pentru ca micuții să se dezvolte în armonie cu mediul. Numai părinții pot oferi copiilor acele acte de educație, prin care ei să devină responsabili și capabili să-și asume roluri în societate. Acte precum respectul, grija pentru ceilalți sau iubirea sunt dezvoltate în familie și transpuse mai apoi în societate.

A fi părinte este o artă și puțini sunt cei care înțeleg că părintele trebuie să îndeplinească mai multe roluri în viața copilului său. Întâi este protector, apoi prieten de joacă, pentru ca mai apoi să devină consilier. Rolul de protector îl are părintele pe întreaga durată a vieții, chiar dacă de la o vârstă pare că nu își mai sprijină copilul. El îl va sprijini mereu în realitate, deși în unele momente ale vieții nu este de acord cu deciziile copilului. Părintele devine prieten de joacă încă din primele zile de viață ale copilului, ajutându-l să exploreze mediul și să-și formeze propriul raționament, îl învață să-și depășească temerile, îl încurajează să se joace, să vorbească, să-și formeze o lume imaginară unde jucăriile pot vorbi, unde el conduce jocul după propriile reguli.

Bibliografie:

1. Ciupercă, Cristian, *Cuplul modern- între emancipare și disoluție*, Editura Tipoalex, Alexandria, 2003.
2. Constantinescu, Maria, *Sociologia familiei*, Editura Universității din Pitești, 2004.
3. Mitrofan, Iolanda și Nicolae, *Familia de la A la...Z*, *Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1995.
4. Stănculescu, Elisabeta, *Sociologia educației familiei*, Editura Polirom, București, 1974.
5. Zamfir, Cătălin; Vlăsceanu, Lazăr, *Dicționar de Sociologie*, Editura Babel, București, 1982.

Cei șapte ani de acasă — între mit și realitate

Prof. Monica-Oana Vintilescu
Colegiul Național Bănățean
Timișoara

Una dintre noțiunile pe care se bate foarte multă monedă în societatea noastră contemporană este aceea a „celor șapte ani de acasă”. Cu toate acestea, ideea nu este deloc nouă, ea fiind preluată din epoci precedente și rezistând de-a lungul timpului, datorită unei realități incontestabile care se ascunde în spatele său.

Astfel, convingerea că educația începe în familie, că bazele acesteia se pun acasă, cu mult înainte de a introduce copilul în orice fel de sistem educațional instituționalizat este adânc înrădăcinată în mentalitatea românească și, desigur, nu este lipsită de o bază reală.

Familia, privită ca prim nucleu esențial al societății, este cea dintâi chemată să-i ofere copilului, pe lângă siguranța de ordin material, fizic, și primele noțiuni privitoare la ceea ce înseamnă un comportament civilizată în societate, bunul-simț și bunele maniere, o atitudine tolerantă și ponderată față de cei din jur și așa mai departe. În familie se învață regulile elementare ale dialogului (cum ar fi faptul că, pentru a se putea înțelege unii cu ceilalți, precum și pentru a da dovadă de respect reciproc, oamenii vorbesc, respectiv se ascultă pe rând, fără să se întrerupă unii pe alții; tonul cu care ne adresăm unii celorlalți trebuie să fie adecvat momentului și locului în care ne aflăm, gesturile reprezintă și ele un mijloc de transmitere a mesajului, unul non-verbal, făcând parte, la rândul lor, dintre elementele care contribuie la accentuarea expresivității și putând avea darul de a convinge interlocutorul în măsură egală cu vorbele).

În același timp, acasă se învață regulile fundamentale de bună purtare: salutul adresat persoanelor întâlnite în momentul în care intrăm într-o clădire, într-o încăpăre sau când ne aflăm pe stradă, felul politicos în care ne adresăm unei persoane pentru a-i cere ceva, precum și mulțumirile aferente, după ce primim ceea ce am cerut, mulțumirile pentru masă, salutul adresat la despărțire, scuzele pentru o eventuală întârziere etc.

Tot acasă este necesar să li se inoculeze celor mici, cu tact și cu răbdare, chiar de la vârste destul de fragede, pe de o parte, ideea că oamenii au și îndatoriri, nu numai drepturi, pe de altă parte, ideea că orice faptă are o consecință, pe care o suportăm cu toții, inevitabil și fără discriminare, ca urmare a acțiunilor noastre.

Respectul este o noțiune abstractă pentru copii, așadar, pentru a-l putea obține de la ei, este nevoie mai întâi ca noi, adulții, să-l oferim. Respectul se câștigă, nu poate fi impus. Prin urmare, dacă dorim să fim respectați, primul și cel mai important lucru pe care îl putem face este să-i respectăm noi pe cei aflați în fața noastră, indiferent de vârstă au, să ne păstrăm mintea deschisă și să acceptăm fără rezerve ideea că oricând putem învăța un lucru nou, inclusiv de la cei care sunt cu mulți ani mai tineri decât noi.

După o experiență didactică de douăzeci și cinci de ani, apreciem că educația tinerelor generații se poate face numai printr-o reală colaborare școală-familie, cu accent deosebit pe rolul școlii. Dacă cei șapte ani de acasă constituie fundamentul pe care se construiește mai apoi eșafodajul care este apanajul școlii, atunci se cere precizat faptul că, spre deosebire de membrii familiilor elevilor noștri, noi, dascălii, suntem *educatorii de profesie*. Pornim de la ceea ce s-a construit în privința caracterului celor mici, în primii lor șapte ani de viață, însă ceea ce adăugăm noi este vital. Nouă ne revine sarcina, ca educatori profesioniști, să completăm eventualele carențe sau chiar să luăm de la zero, acolo unde și dacă este cazul, ceea ce familia nu a reușit să facă, cel mai probabil, din motive obiective. Există posibilitatea ca un părinte să nu beneficieze de suficient timp pentru a se ocupa de copilul său, datorită serviciului pe care îl are sau chiar să nu știe efectiv ce anume să-l învețe, datorită propriului său nivel de educație scăzut. Dascălul însă are la dispoziție atât timpul, cât și resursele necesare pentru a desăvârși o educație începută în cei șapte ani de start, într-un mod de care să se simtă mândru peste ani, când va avea în fața sa o generație de adulți educați cum se cuvine.

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Irina VÎNTURIȘ
L.T.H. Coandă Craiova

Curiozitatea debordantă a copiilor din primii ani de viață se poate manifesta și față de natura, dacă părinții și ceilalți adulți din viața celor mici permit acest lucru. Educația ecologică se bazează pe experiențele din primii ani de viață. Aceste experiențe joacă un rol foarte important în formarea atitudinilor, a valorilor și a comportamentelor pe care le va avea copilul pe tot parcursul vieții (de exemplu, dacă îl învățăm pe copil de mic să nu arunce pe stradă ambalaje, ci în cosurile de gunoi, comportamentul lui va fi același și peste 10-20 de ani).

Din păcate, copiii petrec din ce în ce mai puțin timp în natură, specialiștii ajungând să vorbească despre deficitul de natură, fenomen care poate explica numărul mare de probleme emoționale și de comportament în rândul copiilor. Părinții și cadrele didactice au rolul de a permite copiilor să petreacă mai mult timp în aer liber și în natură, punând accentul pe educația ecologică.

Educația ecologică trebuie să înceapă de la cele mai mici vârste pentru că:

- cei mici își dezvoltă un sentiment de respect și preocupare față de mediul natural
- interacțiunile pozitive cu mediul natural sunt parte dintr-o dezvoltare sănătoasă a copiilor

Copiii apropiați de natură deseori sunt mai veseli, mai plini de viață și mai curioși, iar educația ecologică din primii ani de viață ai copiilor ar trebui să se bazeze pe curiozitate și descoperire.

Copiii învață cel mai bine pe baza experienței, a ceea ce deja îi este familiar și confortabil. Plimbările în natură, ieșirile în parc, admiratul unui apus, a unor pasări sau animale pot fi experiențe simple, dar pline de învățatură.

Copiii trebuie să învețe despre „The four Ls of learning about living creatures”, adică „Cei 4 L ai învățării despre creaturile vii”:

- Look at them - privește-le
- Learn about them - învață despre ele
- Let them go - lasă-le să plece
- Leave them alone - nu le deranja

Cei mici deseori dezvoltă legături emoționale față de ceea ce le este confortabil și familiar. Dacă ne dorim să îi ajutăm să își dezvolte o conexiune cu natura, atunci trebuie să îi expunem cât mai mult la mediul natural. Astfel de experiențe reprezintă esența educației ecologice. În primii ani de viață ea se reflectă prin explorarea și bucuria descoperirii naturii inconjurătoare sub îndrumarea adulților.

Nu doar părinții pot fi îndrumători ai copiilor, ci și aceștia la rândul lor își pot influența părinții din punct de vedere al comportamentului și al atitudinilor. Mulți copii învață la școală despre reciclare, importanța copacilor sau poluare, venind acasă bucuroși să împartăsească din informațiile învățate la școală.

Educația ecologică este un demers despre care se vorbește mult în ultima vreme și prezintă o mare importanță de-a lungul timpului, primind mai multe accepțiuni: studiul naturii, educația pentru conservarea naturii, educația pentru mediu, despre mediu, în mediu, prin mediu. Mulți autori consideră educația pentru mediu mai mult decât o disciplină școlară, o pregătire pentru viață în care se poate interveni prin acțiune directă pentru a asigura o evoluție a societății umane în compatibilitate cu mediul natural. Cu toate acestea, ea continuă să fie abordată mai degrabă ca o disciplină aparte, neintegrată în programa școlară, fără corelație cu alte materii și cu o ofertă redusă în ceea ce privește aplicabilitatea în viața de zi de zi. Deși termenul este din ce în ce mai cunoscut, educația ecologică este văzută, mai degrabă, ca un domeniu separat și nu ca o necesitate permanentă a vieții noastre cotidiene. Este din ce în ce mai necesară crearea de noi forme de relaționare între indivizi, societate și natură, pentru a găsi o alianță care să reducă eventualitatea din ce în ce mai probabilă a unor pagube ireversibile la nivelul mediului. Sunt utile noi forme de cunoaștere care să pună indivizii, comunitățile și responsabilii vieții sociale la toate nivelurile (economic, politic, instituțional, administrativ, productiv, cultural etc), în situația de a nu mai putea ignora consecințele acțiunilor umane asupra mediului.

Un obiectiv extrem de important pentru viitorul omenirii este acela de a asigura îmbunătățirea constantă a calității vieții pentru această generație și pentru cele viitoare, în așa fel încât să fie respectată moștenirea noastră comună – planeta pe care trăim. Pentru a îndeplini acest obiectiv trebuie să învățăm

constant – despre noi, despre potențialul nostru, despre limitele noastre, despre relaționarea cu ceilalți și cu mediul în care trăim. Educația ecologică pentru o dezvoltare durabilă reprezintă o îndatorire pe viață care se constituie într-o provocare pentru indivizi, instituții și societate să vadă ziua de mâine ca pe o zi ce aparține tuturor sau nu va aparține nimănui. Educația ecologică este procesul prin care sunt recunoscute valori și clarificate concepte pentru a se putea dezvolta abilități și atitudini necesare înțelegerii și aprecierii relațiilor dintre om, cultura din care face parte și mediul biofizic. Educația ecologică include și exersarea luării de decizii și formularea unui cod propriu de conduită privind calitatea mediului. În declarația adoptată în cadrul Conferinței de la Tbilisi (1977) se afirma că educația ecologică ar trebui să „încurajeze inițiativa, spiritul de responsabilitate și dedicație pentru edificarea unui viitor mai bun”.

Educației ecologice nimeni nu i se va putea sustrage, întrucât este o educație a tuturor. Statutul ei foarte dinamic, complex, universal, mereu înnoit și înnoitor, este pe termen lung, însoțind întreaga existență umană. Educația ecologică este o educație a solidarizării acționale.

Educația ecologică în școală și dincolo de școală evaluează mereu contribuția fiecăruia și a grupurilor sociale în soluționarea problemelor grave privind gospodărirea noastră planetară, starea ei de ordine, de resurse, de sănătate.

Educația ecologică îndeamnă permanent la responsabilitate și solidaritate, la reflecții și acțiune.

Bibliografie:

1. Jeleu I., *Managementul mediului înconjurător*, Ed. S.C. F&F International S.R.L., Gheorgheni, 2001;
2. Josan N., *Sisteme globale de mediu*, Ed. Univ. din Oradea, 2002.
3. Andrașanu, A., Palcu, D. V., Lițoiu, N., Ruști D., Munteanu, C., *Descoperirea Naturii, Ghidul profesorului*, București, Universitatea din București, Editura Ars Docendi, 2003.

Importanta celor 7 ani de acasa

Prof.inv.primar :Visan Alina

Cei „7 ani de acasa” este un concept care dateaza inca din vechi timpuri, atunci cand copilul mergea la scoala la varsta de 7 ani si cand trebuia sa demonstreze o buna crestere acasa, o formare si dezvoltare a personalitatii raportata la individ si la societate –educatia.

Intrarea copilului in sistemul de invatamant la varsta de 3 ani a dus la un nou concept si anume educatia timpurie. Aceasta asigura formarea capacitatii de a invata,fiind o necesitate a secolului in care traim si favorizeaza oportunitatile de invatare de mai tarziu. Una din finalitatile educatiei timpurii este dezvoltarea libera,integrala,armonioasa a personalitatii,in functie de ritmul propriu si de trebuinte,sprijinind formarea autonoma.

Intre 3 si 7 ani observam o dezvoltare spectaculoasa atat fizic cat si psihologic. Este activa formarea comportamentelor autonome,organizarea deprinderilor si obisnuintelor.Astfel isi insuseste elementele de baza ale fondului de adaptare culturala-cei 7 ani de acasa. Aceasta dureaza toata viata si creaza personalitatii un suport de adaptare,suport de responsabilitate fata de propria persoana si contributie la eul personal. Atitudinile si formele de conduita de formeaza prin invatare si exersare pe fondul unei intense dezvoltari psihice care-i solicita toate resursele de adaptare.

Educatia, bunele maniere, regilile morale sunt cheia adaptarii copilului in societate. Dar educatia privita in cei 7 ani sau „varsta de aur a copilariei”,cea in care copilul asimileaza cel mai rapid informatiile din mediu, se bazeaza pe cativa factori: relatia afectiva dintre copil si parinti, specificul de dezvoltare al copilului,valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului. Baza formarii unui comportament corespunzator ,spun psihologii, este relatia afectiva cu parintii. Copilul iubit se simte protejat, ingrijit iar aceasta idee de siguranta ii creaza deschiderea spre invatarea si asumarea regulilor de comportament. Totodata, educarea copilului intr-o atmosfera bazata pe iubire si incredere,face ca regulile sa nu se transforme intr-o disciplina de fier. Parintii sunt modele pentru copii iar copilul se ghideaza mai mult dupa modele oferite decat dupa ce i se spune sa faca. In functie de valorile societatii prezente,unele comportamente pot fi etichetate ca bune /rele si un copil ca educat /needucat, cuminte /nazdravan s.s.m.d. In esenta toate comportamentele negative ale copilului ascund de multe ori frustrari, lipsa stimei de sine, probleme in familie etc. O viata de familie armonioasa in care toti se poarta cu blandete si intelegere, toleranta si iubire ,va aduce societatii un copil echilibrat fara a cadea intr-o oarecare disciplina drastica, ci firesc, natural. Apoi el va aduce mai departe acest mod de a fi. Cu totii am auzit des cuvintele „sa fii cuminte” dar ce inseamna mai exact acestea? Este clar ca sunt destul de relative daca ne referim la epoci diferite. Pentru am prins putin din perioada comunista si am ascultat cu mare interes povestile parintilor mei,pot spune ca a fi cuminte inseamna atunci sa nu atingi vreun obiect,sa stai intr-un loc,sa stai nemiscat ,sa nu vorbesti,alergi ,asadar sa nu te exprimi,sa nu fii liber. De multe ori suna chiar amenintator iar neascultarea era de cele mai multe ori insotita de pedeapsa. A fi educat inseamna de cele mai multe ori lipsa manifestarii individuale,naturale a copilului care era intr-un fel blocata si gresit inteleasa.

Astazi „cei 7 ani de acasa”simbolizeaza un anumit standard , calitati pe care trebuie sa le aiba copilul viitor adult, acele virtuti care se sadesc in sufletul copilului de mic pentru a face din el un om de succes. Astfel daca sadim in el respectul,avem si politete;daca sadim in el incredere o sa fie curajos si luptator;daca il invatam toleranta o sa fie la randul lui intelegator cu ceilalti ... Dar toate acestea pot fi reale doar daca noi il tratam cu respect, incredere ,taloranta si tot ceea ce vrem sa cladim il el.

Dupa parerea mea ,astazi un copil care are „cei 7 ani de acasa” inseamna:

- sa stie sa aleaga ,sa stie ce ii place si ce nu;
- sa-si sustina parerea cu argumente pertinente;
- sa-si apere interesele fara sa-i deranjeze pe ceilalti;
- sa inteleaga consecintele actiunilor si sa-si recunoasca greselile;
- sa-si respecte partenerii de joaca;
- sa stie sa piarda;
- sa-si insuseasca reguli de conduita sociala;

Toate acestea creaza o trasatura a personalitatii –asertivitatea care ne ajuta pentru a scapa de manipularea la care suntem supusi zi de zi.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Totul începe cu cei 7 ani de-acasă

Prof. înv. primar Visarinescu Cristina
Liceul Tehnologic „Ovid Densusianu” Călan

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1. ”Psihologia vârstelor”, G.Sion, ed.Fundației România de Mâine, București, 2003
2. ”Copilul și familia”, P. Osterrieth, EDP, București, 1973

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘC.VIȘOIU SIMONA
G.P.P.”SFÂNTA MARINA”

„Diploma celor șapte ani de-acasa ai copilului exprimă calificativul părinților.” -Valeria Mahoc

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie

potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi: a) În natură: - să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.

- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente) - să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.) b) În gospodărie: - să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc. - să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect - să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc. c) În drum spre grădiniță: - să numere mașinile de o anumită culoare - să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe plăcițele mașinilor”) - să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlneam pe drum...”) Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimite copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Importanța celor “șapte ani de acasă” în dezvoltarea personalității copilului

prof. înv. preșc. VIȚU STELUȚA
Grăd. P.N. Sacoșu Mare, jud. Timiș

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității. Cele trei grupe mari de factori sunt : **ereditatea, mediul și educația**.

În actul de educare al copilului, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial, deoarece educația începe încă din primii ani de viață, în familie. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective, care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu să înțeleagă ce este „bine” și ce este „rău”, ce este „permis” și ce este „interzis”. Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și lăudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre aceștia, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Unii părinți le acceptă copiilor comportamente neadecvate, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora. Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei. Ei nu trebuie să-și silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor, privându-l pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, acest lucru înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Niciun copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.

Familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea. Copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție (reglatoare, socializatoare și individualizatoare), familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

După ce copilul intră în grădiniță, familia devine un partener permanent cu rol important în educația sa. Sarcinile educației se divizează între grădiniță și familie. Astfel, permanent părinții trebuie să simtă responsabilitatea pentru educația copiilor, cerându-li-se aportul nu numai atunci când se ivesc fenomene negative, ci și în sprijinirea activităților de zi cu zi. Întrucât familia și grădinița sunt factori educativi de mare însemnătate și ceea ce realizează unul depinde de celălalt, este firesc ca între acești factori să se realizeze o strânsă unitate de cerințe și exigențe. Familia constituie prima școală în care

copilul socializează, iar grădinița este forma instituționalizată care corectează și îmbogățește, continuă și completează ceea ce începe familia, de aceea, putem spune că, grădinița este de fapt, o a doua familie a copilului.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Printre ceea ce presupune, în mod tradițional, un *copil „bine crescut”* regăsim:

Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care micuțul salută doar prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă - folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni

Copiii preșcolari își modelează “zestrea educativă” dobândită în familie prin exemplele și învățăturile date de educatoare, de personalul administrativ, de ceilalți copii, etc.

Copilul aparține unei familii și activitățile educative ale instituției preșcolare devin eficiente dacă se desfășoară atât în sprijinul dezvoltării copilului, cât și al funcției educative a familiei sale.

Având în vedere că anii copilăriei sunt și anii grădiniței, specificul muncii educative din grădiniță presupune și organizarea unor activități cu familiile copiilor. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată. Funcția prioritară a grădiniței fiind cea formativ-pedagogică, e firesc ca acțiunea ei să vizeze atât pe copii cât și pe părinții lor, deoarece părinții educă, dar se și educă prin copiii lor.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte roluri noi.

BIBLIOGRAFIE:

1. J. Locke- “Câteva cugetări asupra educației”, traducere și note de M. Cimpoieș, E.D.P., București, 1971;
2. Revista Învățământului Preșcolar – “Educația în anul 2002”, Nr.3-4/2002, Redactor Șef – Silvia Dima, București, 2002;
3. Ciofu Carmen, “Interacțiunea părinți-copii”, Editura Medicală Amaltea, 1998 .

Cei 7 ani de acasă

Prof. Vizitiu Ana-Maria

Deși este folosită mai des cu sens negativ (*a nu avea cei șapte ani de acasă*), ca părinți sau ca dascăli aflați permanent în legătură cu aceasă lume a copiilor, auzim de multe ori expresia *cei șapte ani de acasă*, care ne duce cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului până merge la școală. Această situație atribuie părinților o mare responsabilitate, deoarece de ei depinde evoluția adultului de mâine, ei pun bazele unei bune educații în primii ani ai copilăriei. Pe acest fundament, ulterior, școala și alte medii educaționale construiesc, confirmă și consolidează normele deja deprinse.

În acest context, părintele este primul model pentru copilul său și trebuie să realizeze cât de important este pentru el să trăiască în armonie, devenind apoi un copil bine-crescut, care știe să salute, să roage, să mulțumească, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. În funcție de comportamentul său, va fi catalogat de cei din jur ca un individ care are sau nu are *cei șapte ani de acasă*.

În ciuda schimbării unor concepții și a adoptării de către părinți a unor noi modele comportamentale și de educație, a avea *cei șapte ani de acasă* a rămas un fel de deziderat și un de termen de comparație, fiind cunoscută tuturor ideea care stă la baza acestei expresii.

Elevii adolescenței conștientizează importanța *celor șapte ani de acasă* și consideră că e relevantă puterea exemplului oferit de părinți și familiarizarea copilului cu anumite situații. În opinia lor, pe parcursul celor șapte ani, relația dintre părinți și copil, dacă se bazează pe comunicare liberă și pe implicare afectivă, va aduce lucruri benefice în formarea tânărului. De asemenea, apreciază că, în anii petrecuți acasă, copilul trebuie să își însușească noțiuni ca responsabilitate, respectarea regulilor, punctualitate, acestea asimilându-se, în opinia lor, prin intermediul regulilor și interdicțiilor impuse de părinți.

Dacă cei mai mici percep acea perioadă din viață ca fiind una în care totul „*a fost foarte frumos și liniștitor*”, cei mari analizează mai profund etapa de care își amintesc:

- *Cei șapte ani de acasă constituie fundamentul unei conduite morale, fiind anii în care suntem receptivi la orice se întâmplă în jurul nostru, ne căutam modele și ne fixăm primele idealuri (vreau să devin...).*

- *Etapa în care frecvența întrebare cu care ne confruntăm este Ce vreau să mă fac când voi fi mare?*

- *E momentul începutului.*

- *Ne formăm în sânul familiei, preluând calități și modele de comportament de la părinți.*

- *Învățăm să fim, prin imitare: vedem un actor, ne place de el, ne propunem să devenim la fel.*

- *Primim protecția părinților, a celor din jur, dar și a lumii, deoarece doi ochi de copil nu sunt capabili să perceapă duritatea vieții.*

- *E imaginea jocului de pe ulița bunicilor.*

Concluzionând, putem afirma că „lecțiile predate” în cei șapte ani de acasă au un rol major în pregătirea copilului pentru viața de adult.

Cei șapte ani de-acasă

**Educatoare, Vlad Emilia
G.P.N.Sudiți, Com.Poșta Cîlnău**

Ne bucurăm de câte ori vedem în jur copii,tineri sau adulti care au un comportament cuviincios , un limbaj decent ,dovedind o bună educație . Putem spune cu admirație ,că aceștia au “ cei șapte ani de-acasă” și meritul este al celor care i-au crescut și educat în primii ani de viață,în special al părinților.Din păcate,vedem de multe ori copii și adulți ,care se poartă necuviincios,îi jignesc sau sfidează pe cei din jur , doar pentru că așa se simt ei bine sau pentru că ceilalți nu merită . Este ușor de înțeles că familiile lor nu au acordat atenție educației lor. Sigur ,părinții lor au același tip de comportament și au fost un exemplu negativ pentru copiii lor.

Copilul își petrece cea mai mare parte din timp în familie ,aceasta exercitând cea mai mare influență asupra lui. Exemplul și dragostea părinților modelează sufletul unui copil . Părinții sunt un model de viață ,de comportare și au o influență decisivă asupra copilului.Un exemplu este mai mult decât o regulă,este o învățătură prin faptă,o lecție fără cuvinte. Este important să le formăm copiilor deprinderi pozitive de voință și caracter și să-i ferim de împrejurări în care ar putea fi leneși,necuviincioși sau necinstiți,penru că este mai ușor să le formăm deprinderi corecte,decât să-i dezobișnuim de deprinderi negative ,deja dsobândite.Educația copilului începută în familie continuă la grădiniță și o bună colaborare între grădiniță și familie asigură o unitate a sistemului de cerințe.Astfel,reușita muncii este deplină.

Nu se poate delimita strict rolul familiei de cel al grădiniței în formarea și educarea deprinderilor morale la copiii preșcolari.Împreună suntem responsabili de calitatea deprinderilor,”obiceiurilor” formate la această vârstă.Suntem responsabili atât pentru modelul pe care îl oferim copilului prin exemplul nostru,cât și pentru mijloacele pe care le folosim în activitatea zilnică: cărți,reviste,televizor,calculator,spectacole.Experiențele de viață pot avea un impact puternic asupra conștiințelor în formare ale copiilor.Chiar și un lucru care ni se pare mărunț ,poate să influențeze copilul , să rămână în memoria lui afectivă toată viața ,să fie chiar un reper în acțiunile lui.De aceea,nu avem voie să uităm că educația copilului se face continuu,clipă de clipă ,cu dragoste și respect .

Jacques Herbé - clasează sfaturi pentru mame și educatoare pentru a deprinde copiii să spună totdeauna adevărul, astfel:

- a) Ce vom face întotdeauna;
- b) Ce nu vom face niciodată;
- c) Ce vom face uneori.

CE VOM FACE INTOTDEAUNA ?

Întotdeauna vom fi pentru copiii noștri un exemplu de adevăr și sinceritate ,prin vorbele și faptele noastre.

Vom lăuda întotdeauna curajul de a spune adevărul,atunci când copilul asistă numai la ceea ce noi spunem ,dar mai ales, dacă el însuși este implicat într-o situație anume.

Vom socoti adevărate cele spuse de copil,atâta timp cât nu putem controla ceea ce el spune.Aceasta îi înalță sufletul și-l face să prețuiască sinceritatea și curajul.

Vom arăta disprețul nostru pentru minciună și vom convinge copilul ,de câte ori vom avea prilejul,cât de urâtă este minciuna.

Înainte de a pedepsi o minciună,să ne convingem că într –adevăr, copilul este vinovat.De multe ori,ceea ce noi socotim că este minciună nu este decât rezultatul neștiinței,neînțelegerii sau uitării așa de frecvente și explicabile la copil.

Vom pedepsi minciuna cu hotărâre,căutând ,totusi,ca pedeapsa să fie proporțională cu vina.Copiii mint din timiditate,de frică,din interes sau din răutate.Dar sunt copii care mint de dragul unui prieten,a unui frate,ca să-l scape.Minciunile nu implică toată vina în aceeași măsură,de aceea nu le vom pedepsi la fel.

Vom căuta să deprindem pe copii să aibă tact.Un scriitor spunea că sinceritatea nu este un revolver pe care trebuie să-l descărcăm în nasul trecătorilor.

CE NU VOM FACE?

Nu vom minți niciodată,ca să nu fim un exemplu negativ.

Nu vom permite copilului să se sustragă de la pedeapsă prin minciună și nici nu-l vom pedepsi,dacă va spune adevărul!

Nu vom lăsa copiii să creadă că ar putea minți.Nu-i vom spune niciodată:”Mi se pare că minți!”,”Nu minți!”. Îi vom spune: „Sunt sigură că spui adevărul!” sau,dacă bănuim minciuna:”Nu cumva te înșeli ?”,”Știi bine?”,”Nu te înșeli?”,”Ești sigur?”. Arătându-i că îl credem în stare să mintă,îi dăm ideea că ar putea să mintă,ideea încolțește și ar putea să se înfăptuiască.

Nu abuzați de credulitatea copilului și nu o ridiculizați!Copilul ar găsi ușor mijlocul de a nu mai fi păcălit și luat în răs,s-ar apăra și,pentru a nu fi înșelat,ar înșela el.

c) CE VOM FACE UNEORI:

Uneori ne vom simți vinovați pentru că nu reușim să descrifrăm „codul de acces” la inima copilului nostru.

Educatori și părinți avem un scop comun și nobil ,acela de a-i educa pe copiii, pentru a deveni oameni care să se respecte pe sine,dar și pe cei din jur.

Bibliografie:

Aurelia Marinescu, “Codul bunelor maniere astăzi”, Editura Humanitas, 2009.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv.preșc.Vlad Monica
Gr.PN. Nr.5 Botoșani

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„În grija celor dragi“

Profesor Kinetoterapeut Vlădescu Elena Mirabela Centrul Școlar de Educație Incluzivă Brăila

MOTTO:

"Suntem ingineri ai trupurilor și sufletelor înfrumusețate până la sublim dar pentru asta trebuie să fim noi înșine și să renunțăm la inerție" – Prof. Dr.Dumitru Moțet.

De multe m-am întrebat, cât de importanți sunt cei șapte ani de acasa? Tot de atâtea ori mi-am răspuns că sunt esențiali.

Importanța acestor ani vine din responsabilitatea tuturor factorilor interni și externi, ce implică familia (parinti, bunici,rude,educatori,etc.)

Așadar, complexitatea educarii copilului mic, are o foarte mare legătură cu mediul familial și de aici pornesc o multitudine de cauze toxice.

Părinții pun o mare prioritate pe job și viața cotidiană neimplicându-se activ în educarea propriilor copii lăsându-i în grija bonelor neinteresate și a bunicilor depășiți de actualitate și excesivi de protectori(ei îi îmbracă, îi încălță) fără ai responsabiliza.

Sunt o multitudine de factori care dăunează în dezvoltarea copilului preșcolar dar am să enumăr pe cei mai esențiali și cu care noi, cadrele didactice ne confruntăm cel mai des. Copii nu sunt familiarizați cu:

- Salutul
- Nu știu să bată la ușă
- Să se dezbrace singur
- Să spună mulțumesc, te rog frumos
- Formule de adresare
- Nu adoptă o poziție corectă pe scaunul din clasă, fiind lăsați să mănânce în pat sau la calculator.

Din acest considerent doresc să mă refer mai în detaliu la poziția armonioasă a corpului atât la școală cât și în timpul liber, deoarece vedem frecvent copii cu atitudini vicioase.

Specialiștii recomandă, în primul rând, o educare a părinților și a profesorilor asupra poziției corecte a copilului care să nu îi afecteze starea de sănătate. Profesorii trebuie să îi atenționeze pe copiii în cazul unei poziții greșite și să îi ajute să stea corect.

O poziție incorectă poate dăuna randamentului copilului la școală:

- O poziție incorectă îi poate cauza disconfort, mișcări constante care să îi perturbe atenția la ore
- O poziție incorectă îi poate cauza dureri de spate, senzația de incomoditate și de oboseală
- În lipsa unei poziții corecte, copilul poate avea probleme în a citi un text sau în a scrie aliniat, citeț cerintele scolare.

Concluzia mea ca și profesor, este că trebuie să tragem un semnal de alarmă părinților să fie mai responsabili în impunerea regulilor minime ce o cer cei șapte ani de acasă.

Cei 7 ani de acasă

Prof. Irina Vlădescu

„Oriunde mergi în lume, să fii om”, le spun adesea bunicii și părinții celor mici, asigurându-se că au învățat, din familie, ce înseamnă respectul față de cei din jurul lor, în ce constă un comportament civilizată, dar și care trebuie să fie atitudinea lor în raport cu alți indivizi.

Odată cu trecerea timpului și cu modernizarea accelerată a societății, conceptul celor 7 ani de acasă s-a schimbat, dar sensul s-a păstrat. Deși copilul nu mai petrece foarte mult timp acasă, deoarece este introdus într-o colectivitate de timpuriu (de exemplu, la creșă), părinții au responsabilitatea de a-i asigura acestuia toate elementele necesare pentru dezvoltarea lui fizică și psihică. De la satisfacerea nevoilor primare la satisfacerea nevoilor afective, părinții sunt cei care formează baza unei creșteri armonioase a copilului.

Educația copiilor pornește din familie. Familia este cea care conturează principiile esențiale de comunicare cu ceilalți indivizi, asigură formarea unor comportamente normale, adecvate integrării într-o colectivitate, indiferent că este vorba de o grădiniță, de o școală sau de un grup de prieteni, și tot ea este cea care transmite valorile morale pe care și le însușește copilul. Bunul-simț, generozitatea, respectul, bunătatea sunt doar câteva dintre aceste valori, pe care orice copil trebuie să le cunoască și, prin exemplele oferite de cei din jur, să înțeleagă importanța lor și să le aplice, imitația fiind principalul mijloc de învățare la vârste mici.

Dezvoltarea armonioasă a copilului, din punct de vedere psihic și emoțional, contribuie la atitudinea lui față de mediul social din care va face parte. Din acest motiv, este important ca cei apropiați lui să construiască un climat socio-afectiv menit să satisfacă nevoile elementare ale copilului, cum ar fi nevoia de afecțiune, de integrare socială, de afirmare ș.a.

Astfel, ideea celor 7 ani de acasă se păstrează, prin sfaturile, exemplele oferite în familie, prin regulile de conduită și de politețe pe care copilul trebuie să le înțeleagă de la vârste fragede. Totuși, este tot mai frecventă observația că, în epoca modernă, majoritatea copiilor și adolescenților nu arată, prin comportamentul și acțiunile lor, că au cei șapte ani de acasă. Deși educația primită acasă poate fi de calitate, lipsa de respect, de bun-simț, dar și comportamentele neadecvate manifestate uneori față de ceilalți, unele cauzate de anturajele nepotrivite în care sunt antrenați unii copii, conduc adesea la etichetarea unui copil ca fiind needucat.

“Let’s get together and play

“ Să pornim împreună și să ne jucăm fizică “

**KA2- Parteneriat strategic, schimb de bune practici.
2016-1-HU01-KA219-922969**

Prof. CRIȘAN Florica Anca
Școala Gimnazială "Aurel Vlaicu" Arad
Prof. VLAICU-HERGANE Aurica
Școala Gimnazială "Aurel Vlaicu" Arad

Școala Gimnazială “Aurel Vlaicu” Arad a obținut un proiect de parteneriat prin programul Erasmus + , intitulat “ *Să pornim împreună și să ne jucăm fizică* “. Proiectul urmărește asigurarea calității în educație prin implicarea responsabilă a tuturor participanților: elevi și profesori. Prin derularea proiectului se are în vedere crearea și consolidarea unui mediu școlar favorabil învățării, cu precădere învățarea științelor naturii: fizica, chimia și biologia.

Durata proiectului: 01.09.2016 – 31.08.2018

Partenerii în proiect sunt:

- Sandor Fontos Altallanos Iskola, Ulles, Ungaria
- Școala Gimnazială “Aurel Vlaicu”, Arad, Romania
- Gimnazium nr.16, Gorzow, Polonia
- Zakladna skola s materskou skolou, Bratislava, Slovacia
- Turkbirligi Ilkokulu, Izmir/Karsiyaka, Turcia
- Stituto Comprensivo Statale, Casteldaccia, Italia

Proiectul are următoarele obiective:

- ❖ să îi determine pe elevi să îndrăgească fizica și chimia, provocând și stimulând curiozitatea lor instinctivă și dorința lor de cunoaștere;
- ❖ să îi determine pe elevi și chiar și pe părinți să aibă o atitudine pozitivă față de științe;
- ❖ să le dezvoltăm elevilor capacitățile intelectuale , abilitățile de experimentare și comunicare într-o limbă străină.

Acest parteneriat urmărește să dezvolte competențele cheie definite la nivelul UE ca o combinație de cunoștințe, abilități și atitudini, care sunt considerate necesare pentru împlinirea și dezvoltarea personală, cetățenia activă, incluziunea socială și ocuparea forței de muncă (comunicarea în limba maternă; comunicarea în limbi străine; competențe matematice și competențe de bază la știință și tehnologie; competențe digitale; a învăța să înveți; competențe sociale și civice; spiritul de inițiativă și antreprenoriat; conștientizare și exprimare culturală).

În acest proiect achiziția de cunoștințe noi, dezvoltarea abilităților și competențelor, dezvoltarea intelectuală, emoțională și a factorilor motivaționali, se realizează simultan. În timpul proiectului participanții învață folosind o gamă variată de metode adecvate vârstei lor. Pentru profesorii de științe proiectul reprezintă un schimb de bune practici în predarea științelor și implementarea unor metode noi, atractive de predare.

O țintă importantă a proiectului este educația ecologică care să îi ajute pe elevi să devină responsabili față de mediul în care trăiesc.

Scopul acestui schimb de experiență este eficientizarea procesului de predare – învățare a științelor în școlile implicate în proiect.

La activitățile proiectului participă elevii din clasele gimnaziale. În cadrul atelierelor de lucru elevii realizează experimente de fizică și chimie, descoperă noutăți și curiozități din lumea științelor naturii, realizează prezentări ale unor oameni de știință și împărtășesc aceste cunoștințe colegilor lor.

În cadrul primei întâlniri din proiect, care a avut loc în perioada 17 – 22 octombrie 2016 -Gorzow-Polonia „*Let's Keep Things Simple!*”(*Să păstrăm lucrurile simple!*) coordonatorul proiectului a prezentat principalele obiective și etapele de desfășurare a activităților din proiect. Membrii echipelor

Erasmus din cele șase țări partenere s-au prezentat, după care fiecare echipă a vorbit despre școala din care provine și a descris sistemul educațional și curriculumul de predare a științelor naturii în țara sa.

Împreună cu partenerii s-a stabilit logo-ul și motto-ul proiectului, s-a elaborat broșura pentru prezentarea și diseminarea proiectului elevilor și părinților, din fiecare școală parteneră.

Elevii au participat la mobilitatea proiectului care a avut loc în Ungaria în luna mai 2017, unde au prezentat lucrările lor într-o competiție între țările partenere denumită “ Physics on stage”(Fizica pe scenă). În octombrie 2017 elevii școlii noastre au fost gazdele “Festivalului Științei” la care au participat toți partenerii din proiect, iar în februarie 2018 vor participa la mobilitatea din Italia.

Logo-ul proiectului:

Motto: "Keep calm...,play Physics! "
(Fii calm..., hai să ne jucăm fizică!)

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.: Vlaicu-Nicula Claudia
Colegiul Tehnic Costin D. Nenițescu, Pitești

Când privim înapoi, către anii de formare, perioada denumită „cei șapte ani de acasă” se detașează drept coloana vertebrală a ceea ce ulterior a devenit un caracter, o personalitate.

Fără îndoială, acești ani sunt cei mai consistenți în achiziții de toate tipurile: cognitive, afective, motrice. În cei șapte ani deprindem suficient încât să ne relaționăm corect cu lumea exterioară, din afara căminului părintesc. De aceea, orice carență din acești ani se supradimensionează și generează disfuncții majore.

În schimb, toate datele acumulate în perioada respectivă, se corelează, generând o rețea de atitudini și de comportamente, un mod de raportare la lumea spirituală și materială. Această idee este foarte bine sintetizată de Cesare Pavese în afirmația: „Copilăria nu este numai copilăria pe care am trăit-o într-adevăr, dar și totalitatea impresiilor despre ea care s-au format în adolescent și la maturitate. De aceea, copilăria pare lungă. Probabil fiecare perioadă a vieții este multiplicată datorită reflecțiilor despre ea în perioada următoare.”

Adevărul acesta al esențializării experiențelor din timpul copilăriei timpurii este redat într-un aforism de către Lucian Blaga: „Copilăria e inima tuturor vârstelor”, enunț care prezintă importanța dovedită a unei copilării firești, ce stă la baza întregii noastre existențe.

În același timp, cei șapte ani de acasă sunt indisolubil legați de figurile părinților, inițiatori și întmeietori, potrivit sfintei mucenițe Alexandra Feodorovna: „Cea mai bogată moștenire pe care părinții pot să o lase copiilor este copilăria fericită, plină de amintiri tandre despre tatăl și mama lor. Aceasta va lumina zilele care vin, îi va păzi de ispite și îi va ajuta în încercările vieții de zi cu zi după ce vor părăsi casa părintească.”

Se poate concluziona cu un fragment din romanul „Frații Karamazov”, scris de Dostoievski, unde se pune în lumină modul în care cei șapte ani de acasă ne luminează întreaga existență: „Să știți că nu există pe lume ceva mai de preț și mai trainic, mai sănătos și mai folositor în viață decât o amintire frumoasă, și, mai ales, o amintire plină de farmec din anii copilăriei, petrecuți în casa părintească.”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. Primar Vlăjoagă Cecilia
Școala Gimnazială Vrănești
Structura Călinești-Vale

“Eu sunt copilul,
Tu ții în mâinile tale destinul meu,
Tu determini, în cea mai mare măsură,
dacă voi reuși sau voi eșua în viață!
Dă-mi, te rog, acele lucruri care
să mă îndrepte spre fericire,
Educă-mă, te rog, ca să pot fi
o binecuvântare pentru lume!”
(din Child’s Apples, Mamie
Gepe Cole)

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa pregătitoare cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Educația copilului - o provocare pentru orice părinte

Prof. Vochițu Carmen – Colegiul Energetic , Rm. Vâlcea

Educarea copilului începe în momentul în care acesta este adus acasă de la maternitate, iar părinții trebuie să fie conștienți de responsabilitatea pe care o au deoarece capacitatea de învățare a oamenilor continuă pe tot parcursul vieții, însă nu la aceeași intensitate. Astfel că, sugarii și copiii preșcolari au nevoie de experiențe pozitive, dragoste, afecțiune și atenție din partea familiei și a primilor dascăli. Acestea vor contribui la dezvoltarea socială, emoțională, propria fericire, sentimentul de încredere și de securitate, însă în lipsa acestora individul va avea probleme de integrare și adaptare

Unele cercetări confirmă chiar faptul că primii cinci ani de viață sunt foarte importanți pentru dezvoltarea creierului copilului, experiențele trăite timpuriu fiind baza dezvoltării acestuia și a felului în care funcționează, absoarbe și interpretează informațiile pe tot parcursul vieții.

De asemenea, în primii trei ani de viață, părinții sunt principala sursă de influență pentru experiența de învățare și educare a copilului. Din acest motiv, adulții trebuie să își controleze comportamentul și să acorde o atenție deosebită tuturor acțiunilor și evenimentelor la care copilul este expus, căci acestea vor avea un imens impact asupra dezvoltării ulterioare. Plânsul bebelușului este un semn că acesta are nevoie de iubire și afecțiune. Iar, ca părinte, nu ai voie să uiți faptul că interesul tău poate avea un impact major asupra educației copilului la orice vârstă.

În urma procesului de educare, vorbirea reprezintă una din primele deprinderi ale copilului ce o va demonstra și exersa pe tot parcursul vieții. În primă fază, sugarii și copiii mici încep să recunoască obiecte familiare, apoi, în urma interacțiunii urmează să le și denumească. O altă modalitate prin care copiii preșcolari învață și se dezvoltă emoțional o reprezintă jocul. Prin joc copilul își poate dezvolta abilități sociale, valori și capacitatea de a respecta reguli chiar dacă pentru ei reprezintă o experiență plăcută și relaxantă. De asemenea, adulții au libertatea de a alege pentru copiii ce îi au în grijă jocuri specifice cu scopul de a le dezvolta abilitățile motorii, imaginația, cultura generală, gândirea, simțul responsabilității și atenția.

Având în vedere că 85% din abilitățile sociale ale unui adult sunt dezvoltate în primii ani de viață și nu numai, părinții au datoria de a oferi copilului educația și instrumentele necesare dezvoltării sănătoase și armonioase. Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolariității este importantă deoarece aceasta este perioada în care copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Este binecunoscut și evident faptul că alegerile făcute acum și acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului și asupra progresului lumii, în sens larg.

Calitatea îngrijirii și a protecției în această perioadă sunt mijloacele care înlătură mortalitatea infantilă, boala, întârzierea în creștere, traumele, proasta alimentație, întârzierile de dezvoltare. Acordând copilului atenția cuvenită, asigurându-i creșterea și educația, îi creăm condiții pentru a-și dezvolta o personalitate echilibrată și armonioasă. Relațiile pozitive dintre copii și părinți conduc la structurarea pozitivă a personalității copilului în timp ce relațiile defectuoase dintre părinți și copii au efecte negative asupra copilului, ce se vor manifesta mai târziu în viața adultului prin agresivitate, hiperemotivitate, instabilitate, anxietate.

Pentru a alege metodele educaționale corecte, adecvate, părinții trebuie să își cunoască foarte bine copilul – să știe ce presupune fiecare vârstă, și care sunt caracteristicile ei, să țină cont de ăărarea celorlați, a educatorului, a psihologului sau a medicului.

BIBLIOGRAFIE:

Bebeluşul meu înţelege tot- Aletha Solter – Editura Herald 2017

Inteligența emoțională în educația copiilor- M. Elias,S.Tobias,B. Friedlander- Editura Curtea Veche

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ! (Încă e valabilă expresia!)

Prof. Vodislav Maria
Școala Gimnazială Nr.1 Rovinari, Gorj

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și *verde* și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roșii* din lanurile *galbene* și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării *albastre* și nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după *violetul* și *indigo*-ul nopții vine *oranjul* strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Cei șapte ani de acasă

Prof. Voicu Elena
Scoala Gimnaziala Nr.1 Mirzanesti

Cei șapte ani de acasă reprezintă desigur perioada cea mai importantă din viața copilului, este perioada în care acesta primește educația de la părinți, în care copilul își formează personalitatea și comportamentul.

Această perioadă ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educația oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin faptul că de manieră este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie, fundația unei vieți frumoase.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

VOICULESCU VIOLETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ BIRCII

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Un copil care are cei 7 ani de acasă este un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Dragostea părinților : Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Cel care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu știe ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice.

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele : De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE : Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

CUVINTELE MAGICE

prof. VOIN IONELA
Grădnița PP 38, Timișoara
Jud Timiș

Un copil politicos
Autor necunoscut

Un copil politicos
E cu lumea cuviincios
El salută pe oricine
C-așa e frumos și bine.

După ce m-am deșteptat
Și am coborât din pat,
Merg la mama și la tata
Și spun "Bună dimineața!"

Când mă duc eu la plimbare
Și-ntâlnesc un om în cale

Mă gândesc ce-am de făcut:
"Bună ziua" îl salut.

Cu copiii când vorbesc
Și de ei mă despărțesc
Le dau mâna cu plăcere
Și le spun "La revedere!"

Când e patul așezat
Și sunt gata de culcat
Spun atunci părinților
"Noapte bună, somn ușor!"

Orice copil trebuie învețe încă de când este mic reguli de comportament, astfel încât atunci când va fi la gradinița, la școală sau un om în toată firea, să știe cum să se comporte în societate și să nu îi fie greu să se adapteze la regulile de conduită pe care societatea le impune. Părinții sunt primele persoane care trebuie să dea un exemplu pozitiv copilului.

Majoritatea părinților, consideră că principalele reguli de politețe pe care trebuie să și le însușiească copilul sunt folosirea cuvintelor : „*Buna ziua*”, „*La revedere*”, „*Te rog*” și „*Mulțumesc*”. Aceste câteva expresii magice, care ne pot spune că un copil este educat și „bine crescut”, adulții le simt atât de naturale și normale deoarece le rostim în mod aproape automat, încât ne este greu să admitem că micuții uită de ele atât de des.

Este important ca cei mici să folosească binecunoscutele formule "*Buna dimineața*", "*Bună ziua*", "*Bună seara*", "*La revedere*", "*Te rog*" și "*Mulțumesc*" cât de timpuriu.

Dacă copilul a ajuns la vârsta la care memorizează și înțelege formulele de politețe, va uita de multe ori să le folosească. El nu înțelege utilitatea lor și nu înțelege de ce ar trebui folosite aceste cuvinte. De ce ar spune el „Bună ziua” unor oameni pe care nu-i cunoaște? Dacă dorește să transmită „Bună ziua” celor pe care-i iubeste, el se manifesta și prin alte mijloace: țipă, aleargă, îi trage de mână, de picior, se duce să aducă o jucărie ca să le-o arate, îi integrează într-o activitate împărtășită cu ocazia unei alte întâlniri, ceea ce este un mod de a-i recunoaște și de a șterge absența. De asemenea, de ce-ar spune „La revedere”, dacă el nu are deloc chef să plece? El nu era pregătit, nu el a decis plecarea. Un copil nu va îmbrățișa pe nimeni spontan, dacă este supărat.

La vârstă mică, cuvintele „**Te rog**” și „**Mulțumesc**” sunt cele mai des și mai repede utilizate de copil, chiar dacă încă nu le vede utilitatea. Este necesar mai puțin efort ca un copil să spună "*Vreau apă*" decât să spună "*Te rog vreau apă*".

Mai jos aveți câteva sfaturi care va pot ajuta să învățați copilul cu bunele maniere

Învățarea formulelor de politețe începe la o vârstă fragedă și se continuă fără oprire.

Dacă copiilor li se urează la culcare "*Somn ușor*", eventual folosindu-se și o formulă mai atractivă de genul "*Somn ușor și îngerași la căpușor!*", dacă când se trezesc dimineața aud cuvintele "*Bună dimineața*" și "*Poftă bună*" când se așază la masă, li se răspunde întotdeauna politicos la salut, sau li se spune "*Mulțumesc*" când este cazul aceștia vor deveni la rândul lor politicoși.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**Prof.înv. primar VOIN-STANEC NATALIA-VIOLETA
LICEUL TEORETIC „EFTIMIE MURGU „, BOZOVICI CARAȘ-SEVERIN**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Mama – primul pedagog

Prof. Volintiru Mariana
Liceul Tehnologic Turceni

Educația copilului de la naștere până la vârsta adultă este influențată de către părinți și de către școală, însă părinții au fost și vor rămâne primii educatori din viața unui copil.

Părinții au dreptul și datoria de a forma bazele intelectuale și emoționale și de a dezvolta sistemul de valori și atitudini al copilului.

Copilăria este o perioadă cu multiple schimbări. Aceste schimbări afectează dezvoltarea psihică a copilului: cunoașterea, limbajul și capacitatea de a comunica, emoțiile și gestionarea lor.

Mama este figura centrală din viața unui copil, ea reprezintă primul contact al acestuia cu lumea. Ea îl învață pe copil primele cuvinte, primul „bună ziua”, „te rog”, „vă rog” sau „mulțumesc”.

Mama își aduce contribuția cu privire la dezvoltarea personală a copilului care trece prin diferite etape necesare dobândirii independenței.

Mama suferă alături de copil și-l îngrijește atunci când este bolnav, ea îl ajută să pășească în viață, îl sfătuiește să fie cinstit, corect, politicos și să-și respecte semenii.

Răbdarea mamei și ascultarea problemelor copilului constituie cea mai trainică metodă de a rămâne mereu aproape de copil și de a afla care sunt problemele lui, de ce are nevoie.

Educația oferită de mamă se reflectă mai ales în latura afectivă a personalității copilului. Tot mama este cea care-și aduce aportul la formarea copilului prin sentimentele, convingerile și atitudinile pe care aceasta i le transmite pe cale inductivă.

Așadar, mama, din dorința de a-și forma cât mai bine copilul pentru viață, devine prima sa educatoare care cu infinită dragoste și răbdare, pune bazele întregii dezvoltări ulterioare a copilului său utilizând o pedagogie practică transmisă prin viu grai de la o generație la alta.

Dragostea mamei este bogăția care depășește toate bunurile din lumea aceasta, iar învățăturile de pe genunchii mamei, lecțiile și povețele părintești rămân întipărite pentru totdeauna în sufletul copilului.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof.inv.primar: Vorobchevici Silvea
Scoala Gimnaziala Humoreni
Jud. Suceava

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigentelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfațul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei șapte ani de-acasă”**.

Importanța celor „7 ani de acasă”

Prof.înv.primar VOȘTINAR MIHAELA FLORENTINA
Lic.teoretic Pâncota,jud.Arad

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală,educația începe cu prima zi de viață a copilului.Din păcate,replicile părinților de genul „Lasă- l ,e prea mic ca să înțeleagă”,”Învăță la școală”,”Se va cumiți la școală”,sunt replici care apar ca o scuză pentru purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului.Aceste „scuze”,nu fac altceva decât să scoată la iveală greșelile părinților în ceea ce privește educația copilului în primii ani de viață sau mai exact în „cei 7 ani de-acasa”. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe,deprinderi,comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată una dintre perioadele de intensă dezvoltare psihică,deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente,atitudini ,limbaj,etc.

Ce pot învăța copiii în cei 7 ani de-acasa?

- de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor,sentimentelor și emoțiilor atât pozitive cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție,topică ori dezacord între părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde diverselor provocări ale mediului înconjurător(este cercetat ,i se ia jucăria de către alt copil,nu primește ce-și dorește,este pedepsit,etc.).
- consecvență în realizarea unei sarcini -alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse acțiuni.

În ziua de astăzi,părinții le oferă copiilor tot ceea ce vor,dar le oferă mai puțină educație și asta este un lucru foarte grav.Cei mai mulți părinți aleg să lase educația copiilor lor pe mâna profesorilor,lucru extrem de nepotrivit,deoarece nu mai au timp de ei.Copilul trebuie educat și învățat de mic în așa fel încât să fie bun pentru ceilalți.Neștiind să-i educe de mici,copiii ajung să facă atâtea lucruri urâte...Ca și părinte nu este suficient doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în prezența celor mici,ci și exprimarea diverselor sentimente,dorințe și nevoi.Va trebui să ne impunem anumite restricții,conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor,astfel încât copilul să poată trage învățături atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră cât și din cele negative.Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți,de a fi permanent conștienți că și cel mic ne supraveghează,ne analizeaza,interiorizeaza ceea ce facem noi,iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat,va fi acceptat sau nu în societate.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus,presupune existența unui cămin armonios,a unei ambianțe familiale echilibrate bazate pe dragoste,înțelegere și respect.În funcție de relațiile de familie, se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni,objekte,îndatoriri și formează conduita și caracterul lui.

BIBLIOGRAFIE:

- Poenaru,M -Cei 7 ani de acasă
- Birch,A -Psihologia dezvoltării

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Cei șapte ani de acasă!

Profesor pentru învățământ preșcolar Vrabie Mariana, Liceul Tehnologic "Liviu Rebreanu" - Structura Grădinița "Floarea de colț" din Bălan, județul Harghita

Perioada preșcolară se caracterizează printr-un intens ritm de dezvoltare biologică, psihică și socială, cu importanță hotărâtoare pentru formarea capacităților intelectuale și a competențelor sociale, care să-i ofere identitate și demnitate proprie viitorului adult. Este vârsta celor „7 ani de acasă” denumită astfel în popor tocmai pentru importanța ei, terenul fertil pentru educația timpurie și perioada în care creierul uman se dezvoltă cel mai mult. Vasile Flueraș și Catălina Ulrich subliniază faptul că „la 6 ani copilul are două treimi din creierul adultului și are de 5 până la 7 ori mai multe conexiuni între neuroni decât creierul unui copil de 18 luni sau al unui adult. Creierul unui copil de 6/ 7 ani are o imensă capacitate de a realiza mii și mii de conexiuni dendritice între neuroni. Acest potențial de dezvoltare se finalizează în jurul vârstei de 10/ 11 ani, când copilul pierde cam 80% din acest volum de conexiuni neuronale. Ceea ce nu dezvoltăm sau nu utilizăm, pierdem ca și capacitate.” („Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar”, C. Boca, 2008) Se poate spune că ceea ce învață copilul în această perioadă reprezintă mai mult de jumătate din ceea ce va învăța tot restul vieții!

Când vorbim despre *cei 7 ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește îndeosebi din familie, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc, te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Psihologii atrag atenția asupra faptului că, în prezent, regulile bune-cuviințe îi sunt din ce în ce mai străine copilului modern, în pofida faptului că *cei șapte ani de-acasă* sunt decisivi pentru felul în care viitorul adult se va integra în societate și pentru modul în care acesta se va raporta la valorile unanim acceptate. Educația, bunele maniere, regulile morale constituie baza adaptării copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia ”îi lipsesc” *cei 7 ani de acasă*.

Educația primită în *cei 7 de acasă* depinde de relația afectivă dintre copil și părinții săi și de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Formarea comportamentului este un proces de durată, care prinde contur în fiecare zi, dar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Părinții sunt primele modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau, este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus *mulțumesc* la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de grădiniță, educația începe din prima zi de viață a copilului. Adesea auzim părinți folosind expresii de genul: „Lasă-l, e prea mic și nu înțelege! Ce știe el, mititelul!...”, „Când va merge la școală, se va cuminti.”, pentru a scuza purtarea necuviincioasă a copilului. Aceste scuze trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

În același timp este adevărat că, din punct de vedere al timpului de calitate petrecut de copil în familie, nu prea mai există *cei 7 ani de-acasă*, deoarece copiii zilelor noastre sunt incluși în diverse sisteme și activități educaționale încă de la vârste fragede și beneficiază tot mai puțin de educația din familie. Cu toate acestea rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Educația din primii *7 ani de acasă*, de care copilul are parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Grădinița, școala și alte medii educaționale pot doar să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Valori precum bunul simț românesc, cinstea, respectul, integritatea, modestia asumate în familie conduc cu siguranță spre formarea caracterului copilului. În același timp rămâne de actualitate zicala din bătrâni precum că ”nu contează câte școli ai în viață dacă nu ai cei 7 ani de acasă”.

Importanța celor 7 ani de acasă

Prof.Înv. Primar: Vrânceanu Roxana Alina
Școala Gimnazială Sascut jud. Bacău

„ Cei șapte ani de acasă „ reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor. Să ai cei șapte ani de acasă e cred cel mai important lucru în educația unui om și acest lucru pornește din copilărie, familia fiind cea care îi oferă copilului cea dintâi educație. Ajuns în mediul școlar copilul își consolidează normele de conduită învățate acasă.

Acasă , copilul învață cum să se comporte în societate, cum să salute, cum să se comporte la masă, comportamentul față de prieteni, recunoșterea greșelilor, tactul și toleranța în momentul întâlnirii unui om, copil cu dizabilități etc. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fie părinții, un bun model pentru el. Părintele începe să îl învețe lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Baza formării unui comportament corespunzător este dată de relația afectivă cu părinții. Această relație îi redă copilului ideea de siguranță, îi creează deschiderea pentru învățarea anumitor reguli de comportament. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Legătura copiilor cu familia este una de neînlocuit și extrem de puternică. În familie copilul învață aporoximativ 90 % din cunoștințele uzuale despre plante, animale, meserii, instrumente de lucru, obiecte casnice etc. Ajuns la școală , copilul obține rezultate școlare în funcție de modul de implicare a familiei în procesul de învățare.

Părinții trebuie să îi ofere copilului cele necesare studiului, trebuie sa își ajute copilul la învățatură dar acest ajutor trebuie limitat. Ajutor, nu înseamnă să îi faci temele copilului ci să îl sprijini în efectuarea temelor și a altor acțiuni propuse de școală. Școala sprijină și contiună educația primită acasă iar relația școală- părinte trebuie să fie una extrem de încheată pentru binele copilului. Un părinte care ține legătura cu cadrele didactice ce îi instruesc copilul va sti cu siguranță ce nevoi are, ce lipsuri și cu ce și-ar putea ajuta copilul în caz că acesta are nevoie. Activitățile organizate de școală au rolul de a menține o relație strânsă între părinți și copii și încearcă să remedieze pe cât posibil problemele atunci când ele apar. Studiile arată că un copil sprijinit de familie acasă și în activitatea școlară duce la rezultate bune și foarte bune ale copilului. Copiii ai căror părinți refuză o colaborare cu școala și cadrele didactice ale copilului suferă din punct de vedere emoțional și în mare parte nu reușesc sa atingă succesul școlar.

Susțin și cred cu tărie că o legătură strânsă între familia elevului și școală duce la un rezultat pozitiv în ceea ce privește educația copilului de astăzi și a adultului de mâine. Părintele trebuie să înțeleagă că o educație de calitate presupune implicare în viața copilului și nu a lăsa pe umerii școlii și a cadrelor didactice această responsabilitate care uneori este una destul de grea. Împreună, cu siguranță se găsesc soluții pentru rezolvarea diferitelor probleme, situații, conflicte etc. apărute în viața copilului.

“Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața ” (M. Golu).

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
- M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
- M.GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
- R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

Cei șapte ani de-acasă

Prof. Vrînceanu Nicoleta
Seminarul Teologic Ortodox „Ep. I. Popasu”/
Structură Grădinița PP 1 Caransebeș

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”. (Valeria Mahok)

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

În zilele noastre ne putem da seama tot mai mult că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, pentru că copiii sunt incluși de la vârste tot mai fragede în diferite forme educaționale, cum ar fi: creșa, grădinița-grupa antepreșcolară, pe motivul că părinții (care ar trebui să fie principalii „educatori” ai copiilor) lucrează foarte mult și nu mai au timp suficient pentru aceștia. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile, deoarece normele de conduită se învață în familie care reprezintă mediul principal în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de cele mai multe ori prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este *esențială* în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Mediul familial influențează în mare măsură, pozitiv sau negativ, dezvoltarea fizică și intelectuală a copilului, în funcție de caracteristicile sale, astfel familia se plasează undeva între pozitiv și negativ, influențele putând fi și de un fel și de altul. Copilul este deosebit de receptiv la atitudinile, comportamentele, limbajul, relațiile părinților sau la relațiile dintre părinți și copii.

Pornind de la premisa că tot mai mulți copii sunt cuprinși în sistemul de învățământ preșcolar, începând cu vârsta de 3 ani, eu cred că ideal ar fi să existe o strânsă colaborare între grădiniță și familie în ceea ce privește educația acestora. În acest sens, Fröebel, ca și înaintașul său Rousseau, credea în capacitatea innăscută a copilului de a învăța, dacă acesta este plasat într-un mediu sănătos și stimulat.

Când spun colaborare între grădiniță și familie, mă refer la educație atât în familie cât și în grădinița de copii-care reprezintă prima experiență de viață în afara familiei, într-un spațiu social lărgit, astfel că părinții ar trebui să fie interesați în primul rând de ce au făcut copiii la grădiniță, să încerce să continue această educație și acasă, să discute cu educatoarea despre realizările sau eșecurile copilului pentru a ști unde și când să intervină. Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

Glava, A., Glava, C., (2002), Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia, Cluj-Napoca, p.61.
<https://www.didactic.ro>

ȘCOALA SI CEI ȘAPTE ANI DE - ACASA

Prof.Vulpe Veronica Scoala Gimnaziala Crușeț

Motto: „Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația.” Gaston Berger

Copilăria și școala sunt două tărâmurii al căror stăpân este copilul. Școala, tărâmul în care copilul pășește firesc, trebuie să înțeleagă prin oamenii ei că Măria-Sa omul, stăpânul tărâmului, i-a trecut pragul. Curiozitatea lui, dorința lui de cunoaștere înțeleasă și susținută asigură reușita școlară. Contrar acesteia, insuccesul școlar vine dintr-o tratare necorespunzătoare. Nativ, copilul este căutător, doritor de cucerire. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Este adevărat, școala este condusă spre finalități impuse prin legi: ideal educațional, competențe generale și specifice, strategii, evaluări, iar dascălul trebuie să-și dirijeze activitatea în funcție de acestea. De-a lungul timpului, sistemele au căutat forma perfectă a școlii, a planurilor ei, au inventat și noțiunea de reformă, și în paralel au făcut statistici ale abandonului școlar, ale analfabetismului sau ale analfabetismului funcțional. Școala se transformă uneori într-o realitate rece, străină și nu de puține ori se întâmplă ca în povestirea Otiliei Cazimir, copiii fiind ca și personajul acesteia nevoiți să afirme „A murit Luchi...”

Prima condiție pentru a nu greși în înțelegerea față de copii este să nu pierdem raportul dintre ceea ce trebuie și ceea ce poate el să facă. Trebuie să avem în vedere că de multe ori copiii pot auzi o cerință, dar o pricep foarte puțin, nu pot merge cu procesul rațional până la înțelegerea sensurilor majore ale cerinței. Superficialitatea înțelegerii, dublată de slaba sa voință și consecvență în susținerea efortului pot fi piedici în parcursul său școlar.

Poate lumea modernă, teoreticienii educației, noi ca adulți ar trebui să urmăm natura umană care are în ea germenii evoluției și doar să o urmăm, să avem puterea doar de a conserva, de a păstra curiozitatea și setea copilului de cunoaștere. Încorsetându-l cu interdicții, cu multe „nu-uri”, cu teorii abstracte, ajungem de multe ori la realități negative.

Copilăria este timpul în care copilul descoperă lumea în primul rând sub aspectul ei material. El este curios, atinge totul, desface, sparge nu cu un scop prestabilit ci dintr-o imensă și pură curiozitate. Este astfel curiozitatea un mijloc de progres, un vector ce aduce cunoaștere, evoluție. Copilul explorează, minunea lumii din jur care îi provoacă simțurile. Într-o nostalgie a perfecțiunii, a frumuseții, el vede perfecțiunea și frumusețea lumii în care a pășit. În concluzie educația este de cea mai de calitate haina pe care un om o poate îmbraca, iar haina a fost cumpărată din banii strinși în cei șapte ani.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioada de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Da, da, oameni buni, există chiar un abecedar al celor „șapte ani de-acasă”, o carte nedeslușită a vârstei copilăriei și a adolescenței fiecăruia dintre noi, o carte de vizită sau chiar un album inconfundabil care se răsfoiește mereu când zburăm „pe aripile vântului”, pentru că întotdeauna copilăria ne poartă pe cărările nebătătorite ale vieții acesteia, fără să realizăm cât de importantă este lectura fiecărei file. De multe ori, psihologii atrag atenția asupra faptului că, în prezent, regulile bune-cuviințe sunt din ce în ce mai străine copilului modern, mai ales că în majoritatea culturilor lumii, deprinderea copiilor cu regulile de bună purtare este o parte esențială a educației celor mici, în pofida faptului că mereu, “cei

„șapte ani de-acasă” sunt deciziivi pentru felul în care viitorul adult se va integra în societate și pentru modul în care acesta se va raporta la valorile unanim acceptate. Regulile de bună purtare ne ajută să ne plasăm pe o anumită poziție socială și este esențial să îi deprindem și pe cei mici cu regulile societății căreia îi aparținem, călăuzindu-i încă din fragedă pruncie, așa cum credem că e mai bine. Chiar dacă unii consideră că în prezent societatea nu mai acordă suficientă atenție regulilor de bună purtare pe care trebuie să le transmită copiilor, unii analiști susțin că nimic nu s-a schimbat în societatea modernă. Mai mult sau mai puțin explicit, în orice colț de lume, regulile par să fie aceleași, permițând individului să fie recunoscut de societatea în care trăiește, să fie apreciat prin cei „șapte ani de-acasă”, atunci când sunt numărați cum se cuvine! Conștientizăm pe deplin că singura diferență față de trecut este aceea că în prezent s-a ajuns de la un model familial foarte ierarhizat la unul mult mai democratic și mai permisiv, bazat pe un gen de complicitate cu capriciile celor mici, dar aceasta nu înseamnă că nu mai trebuie să îi învățăm să țină cont de vârsta interlocutorului, pentru a-și adapta discursul și comportamentul față de cel de alături într-un mod civilizată și decent, mai ales că a te adapta în funcție de nevoile celuilalt înseamnă, de fapt, să știi să trăiești frumos și ordonat. Abecedarul bunelor maniere trebuie aplicat încă de la vârsta la care copilul începe să vorbească, pentru că la această vârstă, copilul caută să le arate celorlalți copii cu care intră în contact, „regulile jocului” său, ale unui joc „învățat” în familie

Un copil poate să învețe oricând un adult trei lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stai locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește (Paulo Coelho). O lume în care uimiți toți de puritatea din om se implică, sprijină, protejează.

Copilul are o singură sarcină, să crească frumos. Dobândește treptat cele două achiziții fundamentale care îl vor ajuta să cucerească lumea – mersul și vorbirea. Camera, casa și curtea nu mai sunt suficiente și astfel copilul intră tot mai mult în lumea socială, influențele asupra sa se diversifică, felul de a fi privi devine tot mai diferit și el învață o altfel de adaptare – adaptarea la om, la aspectul social, spiritual al lumii. Această descoperire este mult mai complexă în timp și spațiu.

Cei șapte ani de acasă, care au inspirat prin farmecul lor numeroși scriitori, vor rămâne temelia unei viitoare influențe ce se va diversifica. Educația începută se va desăvârși mai departe formal și **informal**.

Poate lumea modernă, teoreticienii educației, noi ca adulți ar trebui să urmăm natura umană care are în ea germenii evoluției și doar să o urmăm, să avem puterea doar de a conserva, de a păstra curiozitatea și setea copilului de cunoaștere. Încorsetându-l cu interdicții, cu multe „nu-uri”, cu teorii abstracte, ajungem de multe ori la realități negative.

Bibliografie.

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei șapte ani de acasă -un imperativ

Prof. Vulturu Gabriela, Școala Gimnazială Segarcea, jud. Dolj

Omul este o ființă socială. În consecință, fiecare dintre noi trebuie să respecte reguli de bună-cuviință pentru a fi apreciat și respectat. Această perioadă de timp, primii șapte ani ai copilului, este asociată permanent cu un minim de cod al bunelor maniere pe care micul vâstar trebuie să și-l fi însușit deja de acasă.

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea, cu părinții, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Copilul nu știe ce e rușinea, adultul îl învață acest lucru. Asta nu înseamnă că nu are parte de crize din partea acestuia în magazin, pe stradă, făcute cu nonșalanță. În zadar, părintele îl roagă să înceteze, copilul știe că o insistență ieșită din comun îl va face pe părinte să cedeze și să îi cumpere jucăria dorită.

Așadar, politețea se învață cu răbdare, cu exercițiu, de la părinți, bunici și apoi în cadru instituționalizat, în școală. Copilul imită comportamentul celor din jurul său, dar ține cont și de sfaturile acestora pentru că înțelege că funcționarea după reguli îl scapă de observațiile sau de pedepsele adulților. Ba, mai mult, va fi apreciat și laudat, iar ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu el. În consecință, viața de zi cu zi a tuturor va fi mai bună, mai armonioasă și chiar mai veselă.

Întrebări ca : *cine salută primul, băiatul sau fata?*, sau *cum și pe cine salutăm?*, *cum ne îmbrăcăm?* *Cum ne comportăm acasă sau în vizită, la teatru sau la cinema, la magazin, în avion sau în tren?*, *cum mâncăm?* sau *cum facem cadouri?*, *cum oferim flori și în ce circumstanțe?*, *cum vorbim, despre ce și cât vorbim?* își găsesc răspunsul rând pe rând în exemplele și în discuțiile pregătitoare ale adulților, precum și în cărțile care au ca subiect de dezbatere codul bunelor maniere.

Apoi apar detaliile de genul: când saluți, întotdeauna trebuie să privești pe cel pe care-l saluți și să-i zâmbești; nu saluți grăbit și cu un aer preocupat, cu mâinile în buzunar sau stând cu spatele la ea sau privind în altă parte; nu salutăm persoanele necunoscute din mijloacele de transport în comun etc.

Un alt cod care se deprinde în prima perioadă a vieții este punctualitatea, o dovadă de bună-creștere, un semn al respectului față de noi înșine, dar și față de ceilalți. De aceea, e imperativ să învățăm că în absolut toate situațiile trebuie să fim punctuali: la școală, la ceremonii, la spectacol, la activități oficiale etc. Însă, cum ne comportăm dacă întârziem?

Copiii trebuie să înțeleagă că a te comporta în societate în mod civilizat nu înseamnă o dedublare, o mască folosită la nevoie, comportamentul de acasă cu cei dragi sau cu vecinii impune respectarea aceluiași reguli care aduc armonie, cordialitate în familie. Principiul *vorba dulce, mult aduce* cât și un comportament asemenea nu fac decât să-i aducă aprecierea celor din jur: cunoscuți sau necunoscuți. Pe stradă, acasă, la școală, în orice situație, în mediu familiar sau oficial, cei șapte ani de acasă ne urmăresc permanent și niciodată nu e prea devreme sau prea târziu să exersăm sau să punem în aplicare regulile învățate de cei dragi nouă.

Bibliografie:

Poenaru, Michiaela, *Cei șapte ani de acasă, Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, București , 2008

„CEI 7 ANI DE ACASĂ ”

Prof. înv. preșcolar ZACȘEVSKI IULIANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus „mulțumesc”, la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai

copilului sunt definatori prin formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un un exemplu la școală.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane, ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, „Nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori norme de politețe. Această expresie „Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare , de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Mai putem spune ca educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, sa devină un oameni respectoși și demni de respect la rândul lor. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne imaginăm un copil bine crescut care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Mai putem adăuga că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relațiile cu cei din jur, de cât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația primită în cei șapte ani de viață depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinte, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Cei șapte ani de acasă cuprind și o anumită învățătură pentru viață. Pentru mulți, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoștințe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societății. Când cultura nu te ajută să pui frâu viciilor, să-ți pui ordine în viață, să respecti pe aproapele tău indiferent de poziția socială sau culturală, într-un cuvânt să fii om, la ce-ți folosesc cunoștințele? Cultură fără morală? Cultura, în întregul ei înseamnă acumularea unor cunoștințe prin care îți întărești puterile fizice și psihice spre a stăpâni ființa umană, în totalitatea ei și a încerca să o dirijezi spre a atinge cotele cele mai înalte ale desăvârșirii, ale sfințeniei. „Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii. „Cifra 7 este totuși într-o măsură neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. Primar Daniela-Loredana Zaha
Școala Gimnazială „Gheorghe Șincai “Bobota, Sălaj

„Manners make man”(Comportamentul îl face pe om) – este celebra inscripție gravată pe fațada clădirii de la New College din Oxford, care cuprinde în câteva cuvinte calitatea cea mai de preț pe care trebuie să o aibă fiecare om, aceea de a fi manierat.

Se afirmă din ce în ce mai des că în vremurile pe care le trăim au început să se altereze tot mai mult valorile tradiționale. Continuăm să trăim într-o lume în care în discotecii tinerii dansează pe mese, alții pornesc noaptea pe motociclete cu casetofoane date la maxim de unde răsună o muzică neplăcută, rași în cap sau cu plete, o lume în care tânărul nu mai oferă locul în autobuz celui mai învârstă ci, din contră îl împinge la urcare pentru a-și croi primul loc, etc. - o lume pe care noi nu o înțelegem și care ne dă senzația că înnebunim pe zi ce trece.

În astfel de condiții, mai merită să ne preocupăm de bunele maniere? Răspunsul e unul singur: buna creștere nu este și nu va deveni niciodată inutilă, pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine ca apoi să-i poată respecta pe cei din jur.

Alterarea comportamentului își află rădăcinile în etapa de vârstă preșcolară. O tot mai mare libertate a copiilor, lipsa de supraveghere intenționată și conștientă din partea părinților, par să fie cauzele cele mai frecvente generatoare ale comportamentului nedorit la copil.

Pornind de la aceste considerații și de la faptul că educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și la învățarea felului în care trebuie să se comporte cu ceilalți, am ales introducerea unei activități opționale care să pună bazele unui comportament adecvat, adică a bunelor maniere – acestea fiind cheia către succesul social.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe

exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 3.P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI FAMILIE - ȘCOALĂ ÎN EDUCAREA TINEREI GENERAȚII

Prof. Zaharescu Ștefania
Școala Gimnazială Specială Nr.8, București

Se spune că părinții sunt primii profesori ai copilului, începând educarea lui în mediul familial, asigurându-le atât existența materială, un climat familial afectiv și moral, cât și formarea personalității și comportamentului acestuia până merge la școală. Când spunem că un copil are „*cei șapte ani de acasă*” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Se consideră că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate și că un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur.

Se numesc „*cei șapte ani de-acasă*” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei aveau cea mai mare influență asupra lui. Aceasta perioadă de timp era considerată „culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Este adevărat că în ziua de azi nu prea mai există „*cei șapte ani de acasă*”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, însă rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Alături de părinți, școala își are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului, consolidând normele deja deprinse din familie. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească, de a deveni un bun exemplu pentru ceilalți. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. „*Cei șapte ani de acasă*” sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Există însă numeroase situații în care familia consideră că este suficient doar să se ocupe de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive, cât și negative, pe parcursul mai multor generații.

Părinții sunt modele pentru copil, sunt o „oglină a educației”. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe, dacă el aude frecvent certuri între părinți, sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus „mulțumesc”, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil NU este cea materială (dulciuri, jucării, bani, ultimul gadget), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei: dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau de multe ori rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului rămâne relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Atunci când un copil realizează că i se acordă atenția și încrederea de care are nevoie, receptează regulile transmise într-un mod pozitiv. Dacă părintele este și prietenul copilului, acesta se va consulta cu el, și șansele ca minorul să fie cooptat de un anturaj periculos vor scădea dramatic. De multe ori însă, copiii care sunt „protejați” excesiv de către părinți li se conturează o nesiguranță, o lipsă de încredere în forțele proprii, naște dependență și întârzie procesul de dezvoltare psihică. Un copil dependent de părinți poate dezvolta tulburări psihofiziologice (anxietate, tulburări de somn și de alimentație), poate manifesta un comportament evitant, fugind de responsabilități și relațiile sociale. Chiar și certurile dintre părinți, lipsa comunicării părinți - copii și încercarea de a-i impune copilului un anumit drum în viață duc la transformarea copilului într-o potențială victimă. Este important să fie stimulată independența copiilor, pentru că dacă în mica copilărie va fi mereu altcineva care să ia deciziile în locul lui, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. În schimb, dacă va fi obișnuit de mic să infrunte niște situații și

să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate „în umbră” de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

În concluzie, niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Fiecare părinte ar dori ca fiul / fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita copilului la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Important este cum transmitem informațiile, de către cine și în ce mod.

Calitatea educației în familie marchează de timpuriu dezvoltarea personalității copilului, șansele reușitei școlare și ale afirmării ulterioare.

Educația poate fi cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, doar dacă haina a fost cumpărată din banii strânși în „*cei șapte ani de acasă*”.

Putem schimba lumea

**Prof. Zaharioiu Daniela,
Școala Gimnazială „George Emil Palade”, Buzău**

Moto : „UN CUVANT BINE GÂNDIT POATE SCHIMBA LUMEA” Constantin Noica

Formarea omului este o sarcină complexă și de înaltă răspundere, care trebuie realizată fără rebuturi sau pierderi de valori umane. Îndeplinirea acestei nobile misiuni, cu dezideratul său major de a ameliora progresiv capacitatea adaptativă a omului la cerințele sociale revine în principal școlii.

Formarea capacității de adaptare la diverse situații de viață este condiționată de găsirea modalităților optime de instruire și învățare. Dezvoltarea psihică a elevilor poartă amprenta conținutului concret al învățământului și al modului de realizare a acestuia.

Posibilitățile mintale ale copilului sunt mari, iar evaluarea capacităților mintale genetice –fluide și polivalente- este o sarcină dificilă în stadiul actual de dezvoltare socială. Potențialitățile intelectuale se realizează în contextul activităților în care este antrenat copilul în mod efectiv. Metodologia activităților instructiv –educative și modul lor de organizare pot favoriza ori limita valorificarea deplină a posibilităților de dezvoltare psihică de care dispune copilul. Perfecționarea mijloacelor, a metodelor reale de formare a personalității contribuie la ridicarea nivelului de dezvoltare mintală, afectivă și morală a copilului.

Toleranța este o valoare morală, iar educarea în spiritul acesteia se înscrie în sfera educației morale.

Educația morală reprezintă dimensiunea internă a activității de formare-dezvoltare a personalității care vizează „ceea ce este mai profund și mai accentuat subiectiv în ființa umană”(Hubert,Rene), realizabilă prin raportarea la valorile incluse în normele etice definitorii pentru reglementarea raporturilor omului cu lumea și cu sinele.

Școala trebuie să fie cea care nu numai instruieste dar și educă viitorii cetățeni, străduindu-se să le dea toate acele valori spirituale și morale, necesare creșterii și dezvoltării sănătoase a părții lăuntrice a omului.

Un profesor, chiar și foarte bun, nu-și va atinge scopul său dacă la acesta n-au contribuit părinții la timpul cuvenit – n-au pregătit solul în care să dea roada „sămânța cea bună”. Omului care a primit credința de la părinți îi este mai ușor în dezvoltarea sa. Credința îl face pe om să înțeleagă că el are unele datorii față de sufletul său. Acel suflet care este creație dumnezeiască, chipul lui Dumnezeu în om, partea spirituală și nemuritoare care-l deosebește pe om de orice altă făptură, deci partea cea mai de preț a ființei sale. Din această cauză datoriile față de suflet sunt cele mai sfinte pentru creștini și cuprind mintea, voința și simțămintele. De ele depind autocunoașterea, autoeducația, autoanaliza și autodesăvârșirea.

Astfel, prin prilejul dat minții să-și adune cunoștințe bogate și temeinice; prin virtutea înfrânării și a bărbăției să-și întărească puterea voinței sale; cu ajutorul harului dumnezeiesc, să-și stăpânească cu mintea și cu voia simțămintele și să le îndrume așa încât ceea ce vor spune ele că-i plăcut, bun, frumos și moral să fie într-adevăr așa – va realiza omul autoeducația. Activitatea de concepere a unui plan eficient de educare în spiritul valorilor morale reprezintă un demers complex de angrenare a resurselor informaționale,umane,etc,alături de dascalii școlii trebuind să se afle mereu părinții,asa încat eforturile școlii să fie permanent întarite de sprijinul părinților,al comunitatii în general.

Contribuția părinților la efortul formativ al școlii se poate găsi pe o scară ce pornește de la prezența în toate tipurile de activități: curriculare, consultative, suportive, ajungând până la plasarea ca public amorf la reprezentațiile școlare ocazionale. Din fericire, în cazul părinților de alte naționalități sau etnii „adulții sunt considerați „persoane-resursă” în organizarea și desfășurarea acțiunilor educative argumentele pentru aceasta atitudine fiind următoarele:

- experiența acumulată pe parcursul propriei școlarități;
- nevoia de a actualiza și valorifica această experiență;
- perspectiva asupra rolului învățării în construirea identității persoanei ca reprezentant al etniei sale;
- relațiile pe care le pot dezvolta în folosul școlii (sponsorizare, promovare, alt tip de asistență, etc).

Nevoia de a forma o echipă între cadre didactice, părinți, elevi, autoritățile din comunitate în vederea conjugării influențelor educative este justificată pe de o parte de tendința de autoinvestire cu responsabilitate a părinților preocupați de viitorul copiilor dat de către școala, iar pe de altă parte de

cumularea în școală a atributelor socializatoare proprii unor institutii inactice la “Copiii comunică cu noi prin priviri ,prin calitatea vocii lor ,prin pozitia corpului,prin gesturi, maniere, zambete, salturi, neliniste. Ei ne arată ce se petrece în sufletul lor prin felul cum fac anumite lucruri ca și prin lucrurile pe care le fac. Înregistrarea căilor de comunicare adoptate de copii ne ajută să vedem copiii așa cum sunt ei in realitate”(Cohen si Stern, 1974, pag.5).

O persoană care educă este o persoană care oferă in primul rând,dragoste, fără de care nu poate exista nicio legatură, nici viitor , nici colaborare pozitivă. Fiecare elev simte nevoia să fie prețuit, iubit. Dascălul le poate demonstra elevilor iubirea sa prin fiecare cuvânt, gest, prin grija pe care le-o poartă. Îi respectă prin faptul ca ii trateaza ca personalitati unice. Le da sentimentul sigurantei ,mai ales atunci cand actiunile sale si cuvintele sale sunt conforme cu un inalt cod moral.O mare greșeală este nerecunoașterea si neaprecierea celorlalți.O simplă apreciere verbalaădespre modul in care elevul a scris o compunere, de exemplu,poate sa insemne enorm pentru imaginea de sine a acestuia.E bine ca dascălul să recunoască meritele elevilor ori de cate ori are ocazia.

Valorile creștine: dreptatea, adevărul, dragostea, credința, libertatea, pacea nu mai constituie pentru unii preocupări esențiale și sunt înlocuite cu false valori: banii, luxul, frumusețea fizică după anumite tipare și altele amăgitoare.

De aceea tinerii de azi trebuie educați în spiritul valorilor creștine autentice care pun in centrul preocupărilor omul, privit ca o ființă personală. Valoarea omului nu stă în complexitatea lui somatică și psihică, ci în faptul că a primit cinstea de a fi purtătorul chipului lui Dumnezeu, ca o pecete distinctivă. Omul este considerat coroana creației, situându-se la îmbinarea dintre cele sensibile și inteligibile sau dintre cele de jos și cele de sus. Virtuțile creștine credința, nădejdea ,dragostea, dreptatea și egalitatea pot împodobi această minunată făptură pentru a se înălța pe culmea virtuților întru asemănarea cu Dumnezeu.

Pentru a schimba lumea, este nevoie în primul rând de cei șapte ani de acasă ai copiilor, apoi de o echipă puternică între cadre didactice, elevi, părinți și comunitatea locală.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.înv. primar Zaharioiu Laura- Claudia
Școala Gimnazială „ Constantin Brâncoveanu”
Loc . Slatina , Jud . Olt

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea ta. Obisnuiește-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începeți să îl învățați lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cum consilies un părinte?

Profesor pentru Învățământ Primar Zamfir Liliana
Școala Gimnazială „Constantin Brâncuși”
Medgidia, Județul Constanța

În educație, un rol important îl are empatia, capacitatea de a te transpune în gândurile și sentimentele celuilalt. Atunci când există empatie între învățător – elevii săi și părinții acestora, ei se află pe aceeași lungime de undă, procesul de predare-învățare-evaluare se desfășoară firesc, fără blocaje, iar rezultatele sunt superioare. Un învățător bun va ști să le insuflă elevilor și părinților lor un mod de gândire pozitiv, optimist și să se poarte cu fiecare ca și când ar fi cea mai importantă persoană pentru el, comunicându-le acest lucru.

Există mai multe feluri de părinți, după:

1. Interesul manifestat față de școală (rezultatele la învățătură ale copiilor, comportamentul, relațiile cu cadrele didactice etc) sunt părinții:

a) interesați – de tot ce are legătură cu propriul copil. Ei sunt motivate intrinsec.
b) parțial interesați – de obicei, material (alocație, burse, diferite ajutoare etc). Ei sunt motivați extrinsec.

c) dezinteresați – le lipsește motivația.

2. Colaborarea cu școala (conducere, cadrele didactice) sunt părinții:

a) cooperanți – oricând, oricum, oriunde și oricât este nevoie. Ei au inițiativă proprie.

b) parțial cooperanți – în funcție de diferite interese. Ei pot fi stimulați de inițiativa altora.

c) Necooperanți.

3. Atitudinile față de copil, sunt părinții care:

a) subapreciază potențialul momentan al copilului (intellectual, educational, comportamental). Ei suprasolicitează copilul, obosindu-l.

b) subapreciază potențialul acestora. Adoptă o atitudine indiferentă, inhibitoare, favorizând deplasarea, slăbirea voinței copilului.

c) apreciază corect potențialul copilului și ajută la stimularea, valorificarea și îmbunătățirea acestuia.

În funcție de categoria în care se încadrează părintele, acesta trebuie tratat ca atare. Părintele unui copil care are rezultate mai slabe la învățătură și care la început a fost cooperant, în momentul în care la ședința cu părinții se prezintă în plen rezultatele școlare se va simți frustrat și poate nu va mai veni la următoarea ședință. Ce se poate face pentru a stimula colaborarea cu părinții acestor copii? Între cadrul didactic și părinte este recomandată discuția individuală. Părinții și copiii trebuie sensibilizați.

Prin puterea propriului nostru exemplu trebuie:

-să fim un model intelectual, comportamental, moral;

-să ne autocunoaștem pentru a-i ajuta să se cunoască mai bine;

-să ne valorificăm potențialul nostru creator pentru a-i ajuta la stimularea propriului potențial;

-să fim curajoși, îndrăzneți, pentru a le stimula și lor curajul și îndrăzneala;

-să fim empatici;

-să-i iubim;

-să fim optimiști, fermi, hotărâți, pentru ca și ei să ne urmeze exemplul;

-să fim adaptabili, pentru a-i putea ajuta atunci când au nevoie;

-să fim răbdători, calmi, pentru a le insufla și lor din liniștea noastră;

-să fim echilibrați.

Prin serbările școlare, prin activitățile desfășurate la nivelul comisiilor metodice, al excursiilor, am implicat mereu părinții într-un demers formativ-educativ coerent, care să sprijine dezvoltarea elevilor.

IMPORTANȚA CELOR “ ȘAPTE ANI DE ACASĂ ”

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ZAMFIR NELA
GRADINIȚA P.N. NR.2 BUFTEA**

„Ce greșeală este să crezi că un copil, pentru că e mic, poartă în el visuri minuscule!” George Enescu

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri.

Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei șapte ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuții sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățăminte pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații, de aceea este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

<http://epochtimes-romania.com/news/codul-bunelor-maniere-pentru-copii-cei-7-ani-de-acasa---229469>

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR:ZAMFIR NICOLETA-MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE DIBOȘ”,COMUNA MĂNEȘTI

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.... Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului.Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie,iar satisfacerea nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi,iar felul în care mama le tratează sunt importante în dezvoltarea copilului .El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară.În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută.Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte.Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă.

Crizele de personalitate sunt o etapă normală După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza.După ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. După 5 ani înțeleg regulile, copiii începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea este oglinda familiei .De pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe.Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învața că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama salută pe cei din jur , va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă , se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat

care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

Cei 7 ani de acasă

Zarescu Stana

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ZĂRNĂ MIHAELA GPP MICUL PRINȚ PITEȘTI

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticulnu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

GRADINITA CU PROGRAM NORMAL „LICURICI” OVIDIU PROF. INV. PRESCOLAR: ZELCA SANDA- ADRIANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Dragostea părinților Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur - copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Părinții sunt modele pentru copil. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Jocul la etapa de vârstă de 3-4 ani Jocul este mișcarea folosită ca o necesitate biologică a copilului, ca o necesitate de lărgire a mediului de joc, ca o necesitate de a relaționa și implica alți participanți la joc. Prin joc decoperă alte sensuri și utilități ale obiectelor, jucăriilor care-l înconjoară. Jocul este o modalitate de cunoaștere de sine. În cadrul organizat, jocul este modalitatea de transmitere a cunoștințelor și de formare a capacităților, deprinderilor și comportamentelor. Jocul la etapa de vârstă de 4-5 ani Jocul este învățare, dezvoltându-se procesele cognitive. Prin joc se formează și se dezvoltă comportamente, având ca model de copiat pe noi adulți. În schimb jocul didactic necesită organizarea după reguli stabilite. Activitatea de învățare își atinge scopul prin introducerea elementelor de joc, prin diversificarea jocului, prin diversificarea jucăriilor sau a altor obiecte. Este etapa de vârstă în care se produc cele mai frecvente accidente prin atribuirea exagerată a modalităților de folosire “altfel” a jucăriilor. Jocul acoperă necesitatea fiziologică de mișcare, tot prin joc se extinde cunoașterea de sine și apare respectul față de sine. Jocul la etapa de vârstă de 5-7 ani. Jocul este oglinda dezvoltării capacităților umane, el sprijină rezolvarea individuală și în grup a problemelor, formând deprinderi de autoservire, autogospodărie și autocontrol, dezvoltând activitatea copilului, atașamentul față de grup, integrarea socială și relaționarea în

joc. Jocul la etapa de vârstă 7-10 ani. Jocul formează și dezvoltă capacitatea de exprimare a opiniei, dezvoltă capacitatea de rezolvare a problemelor, nevoia de independență în jocul organizat în grupul social lărgit. Jocul este o activitate de integrare în plan social lărgit, facilitează organizarea “găști” școlare, este o necesitate de integrare. Grădinița și educatoarea Colectivitățile în care se încadrează copilul au o influență deosebit de mare asupra dezvoltării psihosociale. Grădinița are o mare importanță pentru pregătirea școlarizării. Rolul fiecărei educatoare este de a și-l face pe copil partener în demersul educativ. Ea trebuie să susțină și să consolideze dezvoltarea și comportamentul copilului, raporturile cu sine și cu ceilalți, astfel încât acesta să poată atinge momentul când își formulează singur reguli și principii. Realizarea obiectivelor educației depinde în mare măsură de calitățile și competențele educatoarei, care, prin acțiunile sale, prin personalitatea sa, reprezintă un model pentru copil, un sprijin pentru familie, un factor de cultură în comunitate. Educatoarea îndeplinește o misiune importantă - aceea de a asigura formarea și pregătirea copilului către viață.

Bibliografie:

Bălan E., Teșileanu A., Chirițescu A., Căstăian D., Stoica E., Dezvoltare profesională continuă și oportunități de carieră didactică, vizând pregătirea profesorilor în vederea susținerii examenelor de definitivat, gradul II și gradul I, Modulul II, Editor MECTS – UMPFE, București, septembrie, 2011

Interviu cu Psihologul Oana-Maria Udrea, Jurnalul Național Jinga I., IstrateE. (coordonatori), Manual de Pedagogie, Editura BIC ALL, București, 2006.

PE ALEEA ANILOR COPILĂRIEI

Prof. limba și literatură română, Zisu Carmen
Colegiul UCCECOM „Spiru Haret“, București, Sector 6

Nenumărate sunt situațiile în care comportamentul agresiv, agitat, neadecvat al copilului deranjează pe cei din jur, făcându-i să exclame: „Unde sunt cei 7 ani de acasă?“. Geaba li se recomandă părinților să-l obișnuiască cu „Codul bunelor maniere“, să-l învețe bunacuviință, respectul, onestitatea, cinstea, toleranța, generozitatea. Ele rămân doar sunete fără ecou... e trist... pentru că educația trebuie începută cu părinții deoarece, așa cum se cunoaște, copilul este oglinda familiei. El doar reproduce ceea ce vede în familie și atunci își spui retoric: „Ce vină are copilul?“

Educația începe în familie și continuă pe durata întregii existențe, însă contează direcția către care se orientează, mijloacele pe care le folosește, modelele pe care și le alege, valorile morale și etice la care se raportează și lista continuă. Dacă părinții nu văd nimic rău atunci când copilul lovește păpușa cu care se joacă, că folosește un limbaj josnic, violent, că nu are răbdare să asculte ce i se spune, asta reprezintă un semnal de alarmă pentru care aceștia trebuie să ceară sprijinul consilierului, psihologului, prin care vor învăța să se respecte reciproc, să aibă o comunicare civilizată unul cu celălalt, dar și cu cei din jur, pentru ca și copilul să aibă modelul corect. Mulți dintre ei dau vina pe răsfăț, că au fost, probabil, mai permisivi cu el, dar că asta este doar o fază trecătoare, că pot controla fenomenul, că au resurse și metode de intervenție. Sunt, de asemenea, și părinți severi care îngăduesc libertatea de exprimare sau de manifestare a copilului, iar efectul, pe termen lung, să fie de răzvrătire, de reprimare a sentimentelor, de revoltă. Copilul neglijat de către părinți este, de asemenea, un fenomen îngrijorător, ori că nu știu să-și exercite rolul de părinte, ori nu știu să transmită iubirea, ori nu sunt prezenți fizic lângă el, va crește cu sentimentul/convingerea că părerea lui nu contează, că el este doar „o cantitate neglijabilă“, indiferentă, vor deveni ființe reci, insensibile, „persoane de gheață“. În cazul părinților protectori, vor dezvolta o manie pentru sănătatea copilului, binele copilului până când acesta se va simți sufocat. Cu timpul, acesta își va crea viața lui secretă de teamă ca nu cumva părinții să intervină, dându-i sentimentul de nesiguranță, de lipsă de răspundere, de copil „fragil“ care preferă camuflajul când este pus să rezolve o problemă sau sabotajul dacă are momente de revoltă sau mânie. Cel mai bun model de părinte este cel democratic care cunoaște cât de mult trebuie să fie de îngăduitor cu copilul său, știe să-l implice în problemele casnice, îl responsabilizează prin sarcini clare în funcționalitatea familiei, i se explică toate aspectele problemei, i se cultivă însemnătatea și importanța educației sub toate aspectele ei (formală, informală și nonformală), îl implică în mijlocul comunității, îi cultivă respectul pentru tradiție, cultură, pentru mentori, pentru vârstnici, va ști să își exprime punctul de vedere, va putea să tolereze pe cei diferiți de el, va fi deschis la opiniile celorlalți, nu-i este teamă să se implice în proiecte, empatizează cu cei aflați în nevoi etc.

Se știe că mama sau tata reprezintă autoritatea supremă în universul lor și nimeni și nimic nu poate dărâma pedestalul pe care sunt poziționați părinții, în mintea copilului, până ce acesta va atinge vârsta de 10 ani, când ei încep să cunoască raportul familie-colectivitate/societate.

Din păcate aceștia nu conștientizează riscurile indiferenței, al ignorării unor aspecte care, în timp, se vor transforma în probleme patologice. Recomandarea este ca, în astfel de situații, să intervină educatorul/institutorul, psihologul alături de autoritatea tutelară în colaborare cu instituțiile statului (poliție, consiliul local) care să ofere sprijinul pentru corijarea de comportament atât al părinților, cât și al copilului, așa cum funcționează în țările civilizate unde niciun caz nu rămâne nerezolvat. Concentrarea se face în jurul copilului, punând accent pe binele acestuia, asigurându-i un mediu sănătos și sigur de dezvoltare, îndepărtând factorul ce periclitează evoluția cognitivă a acestuia.

Trăiesc cu speranța ca în curând să întâlnesc acei copii fericiți, în care să se regăsească seninătatea gândului frumos exprimat chiar în cuvinte simple, dar respectuoase, am credința că vom fi înconjurați de oameni demni.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof . ZORZON Irina- Gheorghita

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. In primii sase-sapte ani de viata, copilul dovedeste o mare sensibilitate, receptivitate si mobilitate. Potentialul afectiv-volitional este in crestere, inclinatiile si aptitudinile se contureaza in aceasta etapa. Copilul dovedeste si o mare putere de acumulare si asimilare de cunostinte. Pornind de la particularitatile ontogenetice ale copilului, familia si gradinita trebuie sa-i asigure conditii favorabile de crestere si dezvoltare, in functie de disponibilitatile individuale. Cei care nu beneficiaza in familie de conditii favorabile dezvoltarii lor, au sanse de recuperare, daca frecventeaza gradinita. Aici procesul instructiv-educativ se desfasoara in functie de particularitatile de varsta si se urmareste dezvoltarea armonioasa psihofizica, se stimuleaza gandirea si inteligenta, se formeaza deprinderile de baza. Mai importante in aceasta etapa sunt : *deprinderile igienico-sanitare (de autoservire), de comportare civilizata si politete, deprinderile de ordine si curatenie*. Copiii sunt antrenati in jocuri si activitati care se desfasoara cu toata grupa si individual, folosindu-se metode si procedee specifice fiecărei etape de varsta.

Deprinderile, odata formate, il scutesc pe copil de alte solicitari, care mai tarziu, ar necesita un consum mai mare de energie si timp. Deprinderile care se pot forma la varsta antprescolara si prescolara (in familie si gradinita), deprinderi care, uneori poarta denumirea de "bune deprinderi" sau "cei sapte ani de-acasa"... Ele reprezinta forma cea mai simpla a invatarii de catre copii a unor miscari complexe si atitudini care vor influenta comportamentul lor viitor.

Lipsa bunelor deprinderi face posibila instalarea unor rele. Bunaora, copilului caruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, asteapta totul de la familie, de la parinti.

De aici si necesitatea ca in familie, ca si in gradinita, sa se insiste pentru formarea deprinderilor de baza, pana ce acestea se transforma in obisnuite.

CE ESTE DESPRINDEREA? CUM SE FORMEAZA?

Deprinderea este un complex de actiuni automatizate, bazate pe sisteme de legaturi nervoase temporare denumite "stereotipuri dinamice". "La om, orice actiune se insuseste pe calea invatarii ca proces constient". Este, asadar, un moment al activitatii si un efect al invatarii. Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de vointa si de timp, de concentrare mai mare din partea copilului, la ceea ce are el de facut, ca, mai apoi, printr-un exercitiu sustinut, sa se ajunga la automatizarea miscarilor si exercitarea lor intr-o anumita succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor actiunilor, precum si eliminarea miscarilor de prisos care cer un mare consum de energie.

Pentru a se ajunge la automatizarea miscarilor, acestea se repeta de mai multe ori, iar pe masura ce se formeaza deprinderile se cere prelungirea treptata a intervalelor dintre exercitii. In aceasta perioada deosebit de importanta este atitudinea consecventa de care trebuie sa dea dovada parintii, personalul educativ din crese, educatoarele. De exemplu, daca, in situatii similare, odata i se cere copilului sa realizeze un lucru si altadata nu, daca unul din adulti ii cere sa indeplineasca "ceva" si altul ii cere "altceva", sau daca unul ii indica o cale si altul una opusa, procesul este ingreunat si deprinderea nu se formeaza. De asemenea, trebuie sa existe o concordanta deplina intre ceea ce i se cere copilului in familie si ceea ce se realizeaza in gradinita.

In procesul educativ-formativ al copiilor de 3-7 ani se pot distinge trei grupe de baza de deprinderi, ca : deprinderi igienico-sanitare (de autoservire) ; deprinderi de ordine si curatenie ; deprinderi de comportare civilizata si de politete.

Pentru formarea acestora trebuie pornit de la faptul ca exigentele cresc treptat in raport invers cu aportul adultului, fapt care contribuie la dezvoltarea indemanarii si spiritului de independenta ale copilului. De cele mai multe ori parintii preocupati de problemele profesionale si gospodaresti, dimineata, prefera sa-l imbrace pe copil, desi nu au timpul necesar, in loc sa-l lase sa se imbrace singur. Mai tarziu, degeaba ii va reprosa comoditatea. De fapt, este vina adultilor daca copilul nu si-a format deprinderile elementare igienico-sanitare la varsta prescolara. Parintii pot sa le acorde timpul necesar in zilele cand sunt acasa dimineata, in zilele de sambata si duminica, sau in zilele de concedii : daca sunt adulti in familie (bunici, surori mai mari) se pot ocupa ei de formarea acestor deprinderi. Copilul trebuie sa fie trezit cu 10-15 minute mai devreme si sa fie pus sa efectueze anumite operatii de autoservire. Fiecare

deprindere se compune dintr-o serie de operatii, care vor fi repetate pe rand, pana devin acte si miscari automatizate.

Formarea oricarei deprinderi, si mai ales a celor igienico-sanitare, necesita din partea parintilor si a educatoarelor, rabdare si mai ales un echilibru nuanat intre severitate, "toleranta" si timp. Familia are rolul cel mai important in formarea deprinderilor. Trebuie sa-i repete copilului de mai multe ori ce are de facut. "Nici o alta institutie, oricat de calificata, nu este atat de direct sensibila la exprimarea trebuintelor, la manifestarea slabiciunilor sau potentialului de dezvoltare al copilului, fiindca nici o alta institutie nu cuprinde fiinte legate de copil in mod atat de direct si atat de vital ca tatal si mama... Familia ne apare mai curand ca un fel de mecanism reglator care permite copilului, in ciuda saraciei sale aparente de mijloace, sa traiasca o viata reala si uimitor de intensa, viata lui proprie".

Colaborarea familie-cresa sau familie-gradinita, in procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, in special, in formarea deprinderilor igienice. Copilul isi petrece cea mai mare parte din timp in familie, care exercita o influenta deosebita asupra sa. Pe masura ce copilul creste, asupra lui actioneaza tot mai multi factori educativi : cresa - gradinita - scoala, care continua si perfectioneaza educatia inceputa in familie ; uneori, acestea o corecteaza sau o imbogatesc. La copiii institutionalizati in leagane si crese se constata ca nu au formate deprinderi igienice. In acest caz, trebuie ca educatoarele sa lucreze cu fiecare copil pana la formarea deprinderilor respective. Pentru reusita deplina, familia are obligatia sa tina permanent legatura cu unitatile in care sunt institutionalizati copiii si sa sprijine munca depusa de factorii educativi din aceste unitati. Pentru a asigura unitatea sistemului de cerinte este necesar ca asistentele si educatoarele sa cunoasca conditiile de viata ale fiecarui copil in familie, iar la randul ei, familia sa cunoasca preocuparile pedagogice ale cresei si/sau gradinitei. Procedandu-se in felul acesta, reusita muncii educative este deplina.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – O CĂLĂTORIE DEFINITORIE PENTRU VIITORUL ADULT

Articol realizat de prof. Ramona-Maria Zvirid

Motto: “Orice copil problemă este un părinte problemă” (Alfred Adler)

În înțelepciunea populară, condensată în nenumărate expresii și vorbe de duh, cei șapte ani de acasă se asociază cu ideea de bună creștere, de învățare a normelor elementare de comportament în societate. În plus, mentalitatea colectivă susține că temelia educației se pune, în acești primi ani, în familie, iar părinții sunt principalii responsabili de transmiterea acelor valori și atitudini pe care cei din jur se așteaptă să le regăsească la un copil. Ca urmare a acestui raționament, în situațiile în care cel mic nu face dovada asimilării anumitor reguli se consideră, în mod curent, că “îi lipsesc cei șapte ani de acasă”.

Dincolo de această manieră de a privi lucrurile, cercetările realizate de pedagogi, psihologi, medici au demonstrat că impactul celor șapte ani de acasă depășește cu mult sfera bunelor maniere și că putem vorbi, mai degrabă, de o perioadă care își pune amprenta în moduri nebănuite asupra viitorului adult și a întregii sale existențe. Mai mult decât atât, la influențele primilor ani de viață se adaugă până și cele din perioada intrauterină, deoarece, în momentul de față, specialiștii consideră că în cele 9 luni de sarcină se pregătește dezvoltarea copilului până la 21 de ani! S-ar părea că cele 3 trimestre de sarcină reflectă primele 3 septale de viață: trimestrul I ar corespunde perioadei 0-7 ani, în care se modelează fizicul, următorul trimestru este asociat intervalului de vârstă 7-14 ani, în care se definitivează componenta emoțională, în timp ce ultimul trimestru, corespunzător perioadei 14-21 ani, vizează mentalul.

O astfel de abordare a subiectului reflectă într-un mod mai adecvat complexitatea legăturii părinte-copil, cu accent asupra rolului matern, arătând totodată cât de mult contează pentru o persoană ceea ce se întâmplă în călătoria din primii ani de viață și că multe dintre gesturile aparent simple ale celor din jur sunt, de fapt, pline de semnificații pentru dezvoltarea psiho-emoțională ulterioară a copilului.

Încă din primul an de viață, bebelușul începe să învețe lucruri importante despre lume, să se adapteze, să înțeleagă cum funcționează aceasta. Pentru că este 100% dependent de cei care îl îngrijesc și are nevoie de ajutorul lor permanent și de o perioadă de acomodare, ceea ce contează cel mai mult pentru copil în acest interval este iubirea pe care o primește. Ea va genera sentimentul de siguranță și, implicit, va construi încrederea primară.

Copilăria mică (1-3 ani) este despre autonomie *versus* îndoială/ rușine, iar în această perioadă se pun bazele stilului de atașament care, odată format, este dificil de modificat și se va menține pe tot parcursul vieții, având implicații asupra relaționării interpersonale. Este etapa în care cel mic învață să ia decizii singur, la nivelul său de înțelegere și de inițiativă (să apuce un obiect, să tragă de ceva, să exploreze spații etc.). În funcție de atitudinea părinților față de astfel de “decizii”, cel mic își va dezvolta încrederea în sine sau, dimpotrivă, se va alege cu unele carențe la acest capitol.

Între vârsta de 3 și 4 ani, psihologii afirmă că ajungem în etapa de conturare a identității, în care demersurile copilului țin de căutarea unui răspuns la întrebarea “Cine sunt eu?”. Limitați de mediul în care trăim și de persoanele semnificative care se ocupă de educarea noastră, unii dintre noi nu au privilegiul de a rezolva corespunzător această etapă de dezvoltare, însă viața demonstrează că orice om va avea diverse alte șanse de creștere și întregire personală...

În preajma vârstei de 4-6 ani, replica definitorie pentru un copil devine “Eu pot face asta!”, iar nevoile sale emoționale sunt acelea de a primi încurajări și de a fi apreciat pentru ceea ce reușește să facă. Aceasta este etapa în care învățăm lecția competenței, iar ea poate crea premisele unei personalități competitive sau a unei personalități pasive, după cum părinții gestionează mai mult sau mai puțin inspirat așteptările copiilor și nevoile lor de apreciere a reușitelor.

În jurul vârstei de 6-7 ani, în condiții ideale, un copil ar trebui să fie echipat cu tot ceea ce îi este necesar în materie de încredere personală, identitate individuală, flexibilitate și adaptabilitate, astfel încât să fie capabil să pună bazele unei relații echilibrate cu sinele și cu ceilalți. Următoarea perioadă a copilăriei este dedicată consolidării achizițiilor ce caracterizează “cei șapte ani de acasă” și, în funcție de cât de conștienți sunt părinții sau adulții responsabili de creștere, evoluția biologică, psihologică și spirituală a copilului se va desfășura în parametri corespunzători.

Prin urmare, observațiile prezentate succint în materialul de față – parte a unor teorii științifice bine fundamentate – ar putea constitui un preambul pentru discuții mult mai complexe. Acestea sunt menite să îi invite la o reflecție sinceră și responsabilă, atât pe cei care au deja copii, cât și pe cei care își doresc să devină părinți sau se ocupă, din diferite posturi, de educația celor mici. Cu toții suntem datori să conștientizăm implicațiile serioase pe care acțiunile noastre le au în devenirea unei ființe aflate în plin proces de evoluție.

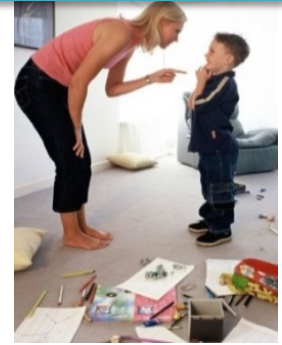
Repere bibliografice:

Gaspar Gyorgy – “Copilul invizibil”, Curtea Veche Publishing, București, 2016.

Iolanda Gheorghiu – “Copilul din umbră”, Editura Explorator, Ploiești, 2017.

Totii copiii mint la un moment dat. Pentru copiii sub 5 ani, lumea magică a viselor, dorințelor și fanteziile nu sunt întotdeauna diferite de realitate. După această vârstă atunci când minciuna devine cronică, relevă o problemă mai profundă de insecuritate sau stimă de sine scăzută care ar trebui descoperită și tratată. Dacă nu doriți să aveți un copil care minte tot timpul evitați să mințiți și dumneavoastră de față cu el.

Uneori, ei mint doar pentru că imită ceea ce văd, de exemplu, absorb modul nostru de a ne comporta și de asemenea, de ce să nu recunoaștem, de a minți.

În cazul în care cererea noastră este prea mare, poate influența în așa fel încât, fiind în imposibilitatea de a îndeplini sarcina, mint pentru a evita dezamăgirea și de a elimina tensiunea ce presupune asumarea acestei responsabilități disproporționate: o minciună poate deveni o supapă de siguranță care maschează o anxietate prea mare.

După vârsta de 5 ani copiii încep să mintă conștient, încep să facă diferența între ceea ce este și ce nu este adevărat, deși încă nu le este clar faptul că minciuna este ceva greșit. Minciunile apar atât din insecuritate cât și din lipsă de respect de sine (când încearcă să ascundă o minciună sau pentru a încerca reacțiile adulților și de a vedea cât de departe pot merge. În unele cazuri, aceasta este o modalitate de a obține afecțiune (poate însemna existența unor probleme emoționale nerezolvate), și, în adolescență, poate fi o modalitate de a obține mai multă intimitate sau de a ascunde alte probleme mai grave.

Minciuna poate fi un simptom care ne indică personalitatea copilului:

- un copil timid care scapă de sentimentul de neajutorat;
- un copil agresiv și furios ce nu răspunde într-o reacție adecvată;
- un copil căruia îi este frică și vrea să fugă de pericol;
 - un copil care caută răzbunare.

Aspecte ce pot fi folosite pentru a evita eventualele minciuni ale copiilor

- **Creați un climat de încredere** care îl va ajuta să fie sigur că poate să vă spună tot, liniștit și fără frică.
- **Explicați-i în mod clar diferența între adevăr și minciună.** Acest lucru este foarte important mai ales la vârstele fragede unde de asemenea se adaptează explicația pentru vârsta lui.
- **Felicitați-l când vă spune adevărul**, mai ales dacă aceasta implică și riscul de a fi pedepsit. Desigur dacă a greșit și mărturiseste fără a minti nu înseamnă că nu trebuie să fie pedepsit ci că separat în mod clar un comportament inadecvat din partea lui de ceea ce înseamnă copilul pentru dumneavoastră (îl iubiți pentru ceea ce reprezintă el nu pentru acțiunile lui).
- **Nu reacționați în mod disproporționat atunci când minte**, este de preferat ca muștrările sau comentariile asupra a ceea ce s-a întâmplat să se facă în privat, nu în public.
- **Explicați-i în mod clar ceea ce așteptați** în ceea ce privește respectarea standardelor și beneficiile pe care le aduce acest lucru. Aceasta îl va ajuta să înțeleagă relația dintre comportament și consecință.

- **Promovați posibilitățile de a acționa într-un mod sincer.** Aveți încrederea în el dar trebuie să fie sincer cu dumneavoastră.

- **Păstrați proporția între comportament și consecințele sale.** Este la fel de inadecvat să pedepsiți excesiv un comportament negativ și să recompensați foarte mult unul pozitiv.

- **O minciună nu trebuie pedepsită totdeauna**, uneori este bine să știți motivele lui pentru care a mintit în așa fel încât să puteți acționa ca să înțeleagă valoarea sincerității. Va crește încrederea dumneavoastră și de asemenea libertatea și autonomia lui.

- **Eliberați-vă de atitudinile nevrotice.** De multe ori se reacționează cu anxietate în fața celei mai mici posibilități de minciună. "O fi spus sau nu adevărul"? Atunci când minciuna este descoperită se acuză copilul. Se înmultesc întrebările și se afișează o mare suspiciune iar copilul nu mai este crezut dacă spune adevărul.

Mincinosul de Lev Tolstoi

Un flăcău păștea oile și prinse a striga că văzuse un lup:

- Ajutor, lupul! lupul!

Țăranii veniră în fugă, dar se dumeriră că fuseseră păcăliți. Flăcăiașul mai făcu de două sau de trei ori isprava asta, dar o dată se întâmplă ca lupul să dea cu adevărat iama în oi.

Flăcăiașul strigă iar:

-Săriți, săriți că a dat lupul!

Țăranii se gândiră că iar vrea să-i păcălească și nu mai veniră la chemarea lui. Cât despre lup, văzând că nu are de cine să se teamă, sfâșiaie toată turma, după plac.

"Mincinosul nu este crezut nici când spune adevărul" (proverb românesc)

"Adevărul așteaptă. Numai minciuna este grăbită .(Alexandru Vlahuță)

EDUCATIA –CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

Profesor învățământ primar: Măran Maria
Școala Primară Bolvașnița

Încă de la vârsta de 3 ani, copilul începe să-și dea seama că există cauze și efecte, că acțiunile sale sunt urmate de consecințe și că părinții au anumite așteptări de la el. Educarea unui copil solicită multă răbdare din partea părinților.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut!

Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuții sunt crescuți și de bune sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preț pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența și inițiativele. Valorile s-au schimbat. Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de când e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

El trebuie să se bucure de copilărie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-i permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Ar fi fost de ajuns să spun că lecția esențială a celor șapte ani de-acasă este să îi învățăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta, nu-i așa, e nevoie de o viață întreagă

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant- Dicționar de simboluri).

Importanța celor 7 ani de acasă

Tudor Laura
Liceul Teoretic "Mihai Viteazul", Caracal

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Pentru a avea un copil amabil, elegant, manierat și, de ce nu, plin de șarm, educația din primii ani ai odraslei va completa în mod armonios eforturile tale!

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi, să nu se scobească în dinți sau în aște părți ale corpului atunci când este în public, să nu scuipe pe stradă.

Manierele la masă. O bună creștere presupune să nu se vorbească cu gura plină, să nu se întindă așe masă când vorbește, folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea

greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

De asemenea, trebuie învățat să spună mereu adevărul

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Igienă. Să se spele pe mâini de câte ori folosește toaleta, după ce se joacă cu animalele, înainte de masă și...oricând este nevoie, să se spele pe dinți dimineața și seara.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie electronică

1. <http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm#de>
2. https://www.cartepedia.ro/carte/carti-educative/carti-pentru-copii//cei-sapte-ani-de-acasa-44142.html?utm_campaign=2Performant&utm_source=fedcaaf36&utm_medium=CPS

Bibliografie

1. *Codul bunelor maniere*, Marinescu, Aurelia, Editura Humanitas, București, 2017.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.învățămant primar Adam Elena
Școala Gimnazială Nr.23 Constantin Brâncoveanu,Constanța

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și

să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

***„Familia severă”**—în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul

demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul sau.

***„Familia permisivă”** stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

***„Familia rigidă”** prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie în postura sfătuitoare și nu a judecatorului.

***„Familia libertină”** creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzi sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermei în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „**O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul**”

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

INV.PROF.PRIMAR , GREC MIHAELA ADELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VELICIU” SEPREUȘ, ARAD

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem

împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

*Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CUPRINS

AMARIEI VIERITEI ELENA	3
ANDREI ANA	5
ANGHEL FLORENTINA	7
ANGHELESCU IULIANA AURELIA	9
ARINTON AURICA MITRITA	11
BAN AGNETA	13
BARBIR EMILIA DANIELA	15
BERCEA ANAMARIA	18
BOGDAN ILDIKO	19
BOITOS DANA	20
BOLOCAN VIORICA	21
BONCIU DANIELA	22
BONDAR DACIANA-FLORINA	24
BOTH LUMINITA	27
BUNACIU MONICA	28
BUNEA ADELA CLAUDIA	29
BURCEA OTILIA	31
BUTE ALINA	33
CARP ANCA	35
CATALAN FLORENTINA	36
CHATZIDIMITRIOU GEORGIANA	38
CIOBANU LĂCRĂMIOARA IRINA	39
CIOCAN RAMONA	40
CIOPAC EMILIA	42
CIORAN MIRELA ELENA	44
CIORTAN MARIA	45
COJOCARU LILIEANA	46
COTOLAN TANIA CARMEN	48
COTUNA ANAMARIA	50
COZMA MIHAELA	55
CRUCERU VELICAN IOANA	58
CRUCERU VELICAN IOANA	60
CUCOS LILIANA GABRIELA	62
DANIA ALEXA MIOARA	64
DANILA SIMONA	65
DEAK STEFAN TIBERIU SI DEAK ALINA	67
DINU ADRIANA	70
DINU ALINA	72
DINU ERIKA	74
DIRDIAC MIHAELA	76
DRAGAN VIOLETA	77
DUMITRESCU IRINA	79
EFTIMIE CORNELIA	81
ELER CODRUTA	82
ENACHE ANDREEA	83
FLOREA MARIA	84
FURTOS GABRIELA	85
GALINA FILAT SI CIUCĂ FEVRONIA	86

GATA MIHAELA	87
GHEORGHITA MARIANA	89
GHIMPU ELIZA	90
GHINEA IONELA MARIANA	91
GIURCAU ALINA	92
GLIGOR DOINA LILIANA	95
GOGOSEANU RODICA	97
GRIGORESCU AMELIA	99
HANCU LENUTA	101
HERTIA NASTASIA FIRUTA	102
HINT IRINA IOANA	104
HOREANGA OTILIA	106
HOREANGA OTILIA	108
IFRIM MANUELA	111
ILEANA MARIA CIOROGARIU	113
ILIE MIRELA	114
ILIESCU RALUCA	116
IOANA SANDU NICOLETA	118
KATAI ZSUZSANNA	120
KEREKES BRIGITA MARIA	121
KERESTELY ANDREA SI DANIEL RITA CSILLA	124
KISS IULIA CRISTINA	126
LAZA SORINA CARMEN	127
LERESCU GABRIELA SI DRAGHICI ALEXANDRA	129
LEUCA ENACHE ELENA	131
LEUSTEAN AURELIA MIHAELA	132
LUCA BOGDAN ANDREI	134
MACOVICIUC OANA - BEATRICE	136
MALAIMARE ANGELICA	138
MANEA MITICA	140
MARIN MIRELA	142
MARIOARA CURCULESCU	144
MICA PRUNDEANU ANCA	146
MIJA ELENA LUMINITA	148
MIRON COSTINA DIANA	150
MOGA IOANA CAMELIA	151
MOLDOVEANU-GASCU RODICA	153
MORAR CRISTINA ADRIANA	154
MUNTEAN LIVIA	157
MUNTEANU FLORENȚA	160
NEAGOE ANDREEA RALUCA SI LAPUSNEANU MIHAELA	162
NEGRICIOIU MARIANA	165
NEGRU TATIANA	167
NICOLAE NICOLETA	169
NITOIU FELIX GEORGIAN	170
ONCUTA ELENA	171
OPINCARU SILVIA	173
OPRIS LUDOVICA	175
ORZA ELISABETA SI AURELIA ABALUTA	176
PAGA DOINA	178

PAGU GABRIELA	180
PASARE DENISA	182
PASCAL SAUCA MARIA	184
PASCANU MIHAELA ELENA	186
PASCARIU IULIA ANAMARIA	187
PASCU FLORENTINA CRISTINA	189
PASCU LUMINITA MIHAELA	191
PASCU MADALINA ELENA	195
PATRASCOIU ILEANA	196
PAU VIOLETA	198
PAULA TATARU	200
PAULENCU LILIANA	201
PAUN FELIX	202
PAUN NICOLETA	204
PAUN NUTA	206
PAUN OLGA MARIANA	207
PAUNA MARIA RAMONA	209
PAUNESCU CRISTINA VIOLETA	211
PAVEL ANDREEA	213
PAVEL ELENA	215
PAVELONI DANIELA	216
PENTEA POP RODICA	218
PEPA ADRIANA	220
PERA ERMINA MIHAELA	221
PERETEANU ELENA	223
PERJU LILIANA	225
PERSOIU GABRIELA	227
PETACA DANIELA MARIA	228
PETCU ILEANA	230
PETRE ADINA LUMINITA	232
PETRE CLAUDIA	234
PETRE NICULINA	235
PETREA DOINA	236
PETRESCU GEORGETA- AMALIA	238
PETRESCU JEANINA	239
PETRESCU MIHAELA	241
PETRESCU ROZALIA	242
PETRICA MIHAELA	244
PETRIUC IRINA NICULINA	246
PETROIU ADINA	247
PETRUSE MARIANA SANDA	248
PINGHIREAC SIMINA-ELENA	250
PINTEA GAROFITA	252
PINTEAN ANGELA	255
PIRTEA ELENA	256
PITI MIRELA	258
PLAMADA ELENA MIHAELA	260
PLEASU ANDREEA MARIA	262
PLESOIANU ANA-MARIA	264
PLESTICI GABRIELA	266

POCEA CAROLINA	268
POCREAN ANA	269
PODAR CLAUDIA	271
PODEANU ANA CLAUDIA	273
PODOLEANU TANIA SI VRACIU GABRIELA	275
POENAR LUCIA MONICA	277
POHOATA LUCRETIA	279
POLGAR MELINDA EVA	281
PONCISU LAURA ELENA	283
POP ADRIANA	285
POP ELENA	286
POP IVETT	288
POP PAULA MARIA	290
POP SIMONA	291
POPA NICOLAE	293
POPA ALINA	295
POPA ANDREA MANUELA	296
POPA CAMELIA	297
POPA CONSTANTIN	298
POPA DIANA	300
POPA DIDICA	302
POPA ELENA	304
POPA ELENA	311
POPA ELENA	313
POPA EMILIA	315
POPA FLORICA	316
POPA GABRIELA - DANIELA	318
POPA GEORGETA SANDA	321
POPA ADELA	322
POPA IOANA- FLORENTINA	323
POPA IOLANDA EMILIA	325
POPA ION	326
POPA LEONORA	327
POPA LIANA MONICA	330
POPA MARIA LILIANA	331
POPA MARIOARA	333
POPA MIHAELA ELENA	335
POPA MIRELA	336
POPA NATALIA NARCISA	338
POPA RITA	340
POPA TATIANA	342
POPA VIORICA-NORIANA	344
POPAN MIHAELA	345
POPESCU ADRIANA SI POPESCU LAURA	346
POPESCU ALINA	348
POPESCU ANA	350
POPESCU ANA	352
POPESCU CARMEN CRISTIANA	353
POPESCU CRISTINA-LILIANA	355
POPESCU DANIELA	357

POPESCU DANIELA	359
POPESCU ELENA IVONA	361
POPESCU GABRIELA	363
POPESCU LORELAI IULIANA	365
POPESCU MARIA	367
POPESCU MARIA	369
POPESCU MIHAELA	370
POPESCU MIHAELA	372
POPESCU MIHAELA	373
POPESCU ROXANA	375
POPICA ADRIAN NOVAC	377
POPICA NADIA LUMINITA	378
POPICA VICTORIA-MADALINA	379
POPOVICI ANDREEA	380
POROJAN CONSTANTIN	382
PRAJA DANIELA	383
PRECESNIUC LOREDANA SI PUHA NICOLETA	384
PRECUP IOANA MONICA	386
PREDA DANIELA MONICA	387
PREDA MIHAELA LOREDANA	389
PREDA MIHAELA	390
PREDA SIMONA LUMINITA	391
PREDESCU CIUREA CARMEN	392
PREDESCU CLAUDIA IONELA	394
PRESCURA IULIA	395
PREUTU ELENA-ALINA	398
PRICOB NARCISA HARICLEEA	400
PRICOP ELENA	402
PRODAN MARILENA MONICA	404
PRODAN MIRELA	406
PROTOPOPESCU FLORINA	408
PUFLEA GAROFITA	410
PUFULETE ALEXANDRA - IULIANA	412
PUHA ALINA FLORENTINA	413
PUICAR MARIANA	414
PUIU ZVETLANA BIATRIS	415
PUIU GABRIELA	417
PUIU LUMINITA	418
PUSCA CRINA-ALINA	419
PUSCAS ZANFIRA	420
RACU LILIANA VALENTINA	422
RAD ADELA	424
RADITA NICOLETA CLAUDIA	426
RADOVICI NICOLETA ADELINA	427
RADU CAMELIA	429
RADU ELENA	431
RADU EMILIA	433
RADU IULIA ANA	434
RADU MARIA	436
RADU MIHAELA	437

RADU RODICA	439
RADULESCU DIDONA	440
RADULY JUDIT	443
RADUTA MARIANA	445
RADUTOIU ELENA ALEXANDRA	447
RAICAN ANA MARIA	448
RALEA MIHAELA MARIA	449
RATOI FLORENTINA ALINA	451
RAVEANU MONICA	453
RENCIU LILIANA	454
RIBAR ANCUTA-SIMONA	456
RICHEA GEORGETA	457
RINDASU GABRIELA	459
ROIBU MINODORA	460
RIPEANU ARSALUIS LUIZA	462
RISCO MARIOARA	464
RISCUA MARIOARA DORINA	466
RISTEI LOREDANA MIHAELA	468
RISTOIU GEORGETA-ELENA	469
RITEA ANAMARIA	471
RIZEA ADRIANA	472
ROMAN ADINA MIHAELA	474
ROMAN DOINITA	475
ROMAN FLORINA	477
ROMANESCU ELENA	478
ROS ANA MARIA	479
ROSAN ANCUTA MARIANA SI MATEI ELENA	481
ROSCA MARILENA	482
ROSCA OANA	484
ROSCA SIMONA-BIANCA	486
ROSCULET CORINA	487
ROSU ALINA MIHAELA	488
ROSU DORINA VIORICA	490
ROSU GABI ELENA	492
ROSU IULIANA MONICA	495
ROSU IZABELA	496
ROTAR ANA FLORICA	497
ROTAR FICA	499
ROTARIU ANA-MARIA	501
ROTARU AURICA	502
RUPICS ZSUZSANNA	503
RUSALIN DANIELA	505
RUSU ANA MARIA	507
RUSU IOANA NICOLETA	509
RUSU LIDIA-ANTOANELA	511
RUSU MARIA MIHAELA	512
RUSU MARINELA	513
RUSZA NATALIA	514
SABADUS DANIELA	517
SABADUSIU MIHAELA	519

SABAU ANAMARIA	520
SABAU CALIN	521
SABAU ELISABETA MONICA	523
SABIE CRISTINA MIHAELA	525
SABINA DIACONU	526
SABOU ELENA	527
SACEANU ELIZA MARIA	529
SACRIERIU ADRIAN-PETRICĂ	531
SACRIERIU MIRELA	532
SACRIERIU SERBAN SEBASTIAN	533
SADOVAN OANA-MIRELA	534
SALLAI GYONGYVER-ILDIKO	536
SALVAN FLOAREA	537
SAMARA ANGELICA SI PAULA ECLEMEA	538
SAMOILA LUMINITA	540
SANDU ALEXANDRA	541
SANDU DUMITRU	542
SANDU FLORIN-LAURENTIU	544
SANDU LAURA-MONICA	546
SANDU MARIA ALINA	548
SANDU MONICA-STEFANIA	550
SANDULESCU SIMONA MANUELA	552
SAPUN MARIA MAGDALENA	554
SARIS MIRELA	556
SASCAU IULIANA	557
SASU PERSIDA GABRIELA	559
SASU SORINA-PETRONELA	561
SATMARICI LOREDANA-COSTINA	563
SAVA MIHAELA	564
SAVA RODICA	566
SĂVESCU IOANA MIHAELA	567
SAVIN IRINA ISABELLA	569
SAVU CORINA	571
SAVU MARINELA SI VILCEANU DELIA	573
SBINCA LUCRETIA	574
SCARLAT LARISA	575
SCHIAU IULIA MIHAELA	576
SCHMIDT LUCIA	577
SCOROSANU CIPIANA CORALIA	579
SECELEANU CARMEN	581
SECRIERIU LOREDANA ELENA	582
SECU CRISTINA ROXANA	584
SEIMENEANU CAMELIA	586
SELEGEAN MIHAELA	588
SEMENIUC TANIA	589
SERBAN ELENA LAVINUTA	591
SERBAN ILEANA	593
SERBAN MARILENA-SIMONA	594
SERBU SIMONA	596
SERDIN GABRIELA	597

SEREA MIRELA DOINA	599
SEUCALIUC VERONICA	601
SEVERIN FLORENTINA	603
SEVESTREAN IULIANA	604
SFASIE DOINA	605
SICA LILIANA	607
SILAGHI CECILIA-ALINA	608
SILAGHI DORINA NEDELIA	609
SILVAS VASILICA	610
SIMA MIRELA	611
SIMINESCU PETRONELA	613
SIRBU ADELINA-VERONICA	615
SIRBU ADRIANA	617
SIRBU GUSE CREOLA MARIA	619
SIRBU LILIANA - SIMONA	620
SIRBU LOREDANA-CATALINA	622
SIRBU MAGDALENA	624
SIRBU MIRELA	625
SIRBU OANA	627
SIRCA PETRONELA	628
SITARU GABRIELA	629
SMADU GEORGETA	631
SMARANDESCU ANDREEA IULIA	633
SMEDOIU CONSTANTIN SORIN	635
SOARE GEORGETA	637
SOCEA DANIELA	639
SOITARIU MARILENA	641
SOMOTYUK ANDA BIANCA	642
SOPORAN CAMELIA	648
SORESCU CATALINA	650
SORESCU CLAUDIA	652
SPAN CLAUDIA	654
SPATARU CLAUDIA SIMONA	655
SPATARU MARINELA	657
SPINACHI LILIANA	658
SPIRIDON CRISTINA ILEANA	659
SPRINCEANA V. MARIANA	661
STAN ILEANA	663
STAN MARIA	665
STAN ARGENTINA-FLORENTINA	666
STAN CARMEN	667
STAN IOANA LORENA	669
STANCIU ANDRIANA	671
STANCIU CARMEN ALEXANDRA	673
STANCIU CONSTANTA	674
STANCIU DANIELA	675
STANCIU MARIA MAGDALENA CRISTINA	677
STANCIU MARIANA	678
STANCIU NICOLETA	680
STANCIU NICOLETA	681

STANCIUC STELUTA	683
STANEAN LIANA OANA	685
STAN-ERIMESCU MARITA	687
STANGA ANA-DANIELA	689
STANICA CARMEN	691
STĂNICOAIA ANIȘOARA	693
STANOIU SORINA - CLARA	695
STANUS ANISOARA GEORGETA	697
STAVARU ADINA ISABELA	698
STAVRE TUDORITA	699
STEFAN AURORA SILVIA	701
STEFAN GEORGETA	703
STEFAN MARIOARA	705
STEFAN SIMONA LUMINITA	707
STEFAN VALENTINA	709
STEGARU IONICA JANINA	710
STEMATE VIORICA	712
STERGAREL PAULA	714
STETCA CRISTINA	715
STETCA TANEA	718
STETIU ANDREEA ELEONORA	720
STICA CRISTINA	721
STICLEA-IONESCU LAURA ELENA	722
STOIAN MARIANA	724
STOIAN MARIOARA	725
STOICA ADELUTA	727
STOICA ALINA CODRUTA	729
STOICA ANTOANELA	731
STOICA DANA CATALINA	733
STOICA GABRIELA	735
STOICA IONICA	737
STOICA MIHAELA VERONICA	738
STRANUTU LINCA CONSTANTA	740
STRATULAT MIHAELA-DITA	742
STROE GEORGETA	744
STROE MARIA	746
STROE MARIA	748
STROE MARIANA	750
STROE MONICA	752
STROE MONICA	754
STROESCU MARIANA-ELIZA	755
STRUBER EVA SI GHERLE ANAMARIA	756
STRUGARIU CRISTINA	758
STUPARU STEFANIA	759
SUCIU ADRIANA - ROXANA	761
SUCIU DANUTA	763
SUCIU LAVINIA	764
SUCIU MARIA	765
SUCIU MILICA	767
SUDITU MADALINA	769

SUDRIGIAN ILEANA MARCELA	770
SUGA ELENA	771
SUICI RAMONA	772
SUKEI MARIA	774
SULTAN CRISTINA	775
SURDU CRISTINA	777
SURPANU MARIANA	779
SURUIANU VALERICA	781
SUTA MARIA	783
SZABO ANA EMESE	787
SZABO ANCA IOANA	789
SZABO BEATA ORSOLYA	791
SZABO ENIKO	792
SZABO MIHAELA DORINA	794
SZAKACS NADINA MARIA	795
SZAKACS SIMONA NICOLETA	796
SZEKELY ANNAMARIA	798
SZEKELY SZABINA	800
SZOCS EVA-ZSUZSANNA	801
SZUJARTO TIMEA- ALETA	802
TACOI MARIA DIANA	803
TAMPU ANDREEA IULIANA	805
TANASE CATERINA	806
TANASE DANIELA MARIA	808
TANASE MARGA LELIOARA	810
TANASE SIMONA	812
TANASE SIMONA	813
TANASELEA VASILICA	815
TANC ANCA FLORINA	817
TANISLAV DORINA	819
TANKO KINGA	821
TAPU EUGENIA ANISOARA	822
TAPU MARINELA	824
TARAOI VALENTINA	825
TARAN IULIANA-FLORINA	827
TARANU OTILIA MARIA	828
TARBA IONELA GINA	829
TARITA CARMEN	830
TARNARUTCHI MARILENA	832
TASCA MARIA	834
TATARU MIHAELA	835
TATIANA SPOREA	837
TATU MIRELA ELENA	838
TAUT ANCA VERONICA	840
TAUT CRINA LAVINIA	842
TECSA ANDA	844
TECUCEANU SANDA	846
TEICA LOREDANA MARIA	847
TELEUCA NICOLETA	849
TENE TEODORA	851

TEOTEOI ADRIANA	853
TEPEI VOICHITA	854
TEPES-CIUCAN LIVIA-MARIANA	856
TEREBENT DANIELA	857
TERESCU MARIANA	858
TERMURE ALEXANDRINA	859
TERTELEAC MIRELA	861
TIBA FLORICA	863
TICA DAN ALEXANDRU	864
TICA FLORICA LIANA	865
TIGA RAMONA IOANA	867
TIGANELE DIANA	868
TIGANELE IULIAN NICUSOR	869
TIGANETEA ANTITA	870
TIGLIS VALENTINA	873
TIMBUS OANA	875
TIMOFEI DESPINA	876
TIMPLARESCU IOANA GABRIELA SI TIMPLARESCU GHEORGHE	878
TINCA LAURA VIORICA	880
TIR MANUELA	881
TIRBAN MARIA LIDIA	883
TIRITELNICU MIHAELA	885
TISTEA FLOAREA	887
TIVGA DANIELA-NICOLETA	889
TOADER RAMONA RORICA	891
TOBA VALERIU	892
TODEA SIMONA	893
TODORUS DELIA SI SAVU IOAN	895
TODORUT DOINA	897
TOLAN ALICE CAROLINA	899
TOMA AURICA	901
TOMA ELVIRA	903
TOMA NICOLETA DORINA	905
TOMESCU IOANA	906
TOMESCU IOANA-MARIA	907
TOMESCU RAMONA	908
TOMUS ALINA IOANA	909
TOROK ALINA	910
TOTH BIANCA FIRUTA SI TARZIU VIORICA	911
TRAIAN LOREDANA	913
TRAISTARU ADRIANA	914
TRAISTARU DANIELA	915
TRAISTARU MARIA	917
TRANDAFIR FLORENTINA ADRIANA	920
TRANDAFIR MIHAELA	921
TRANISAN MIREL	923
TRIF RODICA	925
TRIFAN ANDREEA	927
TRIFOI LACRAMIOARA FELICIA	928
TRIFOI ILEANA	930

TRIFOI SILVIU	931
TRIFU MITA	932
TRUFAS IOANA-ANGELA	934
TUDOR ANDREEA COSMINA	935
TUDOR AURELIA	937
TUDOR IOANA	939
TUDORACHE-MARIN VIORICA	940
TUDORAN STELUTA FANI	942
TUDORICA VASILE	943
TUDOSA LUMINITA	944
TUDOSE VIRGINIA	946
TUDOSESCU ELENA CRISTINA	947
TUDOSIE CONSTANTIN MIRCEA	948
TUDURACHI MONICA	950
TUFAN NICOLETA	951
TUGUI MARIOARA DANIELA	953
TURA MARIANA DANIELA	955
TURC FLORENTINA	956
TURC MARIUS - IONEL	957
TURCU LETITIA	958
TURDA ANA-MARIA	960
TURLIU RALUCA-MANUELA	962
TURTA LUMINITA-IRINA	963
TURTUREAN ANGELICA	965
TUVIC ALINA	967
UDREA CONSTANTINESCU NARCISA MIHAELA	968
ULMAN IRINA ELENA	970
UNGUREANU ANA	971
UNGUREANU IOANA	973
UNGUREANU LACRAMIOARA	975
UNGUREANU TATIANA	976
UNGUREANU VIOLETA	978
URSACHE ADINA-MARIA	980
URSACHE LILIANA	981
URSULEANU MARIA	982
URUC CECILIA	986
USVAT CORINA FLORINA	987
UTA MIHAELA	989
UTAN IOANA ILEANA	991
VADASAN DANIELA MARIANA	992
VADUVA ADELA	993
VADUVA GABRIELA	994
VAIDA CRISTINA	995
VAJAEAN ALINA	997
VALCEANU ALEXANDRA- ELENA	998
VALENTINA STOICESCU	999
VANC RODICA ADINA	1000
VANCA GIANINA	1002
VANU MIHAELA	1004
VARGA CSILLA	1006

VARTOLOMEI MARIA	1008
VAS ENIKO	1010
VASIESCU RAMONA CODRUTA	1011
VASILE AURELIANA	1013
VASILE CATALINA	1015
VASILE DANIELA	1017
VASILE FLORIANA GABRIELA	1019
VASILE MARIA CRISTINA	1021
VASILESCU RODICA-LENUTA	1023
VASILESCU ROMULUS-AURELIAN	1024
VASILICA BOZGAN	1025
VASILINIUC PANSELA	1027
VATAMANU MARINELA	1028
VELISCU CATALINA	1029
VERDES MARIA IONELA	1031
VERES DANIELA	1033
VERES SIMONA ALEXANDRA	1034
VESA ADINA	1035
VICOL MADALINA-VASILICA	1037
VIG IUDITM-ZSUZSI	1038
VIG SZABO ANDREA ERZSEBET	1040
VILCAN CAMELIA MARINELA	1042
VILCEANU ALINA	1043
VILCEANU DANIELA	1045
VILCEANU FLORENTINA	1047
VILCEANU MARIA COSMINA	1048
VILNOIU ALINA	1050
VINCZE MELINDA	1051
VINTILA PAUL	1053
VINTILESCU MONICA-OANA	1055
VINTURIS IRINA	1056
VISAN ALINA	1058
VISARINESCU CRISTINA	1060
VISOIU SIMONA	1062
VITU STELUTA	1064
VIZITIU ANA-MARIA	1066
VLAD EMILIA	1067
VLAD MONICA	1069
VLADESCU ELENA MIRABELA	1070
VLĂDESCU IRINA	1071
VLAICU-HERGANE AURICA SI CRISAN FLORICA ANCA	1072
VLAICU-NICULA CLAUDIA	1074
VLAJOAGA CECILIA	1075
VOCHITU CARMEN	1076
VODISLAV MARIA	1077
VOICU ELENA	1078
VOICULESCU VIOLETA	1079
VOIN IONELA	1081
VOIN-STANEC NATALIA-VIOLETA	1082
VOLINTIRU MARIANA	1083

VOROBCEVICI SILVEA	1084
VOSTINAR MIHAELA FLORENTINA	1086
VRABIE MARIANA	1087
VRANCEANU ROXANA ALINA	1088
VRINCEANU NICOLETA	1089
VULPE VERONICA	1091
VULTURU GABRIELA	1093
ZACSEVSCHI IULIANA	1094
ZAHA DANIELA-LOREDANA	1096
ZAHARESCU STEFANIA	1098
ZAHARIOIU DANIELA	1100
ZAHARIOIU LAURA -CLAUDIA	1102
ZAMFIR LILIANA	1103
ZAMFIR NELA	1104
ZAMFIR NICOLETA-MIHAELA	1106
ZARESCU STANA	1108
ZARNA MIHAELA	1110
ZELCA SANDA- ADRIANA	1111
ZISU CARMEN	1113
ZORZON IRINA-GHEORGHITA	1114
ZVIRID RAMONA-MARIA	1116
GIFEI MARGARETA	1118
MARAN MARIA	1120
TUDOR LAURA	1122
ADAM ELENA	1124
GREC MIHAELA ADELA	1126